ZORI DE ZI

STEPHENIE MEYER

AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA DE SUCCES „AMURG“

biblioteca rao

Stephenie Meyer

ZORI DE ZI

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ și MIHAELA FRUNZĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, STEPHENIE
Zori de zi / Stephenie Meyer ; trad.: Laura Frunză şi Mihaela Frunză.
– Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-54-0027-9

I. Frunză, Laura Amalia (trad.)
II. Frunză, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHENIE MEYER
Breaking Dawn
ccpyright © Stephenie Meyer, 2008

Fotografia copertei
copyright © Roger Hagadone

Designul copertei
Gail Doobinin

Coperta copyright © Hachette Book Group

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

Publicată prin înţelegere cu Little, Brown and Company
New York, SUA
Toate drepturile rezervate

2009

ISBN 978-973-103-54-0027-9

Această carte este dedicată eroinei/agentei mele, Jodi Reamer.
Mulțumesc că m-ai ținut departe de marginea prăpastiei.
Și mulțumesc, de asemenea, formației mele preferate,
numite foarte potrivit Muse, care mi-a dat inspirația
necesară pentru a scrie această istorie.

CARTEA ÎNTÂI

Bella

CUPRINS

Prefață 13
1. Logodită 15
2. O noapte lungă 36
3. Ziua cea mare 50
4. Gest 63
5. Insula Esme 87
6. Distrageri 110
7. Neașteptat 129

Copilăria nu se măsoară de la naștere până la o anumită vârstă la care copilăria este depășită, iar lucrurile copilărești sunt date deoparte.
Copilăria este regatul unde nimeni nu moare.

Edna St. Vincent Millay

PREFAȚĂ

Avusesem mai mult decât suficiente experiențe la limita morții; nu e ceva cu care ajungi să te obișnuiești vreodată.

Totuși, mi se părea ciudat de inevitabil să mă confrunt iar cu moartea. Ca și cum chiar mi-ar fi fost dat să atrag nenorociri. Scăpasem de atâtea și atâtea ori, dar năpastele se tot țineau după mine.

Și totuși, de data asta era atât de diferit decât în alte rânduri.

Poți să fugi de cineva de care te temi, poți să încerci să lupți cu cineva pe care-l urăști. Toate reacțiile mele erau ațintite spre astfel de criminali – monștri, dușmani.

Când iubești persoana care te ucide, nu mai ai de ales. Cum poți să fugi, cum poți să lupți, când asta i-ar face rău persoanei iubite? Dacă viața ta ar fi tot ce ai putea să-i dăruiești celui iubit, cum ai putea să nu i-o dai?

Dacă ar fi cineva pe care l-ai iubi cu adevărat?

1. LOGODITĂ

„*Nimeni nu se holbează la tine,* m-am încredințat singură. *Nimeni nu se holbează la tine. Nimeni nu se holbează la tine.*"

Dar, pentru că nici măcar pe mine nu mă puteam minți destul de convingător, trebuia să verific.

În timp ce stăteam în mașină, așteptând ca unul dintre cele trei semafoare din oraș să se facă verde, am tras cu ochiul în dreapta – din camioneta ei, doamna Weber își întorsese tot corpul în direcția mea. Se uită fix în ochii mei, iar eu am tresărit, întrebându-mă cum de nu s-a uitat în altă parte sau nu a părut câtuși de puțin rușinată. Încă mai era considerat nepoliticos să te holbezi la oameni, nu? Nu se mai aplica lucrul acesta la mine?

Apoi mi-am amintit că ferestrele acestea erau atât de întunecate, încât probabil habar n-avea că eram eu și nici vorbă să își dă seama că am prins-o uitându-se. Am încercat să mă consolez cu gândul că de fapt nu se uită la mine, ci doar la mașină.

Mașina *mea.* Oftat.

M-am uitat în stânga și am mârâit. Doi pietoni înghețaseră pe trotuar, pierzând ocazia să traverseze în timp ce se holbau. În spatele lor, domnul Marshall se ițea prin fereastra micului

magazin de suvenire. Cel puțin nu avea nasul lipit de geam. Nu încă.

Semaforul s-a făcut verde și, în graba mea de a scăpa, am apăsat pedala de accelerație fără să stau pe gânduri – cu putere, așa cum aș fi apăsat-o ca să mișc din loc vechea mea camionetă Chevrolet.

Cu motorul mârâind ca o panteră la vânătoare, mașina a sărit înainte atât de repede încât trupul mi s-a izbit de scaunul de piele neagră, iar stomacul mi s-a lipit de șira spinării.

– Ah! am icnit eu în timp ce bâjbâiam după frână.

Păstrându-mi calmul, abia dacă am atins pedala. Mașina oricum se clătină și se opri de tot.

Nu am putut să suport să mă uit în jur să văd reacțiile. Dacă se îndoise cineva cu privire la cine conducea mașina aceasta, acum toate îndoielile i-au fost risipite. Cu vârful piciorului, am apăsat cu grijă pedala jumătate de milimetru, iar mașina a sărit înainte din nou.

Am reușit să ajung unde voiam, adică la benzinărie. Dacă mașina ar fi funcționat fără benzină, probabil nu aș mai fi venit deloc în oraș. În ultima perioadă, mă lipseam de o grămadă de lucruri cum ar fi tarte sau șireturi pentru a evita să petrec timp printre oameni.

Mișcându-mă ca și cum aș fi participat la o cursă, am deschis capacul, am scos dopul, am scanat cardul și am băgat furtunul în rezervor în câteva secunde. Bineînțeles, nu aveam ce să fac să grăbesc numerele de pe cadran. Ticăiau lent, parcă să mă scoată pe mine din sărite.

Nu era foarte multă lumină afară – o zi obișnuită, ploioasă din orașul Forks, Washington – , dar eu tot simțeam că am un reflector îndreptat asupra mea, atrăgând atenția spre inelul delicat de la mâna mea stângă. În momente din acestea, în care

simțeam ochii lor în ceafă, mi se părea că inelul pâlpâia ca un panou luminos: *Uită-te la mine, uită-te la mine.*

Era o prostie să mă rușinez atât, iar eu știam foarte bine lucrul acesta. În afară de mama și tata, chiar conta ce credeau ceilalți oameni despre logodna mea? Și despre mașina mea nouă? Și despre misterioasa mea intrare la o facultate din Ivy League? Despre cartea de credit neagră și lucioasă, care aveam senzația că dogorea în buzunarul meu în clipa aceea?

– Mda, cui îi pasă ce cred ei, am bombănit eu pe sub mustață.

– Ăăă, domnișoară? mă strigă o voce de bărbat.

M-am întors și apoi mi-am dorit să nu fi făcut asta.

Doi bărbați stăteau lângă un SUV luxos cu caiacuri noi-nouțe legate deasupra. Nici unul din ei nu se uita la mine; se holbau amândoi la mașină.

Eu personal nu înțelegeam. Dar, la urma urmei, mândră că puteam distinge simbolurile pentru Toyota, Ford și Chevy. Mașina asta era de un negru metalizat, lucioasă și frumoasă, dar pentru mine era tot o simplă mașină.

– Mă scuzați că vă deranjez, dar mi-ați putea spune ce fel de mașină conduceți? mă întrebă cel mai înalt.

– Ăăă, un Mercedes, nu?

– Da, spuse bărbatul politicos, în timp ce prietenul lui mai scund își dădu ochii peste cap când îmi auzi răspunsul. Știu. Dar mă întrebam dacă este... dacă dumneavoastră conduceți un Mercedes *Guardian?*

Bărbatul pronunțase numele cu respect. Aveam senzația că tipul ăsta s-ar înțelege foarte bine cu Edward Cullen... logodnicul meu (chiar nu mai avea nici un rost să mai ocolesc adevărul, având în vedere că nunta avea să aibă loc în câteva zile).

– Nici în Europa n-ar trebui să fie disponibile încă, continuă bărbatul, darămite aici.

În timp ce ochii lui urmăreau conturul mașinii mele – nu arăta cine știe ce diferit de orice alt Mercedes Sedan după părerea mea, dar ce știam eu? – am început să trec în revistă cuvinte ca „logodnic", „nuntă", „soț" etc.

Pur și simplu nu reușeam să mă împac cu ideea.

Pe de o parte, fusesem crescută să tresar numai la gândul rochiilor albe și înfoiate și la buchete. Dar, și mai mult de atât, nu reușeam să fac legătura între conceptul cuminte, respectabil și plictisitor de *soț* cu conceptul meu de *Edward*. Era ca și cum ai fi pus un arhanghel să joace rolul unui contabil; nu mi-l puteam închipui în nici un rol comun.

Ca de obicei, imediat ce am început să mă gândesc la Edward, m-am lăsat prinsă într-un vârtej amețitor de fantezii. Străinul a trebuit să-și dreagă glasul ca să-mi atragă atenția; încă mai aștepta un răspuns cu privire la fabricația și modelul mașinii.

– Nu știu, i-am spus eu cu sinceritate.

– Vă deranjează dacă fac o poză cu ea?

Mi-a luat o secundă să procesez cererea lui.

– Pe bune? Vreți să faceți o poză cu mașina?

– Sigur că da – n-o să mă creadă nimeni dacă nu duc și dovada.

– Ăă! OK. Bine.

Am pus repede pompa la loc și m-am strecurat pe scaunul din față să mă ascund în timp ce bărbatul entuziasmat scoase un aparat de fotografiat profesionist din rucsac. El și prietenul lui făcură cu rândul și se pozară lângă capotă, după care se duseră să facă poze și din spate.

„Mi-e dor de camioneta mea", m-am plâns eu în sinea mea.

Foarte, foarte convenabil – mult prea convenabil – a fost faptul că mașina mea își dăduse duhul la doar câteva săptămâni după ce eu și Edward ajunseserăm la acordul nostru nedrept,

unul dintre puncte fiind faptul că îi voi da voie să-mi înlocuiască mașina atunci când nu va mai merge deloc. Edward a jurat că era ceva la care trebuia să ne așteptăm; camioneta mea trăise o viață lungă și plină, după care murise de moarte bună. După părerea lui. Și, bineînțeles, nu aveam cum să-i verific povestea și să încerc să-mi resuscitez camioneta de una singură. Mecanicul meu preferat...

Am tăiat gândul acela din față, refuzând să-l las să ajungă la final. În schimb, am ascultat vocile bărbaților de afară, amortizate de pereții mașinii.

– ... Au testat-o cu un aruncător de rachete în clipul de pe internet. Nici măcar nu s-a încrețit vopseaua.

– Normal că nu. Poți să intri și cu tancul peste frumusețea asta. Nu prea ai ce face cu ea aici. A fost creată în principal pentru diplomați din Orientul Mijlociu, traficanți de arme sau de droguri.

– Crezi că *ea* e ceva de genul? întrebă cel scund pe un ton mai încet.

Am lăsat capul în jos, cu obrajii în flăcări.

– Hmm, spuse cel înalt. Poate. Nu-mi pot imagina de ce ai avea nevoie de geamuri rezistente la proiectile și un blindaj de două tone prin părțile astea. Probabil că se duce într-un loc mai periculos.

Blindaj. Blindaj de *două tone*. Și geamuri rezistente la *proiectile*? Frumos! Ce s-a întâmplat cu demodatele geamuri rezistente la gloanțe?

Ei bine, cel puțin era oarecum logic – dacă aveai un simț al umorului ieșit din comun.

Nu era ca și cum nu ar fi așteptat ca Edward să profite de înțelegerea noastră și să încline balanța în favoarea lui încât să dea mai mult decât avea să primească. Fusesem de acord să-mi

schimbe camioneta când va fi nevoie, fără să mă aştept, bineînţeles, ca lucrul acesta să se întâmple atât de repede. Când fusesem obligată să recunosc că maşina mea devenise un monument închinat Chevroletului clasic aşezat pe aleea mea, mi-am dat seama că ideea lui de maşină nouă avea probabil să mă facă de ruşine. Să mă facă ţinta ochilor curioşi şi a bârfelor. Avusesem dreptate cu partea asta. Dar nici în cele mai negre coşmaruri ale mele nu prevăzusem că îmi va lua *două* maşini.

Maşina de *dinainte* şi maşina de *după*, îmi explicase. Îmi spusese că era doar un împrumut şi avea să o returneze imediat după nuntă. Nu avusese nici o logică pentru mine. Până acum.

Ha, ha! Pentru că eram om şi atât de fragilă, atât de predispusă la accidente şi urmărită de piaza rea, se pare că aveam nevoie de o maşină rezistentă la tancuri ca să fiu în siguranţă. Amuzant. Eram sigură că el şi fraţii lui se distraseră pe cinste de asta pe la spatele meu.

Sau poate, poate, îmi şopti o voce în cap, *nu este glumă, prostuţo! Poate e chiar îngrijorat în privinţa ta. Nu ar fi prima dată când sare puţin calul în încercarea de a te proteja.*

Am oftat.

Nu văzusem încă maşina de *după*. Era ascunsă sub o husă în cel mai îndepărtat colţ din garajul familiei Cullen. Ştiu că majoritatea oamenilor ar fi tras cu ochiul până acum, însă eu chiar nu voiam să ştiu.

Probabil că maşina asta nu mai prezenta blindaj – pentru că nu aş mai fi avut nevoie de el după luna de miere. Indestructibilitatea fizică era doar unul dintre avantajele pe care abia le aşteptam. Cel mai bun lucru la a fi un Cullen nu era reprezentat de maşinile scumpe şi de cărţile de credit impresionante.

– Hei, mă strigă bărbatul înalt, lipindu-şi mâinile de sticlă în încercarea de a vedea ceva înăuntru. Am terminat. Mulţumim mult!

– Cu plăcere, i-am răspuns eu, după care m-am încordat când am pornit motorul şi am apăsat pedala – mai uşor ca niciodată – în jos...

Indiferent de câte ori conduceam pe drumul cunoscut spre casă, tot nu reuşeam să fac afişele decolorate de ploaie să dispară pe fundal. Fiecare dintre ele, capsat de stâlpi de telefon sau lipit de panourile stradale, era ca o palmă proaspăt dată peste faţă. O palmă binemeritată. Mintea îmi era prinsă în gândul pe care-l întrerupsesem atât de brusc mai devreme. Nu aveam cum să evit drumul acesta. Nu cu pozele *mecanicului meu preferat* trecând pe lângă mine la intervale regulate.

Prietenul meu cel mai bun. Jacob al meu.

Afişele cu „L-AŢI VĂZUT PE ACEST BĂIAT?" nu fuseseră ideea tatălui lui Jacob. Tatăl *meu,* Charlie, fusese cel care printase fluturaşii şi-i împrăştiase prin tot oraşul. Şi nu doar în Forks, ci şi în Port Angeles, şi Sequim, şi Hoquiam, şi Aberdeen şi în fiecare alt oraş din Olympic Peninsula. În plus, se asigurase că fiecare secţie de poliţie din statul Washington avea acelaşi fluturaş lipit pe perete. Propria secţie avea un panou de plută dedicat doar găsirii lui Jacob. Un panou care era aproape gol, spre dezamăgirea şi frustrarea sa.

Tatăl meu era dezamăgit de ceva mai mult decât lipsa efectelor. Era dezamăgit cel mai mult de Billy, tatăl lui Jacob – şi cel mai bun prieten al lui Charlie.

Pentru că Billy nu era mai implicat în căutarea fiului „rătăcitor" de doar şaisprezece ani. Pentru că Billy refuza să pună afişe în La Push, rezervaţia de pe coastă, unde locuia Jacob. Pentru că părea resemnat de dispariţia lui Jacob, ca şi cum nu ar

fi avut ce să facă. Pentru că spunea mereu: „Jacob este un adult acum. Va veni acasă atunci când va dori".

Și era nemulțumit și de atitudinea mea, pentru că îi luasem partea lui Billy.

Nici eu nu voiam să pun afișe. Pentru că și eu, și Billy știam unde era Jacob, cel puțin aproximativ, și mai știam de asemenea că nu-l văzuse nimeni pe *băiatul* acela.

Fluturașii îmi puseră în gât obișnuitul nod mare și gros, la fel ca și obișnuitele lacrimi înțepătoare în ochi și m-am bucurat că Edward era la vânătoare sâmbăta asta. Dacă Edward mi-ar fi văzut reacția s-ar fi simțit și el îngrozitor.

Evident că erau și dezavantaje în faptul că era sâmbătă. În clipa în care am întors încet și cu grijă pe strada mea, am văzut mașina de poliție a tatălui meu pe aleea de lângă casa noastră. Nici la pescuit nu se dusese azi. Încă mai bombănea din cauza nunții.

Așa că nu aveam cum să folosesc telefonul din casă. Dar *trebuia* să sun...

Am parcat pe aleea din spatele monumentului Chevy și am scos din torpedou mobilul pe care Edward mi-l dăduse pentru urgențe. Am format numărul, ținând degetul pe butonul de „terminare apel" în timp ce telefonul suna. Pentru orice eventualitate.

– Alo? răspunse Seth Clearwater, iar eu am răsuflat ușurată.

Eram prea lașă să vorbesc cu sora lui mai mare, Leah. Expresia „m-ar face una cu pământul" nu era chiar o figură de stil când era vorba de Leah.

– Bună, Seth! Bella la telefon.

– A, salutare, Bella! Ce mai faci?

Gâtuită. Dorind cu disperare o veste liniștitoare.

– Bine.

– Suni ca să te pun la curent?

– Mi-ai citit gândurile.

– Nu chiar. Nu sunt Alice – eşti tu previzibilă, glumi el.

Dintre membrii haitei Quileute din La Push, numai Seth nu avea reţineri în a-i menţiona pe cei din familia Cullen, şi mai făcea şi poante cu privire la viitoarea mea cumnată.

– Ştiu că sunt. Am ezitat un minut. Cum e?

Seth oftă.

– La fel ca de obicei. Nu vrea să vorbească, deşi ştim că ne aude. Încearcă să nu gândească *omeneşte*, ştii tu. Să-şi urmeze pur şi simplu instinctele.

– Ştii unde este acum?

– Undeva în nordul Canadei. N-aş putea să-ţi spun exact în ce provincie. Nu acordă cine ştie ce atenţie graniţelor dintre state.

– Vreun indiciu că ar putea să...

– Nu se întoarce acasă, Bella. Îmi pare rău.

Am înghiţit în sec.

– E OK, Seth. Ştiam dinainte de a întreba. Pur şi simplu nu mă pot abţine să nu-mi doresc asta.

– Da. Şi noi simţim la fel.

– Mulţumesc că m-ai suportat, Seth. Ştiu că toţi ceilalţi se iau de tine.

– Nu sunt fanii tăi cei mai înfocaţi, mă aprobă el vesel. E destul de jalnic, dacă e să mă întrebi pe mine. Jacob a ales pentru el, tu ai ales pentru tine. Lui Jake nu-i place atitudinea lor cu privire la problema asta. Şi, evident, nu este nici foarte încântat că-l controlezi.

Am suspinat.

– Parcă ai zis că nu vorbeşte cu voi.

– Nu poate să ascundă totul de noi indiferent cât de tare s-ar strădui.

Deci Jacob știa că eram îngrijorată. Nu eram sigură ce părere aveam cu privire la asta. Ei bine, cel puțin știa că nu dispărusem din peisaj și că nu-l uitasem de tot. M-ar fi crezut în stare de așa ceva.

– Presupun că ne vedem la... nuntă, am spus eu, chinuindu-mă să scot cuvintele pe gură printre dinți.

– Da, eu și mama vom fi acolo. A fost foarte drăguț din partea ta că ne-ai invitat.

Am zâmbit auzindu-i entuziasmul din voce. Deși trimisesem invitația familiei Clearwater la sugestia lui Edward, mă bucuram că se gândise la asta. Va fi drăguț să-l am pe Seth acolo – o legătură, oricât de încurcată era ea, cu cavalerul meu de onoare absent.

– Nu ar fi la fel fără tine.

– Salută-l pe Edward din partea mea, OK?

– S-a făcut.

Mi-am scuturat capul. Prietenia care se născuse între Edward și Seth încă mă nedumerea. Dar era totuși o dovadă că lucrurile nu trebuiau neapărat să fie așa cum erau. Vampirii și vârcolacii puteau să se înțeleagă bine, dacă și unii, și alții voiau asta.

Nu toți agreau însă ideea.

– Ah, spuse Seth, vocea spărgându-i-se o octavă. Ăăă, a venit Leah.

– Oh! Pa!

Telefonul se deconectă. L-am lăsat pe scaun și am început să mă pregătesc sufletește să intru în casă, acolo unde mă aștepta Charlie.

Bietul meu tată avea atât de multe pe cap în momentul de față! Fuga de acasă a lui Jacob era doar una dintre poverile care-i apăsau umerii. Era aproape la fel de îngrijorat pentru mine, fiica lui abia trecută de majorat, care era pe cale să devină o doamnă în doar câteva zile.

Am mers încet prin ploaia ușoară, amintindu-mi de seara în care îi spusesem...

*

În clipa în care mașina lui Charlie îi anunță întoarcerea, inelul începu brusc să cântărească cincizeci de kilograme pe degetul meu. Am vrut să-mi ascund mâna stângă în buzunar sau poate să mă așez pe ea, dar mâna rece și fermă a lui Edward mi-o ținu în față și în mijlocul atenției.

– Nu te mai agita atâta, Bella! Te rog, încearcă să-ți amintești că nu mărturisești o crimă pe care ai comis-o acum.

– Ție ți-e ușor să vorbești.

Mi-am încordat auzul în așteptarea sunetului iminent al ghetelor tatălui meu bocănind pe trotuar. Cheia zdrăngăni în ușa deja descuiată. Sunetul îmi aminti de partea aceea a unui film de groază în care victima își dă seama că a uitat să tragă zăvorul.

– Calmează-te, Bella, îmi șopti Edward, auzind accelerarea bătăilor inimii mele.

Ușa se izbi de perete și am tresărit ca și cum m-ar fi speriat cineva.

– Bună, Charlie, spuse Edward complet relaxat.

– Nu! am protestat eu cu răsuflarea tăiată.

– Ce? îmi șopti Edward.

– Așteaptă să pună arma în cui!

Edward chicoti şi-şi trecu mâna liberă prin părul lui arămiu încurcat.

Charlie veni de după colţ, încă în uniformă, încă înarmat şi încercă să nu se strâmbe când ne văzu stând împreună pe canapea. În ultima perioadă depusese mai mult efort să-l placă pe Edward. Bineînţeles, ceea ce urma să îi spun mai mult ca sigur că va pune capăt acestui efort.

– Bună, copii. Ce s-a întâmplat?

– Am vrea să vorbim cu tine, spuse Edward calm. Avem veşti bune.

Expresia lui Charlie se schimbă pe dată, trecând de la prietenie forţată la suspiciune întunecată.

– Veşti bune? mârâi Charlie, uitându-se fix la mine.

– Ia loc, tată.

Ridică o sprânceană, se uită la mine timp de câteva secunde, după care merse cu paşi apăsaţi către fotoliu şi se aşeză fix pe margine, cu spatele ţeapăn de drept.

– Nu te ambala aşa, tată, am spus eu după un moment de tăcere grea. Totul e în regulă.

Edward se strâmbă şi ştiam că nu îi convenise cuvântul „în regulă". El ar fi folosit mai degrabă ceva de genul „minunat" sau „perfect", sau „nemaipomenit".

– Sigur că este, Bella, nu încape îndoială. Dacă totul este aşa de grozav, atunci de ce transpiri în halul ăsta?

– Nu transpir, am minţit eu.

Mi-am întors capul de la căutătura lui înfricoşătoare, înghesuindu-mă în Edward şi trecându-mi instinctiv mâna dreaptă peste frunte pentru a îndepărta dovada.

– Eşti însărcinată! explodă Charlie. Eşti însărcinată, nu-i aşa?

Deși întrebarea îmi fusese clar adresată mie, se uita urât la Edward acum și aș fi putut să jur că i-am văzut mâna îndreptându-se spre armă.

– Nu! Sigur că nu sunt!

Aș fi vrut să-l înghiontesc pe Edward, dar știam că făcând asta nu m-aș fi ales decât cu o vânătaie și atât. Și doar îi spusesem lui Edward că oamenii vor trage imediat concluzia asta! Ce alt motiv ar mai fi avut niște oameni sănătoși la minte să se căsătorească la optsprezece ani? (Răspunsul lui de atunci mă făcuse să-mi dau ochii peste cap. *Dragostea.* Sigur că da.)

Încruntarea lui Charlie se mai atenuă. De obicei mi se vedea destul de clar pe față când spuneam adevărul și mă crezu acum.

– Oh! Scuze.

– Se acceptă.

Urmă o pauză lungă. După un moment, mi-am dat seama că toată lumea se aștepta *de la mine* să zic ceva. M-am uitat în sus la Edward, înlemnită de frică. Nu aș fi reușit sub nici o formă să rostesc ce aveam de spus.

El îmi zâmbi, după care își îndreptă umerii și se întoarse către tatăl meu.

– Charlie, îmi dau seama că nu am făcut totul ca la carte. În mod tradițional, ar fi trebuit să te întreb pe tine mai întâi. Nu am vrut să fiu lipsit de respect, dar, cum Bella a acceptat deja și nu vreau să-i minimalizez alegerea, în loc să-ți cer mâna ei, îți cer binecuvântarea. Ne căsătorim, Charlie. O iubesc mai mult decât orice pe lume și – prin cine știe ce miracol – și ea mă iubește la fel de mult. Ne dai binecuvântarea ta?

Părea atât de sigur, atât de calm! Doar pentru o clipă, ascultându-i încrederea absolută din voce, am avut un moment rar de obiectivitate. Am reușit să înțeleg preț de o secundă cum

vedea el lumea. Timp de o bătaie de inimă, vestea a fost perfect logică.

Şi apoi am văzut expresia de pe faţa lui Charlie, ochii lui fiind acum fixaţi pe inel.

Mi-am ţinut respiraţia în timp ce pielea lui îşi schimbă culoarea – de la alb la roşu, de la roşu la mov, de la mov la albastru. Am început să mă ridic – nu ştiu sigur ce aveam de gând să fac; poate să folosesc manevra Heimlich să mă asigur că nu se îneacă –, dar Edward m-a strâns de mână şi a murmurat: „Lasă-l o clipă" atât de încet că doar eu l-am auzit.

Tăcerea dură mai mult de data asta. Apoi, încetul cu încetul, nuanţă cu nuanţă, culoarea lui Charlie reveni la normal. Buzele i se încreţiră, iar sprâncenele i se încruntară; i-am recunoscut expresia „gânditoare". Ne studie pe amândoi timp de un moment lung şi l-am simţit pe Edward relaxându-se lângă mine.

– Presupun că nu mă miră, mormăi Charlie. Ştiam că aveam să mă confrunt cu ceva de genul destul de curând.

Am răsuflat.

– Eşti sigură de asta? vru Charlie să ştie, uitându-se urât la mine.

– Sunt sută la sută sigură că Edward este alesul meu, i-am spus eu dintr-o suflare.

– Totuşi, căsătoria? De ce atâta grabă?

Se uită la mine cu suspiciune din nou.

Graba se datora faptului că mă apropiam de vârsta de nouăsprezece ani cu fiecare zi nenorocită care trecea, în timp ce Edward rămânea îngheţat în perfecţiunea lui de şaptesprezece ani, aşa cum rămăsese de peste nouăzeci de ani. Nu că pentru asta ar fi fost neapărat nevoie de *căsătorie* după părerea mea,

dar nunta era obligatorie din cauza compromisului delicat și alambicat pe care Edward și cu mine îl făcuserăm pentru a ajunge în sfârșit în acest punct, transformarea mea din muritoare în nemuritoroare.

Astea nu erau lucruri pe care i le-aș fi putut explica lui Charlie.

– Mergem împreună la Dartmouth în toamnă, Charlie, îi aminti Edward. Mi-ar plăcea să fac asta, ei bine, așa cum trebuie. Așa am fost educat.

Ridică din umeri.

Și nu exagera; erau campioni la obiceiuri demodate din timpul Primului Război Mondial.

Charlie schiță o grimasă. Căuta poate un argument cu care să-l contrazică. Dar ce putea să spună? „Prefer să trăiți în păcat mai întâi?" Era tată; era legat de mâini și de picioare.

– Știam eu că asta avea să urmeze, bombăni el ca pentru sine, încruntându-se.

Apoi, brusc, chipul îi deveni perfect neted și inexpresiv.

– Tată? am întrebat eu panicată.

M-am uitat la Edward, dar nici fața lui n-o puteam citi, în timp ce-l privea pe Charlie.

– Ha! explodă Charlie și eu am sărit în scaun. Ha, ha, ha!

Am privit nevenindu-mi să cred, pe când Charlie se prăpădea de râs; tot corpul îi era cutremurat de râs.

M-am uitat la Edward ca să-mi explice reacția, dar Edward avea buzele strânse, ca și cum ar fi încercat el însuși să nu izbucnească în râs.

– OK, bine, se înecă Charlie. Căsătorește-te! Încă o serie de râsete îl zguduiră. Dar...

– Dar ce? am vrut eu să știu.

– Dar *tu* trebuie să-i spui mamei tale! Eu nu-i spun o vorbă lui Renée! Îți las plăcerea asta doar ție!

Izbucni în hohote de râs.

*

M-am oprit cu mâna pe mâner, zâmbind. Sigur că da, la vremea aceea, cuvintele lui Charlie mă băgaseră în sperieți. Condamnarea finală: să-i spun lui Renée. Căsătoria la vârste fragede era mai sus pe lista ei neagră decât fierberea cățelușilor de vii.

Cine ar fi putut să prevadă reacția? Eu nu. Charlie nici atât. Poate Alice, dar nu mă gândisem să o rog să facă asta.

– Ei bine, Bella, spusese Renée, după ce reușisem să-mi descleștez buzele și să rostesc cuvintele imposibile: „Mamă, mă mărit cu Edward". Mă simt puțin jignită că ai așteptat atât de mult până să-mi spui. Biletele de avion sunt din ce în ce mai scumpe dacă le iei târziu. Oooh! se agită ea. Oare îi scoate ghipsul lui Phil până atunci? Va strica pozele dacă nu poartă smoching...

– Stai puțin, mamă, am îngăimat eu. Ce vrei să spui prin am așteptat atât de mult? Tocmai m-am logo... nu eram în stare să rostesc cuvântul „logodit" – am pus lucrurile la punct, știi tu, azi.

– Azi? Serios? Asta chiar că este o surpriză. Am presupus...

– Ce ai presupus? *Când* ai presupus?

– Păi, când ai venit la mine în aprilie părea că lucrurile erau deja puse la punct, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu ești foarte greu de citit, draga mea. Dar nu am spus nimic pentru că nu ar fi folosit la nimic. Ești exact ca Charlie. Oftă, resemnată. Odată ce-ți pui ceva în cap, nu mai are rost să se mai contrazică omul

cu tine. Bineînțeles, exact ca Charlie, și tu ții cu dinții de hotărârile tale. Și apoi a spus ultimul lucru pe care așteptam să-l aud din gura mamei mele. Nu repeți greșelile mele, Bella. Mi se pare că ești speriată, dar presupun că te temi doar de *mine*. Chicoti. De ceea ce am să cred. Și știu că am spus o groază de lucruri despre căsătorie și prostie – și nu retractez nimic din ce-am spus –, dar să știi că acele lucruri mi se potriveau exclusiv *mie*. Tu ești o cu totul altă persoană. Tu faci greșelile tale și sunt sigură că vei avea și tu partea ta de regrete în viață. Dar luarea unui angajament nu a fost niciodată problema ta, draga mea. Ai mai multe șanse să faci ca lucrurile să meargă decât majoritatea oamenilor de patruzeci de ani pe care îi cunosc. Renée râse din nou. Copilașul meu de vârsta a doua. Din fericire, ai găsit un suflet matur, pe măsura ta.

– Nu ești... supărată? Nu crezi că fac o greșeală colosală?

– Păi, sigur că mi-aș fi dorit să mai aștepți câțiva ani. Vreau să spun, ți se pare ție că arăt suficient de bătrână ca să fiu soacră? Dar asta nu are nici o legătură cu mine. Ci cu tine. Ești fericită?

– Nu știu. Trec printr-o experiență stranie acum.

Renée chicoti.

– Te face fericită, Bella?

– Da, dar...

– Vei vrea vreodată pe altcineva?

– Nu, dar...

– Dar ce?

– Dar nu vei spune că vorbesc exact ca orice adolescentă îndrăgostită de când e lumea asta?

– Tu nu ai fost niciodată o adolescentă, draga mea. Tu știi ce e mai bine pentru *tine*.

În ultimele săptămâni, Renée se implicase în mod neașteptat în planurile pentru nuntă. Petrecuse ore întregi în fiecare zi la telefon cu mama lui Edward, Esme – cuscrii se înțelegeau de minune. Renée o *adora* pe Esme, dar dacă stau bine să mă gândesc, mă îndoiesc că ar putea reacționa cineva altfel la felul de a fi al drăgăstoasei mele viitoare soacre.

Scăpasem. Familia lui Edward și a mea se ocupau împreună de nuntă fără ca eu să am vreun pic de a face cu asta ori să știu sau să mă gândesc prea mult la ceva.

Charlie era furios, bineînțeles, dar partea cea mai bună era că nu *pe mine* era el furios. Renée era trădătoarea. Contase pe ea să joace rolul polițistului rău. Ce putea să mai facă atunci când ultima lui amenințare – să-i dau vestea mamei – se dovedise a fi apă de ploaie? Nu mai avea ce să facă, iar el știa asta. Așa că umbla toată ziua prin casă bombănind despre cum nu mai poți să ai încredere în nimeni pe lumea asta...

– Tată? am strigat eu în timp ce împingeam ușa de la intrare. Am ajuns acasă.

– Așteaptă, Bells, stai unde ești!

– Poftim? am întrebat eu, oprindu-mă automat.

– Lasă-mă o secundă. Au, m-ai înțepat, Alice.

Alice?

– Scuze, Charlie, răspunse vocea melodioasă a lui Alice. Cum e acum?

– Sângerez.

– N-ai nimic. N-a trecut de piele – crede-mă pe cuvânt.

– Ce se întâmplă? am vrut eu să știu, ezitând în prag.

– Treizeci de secunde, te rog, Bella, îmi spuse Alice. Răbdarea îți va fi răsplătită.

– Hmm, adăugă Charlie.

Am dat din picior, numărând fiecare bătaie. Înainte să ajung la treizeci, Alice spuse:

– OK, Bella, intră!

Mișcându-mă cu grijă, am cotit spre sufrageria noastră.

– Oh, am pufnit eu. Au! Tată. Arăți...

– Stupid? mă întrerupse Charlie.

– Mă gândeam mai degrabă să spun „binedispus".

Charlie roși. Alice îl apucă de cot și-l învârti ușor pentru a etala smochingul de un gri-deschis.

– Încetează, Alice! Arăt ca un idiot.

– Nimeni îmbrăcat de mine nu a arătat *vreodată* ca un idiot.

– Are dreptate, tată. Arăți minunat! Cu ce ocazie?

Alice își dădu ochii peste cap.

– E ultima probă. Pentru amândoi.

Mi-am luat ochii pentru prima dată de la Charlie îmbrăcat neobișnuit de elegant și am văzut husa albă de care mă temeam cel mai tare, așezată cu grijă pe canapea.

– Ah!

– Du-te în „locul tău fericit, Bella". Nu durează mult.

Am tras adânc aer în piept și am închis ochii. Cu ei închiși, m-am împleticit pe scări spre camera mea. M-am dezbrăcat în chiloți și am întins brațele.

– Ai crede că-ți bag așchii de bambus pe sub unghii, bombăni Alice ca pentru ea când intră în cameră.

Nu am băgat-o în seamă. Eram în locul meu fericit.

În locul meu fericit mă simțeam bine, iar toată treaba asta cu nunta era terminată deja și dată uitării.

Eram singuri, doar Edward și cu mine. Decorul era neclar și în continuă mișcare – se metamorfoza de la o pădure cețoasă la un oraș acoperit de nori, apoi lăsa locul unei nopți polare –

pentru că Edward ţinea secret locul ales pentru luna de miere. Dar eu nu eram îngrijorată în special de partea cu *unde*.

Eu şi Edward eram împreună, iar eu îmi îndeplinisem partea mea de compromis. Mă căsătorisem cu el. Ăsta era cel mai mare. Dar acceptasem, de asemenea, toate cadourile lui scandaloase şi eram înscrisă, oricât de inutil era, la Colegiul Dartmouth din toamnă. Acum era rândul lui.

Înainte să mă transforme în vampir – marele compromis –, mai avea o stipulaţie de îndeplinit.

Edward avea un fel de grijă obsesivă cu privire la lucrurile omeneşti la care aş renunţa, la experienţele pe care nu voia să le ratez. Majoritatea dintre ele – cum ar fi spre exemplu banchetul – mi se păreau stupide. Era o singură experienţă umană care mă îngrijora s-o pierd. Bineînţeles că era cea pe care el şi-ar fi dorit să o uit cu totul.

Care era chestia, totuşi. Ştiam eu câte ceva despre cum va fi atunci când nu voi mai fi om. Văzusem îndeaproape vampiri nou-născuţi şi auzisem toate poveştile despre primele zile sălbatice ale familiei mele în devenire. Timp de câţiva ani, cea mai mare trăsătură de personalitate a mea avea să fie *setea*. Va mai trece ceva timp până când să fiu *eu* din nou. Şi chiar şi atunci când mă voi putea controla, nu mă voi mai simţi niciodată ca acum.

Om... şi îndrăgostită cu pasiune.

Voiam să am parte de toată experienţa înainte să-mi schimb corpul cald, fragil, controlat de hormoni cu ceva frumos, puternic... şi necunoscut. Voiam o lună de miere *adevărată* cu Edward. Şi, în ciuda pericolului la care se temea să mă supună, fusese de acord să încerce.

Eram vag conştientă de Alice şi de satinul care îmi aluneca pe piele. Pentru o clipă nu mi-a mai păsat că tot oraşul vorbea

despre mine. Nu m-am gândit la spectacolul în care trebuia să fiu personajul principal atât de curând. Nu m-am îngrijorat că o să mă împiedic de trenă sau că o să chicotesc la momentul nepotrivit, sau că sunt prea tânără, sau de publicul care se va holba, sau de locul gol unde ar fi trebuit să stea cel mai bun prieten al meu.

Eu eram cu Edward în locul meu fericit.

2. O NOAPTE LUNGĂ

– Deja mi-e dor de tine.

– Nu trebuie să plec. Pot să rămân...

– Mmm.

Se lăsă liniște pentru o clipă, doar bătăile inimii mele se auzeau, ritmul inegal al respirației noastre necontrolate și șoaptele buzelor noastre care se mișcau la unison.

Uneori era atât de ușor să uit că sărutam un vampir. Nu pentru că părea obișnuit sau uman – nu aș fi putut niciodată să uit că mă aflam în brațele cuiva care era mai mult înger decât bărbat –, ci pentru cât de firesc mi se părea să-mi atingă gura, fața, gâtul cu buzele. Pretindea că depășise de mult tentația pe care o reprezenta sângele meu pentru el, că gândul de a mă pierde îl vindecase de orice dorință de genul acesta. Dar eu știam că mirosul sângelui meu încă îi provoca durere – încă îi mai ardea gâtul ca și cum ar fi inhalat flăcări.

Am deschis ochii și am văzut că și ai lui erau deschiși, privindu-mi chipul. Nu înțelegeam de ce mă privea așa. Ca și cum eu aș fi fost premiul, și nu câștigătorul scandalos de norocos.

Privirile noastre se întâlniră preț o clipă; ochii lui aurii erau atât de profunzi încât îmi imaginam că îi puteam privi în suflet. Mi se părea stupid că ideea aceasta – existența sufletului său – fusese pusă vreodată la îndoială, chiar dacă *era* un vampir. Avea cel mai frumos suflet, mai frumos decât mintea lui sclipitoare sau chipul lui fără seamăn, sau corpul lui incredibil.

Și el se uita la mine ca și cum mi-ar fi privit sufletul și ca și cum i-ar fi plăcut ce vede.

Totuși, nu putea vedea în mintea mea, așa cum putea să vadă în mințile celorlalți. Cine știe de ce – vreo defecțiune ciudată în creierul meu care îl făceau imun la toate lucrurile extraordinare și înfricoșătoare pe care le puteau face unii nemuritori. (Numai mintea îmi era imună; corpul îmi era încă vulnerabil la abilitățile vampirilor cu alte deprinderi decât cele ale lui Edward.) Dar eram profund recunoscătoare pentru oricare ar fi fost defecțiunea care mă ajuta să-mi țin gândurile la adăpost. Era pur și simplu mult prea jenant să mă gândesc la alternativă.

I-am tras fața către a mea din nou.

– Clar, rămân, murmură el un moment mai târziu.

– Nu, nu. E petrecerea burlacilor. Trebuie să te duci.

Am rostit cuvintele, dar degetele mâinii mele drepte se prinseră în părul lui arămiu, în timp ce mâna mea stângă îi cuprinse baza spatelui. Mâinile lui reci îmi mângâiau fața.

– Petrecerile burlacilor sunt făcute pentru cei care tânjesc după zilele în care erau necăsătoriți. Eu nici c-aș putea fi mai nerăbdător să renunț la ale mele. Așadar, chiar nu are nici un rost.

– Adevărat.

Suflul meu atingea gâtu-i rece ca gheața.

Era un loc destul de asemănător cu locul meu fericit. Charlie dormea în mod evident în camera lui; era ca și cum am fi fost singuri. Stăteam ghemuiți în patul meu mic, împletiți atât cât se

putea, având în vedere pătura groasă în care eram înfășurată ca un cocon. Uram faptul că trebuia să existe pătura asta, dar se cam ducea romantismul atunci când începeau să-mi clănțănească dinții. Charlie ar observa dacă aș da drumul la căldură în august...

Cel puțin, dacă *eu* trebuia să fiu încotoșmănată așa, cămașa lui Edward era pe jos. Ce desăvârșit îmi părea corpul lui alb, șlefuit și neted ca marmura: Tocmai îi mângâiam pieptul de piatră, urmând linia suprafeței plate a abdomenului lui, minunându-mă pur și simplu. Se cutremură ușor, iar gura lui o găsi pe a mea. Mi-am apăsat cu grijă vârful limbii de buza lui netedă, iar el oftă. Respirația lui dulce – rece și delicioasă – îmi învălui toată fața.

Începu să se retragă – era reacția lui automată când hotăra că lucrurile merseseră prea departe, reflexul lui când nu-și dorea nimic mai mult decât să meargă mai departe. Edward își petrecuse majoritatea vieții lui respingând orice fel de împlinire fizică. Știam că era groaznic pentru el să încerce acum să-și schimbe aceste obiceiuri.

– Așteaptă, am spus eu, apucându-l de umeri și ghemuindu-mă mai aproape de el. Mi-am eliberat un picior și l-am înfășurat în jurul taliei lui. Practica te ajută să te perfecționezi.

El chicoti.

– Păi, până acum ar trebui să fim destul de aproape de perfecțiune, nu? Ai dormit vreun pic în ultima lună?

– Dar e repetiția, i-am amintit eu, și nu am repetat decât câteva scene. Nu avem timp să ne gândim la siguranță.

Am crezut că o să râdă, dar el nu răspunse, iar corpul lui rămase brusc nemișcat din cauza încordării neașteptate. Auriul ochilor lui părea să se întărească de la lichid la solid.

M-am gândit la ce-am spus, dându-mi seama ce înțelesese el.

– Bella... şopti el.

– Nu începe iar, am spus eu. Înţelegerea e înţelegere.

– Nu ştiu. Îmi este prea greu să mă concentrez când eşti cu mine aşa. Nu... nu pot să gândesc limpede. Nu voi putea să mă controlez. O să te rănesc.

– O să fiu bine.

– Bella...

– Şşşt!

Mi-am apăsat buzele de ale lui ca să-i opresc atacul de panică. Mai auzisem asta o dată. Nu avea să scape de partea lui de înţelegere. Nu după ce insistase să mă mărit cu el mai întâi.

Mă sărută şi el pentru o clipă, dar mi-am dat seama că nu era la fel de implicat ca mai devreme. Îşi făcea griji, mereu îşi făcea griji. Ce diferit va fi totul când nu va mai trebui să se îngrijoreze în privinţa mea! Ce va mai face cu atâta timp liber? Va trebui să-şi găsească un nou hobby.

– Cum îţi sunt picioarele? mă întrebă el.

Ştiind că nu mă întreba asta la propriu[1], i-am răspuns:

– Fierbinţi.

– Serios? Nu te-ai răzgândit? Nu e prea târziu să faci asta.

– Încerci să-mi tragi clapa?

El chicoti.

– Mă asiguram doar. Nu vreau să faci ceva de care nu eşti foarte sigură.

– Sunt sigură cu privire la tine. Pot să trec pur şi simplu peste restul.

El ezită, iar eu m-am întrebat dacă iar am spus ceva greşit.

---

[1] În limba engleză, expresia intraductibilă „to get cold feet" (în traducere literală „a avea picioarele reci") înseamnă „a se panica" sau „a se răzgândi". Acesta este motivul pentru care Bella răspunde, la modul figurat, că picioarele ei sunt fierbinţi. (n.tr.)

– Poți? mă întrebă el încet. Nu mă refer la nuntă – căreia sunt convins că-i vei supraviețui în ciuda remușcărilor tale, dar, după aceea... cum rămâne cu Renée, cum rămâne cu Charlie?

Am oftat.

– Îmi va fi dor de ei.

Mai rău de atât era faptul că lor le va fi dor de mine, dar nu voiam să-i dau apă la moară.

– Angela și Ben, și Jessica, și Mike.

– Și de prietenii mei îmi va fi dor. Am zâmbit în întuneric. Mai ales de Mike. Oh, Mike! Cum voi trăi fără el?

El mârâi.

Am râs, dar apoi am redevenit serioasă.

– Edward, am discutat iar și iar toate astea. Știu că va fi greu, dar asta este ceea ce-mi doresc. Te vreau, și asta pentru totdeauna. O viață pur și simplu nu-mi ajunge.

– Înghețată pentru totdeauna la optsprezece ani, șopti el.

– Visul fiecărei femei devenit realitate, l-am tachinat eu.

– Nu se schimbă niciodată... nu evoluează niciodată.

– Ce vrea să însemne asta?

El răspunse încet:

– Îți mai amintești când i-am spus lui Charlie că ne căsătorim? Și el a crezut că ești... însărcinată?

– Și s-a gândit să te împuște, am ghicit eu râzând. Recunoaște, pentru o secundă, s-a gândit serios să facă asta.

El nu răspunse.

– Ce este, Edward?

– Mi-aș fi dorit doar... păi, mi-aș fi dorit să fi avut dreptate.

– Au, am icnit eu.

– Mai mult mi-aș fi dorit *să fi existat* o cale prin care să fi avut dreptate. Să fi avut puterea asta. *Urăsc* faptul că trebuie să-ți iau și asta.

Îmi luă un minut să răspund:

– Știu ce fac.

– De unde ai putea să știi asta, Bella? Uită-te la mama mea, uită-te la sora mea. Nu este un sacrificiu atât de ușor de făcut cum crezi tu.

– Esme și Rosalie trăiesc foarte bine cu asta. Dacă va fi o problemă mai târziu, atunci vom face ce a făcut și Esme – vom adopta.

El oftă, iar vocea îi deveni înverșunată:

– Nu e corect! Nu vreau să trebuiască să faci sacrificii pentru mine. Eu vreau să-ți dăruiesc lucruri, nu să ți le iau. Nu vreau să-ți fur viitorul. Dacă aș fi om...

Mi-am pus mâna pe buzele lui.

– *Tu* ești viitorul meu. Acum oprește-te. Nu te mai plânge că altfel îi chem pe frații tăi să vină să te ia. Poate că totuși ai *nevoie* de o petrecere a burlacilor.

– Iartă-mă. Mă plâng, nu? Probabil de la emoții.

– Ai *regrete?*

– Nu în sensul acela. Am așteptat un secol să mă căsătoresc cu tine, domnișoară Swan. Ceremonia este singurul lucru pe care abia-l aștept... Se opri la jumătatea gândului. Oh, pe toți sfinții!

– Ce s-a întâmplat?

Își încleștă dinții.

– Nu trebuie să-mi chemi frații. Se pare că Emmett și Jasper nu au de gând să mă lase să scap în seara asta.

L-am strâns mai aproape pentru o secundă, după care i-am dat drumul. Nu aveam nici o șansă să câștig o bătălie cu Emmett.

– Distracție plăcută!

Se auzi un scârțâit pe geam – cineva care zgâria intenționat sticla pentru a face un zgomot îngrozitor de-ți spărgea timpanele și-ți făcea părul măciucă. M-am cutremurat.

– Dacă nu-l trimiți pe Edward afară, șuieră Emmett amenințător – încă ascuns în noapte – venim noi după el.

– Du-te, am râs eu. *Înainte* să-mi spargă casa.

Edward își dădu ochii peste cap, dar se ridică în picioare printr-o mișcare mlădioasă și-și puse cămașa la loc. Se aplecă și mă sărută pe frunte.

– Dormi. Mâine e o zi mare.

– Mersi! Asta sigur mă vă ajuta să mă relaxez.

– Ne vedem la altar.

– Eu voi fi cea în alb.

Am zâmbit de cât de blazată am părut spunând asta.

El chicoti și zise:

– Foarte convingătoare!

Apoi se ghemui brusc, încordându-se ca un arc. Se evaporă – aruncându-se pe fereastră mult prea repede pentru ca ochii mei să-l poată urmări.

Se auzi de afară o bubuitură amortizată și l-am auzit pe Emmett înjurând.

– Ați face bine să nu-l faceți să întârzie, am murmurat eu, știind că mă puteau auzi.

Și apoi fața lui Jasper se iți pe fereastră, părul lui auriu strălucind în lumina slabă a lunii care își făcea loc printre nori.

– Nu-ți face griji, Bella! Îl aducem acasă în timp util.

Și brusc am fost foarte calmă, toate remușcările mele părând nesemnificative. Jasper era, în felul lui, la fel de talentat ca și Alice în previziunile lui nefiresc de precise. Jasper nu prevedea viitorul, ci sentimentele și era imposibil să nu te simți așa cum voia el să te simți.

M-am ridicat cu greu, încă înfășurată în pătură.

– Jasper? Ce fac vampirii la petrecerea burlacilor? Nu-l duceți la un club de striptease, nu?

– Nu-i spune nimic! mârâi Emmett de jos.

Urmă o altă bubuitură, iar Edward râse încet.

– Liniștește-te, îmi spuse Jasper, iar eu m-am relaxat. Familia Cullen are propria versiune. Doar câțiva lei de munte, vreo doi urși grizzly. Mai mult sau mai puțin o noapte obișnuită petrecută în aer liber.

M-am întrebat dacă voi putea vreodată să par atât de curajoasă cu privire la dieta asta „vegetariană".

– Mersi, Jasper.

Îmi făcu din ochi și dispăru din vedere.

Afară domnea o liniște deplină. Sforăiturile înăbușite ale lui Charlie se auzeau în ciuda pereților.

Mi-am lăsat capul pe pernă, deja somnoroasă. Cu pleoapele grele, m-am uitat la pereții camerei mele mici, albi în lumina lunii.

Ultima mea noapte în camera mea. Ultima mea noapte ca Isabella Swan. Mâine-seară voi fi Isabella Cullen. Deși toată treaba asta cu nunta era un mare chin pentru mine, trebuie să recunosc că-mi plăcea cum suna numele.

Mi-am lăsat mintea să umble aiurea pentru o clipă, așteptând să mă las furată de somn. Dar, după câteva minute, m-am trezit mai alarmată, panica strecurându-mi-se din nou în suflet și făcând să mi se strângă stomacul. Patul părea prea moale, prea călduros fără Edward în el. Jasper era departe și toate sentimentele pașnice și liniștitoare se îndepărtaseră odată cu el.

Avea să fie o zi foarte lungă mâine.

Știam prea bine că majoritatea temerilor mele erau stupide – trebuia pur și simplu să-mi revin. Atenția atrasă asupra noastră

era o parte inevitabilă a vieții. Nu puteam să mă pierd mereu în peisaj. Cu toate astea, chiar aveam câteva griji justificate legate strict de eveniment.

În primul rând, era trena rochiei de mireasă. Alice și lăsase în mod clar simțul artistic să domine peste cel practic când o alesese. Mi se părea imposibil să cobor scările casei Cullen pe tocuri și cu trenă. Ar fi trebuit să fac repetiții.

Și apoi mai era lista invitaților.

Familia Tanyei, clanul Denali, trebuia să ajungă cândva înainte de ceremonie.

Va fi o situație delicată să avem în aceeași încăpere familia Tanyei cu invitații din rezervația Quileute, tatăl lui Jacob și familia Clearwater. Clanul Denali nu era un fan al vârcolacilor. De fapt, sora Tanyei, Irina, nu venea deloc la nuntă. Încă mai voia să se răzbune pe vârcolaci pentru că îl uciseseră pe prietenul ei Laurent (tocmai când el era pe cale să mă ucidă pe mine). Din cauza acestei dușmănii, familia Denali abandonase familia lui Edward când fusese la mare anaghie. Alianța nefirească cu lupii Quileute fusese cea care ne salvase viețile când hoarda de nounăscuți atacase...

Edward mă încredințase că nu va fi periculos să-i avem pe cei din Denali aproape de cei din Quileute. Tanya și toată familia ei – în afară de Irina – se simțeau incredibil de vinovați pentru dezertarea aceea. Pacea cu vârcolacii era un preț mic pentru a se revanșa față de datoria aceea, un preț pe care erau dispuși să-l plătească.

Asta era problema mare, dar mai era și o problemă mică: nu aveam suficientă încredere în mine.

Nu o mai văzusem pe Tanya niciodată, dar eram sigură că întâlnirea cu ea nu va fi o experiență plăcută pentru egoul meu. Cândva, probabil înainte să mă nasc eu, încercase să-l cucerească

pe Edward – nu că aș condamna-o pe ea sau pe oricine altcineva l-ar vrea. Totuși, sigur va fi cel puțin frumoasă și cel mult magnifică. Deși în mod clar Edward mă prefera pe mine – chiar dacă pare atât de greu de crezut –, nu m-aș putea abține să nu fac comparații.

Bombănisem un pic până când Edward, care-mi știa slăbiciunile, mă făcuse să mă simt vinovată.

– Noi suntem cel mai apropiat lucru pe care-l au în loc de familie, Bella, îmi aminti el. Știi, încă se mai simt ca niște orfani, chiar și după atâta timp.

Așa că am cedat, ascunzându-mi încruntarea.

Tanya avea o familie mare acum, aproape la fel de mare ca familia Cullen. Erau cinci de toți; Tanyei, lui Kate și Irinei li se alăturară Carmen și Eleazar cam în același mod în care Alice și Jasper intrară în familia Cullen, legați toți de dorința de a trăi mai în înțelegere decât o făceau majoritatea vampirilor.

Deși aveau pe cineva alături, Tanya și surorile ei tot erau singure într-un fel. Încă în doliu. Pentru că în urmă cu mult timp avuseseră și o mamă.

Îmi puteam imagina ce gol poate lăsa o asemenea pierdere, chiar și după o mie de ani; am încercat să-mi închipui familia Cullen fără creatorul lor, centrul lor, ghidul lor – tatăl lor, Carlisle. Nu am putut.

Carlisle povestise istoria Tanyei într-una dintre nopțile în care stătusem până târziu acasă la familia Cullen, învățând cât mai mult, pregătindu-mă cât mai mult posibil pentru viitorul pe care îl alesesem. Povestea mamei Tanyei era doar una din multe, o pildă care ilustrează încă o regulă de care trebuia să iau seama odată intrată în lumea celor nemuritori. De fapt doar o singură regulă – o singură lege cu nenumărate fațete: *Păstrează secretul.*

Să păstrezi secretul însemna o grămadă de lucruri – să trăiești retras cum o făceau cei din familia Cullen, adică să pleci mai departe înainte ca oamenii să bănuiască faptul că nu îmbătrânești. Sau să te ferești de oameni cu totul – cu excepția meselor –, așa cum trăiseră nomazii James și Victoria; așa cum prietenii lui Jasper, Peter și Charlotte încă mai trăiau. Însemna să ții sub control fiecare vampir nou-creat, așa cum făcuse Jasper când trăise cu Maria. Așa cum Victoria nu reușise să facă cu nou-născuții ei.

Și mai însemna să nu creezi nimic, pentru că unele creații erau incontrolabile.

– Nu știu cum se numea mama Tanyei, recunoscu Carlisle, ochii lui, aproape de aceeași nuanță ca și părul lui blond, fiind triști la gândul durerii Tanyei. Nu vorbesc niciodată despre ea dacă pot evita acest subiect, nu se gândesc niciodată la ea în mod voit. Femeia care le-a creat pe Tanya, pe Kate și pe Irina – care cred că le-a iubit – a trăit cu mulți ani înainte ca eu să mă nasc, în timpul unei nenorociri în lumea noastră, nenorocirea copiilor nemuritori. Ce-a fost în capul lor, al strămoșilor noștri, nu pot să înțeleg. Au creat vampiri din oameni care abia dacă erau niște bebeluși.

A trebuit să înghit nodul care mi se pusese în gât, în timp ce mi-am imaginat ceea ce descria el.

– Erau foarte frumoși, explică Carlisle repede, observându-mi reacția. Atât de drăgălași, atât de încântători, nici nu-ți poți imagina. Nu puteai să nu stai pe lângă ei și să nu-i iubești; era un lucru instinctiv. Cu toate acestea, nu puteau fi învățați. Erau înghețați la cine știe ce nivel de dezvoltare dobândiseră înainte de a fi mușcați. Copii adorabili de doi ani cu gropițe și gângurit care ar fi putut distruge jumătate de sat într-una dintre crizele lor. Dacă le era foame se hrăneau și nici un cuvânt de

avertisment nu îi putea opri. Oamenii îi vedeau, poveștile circulau, teama se împrăștia ca focul într-un tufiș uscat... Mama Tanyei a creat un astfel de copil. Așa cum am spus și despre ceilalți strămoși, nu-mi dau seama care ar fi putut fi motivele ei. Trase profund aer în piept. Bineînțeles că Volturii s-au implicat.

Tresărisem ca întotdeauna la auzul acestui nume, dar desigur că legiunea italiană de vampiri – regali cum se credeau ei – juca rolul principal în această poveste. Nu avea cum să existe o lege dacă nu exista și o pedeapsă; nu putea exista o pedeapsă dacă nu era nimeni care să o aplice. Bătrânii Aro, Caius și Marcus stăteau în fruntea forțelor familiei Volturi; îi cunoscusem doar o dată, dar, pe parcursul scurtei noastre întâlniri, mi se păruse că Aro, cu darul lui puternic de a citi gândurile – cu o singură atingere știa fiecare gând pe care o minte l-a avut vreodată – era adevăratul conducător.

– Volturii au studiat copiii nemuritori acasă în Volterra și peste tot în lume. Caius a hotărât că micuții erau incapabili să ne păstreze secretul. Așa că trebuiau distruși. V-am spus că inspirau multă dragoste. Ei bine, au fost grupuri care au luptat până la ultimul – au suferit multe pierderi – pentru a-i proteja. Masacrul nu a fost atât de răspândit cum au fost războaiele sudice pe acest continent, dar a fost mai devastator în felul lui. Grupuri demult stabilite, tradiții vechi, prieteni... Multe s-au pierdut. La final, practica a fost eliminată total. Copiii nemuritori au devenit de nemenționat, un subiect tabu. Pe vremea când trăiam cu familia Volturi, am cunoscut doi copii nemuritori așa că știu din sursă directă ce atrăgători erau. Aro i-a studiat pe micuți mulți ani și după ce catastrofa s-a terminat. Știți predispoziția lui către cunoaștere; spera că puteau fi îmblânziți. Dar la final, decizia a fost unanimă: copiii nemuritori nu aveau voie să existe.

Uitasem cu totul de mama surorilor Denali când povestea se întoarse la ea.

– Nu se ştie exact ce s-a întâmplat cu mama Tanyei, spuse Carlisle. Tanya, Kate şi Irina nu au ştiut absolut nimic până în ziua în care familia Volturi a venit după ele, mama lor şi creaţia ei ilegală fiind deja în captivitate. Ignoranţa a fost cea care le-a salvat vieţile Tanyei şi surorilor ei. Aro le-a atins şi a văzut că erau nevinovate, aşa că nu le-a pedepsit odată cu mama lor. Nici una dintre ele nu văzuse vreodată băiatul, nici nu visase la existenţa lui, până în ziua în care nu l-au privit arzând în braţele mamei lor. Presupun că mama lor a păstrat taina pentru a le proteja de acest deznodământ. Dar de ce-l crease? Cine era el şi ce reprezentase pentru ea de încălcase cea mai aspră lege? Nici Tanya şi nici ceilalţi nu au primit vreun răspuns la întrebările acestea. Dar nu se puteau îndoi de vina mamei lor şi nu cred că au iertat-o vreodată cu adevărat. Chiar dacă Aro i-a asigurat că Tanya, Kate şi Irina erau nevinovate, Caius tot voia să fie arse. Le considera vinovate prin asociere. Au avut noroc că Aro a fost milos în ziua aceea. Tanya şi surorile ei au fost iertate, dar au rămas cu inimile nevindecate şi un respect nemărginit pentru lege...

Nu sunt sigură când anume amintirea mi s-a transformat în vis. Într-o clipă mi s-a părut că ascult vocea lui Carlisle în amintire, uitându-mă la chipul lui, după care, un moment mai târziu, mă uitam la un câmp gri şi pustiu plin de un miros intens de tămâie. Nu eram singură acolo.

Învălmăşeala de siluete din centrul câmpului, toate înveşmântate în mantii cenuşii, ar fi trebuit să mă înspăimânte – nu puteau fi decât membrii familiei Volturi, iar eu eram, în ciuda a ceea ce decretaseră ei la ultima noastră întâlnire, încă

om. Dar știam, așa cum știam uneori în vise, că eram invizibilă pentru ei.

Peste tot în jurul meu erau împrăștiate mormane fumegânde. Am recunoscut dulceața din aer și nu am examinat prea îndeaproape movilele. Nu îmi doream să văd fețele vampirilor pe care îi executaseră, temându-mă pe de o parte să nu recunosc pe cineva în rugurile care mocneau.

Soldații Volturi stăteau în cerc în jurul a ceva sau a cuiva și le-am auzit vocile șoptite ridicându-se de agitație. M-am apropiat mai mult de mantii, atrasă în vis de dorința a vedea ce lucru sau persoană examinau cu atâta intensitate. Strecurându-mă cu grijă printre două mantii lungi și foșnitoare, am văzut în sfârșit obiectul dezbaterii lor, ridicat pe o movilă deasupra lor.

Era frumos, adorabil, exact cum îl descrisese Carlisle. Băiatul era încă mic, să fi avut vreo doi ani. Niște bucle șatene îi încadrau chipul angelic cu obraji rotunzi și buze pline. Tremura, având ochii închiși ca și cum ar fi fost prea înspăimântat să privească moartea apropiindu-se cu fiecare clipă ce trecea.

M-a lovit o dorință atât de puternică să salvez minunatul și speriatul copil încât familia Volturi, în ciuda amenințării lor teribile, nu mai conta pentru mine. Am trecut în grabă pe lângă vampiri, fără să-mi pese dacă-mi observă prezența. Lăsându-i în urmă, am fugit către băiat.

M-am oprit brusc în clipa în care am văzut clar movila pe care stătea. Nu era pământ sau piatră, ci o grămadă de corpuri umane, secătuite și fără viață. Era prea târziu să încerc să nu le mai văd chipurile. Îi cunoșteam pe toți – Angela, Ben, Jessica, Mike... Și chiar sub băiețelul adorabil stăteau corpurile tatălui și mamei mele.

Copilul își deschise ochii aprinși și însetați de sânge.

3. ZIUA CEA MARE

Am deschis brusc ochii.

Am zăcut tremurând și gemând în patul meu cald timp de câteva minute, încercând să mă eliberez din vis. Cerul care se vedea prin fereastra mea se făcu gri și apoi roz-deschis, în timp ce așteptam să-mi încetinească bătăile inimii.

Când am revenit cu totul la realitatea camerei mele dezordonate și cunoscute, m-am enervat puțin pe mine. Ce vis puteam și eu să am cu o seară înainte de nuntă! Asta pățești dacă ești obsedat de povești tulburătoare în miezul nopții.

Nerăbdătoare să scap de tot de coșmar, m-am îmbrăcat și m-am îndreptat spre bucătărie cu mult înainte de a fi nevoită s-o fac. Mai întâi, am făcut curat în camerele deja ordonate, după care, când s-a trezit Charlie, i-am făcut clătite. Eram mult prea agitată să pot lua și eu micul dejun, așa că am stat și m-am bălăngănit în scaun cât a mâncat el.

– Trebuie să-l iei pe domnul Webber la ora trei, i-am amintit eu.

– Nu am mare lucru de făcut azi în afară că trebuie să-l aduc pe preot, Bells. Nu cred că există vreo șansă să uit ce-am de făcut.

Charlie își luase o zi întreagă liberă pentru nuntă și era clar la capătul răbdărilor. Din când în când, ochii îi fugeau pe furiș spre dulapul de sub scări, acolo unde-și ținea sculele de pescuit.

– Nu asta e singura ta sarcină. Trebuie de asemenea să fii îmbrăcat și prezentabil.

Se strâmbă cu nasul în cerealele lui și bombăni cuvintele „costum de pinguin" pe sub mustață.

Se auzi o bătaie scurtă în ușa de la intrare.

– Tu te plângi, am spus eu, strâmbându-mă în timp ce mă ridicam. Alice va sta cu gura pe mine toată ziua.

Charlie dădu gânditor din cap, fiind de acord că avea parte de mai puțin calvar. M-am aplecat să-i sărut creștetul capului în timp ce am trecut pe lângă el – el roși și-și *drese glasul* –, după care am mers mai departe să deschid ușa prietenei mele cele mai bune și viitoare cumnate.

Părul scurt al lui Alice nu era făcut țepi așa ca de obicei – fusese netezit în niște bucle lucioase prinse cu agrafe în jurul chipului ei de spiriduș, care purta o expresie contrastantă de femeie de afaceri. Mă trase afară din casă abia rostind: „Salut, Charlie" peste umăr.

Alice mă măsură din cap până în picioare când m-am urcat în Porsche-ul ei.

– Oh, la naiba, uită-te la ochii tăi! Țâțâi în semn de reproș. Ce ai *făcut*? Ai stat trează toată noaptea?

– Aproape.

Se uită urât la mine.

– Am alocat așa mult timp să te fac să arăți răpitoare, Bella – ai fi putut să ai mai multă grijă de materialul meu.

– Nimeni nu se așteaptă să arăt răpitoare. Cred că problema mai mare este să nu adorm în timpul ceremoniei și să nu pot

spune „da" în momentul în care trebuie, și apoi Edward să fugă de mine.

Ea râse.

– Arunc cu buchetul în tine când se apropie momentul.

– Mulțumesc.

– Cel puțin vei avea destul timp să dormi pe avion mâine.

Am ridicat o sprânceană. *Mâine*, am meditat eu. Dacă plecam în seara asta după petrecere, iar mâine vom fi încă în avion... ei bine, atunci clar nu mergeam în Boise, Idaho. Edward nu-mi dăduse nici un indiciu. Nu eram cine știe ce stresată cu privire la mister, dar *era* ciudat să nu știu unde aveam să dorm în noaptea următoare. Sau, speram eu, să *nu* dorm...

Alice își dădu seama că se dăduse de gol cu ceva și se încruntă.

– Ai bagajele gata făcute, spuse Alice, să-mi distragă atenția.

Funcționă.

– Alice, mi-aș fi dorit să mă lași să-mi fac singură bagajele!

– Ar fi dezvăluit prea mult din surpriză.

– Și ți-ar fi luat ție ocazia de a face cumpărături.

– Vei fi sora mea în mod oficial în doar zece ore... a cam venit timpul să treci peste aversiunea asta cu hainele noi.

Am privit îmbufnată prin parbriz până în momentul în care am ajuns în casă.

– S-a întors? am întrebat eu.

– Nu-ți face griji, vine el înainte să cânte muzica de început. Dar tu nu ai voie să-l vezi, indiferent când se întoarce. Facem lucrurile în mod tradițional.

Am pufnit.

– Tradițional!

– OK, în afară de mire și de mireasă.

– Știi că a tras deja cu ochiul.

– O, nu – de asta sunt singura care te-a văzut îmbrăcată cu rochia. Am avut mare grijă să nu mă gândesc la ea când e el prin preajmă.

– Păi, am spus eu când am întors pe alee, văd că ai avut ocazia să refolosești decorațiunile de la petrecerea de absolvire.

Cinci kilometri de drum erau iar învăluiți în mii de luminițe sclipitoare. De data aceasta mai adăugase și panglici albe de satin.

– Nu e bine să iroseşti ce ai. Bucură-te de ele pentru că nu ai voie să vezi decorațiunile din interior până la momentul potrivit.

Parcă mașina în garajul subteran aflat la nord de casa principală; Jeep-ul mare al lui Emmett nu era încă acolo.

– De când nu are mireasa voie să vadă decorațiunile? am protestat eu.

– De când m-am pus pe mine responsabilă. Vreau să ai parte de o mare surpriză când ai să cobori scările.

Îmi pune mâinile peste ochi înainte să mă lase să intru în bucătărie. Am fost imediat asaltată de miros.

– Ce e *asta?* m-am întrebat eu în timp ce ea mă conducea în casă.

– E prea mult? Vocea lui Alice deveni brusc îngrijorată. Ești primul om care intră aici; sper că am nimerit bine.

– Miroase minunat! Am asigurat-o eu – mirosul aproape te amețea, dar nu era copleșitor; echilibrul dintre miresme era subtil și perfect. Flori de portocal... liliac... și încă ceva – am dreptate?

– Foarte bine, Bella. Nu ai omis decât freziile și trandafirii.

Nu mi-a descoperit ochii până când nu am ajuns în baia ei gigantică. Am privit măsuța lungă de toaletă, acoperită cu toate accesoriile unui salon de înfrumusețare, și am început să simt efectele nopții mele nedormite.

– Chiar sunt necesare toate astea? Oricum voi arăta comună lângă el indiferent ce vei face.

Mă împinse într-un scaun roz și jos.

– Nimeni nu va îndrăzni să spună că ești comună după ce termin eu cu tine.

– Numai pentru că le va fi teamă să nu le sugi sângele, am bombănit eu.

M-am lăsat pe spate în scaun și am închis ochii, sperând să pot dormi pe toată durata procesului. Și chiar mai atipeam câte puțin în timp ce ea acoperea, tampona și freca fiecare porțiune din corpul meu.

După prânz, Rosalie alunecă prin ușa de la baie, îmbrăcată cu o rochie argintie strălucitoare, părul ei auriu fiind strâns într-o coroană delicată în creștetul capului. Era atât de frumoasă că aproape că îmi venea să plâng. Ce rost mai avea să te îmbraci elegant când era Rosalie prin preajmă?

– S-au întors, spuse Rosalie, iar teama copilărească mi se spulberă brusc; Edward se întorsese acasă.

– Ține-l departe de aici!

– Nu te va călca azi pe nervi, o asigură Rosalie. Ține prea mult la viața lui. Esme le-a cerut să facă ultimele pregătiri în spate. Aveți nevoie de ajutor? Aș putea să-i fac eu părul.

Am deschis gura de uimire. Mi-a luat un timp să-mi aduc aminte s-o închid la loc.

Nu fusesem niciodată persoana preferată a lui Rosalie. În plus, ca să facă lucrurile și mai încordate între noi, se simțea personal jignită de alegerea pe care o făceam acum. Deși avea frumusețea ei imposibilă, familia ei iubitoare și sufletul pereche în persoana lui Emmett, ar fi renunțat la tot ca să fie om. Și eu dădeam nemiloasă cu piciorul la tot ceea ce-și dorise ea în viață

ca și cum ar fi fost gunoi. Nu era chiar un lucru care să o determine să se apropie de mine.

– Sigur, spuse Alice cu ușurință. Poți să începi să-l împletești. Vreau să fie împletit. Voalul vine aici, dedesubt.

Mâinile ei începuseră să-mi pieptene părul, înfoindu-l, răsucindu-l, arătând în detaliu ce voia să-i facă. Când termină, mâinile lui Rosalie le înlocuiră pe ale ei, modelându-mi părul cu o atingere ușoară, ca un fulg. Alice reveni să lucreze la fața mea.

Imediat ce Rosalie primi laudele lui Alice pentru munca depusă cu părul meu, fu trimisă să-mi aducă rochia, apoi să-l caute pe Jasper, care fusese însărcinat să-i aducă pe mama și pe soțul ei, Phil, de la hotel. Auzeam vag de jos cum se închidea și se deschidea ușa încontinuu. Începură să se audă voci până la noi.

Alice mă puse să stau în picioare ca să-mi poată trage rochia mai ușor peste păr și machiaj. Genunchii îmi tremurau atât de tare în timp ce ea închidea șirul lung de nasturi din perle din spate încât satinul vibra în valuri mici pe podea.

– Respiră adânc, Bella, spuse Alice. Și încearcă să-ți mai încetinești bătăile inimii. O să transpiri și-ți strici machiajul.

I-am arătat cea mai sarcastică expresie de care am fost în stare.

– O să am grijă exact de asta.

– Trebuie să mă îmbrac acum. Poți să te ții pe picioare două minute?

– Ăăăă... poate?

Își dădu ochii peste cap și ieși în grabă.

M-am concentrat să respir, numărând fiecare răsuflare și am stat cu ochii ținuți la modelele pe care lumina din baie le făcea pe materialul lucios al rochiei mele. Mă temeam să mă uit în

oglindă – mă temeam că imaginea mea în rochie de mireasă mi-ar provoca un șoc.

Alice s-a întors înainte să apuc să respir de două sute de ori, îmbrăcată cu o rochie care îi curgea pe corpul ei delicat ca o cascadă argintie.

– Alice, uau!

– Nu e mare lucru. Nimeni nu se va uita la mine azi. Nu atâta timp cât ești tu în cameră.

– Ha, ha!

– Deci, te poți controla, sau e cazul să-l aduc pe Jasper?

– S-au întors? A ajuns mama?

– Tocmai a intrat pe ușă. Vine încoace.

Renée ajunsese cu două zile în urmă, iar eu am petrecut orice clipă am putut cu ea – fiecare clipă în care reușeam să o smulg de lângă Esme și de lângă decorațiuni, cu alte cuvinte. Din ce-mi dădeam eu seama, se distra mai bine decât un copil încuiat peste noapte în Disneyland. Într-un fel, mă simțeam la fel de trădată ca și Charlie. Și cât mă frământasem gândindu-mă la reacția ei...

– Vai, Bella! țipă ea, entuziasmându-se înainte să intre de tot. Vai, draga mea, ești atât de frumoasă! Vai, îmi vine să plâng! Alice, ești minunată! Tu și cu Esme ar trebui să vă deschideți o afacere de organizare de nunți. Unde ai găsit rochia asta? E absolut încântătoare! Atât de fină, atât de elegantă! Bella, arăți de parcă tocmai ai fi pășit dintr-un film făcut după o carte de Austen. Vocea mamei mele se auzea ca din depărtare și totul în cameră se vedea ușor încețoșat. Ce idee creativă să proiectezi tema în jurul inelului Bellei. Ce romantic! Și când te gândești că este în familia lui Edward de pe la 1800.

Alice și cu mine am schimbat scurt o privire complice. Mama greșise stilul rochiei cu mai bine de o sută de ani. Nunta

nu avea de fapt drept element de plecare inelul, ci tonul era dat de Edward.

Cineva își drese puternic glasul în prag.

– Renée, Esme spune că e timpul să cobori, spuse Charlie.

– Măi să fie, Charlie, dar arăți elegant! spuse Renée pe un ton aproape șocat.

Așa se explica poate de ce răspunsul lui a fost așa ursuz.

– Alice m-a păcălit.

– Chiar a venit timpul? își spuse Renée, părând aproape la fel de emoționată ca și mine. Totul s-a petrecut atât de repede! Mă simt ametită.

Și eu la fel.

– Îmbrățișează-mă înainte să cobor, insistă Renée. Ai grijă acum, să nu spargi ceva.

Mama mă strânse delicat de talie după care se întoarse spre ușă, întorcându-se spre mine brusc.

– O, Doamne! aproape am uitat! Charlie, unde-i cutia?

Tatăl meu se scotoci în buzunare câteva clipe, după care scoase o cutie mică și albă pe care i-o înmână lui Renée. Aceasta luă capacul și mi-o întinse.

– Ceva albastru, spuse ea.

– Și ceva vechi. Au fost ai bunicii Swan, adăugă Charlie. I-am dus la bijutier să înlocuim pietrele de sticlă cu safire.

În interiorul cutiei se aflau doi piepteni grei de argint. Safirele de un albastru-închis erau adunate în niște modele florale complicate în vârful dinților.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Mamă, tată... nu trebuia.

– Alice nu ne-a lăsat să facem nimic altceva, spuse Renée. De fiecare dată când am încercat mai că nu ne-a smuls capetele de pe umeri.

Am chicotit cu nervozitate.

Alice veni lângă mine și-mi strecură repede ambii piepteni în păr sub marginea cozilor groase împletite.

– Ceva vechi și ceva albastru, medită Alice, făcând câțiva pași înapoi să mă admire. Iar rochia este nouă... așa că ia...

Îmi întinse repede ceva. Am întins automat mâinile și jartiera albă și transparentă îmi ateriză în palme.

– Asta e a mea și o vreau înapoi, îmi spuse Alice.

Am roșit.

– Gata, spuse Alice satisfăcută. Un pic de culoare – numai de asta mai ai nevoie. Arăți perfect. Se întoarse către părinții mei cu un zâmbet satisfăcut. Renée, trebuie să te duci jos.

– Da, doamnă.

Renée îmi trimise un sărut și se grăbi să iasă pe ușă.

– Charlie, vrei să aduci florile, te rog?

Pe când Charlie era plecat după flori, Alice mi-a smuls jartiera din mâini, după care s-a băgat sub fusta mea. Am suspinat și m-am clătinat în timp ce mâna ei rece m-a prins de gleznă și a fixat jartiera la locul ei.

Era din nou în picioare înainte ca Charlie să revină cu cele două buchete albe spumoase. Mireasma de trandafiri, flori de portocal și frezie mă învălui în dulceața ei amețitoare.

Rosalie – cea mai bună pianistă din familie pe lângă Edward – începu să cânte la pian la parter. *Canonul* lui Pachelbel. Am început să respir precipitat.

– Ușor, Bells, spuse Charlie. Se întoarse îngrijorat către Alice. Parcă îi e rău. Crezi că rezistă?

Vocea lui se auzea de undeva de departe. Nu-mi mai simțeam picioarele.

– Ar face bine să reziste.

Alice veni chiar în faţa mea, se ridică pe vârfuri să se uite mai bine în ochii mei şi îmi prinse încheieturile în mâinile ei dure.

– Concentrează-te, Bella! Edward te aşteaptă jos.

Am tras adânc aer în piept, încercând să mă adun.

Începu încet un alt cântec. Charlie mă ghionti.

– Bells, suntem la linia de start.

– Bella? întrebă Alice, uitându-se fix în ochii mei.

– Da, am îngăimat. Edward. OK.

Am lăsat-o să mă tragă din cameră, cu Charlie pe urmele mele.

Muzica se auzea mai tare pe hol. Am plutit pe scări odată cu mireasma nenumăratelor flori. M-am concentrat pe ideea că Edward mă aştepta jos, ca să-mi pot convinge picioarele să se mişte.

Muzica era cunoscută, marşul tradiţional al lui Wagner însoţit şi de alte acorduri.

– E rândul meu, anunţă Alice. Numără până la cinci şi urmează-mă.

Începu un dans încet şi graţios pe scări. Ar fi trebuit să-mi dau seama că a fost o mare greşeală s-o pun pe Alice singura mea domnişoară de onoare. Voi părea mult mai dezechilibrată dacă voi urma după ea.

Sunete de fanfară răsunară brusc pe fondul muzicii înălţătoare. Era rândul meu.

– Nu mă lăsa să cad, tată, am şoptit eu.

Charlie îmi trase mâna peste braţul său după care o apucă strâns.

„Pas cu pas", mi-am spus în sinea mea când am început să coborâm în ritmul lent al marşului. Nu am ridicat privirea până când nu mi-am văzut picioarele pe teren drept, deşi auzeam

murmurele şi zarva publicului când am apărut. Sângele îmi inundă obrajii la auzul lor; eram o mireasă îmbujorată.

Terminând de coborât treptele de care mă temeam, am început să-l caut din ochi pe alesul meu. Preţ de o clipă privirea mi-a fost atrasă de abundenţa de flori albe care atârnau în ghirlande agăţate oriunde era cu putinţă, cu panglici albe de voal curgând din ele. Dar mi-am smuls ochii de la arcada de flori şi am căutat de-a lungul rândurilor de scaune îmbrăcate în satin – roşind şi mai tare când am început să iau aminte la mulţimea de chipuri cu ochii îndreptaţi spre mine – până când în sfârşit am dat de el, stând în picioare înaintea unei arcade de flori, şi mai pline de voal.

Abia dacă am observat că lângă el se afla Carlisle, iar în spatele lor – tatăl Angelei. Nu am văzut-o pe mama mea în primul rând unde sigur se afla, nici pe membrii noii mele familii, nici pe ceilalţi invitaţi – trebuiau să aştepte până mai târziu.

Tot ce am văzut cu adevărat a fost chipul lui Edward; îmi umplu vederea şi-mi copleşi mintea. Ochii lui erau de un auriu arzător; faţa lui perfectă era aproape aspră din cauza profunzimii sentimentelor lui. Şi apoi, în clipa în care îmi întâlni privirea speriată, faţa i se lumină de un zâmbet de fericire.

Dintr-odată, numai mâna fermă a lui Charlie, care o ţinea pe a mea, mă opri să nu o iau la goană de-a lungul culoarului.

Marşul era prea lent, în timp ce eu mă chinuiam să-mi potrivesc paşii cu ritmul lui. Slavă cerului, culoarul era foarte scurt. Şi apoi, în sfârşit, am ajuns. Edward întinse mâna. Charlie îmi luă mâna şi, făcând un gest vechi de când lumea, mi-o puse în mâna lui Edward. Am atins miracolul răcoros al pielii lui şi m-am simţit în largul meu.

Jurămintele noastre au fost cuvintele simple şi tradiţionale care au fost rostite de milioane de ori, deşi niciodată de către un

cuplu ca noi. Îl rugasem pe domnul Weber să facă doar o mică schimbare. Avusese amabilitatea să schimbe cuvintele „până când moartea ne va despărți" cu exprimarea mult mai potrivită pentru noi „atâta timp cât vom trăi amândoi".

În momentul în care preotul a terminat de spus partea lui, am privit lumea cu alți ochi. Mi-am dat seama ce prostuță fusesem să mă tem de acest moment – ca și cum ar fi fost un cadou de ziua mea nedorit sau o ieșire socială stânjenitoare, un banchet de pildă. M-am uitat în ochii strălucitori și triumfători ai lui Edward și am știut că și eu câștigam. Pentru că nimic altceva nu mai conta decât că rămâneam cu el.

Nu mi-am dat seama că plângeam până în momentul în care a trebuit să rostesc cuvintele pecetluitoare.

– Da, am zis gâtuit, într-o șoaptă aproape de neînțeles, clipind să-i pot vedea fața printre lacrimi.

Când îi veni rândul să vorbească, cuvintele lui răsunară clar și victorios.

– Da, jură el.

Domnul Weber ne declară soț și soție, după care Edward ridică mâinile să-mi ia fața în ele, cu grijă, ca și cum ar fi fost la fel de delicată ca petalele albe care se legănau deasupra capetelor noastre. Am încercat să înțeleg și eu, printre șirurile de lacrimi care mă orbeau, lucrul supranatural că persoana aceasta era *a mea*. Ochii lui aurii păreau ca și cum ar fi avut și ei lacrimi, dacă lucrul acesta nu ar fi fost imposibil. Își aplecă fața către a mea, iar eu m-am întins pe vârful picioarelor, aruncându-mi brațele – cu buchet cu tot – în jurul gâtului lui.

Mă sărută tandru, cu dragoste; am uitat de mulțime, de loc, de timp, de motiv... mi-am amintit doar de faptul că el mă iubea, că mă dorea, că eram a lui.

Înainte să pună capăt sărutului, m-am lipit de el, ignorând chicotelile și faptul că lumea își dregea glasul în jurul nostru. Într-un târziu îmi îndepărtă fața și se trase înapoi – prea devreme – să se uite la mine. Părea că zâmbetul lui brusc era amuzat, aproape ironic. Dar sub amuzamentul momentan provocat de efuziunea mea, se ascundea o bucurie la fel de profundă ca a mea.

Publicul a izbucnit în aplauze, îndemnându-ne să ne întoarcem spre prietenii și familiile noastre. Nu-mi puteam lua privirea de la Edward ca să mă uit la ei.

Brațele mamei mele au fost primele care m-au cuprins, fața ei înlăcrimată fiind primul lucru pe care l-am văzut când mi-am smuls în sfârșit fără să vreau privirea de la Edward. După care am fost încredințată mulțimii și am trecut din îmbrățișare în îmbrățișare, doar vag conștientă de cine mă ținea, atenția concentrându-mi-se pe mâna lui Edward care era strânsă tare într-a mea. Am făcut totuși diferența dintre îmbrățișările blânde și calde ale prietenilor mei muritori și îmbrățișările tandre și reci ale membrilor noii mele familii.

O singură îmbrățișare puternică se deosebi de celelalte – Seth Clearwater înfruntase grămada de vampiri ca să țină locul prietenului meu vârcolac pe care îl pierdusem.

4. GEST

Ceremonia lăsă fără probleme locul petrecerii, dovadă că organizarea lui Alice era fără cusur. Abia se lăsase amurgul peste râu; ceremonia durase exact atât cât soarele să apuce să se ascundă în spatele pădurii. Luminile din copaci străluceau în timp ce Edward mă conducea prin ușile de sticlă din spate, făcând florile albe să lucească. Mai erau alte zece mii de flori aici, formând o cupolă parfumată și delicată deasupra ringului de dans aranjat pe iarbă, sprijinit de doi cedri străvechi.

Lucrurile se mai liniștiră, se relaxară, pe măsură ce seara plăcută de august ne învălui. Mica mulțime se împrăștie pe sub strălucirea delicată a luminițelor, iar noi am fost din nou felicitați de prietenii pe care tocmai îi îmbrățișaserăm. Acum aveam timp să vorbim, să râdem.

– Felicitări, copii, ne spuse Seth Clearwater, aplecându-și capul pe sub marginea unei ghirlande de flori. Mama lui, Sue, era lipită de el, uitându-se la oaspeți cu o intensitate prudentă. Chipul ei era subțire și aspru, expresie accentuată de tunsoarea ei scurtă și severă. Avea părul la fel de scurt ca al fiicei ei, Leah, și eu m-am întrebat dacă îl tunsese la fel pentru a-și exprima solidaritatea cu ea. Billy Black, de partea cealaltă a lui Sue, nu era la fel de încordat ca ea.

Când mă uitam la tatăl lui Jacob, aveam mereu senzația că văd doi oameni în loc de unul singur. Era bătrânul în scaun cu rotile cu fața ridată și zâmbetul onest pe care-l vedea toată lumea. Și apoi mai era descendentul direct al lui liniei puternice și magice de căpetenii de trib, învăluit în autoritatea cu care fusese înzestrat de la naștere. Deși magia sărise generația lui – în absența unui catalizator –, Billy făcea încă parte din putere și din legendă. Curgea direct prin el. Curgea prin fiul lui, moștenitorul magiei, care își întorsese spatele la ea. Lucrul acesta îl lăsase pe Sam Uley să ia acum rolul de căpetenie a legendelor și a magiei...

Billy părea să se simtă ciudat de confortabil având în vedere oaspeții și evenimentul – ochii lui negri străluceau ca și cum tocmai primise o veste bună. Am fost impresionată de stăpânirea de care dădea dovadă. În ochii lui Billy, această nuntă probabil că a părut cel mai rău lucru care i se putea întâmpla celei mai bune prietene a fiului său.

Știam că nu era ușor pentru el să-și stăpânească sentimentele având în vedere provocarea pe care acest eveniment o prevestea în legătură cu tratatul străvechi dintre familia Cullen și membrii rezervației Quileute, tratat care le interzicea membrilor familiei Cullen să creeze vreodată un alt vampir. Lupii știau că urma o încălcare a acestui tratat, dar membrii familiei Cullen habar nu aveau cum vor reacționa. Înainte de alianță, acest lucru ar fi însemnat un atac imediat. Un război. Dar acum, că se cunoșteau mai bine, oare va fi loc de iertare?

Ca și cum mi-ar fi răspuns acelui gând, Seth se aplecă spre Edward cu brațele deschise. Edward îi întoarse îmbrățișarea cu brațul liber.

Am văzut-o pe Sue cutremurându-se.

– Mă bucur să văd că-ți merge bine, prietene, spuse Seth. Mă bucur pentru tine.

– Mulțumesc, Seth. Înseamnă mult pentru mine. Edward se retrase din îmbrățișarea lui Seth pentru a se uita la Sue și la Billy. Vă mulțumesc și vouă. Pentru că l-ați lăsat pe Seth să vină. Pentru că o susțineți astăzi pe Bella.

– Cu plăcere, spuse Billy cu vocea lui profundă și gravă, și am rămas uimită de optimismul din tonul lui.

Poate că o pace mai puternică se întrezărea la orizont.

Se făcuse un pic de coadă, așa că Seth ne făcu cu mâna și îl conduse pe Billy spre masă. Sue îi ținea pe unul cu o mână, pe celălalt cu cealaltă mână.

Angela și Ben fură următorii ajunși la coadă să ne felicite, urmați de părinții Angelei și de Mike și Jessica – care, spre surprinderea mea, se țineau de mână. Nu auzisem că erau din nou împreună. Mi-a făcut plăcere să văd asta.

În spatele prietenilor mei muritori se aflau noii mei veri prin alianță, clanul vampirilor Denali. Mi-am dat seama că-mi țineam respirația când vampirul din față – Tanya, am presupus eu că era, văzându-i nuanța roșiatică din buclele ei blonde – se întinse să-l îmbrățișeze pe Edward. Lângă ea mai erau trei vampiri cu ochi aurii, care se uitau la mine cu curiozitate. Una dintre femei avea părul blond-deschis, drept ca mătasea de porumb. Cealaltă femeie era brunetă ca și bărbatul de lângă ea, tenul lor având o nuanță măslinie.

Erau toți patru atât de frumoși că mi s-a pus un ghem în stomac.

Tanya încă îl mai îmbrățișa pe Edward.

– Ah, Edward, spuse ea. Mi-a fost dor de tine.

Edward chicoti și se eliberă cu îndemânare din îmbrățișare, punându-și ușor o mână pe umărul ei și făcând un pas în spate, ca și cum ar fi vrut să se uite mai bine la ea.

– A trecut atâta timp, Tanya! Arăți bine.

– Și tu la fel.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe soția mea.

Era prima oară când Edward rostea acele cuvinte de când erau în mod oficial adevărate; părea să explodeze de satisfacție rostindu-le acum. Clanul Denali râse ușor ca reacție la vorbele lui.

– Tanya, aceasta este Bella mea.

Tanya era exact la fel de încântătoare cum mi-o înfățișaseră cele mai urâte coșmaruri ale mele. Mă privi mai mult speculativ decât cu resemnare, după care mă luă de mână.

– Bun venit în familie, Bella. Zâmbi puțin tristă. Noi ne considerăm familia extinsă a lui Carlisle și *chiar* îmi pare rău pentru, ăăăă, incidentul recent în care nu ne-am comportat ca atare. Ar fi trebuit să te cunoaștem mai devreme. Poți să ne ierți?

– Sigur că da, am spus eu pe nerăsuflate. Mă bucur mult că vă cunosc.

– Toți membrii familiei Cullen au acum pereche. Poate ne vine și nouă rândul, nu, Kate?

Rânji, uitându-se la blondă.

– Continuă să visezi, spuse Kate, dându-și ochii aurii peste cap. Îmi luă mâna dintr-a Tanyei și mi-o strânse cu delicatețe. Bine ai venit, Bella.

Femeia brunetă își puse mâna peste a lui Kate.

– Eu sunt Carmen, el este Eleazar. Suntem toți foarte încântați să te cunoaștem.

– Ș-și eu, m-am bâlbâit eu.

Tanya se uită la oamenii care așteptau în spatele ei – adjunctul lui Charlie, Mark, și soția sa. Aveau ochii cât cepele fixați pe membrii clanului Denali.

– Avem noi timp să ne cunoaștem mai târziu. Avem *ere* întregi pentru asta!

Tanya râse în timp ce ea și familia ei trecură mai departe.

Toate obiceiurile tradiționale au fost păstrate. Am fost orbită de blițuri în timp ce țineam cuțitul îndreptat spre tortul nostru spectaculos – prea mare, după părerea mea, pentru grupul nostru relativ intim de prieteni și familie. Ne-am mânjit unul pe altul cu tort; Edward a înghițit curajos porția lui, în timp ce eu îl priveam nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Am aruncat buchetul cu o îndemânare atipică direct în brațele Angelei care privi mirată. Emmett și Jasper râseră cu poftă de îmbujorarea mea în timp ce Edward îmi scotea jartiera împrumutată – pe care am făcut-o eu să alunece până aproape de gleznă – cu *foarte mare* grijă cu dinții. Îmi făcu scurt cu ochiul după care i-o aruncă lui Mike Newton drept în față.

Și, când a început muzica, Edward m-a tras în brațele lui pentru obișnuitul dans al mirilor; m-am lăsat purtată de el cu entuziasm, în ciuda faptului că mă temeam să dansez – mai ales în fața unui public –, fiind pur și simplu fericită că mă ține în brațe. El impunea ritmul, în timp ce eu mă răsuceam cu ușurință sub strălucirea unui baldachin de lumini și blițuri de la aparatele foto.

– Vă bucurați de petrecere, doamnă Cullen? îmi șopti el în ureche.

Am râs.

– Îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu asta.

– Avem ceva timp, îmi aminti el cu vocea entuziasmată, după care se aplecă să mă sărute în timp ce dansam.

Eram fotografiați încontinuu.

Muzica se schimbă, iar Charlie îl bătu pe Edward pe umăr.

Nu era nici pe departe la fel de ușor să dansez cu Charlie. Nu se pricepea la asta mai bine ca mine, așa că ne mișcam cu grijă

dintr-o parte într-alta pe o suprafață mică. Edward și Esme se învârteau în jurul nostru ca Fred Astaire și Ginger Rogers.

– Îți voi simți lipsa acasă, Bella. Deja mă simt singur.

Mi s-a pus un nod în gât, dar am încercat să fac o glumă legată de asta:

– Mă simt îngrozitor să te las să gătești singur – e practic o infracțiune. Ai putea să mă arestezi.

El rânji.

– Presupun că voi rezista cu mâncarea. Sună-mă ori de câte ori poți.

– Promit.

Aveam senzația că am dansat cu toată lumea. Mi-a părut bine să-mi văd toți vechii prieteni, dar tot ce voiam cu adevărat era să fiu cu Edward. M-am bucurat când a intervenit în sfârșit, la doar jumătate de minut după începerea unui nou dans.

– Încă nu-ți place foarte tare de Mike, nu? am comentat eu, după ce Edward m-a luat la dans din brațele lui.

– Nu când îi ascult gândurile. Are noroc că nu l-am dat afară. Sau chiar mai rău.

– Da, sigur că da.

– Ai apucat să te uiți la tine vreun pic?

– Ăăă. Nu, cred că nu. De ce?

– Atunci presupun că nu-ți dai seama cât de incredibil de frumoasă ești în seara asta. Nu mă mir că Mike nu-și poate stăpâni gândurile nepotrivite în legătură cu o femeie măritată. *Chiar* sunt dezamăgit că Alice nu a avut grijă să te uiți în oglindă.

– Ești foarte subiectiv, știi asta, nu?

El oftă, după care se opri și mă întoarse cu fața spre casă. Peretele de sticlă reflecta petrecerea ca într-o oglindă lungă. Edward arătă spre cuplul din oglindă chiar vizavi de noi.

– Subiectiv zici?

M-am uitat scurt la reflecția lui Edward – o replică perfectă a chipului lui perfect – cu o fată frumoasă cu păr negru lângă el. Pielea îi era alb-trandafirie, ochii îi erau mari de entuziasm și încadrați de niște gene dese. Partea strâmtă a rochiei de un alb strălucitor se deschidea subtil spre trenă aproape ca o cală întoarsă, croită cu atâta măiestrie că trupul ei părea elegant și grațios – cel puțin când stătea pe loc.

Înainte să apuc să clipesc pentru a transforma frumusețea aceea înapoi în mine, Edward se încordă și se întoarse automat în cealaltă parte ca și cum cineva l-ar fi strigat pe nume.

– Oh! spuse el. Încruntă din sprâncene pentru o clipă, după care se liniști la fel de repede.

Afișă deodată un zâmbet fermecător.

– Ce este? am întrebat eu.

– Un cadou surpriză de nuntă.

– Poftim?

El nu răspunse; începu pur și simplu să danseze din nou, învârtindu-mă în partea opusă, departe de lumini, în banda de întuneric profund care înconjura ringul luminos de dans.

Nu se opri până când nu am ajuns în latura întunecată a unui cedru uriaș. Apoi Edward se uită fix în umbra cea mai întunecată.

– Mulțumesc, spuse Edward în întuneric. Este foarte... drăguț din partea ta.

– Așa sunt eu drăguț de felul meu, răspunse o voce răgușită cunoscută din întuneric. Pot să intervin?

Am dus brusc mâna la gură și, dacă Edward nu m-ar fi ținut, sigur m-aș fi prăbușit.

– Jacob! am îngăimat eu imediat ce mi-am recăpătat răsuflarea. Jacob!

– Hei, Bells!

M-am împleticit condusă de sunetul vocii lui. Edward mă ţinu strâns de sub mână până când alte braţe puternice mă prinseră în întuneric. Fierbinţeala pielii lui trecu direct prin satinul subţire al rochiei în clipa în care mă trase mai aproape. Nu făcu nici un efort să danseze; mă îmbrăţişă pur şi simplu în timp ce eu mi-am îngropat faţa în pieptul lui. Se aplecă să-şi lipească obrazul de creştetul meu.

– Rosalie nu mă va ierta dacă nu-i vine şi ei rândul în mod oficial să danseze cu mine, murmură Edward, iar eu mi-am dat seama că ne lăsa singuri, dăruindu-mi şi el ceva – acest moment cu Jacob.

– Oh, Jacob! Plângeam acum; nu reuşeam să spun ceva coerent. Mulţumesc.

– Nu te mai prosti atâta, Bella! Îţi strici rochia. Sunt doar eu.

– Doar? Oh, Jacob! Totul este perfect acum.

El pufni.

– Da, petrecerea poate să înceapă. Cavalerul de onoare a ajuns, în sfârşit.

– Acum *toată lumea* pe care o iubesc este aici.

Am simţit cum îşi trece buzele peste părul meu.

– Iartă-mă că am întârziat, draga mea.

– Sunt atât de fericită că ai venit!

– Asta era şi ideea.

Am privit către invitaţi, dar nu reuşeam să văd printre dansatori locul unde-l văzusem ultima oară pe tatăl lui Jacob. Nu ştiam dacă rămăsese.

– Billy ştie că eşti aici?

Imediat ce am întrebat mi-am dat seama că sigur ştia – era singura modalitate prin care puteam explica starea lui de bine de mai devreme.

– Sunt convins că Sam i-a spus. O să merg să-l văd după... după ce se termină petrecerea.

– Se va bucura așa mult că ești acasă!

Jacob se retrase un pic și se îndreptă. Lăsă o mână pe talia mea și îmi prinse mâna dreaptă cu cealaltă, trăgându-mi-o la pieptul lui; îi simțeam bătăile inimii sub palmă și am intuit că nu mi-a pus mâna acolo din greșeală.

– Nu știu dacă primesc mai mult decât un dans, spuse el și începu să mă conducă într-un cerc lent care nu se potrivea cu tempoul muzicii care se auzea din spatele nostru. Măcar să profit de el.

Ne-am mișcat pe ritmul inimii lui care bătea sub palma mea.

– Mă bucur că am venit, spuse Jacob încet după un moment. Nu credeam că mă voi bucura. Dar îmi pare bine să te văd... încă o dată. Nu e la fel de trist cum am crezut că va fi.

– Nu vreau să fii trist.

– Știu asta. Și nu am venit aici în seara asta să te fac să te simți vinovată.

– Nu, sunt foarte fericită că ai venit. Este cel mai frumos cadou pe care mi l-ai fi putut face vreodată.

El râse.

– Asta-i bine, pentru că nu am avut timp să mă opresc să-ți iau un cadou adevărat.

Ochii mei începuseră să se obișnuiască cu întunericul, iar acum îi vedeam fața, care era mai sus decât mă așteptam să fie. Oare încă mai creștea? Cred că era mai aproape de doi metri decât de un metru optzeci. M-am simțit ușurată să-i văd trăsăturile familiare după atâta timp – ochii lui profunzi umbriți de sprâncenele negre și zburlite, pometii ridicați, buzele pline și dinții lui albi dezveliți de un zâmbet sarcastic care se potrivea cu tonul lui. Ochii îi erau încrețiți la colțuri – era prudent. Mi-am

dat seama că era *foarte* prudent în seara asta. Făcea tot posibilul să mă facă fericită și să nu trădeze efortul depus să facă asta.

Nu făcusem niciodată ceva atât de bun încât să merit un prieten cum era Jacob.

– Când te-ai hotărât să te întorci?

– Conștient sau inconștient? Trase adânc aer în piept înainte să-și răspundă la propria întrebare. Sincer să fiu nu știu exact. Cred că am tot rătăcit în direcția asta o vreme, poate pentru că veneam aici. Dar abia azi-dimineață am început să *alerg* cu adevărat. Nu știam dacă reușesc să ajung. Râse. Nici nu-ți dai seama cât de ciudat este – să merg din nou pe două picioare. Și hainele! Și apoi e și mai bizar tocmai *pentru că* mă simt ciudat. Nu mă așteptam. Mi-am ieșit din mână cu lucrurile omenești.

Ne învârteam la intervale regulate.

– Ar fi fost păcat să pierd ocazia să te văd așa. A meritat drumul până aici. Arăți incredibil, Bella! Atât de frumoasă!

– Alice a investit o grămadă de timp în mine azi. Mai ajută și întunericul.

– Știi că pentru mine nu este așa de întuneric.

– Sigur.

Simțurile de vârcolac. Uitam cu ușurință toate lucrurile pe care știa să le facă, părea atât de uman. Mai ales acum.

– Te-ai tuns, am observat eu.

– Da. E mai ușor, știi tu. M-am gândit să profit mai mult de mâini.

– Arată bine, am mințit eu.

El pufni.

– Sigur. M-am tuns chiar eu cu un foarfece ruginit de bucătărie. Rânji larg un moment, după care zâmbetul lui păli. Deveni serios. Ești fericită, Bella?

– Da.

– OK, zise el și am simțit cum a dat din umeri. Asta e cel mai important, cred.

– Tu cum te simți, Jacob? Pe bune acum?

– Sunt bine, Bella, pe bune. Nu trebuie să îți mai faci griji pentru mine. Poți să nu-l mai stresezi pe Seth.

– Nu-l stresez din cauza ta. Îmi *place* de Seth.

– E un copil bun. O companie mai bună decât mulți. Pe bune, dacă aș putea să scap de vocile din capul meu, ar fi perfect să fiu lup.

Râse de felul în care sunase asta.

– Mda, nici eu nu pot să le conving pe ale mele să tacă.

– În cazul tău înseamnă că ești dusă. Dar, bineînțeles, știam deja că ești dusă, mă tachină el.

– Mersi.

– Nebunia este probabil mai ușoară decât să împarți o minte de haită. Vocile nebunilor nu trimit dădace să îi supravegheze.

– Poftim?

– Sam e pe aproape. Și câțiva dintre ceilalți. Știi tu, pentru orice eventualitate.

– În caz că se întâmplă ce?

– În caz că nu mă pot stăpâni sau ceva de genul. În caz că mă hotărăsc să-ți distrug petrecerea. Zâmbi scurt la gândul care probabil că i se părea destul de tentant. Dar eu nu am venit aici să-ți stric nunta, Bella. Am venit aici să...

Nu continuă.

– Să o faci perfectă.

– Cam mult spus.

– Noroc că ai crescut tu mult.

El mârâi la gluma mea proastă după care oftă.

– Sunt aici doar ca să-ți fiu prieten. Să-ți fiu cel mai bun prieten, pentru ultima oară.

– Sam ar trebui să aibă mai multă încredere în tine.

– Ei, poate exagerez eu. Poate că ar fi fost aici oricum să aibă grijă de Seth. Sunt o *grămadă* de vampiri aici. Seth nu ia chestia asta așa de în serios cum ar trebui.

– Seth știe că nu este deloc în pericol. El îi înțelege pe membrii familiei Cullen mai bine decât o face Sam.

– Sigur, sigur, spuse Jacob, făcând pace înainte ca lucrurile să se transforme într-o ceartă.

Era ciudat să-l văd atât de împăciuitor.

– Îmi pare rău de voci, am spus eu. Mi-ar plăcea să existe o cale să fac să-ți fie mai bine.

În așa multe feluri.

– Nu e chiar așa de rău. Mă alint și eu un pic.

– Ești... fericit?

– Pe-aproape. Dar destul despre mine. Tu ești vedeta în seara asta. Chicoti. Pariez că-ți *place* chestia asta. Să fii în centrul atenției.

– Mda. Nu mă mai satur.

Râse, după care se uită peste capul meu. Studie cu buzele încrețite strălucirea petrecerii, grația dansatorilor, petalele plutitoare care cădeau din ghirlande; m-am uitat și eu. Părea totul foarte departe de locul acesta întunecat și liniștit. Aproape ca și cum ai privi fulgii albi învârtindu-se într-un glob de zăpadă.

– Măcar meritul ăsta li-l recunosc, spuse el. Știu cum să dea o petrecere.

– Alice este o forță de neoprit a naturii.

El oftă.

– S-a terminat cântecul. Crezi că mai am șanse să primesc unul? Sau cer prea mult?

Mi-am strâns brațele în jurul lui.

– Poți să ai câte dansuri vrei.

El râse.

– Ar fi interesant. Dar cred că totuşi rămân la două. Nu vreau să stârnesc vorbe.

Ne-am învârtit din nou.

– Ai crede că m-am obişnuit până acum să-ţi spun adio, murmură el.

Am încercat să-mi înghit nodul din gât, dar nu am reuşit.

Jacob se uită la mine şi se încruntă. Îşi trecu degetele peste obrazul meu, prinzând lacrimile care curgeau.

– Nu tu ar trebui să fii cea care plânge, Bella.

– Toată lumea plânge la nunţi, am rostit eu cu greu.

– Asta este ceea ce vrei, da?

– Da.

– Atunci zâmbeşte.

Am încercat. El râse de grimasa mea.

– Voi încerca să îmi amintesc de tine aşa. Să mă prefac că...

– Că ce? Că am murit?

Îşi încleştă dinţii. Se lupta cu sine – cu hotărârea lui de a face din prezenţa lui aici un dar, şi nu o judecată. Îmi dădeam seama ce voia să spună.

– Nu, răspunse el într-un târziu. Dar te voi vedea aşa în mintea mea. Roşie în obraji. Cu inima bătând. Cu două picioare stângi. Cu toate astea.

L-am călcat în mod intenţionat pe picior cât de tare am putut.

El zâmbi.

– Aşa te vreau.

Dădu să mai spună ceva, după care închise brusc gura. Iar se chinuia, blocând cu dinţii încleştaţi cuvintele pe care nu voia să le rostească.

Relația mea cu Jacob era pe vremuri atât de ușoară! Ca respirația de firească. Dar, de când se întorsese Edward înapoi în viața mea, devenise încordată. Pentru că, în opinia lui Jacob, hotărându-mă pentru Edward, am ales o soartă care era mai rea decât moartea sau cel puțin egală cu ea.

– Ce este, Jake? Spune-mi. Poți să-mi spui orice.

– Nu... nu am nimic să-ți spun.

– Of, mă lași? Spune repede!

– E adevărat. Nu este... este – este o întrebare. Este ceva ce vreau ca *tu* să-mi spui *mie*.

– Întreabă-mă.

Se chinui încă un minut, după care răsuflă.

– Nu ar trebui. Nu contează. Sunt doar morbid de curios.

Am înțeles la ce se referea, tocmai pentru că-l cunoșteam atât de bine.

– Nu e în seara asta, Jacob, am șoptit eu.

Jacob era și mai obsedat de umanitate decât Edward. Îmi prețuia fiecare bătaie a inimii știind că erau numărate.

– Oh, spuse el, încercând să ascundă faptul că se simțea ușurat. Oh!

Începuse un alt cântec, dar de data aceasta nu mai observă schimbarea.

– Când? șopti el.

– Nu știu sigur. Poate peste o săptămână sau două.

Vocea i se schimbă, căpătând o nuanță defensivă și ironică:

– Ce vă reține?

– Pur și simplu nu voiam să-mi petrec luna de miere zvârcolindu-mă de durere.

– Și cum ai prefera să ți-o petreci? Jucând cărți? Ha, ha!

– Foarte amuzant.

– Glumesc, Bella. Dar, sincer să fiu, nu văd rostul. Nu poți să ai o lună de miere adevărată cu un vampir, așa că ce rost are? Să spunem lucrurilor pe nume. Nu e prima oară când amânați. Deși e un lucru *bun*, spuse el serios deodată. Nu te rușina de el.

– Nu amân nimic, am sărit eu. Și *da, pot* să am o lună de miere adevărată! Pot să fac tot ce vreau! Nu te băga unde nu-ți fierbe oala!

Opri brusc dansul nostru lent. M-am întrebat pentru o clipă dacă a observat în sfârșit că s-a schimbat muzica, iar eu m-am chinuit să găsesc o cale să ne împăcăm înainte să spunem adio. Nu trebuia să ne despărțim așa supărați.

Și apoi făcu ochii mari îngrozit și nedumerit.

– Poftim? icni el. Ce-ai spus?

– Despre ce...? Jake? Ce s-a întâmplat?

– Ce ai vrut să spui? Cum adică poți să ai o lună de miere adevărată? Cât ești încă *om?* Glumești? E o glumă proastă, Bella!

M-am uitat urât la el.

– Am spus să nu-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, Jake. Asta *chiar* că nu e treaba ta. Nu ar trebui... noi doi nici n-ar trebui să vorbim despre asta. E ceva personal...

Mâinile lui uriașe se încleștară cuprinzându-mi brațele.

– Au, Jake! Dă-mi drumul!

Mă scutură.

– Bella! Ți-ai pierdut mințile? Nu se poate să fii atât de inconștientă! Spune-mi că glumești!

Mă scutură din nou. Mâinile lui, strânse ca niște garouri, tremurau, trimițând vibrații adânc în oasele mele.

– Jake, oprește-te!

Întunericul deveni brusc foarte aglomerat.

– Ia-ți mâinile de pe ea! se auzi vocea rece și ascuțită ca lama a lui Edward.

În spatele lui Jacob, se auzi un mârâit gros din noapte, după care încă unul, suprapunându-se peste acesta.

– Jake, frate, dă-i drumul, l-am auzit pe Seth Clearwater încercând să-l convingă. Îți pierzi cumpătul.

Jacob părea înghețat în poziția aceea, cu ochii larg deschiși.

– O rănești, șopti Seth. Dă-i drumul!

– Acum! mârâi Edward.

Mâinile lui Jacob căzură de o parte și de alta, iar șuvoiul brusc de sânge care trecu prin venele mele fu aproape dureros. Înainte să simt ceva mai mult de atât, mâinile reci le înlocuiră pe cele calde, iar aerul vâjâi brusc pe lângă mine.

Abia am apucat să clipesc și deja eram la doi metri de locul în care mă aflasem înainte. Edward stătea încordat în fața mea. Între el și Jacob erau doi lupi imenși, dar mie nu mi se păreau agresivi. Stăteau mai mult ca să prevină lupta.

Și Seth – băiețandrul de cincisprezece ani – avea brațele în jurul trupului tremurând al lui Jacob și-l trăgea deoparte. Dacă Jacob se schimba cu Seth atât de aproape...

– Hai, Jake! Să mergem!

– Te omor, spuse Jacob, vocea fiindu-i atât de înecată de furie că se auzi la fel de încet ca o șoaptă. Ochii lui, ațintiți asupra lui Edward, ardeau de mânie. Te omor cu mâna mea! Chiar acum!

Tremura de furie.

Lupul cel mai mare, cel negru, mârâi tăios.

– Seth, dă-te la o parte, șuieră Edward.

Seth trase iar de Jacob. Acesta era atât de tulburat de furie, că Seth reuși să-l tragă câțiva metri mai încolo.

– N-o face, Jake! Pleacă! Hai!

Sam – lupul cel mare și negru – se alătură lui Seth. Își puse capul masiv pe pieptul lui Jacob și începu să împingă.

Cei trei – Seth trăgând, Jake tremurând și Sam împingând – dispărură încet în întuneric.

Celălalt lup o luă pe urmele lor. Nu-mi dădeam seama din cauza luminii slabe ce culoare avea blana lui – poate maro ciocolatiu? Să fi fost Quil?

– Îmi pare rău, i-am șoptit eu lupului.

– E în regulă acum, Bella, murmură Edward.

Lupul se uită la Edward. Privirea nu-i era prietenoasă. Edward dădu rece din cap în direcția lui. Lupul pufni, după care se întoarse să-i urmeze pe ceilalți, dispărând ca și ei.

– Bine, își spuse Edward, după care se uită la mine. Să ne întoarcem.

– Dar Jake...

– Îl ține Sam sub control. A plecat.

– Edward, îmi pare atât de rău! Ce inconștientă am fost...

– N-ai greșit cu nimic...

– Am așa o gură de mare! De ce-oi fi... Nu ar fi trebuit să-l las să-mi pună întrebări. Unde mi-a fost capul?

– Nu-ți face griji. Îmi atinse fața. Trebuie să ne întoarcem la petrecere înainte să ne observe cineva absența.

Mi-am scuturat capul, încercând să-mi revin. Înainte să observe cineva? Dar era cineva care să fi *pierdut* toate astea?

Apoi, gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că această confruntare care mi s-a părut catastrofală fusese, în realitate, foarte scurtă, liniștită și ascunsă în umbră.

– Lasă-mă două secunde, l-am rugat eu.

Sufletul îmi era cuprins de spaimă și durere, dar nu conta – în acest moment numai înfățișarea mea conta. Trebuia să joc bine acum.

– Rochia mea?

– Arăți bine. Nu e nici un fir de păr nelalocul lui.

Am luat două guri mari de aer.

– OK. Să mergem.

Își puse brațul în jurul meu și mă conduse înapoi la lumină. Când am ajuns sub luminițe, mă învârti cu delicatețe pe ringul de dans. Ne-am contopit cu ceilalți dansatori ca și cum dansul nostru nu ar fi fost întrerupt nici o clipă.

Am aruncat o privire la invitați, dar nimeni nu părea șocat sau speriat. Numai cele mai palide chipuri de acolo arătau o oarecare neliniște, dar o ascundeau bine. Jasper și Emmett erau la marginea ringului, aproape unul de celălalt, și am bănuit că stătuseră prin preajmă în timpul confruntării.

– Ești...

– Sunt bine, le-am încredințat eu. Nu îmi vine să cred că am făcut asta. Ce-i cu mine?

– Nu e nimic cu *tine*.

Mă bucurasem așa de tare să-l văd pe Jacob acolo. Știam ce sacrificiu făcuse. Și apoi am stricat totul, transformând cadoul lui în dezastru. Ar fi trebuit să fiu închisă pentru asta.

Dar idioțenia mea nu va mai strica nimic în seara asta. Am să uit ce s-a întâmplat, închizând totul într-un colțișor al minții mele pentru a mă ocupa de aceste lucruri mai târziu. Aveam destul timp să mă pedepsesc pentru greșeala mea și nimic din ce-aș fi putut face acum nu m-ar fi ajutat.

– S-a terminat, am spus eu. Hai să nu ne mai gândim la asta în seara asta.

Mă așteptam ca Edward să îmi confirme scurt, dar el tăcu.

– Edward?

Închise ochii și-și atinse fruntea de a mea.

– Jacob are dreptate, șopti el. Unde-*mi* este capul?

– Nu are dreptate. Am încercat să-mi păstrez chipul senin pentru mulțimea de prieteni care mă priveau. Jacob are mult prea multe prejudecăți pentru a vedea ceva clar.

Mormăi încet ceva de genul: „*ar fi trebuit* să-l las să mă omoare numai pentru că m-am gândit..."

– Încetează, am spus eu înfocată. I-am prins fața în mâini și am așteptat până când și-a deschis ochii. Tu și cu mine. E tot ce contează. Singurul lucru la care ai voie să te gândești. Mă auzi?

– Da, oftă el.

– Uită că a venit Jacob. Eu aș putea să fac asta. *Voi* face asta. Pentru mine. Promite că vei uita ce s-a petrecut.

Se uită preț de o clipă în ochii mei înainte să răspundă:

– Promit.

– Mulțumesc. Edward, eu nu mă tem.

– Eu da, șopti el.

– Să nu-ți mai fie teamă. Am tras adânc aer în piept și am zâmbit. Apropo, te iubesc.

Schiță un zâmbet în chip de răspuns.

– De asta suntem aici.

– Monopolizezi mireasa, spuse Emmett, venind din spatele lui Edward. Lasă-mă să dansez cu surioara mea. Asta ar putea fi ultima mea șansă să o fac să roșească.

Râse zgomotos, la fel de indiferent cum era întotdeauna la orice atmosferă serioasă.

Se dovedise că mai erau de fapt o grămadă de oameni cu care nu dansasem, lucru care mi-a dat ocazia să mă adun. Când Edward a venit din nou să mă ia în primire, mi-am dat seama că lăsasem în urmă ce se petrecuse cu Jacob. În clipa în care și-a înfășurat brațele în jurul meu, pe chipul meu s-au citit sentimentul de bucurie de mai devreme și siguranța că în seara aceasta totul în viața mea era așa cum trebuia. Am zâmbit și

mi-am așezat capul pe pieptul lui. Își strânse brațele mai tare în jurul meu.

– Aș putea să mă obișnuiesc cu asta, am spus eu.

– Nu-mi spune că ai trecut peste problemele tale cu dansul?

– Dansul nu este așa de rău... cu tine. Dar mă gândeam mai degrabă la asta – și m-am lipit și mai tare de el –, la faptul că nu va trebui să-ți mai dau drumul niciodată.

– Niciodată, îmi promise el și se aplecă să mă sărute.

Era genul acela de sărut serios – intens, lent, dar promițător...

Aproape că uitasem unde eram, când am auzit-o pe Alice strigând:

– Bella! E timpul!

Pentru o fracțiune de secundă m-am enervat pe noua mea soră pentru întrerupere.

Edward o ignoră; buzele lui erau tari peste ale mele, mai pline de pasiune ca înainte. Inima mea începu s-o ia la goană în timp ce mâinile mele îi alunecau pe gât.

– Vreți să pierdeți avionul? întrebă Alice, care se afla lângă mine acum. Sunt convinsă că veți avea o lună de miere minunată în aeroport în timp ce așteptați alt zbor.

Edward își întoarse ușor fața pentru a murmura:

– Pleacă, Alice, după care își lipi iar buzele de ale mele.

– Bella, vrei să porți rochia de mireasă pe avion? vru ea să știe.

Nu prea eram atentă la ea. În clipa aceea, pur și simplu nu-mi păsa.

Alice mârâi încet.

– Îi spun unde o duci, Edward. Jur pe ce am mai sfânt că-i spun.

El îngheță. Apoi își ridică fața de pe a mea și se uită urât la sora lui preferată.

– Eşti grozav de mică pentru a fi atât de enervantă.

– Nu am ales rochia perfectă de plecare ca s-o irosesc acum, ripostă ea, luându-mă de mână. Vino cu mine, Bella!

M-am tras din strânsoarea ei şi m-am întins pe vârfuri ca să-l mai sărut o dată. Alice mă smuci de braţ nerăbdătoare, târându-mă de lângă el. Câţiva dintre oaspeţi chicotiră. M-am dat bătută şi am lăsat-o să mă conducă în casa goală.

Părea enervată.

– Iartă-mă, Alice, m-am scuzat eu.

– Nu te condamn pe tine, Bella. Oftă. Nu prea pari în stare să te controlezi.

Am chicotit văzându-i expresia de martiră, iar ea se uită urât la mine.

– Mulţumesc, Alice. A fost cea mai frumoasă nuntă pe care putea s-o aibă cineva vreodată, i-am spus eu serioasă. Totul a fost perfect. Eşti cea mai bună, cea mai deşteaptă şi mai talentată soră din lume.

Asta o înmuie; zâmbi larg.

– Mă bucur că ţi-a plăcut.

Renée şi Esme aşteptau sus. M-au dezbrăcat repede toate trei de rochia de mireasă şi m-au îmbrăcat cu rochia albastră de plecare luată de Alice. Am fost recunoscătoare când cineva mi-a scos agrafele lăsându-mi părul să cadă liber pe spate, încreţit de la codiţe; nu exista riscul să mă încurc în agrafe mai târziu. Mamei mele îi curseră lacrimile fără oprire în tot acest timp.

– Te sun când aflu unde mergem, i-am promis eu în timp ce am îmbrăţişat-o de rămas-bun.

Ştiam că probabil secretul cu luna de miere o înnebunea; mama mea ura secretele dacă nu era şi ea implicată în ele.

– Îți spun eu imediat ce mă asigur c-a plecat, mă întrecu Alice, amuzându-se de expresia mea afectată.

Ce nedrept să fiu ultima care află!

– Trebuie să vii la mine și la Phil cât mai curând. E rândul tău să mergi spre sud – să vezi și tu o dată soarele, spuse Renée.

– Nu a plouat azi, i-am amintit eu, evitându-i cererea.

– Un miracol.

– Toată lumea e gata, spuse Alice. Bagajele sunt în mașină – Jasper o aduce acum. Mă trase din nou spre scări, iar Renée era pe urmele ei, încă îmbrățișându-mă pe jumătate.

– Te iubesc, mamă, am șoptit eu în timp ce coboram. Mă bucur tare mult că-l ai pe Phil. Să aveți grijă unul de altul.

– Și eu te iubesc, Bella, draga mea.

– Pa, mamă. Te iubesc, am spus eu din nou cu un nod în gât.

Edward mă aștepta la baza scărilor. L-am luat de mâna întinsă, dar m-am aplecat, scrutând mica mulțime care aștepta să ne conducă.

– Tată? am întrebat eu, căutându-l din ochi.

– Acolo, murmură Edward. Mă trase printre invitați; aceștia s-au dat în lături, făcându-ne cărare. L-am găsit pe Charlie sprijinindu-se ciudat de perete, în spatele tuturor, părând ca și cum se ascundea un pic. Dungile roșii din jurul ochilor lui explicau de ce.

– Oh, tată!

L-am îmbrățișat, lacrimile podidindu-mă din nou – plângeam așa de mult în seara asta! Mă mângâie pe spate.

– Gata, gata. Să nu pierzi avionul.

Era greu de discutat despre dragoste cu Charlie – ne asemănam așa de mult, schimbam mereu subiectul vorbind de lucruri obișnuite pentru a evita manifestările emoționale publice. Dar acum nu aveam timp să fim rușinoși.

– Te voi iubi mereu, tată, i-am spus eu. Să nu uiți asta.

– Și eu te iubesc, Bella. Mereu te-am iubit și mereu te voi iubi.

Ne-am sărutat pe obraz.

– Sună-mă, spuse el.

– Curând, l-am asigurat eu, știind că era *tot* ce puteam promite – doar un telefon.

Mama și tatăl meu nu mă vor mai putea vedea niciodată; voi fi prea diferită și mult, mult prea periculoasă.

– Du-te atunci, spuse el supărat. Să nu întârzii.

Oaspeții mai făcură încă un culoar pentru noi. Edward mă trase aproape de el în timp ce plecam.

– Ești gata?

– Sunt, am spus eu și știam că era adevărat.

Toată lumea aplaudă când Edward mă sărută în prag. Apoi mă conduse repede spre mașină. Invitații aruncau cu boabe de orez. Majoritatea boabelor căzură pe lângă, dar cineva, probabil Emmett, arunca cu așa o precizie că am prins o grămadă din cele care ricoșau de pe spatele lui Edward.

Mașina era decorată cu șiruri de flori pe toată lungimea ei și cu panglici lungi de voal de care erau legate o grămadă de perechi de pantofi – pantofi de firmă noi-nouți –, care se bălăngăneau în spatele barei de protecție.

Edward mă feri de ploaia de boabe de orez în timp ce mă suiam în mașină, după care urcă și el, plecând apoi în viteză în timp ce făceam din mână și strigam: „Vă iubesc" spre verandă, de unde familiile noastre ne făceau înapoi cu mâna.

Ultima imagine pe care am văzut-o a fost cea cu părinții mei. Phil avea ambele brațe înfășurate tandru în jurul lui Renée. Avea și ea un braț strâns în jurul taliei lui, dar întinse mâna liberă să îl ia pe Charlie de mână. Atât de multe tipuri de dragoste,

armonioase în acest unic moment! Îmi părea o imagine dătătoare de speranţă.

Edward mă strânse de mână.

– Te iubesc, spuse el.

M-am sprijinit de braţul lui.

– De asta suntem aici, l-am citat eu.

M-a sărutat pe păr.

În clipa în care am întors pe autostrada întunecată, iar Edward a accelerat cu putere, am auzit un zgomot, altul decât cel al motorului, răzbătând din pădurea din spatele nostru. Dacă eu îl auzeam, atunci cu siguranţă şi Edward îl auzea. Dar nu zise nimic în timp ce sunetul se estompă. Nici eu nu am spus nimic.

Urletul pătrunzător şi plin de suferinţă se auzi din ce în ce mai încet până când dispăru cu totul.

5. INSULA ESME

– Houston? am întrebat eu, ridicând din sprâncene, când am ajuns în aeroportul din Seattle.

– Doar o escală, mă asigură Edward rânjind.

Aveam senzația că abia adormisem în clipa în care m-a trezit. Eram amețită în timp ce el mă târâia prin terminale, chinuindu-mă să-mi țin ochii deschiși. Îmi luă câteva minute să-mi dau seama ce se întâmplă când ne-am oprit la ghișeul internațional să ne îmbarcăm pentru următorul zbor.

– Rio de Janeiro? am întrebat eu mai animată.

– Altă escală, îmi spuse el.

Zborul spre America de Sud a fost lung, dar confortabil în scaunul mare de la clasa întâi, cu brațele lui Edward înfășurate în jurul meu. Am dormit tot drumul și m-am trezit neobișnuit de vioaie în timp ce coboram spre aeroport cu lumina amurgului pătrunzând prin ferestrele avionului.

Nu am rămas în aeroport să prindem alt avion așa cum mă așteptasem. Am luat în schimb un taxi pe străzile întunecate, aglomerate și animate ale orașului Rio. Neînțelegând nimic din ce instrucțiuni îi dădea Edward șoferului de taxi în portugheză, am presupus că mergeam să căutăm un hotel înainte să ne continuăm călătoria. La acest gând am simțit în stomac un

junghi ascuțit ca atunci când ai emoții să intri pe scenă. Taxiul și-a continuat drumul printre mulțimile de oameni până când aceștia s-au rărit și am ajuns la marginea vestică a orașului, îndreptându-ne spre ocean.

Am oprit la docuri.

Edward mă conduse de-a lungul iahturilor albe ancorate în apa întunecată de noapte. Barca în dreptul căreia s-a oprit era mai mică decât celelalte și mai lucioasă, construită în mod clar pentru viteză, și nu pentru a fi cât mai încăpătoare. Și totuși, era luxoasă și mai grațioasă decât celelalte. Edward sări cu ușurință în ea, în ciuda bagajelor grele pe care le căra. Le lăsă pe punte și se întoarse să mă treacă cu grijă peste margine.

L-am privit în tăcere în timp ce pregătea barca pentru plecare, surprinsă de cât de priceput și sigur pe el era. Nu menționase niciodată că l-ar interesa navigația, dar pe de altă parte, el era bun cam la toate.

În timp ce pluteam spre est pe apele oceanului, am recapitulat în gând geografia de bază pe care o cunoșteam. Din câte îmi aminteam, nu mai era cine știe ce în estul Braziliei... până când ajungeai în Africa.

Dar Edward conducea cu viteză în timp ce luminile din Rio păleau până când dispărură cu totul în urma noastră. Avea afișat pe față un zâmbet euforic bine cunoscut, genul acela de zâmbet pe care i-l producea orice formă de viteză. Barca plonja printre valuri, iar eu eram stropită de apa sărată.

Până la urmă, mă cuprinse curiozitatea.

– Mai mergem mult? am întrebat eu.

Nu îi stătea în caracter să uite că sunt om, dar m-am întrebat dacă plănuia să locuim pe bărcuța asta vreo perioadă de timp.

– Încă vreo jumătate de oră.

Se uită la mâinile mele încleștate pe scaun și rânji.

Ei bine, m-am gândit eu în sinea mea. La urma urmei era vampir. Poate mergeam pe insula Atlantida.

Douăzeci de minute mai târziu, l-am auzit strigându-mă peste huruitul motorului.

– Bella, uite acolo.

Arătă fix în față.

La început nu am văzut decât întuneric și dâra albă a lunii de-a lungul apei. Dar am cercetat spațiul pe care mi l-a arătat până când am zărit o formă joasă și întunecoasă în valurile sclipind în lumina lunii. Am mijit ochii și silueta învăluită în întuneric a devenit mai detaliată. Se vedea o bucată de pământ ca un triunghi neregulat, cu o parte întinzându-se mai lungă decât alta înainte să se scufunde în valuri. Ne-am apropiat și am văzut conturul lin, legănându-se parcă în briza ușoară.

Am mijit din nou ochii, priveliștea devenind mai clară: o mică insulă se ridică din apă în fața noastră, urându-ne bun venit cu frunze de palmieri și o plajă care strălucea palid în lumina lunii.

– Unde suntem? am murmurat eu uluită în timp ce el schimbă direcția, îndreptându-se spre capătul nordic al insulei.

El mă auzi, în ciuda zgomotului provocat de motor, și afișă un zâmbet larg care străluci în lumina lunii.

– Aceasta este Insula Esme.

Barca se opri spectaculos, trăgând cu precizie lângă un doc scurt făcut din scânduri de lemn, albite de lumina lunii. Motorul se opri. Nu se auzeau decât valurile lovindu-se ușor de barcă și foșnetul provocat de vânt printre palmieri. Aerul era cald, umed și parfumat – ca aburul de după un duș fierbinte.

– Insula *Esme?*

Am vorbit încet, dar tot păru prea tare în noaptea liniștită.

– Un cadou de la Carlisle – Esme s-a oferit să ne-o împrumute.

Un cadou. Cine dă cadou o insulă? M-am încruntat. Nu știam că generozitatea extremă a lui Edward era un comportament învățat.

Puse bagajele pe doc, după care se întoarse, afișând zâmbetul lui perfect când se întinse după mine. În loc să mă ia de mână, mă luă cu totul în brațe.

– Nu se presupune că ar trebui să aștepți până la prag? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată în clipa în care sări ușor de pe barcă.

El rânji.

– Sunt foarte conștiincios.

Apucând ambele valize imense într-o mână și pe mine într-alta, mă purtă de-a lungul docului, pe o cărare cu nisip prin vegetația întunecată.

O bucată scurtă de drum fu întuneric beznă în locul acela ca o junglă, după care am întrezărit o lumină caldă în fața noastră. Cam în clipa în care mi-am dat seama că lumina venea de la o casă – cele două pătrate luminoase erau două ferestre largi care încadrau ușa de la intrare – am fost din nou cuprinsă de emoție, mai puternic decât prima dată, când crezusem că mergem la un hotel.

Inima îmi bubuia cu zgomot în piept, iar respirația părea să mi se fi oprit în gât. Am simțit ochii lui Edward privindu-mi chipul, dar am refuzat să-i întâlnesc privirea. M-am uitat din nou înainte, fără să văd nimic.

Nu m-a întrebat la ce mă gândesc, lucru care nu-i stătea în caracter. Am presupus că era la fel de emoționat ca mine.

Puse valizele pe verandă ca să deschidă ușile – erau descuiate.

Edward se uită la mine, așteptând să-i întâlnesc privirea înainte să mă treacă pragul.

Mă purtă prin casă, amândoi foarte tăcuți, aprinzând luminile pe măsură ce înainta. Impresia vagă pe care mi-o făcu această casă a fost că era destul de mare pentru o insulă așa mică și ciudat de familiară. Mă obișnuisem cu decorul palid preferat de membrii familiei Cullen; mă simțeam ca acasă. Nu mă puteam totuși concentra la detalii. Pulsul violent care îmi bătea în urechi făcea totul foarte confuz.

Apoi Edward se opri și aprinse ultima lumină.

Camera era mare și albă, iar peretele cel mai îndepărtat era în mare parte făcut din sticlă – decor standard pentru vampirii mei. Afară, luna făcea să strălucească nisipul alb și, la doar câțiva metri de casă, valurile. Dar abia dacă am observat lucrul acesta. Atenția îmi era atrasă mai degrabă de patul alb *imens* cu baldachin din mijlocul camerei.

Edward mă lăsă jos în picioare.

– Eu... mă duc să aduc bagajele.

Era prea cald în cameră, atmosfera fiind mai înăbușitoare decât noaptea tropicală de afară. Un strop de transpirație mi se prelinse pe gât. Am mers încet până la pat și am atins baldachinul spumos. Din cine știe ce motiv, am simțit nevoia să mă asigur că era real.

Nu l-am auzit pe Edward întorcându-se. Dintr-odată, degetul lui rece îmi mângâia gâtul, ștergând picătura de transpirație.

– E un pic cam cald aici, spuse el, cerându-și scuze. M-am gândit că... ar fi mai bine.

– Te-ai gândit bine, am murmurat eu, iar el chicoti nervos, o manifestare rar întâlnită la Edward.

– Am încerc să mă gândesc la tot ce ar face lucrurile să meargă... mai ușor, recunoscu el.

Am înghițit cu zgomot, încă ferindu-mi privirea de a lui. Oare mai existase o astfel de lună de miere vreodată?

Știam răspunsul la întrebarea asta. Nu. Nu mai existase.

– Mă întrebam, spuse Edward încet, dacă... mai întâi... ai vrea să înotăm împreună la miezul nopții? Trase adânc aer în piept, iar vocea lui fu mult mai relaxată când vorbi din nou: Apa va fi caldă. E genul de plajă care-ți place ție.

– Sună bine.

Vocea mi se sparse.

– Sunt sigur că ai nevoie de vreun minut, două... A fost un drum lung.

Am dat automat din cap. Chiar mă simțeam slăbită; poate câteva minute singură mi-ar fi prins bine.

Mă sărută pe gât, chiar sub ureche. Chicoti o dată, iar respirația lui rece îmi gâdilă pielea fierbinte.

– Să nu dureze *prea* mult, doamnă Cullen.

Am tresărit puțin la auzul numelui meu nou.

Își trecu buzele peste gâtul meu până ajunse la umăr.

– Te aștept în apă.

Trecu pe lângă mine luând-o spre ușa de sticlă care se deschidea către plaja cu nisip. Se dezbrăcă pe drum de cămașă lăsând-o să cadă pe podea, după care se strecură pe ușă în noaptea luminată de lună. Aerul sărat și înăbușitor intră în cameră în valuri în spatele lui.

Îmi simțeam trupul dogorind de un foc lăuntric.

Mi-am amintit să respir, după care mi-am târât picioarele până la valiza imensă pe care Edward o deschisese deasupra unui dulăpior alb. Trebuie să fi fost a mea pentru că portfardul meu se afla fix deasupra și era o grămadă de roz acolo, dar nu mi-am recunoscut nici măcar o haină. Am dat cu mâna prin straturile atent împăturite – în căutarea a ceva cunoscut și comod de îmbrăcat, o pereche veche de pantaloni de trening

poate – și mi-a sărit în ochi faptul că erau o grămadă de danteluri transparente și bucățele mici de satin. Lenjerie. Lenjerie foarte sexy, cu etichete franțuzești.

Nu știam cum și când, dar cândva Alice avea să plătească pentru asta.

M-am dat bătută și m-am dus în baie să trag cu ochiul prin ferestrele lungi care dădeau spre aceeași plajă ca și ușile de sticlă. Nu-l vedeam; am presupus că era în apă, fără să se deranjeze să iasă la suprafață ca să ia o gură de aer. Pe cerul de deasupra, luna era într-o parte, aproape plină, iar nisipul strălucea sub lumina ei. O mișcare discretă îmi atrase atenția – agățate de o creangă într-unul dintre palmierii care decorau plaja, restul hainelor lui se legănau în briza ușoară.

Mă trecură iar căldurile.

Am luat câteva guri de aer, după care m-am îndreptat spre oglinzile de deasupra măsuței lungi de toaletă. Arătam exact ca cineva care a dormit în avion toată ziua. Mi-am găsit peria și am înfipt-o cu putere în părul încâlcit de la spate trăgând până când l-am descurcat, iar țepii periei se umplură de păr. M-am spălat cu meticulozitate pe dinți de două ori. Apoi m-am spălat pe față și m-am dat cu apă pe gâtul care-mi era înfierbântat. Lucrul acesta mi-a făcut atâta bine că m-am spălat și pe brațe, după care m-am dat bătută și m-am hotărât să fac un duș. Știam că era ridicol să faci duș înainte să înoți, dar aveam nevoie să mă calmez, iar apa caldă era un lucru care m-ar fi putut ajuta.

Și, de asemenea, mi s-a părut o idee destul de bună să mă rad din nou pe picioare.

După ce am terminat, am luat un prosop mare și alb de pe măsuță și m-am înfășurat în el.

Apoi m-am confruntat cu o dilemă la care nu mă gândisem. Ce aveam să port? Evident că nu aveam costum de baie. Dar mi s-a părut de asemenea prostesc să mă îmbrac la loc. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la lucrurile pe care Alice le împachetase pentru mine.

Respirația a început să mi se accelereze din nou, iar mâinile să-mi tremure – gata cu efectul calmant al dușului. Am început să mă simt puțin amețită și să-mi fie teamă. M-am așezat pe gresia rece de pe jos înfășurată în prosopul mare și mi-am pus capul între genunchi. M-am rugat să nu se hotărască să vină să mă caute înainte să-mi revin. Îmi închipuiam ce-ar fi crezut dacă m-ar fi văzut așa de răvășită. Nu ar fi fost greu să se convingă că făceam o greșeală.

Iar eu nu mă speriam la gândul că facem o greșeală. Deloc. Intrasem în panică pentru că habar nu aveam cum să fac asta și mă temeam să ies din cameră și să mă confrunt cu necunoscutul. Mai ales îmbrăcată în lenjerie franțuzească. Știam că pentru *asta* chiar nu eram pregătită.

Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să ies pe scenă în fața a mii de spectatori fără să știu vreo replică.

Cum fac oamenii asta – trec peste temerile lor și au încredere supremă în cineva cu fiecare imperfecțiune și teamă pe care o au – având mai puțin decât angajamentul absolut pe care Edward și-l luase în fața mea? Dacă nu ar fi fost Edward acolo, dacă nu aș fi știut în fiecare celulă din corpul meu că mă iubea la fel de mult cum îl iubeam și eu – necondiționat și pentru totdeauna și, să fim sinceri, irațional – nu aș fi putut niciodată să mă ridic de pe podeaua asta.

Dar Edward *era* acolo, așa că mi-am șoptit cuvintele: „Nu fi lașă" și m-am chinuit să mă ridic în picioare. Am ridicat

prosopul şi mai strâns sub braţe şi am ieşit hotărâtă din baie. Am trecut pe lângă valiza plină de dantelă şi pe lângă patul imens fără să mă uit nici la una, nici la alta. Am ieşit pe uşa de sticlă deschisă şi am pus piciorul pe nisipul fin.

Totul în jur era în nuanţe de alb şi negru, pierzându-şi culoarea în lumina lunii. Am mers încet pe nisipul cald, oprindu-mă lângă copacul curbat pe care îşi lăsase hainele Edward. Am pus o mână pe scoarţa dură şi mi-am verificat respiraţia să fiu sigură că era regulată. Sau măcar pe aproape.

M-am uitat peste valurile domoale, negre din cauza întunericului, în căutarea lui.

Nu a fost greu de găsit. Stătea cu spatele la mine, cufundat până la brâu în apa întunecoasă, privind luna aproape ovală. În lumina palidă a lunii pielea lui părea de un alb perfect, ca nisipul, ca luna însăşi, în timp ce părul lui ud era negru ca oceanul. Stătea nemişcat, cu palmele în jos pe apă; valurile domoale se spărgeau de el ca şi cum ar fi fost din piatră. I-am privit liniile fine ale spatelui, umerilor, braţelor, gâtului lui, forma perfectă pe care o avea corpul lui...

Focul nu mai era doar o flacără care-mi ardea suprafaţa pielii – era un foc mocnit şi profund acum; îmi ardea toată jena, toată nesiguranţa mea timidă. Mi-am dat prosopul jos fără ezitare lăsându-l pe copac lângă hainele lui şi am păşit în lumina albă; şi pe mine mă făcea palidă ca nisipul alb ca neaua.

Nu-mi auzeam sunetul paşilor în timp ce mă îndreptam spre marginea apei, dar am bănuit că el îl auzea. Edward nu se întoarse. Am lăsat valurile delicate să se spargă de degetele mele şi mi-am dat seama că avusese dreptate cu privire la temperatură – era foarte caldă, ca apa de baie. Am păşit în apă, mergând cu grijă pe fundul invizibil al oceanului, dar grija mea era inutilă;

nisipul era în continuare perfect neted, alunecând delicat spre Edward. Am trecut cu ușurință prin apă până am ajuns lângă el și mi-am pus mâna ușor peste mâna lui rece pe care o ținea pe suprafața apei.

– E frumoasă, am spus, uitându-mă și eu la lună.

– Da, nu e rea, răspunse el, neimpresionat.

Se întoarse încet cu fața spre mine; valuri mici se rostogoliră din cauza mișcării lui și se sparseră de pielea mea. Ochii lui păreau de argint încadrați în chipul lui ca de gheață. Își întoarse mâna astfel încât să-și împletească degetele cu ale mele în apă. Era destul de cald așa că pielea lui rece nu-mi făcu pielea ca de găină.

– Dar nu aș folosi chiar cuvântul *frumoasă*, continuă el. Nu atâta timp cât te am pe tine aici pentru comparație.

Am zâmbit discret, după care mi-am ridicat mâna liberă – nu mai tremura acum – și i-am pus-o peste inimă. Alb pe alb; măcar o dată, ne potriveam. Se cutremură aproape inobservabil la atingerea mea caldă. Respira din ce în ce mai greu.

– Am promis că vom *încerca*, șopti el, devenind tensionat deodată. Dacă... dacă fac ceva greșit, dacă te rănesc, trebuie să-mi spui imediat.

Am dat serioasă din cap, privindu-l drept în ochi. Am mai făcut un pas printre valuri și mi-am sprijinit capul de pieptul lui.

– Nu te teme, am murmurat eu. Suntem meniți să fim împreună.

Am fost brusc copleșită de adevărul vorbelor mele. Acest moment era atât de perfect, atât de curat, că nu aveai cum să te îndoiești de el.

Mă cuprinse în brațe, ținându-mă strâns lipită de el – vara și iarna. Mi se părea că fiecare nerv din corpul meu era o fibră vie.

– Pentru totdeauna, fu el de acord, după care mă trase delicat în apa mai adâncă.

Soarele, fierbinte pe pielea mea goală, mă trezi dimineaţa. Era o dimineaţă târzie, poate după-amiază, nu eram sigură. În afară de momentul zilei totul îmi era clar; ştiam exact unde mă aflam – în camera luminoasă cu patul mare şi alb, lumina puternică a soarelui strălucind prin uşile deschise. Baldachinul mai umbrea din strălucirea aceea.

Nu am deschis ochii. Eram prea fericită ca să schimb ceva, indiferent cât de mic. Singurele sunete erau valurile de afară, respiraţia noastră, bătăile inimilor noastre...

Mă simţeam bine. Chiar şi cu soarele care mă ardea. Pielea lui rece era antidotul perfect pentru fierbinţeală. Mi se părea foarte uşor şi natural să stau întinsă la pieptul lui rece cu braţele lui înfăşurate în jurul meu. M-am întrebat în treacăt de ce intrasem aşa în panică cu o seară în urmă. Temerile mele mi se păreau prosteşti acum.

Mă mângâie delicat cu degetele pe şira spinării şi mi-am dat seama că el ştia că sunt trează. Am rămas cu ochii închişi şi mi-am strâns şi mai tare braţele în jurul gâtului lui, lipindu-mă mai aproape de el.

Nu vorbea; degetele lui se mişcau în sus şi în jos pe spatele meu, abia atingându-l în timp ce trasau modele pe pielea mea.

M-aş fi bucurat să stau aici întinsă pentru totdeauna, să nu deranjez niciodată acest moment, însă corpul meu avea alte planuri. Am râs auzindu-mi stomacul nerăbdător. Părea cam banal să-mi fie foame după tot ce se petrecuse noaptea trecută. Era ca şi cum aş fi fost adusă înapoi pe pământ de la o mare înălţime.

– Ce e așa de amuzant? murmură el, mângâindu-mi încă spatele.

Sunetul vocii lui, serioase și răgușite, aduse cu el un val de amintiri de noaptea trecută, iar eu am simțit că mă înroșesc la față și pe gât.

Pentru a-i răspunde la întrebare, stomacul meu chiorăi. Am râs din nou.

– Nu pot să uit foarte mult timp că sunt om.

Am așteptat, însă el nu râse cu mine. Încetul cu încetul, scufundându-mă prin straturile multe de extaz care-mi înnorau capul, mi-am dat seama că în cameră era o atmosferă diferită de sfera mea strălucitoare de fericire.

Am deschis ochii; primul lucru pe care l-am văzut a fost pielea palidă, aproape argintie a gâtului său, arcada bărbiei lui deasupra feței mele. Avea fălcile încordate. M-am sprijinit într-un cot pentru a-i vedea chipul.

Se uita fix la baldachinul spumos de deasupra noastră și nu întoarse capul spre mine în timp ce-i studiam trăsăturile. Arăta șocat... lucru care mă făcu să mă cutremur toată.

– Edward, am spus eu cu un mic nod în gât, ce este? Ce s-a întâmplat?

– Mai întrebi?

Vocea îi era dură, cinică.

Primul meu instinct, produsul unei vieți întregi de nesiguranțe, a fost să mă întreb cu ce-am greșit. M-am gândit la tot ce se întâmplase și nu am găsit nici un moment neplăcut în amintirea aceea. Totul fusese mult mai simplu decât m-aș fi așteptat; ne potriveam ca niște piese de puzzle, făcute să formeze o unitate. Lucrul acesta mi-a dat o satisfacție tainică – eram compatibili din punct de vedere fizic la fel cum eram și pe celelalte planuri. Foc și gheață, coexistând cumva fără

să se distrugă unul pe altul. Iată încă o dovadă că eram meniți să fim împreună.

Nu-mi venea în minte nici un motiv pentru care el să se poarte așa – atât de aspru și rece. Ce-mi scăpa din vedere?

Îmi netezi cu degetele ridurile de încruntare de pe fruntea mea.

– La ce te gândești? șopti.

– Ești supărat. Nu înțeleg. Am...?

Nu am putut să termin.

Miji ochii.

– Cât de rău ești rănită, Bella? Adevărul – nu încerca să te prefaci.

– Rănită? am repetat eu; vocea îmi era mai ridicată decât de obicei tocmai pentru că acest cuvânt mă luase prin surprindere.

Ridică o sprânceană, cu buzele încă strânse.

Am făcut o evaluare rapidă, întinzându-mi corpul automat, încordându-mă și contractându-mi mușchii. Eram înțepenită, simțeam și durere, era adevărat, dar în mare parte era senzația ciudată că oasele mele fuseseră desprinse de la încheieturi, iar trupul meu căpătase consistența unei meduze. Nu era un sentiment neplăcut.

Și eram și un pic supărată pentru că strica cea mai perfectă dintre dimineți cu presupunerile lui sumbre.

– Cum de-ai ajuns tu la concluzia asta? Nu m-am simțit niciodată mai bine de atât.

Închise ochii.

– Încetează.

– *Ce* să încetez?

– Încetează să te mai comporți ca și cum nu sunt un monstru că am fost de acord să facem asta.

– Edward! am şoptit eu foarte supărată acum. Îmi întuneca amintirile mele luminoase, mi le păta. Să nu mai spui niciodată asta.

El nu deschise ochii; era ca şi cum nu voia să mă vadă.

– Uită-te la tine, Bella! Spune-mi că nu sunt un monstru.

Rănită, şocată, am făcut ce mi-a spus fără să mă gândesc, după care am suspinat.

Ce mi se întâmplase? Nu vedeam nimic de zăpada albă pufoasă de pe pielea mea. Mi-am scuturat capul şi o cascadă de ceva alb îmi căzu din păr.

Am prins o bucăţică moale şi albă între degete. Era un puf.

– De ce sunt plină de pene? am întrebat eu nedumerită.

El răsuflă nerăbdător.

– Am muşcat o pernă. Sau două. Dar nu la asta mă refer.

– Ai... muşcat o pernă? *De ce?*

– Uită-te, Bella! aproape mârâi el. Îmi luă mâna – foarte delicat – şi îmi întinse braţul la vedere. Uită-te la *asta.*

De data aceasta am văzut la ce se referea.

Pe sub grămada de pene, vânătăi mari şi mov începuseră să înflorească de-a lungul pielii palide de pe braţul meu. Am privit dârele pe care le făceau până spre umăr după care coborau pe coaste. Mi-am eliberat mâna ca să apăs pe o pată decolorată de pe antebraţul stâng, privind-o cum dispare la atingerea mea, după care apare iar. Mă înţepa puţin.

Atât de uşor că abia mă atingea, Edward îşi puse mâna pe vânătăile de pe braţul meu, una câte una, potrivindu-şi degetele lungi cu modelele.

– Oh, am spus eu.

Am încercat să-mi aduc aminte – să-mi aduc aminte durerea –, dar nu am putut. Nu-mi puteam aminti nici măcar un moment în care îmbrăţişarea lui să fi fost prea strânsă, nici unul

în care mâinile lui să mă atingă prea dur. Nu-mi aminteam decât că voiam să mă strângă mai tare și faptul că eram încântată când o făcea...

– Îmi... pare atât de rău, Bella, șopti el în timp ce mă uitam la vânătăi. Știam bine ce se putea întâmpla. Nu ar fi trebuit... Scoase un sunet jos și revoltat din fundul gâtului. Îmi pare mai rău decât aș putea să exprim în cuvinte.

Își puse brațul peste față și rămase nemișcat.

Copleșită de uimire, am stat un moment lung pe gânduri, încercând să înțeleg – acum că știam de ce – nefericirea lui. Era atât de contrar cu felul în care mă simțisem eu că-mi venea greu a înțelege.

Șocul se evaporă ușor, nelăsând nimic în loc. Goliciune. Mintea îmi era goală. Nu știam ce să spun. Cum să-i explic așa cum trebuie? Cum să-l fac la fel de fericit ca și mine – sau cum *fusesem* în urmă cu o clipă?

I-am atins brațul, dar el nu a reacționat în nici un fel. Mi-am înfășurat degetele în jurul încheieturii lui și am încercat să-i trag brațul de peste față, dar acest lucru mă ajută la fel de mult cum m-ar fi ajutat dacă aș fi tras de o sculptură.

– Edward.

Nu se mișcă.

– Edward?

Nimic. Deci avea să fie un monolog.

– *Mie* nu-mi pare rău, Edward. Eu sunt... nici nu-ți pot descrie. Sunt *atât* de fericită! Mai mult decât fericită. Nu fi supărat. Nu. Sunt chiar b...

– Nu spune cuvântul „bine". Vocea îi era rece ca gheața. Dacă ții puțin la sănătatea mea mintală, nu spune că ești bine.

– Dar *sunt*, am șoptit eu.

– Bella, aproape că gemu el. Nu face asta.

– Nu. Nu face *tu* asta, Edward.

Își mișcă brațul; ochii lui aurii mă priveau îngrijorați.

– Nu strica totul, i-am spus eu. Eu... sunt... fericită...

– Deja am stricat, șopti el.

– Terminăl am sărit eu.

L-am auzit scrâșnind din dinți.

– Ah! am mârâit eu. De ce oare nu-mi poți citi și mie gândurile? E atât de *supărător* să fiu mental mută!

Miji ochii, distras fără să vrea.

– Asta n-am mai auzit-o până acum. Adori faptul că nu-ți pot citi gândurile.

– Nu și azi.

Se uită la mine.

– De ce?

Mi-am aruncat mâinile în aer supărată, simțind o durere în umăr pe care am ignorat-o. Palmele mele căzură pe pieptul lui cu un sunet ascuțit.

– Pentru că toată panica asta ar fi absolut inutilă dacă ai putea vedea cum mă simt de fapt! Sau cel puțin cum mă simțeam acum cinci minute. *Eram* perfect fericită. Total și complet euforică. Acum, sinceră să fiu, sunt cam ofticată.

– *Ar trebui* să fii furioasă pe mine.

– Păi, sunt. Te simți mai bine acum?

El oftă.

– Nu. Nu cred că m-ar face ceva să mă simt mai bine acum.

– De asta, am sărit eu. Exact de asta sunt furioasă. *Îmi strici tot cheful,* Edward.

Își dădu ochii peste cap și-și scutură capul.

Am tras adânc aer în piept. Acum simțeam ceva mai mult decât durerea, dar tot nu era chiar așa de rău. Mă simțeam oarecum ca după o zi de ridicat greutăți. Făcusem asta cu Renée pe

vremea când era obsedată de fitness. Șaizeci și cinci de fandări cu greutăți de câte cinci kilograme în fiecare mână. Nu am mai putut să merg a doua zi. Ce simțeam acum nu era nici pe jumătate la fel de dureros cu ce am simțit atunci.

Mi-am înghițit enervarea și am încercat să-mi înmoi puțin glasul:

– Am știut de la bun început că avea să fie complicat. Am crezut că ne-am înțeles asupra acestui aspect. Și apoi – ei bine, a fost mult mai ușor decât aș fi crezut că va fi. Și asta chiar nu-i nimic. Mi-am trecut degetele de-a lungul brațului. Cred că pentru o primă dată, neștiind la ce să ne așteptăm, ne-am descurcat minunat. Dacă mai exersăm puțin...

Deveni brusc atât de palid că m-am oprit în mijlocul frazei.

– Ne-am înțeles? Tu te așteptai la asta, Bella? Ai anticipat că te voi răni? Te gândeai că va fi mai rău? Crezi că experimentul a fost un succes doar fiindcă poți să mergi? Fără oase rupte – asta înseamnă pentru tine o victorie?

Am așteptat, lăsându-l să se descarce. Apoi am mai așteptat puțin până când a început să respire normal din nou. Când ochii lui deveniră calmi, i-am răspuns, vorbind rar și precis:

– Nu știam la ce să mă aștept, dar, sigur, nu mă așteptam să fie atât de... atât de... pur și simplu minunat și de perfect cum a fost. Vorbeam în șoaptă acum și mi-am mutat privirea de pe chipul lui pe mâinile mele. Adică, eu nu știu cum a fost pentru tine, însă așa a fost pentru mine.

Un deget rece îmi ridică iar bărbia.

– De asta îți faci tu griji acum? spuse el printre dinții încleștați. Că *eu* nu m-am simțit bine?

Ochii îmi rămaseră plecați.

– Știu că nu e la fel. Tu nu ești om. Eu nu încercam decât să-ți explic că pentru un om, ei bine, nu-mi pot imagina că viața poate fi mai bună de atât.

Tăcu atât de mult timp că a trebuit să mă uit la un moment dat în sus la el. Chipul îi era mai blând acum, meditativ.

– Mi se pare că am mai multe lucruri pentru care trebuie să-mi cer iertare. Se încruntă. Nici nu am visat ca tu să interpretezi ce simt eu cu privire la ce ți-am făcut ca însemnând că noaptea trecută... ei bine, nu. A fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. Dar nu vreau să o consider așa, nu în condițiile în care tu ai fost...

Buzele mi se curbară puțin la capete.

– Serios? Cea mai frumoasă din toate? am întrebat eu încet.

Îmi luă fața în mâini, rămânând gânditor.

– Am vorbit cu Carlisle după ce am făcut pactul acela, sperând că mă poate ajuta. M-a avertizat evident că va fi foarte periculos pentru tine. Chipul i se umbri. El avea totuși încredere în mine – o încredere pe care nu am meritat-o.

Mă pregăteam să protestez, când el îmi puse două degete peste buze înainte să apuc să comentez ceva.

– L-am întrebat de asemenea la ce să mă aștept *eu*. Nu știam cum avea să fie pentru mine... având în vedere că sunt vampir. Zâmbi fără tragere de inimă. Carlisle mi-a spus că este ceva foarte puternic, care nu seamănă cu nimic. Mi-a spus că dragostea fizică nu este un lucru pe care să-l tratez superficial. Cu temperamentul nostru aproape imuabil, trăirile puternice ne pot schimba permanent. Dar a spus că nu trebuia să-mi fac griji cu privire la partea asta – tu deja m-ai schimbat de tot. De data aceasta zâmbetul lui fu mai cald. Am vorbit și cu frații mei. Mi-au spus că este o plăcere foarte mare. Pe locul doi după aceea de a bea sânge de om. Se încruntă puțin. Dar eu ți-am gustat sângele

și nu are cum să fie sânge mai puternic de *atât*... Sincer să fiu nu cred că s-au înșelat. Doar că a fost diferit pentru noi. A fost ceva mai mult.

– *A fost* mai mult. A fost totul.

– Asta nu schimbă faptul că a fost greșit. Chiar dacă se poate chiar să te fi simțit așa cum ai spus.

– Ce vrea să însemne *asta*? Crezi că inventez? De ce aș face asta?

– Ca să nu mă mai simt atât de vinovat. Nu pot ignora dovezile, Bella. Și nici trecutul în care mă lași să scap nepedepsit pentru greșelile mele.

I-am apucat bărbia și m-am aplecat astfel încât chipurile noastre să fie doar la câțiva centimetri distanță.

– Ascultă-mă, Edward Cullen. Nu mă prefac cu nimic de dragul tău, OK? Eu nici n-am știut că am vreun motiv să te fac să te simți mai bine până când nu ai început tu să fii așa nefericit. Nu *am fost* niciodată în viața mea atât de fericită – nici când ai simțit că mă iubești mai mult decât vrei să mă ucizi, nici în prima dimineață când te-am găsit acolo așteptându-mă... Nici când ți-am auzit vocea în studioul de balet – el tresări la auzul acestei amintiri vechi când a fost cât pe ce să fiu ucisă de un vampir care mă vâna, dar nu m-am oprit –, nici când ai spus „da" și mi-am dat seama că, din cine știe ce motiv, eu te voi avea pentru totdeauna. Acelea sunt cele mai fericite amintiri pe care le am, iar aceasta este mai fericită decât oricare dintre ele. Așa că n-ai decât să te obișnuiești cu ideea.

Îmi atinse cuta dintre sprâncene.

– Te fac nefericită acum. Nu vreau să fac asta.

– Atunci nu fi *tu* nefericit. Ăsta-i singurul lucru care nu merge bine acum.

Ochii i se îngustară, trase adânc aer în piept și încuviință.

– Ai dreptate. Trecutul este trecut şi nu pot să fac nimic ca să-l schimb. Nu are nici un sens să las proasta mea dispoziţie să-ţi strice acest moment. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să te fac fericită acum.

I-am examinat chipul suspicioasă, iar el îmi zâmbi sincer.

– Cu orice mă face fericită pe mine?

Stomacul meu chiorăi chiar în clipa în care am întrebat.

– Ţi-e foame, spuse el repede.

Se dădu cu uşurinţă jos din pat, agitând un nor de pene. Lucru care-mi aduse aminte.

– Şi când anume ai hotărât tu să-i strici pernele lui Esme? am întrebat eu, ridicându-mă în şezut şi scuturându-mi penele din păr.

Îşi trăsese deja pe el o pereche de pantaloni largi kaki şi stătea lângă uşă, ciufulindu-şi părul, scuturând şi el câteva pene.

– Nu cred că am hotărât să fac nimic noaptea trecută, mormăi el. Suntem pur şi simplu norocoşi că au fost pernele, şi nu tu. Trase adânc aer în piept, după care-şi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să alunge gândul acela întunecat. Un zâmbet care părea foarte autentic i se întinse pe faţă, dar am bănuit că a depus mult efort să-l afişeze.

Am alunecat cu grijă din patul înalt şi m-am întins din nou, mult mai conştientă acum de dureri şi de locurile inflamate. L-am auzit gemând. Se întoarse cu spatele la mine cu mâinile strânse în pumni, cu încheieturile degetelor albe.

– Arăt chiar atât de respingător? am întrebat eu, străduindu-mă să-mi păstrez tonul relaxat.

I se opri respiraţia, dar nu se întoarse, probabil ca să-şi ascundă expresia de mine. M-am dus la baie să văd ce am.

Mi-am privit trupul gol în oglinda mare de după uşă.

Arătasem în mod clar şi mai rău de atât. Era o umbră discretă peste unul dintre pomeţi, iar buzele îmi erau puţin umflate, dar în afară de asta, faţa mea era în regulă. Restul corpului era acoperit de pete albastre şi mov. M-am concentrat pe vânătăile care vor fi cel mai greu de ascuns – cele de pe braţe şi de pe umeri. Nu erau chiar atât de puternice. Pielea mea se învineţea uşor. Când mi se vedea câte o vânătaie de obicei şi uitasem cum o căpătasem. Bineînţeles că acestea erau în plină dezvoltare. Urma să arăt mult mai rău mâine. Asta nu va face lucrurile mai uşoare.

Apoi m-am uitat la părul meu şi am bombănit.

– Bella?

Fu dintr-odată lângă mine imediat ce am scos un sunet.

– N-o să reuşesc niciodată să-mi scot chestiile astea din păr!

Am arătat spre capul meu, care arăta de parcă îşi făcuse o pasăre cuib în părul meu. Am început să scot penele.

– *Numai* tu ai putea să te îngrijorezi cu privire la păr, mormăi el, dar veni lângă mine, scoţându-mi penele mai repede.

– Cum te poţi abţine să nu râzi când mă vezi? Arăt ridicol.

El nu răspunse; continuă pur şi simplu să-mi smulgă penele din păr. Şi oricum ştiam răspunsul – nu i s-ar fi părut nimic amuzant în starea pe care o avea.

– Nu merge aşa, am oftat eu după un minut. S-au uscat în păr. Va trebui să mă spăl. M-am întors, înfăşurându-mi braţele în jurul taliei lui reci. Vrei să mă ajuţi?

– Mai bine găsesc ceva de mâncare pentru tine, spuse el încet şi-mi desfăcu delicat braţele.

Am oftat când a dispărut, mişcându-se prea repede.

Se părea că luna mea de miere se terminase. Gândul acesta îmi puse un nod mare în gât.

Când am reuşi de bine de rău să scap de pene şi m-am îmbrăcat într-o rochie albă de bumbac nefamiliară, dar care îmi acoperea cele mai puternice pete violete, m-am îndreptat în picioarele goale către locul de unde venea mirosul de ouă, şuncă şi brânză feta.

Edward stătea în faţa aragazului de inox, punând o omletă pe farfuria bleu de pe bar. Mirosul de mâncare mă copleşi. Îmi venea să mănânc şi farfuria, şi tigaia cu totul; stomacul meu mârâi.

– Uite, spuse el.

Se întoarse zâmbind şi puse farfuria pe masa mică în carouri.

M-am aşezat pe unul din cele două scaune de metal şi am început să înfulec ouăle fierbinţi. Îmi ardeau gâtul, dar mie nu-mi păsa.

El se aşeză în faţa mea.

– Nu te hrănesc suficient de des.

Am înghiţit, după care i-am amintit:

– Am dormit. Apropo, e foarte, foarte bun. Impresionant pentru cineva care nu mănâncă.

– Food Network, spuse el afişând zâmbetul meu ştrengăresc preferat.

M-am bucurat de surâsul lui şi să văd că se comporta aproape ca de obicei.

– De unde ai ouăle?

– Am rugat personalul pentru curăţenie să aprovizioneze bucătăria. O premieră pentru locul acesta. Va trebui să-i rog să se ocupe şi de pene...

Nu continuă fraza, privirea lui fiind fixată pe spaţiul de deasupra capului meu. Nu am răspuns, încercând să evit să spun orice l-ar putea supăra iar.

Am mâncat tot, deşi pregătise suficient de multă mâncare pentru doi oameni.

– Mulţumesc, i-am spus.

M-am aplecat peste masă să-l sărut. Mă sărută şi el automat, după care se ridică şi se îndepărtă.

Am scrâşnit din dinţi, iar întrebarea pe care aveam de gând să i-o pun ieşi ca o acuzaţie:

– Nu ai de gând să mă mai atingi cât suntem aici, nu?

El ezită, după care zâmbi pe jumătate şi ridică o mână să mă mângâie pe obraz. Degetele lui umblau delicat pe pielea mea, iar eu nu m-am putut abţine să nu-mi îngrop faţa în palma lui.

– Ştii că nu asta am vrut să spun.

El oftă şi lăsă mâna în jos.

– Ştiu. Şi ai dreptate. Nu mai zise nimic, ridicându-şi uşor bărbia. Apoi vorbi din nou foarte convins: Nu voi mai face dragoste cu tine până când nu te voi transforma. Nu te voi mai răni niciodată.

6. DISTRAGERI

Distracţia mea a devenit prioritatea numărul unu pe Insula Esme. Am făcut scufundări cu tubul de oxigen (de fapt, eu aveam tub de oxigen, în timp ce el se umfla în pene cu abilitatea lui de a se scufunda fără oxigen la nesfârşit). Am explorat micuţa junglă care încercuia vârful mic stâncos. Am mers să vedem papagalii care locuiau în umbrarul din capătul sudic al insulei. Am privit apusul din golful stâncos din vest. Am înotat cu delfinii care se jucau în apele calde şi puţin adânci de acolo. Sau cel puţin eu făceam asta; când intra Edward în apă, delfinii dispăreau ca şi cum se apropia rechinul.

Ştiam ce se întâmpla. Încerca să mă ţină ocupată, prinsă cu alte activităţi, ca să nu mai continui să-l bat la cap să facem dragoste. Ori de câte ori încercam să-l conving să ne uităm la unul dintre nenumăratele dvd-uri de sub televizorul mare cu plasmă, mă ademenea afară din casă cu vorbe magice precum „recifuri de corali" şi „peşteri subacvatice", şi „ţestoase de mare". Mergeam şi mergeam, şi iar mergeam toată ziua, aşa că la apusul soarelui eram efectiv înfometată şi epuizată.

Moţăiam deasupra farfuriei după ce terminam de mâncat în fiecare seară; o dată chiar am adormit cu capul pe masă şi a trebuit să mă ducă el în pat. Parţial se datora faptului că

Edward făcea mereu prea multă mâncare pentru un singur om, însă îmi era atât de *foame* după înotat și cățărat toată ziua că o mâncam aproape pe toată. Apoi, sătulă și epuizată, abia dacă-mi mai puteam ține ochii deschiși. Fără îndoială că totul făcea parte din plan.

Epuizarea nu mă ajuta foarte mult în încercările mele de a-l convinge. Am încercat cu argumente, cu rugăminți și îmbufnări, toate fără nici un rezultat. De obicei adormeam înainte să apuc să-mi duc argumentația prea departe. Și apoi visele mele mi se păreau atât de reale – în mare parte coșmaruri, făcute mai animate, am presupus eu, de culorile mult prea aprinse ale insulei –, încât mă trezeam obosită indiferent cât timp dormeam.

Cam la o săptămână după ce am ajuns pe insulă, am decis să încerc un compromis. Mai funcționase pentru noi în trecut.

Dormeam în camera albastră acum. Personalul pentru curățenie venea abia a doua zi, așa că cea albă era încă plină de puf. Camera albastră era mai mică, patul mai rezonabil proporționat. Pereții erau închiși la culoare, cu lambriu de tec, iar accesoriile erau toate din mătase luxoasă albastră.

Alesesem să port o piesă din colecția de lenjerie a lui Alice în seara aceea – ceva care să acopere mai mult decât bikinii sumari pe care mi-i împachetase primii. M-am întrebat dacă o fi avut vreo viziune cu privire la motivul pentru care aș avea nevoie de astfel de lucruri și apoi m-am cutremurat, rușinată de gândul acela.

Începusem discret cu satinurile albe inocente, îngrijorată că nu m-ar ajuta cine știe ce dacă aș arăta prea multă piele, ci din contră, dar eram gata să încerc orice. Edward părea să nu observe, ca și cum aș fi pus pe mine pantalonii găuriți de trening pe care-i purtam acasă.

Vânătăile se mai vindecaseră acum – îngălbenindu-se în unele locuri și dispărând de tot în altele –, așa că în seara asta am scos una dintre piesele cele mai înfricoșătoare în timp ce mă pregăteam în baia cu lambriuri. Era negru, din dantelă și îmi era rușine să mă uit la el chiar și când nu era pe mine. Am avut grijă să nu mă uit în oglindă înainte să mă întorc în dormitor. Nu am vrut să-mi pierd curajul.

Am avut satisfacția să-i văd ochii căscați măcar pentru o secundă, înainte să-și controleze expresia.

– Ce părere ai? am întrebat eu făcând o piruetă ca să mă poată vedea din fiecare unghi.

Își drese glasul:

– Arăți minunat. Ca întotdeauna.

– Mersi, am spus eu puțin supărată.

Eram prea obosită ca să mă abțin să nu mă cațăr în patul moale. Își puse brațele în jurul meu și mă trase la pieptul lui, dar asta era ceva obișnuit – era prea cald să dorm fără corpul lui rece aproape de mine.

– Facem un târg, am spus eu somnoroasă.

– Nu fac nici un târg cu tine, răspunse el.

– Nu ai auzit ce ofer.

– Nu contează.

Am oftat.

– La naiba. Și chiar voiam... Asta este.

El își dădu ochii peste cap.

Am închis ochii și am lăsat momeala. Am căscat.

Dură doar un minut – nu destul cât să cad lată.

– Bine. Ce vrei?

Am scrâșnit din dinți o secundă, chinuindu-mă să nu zâmbesc. Dacă era vreun lucru căruia nu-i rezista, acela era șansa de a-mi dărui ceva.

– Știi, mă gândeam... știu că toată treaba cu Dartmouth era doar pentru acoperire, însă, sincer acum, un semestru de facultate nu m-ar omorî, am spus eu, repetându-i cuvintele rostite cu mult timp în urmă, când încerca să mă convingă să amân transformarea mea în vampir. Pariez că Charlie ar fi încântat să audă povești de la Dartmouth. Sigur, ar putea fi jenant dacă nu aș putea ține pasul cu toate geniile de acolo. Și totuși... optsprezece, nouăsprezece. Chiar nu e așa mare diferența. Nu e ca și cum îmbătrânesc până anul viitor.

El tăcu preț de o clipă îndelungată. Apoi vorbi pe un ton jos:

– Ai aștepta. Ai rămâne om.

M-am abținut, lăsându-l să-mi înțeleagă oferta.

– De ce îmi *faci* asta? spuse el printre dinți, tonul lui fiind brusc furios. Nu e și așa destul de greu? Apucă o bucată de dantelă încrețită de pe coapsa mea. Pentru o clipă am crezut că are de gând să o rupă de la cusătură. Apoi mâna i se relaxă. Nu contează. Nu fac nici un târg cu tine.

– Vreau să merg la facultate.

– Ba nu vrei. Și nimic pe lume nu merită să-ți riști iar viața. Nu există nimic care să merite să fii rănită.

– Dar *chiar* vreau să merg. Nu e atât facultatea, cât faptul că vreau... vreau să mai fiu om încă puțin.

Închise ochii și răsuflă pe nas.

– Mă înnebunești, Bella. Nu am avut discuția asta de un milion de ori și mereu mă implorai să te fac cât mai repede vampir?

– Da, dar... ei bine, mai am un motiv să fiu om, motiv pe care nu l-am avut înainte.

– Și care ar fi ăsta?

– Ghicește, am spus eu și m-am ridicat de pe pernă să-l sărut.

Mă sărută şi el, dar nu în felul în care m-ar fi făcut să cred că aveam câştig de cauză. Era mai degrabă grijuliu să nu-mi rănească sentimentele; se controla complet şi înnebunitor de bine. Mă dădu delicat la o parte şi mă ghemui la pieptul lui.

– Eşti *atât* de om, Bella! Te laşi condusă de hormoni.

Chicoti.

– Tocmai asta-i ideea, Edward. Îmi *place* partea asta din a fi om. Nu vreau să renunţ încă la ea. Nu vreau să aştept ani întregi în care voi fi o nou-născută disperată după sânge ca să retrăiesc partea asta.

Am căscat, iar el a zâmbit.

– Eşti obosită. Dormi, dragostea mea!

Începu să fredoneze cântecul de leagăn pe care-l compusese pentru mine când ne-am cunoscut prima dată.

– Mă întreb de ce sunt atât de obosită, am bombănit eu ironică. Nu are cum să facă parte din planul tău sau ceva de genul.

El doar chicoti o dată şi continuă să fredoneze.

– La cât de obosită sunt, ai crede că aş dormi mai bine.

Încetă să cânte.

– Dormi foarte profund, Bella. N-ai spus un cuvânt în somn de când am ajuns aici. Dacă nu ai sforăi, mi-aş face griji că intri în comă.

Am ignorat gluma cu sforăitul.

– Nu m-am foit? Ce ciudat! De obicei mă învârt pe tot patul când am coşmaruri. Şi ţip.

– Ai coşmaruri?

– Din acelea reale. Mă obosesc atât de tare! Am căscat. Nu-mi vine să cred că n-am bălmăjit despre ele toată noaptea.

– Cu ce sunt?

– Cu tot felul de lucruri – dar știi tu, aceleași, din cauza culorilor.

– Culori?

– E totul atât de luminos și de real! De obicei, când visez, știu că visez. Cu astea, nu știu că dorm. Le face mai înfricoșătoare.

Părea tulburat când vorbi din nou:

– Ce te sperie?

M-am cutremurat ușor.

– În mare parte...

Am ezitat.

– În mare parte? mă grăbi el.

Nu eram sigură de ce, dar nu voiam să-i spun despre copilul din coșmarul meu recurent; era ceva personal în groaza aceea. Așa că, în loc să-i fac o descriere completă, i-am dat doar un element. Suficient cât să mă înspăimânte pe mine sau pe altcineva.

– Familia Volturi, am șoptit eu.

Mă strânse mai tare la piept.

– Nu ne vor mai deranja. În curând vei fi nemuritoare și nu vor mai avea nici un motiv.

L-am lăsat să mă consoleze, simțindu-mă puțin vinovată că a înțeles greșit. Coșmarurile nu erau chiar așa. Nu mă temeam pentru mine – mă temeam pentru băiat.

Nu era același băiat ca în primul vis – copilul vampir cu ochii roșii ca sângele care stătea pe un morman de oameni dragi pe care-i iubeam. Băiatul acesta pe care-l visasem de patru ori în ultima săptămână era clar om; obrajii lui erau roșii, iar ochii lui mari erau de un verde-deschis. Dar, exact ca și celălalt copil, tremura de frică și disperare pe măsură ce membrii familiei Volturi se apropiau de noi.

În acest vis, care era şi nou, şi vechi, *trebuia* pur şi simplu să protejez acest copil necunoscut. Nu aveam de ales. În acelaşi timp, ştiam că aveam să eşuez.

El observă dezolarea de pe chipul meu.

– Ce pot să fac să te ajut?

Mi-am scuturat capul.

– Sunt doar vise, Edward.

– Vrei să-ţi cânt? Îţi cânt toată noaptea dacă asta va ţine visele urâte la distanţă.

– Nu sunt toate urâte. Unele sunt plăcute. Atât de... colorate. Pe sub apă, cu peşti şi corali. Pare că se întâmplă cu adevărat – nu ştiu că visez. Poate insula este problema. E chiar *luminos* aici.

– Vrei să mergem acasă?

– Nu. Nu, nu încă. Mai putem sta puţin?

– Putem sta cât vrei tu, Bella, îmi promise el.

– Când începe semestrul? Nu am dat importanţă mai devreme.

El oftă. Posibil să fi început să fredoneze iar, dar eu am adormit înainte să fiu sigură de asta.

Mai târziu, când m-am trezit în întuneric, m-am trezit înspăimântată. Visul fusese atât de real... atât de viu, atât de senzorial... De data asta am gemut, dezorientată de camera întunecată. Mi se părea că doar cu o secundă în urmă mă aflam sub soarele strălucitor.

– Bella? şopti Edward cu braţele strânse în jurul meu, scuturându-mă delicat. Eşti bine, draga mea?

– Oh, am gemut din nou. A fost doar un vis. Nu e real.

Spre surprinderea mea, lacrimile începură să-mi curgă şiroaie din ochi fără nici un avertisment, revărsându-se pe toată faţa mea.

– Bella! spuse el – mai tare și alarmat acum. Ce s-a întâmplat?

Îmi ștergea înnebunit lacrimile de pe obrajii fierbinți cu degetele lui reci, însă curgeau altele.

– A fost doar un vis.

Nu am putut să-mi controlez suspinul jos care se sparse în vocea mea. Lacrimile inutile erau deranjante, dar nu reușeam să-mi controlez durerea pătrunzătoare care mă cuprinsese în ghearele ei. Îmi doream atât de tare ca visul să fie real!

– E totul bine, dragostea mea, ești bine. Sunt aici. Mă legăna înainte și înapoi, un pic prea repede, pentru a mă alina. Ai avut alt coșmar? Nu a fost real, nu a fost real.

– Nu a fost un coșmar. Mi-am scuturat capul, frecându-mă la ochi cu mâna. A fost un vis *frumos*.

Vocea mi se sparse din nou.

– Atunci de ce plângi? întrebă el șocat.

– Pentru că m-am trezit, am scâncit eu, înfășurându-mi brațele strâns în jurul lui și suspinând cu gura lipită de gâtul lui.

Râse o dată de logica mea, dar sunetul era tensionat de îngrijorare.

– Totul e bine, Bella. Respiră adânc.

– A fost atât de real, am plâns eu. *Voiam* să fie real.

– Povestește-mi-l, mă încurajă el. Poate că te va ajuta.

– Eram pe plajă...

M-am oprit, trăgându-mă înapoi să mă uit cu ochii plini de lacrimi la chipul lui angelic și îngrijorat, neclar din cauza întunericului. L-am privit gânditoare pe măsură ce durerea inexplicabilă începu să scadă în intensitate.

– Și? mă întrebă el într-un târziu.

Am clipit să-mi dau lacrimile din ochi; eram răvășită.

– Oh, Edward...

– Spune-mi, Bella, mă rugă el, cu ochii sălbatici de îngrijorare din cauza durerii din vocea mea.

Dar nu puteam. În loc să fac asta, mi-am agățat din nou brațele în jurul gâtului lui și mi-am lipit cu înfrigurare gura de a lui. Nu era dorință – era nevoie, o dorință atât de puternică încât mă durea. Reacția lui a fost imediată, dar a fost urmată brusc de o respingere.

Surprins, se luptă cu mine cât de delicat putu, ținându-mă la distanță, apucându-mă de umeri.

– Nu, Bella, insistă el, uitându-se la mine ca și cum ar fi fost îngrijorat că mi-am pierdut mințile.

Mi-am lăsat brațele în jos, înfrântă, cu lacrimile ciudate vărsându-se într-un șuvoi proaspăt pe fața mea, în timp ce un nou suspin mi se ridică în gât. Avea dreptate – probabil că eram nebună.

Se uită la mine cu niște ochi derutați, înspăimântați.

– Îmi pare r-r-rău, am mormăit eu.

Atunci el mă trase aproape de el, îmbrățișându-mă strâns la pieptul lui de marmură.

– Nu pot, Bella, nu pot!

Geamătul lui era sfâșietor.

– Te rog, am spus eu cu voce înăbușită. Te rog, Edward?

Nu mi-am dat seama dacă a fost mișcat de lacrimile care-mi tremurau în voce, dacă nu era pregătit să se confrunte cu atacul meu brusc, sau nevoia lui era pur și simplu insuportabilă în acel moment la fel ca și a mea. Dar, indiferent din ce motiv, buzele lui le căutară pe ale mele.

Și am început de acolo de unde visul meu se oprise.

Am rămas nemișcată când m-am trezit a doua zi dimineață și am încercat să-mi păstrez respirația regulată. Îmi era frică să deschid ochii.

Eram întinsă la pieptul lui Edward, dar el stătea nemișcat, fără a mă cuprinde în brațe. Semn rău. Mă temeam să recunosc că sunt trează și să dau piept cu furia lui – indiferent către cine era îndreptată azi.

Am tras cu ochiul cu grijă printre gene. Se uita la tavanul întunecat, cu brațele sub cap. M-am ridicat într-un cot ca să-i pot vedea chipul mai bine. Era neted, fără expresie.

– Cât de tare am dat de naiba? am întrebat eu încet.

– Tare de tot, spuse el și întoarse capul să rânjească la mine.

Am respirat ușurată.

– *Chiar* îmi pare rău, am spus eu. Nu am vrut... Ei bine, nu știu exact ce-a *fost* cu mine aseară.

Mi-am scuturat capul când mi-am amintit lacrimile iraționale, durerea zguduitoare.

– Nu mi-ai mai spus despre ce-ai visat.

– Da, presupun că nu ți-am zis, dar ți-am arătat oarecum cum a fost, am râs eu emoționată.

– Oh, spuse el. Căscă ochii după care clipi. Interesant!

– A fost un vis foarte frumos, am murmurat eu.

El nu a comentat, așa că după câteva secunde l-am întrebat:

– Sunt iertată?

– Mă mai gândesc.

M-am ridicat cu gândul să mă examinez – cel puțin nu păreau să mai fie pene. Dar, când am început să mă mișc, m-a luat o amețeală ciudată. M-am legănat și am căzut înapoi pe perne.

– Oau... ce amețeală m-a luat.

Mă luă în brațe.

– Ai dormit mult. Douăsprezece ore.

– *Douăsprezece?* Ce ciudat!

M-am examinat repede în timp ce vorbeam, încercând să nu mă vadă şi el. Arătam bine. Vânătăile de pe braţe erau vechi de o săptămână, îngălbenite. M-am întins să văd cum mă simt. Mă simţeam bine. Ei bine, de fapt mai mult decât bine.

– S-a terminat inventarul?

Am încuviinţat ruşinată.

– Pernele par să fi supravieţuit toate.

– Din păcate nu pot spune acelaşi lucru şi despre cămaşa ta de noapte. Îşi îndreptă capul spre capătul patului, unde câteva bucăţele de dantelă neagră erau împrăştiate peste cearşafurile de mătase.

– Păcat, am spus eu. Îmi plăcea.

– Şi mie.

– S-au mai produs şi alte stricăciuni? am întrebat eu timidă.

– Va trebui să-i cumpăr lui Esme un cadru nou de pat, mărturisi el uitându-se peste umăr.

I-am urmat privirea şi am rămas şocată să văd că din tăblia patului fuseseră smulse bucăţi mari de lemn.

– Hmm, m-am încruntat. Ar fi trebuit să aud când s-a întâmplat asta.

– Pari să nu observi extraordinar de multe lucruri când eşti atentă la altceva.

– Am fost puţin absorbită, am recunoscut eu, roşind puternic.

El îmi atinse obrazul îmbujorat şi oftă.

– O să-mi fie tare dor de asta.

I-am privit chipul, căutând vreun semn al furiei şi al remuşcărilor la care mă aşteptam. El se uita la mine liniştit, expresia fiindu-i calmă, dar de necitit.

– Cum te simţi?

El râse.

– Ce? am vrut eu să știu.

– Arăți atât de vinovată – parcă ai comis vreo infracțiune.

– Mă *simt* vinovată, am bombănit eu.

– Deci ți-ai sedus soțul foarte doritor. Nu e un păcat capital.

Părea să mă tachineze.

M-am înroșit și mai tare.

– Cuvântul „sedus" implică o anumită cantitate de premeditare.

– Poate n-a fost cuvântul potrivit, îmi dădu el dreptate.

– Nu ești furios?

El zâmbi melancolic.

– Nu sunt furios.

– De ce nu?

– Păi... Se opri. În primul rând, pentru că nu te-am rănit. Mi-a fost mai ușor de data asta să mă controlez, să-mi canalizez excesele.

Se uită deodată la cadrul patului stricat.

Un zâmbet plin de speranță mi se lăți pe față.

– Ți-*am spus* eu că ține totul de practică.

Își dădu ochii peste cap.

Îmi chiorăi stomacul, iar el râse.

– E timpul ca cei umani să ia micul dejun? întrebă el.

– Te rog, am spus eu sărind din pat.

M-am mișcat prea repede totuși și m-am clătinat ametită până să-mi recapăt echilibrul. El mă prinse înainte să mă împiedic de dulap.

– Te simți bine?

– Dacă nu capăt un simț al echilibrului mai bun în viața mea viitoare, cer banii înapoi.

În dimineața asta am gătit eu, prăjind niște ouă – îmi era prea foame să fac ceva mai elaborat. Le-am trântit nerăbdătoare pe o farfurie după doar câteva minute.

– De când mănânci ouă prăjite? întrebă el.

– De acum.

– Știi câte ouă ai mâncat în ultima săptămână?

Trase găleata de gunoi de sub chiuvetă – era plină de cutii albastre de ouă.

– Ciudat, am spus eu, după ce am înghițit o bucată fierbinte. Locul ăsta se joacă cu apetitul meu. Și cu visele mele, și cu echilibrul meu deja dubios. Dar îmi place aici. Probabil că va trebui să plecăm în curând, să ajungem la timp la Dartmouth, nu? Uau, cred că trebuie să găsim un loc unde să stăm și chestii de genul acesta.

El se așeză lângă mine.

– Poți să renunți la scuza cu facultatea acum – ai obținut ce-ai vrut. Și nici nu am făcut vreun târg, așa că nu ai nici o obligație.

Am pufnit.

– Nu era doar o scuză, Edward. Eu nu-mi petrec timpul liber făcând planuri așa cum fac alții. *Ce să mai facem s-o epuizăm pe Bella azi?* am spus eu, imitându-i prost vocea.

El râse, nefiindu-i rușine pentru ce făcuse.

– Chiar mai vreau să mai fiu om încă puțin. M-am aplecat să-i ating pieptul gol. Nu am avut suficient timp.

Se uită cu îndoială la mine.

– Pentru *asta?* întrebă el, prinzându-mi mâna care se mișca în jos pe abdomenul lui. Sexul a fost cheia în tot acest timp? Își dădu ochii peste cap. De ce nu m-am gândit mai demult la asta? bombăni el sarcastic. Puteam să mă scutesc de o groază de certuri.

Am râs.

– Da, probabil.

– Eşti *atât* de om, spuse el din nou.

– Ştiu.

Un zâmbet i se ivi pe buze.

– Mergem la Dartmouth? Serios?

– Probabil că n-o să trec de primul semestru.

– Te meditez eu. Acum zâmbetul lui era larg. O să-ţi placă la nebunie la facultate.

– Crezi că mai găsim vreun apartament aşa târziu?

El se strâmbă, arătând vinovat.

– Păi, cam avem o casă acolo. Ştii tu, pentru orice eventualitate.

– Ai cumpărat o casă?

– E bine să investeşti în imobiliare.

Am ridicat din sprânceană, după care am lăsat baltă subiectul.

– Deci suntem gata.

– Va trebui să verific dacă putem să păstrăm maşina ta „de dinainte" încă o perioadă...

– Da, Doamne fereşte să nu fiu protejată de tancuri.

El rânji.

– Cât mai putem sta? am întrebat eu.

– Suntem în grafic. Câteva săptămâni, dacă vrei. Şi apoi putem să-l vizităm pe Charlie înainte să mergem în New Hampshire. Am putea petrece Crăciunul cu Renée...

Cuvintele lui descriau un viitor imediat foarte fericit, unul fără durere pentru toţi cei implicaţi. Imaginea lui Jacob, departe de a fi dată uitării, mă atenţionă, iar eu am modificat gândul – pentru *aproape* toată lumea.

Nu devenea mai ușor. Acum că am descoperit ce bine era să fiu om, devenea tentant să-mi amân planurile. Optsprezece sau nouăsprezece sau douăzeci... Chiar mai conta? Nu m-aș fi schimbat așa de mult într-un an. Și să fiu om cu Edward... Alegerea devenea din ce în ce mai complicată cu fiecare zi care trecea.

– Câteva săptămâni, am fost eu de acord. Și apoi, pentru că niciodată nu mi se părea suficient timp, am adăugat. Deci mă gândeam... știi ce ziceam mai devreme despre practică?

El râse.

– Păstrează gândul pentru mai târziu. Aud o barcă. Trebuie să fie personalul pentru curățenie.

Voia să păstrez gândul pentru mai târziu. Deci asta însemna că nu se va mai lăsa atât de greu convins cu privire la practică? Am zâmbit.

– Lasă-mă să-i explic lui Gustavo ce-i cu dezordinea din camera albă și apoi putem să ieșim. Este un loc în junglă în partea de sud...

– Nu vreau să ies. Azi nu mai fac drumeții prin toată insula. Vreau să stăm aici și să ne uităm la un film.

Își ţuguie buzele încercând să nu râdă de tonul meu nemulțumit.

– Bine, atunci, cum vrei tu. Alege tu unul până deschid eu ușa, bine?

– Nu am auzit nici o bătaie în ușă.

Își înclină capul într-o parte, ascultând. O clipă mai târziu, se auzi o bătaie slabă și timidă la ușă. Rânji și se întoarse să iasă pe hol.

M-am dus până la rafturile de sub televizorul imens și am început să mă uit la titluri. Îmi era greu să mă hotărăsc

de unde să încep. Aveau mai multe dvd-uri decât un magazin de închirieri.

Auzeam vocea joasă și catifelată a lui Edward care înainta pe hol, vorbind fluent în ceea ce am presupus eu că era o portugheză perfectă. O altă voce umană, mai aspră, îi răspunse în aceeași limbă.

Edward îi conduse în cameră, arătând în drumul lui spre bucătărie. Cei doi brazilieni arătau incredibil de scunzi și de închiși la culoare pe lângă el. Unul din ei era un bărbat rotofei, iar cealaltă persoană era o femeie slabă, ambii având fețele ridate. Edward arătă spre mine cu un zâmbet mândru și mi-am auzit numele printr-un val de cuvinte necunoscute. Am roșit un pic când m-am gândit la dezordinea de pene din camera albă de care vor da cu ochii în curând. Bărbatul scund îmi zâmbi politicos.

Dar femeia micuță cu pielea de culoarea cafelei nu-mi zâmbi. Se uita la mine cu un amestec de uimire, grijă și, mai presus de toate, cu ochii bulbucați de *frică*. Dar înainte să apuc să reacționez cumva, Edward îi conduse spre cuibarul de pene și dispărură.

Când reveni, era singur. Veni repede spre mine și-și înfășură brațele în jurul meu.

– Ce-i cu ea? am șoptit eu grav, amintindu-mi de expresia ei panicată.

El ridică din umeri, nederanjat.

– Kaure este pe jumătatea indiancă Ticuna. A fost crescută să fie mai superstițioasă – sau să spunem mai prudentă – decât cei care trăiesc în lumea modernă. Bănuiește ce sunt eu sau, mă rog, pe aproape. Încă nu părea îngrijorat. Au și ei legendele lor aici. Libishomen – un demon băutor de sânge care își alege drept pradă doar femei frumoase.

Rânji la mine.

Doar femei frumoase? Ei bine, era destul de flatant pentru mine.

– Arăta îngrozită, am spus eu.

– Este, dar e mai degrabă îngrijorată din cauza ta.

– A mea?

– Îi este frică de motivul pentru care te-am adus aici doar pe tine. Chicoti macabru după care se uită spre peretele cu filme. Lasă asta acum, hai mai bine alege ceva la care să ne uităm. Ăsta ar fi un lucru uman și acceptabil pe care l-am putea face.

– Da, sunt convinsă că un film o va convinge că ești om.

Am râs și mi-am strâns brațele în jurul gâtului lui, întinzându-mă pe vârfuri. Se aplecă să-l pot săruta după care mă îmbrățișă, ridicându-mă de pe podea ca să nu mai trebuiască el să se aplece.

– Film, film, am mormăit eu în timp ce buzele lui mă sărutau pe gât, iar eu îmi răsuceam mâinile în părul lui de bronz.

Apoi am auzit un geamăt, iar el mă puse brusc jos. Kaure stătea înghețată în hol, cu pene în părul ei negru, ținând o sacoșă mare cu pene în brațe și cu o expresie îngrozită pe față. Se uită la mine cu ochii ieșiți din orbite, în timp ce eu am roșit și am lăsat capul în jos. Apoi își veni în fire și murmură ceva care, chiar și într-o limbă pe care nu o cunoșteam, era clar o scuză. Edward zâmbi și răspunse pe un ton prietenos. Își întoarse ochii negri de la noi și plecă pe hol.

– Se gândea la ce cred eu că se gândea, nu? am murmurat eu.

Râse de propoziția mea întortocheată.

– Da.

– Uite, am spus eu, întinzându-mă la întâmplare și luând un film. Pune ăsta și ne prefacem că ne uităm la el.

Era un film muzical vechi cu fețe zâmbitoare și rochii bufante pe copertă.

– Foarte potrivit pentru luna de miere, mă aprobă Edward.

În timp ce actorii de pe ecran dansau pe un cântec vioi introductiv, eu m-am întins pe canapea, ghemuită în brațele lui Edward.

– Ne mutăm la loc în camera albă de acum? m-am întrebat eu în treacăt.

– Nu știu... deja am distrus tăblia patului din cealaltă cameră și nu se mai poate repara – poate dacă ne limităm cu distrugerile la o singură zonă din casă, ne mai invită Esme și altă dată aici.

Am zâmbit larg.

– Deci vor mai fi distrugeri?

El râse de expresia mea.

– Cred că va fi mai sigur dacă va fi ceva premeditat decât să aștept să mă ataci tu iar.

– Nu va fi decât o chestiune de timp, l-am aprobat eu relaxată, însă sângele îmi curgea cu viteză în vene.

– Ai pățit ceva la inimă?

– Nu. Sunt sănătoasă tun. M-am oprit. Vrei să mergem acum în zona unde se pot face ravagii?

– Poate ar fi mai politicos să așteptăm să fim singuri. *Tu* poate n-ai observa dacă distrug mobila, însă cred că pe ei i-ar speria.

Sinceră să fiu, deja uitasem de oamenii din cealaltă cameră.

– Corect. La naiba.

Gustavo și Kaure se mișcau în liniște prin casă, în timp ce eu așteptam nerăbdătoare să termine și încercam să fiu atentă la atmosfera de „și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți" de pe ecran. Începuse să-mi fie somn – deși, după spusele lui Edward, dormisem jumătate de zi –, când o voce răgușită mă sperie. Edward se ridică ținându-mă încă în brațe și îi răspunse lui

Gustavo într-o portugheză fluentă. Gustavo încuviință din cap și merse în liniște spre ușa de la intrare.

– Au terminat, îmi spuse Edward.

– Deci asta înseamnă că suntem singuri acum?

– Ce zici să iei prânzul mai întâi? sugeră el.

Mi-am mușcat limba, prinsă de dilemă. Îmi *era* destul de foame.

Zâmbi, mă luă de mână și mă conduse spre bucătărie. Îmi știa fața așa de bine că nu mai conta că nu-mi putea citi gândurile.

– Chestia asta începe să iasă de sub control, m-am plâns eu când m-am simțit în sfârșit sătulă.

– Vrei să înoți cu delfinii mai târziu... să mai arzi niște calorii? întrebă el.

– Poate mai târziu. Eu aveam o altă idee pentru ars calorii.

– Și care ar fi asta?

– Păi, mai este o grămadă din tăblia patului...

Dar nu am apucat să termin. Deja mă luase pe sus în brațe, lipindu-și buzele de ale mele în timp ce mă purta cu o viteză supraomenească spre camera albastră.

7. NEAȘTEPTAT

Linia neagră se apropia de mine prin ceața învăluitoare. Le vedeam ochii de un rubiniu-închis strălucind de dorință, tânjind să ucidă. Își dezveliră colții ascuțiți și umezi – unii pentru a mârâi, alții pentru a zâmbi.

L-am auzit pe copilul din spatele meu scâncind, dar nu mă puteam întoarce să mă uit la el. Deși doream cu disperare să mă conving că era în siguranță, nu-mi permiteam acum să-mi pierd vreo clipă concentrarea.

Se apropiau ca niște fantome din ce în ce mai mult, pelerinele lor negre unduindu-se ușor în timp ce se mișcau. Le-am văzut mâinile cu gheare de culoarea oaselor. Au început să se despartă, încolțindu-ne din toate părțile. Eram înconjurați. Urma să murim.

Și apoi, ca sub lumina bruscă a reflectoarelor, întreaga scenă se schimbă. Și totuși, lucrurile stăteau la fel – familia Volturi încă se îndrepta spre noi, hotărâtă să ne ucidă. Tot ceea ce s-a schimbat de fapt a fost percepția mea asupra imaginii. Dintr-odată, m-am simțit dornică de confruntare. *Voiam* să atace. Panica se schimbă în sete de sânge în timp ce m-am ghemuit în față, zâmbind, iar un mârâit îmi scăpă printre dinții dezveliți.

Am sărit ca arsă, trezindu-mă şocată din vis.

În cameră era întuneric. Mai era şi groaznic de cald. Aveam părul lipit de tâmple de la transpiraţia care mi se rostogolea pe gât.

Am bâjbâit prin cearşafurile calde şi am văzut că erau goale.

– Edward?

Chiar în clipa aceea am dat peste ceva neted, plat şi consistent. O bucată de hârtie, împăturită în jumătate. Am luat biletul şi am bâjbâit până la întrerupător.

Mesajul era adresat doamnei Cullen.

Sper să nu te trezeşti şi să-mi observi absenţa, dar, dacă se întâmplă asta, mă întorc repede. M-am dus doar până pe continent să vânez. Culcă-te la loc şi voi fi acolo când te vei trezi din nou. Te iubesc.

Am oftat. Eram aici de două săptămâni deja, aşa că era de aşteptat să fie nevoit să plece, dar nu dădusem importanţă trecerii timpului. Aici păream să trăim în afara timpului, plutind pur şi simplu într-o stare perfectă.

Mi-am şters transpiraţia de pe frunte. Mă simţeam trează de-a binelea, deşi ceasul de pe noptieră îmi arăta că era trecut de ora unu. Ştiam că nu aveam cum să adorm la loc aşa de încălzită şi lipicioasă cum mă simţeam. Ca să nu mai spun că, dacă stingeam lumina şi închideam ochii, sigur aveam să văd iar figurile care mă pândeau.

M-am ridicat şi am bântuit fără rost prin casa întunecată, aprinzând luminile. Părea atât de mare şi de goală fără Edward în ea! Era diferită.

Am ajuns în bucătărie şi m-am gândit că poate aveam nevoie de ceva mâncare.

Am cotrobăit prin frigider până când am găsit toate ingredientele să fac friptură de pui. Sfârâitul puiului în tigaie era un sunet plăcut şi familiar; mă simţeam mai puţin agitată în timp ce umplea tăcerea.

Mirosea atât de bine că am început să-l mănânc direct din tigaie, arzându-mi limba. Pe la a şasea sau a şaptea înghiţitură se răci suficient cât să-i simt şi gustul. Am mestecat mai rar. Se schimbase cumva aroma? Am verificat carnea şi era albă peste tot, dar m-am întrebat dacă era prăjită bine. Am mai luat o gură să verific; am mestecat de două ori. Ah – clar era rău. Am sărit la chiuvetă să scuip. Dintr-odată mirosul de pui şi de ulei era revoltător. Am luat toată farfuria şi am aruncat-o la gunoi, după care am deschis ferestrele ca să alung mirosul. O briză rece se stârnise afară. Avea un efect reconfortant.

M-am simţit epuizată dintr-odată, dar nu voiam să mă întorc în camera aceea unde era atât de cald. Aşa că am deschis şi alte ferestre din camera unde se afla televizorul şi m-am întins pe canapea chiar sub ele. Am dat drumul la acelaşi film la care ne uitaserăm şi cu o zi în urmă şi am adormit repede pe fundalul cântecului vesel de deschidere.

Când am deschis iar ochii, soarele era din nou la jumătatea cerului, dar nu lumina fu cea care mă trezi. Braţele lui reci era în jurul meu, ţinându-mă la pieptul lui. În acelaşi timp, am simţit o durere bruscă în stomac, aproape ca şocul de după o lovitură în burtă.

– Îmi pare rău, murmura Edward în timp ce-şi trecea mâna rece pe fruntea mea umedă. Nu am prevăzut chiar totul. Nu m-am gândit cât de cald îţi va fi când eu voi fi plecat. O să pun să instaleze un aparat de aer condiţionat înainte să plec iar.

Nu mă puteam concentra pe ceea ce spunea.

– Scuză-mă! am gemut eu chinuindu-mă să mă eliberez din brațele lui.

El îmi dădu automat drumul.

– Bella?

Am luat-o la fugă spre baie cu mâna peste gură. Mă simțeam atât de îngrozitor că nu mi-a mai păsat – la început – că era cu mine când m-am aplecat asupra toaletei și am vărsat.

– Bella? Ce s-a întâmplat?

Nu puteam încă să-i răspund. El mă ținea îngrijorat în brațe, ferindu-mi părul din față, așteptând să pot respira din nou.

– Naiba să-l ia de pui stricat, am mormăit eu.

– Te simți bine?

Vocea îi era tensionată.

– Da, am gâfâit eu. Doar o toxiinfecție alimentară. Nu trebuie să vezi asta. Du-te de aici!

– Nici gând, Bella.

– Pleacă, am mormăit eu din nou, chinuindu-mă să mă ridic să-mi clătesc gura.

El mă ajută delicat, ignorând faptul că încercam cu forțe slăbite să-l dau la o parte.

După ce m-am clătit, mă duse înapoi în pat și mă așeză cu grijă, susținându-mă cu brațele lui.

– Toxiinfecție alimentară?

– Mda, am murmurat eu. Am făcut niște pui aseară. Avea gust rău așa că l-am aruncat. Dar am apucat să iau câteva guri înainte.

Îmi puse o mână rece pe frunte. Era plăcut.

– Cum te simți acum?

M-am gândit la asta o clipă. Greața trecuse la fel de repede cum venise, iar eu mă simțeam ca în oricare altă dimineață.

– Destul de normal. De fapt îmi este puțin foame.

Mă puse să aştept o oră şi să beau un pahar mare de apă înainte să-mi facă nişte ouă prăjite. Mă simţeam perfect normal, eram doar un pic obosită pentru că nu dormisem toată noaptea. El dădu drumul la canalul de ştiri – fuseserăm atât de rupţi de lume că putea foarte bine să înceapă un al treilea război mondial şi noi n-am fi ştiut –, iar eu m-am întins moţăind în poala lui.

M-am plictisit de ştiri şi m-am răsucit să-l sărut. Exact ca dimineaţă, o durere ascuţită mă lovi în stomac în clipa în care m-am mişcat. M-am desprins din braţele lui, cu mâna la gură. Ştiam că de data asta nu aveam să ajung până la baie aşa că am alergat la chiuveta din bucătărie.

Îmi ţinu părul iar.

– Poate ar trebui să mergem la Rio să te vadă un doctor, sugeră el neliniştit, în timp ce-mi clăteam gura după aia.

Am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre hol. Doctorii însemnau ace.

– Îmi revin imediat ce mă spăl pe dinţi.

Când am reuşit să scap de gustul rău din gură, am căutat prin valiză trusa mică de prim-ajutor pe care mi-o pregătise Alice, plină de chestii pentru oameni cum ar fi bandaje şi calmante şi – ceea ce aveam eu nevoie acum – Pepto-Bismol. Poate reuşeam să-mi potolesc stomacul şi să-l calmez pe Edward.

Dar înainte să găsesc Pepto, am dat din întâmplare peste altceva pus de Alice acolo. Am ridicat cutiuţa albastră şi m-am holbat mult timp la ea, uitând de tot restul.

Apoi am început să număr în cap. O dată. De două ori. Iar.

Bătaia în uşă mă sperie; cutiuţa căzu înapoi în valiză.

– Te simţi bine? întrebă Edward de dincolo de uşă. Ţi s-a făcut iar rău?

– Da şi nu, am spus eu, dar vocea îmi sună gâtuită.

– Bella? Pot, te rog, să intru şi eu?

Era îngrijorat.

– B... ine?

Intră și mă cântări din ochi – stăteam cu picioarele încrucișate pe podea lângă valiză și cu privirea goală și fixă. Se așeză lângă mine și-mi puse mâna iar pe frunte.

– Ce s-a întâmplat?

– Câte zile au trecut de la nuntă? am șoptit eu.

– Șaptesprezece, răspunse el automat. Bella, ce s-a întâmplat?

Am început să număr iar. Am ridicat un deget atenționându-l să aștepte și am continuat să număr în șoaptă. Mă mai înșelasem cu privire la zile și altădată. Am stat aici mai mult decât am crezut. Am luat-o de la capăt.

– Bella! șopti el serios. Îmi pierd mințile aici.

Am încercat să înghit. Nu am reușit. Am băgat mâna în valiză și am cotrobăit până când am găsit iar cutia micuță și albastră de tampoane. Le-am ridicat fără să scot o vorbă.

Se uită nedumerit la mine.

– Ce? Ai de gând să spui că ce se întâmplă cu tine ține de sindromul premenstrual?

– Nu, am reușit eu să scot gâtuit. Nu, Edward. Încerc să-ți spun că mi-a întârziat menstruația cinci zile.

Expresia nu i se schimbă. Era ca și cum nu aș fi spus nimic.

– Nu cred că am toxiinfecție alimentară, am adăugat eu.

El nu răspunse. Devenise o statuie.

– Visele, am mormăit eu pentru mine pe un ton inexpresiv. Faptul că dorm așa mult. Plânsul. Atâta mâncare. Vai. Vai. *Vai.*

Ochii lui Edward păreau sticloși, ca și cum nu mă mai vedea.

În mod reflex și aproape involuntar, mâna îmi căzu peste burtă.

– Vai! am țipat din nou.

M-am ridicat clătinându-mă în picioare, eliberându-mă din brațele nemișcate ale lui Edward. Nu apucasem să mă schimb din pantalonașii scurți de mătase și maieul pe care le purtasem în pat. Am dat materialul albastru la o parte și m-am uitat la burta mea.

– Imposibil, am șoptit.

Nu aveam absolut nici o experiență privind sarcina sau copiii, sau orice altceva din domeniul acesta, însă nu eram idioată. Văzusem suficiente filme și seriale ca să-mi dau seama că nu așa mergeau lucrurile. Ciclul îmi întârziase doar cinci zile. Dacă *aș fi fost* însărcinată, corpul meu nu ar fi avut când să recepționeze lucrul acesta. Nu aș fi avut grețuri matinale. Nu mi-aș fi schimbat obiceiurile alimentare și nici cele legate de somn.

Și, cu siguranță, nu aș fi avut o umflătură mică, dar clară ieșind în evidență între șoldurile mele.

Mi-am supt burta, examinând-o din fiecare unghi, ca și cum ar fi dispărut în lumina potrivită. Mi-am trecut degetele peste umflătura discretă, surprinsă de cât de tare se simțea pe sub piele.

– Imposibil, am spus eu din nou pentru că, cu sau fără umflătură, cu sau fără menstruație (și în mod clar nu aveam menstruație, deși nu-mi întârziase nici o zi de când mă știam), nu exista nici o posibilitate să fiu *însărcinată* – singura persoană cu care făcusem vreodată sex era un vampir, pentru numele lui Dumnezeu.

Un vampir care stătea încă înghețat pe podea și nu dădea semne că se va mai mișca vreodată.

Deci trebuia să fie altă explicație. Era ceva în neregulă cu mine. Vreo boală ciudată din America de Sud care se manifestă ca o sarcină accelerată...

Apoi mi-am amintit ceva – o dimineață petrecută căutând pe internet, care părea să fi avut loc acum o viață întreagă. Stăteam la biroul meu vechi din camera mea de acasă de la Charlie, în timp ce lumina cenușie strălucea slab prin fereastră, mă holbam la computerul meu străvechi zgomotos, citind cu interes un site numit „Vampirii de la A la Z". Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, Jacob Black, încercând să mă distreze cu legendele Quileute în care el încă nu credea, îmi spusese că Edward era vampir. Trecusem nerăbdătoare prin primele articole de pe site, dedicate miturilor despre vampiri din lumea întreagă. Filipinezul *Danag,* evreiescul *Estrie,* românescul *Strigoi,* italienescul *Stregoni benefici* (o legendă bazată chiar pe primele fapte de vitejie ale noului meu socru alături de familia Volturi, nu că aș fi știut asta la vremea respectivă)... Dădusem din ce în ce mai puțină importanță pe măsură ce poveștile deveneau tot mai implauzibile. Nu-mi aminteam decât părți vagi din articolele următoare. Păreau mai degrabă scuze inventate pentru a explica lucruri precum rata crescută de mortalitate infantilă... și infidelitatea. „Nu, draga mea, nu am o aventură! Femeia aceea sexy pe care ai văzut-o strecurându-se afară din casă era o ispită malefică. Am noroc că am scăpat cu viață!" (Bineînțeles, cunoscându-le acum pe Tanya și pe surorile ei, bănuiam că unele dintre acele scuze fuseseră adevărate.) Era una și pentru doamne. „Cum poți să mă acuzi că te înșel – doar pentru că ai venit acasă după o călătorie pe mare de doi ani, iar eu sunt însărcinată? A fost zburătorul. M-a hipnotizat cu puterile lui mistice de vampir..."

Asta făcuse parte din definiția zburătorului... capacitatea de a concepe copii cu prada lui nefericită.

Mi-am scuturat amețită capul. Dar...

M-am gândit la Esme și, mai ales, la Rosalie. Vampirii nu puteau avea copii. Dacă ar fi fost posibil, Rosalie ar fi găsit o cale până acum. Mitul cu zburătorul nu era decât o invenție.

Cu excepția faptului că... ei bine, *exista* o diferență. Normal că Rosalie nu putea să conceapă un copil pentru că era înghețată în starea în care se afla când devenise nemuritoare. Era imuabilă. Iar corpurile femeilor trebuiau să se *schimbe* pentru a avea copii. În primul rând, era vorba despre schimbarea constantă a unui ciclu lunar, iar în al doilea rând, despre schimbările mai mari de care era nevoie pentru a putea purta un copil în creștere. Corpul lui Rosalie nu se putea schimba.

Dar al meu putea. Al meu se schimba. Mi-am atins umflătura din burtă pe care ieri n-o aveam.

Iar bărbații muritori – ei bine, ei rămâneau cam la fel de la pubertate până la moarte. Mi-am amintit o chestie nesemnificativă, la întâmplare, cine știe de unde: Charlie Chaplin avea vreo șaptezeci de ani când i s-a născut cel mai mic copil al lui. Bărbații nu aveau ani anume în care puteau face copii și nici cicluri de fertilitate.

Normal, de unde să știe cineva dacă bărbații vampiri puteau face copii, știut fiind că partenerele lor nu puteau? Ce vampir de pe lumea asta avea stăpânirea de sine necesară să testeze teoria cu o femeie muritoare? Sau măcar înclinația?

Nu-mi venea în cap decât unul.

Jumătate din mintea mea selecta din fapte și amintiri, și speculații, pe când cealaltă jumătate – partea care controla capacitarea de a mișca până și cel mai mic dintre mușchi – era înlemnită incapabilă de a mai efectua niște operații normale. Nu reușeam să-mi mișc buzele să vorbesc, deși voiam să-l *implor* pe Edward să-mi spună ce se întâmpla. Aveam nevoie să mă întorc la locul unde stătea el, să-l ating, dar corpul meu refuza

să-mi urmeze instrucțiunile. Nu reușeam decât să mă uit în oglindă la ochii mei șocați, cu degetele apăsate prudent pe umflătura din burtă.

Și apoi, ca în coșmarul meu de noaptea trecută, scena se schimbă brusc. Tot ce vedeam în oglindă arăta complet diferit, deși de fapt *nu se schimbase* nimic.

Lucrul care schimbă totul fu o împunsătură mică și discretă care-mi atinse mâna – din interiorul corpului meu.

Chiar în clipa aceea telefonul lui Edward sună, tare și poruncitor. Nici unul din noi nu se mișcă. Sună iar și iar. Am încercat să nu-l mai aud în timp ce-mi apăsam degetele pe burtă, așteptând. Expresia mea din oglindă nu mai era șocată, ci mirată. Abia dacă am observat momentul în care lacrimile mute începuseră să-mi curgă șiroaie pe obraji.

Telefonul continuă să sune. Mi-aș fi dorit ca Edward să răspundă – eu trăiam un moment. Poate cel mai important din viața mea.

Țâr! Țâr! Țâr!

Până la urmă, enervarea depăși toate celelalte stări. M-am așezat în genunchi lângă Edward – mi-am dat seama că mă mișcam mai cu grijă, de o mie de ori mai conștientă de ce simt cu fiecare mișcare – și i-am pipăit buzunarele până i-am găsit telefonul. Într-un fel, m-am așteptat ca el să se clintească și să răspundă, dar el rămase perfect nemișcat.

Am recunoscut numărul și nu mi-a fost greu să ghicesc motivul pentru care suna.

– Bună, Alice, am spus eu.

Vocea nu-mi suna mai bine decât înainte. Mi-am dres glasul.

– Bella? Bella, ești bine?

– Mda. Ăăă. Carlisle e acolo?

– Este. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt... sută la sută... sigură...

– Edward e bine? întrebă ea îngrijorată. Dădu telefonul la o parte și-l strigă pe Carlisle după care vru să știe de ce nu a răspuns el la telefon, înainte să apuc să-i răspund la prima întrebare.

– Nu știu sigur.

– Bella, ce s-a întâmplat? Tocmai am văzut...

– Ce-ai văzut?

Urmă o clipă de tăcere.

– Hai că ți-l dau pe Carlisle, spuse ea până la urmă.

M-am simțit de parcă mi-ar fi injectat cineva apă înghețată în vene. Dacă Alice ar fi avut vreo viziune cu mine cu un copil angelic cu ochi verzi în brațe mi-ar fi răspuns, nu?

În fracțiunea de secundă cât l-am așteptat pe Carlisle să vorbească, viziunea pe care mi-o imaginasem ca fiind a lui Alice îmi trecu pe sub pleoape. Un copilaș micuț și frumos, chiar mai frumos decât băiatul din visul meu – un Edward micuț la mine în brațe. Sângele mi se înfierbântă în vene, făcând apa înghețată să dispară.

– Bella, Carlisle la telefon. Ce s-a întâmplat?

– Eu... Nu eram sigură cum să răspund. Va râde de concluziile la care am ajuns, îmi va spune că sunt nebună? Oare aveam iar un vis în culori? Sunt puțin îngrijorată din cauza lui Edward... Pot vampirii să intre în stare de șoc?

– A pățit ceva?

Vocea lui Carlisle deveni brusc neliniștită.

– Nu, nu, l-am asigurat eu. E doar... surprins.

– Nu înțeleg, Bella.

– Cred... ei bine, cred că... poate... aș putea fi... Am tras aer în piept. Însărcinată.

Ca și cum mi-ar fi susținut afirmația, am simțit încă o împunsătură în abdomen. Am pus mâna repede pe burtă.

După o pauză lungă, Carlisle începu să-și intre în rolul de doctor.

– Când a fost prima zi a ultimului tău ciclu menstrual?

– Cu șaisprezece zile înainte de nuntă.

Calculasem în minte cu mare atenție înainte să pot să-i răspund sigur.

– Cum te simți?

– Ciudat, i-am spus eu, iar vocea mi se sparse. Încă un val de lacrimi mi se rostogoliră pe obraji. Știu că sună aiurea – uite ce e, știu că e mult prea devreme să se întâmple așa ceva. Poate că *sunt* nebună. Dar am vise ciudate și mănânc tot timpul, și plâng, și vomit și... și... jur că s-a mișcat ceva în mine în clipa asta.

Edward ridică brusc capul.

Am răsuflat ușurată.

Edward întinse mâna după telefon, cu fața albă și dură.

– Ăăă, cred că Edward vrea să vorbească cu tine.

– Dă-mi-l la telefon, spuse Carlisle tensionat.

Nefiind complet sigură că Edward *putea* vorbi, am pus telefonul în mâna lui întinsă.

Puse telefonul la ureche.

– E posibil așa ceva? șopti el.

Ascultă o bună bucată de timp, uitându-se inexpresiv în gol.

– Și Bella? întrebă el.

Își înfășură brațele în jurul meu în timp ce vorbea, trăgându-mă strâns la pieptul lui.

Ascultă o perioadă care mi se păru foarte lungă, după care spuse:

– Da. Da, așa o să fac.

Luă telefonul de la ureche și apăsă butonul de „terminare apel". Formă imediat un alt număr.

– Ce-a spus Carlisle? am întrebat eu nerăbdătoare.

Edward răspunse pe un ton lipsit de viață:

– Crede că ești însărcinată.

Cuvintele lui îmi provocară un fior rece pe șira spinării. Mica ființă se agită înăuntrul meu.

– Unde suni acum? am întrebat eu când a pus telefonul înapoi la ureche.

– La aeroport. Mergem acasă.

Edward a vorbit la telefon mai bine de o oră fără oprire. Am presupus că rezerva zborurile de întoarcere, dar nu eram sigură pentru că nu vorbea în engleză. Părea că se ceartă; vorbea mult printre dinții încleștați.

În timp ce se certa, făcea bagajele. Se învârtea prin cameră ca o tornadă furioasă, lăsând mai degrabă ordine decât distrugere în urma lui. Aruncă pe pat niște haine de-ale mele fără să se uite la ele, așa că am presupus că era vremea să mă îmbrac. Continuă să se certe în timp ce eu mă schimbam, gesticulând cu mișcări bruște și agitate.

Când nu am mai putut suporta energia violentă care radia din el, am părăsit camera în liniște. Concentrarea lui nebunească îmi provoca rău la stomac – nu ca greturile matinale, ci doar un disconfort. Aveam să aștept în altă parte să-i treacă proasta dispoziție. Nu puteam vorbi cu acest Edward de gheață și concentrat, care, sinceră să fiu, mă speria puțin.

Am ajuns încă o dată în bucătărie. Era o pungă de covrigei în dulap. Am început să-i mănânc absentă, uitându-mă pe fereastră la nisip și la stânci, și la copaci, și la ocean, toate strălucind în lumina soarelui.

Cineva mă împunse în burtă.

– Știu, am spus eu. Nici eu nu vreau să plec.

Am privit pe fereastră o clipă, dar cine m-a împuns nu îmi răspunse.

– Nu înțeleg, am șoptit eu. Ce-i *rău* în asta?

Surprinzător, sigur că da. Ba chiar șocant. Dar *rău?*

Nu.

Atunci de ce era Edward atât de *furios?* El fusese cel care își dorise o nuntă rapidă din motive de sarcină.

Am încercat să găsesc o logică.

Poate că nu era atât de ciudat că Edward voia să mergem chiar acum acasă. Voia să mă consulte Carlisle, să verifice dacă presupunerea mea era adevărată – deși eu eram ferm convinsă că era. Probabil că vor vrea să-și dea seama de ce sarcina ajunsese deja într-un stadiu *avansat,* având o umflătură care mă împungea și toate astea. Așa ceva nu era normal.

Odată ce m-am gândit la asta, am fost sigură că am găsit răspunsul. Probabil că era îngrijorat în privința copilului. Eu încă nu ajunsesem în punctul în care să îmi ies din minți. Creierul meu funcționa mai încet decât al lui – se blocase minunându-se de imaginea pe care o crease mai devreme: copilașul micuț cu ochii lui Edward – verzi, așa cum fuseseră pe vremea când era om – stând cuminte și frumos în brațele mele. Speram să aibă exact chipul lui Edward, fără nimic de la mine.

Era ciudat cât de brusc devenise această viziune ceva absolut necesar. De la prima atingere mică, toată lumea s-a schimbat. Dacă înainte era un singur lucru fără de care nu puteam trăi, acum erau două. Nu exista o separare – dragostea mea nu era împărțită între ei acum; nu era nimic de felul acesta. Mai degrabă inima mea crescuse, se mărise până își dublase dimensiunile în

acel moment. Tot spațiul acela era deja umplut. Această creștere era aproape amețitoare.

Nu înțelesesem niciodată durerea și revolta lui Rosalie până în acel moment. Nu mă imaginasem niciodată mamă, nu-mi dorisem niciodată lucrul acesta. Fusese floare la ureche să-i promit lui Edward că nu-mi păsa dacă renunțam la a face copii, pentru că într-adevăr nu-mi păsa. Gândul de a face copii nu mă atrăsese niciodată. Îmi păreau niște creaturi zgomotoase, cărora mereu le curgea ceva lipicios din gură. Nu am avut niciodată de-a face cu ei. Când visam ca Renée să-mi facă un frate, mereu mi-am imaginat că ar fi un frate *mai mare*. Cineva care să aibă grijă de mine, nu cineva de care să am eu grijă.

Dar cu acest copil, copilul lui Edward, era o cu totul altă poveste.

Îl voiam așa cum voiam aer să respir. Nu era o alegere – era o necesitate.

Poate că aveam foarte puțină imaginație. Poate de asta nu reușisem să-mi imaginez că-mi va plăcea să fiu căsătorită până când nu am fost deja – nu reușisem să-mi dau seama că-mi doream un copil până în clipa în care era deja pe drum...

Când am pus mâna pe burtă așteptând următoarea împunsătură, lacrimile au început să-mi curgă iar șiroaie pe obraji.

– Bella?

M-am întors, îngrijorată de tonul vocii lui. Era prea rece, prea prudent. Chipul îi era în ton cu vocea, gol și dur.

Apoi văzu că plâng.

– Bella! Traversă camera într-o clipită și-și puse mâinile pe fața mea. Te doare ceva?

– Nu, nu...

Mă strânse la piept.

– Nu te teme. Ajungem acasă în șaisprezece ore. Totul va fi bine. Carlisle va fi gata când vom ajunge. Ne vom ocupa de chestia asta și tu vei bine, vei fi bine.

– Să ne ocupăm de chestia asta? La ce te referi?

Se depărtă de mine și mă privi în ochi.

– O să scoatem chestia asta din tine înainte să-ți facă rău. Nu te teme. *N-o voi lăsa* să-ți facă rău.

– *Chestia* asta? am gemut eu.

Se uită brusc către ușa de la intrare.

– La naiba! Am uitat că trebuie să vină Gustavo azi. Scap de el și vin imediat.

Plecă în grabă din cameră.

M-am agățat de dulap ca să mă sprijin. Îmi tremurau genunchii.

Edward tocmai îmi numise micuțul care mă împungea o *chestie*. Spusese că Carlisle o va scoate afară.

– Nu, am șoptit eu.

Înțelesesem greșit înainte. Nu-i păsa deloc de copil. Voia *să-i facă rău*. Imaginea frumoasă din mintea mea se schimbă brusc, deveni ceva întunecat. Copilașul meu frumos plângea, iar brațele mele slăbite nu-l puteau proteja...

Ce puteam să fac? Oare îl voi putea convinge? Dacă nu reușesc? Oare așa se explica tăcerea ciudată a lui Alice la telefon? Asta văzuse? Pe Edward și pe Carlisle ucigând copilul alb și perfect înainte să apuce să se nască?

– Nu, am șoptit eu, mai puternic de data aceasta.

Nu se putea întâmpla așa ceva. Nu aveam să permit să se întâmple așa ceva.

L-am auzit pe Edward vorbind din nou în portugheză. Iar se certa. Vocea lui se apropie și l-am auzit mârâit exasperat. Apoi am mai auzit o voce, joasă și timidă. O voce de femeie.

Intră în bucătărie înaintea ei și veni direct la mine. Îmi șterse lacrimile de pe obraji și-mi șopti ceva la ureche prin linia subțire și dură făcută de buzele lui:

– Insistă să ne lase mâncarea pe care a adus-o – ne-a pregătit cina. Dacă ar fi fost mai puțin tensionat, mai puțin nervos, știu că și-ar fi dat ochii peste cap. E o scuză – vrea să se asigure că nu te-am omorât încă.

Vocea îi deveni rece ca gheața spre final.

Kaure veni agitată de după colț cu o farfurie acoperită în mâini. Mi-aș fi dorit să vorbesc portugheză sau măcar spaniola mea să fie mai puțin elementară ca să pot încerca să-i mulțumesc acestei femei care îndrăznise să înfurie un vampir doar ca să vadă dacă sunt bine.

Se uita de la unul la altul. Am văzut cum îmi studia culoarea din obraji, umezeala din ochi. Puse farfuria pe masă, mormăind ceva ce n-am înțeles.

Edward se răsti la ea; nu-l mai auzisem vreodată atât de nepoliticos. Se întoarse să plece, iar vârtejul pe care-l făcu fusta ei lungă îmi aduse mirosul de mâncare în față. Era puternic – ceapă și pește. Mi-am pus mâna peste gură și m-am întors valvârtej spre chiuvetă. Am simțit mâinile lui Edward pe fruntea mea și i-am auzit murmurul de alinare prin vâjâitul din urechile mele. Mâinile lui dispărură pentru o secundă și am auzit ușa de la frigider trântindu-se. Slavă cerului, mirosul dispăru odată cu sunetul, iar mâinile lui Edward îmi răceau din nou fruntea transpirată. Mi-a trecut repede.

Mi-am clătit gura la robinet în timp ce el îmi mângâia obrazul.

Am simțit o împunsătură micuță și scurtă în pântec.

„Totul e bine. Suntem bine", am gândit eu privind în jos, spre umflătură.

Edward mă întoarse cu faţa spre el şi mă strânse în braţe. Mi-am pus capul pe umărul lui. Mi-am înfăşurat instinctiv braţele peste burtă.

Am auzit un geamăt încet şi am ridicat privirea.

Femeia încă mai era acolo, ezitând în prag cu mâinile pe jumătate întinse ca şi cum ar fi căutat o cale să mă ajute. Avea ochii fixaţi pe mâinile mele, scoşi din orbite de şoc. Stătea cu gura căscată.

Edward oftă şi se întoarse cu faţa la femeie, împingându-mă uşor în spatele lui. Îşi ţinea braţul de-a lungul trunchiului meu ca şi cum m-ar fi oprit de la ceva.

Dintr-odată, Kaure a început să ţipe la el – tare, furios, cuvintele ei ininteligibile zburau prin cameră ca nişte cuţite. Ridică pumnul ei micuţ în aer şi făcu doi paşi înainte, scuturându-l la el. În ciuda ferocităţii ei, era uşor de citit groaza din ochii ei.

Făcu şi Edward un pas spre ea, iar eu l-am prins de braţ, temându-mă pentru femeie. Dar când îi întrerupse avalanşa de cuvinte, vocea lui mă luă prin surprindere, luând în consideraţie cât de ascuţită fusese atunci când ea *nu* ţipase la el. Vorbea pe un ton jos acum; rugător. Şi nu era numai asta, ci şi sunetul era diferit, mai gutural, lipsit de ritm. Nu cred că vorbea portugheză acum.

Pentru o clipă femeia îl privi mirată, după care ochii i se îngustară în timp ce rosti o întrebare lungă în aceeaşi limbă străină mie.

I-am privit chipul devenind trist şi serios, după care dădu o dată din cap. Ea făcu un pas rapid înapoi şi îşi făcu cruce.

Edward se îndreptă spre ea, arătând spre mine, după care-şi puse mâna pe obrazul meu. Ea răspunse iar furioasă, fluturând

acuzator mâinile spre el și continuând să gesticuleze spre el. După ce ea termină, el o rugă cu aceeași voce gravă și joasă.

Expresia i se schimbă – se uita la el având îndoiala clar întipărită pe față, uitându-se repetat la chipul meu nedumerit. El se opri din vorbit, iar ea păru să stea pe gânduri. Se uita când la mine, când la el, după care, parcă fără să-și dea seama, făcu un pas înainte.

Făcu o mișcare cu mâinile, mimând o formă ca un balon care-i ieșea din stomac. M-am speriat – oare legendele cu strigoii prădători includeau și *asta?* Oare știa ceva despre ceea ce creștea în mine?

Mai făcu câțiva pași, intenționat de data asta, și puse câteva întrebări scurte, la care el răspunse încordat. Apoi el deveni persoana care caută răspuns – puse doar o întrebare scurtă. Ea ezită, după care își scutură capul încet. Când vorbi din nou, vocea îi era atât de deznădăjduită, că m-am uitat la el șocată. Chipul îi era plin de durere.

În semn de răspuns, ea merse încet înainte până când ajunse suficient de aproape cât să-și pună mâna micuță peste a mea, peste stomacul meu. Rosti un cuvânt în portugheză.

– *Morte,* rosti ea încet.

Apoi se întoarse, umerii i se plecară ca și cum discuția asta o îmbătrânise și părăsi camera.

Măcar atâta spaniolă știam și eu.

Edward era iar înghețat, uitându-se după ea cu expresia aceea de suferință pe chip. Câteva momente mai târziu am auzit motorul unei bărci pornind, după care zgomotul se estompă în depărtare.

Edward nu se mișcă până în clipa în care nu m-am îndreptat spre baie. Apoi mâna lui mă prinse de umăr.

– Unde te duci?

Vocea lui era o șoaptă plină de durere.

– Să mă spăl pe dinți.

– Nu-ți face griji cu privire la ce-a zis. Nu sunt decât legende, născociri vechi care să trezească interesul.

– Nu am înțeles nimic, i-am spus eu, deși nu era întru totul adevărat.

Ca și cum aș fi putut să desconsider ceva fiindcă era o legendă. Viața mea era înconjurată de legende din toate părțile. Și toate erau adevărate.

– Ți-am pus periuța de dinți în bagaj. Ți-o aduc eu.

Intră înaintea mea în baie.

– Plecăm în curând? am strigat în urma lui.

– Imediat ce suntem gata.

Aștepta să-mi pună periuța înapoi în bagaj, plimbându-se tăcut prin cameră. I-am dat-o când am terminat.

– Mă duc să pun bagajele în barcă.

– Edward...

El se întoarse.

– Da?

Am ezitat, încercând să găsesc o cale să rămân singură câteva secunde.

– Ai putea să... iei niște mâncare la pachet pentru drum? Știi tu, în caz că mi se face iar foame.

– Sigur, spuse el, ochii înmuindu-se brusc. Nu-ți face griji pentru nimic. Ajungem la Carlisle în doar câteva ore, serios. Totul se va termina în curând.

Am încuviințat din cap, nesigură că aș putea rosti ceva.

Se întoarse și ieși din cameră, cu câte o valiză mare în fiecare mână.

M-am întors și am luat telefonul pe care-l lăsase pe masă. Nu îi stătea în caracter să uite lucruri – să uite că venea Gustavo,

să-şi uite telefonul aici. Era atât de stresat, că abia dacă mai era el însuşi.

Am deschis clăpiţa şi am căutat printre numerele din agendă. M-am bucurat că nu avea tastele sonore, de teamă să nu mă prindă. Oare era la barcă acum? Sau deja se întorcea. Mă va auzi din bucătărie dacă voi vorbi în şoaptă?

Am găsit numărul pe care-l căutam, un număr la care nu sunasem niciodată în viaţa mea. Am apăsat butonul „apelează" şi mi-am încrucişat degetele.

– Alo? răspunse o voce ca un clinchet de clopoţei.

– Rosalie? am şoptit. Sunt Bella. Te rog! Trebuie să mă ajuţi.

CARTEA A DOUA

Jacob

„Şi totuşi, să spunem adevărul,
raţiunea şi dragostea nu-şi au locul împreună
în vremurile astea."

William Shakespeare
Visul unei nopţi de vară
Actul III, Scena 1

PREFAȚĂ

Viața e aiurea și apoi mori.

Mda, aș vrea eu să fiu așa de norocos.

8. AȘTEPTÂND SĂ ÎNCEAPĂ NENOROCITA AIA DE LUPTĂ

– La naiba, Paul, n-ai și tu casa *ta?*

Paul, care stătea tolănit pe toată canapeaua *mea* și se uita la un meci stupid de baseball la televizorul *meu* tâmpit, nu făcu decât să rânjească la mine, după care – foarte încet – luă un tortilla chip din punga din poala lui și-l băgă în gură tot odată.

– Ar fi spre binele tău să fi adus tu alea.

Crănțănit.

– Nu, spuse el, mestecând. Sora ta a spus să mă servesc cu ce vreau.

Am încercat să-mi controlez vocea să pară că nu sunt pe punctul de a-i trage una.

– Și Rachel e acasă acum?

Nu funcționă. El înțelese unde voiam să ajung și băgă punga la spate. Punga foșni în clipa în care el o zdrobi de perne. Chipsurile se fărâmițară. Paul își strânse mâinile în pumni, aproape de față, ca un boxeur.

– Arată ce poți, băiete. Nu am nevoie de Rachel să mă protejeze.

Am pufnit.

– Sigur că da. Nu e ca și cum nu ai să fugi la ea cu coada între picioare cu prima ocazie.

El râse și se făcu iar comod pe canapea, lăsând pumnii jos.

– Nu am de gând să mă duc să mă plâng la o fată. Dacă s-ar întâmpla să fii atât de norocos să mă nimerești, atunci ar rămâne doar între noi. E valabil și pentru tine, nu?

Drăguț din partea lui să mă invite. M-am pleoștit ca și cum m-aș dat bătut.

– Mda.

Am făcut o fandare bruscă.

Nasul lui scoase un scrâșnet foarte satisfăcător în clipa în care intră în contact cu pumnul meu. Încercă să mă prindă, dar m-am strecurat din calea lui înainte să găsească o cale s-o facă, cu punga distrusă de chipsuri în mâna stângă.

– Mi-ai spart nasul, idiotule.

– Rămâne doar între noi, nu, Paul?

M-am dus să pun chipsurile deoparte. Când m-am întors, Paul își punea nasul la loc înainte să se prindă strâmb. Deja nu-i mai curgea sânge; părea că iese de nicăieri când i se prelingea de pe buze pe bărbie. Înjură, strâmbându-se când trase de cartilaj.

– Ce nenorocit ești, Jacob! Pe bune, mai degrabă mi-aș petrece timpul cu Leah.

– Au! Uau, pariez că Leah ar fi tare încântată că ai vrea să-ți petreci timpul cu ea. Sigur o va îmbuna.

– Ai să uiți c-am spus asta.

– Sigur că da. Sunt convins că n-o să-mi scape.

– Of, bombăni el, după care se trânti la loc pe canapea, ștergând sângele care mai rămăsese pe gulerul tricoului său. Ești rapid, puștiule. Măcar atâta merit să-ți recunosc.

Se concentră iar pe meciul lui stupid.

Am rămas în picioare o clipă, după care m-am dus la mine în cameră bombănind ceva despre niște răpiri extraterestre.

Pe vremuri, puteai conta pe Paul pentru o bătaie cam oricând. Atunci nici nu trebuia să-l lovești – era suficientă orice jignire nevinovată. Nu dura mult să-l faci să-și piardă controlul. Acum, evident, când chiar voiam o partidă bună de mârâit, sfâșiat și rupt copacii din rădăcină, trebuia el să fie papă-lapte.

Ca și cum nu era suficient de rău că un alt membru al haitei se îndrăgostise iremediabil – pentru că, pe bune acum, asta însemna patru din zece! Când avea să se termine? Miturile astea idioate trebuiau să fie *rare*, pentru numele lui Dumnezeu! Toată faza asta cu dragostea la prima vedere era absolut grețoasă!

Chiar trebuia să fie sora *mea*? Chiar trebuia să fie *Paul*?

Când Rachel s-a întors acasă din Washington la sfârșitul semestrului de vară – a absolvit mai devreme, tocilara –, cea mai mare grijă a mea a fost că va fi greu să păstrez secretul în preajma ei. Nu eram obișnuit să ascund lucruri în propria casă. Îmi era tare milă de Embry și Collin, ai căror părinți nu știau că erau vârcolaci. Mama lui Embry credea că trece prin cine știe ce perioadă de rebeliune. Era pedepsit în permanență pentru că se tot furișa afară din casă, dar, evident, nu avea ce să facă în privința asta. Îl verifica în fiecare seară, și în fiecare seară camera lui era goală. Ea țipa și el o asculta cu capul plecat, dar o lua de la capăt a doua zi. Am încercat să-l convingem pe Sam să-l scutească un pic pe Embry și să-l lase să-i spună mamei lui de toată treaba asta, însă Embry a spus că nu-l deranjează. Secretul era prea important.

Așa că mă pregătisem sufletește să păstrez secretul. Și, apoi, la două zile după ce Rachel a ajuns acasă, Paul s-a întâlnit cu ea pe plajă. Hocus-pocus – dragoste adevărată! Nu mai este nevoie

să păstrezi secretul atunci când îți găsești jumătatea și se întâmplă toate prostiile astea cu îndrăgostitul pentru toată viața.

Rachel a aflat toată povestea. Iar eu am aflat că Paul va fi cândva cumnatul meu. Știam că nici Billy nu era prea încântat de chestia asta. Dar accepta lucrurile mai bine decât mine. Evident, se ducea la familia Clearwater mai des decât de obicei în ultima perioadă. Nu vedeam cum era asta mai bine. Fără Paul, dar cu Leah cât cuprinde.

M-am întrebat – oare dacă mi-aș trage un glonț în cap aș muri sau aș lăsa o groază de mizerie pe care ar trebui să o curăț după aia?

M-am trântit pe pat. Eram obosit – nu mai dormisem de la ultima mea patrulare –, dar știam că nu aveam să dorm. Capul îmi era prea varză. Gândurile mi se agitau în interiorul craniului ca un roi de albine dezorientate. Zgomotoase. Mai înțepau din când în când. Trebuie să fie viespi, nu albine. Albinele mureau după o singură înțepătură. Și aceleași gânduri mă înțepau iar și iar.

Așteptatul ăsta mă scotea din minți. Cred că au trecut vreo patru săptămâni. M-aș fi așteptat ca, într-un fel sau altul, să aflăm ceva până la vremea asta. Stăteam noaptea treaz imaginându-mi cum va fi.

Charlie suspinând la telefon – Bella și soțul ei au murit în urma unui accident. S-a prăbușit avionul? Ar fi cam greu de simulat un accident. Doar dacă pe vampirii ăștia nu i-ar deranja să mai omoare niște nevinovați ca să pară real, și la urma urmei de ce i-ar deranja? Poate un avion privat. Sigur aveau unul în plus.

Sau poate criminalul se va întoarce acasă, nereușind să o facă una de-a lor? Sau poate nici n-au ajuns așa departe. Poate a zdrobit-o ca pe o pungă de chipsuri în dementa lui de a se culca

cu ea. Pentru că viața ei era mai puțin importantă pentru el decât propria plăcere...

Povestea va fi așa de tragică – Bella, moartă într-un accident cumplit. Victima unui jaf care a mers prost. S-a înecat la cină. A murit într-un accident de mașină, ca mama. Atât de comun. Se întâmplă tot timpul.

O va aduce acasă? O va îngropa aici pentru Charlie? Ceremonie cu sicriul închis, evident. Sicriul mamei mele fusese bătut în cuie...

Nu puteam decât să sper că el se va întoarce aici unde să pot pune mâna pe el.

Poate nu va fi nici o poveste. Poate că Charlie va suna să-l întrebe pe tata dacă a auzit ceva de doctorul Cullen care pur și simplu nu a mai apărut la serviciu într-o zi. Casa abandonată. Nimeni nu mai răspunde la numerele de telefon ale membrilor familiei Cullen. Misterul va fi tratat de vreun program de știri de mâna a doua, se va bănui că este vorba despre un asasinat...

Poate că toată casa albă va arde din temelii cu toată lumea prinsă înăuntru. Dar, evident, pentru asta ar trebui să aibă cadavrele. Opt oameni cam de aceeași dimensiune. Arși fără a mai putea fi recunoscuți – fără a mai putea fi identificați cu ajutorul radiografiilor dentare.

Oricare dintre variante ar alege tot ar fi dificil – pentru mine, mă refer. Ar fi greu să-i găsesc dacă nu ar vrea să fie găsiți. Desigur, aveam o eternitate să-i caut. Dacă ai o eternitate la dispoziție, poți să iei fiecare pai din carul cu fân ca să găsești acul.

În clipa asta nu m-ar deranja să caut într-un car de fân. Cel puțin aș *face* ceva. Uram faptul că puteam să pierd ocazia și că le dădeam strigoilor timp să scape, dacă ăsta era planul lor.

Am putea să mergem în seara asta. Am putea să-i omorâm pe toți pe care i-am găsi.

Îmi plăcea planul ăsta pentru că îl cunoșteam pe Edward suficient de bine să-mi dau seama că, dacă omoram pe cineva din grupul lui, urma să am ocazia să ajung și la el. Ar veni să se răzbune. Și eu i-aș da lovitura finală – nu i-aș lăsa pe frații mei să mă ajute să-l doborâm în haită. Ar fi doar el și cu mine. Fie ca cel mai bun să câștige.

Dar Sam nici nu vrea să audă de așa ceva. „Nu vom încălca tratatul. Lasă-i pe ei să facă greșeala asta." Și asta doar fiindcă nu aveam nici o dovadă că membrii familiei Cullen ar fi făcut ceva rău. Încă. Trebuia să adaug „încă", pentru că știam cu toții că era inevitabil. Fie Bella devenea una de-a lor, fie murea. În fiecare dintre cazuri, se pierdea o viață umană. Și asta ar fi declanșat lupta.

În cealaltă cameră, Paul se hlizea de parcă era un măgar. Poate că schimbase canalul pe o comedie. Poate că reclama era amuzantă. În fine. Mă călca pe nervi.

M-am gândit să-i rup nasul iar. Dar nu cu Paul voiam eu să mă bat. Nu chiar.

Am încercat să ascult celelalte sunete, vântul printre copaci. Nu era aceeași senzație cu urechile umane. Erau nenumărate voci în vânt pe care în trupul acesta nu le puteam auzi.

Dar urechile acestea erau destul de sensibile. Auzeam dincolo de copaci, de pe drum, sunetele mașinilor întorcând la ultima cotitură după care puteai vedea în sfârșit plaja – peisajul cu insulele și stâncile, și marele ocean albastru care se întindea spre orizont. Polițiștilor din La Push le plăcea să stea prin preajmă. Turiștii nu observau niciodată semnul de reducere a vitezei de pe partea cealaltă de stradă.

Auzeam vocile de lângă magazinul de suvenire de pe plajă. Auzeam clopoțelul sunând când se închidea și se deschidea ușa. O auzeam pe mama lui Embry la casă, scoțând un bon.

Auzeam mareea izbindu-se de stâncile de pe plajă. Auzeam cum țipau copiii când apa rece venea mult prea repede pentru ca ei să aibă timp să se ferească. Le auzeam pe mame cum se plângeau cu privire la hainele ude. Și auzeam o voce cunoscută...

Ascultam atât de atent, încât hohotul brusc de râs de măgar al lui Paul mă făcu să sar pe jumătate din pat.

– Ieși afară de la mine din casă, am bombănit eu.

Știind că nu mă va băga în seamă, mi-am urmat propriul sfat. Am deschis fereastra cu putere și am coborât prin spate ca să nu fiu nevoit să-l văd iar pe Paul. Ar fi fost prea tentant. Știam că l-aș lovi din nou, iar Rachel avea să fie destul de supărată și așa. Va vedea sângele de pe tricoul lui și va da vina pe mine imediat fără să aștepte vreo dovadă. Va avea dreptate, normal, dar totuși.

Mă plimbam pe malul mării cu mâinile în buzunare. Nimeni nu se uită la mine de două ori când am trecut pe lângă zona cu nămol de pe Prima Plajă. Uite un lucru care-mi plăcea când era vară – nimănui nu-i păsa dacă purtai doar pantaloni scurți.

Am urmat vocea cunoscută pe care am auzit-o și l-am găsit destul de ușor pe Quil. Se afla în capătul sudic al plajei, evitând zona aglomerată de turiști. Spunea un șir de avertismente.

– Nu intra în apă, Claire. Hai! Nu, te rog! Oh! *Frumos*, fetițo. Serios, vrei să țipe Emily la mine? Nu te mai aduc niciodată la plajă dacă nu... A, da? Nu... au. Ți se pare amuzant, nu? Ha! Cine mai râde acum, ha?

Ținea de glezna copilașul care chicotea când am ajuns în dreptul lor. Fetița avea o găletușă în mână, iar blugii îi erau uzi leoarcă. El avea o urmă mare și udă pe fața tricoului.

– Cinci dolari pe fetiță, am spus eu.

– Salut, Jake.

Claire țipă și îl lovi pe Quil cu găletușa peste genunchi.

– Jos, jos!

O puse cu grijă jos, iar ea alergă la mine. Își înfășură brațele în jurul piciorului meu.

– Unchiul Jay!

– Care mai e treaba, Claire?

Ea chicoti.

– Quil e ud *leaoalcăăă.*

– Văd asta. Unde e mămica?

– Plecat, plecat, plecat, cântă Claire. Claile se zoacă cu Quil *toaaaată* ziua. Claile nu te mai duțe acasă.

Îmi dădu drumul și alergă spre Quil. El o ridică și o puse pe umeri.

– Se pare că vă distrați grozav în doi.

– De fapt în trei, mă corectă Quil. Ai pierdut petrecerea. Cu temă de prințesă. M-a pus să port coroană, după care Emily a sugerat să încerce amândouă noul machiaj de jucărie pe mine.

– Uau, *chiar* îmi pare rău că nu am fost să văd asta.

– Nu-ți face griji, Emily are poze. Sincer să fiu, arăt destul de mișto.

– Ce fraier mai ești și tu.

Quil ridică din umeri.

– Clarie s-a distrat de minune. Asta era și ideea.

Mi-am dat ochii peste cap. Era greu să fii prin preajma celor care și-au găsit dragostea vieții. Indiferent în ce stadiu erau – gata să se însoare ca Sam sau o dădacă de care se profita mult prea mult cum era Quil – liniștea și siguranța pe care o iradiau era de-a dreptul grețoasă.

Claire țipă pe umerii lui și arătă spre pământ.

– Piatlă flumoasă, Quil! Pentlu mine, pentlu mine!

– Care anume, puștoaico? Cea roșie?

– Nu losie!

Quil se lăsă în genunchi – Claire țipa și trăgea de părul lui ca și cum ar fi fost frâiele de la cal.

– Asta albastră?

– Nu, nu, nu... fredonă micuța încântată de noul e joc.

Partea ciudată era că Quil se distra la fel de mult ca și ea. Nu avea fața aia pe care o au atâtea mame și atâția tați turiști – genul acela de față pe care să se citească întrebarea „nu mai adoarme odată?" N-aveai să vezi în veci un părinte care să fie atât de încântat să joace orice joculeț stupid pe care-l născocea odrasla sa. Îl văzusem pe Quil jucând baba-oarba o oră întreagă fără să se plictisească.

Și nici măcar nu mai puteam să râd de el pentru asta – îl invidiam prea mult.

Deși mi se părea aiurea că mai avea de așteptat vreo paisprezece ani de celibat până când Claire avea să fie de vârsta lui – pentru Quil cel puțin era un lucru bun că vârcolacii nu îmbătrâneau. Dar nici timpul acesta nu părea să-l deranjeze prea tare.

– Quil, te-ai gândit vreodată să ieși cu vreo fată? l-am întrebat eu.

– Poftim?

– Nu, nu, galben! cântă Claire.

– Știi tu. O fată adevărată. Adică, vreau să spun, doar pentru acum, nu? Când ești liber din meseria ta de dădacă.

Quil se holbă la mine cu gura căscată.

– Piatlă flumoasă! Piatlă flumoasă! țipă Claire când el nu-i mai dădu nici una din care să aleagă.

Îl pocni în cap cu pumnișorul ei.

– Iartă-mă, micuța mea Claire. Ce zici de asta mov de aici?

– Nu, chicoti ea. Nu mov.

– Dă-mi un indiciu. Te implor, puștoaico!

Claire rămase pe gânduri.

– Velde, spuse ea în sfârșit.

Quil se uită la pietre, studiindu-le. Luă patru pietre, fiecare având o nuanță diferită de verde, și i le dădu.

– Am nimerit?

– Daaaa!

– Pe care dintre ele?

– Pe *toaaaaaateeee!*

Ea întinse mâinile, iar el turnă pietricelele în ele. Ea râse și-l pocni imediat în cap cu ele. El se prefăcu că-l doare, după care se ridică în picioare și o luă spre parcare. Probabil era îngrijorat să nu răcească pentru că avea hainele ude. Era mai rău decât orice mamă paranoică și excesiv de protectoare.

– Iartă-mă că am fost insistent mai devreme, prietene, cu privire la faza cu fata, am spus eu.

– Nu-i nimic, spuse Quil. M-a cam luat prin surprindere, atâta tot. Nu mă gândisem niciodată la asta.

– Sunt convins că ar înțelege. Știi tu, când va crește. Nu se va supăra că ai avut și tu o viață a ta cât a stat ea în scutece.

– Nu, știu. Sunt convins că ar înțelege.

Nu mai spuse nimic.

– Doar că nu vei face asta, nu? am ghicit eu.

– Nu-mi dau seama cum, spuse el încet. Nu-mi pot imagina. Pur și simplu, nu... nu văd pe nimeni în felul acela. Știi, nu mai observ fetele. Nu le mai văd chipurile.

– Adaugă asta la coroniță și la machiaj și poate Claire va trebui să se îngrijoreze de alt tip de concurență.

Quil râse și-mi trimise bezele zgomotoase.

– Ești liber vinerea asta, Jacob?

– Ai vrea tu, am spus eu, după care m-am strâmbat. Mda, presupun că sunt totuși.

El ezită o clipă, după care întrebă:

– Tu te gândești vreodată să ieși cu fete?

Am oftat. Presupun că mă expusesem singur la asta.

– Știi, Jake, poate ar trebui să te gândești și tu să ai o viață a ta.

Nu o spusese sub formă de glumă. Tonul lui era solidar. Asta înrăutățea lucrurile.

– Nici eu nu le văd, Quil. Nu le văd chipurile.

Oftă și Quil.

În depărtare, mult prea încet pentru ca altcineva în afară de noi doi să audă peste zgomotul valurilor, un urlet se ridică din pădure.

– La naiba, e Sam, spuse Quil. Ridică mâinile să o atingă pe Claire, ca pentru a se asigura că era încă acolo. Nu știu unde e mama ei!

– Mă duc eu să văd ce este. Dacă avem nevoie de tine, te anunț eu. Am vorbit foarte repede. Cuvintele mi-au ieșit din gură de-a valma. Hei, de ce nu o duci la familia Clearwater? Sue și Billy pot să aibă grijă de ea dacă este nevoie. Oricum, probabil că știu ce se întâmplă.

– OK. Fugi de-aici, Jake!

Am luat-o la fugă, nu pe cărarea de nisip dintre gardurile vii, ci pe drumul cel mai scurt spre pădure. Am sărit peste primul gard de lemn, după care am luat-o prin trandafirii sălbatici, încă alergând. Am simțit zgârieturile mici când spinii îmi intrau în piele, dar le-am ignorat. Înțepăturile lor aveau să se vindece înainte să ajung la copaci.

Am scurtat-o prin spatele magazinului și am luat-o la goană de-a lungul autostrăzii. Mă claxonă cineva. Odată ajuns la adăpostul copacilor, am alergat și mai repede, făcând pași mari. Dacă aș fi fost pe stradă, oamenii s-ar fi holbat la mine. Oamenii

normali nu puteau alerga în felul ăsta. Uneori mă gândeam că ar fi amuzant să intru într-o cursă – cum ar fi Campionatele Olimpice sau ceva de genul. Ar fi fost mișto de văzut fețele atleților favoriți în clipa când aveam să zbor pe lângă ei. Numai că eram destul de sigur că testele pe care le făceau ca să se asigure că nu iei steroizi mi-ar fi descoperit vreo tâmpenie ciudată în sânge.

Odată ajuns într-o pădure adevărată fără drumuri și case, m-am oprit brusc și mi-am dat pantalonii jos. I-am mototolit și i-am legat de bucata de piele din jurul gleznei mele cu mișcări rapide și exersate. Am început să mă transform în timp ce legam capetele strâns. Focul îmi tremură pe șira spinării, provocându-mi spasme puternice de-a lungul mâinilor și picioarelor. Nu-mi luă decât o secundă. Fierbințeala mă inundă și am simțit sclipirea tăcută care mă transformă în altceva. Mi-am aruncat labele grele pe pământul bătătorit și mi-am întins spatele dintr-o mișcare lungă și arcuită.

Era foarte ușor să mă transform în condițiile astea. Nu mai aveam probleme cu temperamentul. Cu excepția momentelor în care îmi stătea în cale.

Mi-am amintit pentru o fracțiune de secundă momentul acela îngrozitor de la mascarada aceea de nuntă. Înnebunit de furie, nu reușeam să-mi controlez corpul. Eram prins ca în capcană, tremurând și arzând, incapabil să mă schimb ca să-l omor pe monstrul care se afla la doar câțiva metri depărtare de mine. Sentimentele mi se învălmășeau. Muream să-l ucid. Mă temeam să o rănesc pe ea. Prietenii mei îmi stăteau în cale. Și, apoi, când eram în sfârșit gata să iau forma pe care o voiam, am primit ordin din partea conducătorului meu. Decretul de la Alfa. Dacă ar fi fost doar Embry și Quil acolo în seara aceea, fără Sam... oare aș fi putut fi să-l omor pe criminal?

Uram momentele în care Sam aducea legea în discuție în felul acela. Uram sentimentul că nu am de ales. Că trebuie să mă supun.

Și apoi mi-am dat seama că aveam companie. Nu eram singur în gândurile mele.

Ce egoist poți fi tot timpul, gândea Leah.

Mda, nici nu ești ipocrită la faza asta, Leah, am gândit eu înapoi.

Încetați, băieți, ne spuse Sam.

Am tăcut și am simțit-o pe Leah tresărind din cauza cuvântului „băieți". Sensibilă, ca de obicei.

Sam se prefăcu că nu observă. *Unde-s Quil și Jared?*

Quil e cu Claire. O duce la familia Clearwater.

Bun. Are Sue grijă de ea.

Jared se ducea la Kim, gândi Embry. *Sunt mari șanse să nu te fi auzit.*

Un val de mârâieli traversă haita. Am gemut și eu cu ei. Când Jared va apărea, în sfârșit, nu aveam nici un dubiu că se va gândi încă la Kim. Și nimeni nu voia să vadă ce făcuseră ei cu puțin timp în urmă.

Sam se așeză și mai scoase un urlet care sfâșie aerul. Era un semnal și un ordin în același timp.

Haita era adunată la câțiva kilometri în partea de est de unde eram eu. Am făcut câteva salturi prin pădure spre ei. Leah, Embry și Paul se îndreptau de asemenea spre ei. Leah era aproape – în scurt timp i-am putut auzi pașii nu departe în pădure. Am continuat să alergăm în paralel, alegând să nu înaintăm împreună.

Ei bine, nu avem de gând să-l așteptăm toată ziua. Va trebui pur și simplu să ne prindă din urmă mai târziu.

Care-i treaba, șefu'? vru Paul să știe.

Trebuie să vorbim. S-a întâmplat ceva.

Am simțit gândurile lui Sam îndreptându-se către mine – și nu doar ale lui Sam, ci și ale lui Seth, și ale lui Collin, și ale lui Brady. Collin și Brady – copiii noi – patrulaseră cu Sam azi, așa că sigur știau ce aflase el. Nu aveam habar de ce Seth era deja acolo și cum de știa despre ce era vorba. Nu era rândul lui.

Seth, spune-le ce-ai auzit.

Am mărit pasul, dorindu-mi să fiu acolo. Am auzit-o și pe Leah mișcându-se mai repede. Ura să fie depășită. Faptul că era cea mai rapidă reprezenta singura performanță cu care se mândrea.

Întrece-mă, nătărăule, șuieră ea după care prinse cu adevărat viteză. Mi-am înfipt ghearele în pământ și m-am avântat înainte.

Sam nu părea să aibă chef să ne suporte prostiile obișnuite. *Jake, Leah, terminați!*

Nici unul din noi nu încetini.

Sam mârâi, dar o lăsă baltă. *Seth?*

Charlie a sunat până când l-a găsit pe Billy acasă.

Mda, am vorbit cu el, adăugă Paul.

Am simțit un junghi când Seth a gândit numele lui Charlie. Asta era. Așteptarea luase sfârșit. Am alergat mai repede, chinuindu-mă să respir, deși dintr-odată mi-am simțit plămânii cam înțepeniți.

Oare care dintre povești era?

Și e speriat rău. Se pare că Edward și Bella s-au întors acasă săptămâna trecută și...

Pieptul mi s-a mai relaxat.

Era în viață. Sau cel puțin nu era *moartă* de tot.

Nu înțelesesem până atunci câtă importanță urma să aibă pentru mine. O considerasem moartă în tot acest timp și abia acum îmi dădeam seama de asta. Nu crezusem nici un moment

că o va aduce înapoi în viață. Nu ar trebui să conteze, pentru că știam ce avea să urmeze.

Da, frate, și uite vestea proastă. Charlie a vorbit cu ea și a spus că suna de parcă îi era rău. I-a spus că este bolnavă. Carlisle a luat receptorul și i-a spus lui Charlie că Bella s-a molipsit de o boală rară din America de Sud. A spus că e în carantină. Charlie înnebunește pentru că nici el nu are voie s-o vadă. A spus că nu-i pasă dacă se îmbolnăvește și el, însă Carlisle este de neînduplecat. Fără vizitatori. I-a spus lui Charlie că e destul de grav, dar că face tot ce-i stă în putință. Charlie fierbe în el de zile întregi, însă abia acum l-a sunat pe Billy. A spus că azi i s-a părut mult mai rău la telefon.

Tăcerea minților fu profundă când Seth termină ce avea de spus. Înțeleseserăm cu toții.

Deci Charlie va ști că ea va muri de această boală. Îl vor lăsa să vadă cadavrul? Corpul alb și palid, perfect nemișcat și care nu respiră? Nu l-ar putea lăsa să atingă pielea rece – ar putea observa cât de tare era. Vor trebui să aștepte până când putea sta nemișcată, până când se va putea abține să nu-i ucidă pe Charlie și pe ceilalți participanți la priveghi. Oare cât va dura?

O vor îngropa? Va ieși ea singură, croindu-și drum prin pământ, sau va veni strigoiul după ea?

Ceilalți îmi ascultară speculațiile în liniște. Mă gândisem mai mult la asta decât oricare dintre ei.

Leah și cu mine am intrat în poiană aproape în același timp. Cu toate astea, ea era sigură că fusese prima. Se așeză lângă fratele ei, în timp ce eu am înaintat să stau în dreapta lui Sam. Paul se roti și-mi făcu loc.

Iar te-am bătut, gândi Leah, dar abia dacă am auzit-o.

M-am întrebat de ce eram singurul care stătea în picioare. Mi se ridicase blana pe umeri, tremurând de nerăbdare.

Deci, ce mai așteptăm? am întrebat eu.

Nimeni nu spuse nimic, dar am simțit că ezită.

Oh, mă lăsați? Tratatul a fost încălcat.

Nu avem nici o dovadă – poate chiar este bolnavă...

– OH! SĂ FIM SERIOȘI!

OK, indiciile sunt destul de puternice. Și totuși... Jacob. Gândul lui Sam veni încet, ezitant. *Ești sigur că asta vrei? Chiar este ceea ce trebuie să facem? Știm cu toții ce-și dorea ea.*

Tratatul nu menționează nimic despre voința victimei, Sam!

Chiar este o victimă? Ai putea să o etichetezi astfel?

Da!

Jake, gândi Seth, *nu sunt dușmanii noștri.*

Mai tacă-ți gura, puștiule! Doar fiindcă ai o pasiune bolnavă pentru vampirul acela nu înseamnă că se schimbă legea. Ei sunt dușmanii noștri. Sunt pe teritoriul nostru. Trebuie să-i îndepărtăm. Nu-mi pasă dacă te-ai distrat odată luptând cot la cot cu Edward Cullen.

Și ce vei face când va lupta și Bella cu ei, Jacob? întrebă Seth.

Ea nu mai este Bella.

Tu vei fi cel care o va omorî?

Nu m-am putut abține să nu tresar.

Nu, nu vei fi tu. Și atunci, ce? Îl vei obliga pe unul dintre noi să facă asta? Și apoi îl vei urî pe vecie?

Eu nu aș...

Sigur că nu o vei face. Tu nu ești pregătit pentru o astfel de luptă, Jacob.

M-am lăsat dominat de instinct și m-am încovoiat în față, mârâind la puștanul de lup de culoarea nisipului care stătea de partea cealaltă a cercului.

Jacob! mă avertiză Sam. *Seth, taci pentru o secundă.*

Seth încuviință din capul lui mare.

La naiba, ce-am pierdut? gândi Quil. Alerga spre adunare cu sufletul la gură. *Am auzit de telefonul primit de Charlie...*

Ne pregătim să mergem, i-am spus eu. *Ce-ai zice să faci o tură până la Kim și să-l târăști pe Jared aici cu dinții? Avem nevoie de toată lumea.*

Vino direct aici, Quil, îi ordonă Sam. *Nu am hotărât nimic încă.*

Am mârâit.

Jacob, trebuie să mă gândesc ce e mai bine pentru haita aceasta. Trebuie să aleg calea care să vă protejeze pe voi cel mai bine. S-au schimbat timpurile de când străbunii noștri au făcut acel tratat. Eu... eu personal nu cred că familia Cullen reprezintă un pericol pentru noi. Și știm că nu vor mai sta aici mult timp. Cu siguranță, vor dispărea odată ce-și vor spune povestea. Viețile noastre vor reveni la normal.

Normal?

Dacă îi provocăm, Jacob, se vor apăra bine.

Te temi?

Ești așa de pregătit să pierzi un frate? Se opri. *Sau o soră?* continuă el ca o completare.

Nu mă tem să mor.

Știu asta, Jacob. Ăsta e unul dintre motivele pentru care te rog să te mai gândești la asta.

M-am uitat în ochii lui negri. *Ai de gând să respecți tratatul strămoșilor noștri, sau nu?*

Îmi respect haita. Fac ce este mai bine pentru ei.

Lașule!

Își încordă botul, dezvelindu-și dinții.

Gata, Jacob. Întreci măsura. Vocea minții lui Sam se schimbă și căpătă timbrul acela ciudat dublu pe care nu-l putea sfida. Vocea lui Alfa. Întâlni privirea fiecărui lup din cerc.

Haita nu va ataca familia Cullen fără să fie provocată. Spiritul tratatului rămâne. Nu reprezintă un pericol pentru poporul nostru și nici pentru populația din Forks. Bella Swan a făcut o alegere în deplină cunoștință de cauză și nu ne vom pedepsi foștii aliați pentru hotărârea ei.

Așa-i, așa-i, gândi Seth entuziasmat.

Parcă ți-am spus să taci, Seth.

Ups! Scuze, Sam.

Jacob, unde crezi că te duci?

Am părăsit cercul, îndreptându-mă spre vest ca să pot să-i întorc spatele. *Mă duc să-mi iau la revedere de la tatăl meu. Se pare că nu mai are nici un rost să pierd vremea pe aici.*

Hai, Jake, nu face asta iar!

Taci, Seth, gândiră mai multe voci deodată.

Nu vrem să pleci, îmi spuse Sam, cu gândul mai calm decât înainte.

Atunci obligă-mă să stau, Sam. Ia-mi puterea de a decide. Fă-mă un sclav.

Știi că nu vreau să fac asta.

Atunci nu a mai rămas nimic de zis.

Am fugit de el, chinuindu-mă foarte tare să nu mă gândesc la ce urma să fac. Am început în schimb să mă concentrez pe amintirea lunilor lungi când am fost doar lup, lăsând umanitatea din mine să sângereze până când am devenit mai degrabă animal decât om. Trăiam în prezent, mâncam când îmi era foame, dormeam când eram obosit, beam când îmi era sete și alergam – alergam doar ca să alerg. Dorințe simple, răspunsuri simple la acele dorințe. Durerea lua forme suportabile. Durerea cauzată de foame. Durerea cauzată de gheața de sub labe. Durerea provocată de ghearele zgâriate când cina se împotrivea. Fiecare

durere avea un răspuns simplu, o acțiune precisă de încetare a durerii.

Nu era ca atunci când erai om.

Și totuși, imediat ce m-am apropiat de casa mea, m-am schimbat la loc în om. Aveam nevoie să gândesc în intimitate.

Mi-am dezlegat pantalonii scurți și i-am aruncat pe mine, alergând deja spre casă.

Reușisem. Îmi ascunsesem gândurile, iar acum era prea târziu pentru Sam să mă oprească. Acum nu mă mai auzea.

Sam a dat un ordin foarte clar. Haita nu va ataca familia Cullen. OK.

Nu a menționat nimic de acționatul pe cont propriu.

Nu, haita nu va ataca pe nimeni azi.

Însă eu, da.

9. LA NAIBA, NU M-AȘ FI GÂNDIT LA AȘA CEVA

Sincer să fiu, nu aveam de gând să-mi iau la revedere de la tatăl meu.

La urma urmei, un singur telefon rapid către Sam și intențiile mele îmi vor fi descoperite. Mi-ar fi tăiat calea și m-ar fi împins înapoi. Poate ar încerca să mă înfurie sau chiar să mă rănească – să mă facă în vreun fel sau altul să mă transform pentru ca Sam să impună o nouă lege.

Dar Billy mă aștepta, știind că urma să fiu într-o stare sau alta. Era în curte, stând în scaunul lui cu rotile, cu ochii fixați pe locul din care am ieșit eu dintre copaci. Am văzut cum mi-a judecat direcția – m-am îndreptate spre garajul meu, direct pe lângă casă.

– Ai un minut, Jake?

M-am oprit. M-am uitat la el, după care m-am uitat la garaj.

– Hai, puștiule! Măcar ajută-mă să intru în casă.

Am scrâșnit din dinți, dar am socotit că era mai probabil să-mi facă probleme cu Sam dacă nu-l mințeam câteva minute.

– De când ai tu nevoie de ajutor, bătrâne?

El râse răgușit.

– Mi-au obosit brațele. Am venit singur de la Sue.

– E vale. Ai mers lin tot drumul.

I-am împins scaunul cu rotile pe rampa mică pe care i-am făcut-o, până în sufragerie.

– M-ai prins. Cred că am ajuns până la vreo cincizeci de kilometri la oră. A fost minunat.

– Să știi că ai să distrugi căruciorul ăsta. Și apoi o să te târăști de colo-colo în coate.

– Nici o șansă. Va fi treaba ta să mă cari.

– Nu te-ai mai duce în multe locuri.

Billy puse mâinile pe roți și se împinse singur spre frigider.

– Mai este ceva de mâncare?

– Habar nu am. Deși Paul a fost aici toată ziua, deci probabil că nu.

Billy oftă.

– Va trebui să începem să ascundem cumpărăturile dacă nu vrem să murim de foame.

– Spune-i lui Rachel să se ducă să stea la el acasă.

Tonul de glumă al lui Billy se evaporă, iar ochii i se înmuiară.

– E acasă doar de câteva săptămâni. E prima oară când vine după mult timp. E greu – fetele erau mai mari decât tine când a murit mama voastră. Lor le este mai greu să stea aici în casă.

– Știu.

Rebecca nu fusese acasă nici măcar o dată de când se căsătorise, deși avea o scuză bună. Biletele de avion din Hawaii erau destul de scumpe. Washington era destul de aproape, așa că Rachel nu avea aceeași scuză. Urmase și cursuri de vară, lucrând ture duble în vacanțe la o cafenea din campus. Dacă nu ar fi fost Paul, probabil că ar fi plecat iar foarte repede. Poate ăsta era motivul pentru care Billy nu-l dădea afară.

– Păi, eu mă duc să lucrez la niște chestii...

Am luat-o spre ușa din spate.

– Așteaptă, Jake! Nu-mi spui ce s-a întâmplat? Chiar trebuie să-l sun pe Sam să mă pună la curent?

Am stat cu spatele la el, ascunzându-mi fața.

– Nu s-a întâmplat nimic. Sam le dă undă verde. Presupun că nu suntem toți acum decât niște iubitori de strigoi.

– Jake...

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Pleci, fiule?

Urmă o perioadă de tăcere până când m-am hotărât cum să-i spun:

– Rachel poate să aibă camera ei înapoi. Știu cât urăște salteaua aia gonflabilă.

– Ar prefera să doarmă pe jos decât să te piardă. La fel și eu.

Am pufnit.

– Jacob, te rog. Dacă ai nevoie... de o pauză. Atunci, ia-o. Dar nu atât de mult iar. Vino înapoi!

– Poate. Poate o să vin numai la nunți. Fac un tur la a lui Sam, apoi la a lui Rachel. Deși Jared și Kim s-ar putea să fie primii. Probabil că ar trebui să port costum sau ceva de genul.

– Jake, uită-te la mine.

M-am întors încet.

– Ce e?

Mă privi îndelung în ochi.

– Unde te duci?

– Nu am un plan anume în minte.

Își înclină capul într-o parte, iar ochii i se îngustară.

– Sigur?

Ne-am privit unul pe altul. Secundele treceau.

– Jacob, spuse el. Vocea îi era tensionată. Jacob, nu face asta. Nu merită.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Lasă-i în pace pe Bella și familia Cullen. Sam are dreptate.

M-am uitat la el o secundă, după care am traversat camera din doi pași mari. Am apucat telefonul și am smuls cablul din aparat și din mufă. Am mototolit cablul gri la mine în palmă.

– Pa, tată.

– Jake, așteaptă... strigă el după mine, dar eu ieșisem deja pe ușă în fugă.

Motocicleta nu era la fel de rapidă ca alergatul, dar măcar era mai discretă. M-am întrebat cât i-ar fi luat lui Billy să se împingă singur până la magazin să sune pe cineva care să-i poată transmite un mesaj lui Sam. Aș fi băgat mâna în foc că Sam era încă în forma lui de lup. Ar fi o problemă dacă Paul s-ar întoarce la noi acasă cândva în viitorul apropiat. S-ar schimba într-o secundă și l-ar informa pe Sam cu privire la ce făceam...

Nu avea rost să-mi fac griji cu privire la asta. Am să merg cât pot de repede și, dacă m-or prinde, oi vedea eu ce fac la momentul respectiv.

Am pornit motorul motocicletei și am luat-o în viteză pe cărarea noroioasă. Nu m-am uitat în spatele meu când am trecut pe lângă casă.

Drumul era aglomerat de turiști; m-am strecurat printre mașini, atrăgându-mi câteva claxoane și câteva gesturi obscene. Am cotit pe 101 cu șaptezeci la oră fără să mă obosesc să mă asigur. A trebuit să conduc pe linia de demarcație un minut ca să evit să fiu zdrobit de o camionetă. Nu că m-ar fi omorât, dar m-ar fi încetinit. Oasele rupte – cel puțin cele mari – se vindecau în *zile* întregi, așa cum bine avusesem ocazia să aflu.

Drumul se mai eliberă puțin, așa că am început să merg cu optzeci la oră. Nu m-am atins de frână până n-am ajuns pe aleea

strâmtă; mi-am închipuit că eram la adăpost atunci. Sam n-ar veni așa departe să mă oprească. Era prea târziu.

Abia în clipa aceea – când eram sigur că am ajuns –, am început să mă gândesc la ce voi face. Am încetinit la douăzeci la oră, cotind printre copaci cu mai multă grijă decât era necesar.

Știam că mă vor auzi venind, cu sau fără motocicletă, așa că nici nu se punea problema de surpriză. Nu aveam nici o șansă să-mi disimulez intențiile. Edward îmi va auzi planurile imediat ce voi fi suficient de aproape. Poate că le auzea deja. Dar apoi m-am gândit că planul tot îmi va ieși dat fiindu-i orgoliul. Va *vrea* să se lupte cu mine singur.

Așa că voi intra pur și simplu, voi vedea cu ochii mei dovada prețioasă a lui Sam, după care îl voi provoca pe Edward la duel.

Am pufnit. Parazitul probabil că se va bucura de teatralitatea gestului.

Când voi fi terminat cu el, voi doborî câți voi putea până să ajungă ei la mine. Ha – m-am întrebat dacă Sam se va gândi la moartea mea ca la o *provocare*. Probabil că va spune că am primit ce-am meritat. Nu ar vrea să-și ofenseze cel mai bun prieten vampir.

Aleea dădu în poiană, iar mirosul mă lovi ca o roșie stricată în față. Ah! Ce vampiri puțitori! Stomacul începu să facă zgomot. Putoarea va fi greu de suportat în felul acesta – nediluată de mirosul de oameni cum fusese dățile trecute când venisem aici –, deși nu la fel de rea ca atunci când aș mirosi-o cu nasul meu de lup.

Nu eram sigur la ce să mă aștept, dar nu am întâlnit nici un semn de viață în jurul criptei mari și albe. Bineînțeles că știau că sunt aici.

Am oprit motorul și am ascultat liniștea. Acum auzeam murmure tensionate și furioase de partea cealaltă a ușilor mari,

duble. Cineva era acasă. Mi-am auzit numele și am zâmbit, bucuros să aflu că le provocam un pic de neliniște.

Am tras adânc aer în piept – va fi și mai rău înăuntru – și am urcat scările verandei dintr-o săritură.

Ușa mi se deschise înainte să o ating, iar doctorul stătea în prag, cu ochii îngrijorați.

– Bună, Jacob, spuse el, mai calm decât m-aș fi așteptat. Ce mai faci?

Am tras adânc aer în piept pe gură. Putoarea care se revărsa prin ușă era de nesuportat.

Am fost dezamăgit că fusese Carlisle cel care mi-a deschis ușa. Aș fi preferat să fi ieșit Edward, cu colții scoși. Carlisle era atât de... *uman* sau ceva de genul. Poate din cauza vizitelor la domiciliu pe care mi le-a acordat când am fost rănit. Dar mă simțeam inconfortabil privindu-l în ochi știind că aveam de gând să-l omor dacă puteam.

– Am auzit că Bella s-a întors vie, am spus eu.

– Ăăă, Jacob, nu e un moment bun. Doctorul se simțea și el inconfortabil, dar nu în felul în care mă așteptam eu să fie. Putem să purtăm discuția asta mai târziu?

M-am uitat la el mut de uimire. Îmi cerea să amânăm partida pe viață și pe moarte pentru un moment mai potrivit?

Apoi am auzit vocea Bellei, spartă și răgușită, și nu m-am mai putut gândi la nimic altceva.

– De ce nu? întrebă ea pe cineva. Avem secrete și față de Jacob? Care-i rostul?

Vocea ei nu era așa cum mă așteptasem să fie. Am încercat să-mi amintesc vocile vampirilor tineri cu care ne luptaserăm în primăvară, dar tot ce percepusem fuseseră mârâiturile. Poate nou-născuții aceia nu sunau așa de pătrunzător și de puternic precum cei în vârstă. Poate că toți vampirii noi erau răgușiți.

– Intră, te rog, Jacob, murmură Bella mai tare.

Ochii lui Carlisle se îngustară.

M-am întrebat dacă Bellei îi era sete. Mi se îngustară și mie ochii.

– Mă scuzați, i-am spus eu doctorului când am trecut pe lângă el. Era greu – era împotriva tuturor instinctelor mele să mă întorc cu spatele la unul de-al lor. Nu imposibil, totuși. Dacă exista așa ceva ca un vampir inofensiv, acela era liderul lor ciudat de blând.

Mă voi ține departe de Carlisle când va începe lupta. Erau destui pe care puteam să-i ucid fără să-l includ și pe el.

Intrasem în casă pe-o parte, cu spatele la perete. Mi-am aruncat ochii prin cameră – îmi era necunoscută. Ultima dată când fusesem aici era toată decorată pentru o petrecere. Acum totul era luminos și palid. Inclusiv cei șase vampiri care stăteau grupați lângă canapeaua albă.

Erau toți adunați acolo, dar nu ăsta fu lucrul care mă lăsă cu gura căscată.

Ci Edward. Expresia de pe fața lui.

Îl văzusem nervos și-l văzusem arogant, și-l văzusem o dată suferind. Dar acum – era sfâșiat. Ochii îi erau pe jumătate înnebuniți. Nu-și ridică privirea să se uite urât la mine. Se uita în jos la canapeaua de lângă el cu o expresie de parcă cineva i-ar fi dat foc. Mâinile îi atârnau țepene pe lângă el.

Nici măcar nu mă puteam bucura de chinul lui. Nu-mi venea în minte decât un singur lucru care l-ar fi făcut să arate așa, iar ochii mei îi urmară pe ai lui.

Am văzut-o în aceeași clipă în care i-am simțit mirosul.

Mirosul ei cald, curat și uman.

Bella era pe jumătate ascunsă în spatele brațului canapelei, ghemuită în poziția fetusului, cu brațele înfășurate în jurul

genunchilor. Pentru o secundă lungă nu am reușit să văd nimic cu excepția faptului că era încă acea Bella pe care o iubeam, pielea ei fiind încă moale și palidă ca piersica, iar ochii încă de un maro ciocolatiu. Inima a început să-mi bată într-un ritm ciudat și întrerupt și m-am întrebat dacă nu cumva era vreun vis înșelător din care eram gata să mă trezesc.

Apoi am văzut-o cu adevărat.

Avea cearcăne adânci în jurul ochilor, cearcăne care ieșeau în evidență pentru că fața ei era toată trasă. Era mai slabă? Pielea părea strânsă – ca și cum pometii ar fi fost gata să iasă prin ea. Cea mai mare parte a părului ei negru era strâns într-o coadă dezordonată, dar câteva șuvițe îi stăteau lipite de frunte și de gât din cauza stratului de transpirație care îi acoperea pielea. Degetele ei și încheieturile arătau înfricoșător de fragile.

Era bolnavă. Foarte bolnavă.

Nu era o minciună. Povestea pe care i-o spusese Charlie lui Billy nu era de fapt o poveste. În timp ce mă uitam la ea cu ochii ieșiți din orbite, pielea ei se făcu verzuie.

Strigoaica blondă – cea frumoasă tare, Rosalie – se aplecă asupra ei, tăindu-mi vederea, umblând prin preajma ei într-un mod ciudat, protector.

Era ceva în neregulă. Știam ce părere avea Bella cu privire la aproape orice – gândurile ei erau atât de evidente; uneori era parcă îi erau scrise-n frunte. Așa că nu trebuia să-mi spună fiecare detaliu al unei situații ca să mă prind despre ce este vorba. Știam că Bella nu o plăcea pe Rosalie. Îi citeam asta pe buze când vorbea despre ea. Nu numai că nu o plăcea. Îi era *teamă* de Rosalie. Sau îi fusese.

Nu mai exista teamă în timp ce Bella se uita la ea acum. Expresia ei era... scuzătoare sau ceva de genul. Apoi Rosalie

apucă repede un lighean de pe podea şi-l puse sub bărbia Bellei chiar la timp pentru ca ea să vomite cu zgomot în el.

Edward căzu în genunchi lângă Bella – ochii exprimându-i suferinţa cumplită prin care trecea –, iar Rosalie ridică o mână avertizându-l să stea deoparte.

Nu avea nici o logică ce se întâmpla aici.

Când putu să ridice capul, Bella îmi zâmbi slab, oarecum jenată.

– Îmi cer scuze pentru asta, şopti ea.

Edward gemu foarte încet. Îşi sprijini capul de genunchii Bellei. Ea îi puse o mână pe obraz. Ca şi cum ea îl consola *pe el*.

Nu mi-am dat seama că picioarele m-au purtat mai în faţă până când Rosalie nu mă alungă, intervenind deodată între mine şi canapea. Era ca o persoană pe un ecran de televiziune. Nu-mi păsa că era acolo. Nu părea reală.

– Rose, nu, şopti Bella. E în regulă.

Blondina se dădu din calea mea, deşi mi-am dat seama că ura faptul că fusese nevoită să facă asta. Uitându-se urât la mine, se aşează lângă capul Bellei, pregătită să sară. Era mai uşor de ignorat decât aş fi visat vreodată.

– Bella, ce s-a întâmplat? am şoptit eu.

Fără să conştientizez asta, m-am trezit şi eu în genunchi, sprijinindu-mă de canapea, vizavi de... soţul ei. El nu păru să mă observe, iar eu abia dacă m-am uitat la el. M-am întins după mâna ei liberă, luându-i-o în mâinile mele. Pielea îi era ca de gheaţă.

– Eşti bine?

Era o întrebare stupidă. Nu răspunse.

– Mă bucur aşa de mult că ai venit să mă vezi astăzi, Jacob, spuse ea.

Chiar dacă știam că Edward nu-i putea auzea gândurile, părea să audă un înțeles de care eu nu mă prindeam. Gemu din nou, în pătura care o acoperea, iar ea îi mângâie obrazul.

– Ce este, Bella? am insistat eu, înfășurându-mi mâinile strâns în jurul degetelor ei reci și fragile.

În loc să răspundă, ea se uită prin cameră ca și cum ar căuta ceva: privirea ei era rugătoare și prevenitoare totodată. Șase perechi de ochi galbeni și neliniștiți se uitară la ea. Într-un târziu se întoarse către Rosalie.

– Mă ajuți să mă ridic, Rosalie? întrebă ea.

Rosalie își dezveli dinții și se uită la mine ca și cum ar fi vrut să-mi smulgă capul de pe umeri. Eram convins că exact asta ar fi vrut să facă.

– Te rog, Rose!

Blonda se strâmbă, dar se aplecă din nou asupra ei, lângă Edward, care nu se mișcă nici un milimetru. Își puse brațele cu grijă în spatele umerilor Bellei.

– Nu, am șoptit eu. Nu te ridica...

Arăta atât de slăbită!

– Îți răspund la întrebare, sări ea, sunând mai mult a cum vorbea ea de obicei cu mine.

Rosalie o trase pe Bella de pe canapea. Edward rămase unde era, încovoindu-se înainte cu fața îngropată în perne. Pătura căzu pe jos la picioarele Bellei.

Corpul Bellei era umflat, mijlocul ei ieșind în evidență într-un mod ciudat și bolnav. Stătea bombat pe sub bluza de trening de un gri palid, care era prea mare pentru umerii și brațele ei. Restul corpului ei arăta mai slab, ca și cum umflătura aceea mare se hrănise din ea. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce era partea aceea deformată – nu am înțeles până când

ea nu și-a înfășurat brațele cu tandrețe în jurul burții umflate, una deasupra și una dedesubt. Ca și cum o proteja.

Mi-am dat atunci seama, însă tot nu-mi venea să cred. O văzusem cu o lună în urmă. Nu avea cum să fie însărcinată. Cel puțin, sarcina nu putea fi *atât* de avansată.

Doar că era.

Nu voiam să văd asta, nici să mă gândesc la asta. Nu voiam să mi-l imaginez pe el înăuntrul ei. Nici să știu că ceva ce eu uram așa de tare prindea rădăcini în corpul pe care eu îl iubeam. Stomacul mi se întoarse pe dos și a trebuit să-mi înghit voma la loc.

Dar era mai rău de atât, mult mai rău. Corpul ei distorsionat, oasele împungându-i pielea feței. Puteam să presupun că arăta în halul ăsta – însărcinată într-un stadiu mai înaintat și atât de bolnavă – pentru că indiferent ce creștea înăuntrul ei, îi lua viața ca să și-o hrănească pe a sa...

Pentru că era un monstru. Exact ca tatăl lui.

Am știut mereu că o va omorî.

Se uită deodată la mine când auzi cuvintele din gândul meu. Acum eram amândoi în genunchi, după care el se ridică deodată în picioare, dominându-mă. Ochii îi erau negri și inexpresivi, iar cearcănele din jurul lor de un mov-închis.

– Hai afară, Jacob, mârâi el.

M-am ridicat și eu în picioare. Acum eu eram cel care-l domina pe el. Ăsta era motivul pentru care mă aflam aici.

– Hai s-o facem, am fost eu de acord.

Cel mare, Emmett, veni în grabă lângă Edward, cu cel care arăta flămând, Jasper, chiar pe urmele lui. Nu prea-mi păsa. Poate haita mea se va ocupa de cei care vor rămâne după ce vor termina cu mine. Sau poate că nu. Nu conta.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii mei se opriră pe cele două din spate. Esme. Alice. Mici și deconcertant de feminine. Ei bine, eram sigur că toți ceilalți aveau să mă omoare înainte să apuc să ajung la ele. Nu voiam să ucid fete... nici măcar fete vampir.

Deși aș putea să fac o excepție pentru blondă.

– Nu, gemu Bella, după care se întinse pierzându-și echilibrul, să-l apuce pe Edward de braț.

Rosalie se mișcă odată cu ea, ca și cum un lanț le-ar fi ținut legate una de alta.

– Nu vreau decât să discut cu el, Bella, spuse Edward pe un ton coborât, vorbind doar cu ea.

Se întinse să-i atingă fața, mângâind-o. Lucrul acesta făcu încăperea să devină roșie, mă făcu să văd foc în fața ochilor, din cauză că, după ce tot ce făcuse, încă mai avea voie să o atingă în felul acesta.

– Nu te forța! continuă el rugător. Te rog, odihnește-te! Ne întoarcem amândoi înapoi în doar câteva minute.

Se uită la fața lui, studiind-o cu grijă. Apoi încuviință din cap și se lăsă la loc pe canapea. Rosalie o ajută să se întindă pe perne. Bella se uită la mine, încercând să-mi fixeze privirea.

– Fii cuminte, insistă ea. Și apoi întoarce-te.

Nu am răspuns. Nu făceam azi nici o promisiune. Mi-am întors privirea, după care l-am urmat pe Edward afară pe ușa din față.

O voce disperată din capul meu observă că nu fusese atât de greu să-l separ de grupul lui, nu?

Continuă să meargă, fără să verifice măcar o dată dacă eram pe cale să-i sar în spatele neprotejat. Am presupus că nu era nevoie să verifice. Va ști când mă voi decide să-l atac. Lucru care însemna că trebuia să mă hotărăsc foarte repede.

– Nu sunt gata să mă omori încă, Jacob Black, şopti el în timp ce se îndepărta cu repeziciune de casă. Va trebui să mai ai puţină răbdare.

De parcă îmi păsa mie de programul lui.

– Răbdarea nu este specialitatea mea, am mârâit eu.

Continuă să meargă, poate încă vreo două sute de metri pe alee, cu mine pe urmele sale. Eram aprins tot, iar degetele îmi tremurau. Pe muchie, gata şi în aşteptare.

Se opri fără nici un avertisment şi se întoarse cu faţa la mine. Expresia lui mă îngheţă din nou.

Pentru o secundă am fost doar un puşti – un puşti care a trăit toată viaţa în acelaşi orăşel. Doar un copil. Pentru că ştiam că trebuia să trăiesc mai mult, să sufăr mult mai mult, ca să înţeleg vreodată durerea mistuitoare din ochii lui Edward.

Ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, dar degetele îi zgâriară faţa ca pentru a-şi sfâşia pielea de granit. Ochii negri îi ardeau în orbite, nefocusaţi sau văzând lucruri care nu erau acolo. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să ţipe, însă nu se auzi nimic.

Asta era faţa pe care ar avea-o un om dacă ar fi ars pe rug.

Pentru o clipă nu am putut să vorbesc. Era prea reală faţa lui – văzusem o umbră a ei în casă, o văzusem în ochii lui, dar asta pusese capac. Ultimul cui din sicriu.

– O omoară, nu? Moare.

Şi am ştiut când am rostit asta că faţa mea era o copie palidă a lui. Mai slăbită, diferită, pentru că eram încă în stare de şoc. Nu reuşisem să mă obişnuiesc cu ideea încă – se petrecea totul mult prea repede. El avusese timp să ajungă în starea asta. Şi era diferit pentru că eu o pierdusem deja de atât de multe ori, în atât de multe feluri, în mintea mea. Era diferit pentru că ea nu fusese niciodată a mea ca să pot spune că am pierdut-o.

Mai era diferit pentru că nu era vina mea.

– Vina mea, șopti Edward, iar genunchii îi cedară.

Se prăbuși în fața mea, vulnerabil, cea mai ușoară țintă pe care ți-ai putea-o imagina.

Dar eu mă simțeam rece ca gheața – nu era pic de foc în mine.

– Da, gemu el cu fața la pământ, ca și cum i s-ar destăinui acestuia. Da, o omoară.

Înfățișarea lui distrusă mă enervă. Eu voiam o luptă, nu o execuție. Unde mai era îngâmfarea lui superioară acum?

– Și de ce nu a făcut Carlisle nimic? am mârâit eu. E doctor, nu? Să scoată chestia aia din ea.

În clipa aceea se uită la mine și-mi răspunse pe un ton obosit. Ca și cum ar fi explicat asta unui copil de grădiniță pentru a zecea oară:

– Nu ne lasă ea.

Îmi luă un minut să-mi dau seama ce-a zis. Isuse, se purta la fel ca de obicei. Normal, voia să moară pentru copilul monstru din ea. Era *tipic* pentru Bella.

– O cunoști bine, șopti el. Înțelegi repede... Eu nu am înțeles. Nu la timp. Nu a vrut să vorbească cu mine pe drumul de întoarcere. Am crezut că e speriată – așa ar fi fost normal. Am crezut că e furioasă pe mine că am pus-o să treacă prin așa ceva, că i-am pus viața în pericol. Din nou. Nu mi-am imaginat nici o clipă la ce se gândea cu adevărat, la *hotărârea* pe care o luase. Nu până când familia mea a venit să ne ia de la aeroport, iar ea a fugit în brațele lui Rosalie. Ale lui Rosalie! Și apoi am auzit gândurile lui Rosalie. Nu am înțeles până n-am auzit-o. Și totuși *tu* ai înțeles după doar o secundă... Pe jumătate oftă, pe jumătate mârâi.

– Ia stai oleacă. *Nu vă lasă.* Sarcasmul îmi era acid pe limbă. Ai observat cumva că are exact atâta putere câtă are o fată normală de cincizeci de kilograme? Cât de proşti sunteţi voi, vampirilor? Ţineţi-o şi anesteziaţi-o!

– Am vrut, şopti el. Carlisle ar fi...

Ce, au fost prea nobili?

– Nu. Nu ţine de noblеţe. Garda ei de corp a complicat lucrurile.

Aha. Nu înţelesesem mare lucru din povestea lui până atunci, dar acum avea sens. Deci asta face blondina. Totuşi, ei ce-i ieşea? Aşa de mult îşi dorea regina frumuseţii ca Bella să moară?

– Poate, spuse el. Rosalie nu priveşte lucrurile chiar aşa.

– Şi doborâţi-o pe blondă mai întâi. Rasa voastră are capacitatea de a-şi reveni, nu? Faceţi-o praf şi apoi aveţi grijă de Bella.

– Emmett şi Esme o susţin. Emmett nu ne-ar lăsa niciodată... şi Carlisle nu vrea să mă ajute dacă Esme este împotrivă...

Nu mai termină fraza, vocea lui pălind.

– Ar fi trebuit s-o laşi pe Bella cu mine.

– Da.

Era un pic cam târziu pentru asta, totuşi. Poate că ar fi trebuit să se gândească la asta *înainte* să o lase gravidă cu monstrul acela în pântec, care-i sugea viaţa din ea.

Se uită la mine copleşit de durere şi mi-am dat seama că era de acord cu mine.

– Nu am ştiut, spuse el la fel de încet ca şi cum ar fi respirat doar. Nu am visat niciodată. Nu a mai existat niciodată o relaţie ca a mea cu Bella. De unde să fi ştiut că o fiinţă umană poate să conceapă un copil cu unul de-al nostru...

– Din moment ce fiinţa umană este ruptă în bucăţi în timpul actului?

– Da, mă aprobă el, șoptind tensionat. Sunt vampiri de genul acesta, cei sadici, duhurile rele, zburătorii. Există. Dar seducerea nu este decât un preludiu la marele festin. Nimeni nu *supraviețuiește*.

Își scutură capul ca și cum ideea îl revolta. De parcă el era diferit cu ceva.

– Nu mi-am dat seama că exista un nume special pentru ce sunteți voi, am spus eu dezgustat.

Se uită la mine cu un chip parcă îmbătrânit cu o mie de ani.

– Nici măcar tu, Jacob Black, nu mă poți urî mai mult decât mă urăsc eu pe mine.

„Greșit", am gândit eu, prea furios ca să mai vorbesc.

– Dacă mă omori pe mine acum, nu o salvezi pe ea, spuse el încet.

– Și atunci ce o salvează?

– Jacob, trebuie să faci ceva pentru mine.

– *S-o crezi tu*, parazitule!

Continuă să se uite la mine cu ochii aceia pe jumătate obosiți, pe jumătate turbați.

– Pentru ea?

Mi-am încleștat dinții cu putere.

– Am făcut tot ce am putut să o țin departe de tine. Absolut tot ce am putut. E prea târziu.

– O cunoști, Jacob. Te înțelegi cu ea la un nivel pe care eu nici măcar nu-l înțeleg. Ești parte din ea, iar ea este parte din tine. Pe mine nu vrea să mă asculte pentru că spune că o subestimez. Crede că e suficient de puternică pentru asta... Se înecă, după care înghiți. Ar putea să te asculte pe tine.

– De ce ar face asta?

Se ridică șovăielnic în picioare, ochii arzându-i mai tare decât înainte, mai sălbatic. M-am întrebat dacă într-adevăr era nebun. Oare vampirii își puteau pierde mințile?

– Poate, îmi răspunse el la gând. Nu știu. Așa mi se pare. Își scutură capul. Trebuie să încerc să ascund asta în fața ei, pentru că grija ar slăbi-o și mai mult. În starea în care este nu mai poate să ascundă nimic. Trebuie să fiu tare; nu pot să-i fac viața și mai grea. Dar asta nu mai contează acum. Trebuie să te asculte pe tine!

– N-am ce să-i spun mai mult decât i-ai spus tu deja. Ce vrei să fac? Să-i spun că face o prostie? Probabil că știe asta. Să-i spun că urmează să moară? Pun pariu că știe și asta.

– Poți să-i oferi ce vrea.

Nu vorbea logic. Era un simptom al nebuniei lui?

– Nu-mi pasă de nimic decât s-o țin în viață, spuse el foarte concentrat dintr-odată. Dacă vrea un copil, atunci poate să-l facă. Poate să facă și șase copii. Orice vrea. Se opri o clipă. Poate să facă și lupișori dacă asta o va ține în viață.

Îmi întâlni privirea pentru un moment, iar chipul lui era turbat sub stratul subțire de autocontrol. Căutătura urâtă mi se înmuie în timp ce înțelegeam ce voia să spună și am rămas cu gura căscată de șoc.

– Dar nu așa! spuse el printre dinți înainte să apuc să-mi revin. Nu *chestia* asta care-i suge viața din ea, în timp ce eu stau și mă uit fără să pot face nimic! S-o văd cum se îmbolnăvește și cum se stinge. Să văd cum *îi face rău*. Trase adânc aer în piept ca și cum l-ar fi lovit cineva în burtă. *Trebuie* să-i bagi mințile în cap, Jacob! Pe mine nu mai vrea să mă asculte. Rosalie e mereu acolo și-i hrănește nebunia – o încurajează. O protejează. Nu, protejează *chestia* aia. Viața Bellei nu înseamnă nimic pentru ea.

Zgomotul care-mi ieși din gât sună ca și cum mă înecam.

Ce voia să spună? Că Bella ar trebui să ce? Să facă un copil? Cu *mine*? Ce? Cum? Renunța la ea? Sau credea că pe ea n-ar deranja-o să fie împărțită?

– Oricare. Orice pentru a o ține în viață.

– Ăsta-i cel mai nebunesc lucru pe care l-ai spus până acum, am mormăit eu.

– Te iubește.

– Nu îndeajuns.

– E gata să moară pentru a face un copil. Poate c-ar accepta ceva mai puțin extrem.

– N-o cunoști deloc?

– Știu, știu. Va trebui multă muncă de convingere. De aceea am nevoie de tine. Știi ce părere are. Bagă-i mințile în cap!

Nu mă puteam gândi la ce sugera el. Era prea mult. Imposibil. Greșit. Bolnav. S-o împrumut pe Bella pentru weekend și apoi s-o dau luni înapoi ca și cum ar fi un film de închiriat? Ce nebunie!

Ce tentant!

Nu voiam să mă gândesc la asta, nu voiam să-mi imaginez, dar imaginile îmi veneau oricum. Avusesem fantezii cu Bella în felul ăsta de prea multe ori pe vremea când încă mai exista posibilitatea să fim *împreună*, și mult timp după ce era clar că fanteziile nu-mi lăsau decât răni dureroase pentru că nu mai era absolut nici o șansă. Nu reușisem atunci să mă abțin. Și nu reușeam nici acum. Bella în brațele *mele*, Bella rostindu-mi numele printre suspine...

Și mai rău de atât, imaginea aceasta nouă pe care nu o mai avusesem, una care după toate legile normalului nu ar fi trebuit să existe pentru mine. Nu încă. O imagine din cauza căreia nu aș fi suferit *ani întregi* dacă nu mi-ar fi băgat-o el cu forța în cap acum. Dar zăbovea acolo, împletind ițe în creierul meu ca o

buruiană – otrăvitoare și nemuritoare. Bella, sănătoasă și strălucitoare, atât de diferită de cum era acum, doar cu ceva în comun: corpul ei, nedistorsionat, schimbat într-un mod mai natural. Însărcinată cu copilul *meu*.

Am încercat să scap de buruiana otrăvitoare din mintea mea.

– Să-i bag *Bellei* mințile în cap? În ce univers trăiești?

– Măcar încearcă.

Am clătinat repede din cap. El aștepta, ignorând răspunsul negativ pentru că-mi auzea conflictul din gânduri.

– De unde îți vin nebuniile astea? Sunt spontane, așa?

– Nu m-am gândit decât la modalități s-o salvez de când mi-am dat seama ce plănuia să facă. Pentru ce voia să moară. Dar nu am știut cum să te contactez. Am știut că nu ai să mă asculți dacă te sun. Aș fi venit eu curând să te găsesc dacă nu ai fi venit tu azi. Dar e greu să plec de lângă ea, chiar și pentru câteva minute. Starea ei... se schimbă atât de repede. Chestia... crește. Cu repeziciune. Nu pot să plec acum de lângă ea.

– Ce *este*?

– Nimeni nu știe. Dar este mai puternic decât ea. Deja.

Am început dintr-odată să-l văd – să văd în mintea mea monstrul care creștea, rupând-o pe dinăuntru.

– Ajută-mă să-l opresc, șopti el. Ajută-mă să împiedic să se întâmple asta.

– *Cum*? Oferindu-mi serviciile de armăsar? El nici măcar nu tresări când am spus asta, în schimb eu, da. Ești bolnav de-a dreptul. Nu va face niciodată așa ceva.

– Încearcă! Nu mai avem nimic de pierdut acum. Cum are să-i facă rău?

O să-mi facă mie rău. Nu avusesem parte de suficiente respingeri din partea Bellei și fără asta?

– Puțină durere s-o salvezi? E chiar așa un preț de mare?

– Dar nu va merge.

– Poate că nu. Dar totuşi poate o va deruta. Poate se va mai gândi asupra hotărârii ei. O clipă de îndoială este tot ce am nevoie.

– Şi apoi o să te întorci la o sută optzeci de grade şi ai să zici: „Am glumit, Bella"?

– Dacă vrea un copil, atunci asta va primi. Nu mă voi răzgândi.

Nu-mi venea să cred că mă gândeam la asta. Bella mi-ar da una – nu că mi-ar fi păsat, dar probabil că şi-ar rupe iar mâna. Nu ar fi trebuit să-l las să vorbească cu mine, să-mi întoarcă mintea pe dos. Ar trebui să-l omor pur şi simplu acum.

– Nu acum, şopti el. Nu încă. Fie că-i bine, fie că-i rău, acest lucru o va distruge, iar tu ştii asta foarte bine. Nu ai de ce să te grăbeşti. Dacă nu te va asculta, vei avea atunci ocazia. În clipa în care inima Bellei va înceta să mai bată te voi implora să mă ucizi.

– Nu va trebui să mă implori prea mult timp.

Un zâmbet îi firav îi miji pe buze.

– Contez pe asta.

– Atunci, ne-am înţeles.

El încuviinţă din cap şi-şi întinse mâna rece ca piatra.

Înghiţind dezgustat, m-am întins să dau mâna cu el. Degetele mi se închiseră în jurul pietrei şi am scuturat o dată.

– Ne-am înţeles, mă aprobă el.

10. DE CE NU AM PLECAT PUR ȘI SIMPLU? A, DA, PENTRU CĂ SUNT UN IDIOT.

Mi se pare că... că nu știu ce. Mi se pare că tot ce se întâmplă nu e real. De parcă fac parte dintr-o versiune gotică a vreunui serial prost de comedie. În loc să fiu prostul care o invită la bal pe șefa majoretelor, eram vârcolacul de pe locul doi care era pe punctul de a-i cere soției vampirului să se culce cu el și să facă copii. Mișto.

Nu, nu voi face una ca asta. Era încurcat și greșit. Voi uita tot ce-a spus.

Dar voi vorbi cu ea. Voi încerca să o fac să mă asculte.

Iar ea nu mă va asculta. Ca de obicei.

Edward nu răspunse și nici nu comentă asupra gândurilor mele în timp ce mă conducea înapoi în casă. M-am gândit de ce alesese locul în care se oprise. Era suficient de departe de casă încât ceilalți să nu-i audă șoaptele? Oare de asta?

Poate. Când am intrat pe ușă, ceilalți membri ai familiei Cullen ne priviră suspicioși și derutați. Nici unul dintre ei nu

părea dezgustat sau revoltat. Deci probabil că nici unul dintre ei nu auzise ce-mi ceruse Edward să fac.

Am ezitat în prag, neştiind ce să fac. Era mai bine aici, având şi un pic de aer de afară să respir.

Edward merse până în mijlocul familiei, cu umerii ţepeni. Bella îl privi nerăbdătoare, după care ochii ei se mutară o secundă asupra mea. Apoi se uită iar la el.

Se făcu cenuşie la faţă, moment în care mi-am dat seama la ce se referise vampirul când îmi spusese că grija o făcea să se simtă mai rău.

– Îi vom lăsa pe Jacob şi pe Bella să vorbească între patru ochi, spuse Edward.

Vocea lui nu avea nici o intonaţie; suna mecanic.

– Peste cadavrul meu, spuse Rosalie printre dinţi.

Încă mai mişuna pe lângă capul Bellei, cu o mână rece pusă posesiv pe obrazul ei palid.

Edward nu se uită la ea.

– Bella, spuse el pe acelaşi ton gol. Jacob vrea să vorbească cu tine. Te temi să rămâi singură cu el?

Bella se uită derutată la mine. Apoi se uită la Rosalie.

– Rose, e în regulă. Jake nu-mi va face nici un rău. Du-te cu Edward.

– Ar putea fi o cursă, o avertiză blonda.

– Nu văd cum, spuse Bella.

– Carlisle şi cu mine vom fi sub supravegherea ta, Rosalie, spuse Edward. Vocea lipsită de sentimente începea să se spargă, arătând furia pe care o simţea. Noi suntem cei de care se teme.

– Nu, şopti Bella. Ochii îi străluceau, iar genele îi erau ude. Nu, Edward. Nu mă...

El îşi scutură capul, zâmbind puţin. Era un zâmbet la care te durea să te uiţi.

– Nu asta am vrut să spun, Bella. Sunt bine. Nu-ți face griji cu privire la mine.

Grețos. Avea dreptate – se stresa că-i rănea lui sentimentele. Fata asta era o martiră în toată regula. Clar se născuse într-un cu totul alt secol decât trebuia. Ar fi trebuit să trăiască în vremurile în care s-ar fi putut da hrană la lei pentru o cauză nobilă.

– Toată lumea, spuse Edward, indicând mecanic cu mâna spre ușă. Vă rog!

Fațada pe care încerca să o mențină pentru Bella era pe punctul de a se surpa oricând. Îmi dădeam seama cât de aproape era de omul care fusese afară, cel care ardea pe dinăuntru. Și ceilalți vedeau lucrul acesta. Ieșiră în liniște pe ușă, în timp ce eu m-am dat din calea lor. Se mișcară repede; inima îmi bătu de două ori, iar camera se eliberă cu excepția lui Rosalie, care ezită la jumătatea drumului, și a lui Edward, care încă o mai aștepta lângă ușă.

– Rose, spuse Bella încet. Vreau să pleci și tu.

Blonda se uită urât la Edward, după care îi făcu semn să plece el primul. El dispăru pe ușă. Ea îmi aruncă o privire amenințătoare după care dispăru și ea.

Odată rămași singuri, am traversat camera și m-am așezat pe jos lângă Bella. I-am luat ambele mâini într-ale mele, frecându-le cu grijă.

– Mersi, Jake. E bine.

– N-am să te mint, Bella. Arăți groaznic.

– Știu, oftă ea. Sunt înfricoșătoare.

– Ca o fantomă din mlaștină, așa ești de înfricoșătoare.

Ea râse.

– Mă bucur că ești aici. Ce bine e să poți zâmbi! Nu știu câtă dramă mai pot suporta.

Mi-am dat ochii peste cap.

– OK, OK, fu ea de acord. Recunosc că este vina mea.

– Da, așa este. Ce-a fost în capul tău, Bells? Pe bune acum!

– Ți-a cerut el să țipi la mine?

– Oarecum. Deși nu-mi dau seama de ce-și închipuie el c-o să mă asculți. Niciodată n-ai făcut-o.

Ea oftă.

– Ți-am spus... am început eu să-i zic.

– Știi că *„ți-am spus eu"* are și un frate, Jacob? întrebă ea, întrerupându-mă. Numele lui este *„taci naibii din gură"*.

– Bună asta.

Ea rânji la mine. Pielea i se întinse tare peste oase.

– Nu-mi pot asuma meritele – am reținut-o dintr-o reluare de la *Familia Simpsons*.

– N-am văzut episodul.

– A fost amuzant.

Nu am mai vorbit nimic timp de un minut. Mâinile începuseră să i se încălzească puțin.

– Chiar te-a rugat să vorbești cu mine?

Am încuviințat din cap.

– Să-ți bag mințile în cap. *Iată o* bătălie pierdută înainte să înceapă.

– Și atunci de ce ai acceptat?

Nu am răspuns. Nu eram sigur că știu.

Un lucru știam sigur – fiecare secundă pe care o petreceam cu ea nu făcea decât să-mi amplifice durerea pe care aveam s-o simt mai târziu. Ca un drogat cu o doză limitată căruia i se apropia ziua în care nu va mai avea droguri. Cu cât luam mai multe lovituri acum, cu atât mai greu urma să-mi fie când rămâneam fără provizii.

– Se va rezolva totul, spuse ea după un minut de tăcere. Chiar cred asta.

Apoi am văzut iar negru în fața ochilor.

– E și nebunia unul dintre simptomele tale? am sărit eu.

Ea râse, deși furia mea era atât de adevărată că-mi tremurau mâinile în jurul alor ei.

– Poate, spuse ea. Nu spun că lucrurile se vor rezolva *cu ușurință*, Jake. Dar, după tot ce am trăit până acum, cum aș putea să nu cred în miracole?

– *Miracole?*

– Mai ales pentru tine, spuse ea. Zâmbea. Își scoase una din mâni dintr-ale mele și mi-o puse pe obraz. Era mai caldă decât înainte, dar tot rece pentru obrazul meu, la fel ca majoritatea lucrurilor. Pe tine, mai mult decât pe oricine altcineva, te așteaptă un miracol pentru ca lucrurile să fie perfecte.

– Ce tot bălmăjești acolo?

Încă mai zâmbea.

– Edward mi-a povestit odată cum e – chestia voastră cu găsitul sufletului pereche. A spus că este ca în *Visul unei nopți de vară*, ca un miracol. O să găsești persoana pe care o cauți cu adevărat, Jacob, și apoi poate că toate astea vor avea și un sens.

Dacă nu ar fi arătat atât de fragilă poate c-aș fi țipat la ea.

Și chiar și așa, *tot* am mârâit la ea.

– Dacă tu crezi că găsitul sufletului meu pereche are vreo legătură cu *nebunia* asta... m-am chinuit să-mi găsesc cuvintele. Crezi că, dacă vreodată îmi voi găsi sufletul pereche, ce faci tu acum va avea vreo logică? Mi-am îndreptat un deget spre corpul ei umflat. Spune-mi ce rost va mai avea atunci, Bella! Spune-mi care va fi rostul dragostei mele pentru tine? Care va mai fi fost rostul dragostei *tale* pentru *el?* Când vei muri – rosteam cuvintele ca pe niște mârâituri – cum va fi totul perfect atunci? Care e rostul la atâta durere? A mea, a ta, a lui! Îl omori și pe el, nu că mi-ar păsa mie de asta. Ea tresări, dar eu am continuat: Care

va mai fi rostul poveștii tale ciudate de dragoste la final? Dacă există *vreo* logică în toată treaba asta, te rog, arată-mi-o, Bella, pentru că eu n-o văd.

Ea oftă.

– Nu știu încă, Jake. Dar pur și simplu... simt... că oricât de greu de crezut ar fi acum, totul va duce până la urmă la ceva bun. Cred că se cheamă *credință*.

– Mori *degeaba*, Bella. Degeaba!

Îmi luă mâna de pe obraz și o puse pe burta ei umflată, mângâind-o. Nu trebuia să spună cu voce tare ca să știu ce gândește. Murea pentru *chestia* aia.

– N-o să mor, spuse ea printre dinți, și-mi dădeam seama că repeta lucruri pe care le mai spusese. Inima mea *va continua* să bată. Sunt suficient de puternică pentru asta.

– Ce tâmpenii spui, Bella! Deja ai încercat să ții pasul cu supranaturalul de prea mult timp. Nici o persoană normală nu poate să facă asta. *Nu* ești suficient de puternică. I-am luat fața în mâini. Nu trebuia să-mi amintesc să fiu blând cu ea. Totul la ea țipa „fragilă".

– Pot să fac asta. Pot să fac asta, mormăia ea, semănând mult cu cartea aia pentru copii cu motorul mic care putea.

– Mie nu mi se pare. Care e planul tău? Sper că ai un plan.

Ea încuviință din cap, fără să se uite în ochii mei.

– Știai că Esme a sărit de pe o stâncă? Mă refer atunci când era om.

– Și ce-i cu asta?

– Era suficient de aproape de moarte încât nici nu s-au deranjat să o ducă la urgențe – au dus-o direct la morgă. Totuși, inima ei încă bătea în momentul în care a găsit-o Carlisle...

La asta se referise mai înainte, că inima ei poate continua să bată...

– Doar nu ai de gând să supraviețuiești cu chestia asta ca om, am afirmat eu agasat.

– Nu. Nu sunt nebună. Îmi întâlni din nou privirea. Deși bănuiesc că ai propria părere cu privire la asta.

– Vampirizare de urgență, am bombănit eu.

– A mers cu Esme. Și cu Emmett, și cu Rosalie, și chiar cu Edward. Nici unul dintre ei nu era într-o formă prea grozavă. Carlisle i-a schimbat doar pentru că avea de ales între asta sau moarte. El nu pune capăt vieților, ci le salvează.

Am simțit un junghi de vinovăție cu privire la vampirul bun, ca mai înainte. Am îndepărtat gândul acela și am continuat să o implor:

– Ascultă-mă, Bells! Nu face așa. La fel ca și mai înainte, când sosise telefonul lui Charlie, mi-am dat seama cât de mult conta pentru mine. Mi-am dat seama că aveam nevoie să rămână în viață, într-o formă sau alta. În orice formă. Am tras adânc aer în piept. Nu aștepta până când e prea târziu, Bella. Nu așa. Trăiește. OK? Pur și simplu trăiește. Nu-mi face asta. Nu-i face lui asta. Vocea îmi deveni mai dură, mai puternică: Știi ce are de gând să facă după ce mori tu. Ai mai trecut prin asta. Vrei să se ducă înapoi la criminalii ăia italieni?

Se făcu mică pe canapea.

Am omis partea în care nu va fi necesar de data asta.

Chinuindu-mă să-mi domolesc vocea, am întrebat-o:

– Mai ții minte când am fost rănit de nou-născuții aceia? Ce mi-ai spus?

Am așteptat, dar ea n-a răspuns. Și-a strâns buzele.

– Mi-ai spus să fiu cuminte și să-l ascult pe Carlisle, i-am amintit eu. Și eu ce-am făcut? L-am ascultat pe vampir. Pentru tine.

– L-ai ascultat pentru că era cel mai bun lucru pe care-l puteai face.

– OK, alege ce motiv vrei tu.

Ea trase adânc aer în piept.

– Nu este lucrul cel mai bun pe care-l pot face acum. Se uită la burta ei mare și rotundă, după care șopti: Nu-l voi ucide.

Mâinile începură să-mi tremure iar.

– Oh, nu auzisem marea veste. E un băiețel jucăuș, nu? Ar fi trebuit să aduc niște baloane albastre.

Se înroși la față. Culoarea era atât de frumoasă, că parcă mi se răsuci în stomac un cuțit. Un cuțit zimțat, ruginit și mizerabil.

Aveam de gând să pierd lupta asta. Iar.

– Nu știu dacă este băiat, recunoscu ea puțin jenată. Nu se vede prin ecograf. Membrana din jurul copilului este prea tare – ca și pielea lor. Deci este un mic mister. Dar mereu vizualizez un băiat.

– Nu e un copilaș drăguț acolo, Bella.

– Asta rămâne de văzut, spuse ea, aproape cu un aer de superioritate.

– *Tu* nu vei vedea, am mârâit eu.

– Ești foarte pesimist, Jacob. Există clar o șansă să scap cu viață din chestia asta.

Nu am putut să răspund. M-am uitat în jos și am respirat profund și încet, încercând să-mi stăpânesc furia.

– Jake, spuse ea, mângâindu-mă pe păr și pe obraz. Totul va fi bine. Șșș! Totul e bine.

Nu am ridicat privirea.

– Nu. Nu va fi totul bine.

Îmi șterse ceva umed de pe obraz.

– Șșș!

– Care-i faza, Bella? M-am uitat la covorul deschis la culoare. Picioarele mele goale erau murdare și lăsau pete. Bun. Am crezut că ți-l doreai pe vampirul tău mai mult decât orice pe lume. Și acum renunți pur și simplu la el? Nu are nici un sens. De când ești tu așa de disperată să fii mamă? Dacă îți doreai atât de mult lucrul acesta, de ce te-ai mai măritat cu un vampir?

Eram periculos de aproape de oferta pe care el voia să i-o propun. Vedeam cum cuvintele mă duc într-acolo, dar nu le puteam schimba direcția.

Ea oftă.

– Nu-i așa. Nu prea-mi păsa să am un copil. Nici nu m-am gândit la asta. Nu e vorba doar de a avea un copil. Este vorba despre... ei bine... copilul *ăsta*.

– E un criminal, Bella. Uită-te la tine.

– Nu este. Este vina mea. Eu sunt doar o ființă umană slabă. Dar pot să trec peste asta, Jake, pot...

– Of, *mă lași?* Taci din gură, Bella. Poți să-l păcălești pe strigoiul tău cu prostiile astea, dar nu și pe mine. Știi că n-ai să reziști.

Se uită urât la mine.

– *Nu știu* asta. Cu siguranță, sunt îngrijorată în privința asta.

– *Îngrijorată* în privința asta, am repetat eu printre dinții încleștați.

Ea gemu după care se ținu de burtă. Furia mi se evaporă ca atunci când apeși pe un întrerupător și stingi lumina.

– Sunt bine, gâfâi ea. N-am nimic.

Dar eu n-am auzit-o; mâinile îi traseră bluza de trening la o parte, iar eu am privit, îngrozit, pielea ei expusă. Burta ei arăta de parcă fusese pătată cu picături mari de cerneală negru violet.

Văzu cum m-am holbat și își trase haina la loc peste ea.

– E puternic, atâta tot, spuse ea, apărându-se.

Petele de cerneală erau vânătăi.

Aproape că mi-am dus mâna la gură și am înțeles la ce s-a referit el când a spus că se uită cum chestia aceea îi face rău. Dintr-odată m-am simțit și eu un pic înnebunit.

– Bella, am spus eu.

Auzi schimbarea din vocea mea. Se uită în sus, respirând încă greu, ochii fiindu-i derutați.

– Bella, nu face asta!

– Jake...

– Ascultă-mă. Nu renunța încă. OK? Ascultă-mă doar. Ce-ar fi dacă...?

– Dacă ce?

– Dacă asta n-ar fi singura ta șansă? Dacă n-ar fi să fie totul sau nimic? Ce-ar fi dacă l-ai asculta pe Carlisle ca o fetiță bună ce ești și te-ai menține în viață?

– Nu voi...

– Nu am terminat încă. Deci să rămâi în viață. Apoi poți s-o iei de la capăt. Dacă acum n-a mers. Mai încearcă.

Se încruntă. Ridică o mână și atinse locul unde sprâncenele mele se întrepătrundeau. Degetele ei îmi netezire fruntea pentru o clipă în timp ce încerca să înțeleagă ceva din ce spuneam eu.

– Nu înțeleg ce vrei să spui... Cum adică să încerc din nou? Doar nu crezi că Edward m-ar lăsa...? Și ce importanță ar avea? Sunt sigură că orice copil...

– Da, am sărit eu. Orice copil *al lui* ar fi la fel.

Fața ei obosită deveni și mai derutată.

– Ce?

Dar nu am putut să spun mai mult. Nu mai avea nici un rost. Nu voi putea niciodată să o salvez de ea însăși. Nu reușisem niciodată să fac asta.

Apoi clipi și mi-am dat seama că înțelesese.

– O! Au! *Te rog,* Jacob! Crezi că-mi voi ucide copilul ca să-l înlocuiesc cu cine ştie ce substitut universal? Inseminare artificială? Era furioasă deja. De ce aş vrea să am copilul unui străin? Bănuiesc că nu e nici o diferenţă, nu? Orice copil e bun?

– Nu la asta m-am referit, am bombănit eu. Nu un străin.

Se aplecă în faţă.

– Atunci, ce vrei să spui?

– Nimic. Nu spun nimic. La fel ca întotdeauna.

– De unde ţi-a venit ideea asta?

– Las-o baltă, Bella!

Se încruntă, suspicioasă.

– *El* ţi-a spus să-mi zici asta?

Am ezitat surprins de faptul că s-a prins aşa de repede.

– Nu.

– El ţi-a spus, recunoaşte.

– Nu chiar. Nu a spus nimic de inseminare artificială.

Chipul i se înmuie şi se cufundă la loc pe perne, arătând epuizată. Atunci când vorbi se uită într-o parte, fără să vorbească deloc cu mine:

– Ar face orice pentru mine. Îl fac aşa mult să sufere... Dar la ce se gândeşte el? Că eu aş schimba asta – îşi mângâie burta cu mâinile – pentru copilul unui străin...

Mormăi ultima parte după care vocea i se pierdu. Ochii îi erau umezi.

– Nu trebuie să-l răneşti, am şoptit eu. Mă ardea ca otrava în gură faptul că trebuia să o implor pentru el, însă asta era probabil cea mai bună şansă să o ţin în viaţă. Şi tot aveam o şansă la o mie. Ai putea să-l faci fericit din nou, Bella. Şi chiar cred că-şi pierde minţile. Sincer să fiu chiar cred asta.

Nu părea că mă ascultă; mâinile ei făceau mici cercuri pe burta ei plină de vânătăi în timp ce-şi muşca buza.

S-a lăsat tăcerea o bună bucată de timp. M-am întrebat dacă membrii familiei Cullen erau departe. Oare ascultau încercările mele patetice de a mă înțelege cu ea?

– Nu un străin? murmură ea ca pentru ea. Am tresărit. Ce ți-a spus Edward mai exact? întrebă ea pe un ton jos.

– Nimic. A crezut doar că o să mă asculți.

– Nu la asta mă refer. La încercatul din nou.

Se uită fix în ochii mei și mi-am dat seama că am dezvăluit deja prea mult.

– Nimic.

Deschise gura puțin:

– Uau!

Nu zise nimic timp de câteva bătăi de inimă. M-am uitat iar la picioare, nefiind în stare să-i întâlnesc privirea.

– Chiar că ar face *orice*, nu? șopti ea.

– Ți-am spus eu că înnebunește. La propriu, Bells.

– Mă mir că nu l-ai pârât imediat. Că nu l-ai băgat în belele.

Când am ridicat privirea, zâmbea.

– M-am gândit la asta.

Am încercat să zâmbesc și eu, însă buzele mi s-au crispat.

Știa ce-i ofeream și nu avea să se gândească de două ori la asta. Știusem asta. Dar tot mă durea.

– Nici la tine nu există multe lucruri pe care nu le-ai face pentru mine, nu? șopti ea. Sinceră să fiu chiar nu știu de ce vă obosiți. Nu vă merit pe nici unul din voi.

– Nu schimbă nimic asta, nu?

– De data asta, nu. Oftă. Aș vrea să-ți pot explica așa cum trebuie să înțelegi. Nu-i pot face rău – arătă spre burta ei – la fel cum nu pot să iau o armă să te împușc pe tine. Îl iubesc.

– De ce trebuie să iubești mereu lucrurile nepotrivite, Bella?

– Nu cred că fac asta.

Mi-am înghițit nodul din gât ca să-mi înăspresc vocea:

– Crede-mă.

Am început să mă ridic în picioare.

– Unde te duci?

– Nu mai sunt de nici un folos aici.

Întinse mâna ei subțire, rugându-mă:

– Nu pleca!

Simțeam cum mă copleșea dependența, încercând să mă țină lângă ea.

– Nu am ce căuta aici. Trebuie să mă întorc.

– De ce ai venit azi aici? întrebă ea, încă întinzându-se fără vlagă.

– Doar ca să văd dacă într-adevăr ești în viață. Nu am crezut că ești bolnavă așa cum a zis Charlie.

Nu mi-am dat seama de pe fața ei dacă m-a crezut sau nu.

– O să mai vii? Înainte...

– Nu am de gând să stau pe aici să mă uit cum mori, Bella.

Ea tresări.

– Ai dreptate, ai dreptate. Ar *trebui* să pleci.

M-am îndreptat spre ușă.

– Pa, șopti ea în urma mea. Te iubesc, Jake!

Aproape că m-am întors gata să cad în genunchi și s-o implor iar. Dar știam că trebuia să o las pe Bella, că trebuia să o las așa neputincioasă cum era, înainte să mă omoare și pe mine, așa cum urma să-l omoare pe el.

– Sigur, sigur, am bombănit eu în timp ce ieșeam.

Nu i-am văzut pe nici unul dintre vampiri. Mi-am ignorat motocicleta care stătea singură în mijlocul poienii. Acum nu mai era suficient de rapidă pentru mine. Tata trebuia să fie mort de îngrijorare – la fel și Sam. Ce va înțelege haita din faptul că nu m-au auzit transformându-mă? Vor crede că familia Cullen

m-a omorât înainte să am ocazia? M-am dezbrăcat fără să-mi pese cine ar putea să mă vadă și am început să alerg. M-am transformat în lup din jumătate de pas.

Mă așteptau. Normal că mă așteptau.

Jacob, Jake, spuseră în cor opt voci ușurate.

Vino acasă acum, îmi ordonă vocea lui Alfa. Sam era furios.

L-am simțit pe Paul plecând și am știut că Billy și Rachel așteptau să audă ce s-a întâmplat cu mine. Paul era prea nerăbdător să le dea vestea bună că nu am fost hrana vampirilor ca să mai stea să asculte toată povestea.

Nu a trebuit să spun haitei că eram în drum spre ei – vedeau pădurea alergând pe lângă mine în timp ce eu fugeam cu viteză spre casă. Nici că eram pe jumătate înnebunit nu a trebuit să le spun. Turbarea din capul meu era evidentă.

Vedeau toată groaza: Burta pătată a Bellei; vocea sfârșită: *e puternic, atâta tot;* chipul chinuit al lui Edward; *privind-o cum se îmbolnăvește și cum se stinge... văzând cum o rănește;* Rosalie aplecată asupra corpului vlăguit al Bellei; *viața Bellei nu înseamnă nimic pentru ea* – și, pentru prima dată, nimeni nu avu nimic de spus.

Șocul lor nu era decât un țipăt mut în capul meu. Fără cuvinte.

!!!

Eram la jumătatea drumului spre casă când își reveniră. Apoi toți începură să alerge spre mine.

Era aproape întuneric – norii acopereau apusul complet. Am riscat să alerg de-a lungul autostrăzii și am reușit fără să mă observe cineva.

Ne-am întâlnit cam la cincisprezece kilometri în afara rezervației La Push, într-o poiană făcută de pădurari. Era ferită,

ascunsă între două vârfuri de munte, unde nimeni nu ne putea vedea. Paul ajunse cam odată cu mine, așa că haita era completă.

Bălmăjelile din capul meu constituiau un adevărat haos. Toată lumea țipa în același timp.

Perii de pe gâtul lui Sam stăteau țepeni și mârâia necontenit în timp ce se plimba de colo-colo în fruntea cercului. Paul și Jared se mișcau ca niște umbre în spatele lui, cu urechile pleoștite de o parte și de alta a capului. Toți erau agitați, în picioare și izbucnind în mârâituri joase.

La început, mânia lor era nedefinită și am crezut că nu am nici o șansă să scap. Eram prea distrus ca să-mi pese de asta. Puteau să-mi facă ce vor pentru că nesocotisem ordinele.

După care confuzia de gânduri disparate începu să se miște în aceeași direcție.

Cum se poate întâmpla așa ceva? Ce înseamnă? Ce-o să fie?

Nu e sigur. Nu e bine. Periculos.

Supranatural. Monstruos. O chestie îngrozitoare.

Nu putem permite așa ceva.

Haita se sincroniza acolo, gândea la unison, în afară de mine și încă cineva. M-am așezat lângă acest frate, prea ametit să mă uit fie cu ochii, fie cu mintea să văd cine era lângă mine, în timp ce haita umbla de colo-colo în jurul nostru.

Tratatul nu menționează nimic de chestia asta.

Asta pune pe toată lumea în pericol.

Am încercat să înțeleg vocile întortocheate, am încercat să urmez calea sinuoasă a gândurilor lor ca să văd unde ducea, dar nu aveau nici un sens. Imaginile din mijlocul gândurilor lor erau imaginile *mele* – cele mai rele dintre ele. Vânătăile Bellei, fața lui Edward mistuit de focul ce ardea în el.

Și ei se tem.

Dar nu fac nimic în privința asta.

O protejează pe Bella Swan.

Nu putem lăsa asta să ne influențeze.

Siguranța familiilor noastre, a tuturor de aici, este mai importantă decât un singur om.

Dacă ei nu vor să ucidă chestia aia, atunci va trebui s-o facem noi.

Să protejăm tribul.

Să ne protejăm familiile.

Trebuie să-l ucidem înainte să fie prea târziu.

Încă o amintire de-a mea, de data asta erau cuvintele lui Edward: *Chestia crește. Cu rapiditate.*

M-am chinuit să mă concentrez, să individualizez vocile.

Nu e timp de pierdut, gândi Jared.

Asta înseamnă o luptă, îi avertiză Embry. *Una urâtă.*

Suntem gata, insistă Paul.

Îi vom lua prin surprindere, gândi Sam.

Dacă-i prindem despărțiți, avem șanse să-i doborâm separat. Ne vor crește șansele la victorie, se gândi Jared începând deja să lucreze la strategie.

Mi-am scuturat capul, ridicându-mă încet în picioare. Nu mă simțeam în largul meu acolo – ca și cum lupii care se învârteau în cerc mă amețeau. Se ridică și lupul de lângă mine. Își împinse umerii într-ai mei, ajutându-mă să mă ridic.

Așteptați, am gândit eu.

S-au oprit pentru o clipă, după care au început să se plimbe iar.

Avem prea puțin timp, spuse Sam.

Dar... ce-ai de gând? Nu-i vei ataca în după-amiaza asta pentru că au încălcat tratatul. Acum plănuiești o ambuscadă, când tratatul este încă intact?

Acesta nu este un lucru pe care tratatul să-l fi anticipat, spuse Sam. *Este un pericol pentru fiecare ființă umană din zonă. Nu știm ce fel de creatură au zămislit membrii familiei Cullen, dar știm că este puternică și crește repede. Și va fi mult prea mic ca să respecte orice tratat. Mai ții minte nou-născuții cu care ne-am luptat? Sălbatici, violenți, dincolo de puterea de a gândi și a se stăpâni. Imaginează-ți unul ca aceia numai că protejat de membrii familiei Cullen.*

Nu știm... am încercat să-l întrerup.

Nu știm, fu el de acord. *Și în cazul de față, nu putem să riscăm confruntându-ne cu necunoscutul. Putem să le permitem membrilor familiei Cullen să existe atâta timp cât suntem absolut siguri că sunt de încredere și nu ne fac nici un rău. În chestia asta... nu putem avea încredere.*

Nici lor nu le place mai mult decât nouă.

Sam extrase din mintea mea fața lui Rosalie, poziția ei protectoare, și o expuse pentru toată lumea.

Unii dintre ei sunt gata să lupte pentru chestia aia, indiferent ce este.

Este doar un copil, *pentru numele lui Dumnezeu.*

Nu pentru mult timp, șopti Leah.

Jake, prietene, este o problemă gravă, spuse Quil. *Nu o putem ignora pur și simplu.*

O faceți mai gravă decât este de fapt, i-am contrazis eu. *Singura persoană care este în pericol aici este Bella.*

Și, din nou, este din cauza alegerii ei, spuse Sam. *Dar de data aceasta alegerea ei ne afectează pe toți.*

Eu nu cred asta.

Nu putem să ne asumăm riscul ăsta. Nu vom permite unui strigoi să vâneze pe pământurile noastre.

Atunci spuneți-le să plece, spuse lupul care încă mă susținea. Era Seth. Evident.

Și să aruncăm amenințarea asupra altora? Când strigoii ne încalcă proprietatea, îi distrugem, indiferent unde au de gând să vâneze. Noi protejăm pe oricine putem.

Ce nebunie, am spus eu. *Azi după-amiază te temeai să pui haita în pericol.*

Azi după-amiază nu știam că familiile noastre sunt în pericol.

Nu pot să cred una ca asta! Cum ai de gând să ucizi creatura asta fără să o ucizi pe Bella?

Nu mai vorbi nimeni, însă tăcerea fu plină de înțeles.

Am urlat. Și *ea este o ființă umană! Protecția noastră nu se aplică și la ea?*

Oricum moare, gândi Leah. *Noi nu vom face decât să scurtăm acest proces.*

Aceasta fu picătura care umplu paharul. Am sărit de lângă Seth spre sora lui, cu dinții dezveliți. Eram gata să-i prind piciorul stâng din spate, când Sam își înfipse dinții în coasta mea și mă trase înapoi.

Am urlat de durere și furie și i-am întors spatele.

Oprește-te! pe tonul puternic de Alfa.

Picioarele păreau să mi se înmoaie sub mine. M-am oprit brusc, reușind să stau în picioare printr-un mare efort de voință.

Își întoarse privirea de la mine.

Nu vei fi crud cu el, Leah, îi ordonă el. *Sacrificarea Bellei este un preț mare și va trebui să recunoaștem cu* toții *lucrul acesta. Luarea unei vieți umane contrazice toate principiile pe care le susținem. Faptul că facem o excepție la codul acela este un lucru îngrozitor. Vom plânge cu* toții *pentru ceea ce vom face în seara asta.*

În seara asta? repetă Seth șocat. *Sam, cred că ar trebui să mai vorbim despre asta. Să ne consultăm măcar cu cei mai în vârstă. Doar nu vrei chiar să...*

Nu ne permitem acum să-ți luăm în considerație toleranța pentru familia Cullen. Nu avem timp de dezbateri. Tu vei face *așa cum ți se va spune, Seth.*

Genunchii din față ai lui Seth se îndoiră, iar capul îi căzu în față, sub greutatea poruncii lui Alfa.

Sam se plimbă într-un cerc restrâns în jurul meu și a lui Seth.

Avem nevoie de toată haita pentru asta. Jacob, tu ești cel mai puternic luptător al nostru. Vei lupta *alături de noi în seara asta. Înțeleg că este greu pentru tine, așa că te vei concentra pe ceilalți luptători – Emmett și Jasper Cullen. Nu trebuie să fii implicat în... cealaltă parte. Quil și Embry vor lupta alături de tine.*

Îmi tremurau genunchii; am încercat să mă mențin integru în timp ce vocea Alfa îmi ordona să fac ce eu nu voiam.

Paul, Jared și cu mine ne vom ocupa de Edward și de Rosalie. Cred, din informațiile aduse de Jacob, că ei vor fi cei care o vor apăra pe Bella. Carlisle și Alice vor fi și ei aproape, probabil că și Esme. Brady, Collin, Seth și Leah se vor concentra pe ei. Oricare dintre noi va avea o trecere clară la – l-am auzit cu toții când s-a bâlbâit în minte la numele Bellei – *creatura aceea, va profita de ea. Prioritatea noastră este să distrugem creatura.*

Haita mârâi cu nervozitate, în semn de aprobare. Blana tuturor era zbârlită din cauza tensiunii. Se plimbau mai repede, sunetul labelor pe pământul reavăn era mai ascuțit, ghearele sfâșiind solul.

Numai Seth și cu mine stăteam nemișcați, ochiul din mijlocul unei furtuni de dinți dezveliți și urechi plecate. Nasul lui Seth aproape că atingea pământul, plecat la ordinele lui Sam. Îi simțeam durerea cauzată de neloialitatea care urma. Pentru el

lucrul acesta însemna o trădare – în timpul acelei singure zile de alianţă, când a luptat alături de Edward Cullen, Seth devenise cu adevărat prietenul vampirului.

Cu toate acestea, nu avea de gând să se opună. Avea să se supună ordinelor, indiferent câtă durere i-ar fi cauzat lucrul acesta. Nu avea de ales.

Eu aveam de ales? Când vorbea Alfa, haita îi urma ordinele.

Sam nu mai profitase niciodată de autoritatea lui atât de puternic ca acum; ştiam că ura pe bune faptul că-l vedea pe Seth îngenunchind în faţa lui ca un sclav la picioarele stăpânului său. Nu ar forţa lucrurile astfel dacă într-adevăr nu ar crede că nu are de ales. Nu ne putea minţi din moment ce minţile noastre erau legate în felul acesta. El chiar credea că este de datorita noastră să o distrugem pe Bella şi monstrul pe care-l purta în ea. Chiar credea că nu aveam timp de pierdut. Credea atât de mult încât ar fi murit pentru asta.

Mi-am dat seama că el va fi cel care-l va înfrunta pe Edward; Sam credea că abilitatea lui Edward de a ne citi gândurile îl făcea cea mai mare ameninţare. Sam nu ar lăsa pe nimeni altcineva să-şi asume un asemenea pericol.

Pe Jasper îl vedea ca pe al doilea mare oponent, motiv pentru care mi-l dăduse mie. Ştia că eu aveam cele mai multe şanse să câştig bătălia aceea. Lăsase ţintele mai uşoare pentru lupii mai tineri şi pentru Leah. Micuţa Alice nu reprezenta nici un pericol fără viziunile ei asupra viitorului care să o ghideze, iar de Esme ştiam din vremea alianţei noastre că nu era o luptătoare. Şi Carlisle va fi o provocare, însă ura lui pentru violenţă îl va face o pradă mai uşoară.

Îmi era mai rău decât lui Seth în timp ce-l priveam pe Sam plănuind totul, încercând să potrivească totul astfel încât fiecare membru al haitei să aibă cele mai bune şanse de supravieţuire.

Totul era pe dos acum. Azi după-amiază eu fusesem cel care susținea atacul asupra lor. Dar Seth avusese dreptate – nu era o luptă pentru care să fiu pregătit. Mă lăsasem orbit de ură. Nu mă gândisem cu grijă la asta pentru că probabil că știam la ce concluzie aș fi ajuns dacă aș fi făcut-o.

Carlisle Cullen. Dacă mă uitam la el fără ca ura să-mi întunece vederea, nu puteam să neg faptul că uciderea lui ar fi însemnat o crimă. Era un vampir bun. La fel de bun ca oricare alt om pe care-l protejam. Poate chiar mai bun. Am presupus că și ceilalți, doar că pentru ei sentimentul nu era la fel de puternic. Nu-i cunoșteam la fel de bine. Carlisle va fi cel care va urî faptul că va trebui să riposteze, chiar dacă va fi ca să-și salveze viața. De aceea vom reuși să-l ucidem – pentru că el nu va vrea ca *noi*, dușmanii lui, să murim.

Era greșit.

Și nu era doar pentru că, dacă o ucideam pe Bella, era ca și cum m-aș fi ucis *pe mine*, ca și cum m-aș sinucide.

Revino-ți în fire, Jacob! îmi ordonă Sam. *Tribul vine pe primul loc.*

Am greșit azi, Sam.

Motivele tale au fost greșite atunci. Dar ai acum ai o datorie de îndeplinit.

L-am provocat. *Nu.*

Sam mârâi și se opri în fața mea. Se uită fix în ochii mei și un mârâit profund îi scăpă printre dinți.

Ba da, îmi porunci Alfa, vocea lui puternică vibrând de puterea autorității sale. *Nu trebuie să existe fisuri în planul din seara asta. Tu, Jacob, vei lupta împotriva membrilor familiei Cullen alături de noi. Tu, Quil și Embry vă veți ocupa de Jasper și de Emmett. Ești obligat să protejezi tribul. Acesta este motivul pentru care există.* Vei îndeplini *această obligație.*

Umerii mi se încovoiară în clipa în care porunca mă lovi. Picioarele mi se înmuiară și dintr-odată eram pe burtă în inferioritatea față de el.

Nici un membru al haitei nu-l putea refuza pe Alfa.

11. CELE DOUĂ LUCRURI DIN CAPUL LISTEI DE LUCRURI PE CARE NU VREAU SĂ LE FAC NICIODATĂ

Sam începu să-i organizeze pe ceilalţi în timp ce eu eram încă întins pe jos. Embry şi Quil se aflau de o parte şi de alta a mea, aşteptând să-mi revin şi să mă aşez în faţa formaţiei.

Simţeam impulsul, nevoia să mă ridic în picioare şi să mă aşez în fruntea lor. Dorinţa nestăpânită creşte, iar eu mă luptam cu ea fără sorţi de izbândă în timp ce mă zvârcoleam pe pământ unde mă aflam.

Embry îmi schelălăi încet în ureche. Nu voia să gândească în cuvinte, de teamă să nu mă aducă iar în atenţia lui Sam. I-am simţit rugămintea lipsită de cuvinte de a mă ridica, de a trece peste asta ca să se termine odată.

Haita se temea, nu atât pentru sine, cât pentru toată situaţia. Nu ne puteam imagina că vom scăpa cu toţii vii în seara asta. Pe care dintre fraţi îi vom pierde? Care dintre minţi ne vor părăsi pentru totdeauna? Pe ce familii îndurerate le vom consola mâine-dimineaţă?

Mintea mea începu să funcționeze ca a lor, să gândească la unison, în timp ce ne confruntam cu aceste temeri. M-am ridicat automat de pe pământ și mi-am scuturat blana.

Embry și Quil răsuflară ușurați. Dintr-o parte Quil își atinse nasul o dată de blana mea.

Mințile lor erau pline de provocarea noastră, de sarcina noastră. Ne-am amintit împreună nopțile în care ne uitaserăm la membrii familiei Cullen exersând pentru lupta cu nou-născuții. Emmett Cullen era cel mai puternic, dar Jasper avea să fie problema cea mai mare. Se mișca de parcă era un fulger – putere, viteză și moarte într-unul singur. Oare câte secole de experiență avea? Suficiente încât ceilalți membri ai familiei Cullen să ceară îndrumare de la el.

Stau eu în mijloc dacă vrei tu pe flanc, se oferi Quil. În mintea lui era mai mult entuziasm decât în a celorlalți. Când Quil urmărise instrucțiunile lui Jasper în nopțile acelea, murea de nerăbdare să-și testeze abilitățile împotriva vampirilor. Pentru el, lucrul acesta va fi ca un concurs. Și vedea lucrurile în felul acesta chiar și știind că viața lui era în pericol. Și Paul era așa, la fel ca și copiii care nu luaseră parte niciodată într-o bătălie, Collin și Brady. Și Seth probabil că ar fi fost la fel – dacă oponenții nu ar fi fost prietenii lui.

Jake? mă ghionti Quil. *Unde vrei să stai?*

Doar am scuturat din cap. Nu mă puteam concentra – constrângerea de a urma ordinele mi se părea că funcționează ca niște sfori de marionete prinse în toți mușchii mei. Un picior înainte, apoi altul.

Seth se târa în spatele lui Collin și a lui Brady – Leah se autointitulase lider acolo. Îl ignora pe Seth în timp ce făcea planuri cu ceilalți și mi-am dat seama că ar fi preferat să nu-l includă în luptă. Sentimentele ei pentru fratele ei mai mic aveau

ceva matern în ele. Și-ar fi dorit ca Sam să-l trimită acasă. Seth nu era atent la îndoielile lui Leah. Se mișca și el în ritmul sforilor de marionetă ca și mine.

Poate dacă ai înceta să te opui... șopti Embry.

Concentrează-te pur și simplu pe rolul nostru. Pe cei mari. Putem să-i dăm gata. Ai noștri sunt! Quil se îmbărbăta singur – ca încurajările dinaintea unui meci important.

Mi-am dat seama ce ușor ar fi – să nu mă gândesc la altceva decât la rolul meu. Nu-mi era greu să-mi imaginez că-i atac pe Jasper și pe Emmett. Mai fuseserăm aproape de asta și înainte. Îi privisem ca pe niște dușmani o bună bucată de vreme. Puteam să fac asta și acum.

Trebuia să uit pur și simplu că ei protejau același lucru pe care l-aș fi protejat și eu. Trebuia să uit motivul pentru care vrem să câștigăm...

Jake, mă avertiză Embry. *Ține-ți mintea limpede.*

Picioarele mi se mișcau lent, opunând rezistență sforilor.

Nu are nici un rost să te opui, îmi șopti iar Embry.

Avea dreptate. Oricum voi face ceea ce voia Sam, dacă era dispus să insiste. Și era. Evident.

Autoritatea Alfa exista pentru un motiv foarte bun. Chiar și o haită puternică așa cum eram noi nu era cine știe ce forță fără un lider. Pentru a putea fi eficienți trebuia să ne mișcăm împreună, să gândim împreună. Și pentru asta corpul trebuia să aibă și un cap.

Dar dacă Sam greșea acum? Nimeni nu putea face nimic. Nimeni nu putea să-i conteste decizia.

Cu excepția...

Și uite așa – mi-a venit un gând care nu aș fi vrut să-mi vină vreodată. Dar acum, având picioarele așa legate de sfori, am

recunoscut excepția cu ușurare – mai mult decât ușurare, cu o bucurie violentă.

Nimeni nu-i putea contesta decizia unui Alfa – cu excepția *mea*.

Nu-mi câștigasem nici un drept. Însă erau lucruri cu care mă născusem, lucruri pe care nu le pretinsesem până acum.

Nu mi-am dorit niciodată să conduc haita. Nu voiam s-o fac nici acum. Nu voiam ca responsabilitatea vieților noastre să atârne pe umerii mei. Sam se pricepea mai bine la asta decât m-aș fi priceput eu vreodată.

Dar în seara asta luase o decizie greșită.

Iar eu nu mă născusem să îngenunchez în fața lui.

Sforile îmi căzură în secunda în care mi-am îmbrățișat dreptul cu care mă născusem.

Simțeam cum se adună în mine o libertate și o putere ciudată și goală. Era goală pentru că puterea unui Alfa provenea de la haita lui, iar eu nu aveam nici o haită. Pentru o clipă, mă copleși singurătatea.

Acum nu mai aveam nici o haită.

Dar am fost ferm și puternic în clipa în care m-am dus în locul unde stătea Sam și făcea planuri cu Paul și Jared. Se întoarse când mă auzi înaintând, iar ochii lui negri se îngustară.

Nu, i-am spus eu din nou.

Mă auzi imediat, auzi alegerea pe care o luasem în sunetul vocii Alfa din gândurile mele.

Sări înapoi o jumătate de pas, scoțând un schelălăit șocat.

Jacob? Ce-ai făcut?

Nu te voi urma, Sam. Nu în ceva atât de greșit.

Se uită la mine, uluit. *Alegi... alegi dușmanii în locul familiei tale?*

Nu sunt – mi-am scuturat capul, limpezindu-l – *nu sunt dușmanii noștri.* Nu au fost niciodată. Nu mi-am dat seama de asta, nu m-am gândit bine la asta, până în clipa în care nu m-am gândit să-i distrug.

Nu este vorba despre ei, mârâi el la mine. *Este vorba despre Bella. Nu a fost niciodată persoana potrivită pentru tine, nu te-a ales niciodată pe tine, dar tu continui să-ți distrugi viața pentru ea!*

Erau niște vorbe dure, dar adevărate. Am tras adânc aer în piept, asimilând cuvintele acelea.

Poate ai dreptate. Dar nu ai să distrugi haita pentru ea, Sam. Indiferent câți dintre ei supraviețuiesc în seara asta, mereu vor avea mâinile pătate de sânge.

Trebuie să ne protejăm familiile!

Știu ce-ai hotărât, Sam. Dar tu nu mai hotărăști pentru mine.

Jacob, nu poți să întorci spatele tribului tău.

Am auzit dublul ecou al poruncii sale Alfa, dar de data aceasta nu mai cântărea nimic pentru mine. Își încordă fălcile, încercând să mă oblige să reacționez la cuvintele sale.

M-am uitat fix în ochii lui furioși.

Fiul lui Ephraim Black nu s-a născut să-l urmeze pe fiul lui Levi Uley.

Deci despre asta este vorba, Jacob Black? I se ridică părul pe spate și-și dezveli dinții. Paul și Jared mârâiră și se zbârliră de o parte și de alta a lui. *Chiar dacă mă poți înfrânge pe mine, haita nu te va urma niciodată pe tine!*

Acum eu am fost cel care a sărit înapoi, scoțând din gât un scâncet de surprindere.

Să te înfrâng? Nu am de gând să mă lupt cu tine, Sam.

Atunci care este planul tău? Nu mă voi da la o parte pentru ca tu să protejezi odrasla vampirilor pe pielea tribului nostru.

Nu îți cer să te dai la o parte.

Dacă le ordoni să te urmeze...

Eu nu voi lua niciodată *nimănui puterea de a decide pentru el.*

Biciui aerul cu coada îngrozit de judecata din cuvintele mele. Apoi făcu un pas în față până când furăm gheare în gheare, cu dinții lui dezveliți la câțiva milimetri de mine. Nu observasem până acum că deja crescusem mai înalt decât el.

Nu se poate să existe mai mulți de Alfa. Haita m-a ales pe mine. Ai de gând să ne desparți în seara asta? Vei întoarce spatele fraților tăi? Sau vei pune capăt acestei nebunii și vei fi iar alături de noi? Fiecare cuvânt era rostit ca o poruncă, însă pe mine nu mă mai putea atinge. Sângele Alfa îmi curgea nediluat prin vene.

Mi-am dat seama de ce nu puteau exista niciodată mai mulți Alfa de sex masculin într-o haită. Corpul meu răspundea la provocare. Simțeam ridicându-se în mine instinctul de a-mi apăra dreptul. Esența primitivă a lupului din mine se încordă în vederea luptei pentru supremație.

Mi-am concentrat toată energia pentru a-mi controla reacția. Nu voi începe o luptă primejdioasă și inutilă cu Sam. El era încă fratele meu, chiar dacă eu îl respingeam.

Există un singur Alfa pentru haita aceasta. Nu contest lucrul acesta. Pur și simplu eu aleg să merg pe drumul meu.

Acum locul tău este în mijlocul unui clan de vampiri, *Jacob?*

Am tresărit.

Nu știu, Sam. Dar știu că...

Se mai potoli când simți greutatea unui Alfa în tonul meu. Îl afecta mai mult decât mă afecta pe mine tonul lui. Pentru că eu *mă născusem* să-l conduc.

Mă voi pune între tine și membrii familiei Cullen. Nu voi sta să privesc cum haita omoară – îmi era greu să le spun așa vampirilor, dar era adevărat – *oameni nevinovați. Haita poate mai mult de atât. Condu-i în direcția corectă, Sam.*

Îi întorsesem spatele, iar un cor de urlete sfâșie aerul din jurul meu.

Mi-am înfipt ghearele în pământ și am fugit în viteză de tumultul pe care-l cauzasem. Nu aveam prea mult timp. Leah era singura care avea șanse să mă depășească, iar eu aveam deja un avans în fața ei.

Urletele se estompară pe măsură ce mă îndepărtam, iar eu mă linișteam în timp ce sunetul continua să sfâșie noaptea liniștită. Nu erau încă pe urmele mele.

Trebuia să-i avertizez pe membrii familiei Cullen înainte ca haita să-și vină în fire și să mă oprească. Dacă membrii familiei Cullen erau pregătiți, poate Sam ar avea un motiv să se mai gândească înainte să fie prea târziu. Alergam cu viteză spre casa albă pe care încă o uram, lăsând în spate propria casă. Casa aceea nu mai era a mea. Îi întorsesem spatele.

Ziua de astăzi începuse ca oricare altă zi. Ajunsesem acasă din tura mea de patrulat odată cu răsăritul ploios al soarelui, luasem micul dejun cu Billy și cu Rachel, mă uitasem la niște prostii la televizor, mă ciondănisem cu Paul... Cum de s-a schimbat atât de tare, căpătând un alt caracter? Cum a devenit totul atât de aiurea și de întortocheat încât m-am trezit deodată singur, Alfa fără voie, rupt de frații mei, alegând vampirii în defavoarea lor?

Sunetul de care mă temeam îmi întrerupse gândurile amețite – era impactul slab al labelor mari pe pământ, care alergau după mine. M-am forțat să alerg cu și mai multă viteză, zburând prin pădurea întunecată. Nu trebuia decât să mă apropii suficient de mult încât Edward să audă avertismentul din mintea mea. Leah nu avea cum să mă oprească de una singură.

Apoi am recepționat tonul gândurilor din spatele mele. Nu erau furioase și entuziaste. Nu mă urmăreau... ci mă urmau.

Paşii mi se încălecară. M-am împiedicat vreo doi paşi înainte să-mi pot intra iar în ritm.

Aşteaptă-mă! Picioarele mele nu sunt la fel de lungi ca ale tale.

SETH! Ce crezi că FACI? DU-TE ACASĂ!

Nu răspunse, dar îi simţeam entuziasmul în timp ce se ţinea după mine. Vedeam prin ochii lui la fel cum şi el putea vedea printr-ai mei. Scena nocturnă era pentru mine sumbră – plină de disperare. Pentru el, era plină de speranţă.

Nu băgasem de seamă că încetinisem, dar dintr-odată Seth se afla lângă mine, alergând în acelaşi ritm.

Nu glumesc, Seth! Nu e locul tău aici. Du-te de aici!

Lupul adolescent maroniu pufni. *Eu te susţin, Jacob. Eu cred că ai dreptate. Şi nu am de gând să stau în umbra lui Sam când...*

Ba la naiba, ai să stai în umbra lui Sam! Mişcă-ţi fundul blănos înapoi în La Push şi fă ce-ţi ordonă Sam!

Nu!

Du-te, Seth!

Este un ordin, Jacob?

Întrebarea lui mă prinse cu garda jos. M-am oprit brusc, iar ghearele începură să facă brazde în noroi.

Nu ordon nimănui să facă nimic. Nu fac decât să-ţi spun ce ştii deja.

Se propti jos lângă mine. *Îţi spun eu ce ştiu – ştiu că este groaznic de linişte. Nu ai observat?*

Am clipit. Coada mi se mişca agitată în timp ce am înţeles ce a vrut de fapt să spună. Nu era linişte doar într-un singur sens. Urletele încă mai umpleau aerul, departe în vest.

Nu s-au transformat la loc, spuse Seth.

Ştiam asta. Haita era acum în alertă de gradul unu. Îşi foloseau legătura minţilor ca să vadă clar problema pe toate părţile.

Dar nu auzeam ce gândeau. Îl auzeam doar pe Seth. Pe nimeni altcineva.

Se pare că haitele separate nu sunt legate între ele. Hm! Bănuiesc că strămoșii noștri nu aveau de unde să știe lucrul acesta. Pentru că nu a existat până acum vreun motiv să fie haite separate. Nu au fost niciodată suficienți lupi pentru două. Uau! Chiar că e liniște. Oarecum sinistru. Dar și destul de plăcut, nu crezi? Pariez că era mai ușor, așa, pentru Ephraim și Quil, și Levi. Nu era atâta pălăvrăgeală în trei. Sau doar doi.

Taci din gură, Seth!

Da, să trăiți.

Încetează! Nu există două haite. Există HAITA și apoi mai sunt eu. Asta e tot. Așa că poți pleca acasă acum.

Dacă nu există două haite atunci de ce ne putem auzi unul pe altul, și pe restul nu? Cred că în momentul în care i-ai întors spatele lui Sam, a fost o mișcare destul de importantă. O schimbare. Și, când te-am urmat, cred că și ăsta a fost un moment semnificativ.

Ai dreptate, am recunoscut eu. Însă ce s-a schimbat se poate schimba la loc.

S-a ridicat și a început să tropăie spre est. *Nu avem timp să ne certăm acum. Trebuie s-o luăm din loc înainte ca Sam...*

Cu asta avea dreptate. Nu aveam timp să purtăm discuția asta. Am început iar să alerg, fără să mă mai forțez ca mai înainte. Seth alerga în spatele meu, păstrând locul tradițional al secundului în dreapta mea.

Pot să alerg în altă parte, gândi el cu nasul puțin în jos. *Nu te-am urmat pentru că voiam să promovez.*

Aleargă unde vrei. Nu are nici o importanță pentru mine.

Nu se auzea nici un sunet care să ne indice faptul că eram urmăriți, însă am mărit amândoi pasul în același timp. Acum eram îngrijorat. Dacă nu puteam să pătrund în mintea haitei,

avea să-mi fie mult mai greu. Nu voi mai avea cum să-i avertizez de un atac pe membrii familiei Cullen mai mult decât vor putea ei înșiși să o facă.

O să patrulăm cu rândul, sugeră Seth.

Și ce facem dacă haita ne provoacă? Ochii mi se îngustară. *Îi atacăm pe frații noștri? Pe sora ta?*

Nu – dăm alarma și ne retragem.

Bun răspuns. Și apoi? Nu cred...

Știu, mă aprobă el. Mai puțin încrezător acum. *Nici eu nu cred că mă pot lupta cu ei. Dar nici ei nu vor fi mai încântați de ideea de a ne ataca la fel cum nici noi nu suntem dornici să-i atacăm pe ei. Ar putea fi un motiv suficient de bun să-i oprească. Plus că acum au rămas doar opt.*

Încetează să mai fii atât de... Mi-a luat un minut să mă hotărăsc asupra cuvântului potrivit. *Optimist. Mă calci pe nervi.*

Nici o problemă. Vrei să fiu prăpăstios și supărat sau să tac pur și simplu?

Taci pur și simplu.

S-a făcut.

Serios? Nu mi se pare că s-a făcut.

Tăcu până la urmă.

După aceea am traversat drumul și am intrat în pădurea care înconjura casa familiei Cullen. Oare Edward ne putea auzi deja?

Poate că ar trebui să gândim ceva de genul „Venim cu gânduri de pace".

Te rog!

Edward? Făcu o încercare și-l strigă pe nume. *Edward, ești acolo? OK, acum mă simt cam stupid.*

Chiar așa și pari.

Crezi că ne aude?

Ne aflam la mai puțin de un kilometru jumătate. *Cred că da. Salut, Edward. Dacă mă auzi – blindează-ți casa, strigoiule. Ai o problemă.*

Avem *o problemă*, mă corectă Seth.

În clipa aceea am ieșit dintre copaci pe peluza întinsă. Casa era întunecată, însă nu era goală. Edward stătea pe verandă între Emmett și Jasper. Erau albi ca zăpada în lumina palidă.

– Jacob? Seth? Ce se întâmplă?

Am încetinit, după care m-am dat înapoi cu câțiva pași. Mirosul era atât de ascuțit pentru nasul meu de lup încât mi se părea sincer că aproape mă arde. Seth scânci încet, ezitând, după care se așeză în spatele meu.

Pentru a răspunde la întrebarea lui Edward, mi-am amintit în gând confruntarea cu Sam de la coadă la cap. Seth își aminti și el, completându-mă, arătând scena dintr-un alt punct de vedere. Ne-am oprit la partea cu chestia „îngrozitoare" pentru că Edward șuieră nervos și sări de pe verandă.

– Vor s-o ucidă pe Bella? mârâi el categoric.

Emmett și Jasper, care nu auziseră prima parte a conversației, luară întrebarea lipsită de tonalitate drept o afirmație. Ajunseră într-o clipită lângă el cu dinții dezveliți și începură să avanseze spre noi.

Hei, ce faceți, gândi Seth dând înapoi.

– Ăăă, Jazz, nu *ei!* Ceilalți. Vine haita.

Emmett și Jasper se întoarseră pe călcâie; Emmett se întoarse către Edward în timp ce Jasper era cu ochii fixați pe noi.

– Care e problema *lor?* vru Emmett să știe.

– Aceeași ca și a mea, șuieră Edward. Doar că ei au planul lor să se ocupe de ea. Cheamă-i pe ceilalți. Sună-l pe Carlisle! El și cu Esme trebuie să se întoarcă acasă imediat.

Am scâncit neliniștit. *Erau* separați.

– Nu sunt departe, spuse Edward pe același ton inexpresiv ca mai devreme.

Mă duc să arunc o privire, spuse Seth. *Să alerg în perimetrul vestic.*

– Nu riști nici un pericol, Seth? întrebă Edward.

Seth și cu mine am schimbat o privire.

Nu cred, am gândit împreună. După care am adăugat: *Dar poate că ar trebui să mă duc eu. Pentru orice eventualitate...*

E mai puțin probabil să mă provoace pe mine, sublinie Seth. Pentru ei sunt doar un copil.

Și pentru mine tot un copil ești, puștiule.

Am fugit. Tu trebuie să te pui de acord cu membrii familiei Cullen.

Se întoarse pe călcâie și o luă la fugă în întuneric. Nu aveam de gând să-i dau ordine lui Seth, așa că l-am lăsat să plece.

Am rămas față în față cu Edward în poiana întunecată. Îl auzeam pe Emmett mormăind la telefon. Jasper privea locul unde Seth se evaporase în pădure. Alice apăru pe verandă și, după ce se uită la mine pentru o clipă cu niște ochi panicați, zbură lângă Jasper. Am presupus că Rosalie se afla în casă cu Bella. Încă o mai păzea – de pericolele de care nu era nevoie să o protejeze.

– Nu este prima oară când îți sunt recunoscător, Jacob, șopti Edward. Niciodată nu ți-aș fi cerut să faci așa ceva.

M-am gândit la ce mă rugase mai devreme să fac. Când venea vorba de Bella nu existau limite pe care nu le-ar fi încălcat. *Ba da, mi-ai fi cerut.*

Se gândi la asta, după care încuviință din cap.

– Presupun că de data asta ai dreptate.

Am oftat greu.

Ei bine, nu este prima dată când nu o fac pentru tine.

– Corect, murmură el.

Îmi pare rău că nu ți-am fost de nici un folos azi. Ți-am spus eu că n-o să mă asculte pe mine.

– Știu. Nici n-am crezut vreodată cu adevărat că o va face. Dar...

Trebuia să încerci. Am înțeles. Se simte mai bine cumva?

Vocea și ochii îi deveniră pustii.

– Mai rău, spuse el dintr-o suflare.

Nu am vrut să mă gândesc prea mult la asta. Am fost recunoscător când Alice a luat cuvântul.

– Jacob, nu vrei să te transformi? întrebă Alice. Vreau să știu și eu ce se întâmplă.

Mi-am scuturat capul în același timp în care Edward îi răspunse:

– Trebuie să stea în permanentă legătură cu Seth.

– Atunci ești *tu* drăguț să-mi spui și mie ce se întâmplă?

Îi explică în câteva fraze scurte și la obiect.

– Haita crede că Bella a devenit o problemă. Văd un potențial pericol în ceea... în ceea ce poartă ea în pântece. Simt că este de datorita lor să îndepărteze pericolul. Jacob și Seth au dezertat din haită ca să ne avertizeze. Ceilalți plănuiesc să ne atace în seara asta.

Alice șuieră, îndepărtându-se de mine. Emmett și Jasper schimbară o privire, după care ochii lor începură să cerceteze copacii.

Nu-i nimeni aici, raportă Seth. *Totul e liniștit pe frontul de vest.*

Ar putea să vină cumva roată.

O să dau o tură.

– Carlisle și Esme sunt pe drum, spuse Emmett. Ajung în cel mult douăzeci de minute.

– Ar trebui să adoptăm o poziție defensivă, spuse Jasper.

Edward încuviință din cap.

– Haideți înăuntru.

Mă duc să alerg cu Seth. Dacă mă îndepărtez prea mult și nu mai auzi ce gândesc atunci ascultă-mi urletul.

– Așa o să fac.

S-au întors în casă, cu ochii în șapte părți. Înainte să apuce să intre, m-am întors și am început să alerg spre vest.

Tot nu găsesc mare lucru, îmi spuse Seth.

Fac eu jumătate de tură. Mișcă-te repede – nu vrem să le dăm ocazia să se strecoare pe lângă noi.

Seth o zbughi înainte cât putea de iute.

Alergam în liniște în timp ce timpul trecea. Ascultam zgomotele din jurul lui, verificând de două ori judecata lui.

Hei, se apropie ceva cu repeziciune! mă avertiză el după cincisprezece minute de liniște.

Vin îndată!

Rămâi pe poziții – nu cred că este haita. Sună diferit.

Seth...

Dar el simți mirosul care se apropia adus de vânt, iar eu am citit lucrul acesta în mintea lui.

Vampir. Pariez că este Carlisle.

Seth, dă-te înapoi. Ar putea fi altcineva.

Nu, ei sunt. Recunosc mirosul. Stai puțin, mă transform ca să le explic ce s-a întâmplat.

Seth, nu cred că...

Dar dispăru.

Am alergat neliniștit de-a lungul granitei de vest. N-ar fi de-a dreptul minunat dacă n-aș reuși să am grijă de Seth nici pentru o nenorocită de noapte? Dacă i se întâmpla ceva cât era sub supravegherea mea? Leah m-ar face bucăți.

Măcar puștiul a știut să fie scurt. Nici două minute mai târziu, l-am auzit iar în mintea mea.

Da, erau Carlisle și Esme. Frate, ce surprinși au fost să mă vadă! Probabil că au ajuns acum înăuntru. Carlisle ne-a mulțumit.

E băiat bun.

Da. Ăsta este unul dintre motivele pentru care facem ce trebuie acum.

Sper.

De ce ești așa de pesimist, Jake? Pariez că Sam nu aduce haita în seara asta. Nu are de gând să se lanseze într-o misiune sinucigașă.

Am oftat. Nu părea să aibă vreo importanță dacă era în seara asta sau nu.

Oh! Nu din cauza lui Sam ești așa, nu?

M-am întors când mi-am terminat rondul. Am prins mirosul lui Seth când a terminat și el. Nu lăsam locuri neacoperite.

Crezi că Bella oricum va muri, șopti Seth.

Da, așa cred.

Bietul Edward!

Cred că este înnebunit.

La propriu.

Numele lui Edward îmi aduse la suprafață alte amintiri dureroase. Seth le citi șocat.

După care începu să urle.

Oh, frate! Nu pot să cred! N-ai făcut asta! Ce tâmpenie, Jacob! Știi și tu asta! Nu pot să cred că i-ai zis că-l omori? De ce ai făcut asta? Trebuie să-l refuzi.

Taci, taci odată, idiotule! Vor crede că vine haita!

Ups! Se opri la jumătatea urletului.

M-am întors pe călcâie și am început să merg spre casă. *Nu te băga în asta, Seth! Fă toată tura acum.*

Seth fierbea în el, dar eu îl ignoram.

Alarmă falsă, alarmă falsă, am gândit eu când am început să alerg mai aproape de casă. *Ne iertați. Seth e tânăr. Uită lucruri. Nu ne atacă nimeni. Alarmă falsă.*

Când am ajuns în poiană, l-am văzut pe Edward uitându-se printr-o fereastră întunecată. Am alergat mai aproape, vrând să fiu sigur că a înțeles mesajul.

Nu e nimic acolo – ai înțeles asta?

Încuviință o dată din cap.

Ar fi fost mult mai ușor dacă această comunicare nu ar funcționa într-un singur sens. Dar apoi, mă bucuram oarecum că nu eram și eu în capul *lui.*

Se uită peste umăr, în casă, și l-am văzut cutremurându-se. Îmi făcu semn să plec fără să se uite în direcția mea, după care dispăru din raza mea vizuală.

Ce s-a întâmplat?

De parcă aveam să primesc vreun răspuns.

Am stat nemișcat în poiană și am ascultat. Cu urechile astea aproape că-i auzeam pașii lui Seth la kilometri întregi depărtare în pădure. Îmi era foarte ușor să aud fiecare sunet din casa întunecată.

– A fost alarmă falsă, explică Edward pe tonul lui inexpresiv, repetând pur și simplu ce îi spusesem eu. Seth era supărat de altceva și a uitat că așteptam un semnal. E foarte tânăr.

– Mă bucur să știu că ne păzesc bebelușii fortăreața, bombăni o voce mai profundă.

Cred că era a lui Emmett.

– Ne-au făcut un mare serviciu în seara asta, Emmett, spuse Carlisle. Un mare sacrificiu personal.

– Da, știu. Sunt doar invidios. Mi-ar plăcea să fiu acolo.

– Seth nu crede că Sam ne va ataca acum, spuse Edward mecanic. Nu acum că am fost avertizaţi, iar ei au doi membri mai puţin în haită.

– Şi Jacob ce crede? întrebă Carlisle.

– El nu este la fel de optimist.

Nimeni nu vorbi. Se auzea un sunet încet de parcă picura ceva, pe care nu-l puteam identifica. Le auzeam respiraţiile joase – şi o puteam identifica pe a Bellei de a celorlalţi. Era mai aspră, mai obosită. Se ridica şi se oprea în ritmuri ciudate. Îi auzeam inima. Părea că bate... prea repede. Am încercat s-o măsor după a mea, dar nu eram sigur că reprezenta etalonul potrivit. Nu eram un om ca toţi ceilalţi.

– N-o atinge! O trezeşti, şopti Rosalie.

Cineva oftă.

– Rosalie, murmură Carlisle.

– Nu începe, Carlisle. V-am lăsat mai devreme să faceţi cum aţi vrut voi, dar nu vă permitem mai mult de atât.

Se pare că şi Rosalie, şi Bella vorbeau la plural acum. De parcă ar fi format o haită doar a lor.

Eu mă plimbam în linişte prin faţa casei. Fiecare pas mă aducea un pic mai aproape. Ferestrele întunecate erau ca nişte televizoare care mergeau într-o sală plicticoasă de aşteptare – îmi era imposibil să-mi iau ochii de la ele mult timp.

După câteva minute şi câţiva paşi, blana mea se freca de verandă în timp ce mă plimbam.

Vedeam în sus pe ferestre – partea superioară a pereţilor şi tavanul, candelabrul neaprins care atârna acolo. Era suficient de înalt aşa că tot ce trebuia să fac era să-mi întind puţin gâtul... şi poate să urc cu o labă pe marginea verandei...

Am tras cu ochiul în sufrageria mare şi deschisă, aşteptându-mă să văd ceva foarte asemănător cu ce văzusem azi

după-amiază. Dar se schimbase atât de mult că la început am fost derutat. Pentru o secundă am crezut că am greșit camera.

Peretele de sticlă dispăruse cu totul – părea ca de metal acum. Și mobila fusese toată ferită, iar Bella era ghemuită într-un mod bizar pe un pat strâmt în mijlocul spațiului deschis. Nu era un pat normal – ci era unul cu bare ca de spital. Avea tot felul de aparate prinse de corp ca la spital, cu perfuzii băgate în piele. Luminile de la aparate erau aprinse, dar nu se auzea nimic. Zgomotul acela de picurat venea de la perfuzia din brațul ei – un lichid gros și alb, care nu era limpede.

Se înecă puțin în somnul ei neliniștit, dar Edward și Rosalie se duseră îndată la ea să o supravegheze. Corpul ei zvâcni și ea scânci. Rosalie o mângâie pe frunte. Corpul lui Edward deveni rigid, iar expresia lui trebuie să fi avut ceva deosebit pentru că Emmett se duse în grabă între ei înainte să am timp să clipesc. Ridică mâinile spre Edward.

– Nu în seara asta, Edward. Avem alte lucruri pentru care să ne facem griji.

Edward se întoarse cu spatele la ei și deveni iar omul care ardea pe dinăuntru. Îmi întâlni privirea pentru o clipă, după care eu m-am lăsat înapoi pe cele patru labe ale mele.

Am alergat înapoi în pădurea întunecată ca să mă întâlnesc cu Seth, fugind de ceea ce lăsasem în urmă.

Mai rău. Da, era mai rău.

12. UNII OAMENI PUR ŞI SIMPLU NU ÎNŢELEG CE ÎNSEAMNĂ „NEPOFTIT"

Eram la graniţa dintre somn şi trezie.

Soarele se ridicase în spatele norilor în urmă cu o oră – acum pădurea era gri în loc de neagră. Seth se ghemuise şi se culcase pe la unu noaptea, iar eu l-am trezit în zori să mă schimbe. Chiar şi după ce am alergat toată noaptea, mi-a fost greu să-mi liniştesc mintea suficient de tare cât să dorm, însă alergatul ritmic al lui Seth mă ajuta. Unu, doi-trei, patru, unu, două-trei, patru – dum dum-dum dum – bufnituri greoaie de labe pe pământul umed, iar şi iar, în timp ce dădea o tură întinsă în jurul teritoriului familiei Cullen. Deja formasem o cărare pe pământ. Gândurile lui Seth erau goale, doar o amestecătură de verde şi gri pe măsură ce copacii zburau pe lângă el. Era odihnitor. Mă ajuta să-mi umplu mintea cu ce vedea el decât să mă concentrez asupra imaginilor mele.

Şi apoi urletul pătrunzător al lui Seth sparse liniştea dimineţii.

Am sărit de pe jos, labele mele din față zvâcnind gata de salt înainte ca cele din spate să se fi ridicat de pe pământ. Am alergat spre locul în care îngheţase Seth, ascultând odată cu el zgomotul labelor care alergau spre noi.

'Neaţa, băieţi.

Un scâncet şocat îi scăpă lui Seth printre dinţi. Şi apoi am început amândoi să mârâim când am citit mai profund în noile gânduri.

Oh, frate! Pleacă de aici, Leah! mârâi Seth.

M-am oprit când am ajuns la Seth, cu capul pe spate, gata să urlu iar – de data asta să mă plâng.

Nu mai face zgomot, Seth.

Corect. Ah! Ah! Ah! Începu să scheaune şi să dea cu laba în pământ, făcând brazde adânci în noroi.

Leah apăru în fugă, corpul ei mic şi gri şerpuind printre tufişuri.

Încetează să mai scheauni atâta, Seth! Ce copil eşti!

Am urlat la ea, urechile pleoştindu-mi-se pe lângă cap. Ea se dădu automat cu un pas înapoi.

Ce crezi că faci, Leah?

Ea oftă greu.

E destul de evident, nu? Mă alătur micuţei voastre haite ratate de renegaţi. Câinii păzitori ai vampirilor. Lătră un râs jos şi sarcastic.

Ba nu, nu faci asta. Du-te înapoi înainte să-ţi rup picioarele.

De parcă ai putea să mă prinzi. Rânji şi-şi aplecă trupul gata s-o rupă la fugă. *Ne întrecem, neînfricat conducător?*

Am tras adânc aer în piept, umplându-mi plămânii până când m-am umflat pe părţi. Apoi, când am fost sigur că nu aveam să ţip, am răsuflat cu putere.

Seth, du-te și anunță-i pe membrii familiei Cullen că e doar proasta de soră-ta, am gândit vorbele cât de dur am putut. *Mă ocup eu de asta.*

Imediat! Seth era doar bucuros că putea să plece. Se evaporă spre casă.

Leah scheună și se întinse după el, cu părul de pe umeri ridicat. *Îl lași pur și simplu să se ducă* singur *la vampiri?*

Sunt *convins că ar prefera să-l doboare ei decât să mai petreacă un minut cu tine.*

Taci din gură, Jake. Ups, iartă-mă, vreau să spun, taci din gură, prea înalt Alfa.

De ce naiba ai venit?

Crezi că am să stau pur și simplu acasă în timp ce fratele meu mai mic s-a oferit voluntar să fie jucăria vampirilor?

Seth nu vrea și nici nu are nevoie să-l aperi tu. De fapt, nimeni nu te vrea aici.

Au, au, asta o să mă doară foarte tare. *Ha,* lătră ea. *Spune-mi cine mă vrea și am plecat de aici.*

Deci n-are nici o legătură cu Seth, nu?

Sigur că are. Nu fac decât să subliniez că nu e o premieră pentru mine să fiu nedorită. Nu e chiar ceva care să mă motiveze, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am scrâșnit din dinți și am încercat să-mi limpezesc mintea.

Te-a trimis Sam?

Dacă aș fi fost aici pentru că m-ar fi trimis Sam, nu ai fi putut să mă auzi. Deja nu mai sunt aliată cu el.

Am ascultat cu grijă gândurile amestecându-se cu vorbele rostite. Dacă era o diversiune sau un șiretlic trebuia să fiu suficient de atent să mă prind. Dar nu era nimic. Afirmația ei nu era altceva decât purul adevăr. Un adevăr nedorit, aproape disperat.

Acum îmi ești loială mie? am întrebat eu foarte sarcastic. *Îhî. Sigur că da.*

Opțiunile îmi sunt limitate. Mă descurc cu ce am. Crede-mă, nu-mi place chestia asta mai mult decât ție.

Nu era adevărat. Simțeam în mintea ei un entuziasm oarecum tăios. Nu-i convenea situația asta, însă era într-un fel ciudat de mulțumită. Am căutat prin mintea ei, încercând să înțeleg.

Ea se zbârli, detestându-mi intruziunea. De obicei, încercam să ies din gândurile lui Leah – nu încercasem niciodată până acum s-o înțeleg.

Am fost întrerupți de Seth, care-și gândea explicația pe care să i-o dea lui Edward. Leah scheună neliniștită. Chipul lui Edward, încadrat în aceeași fereastră ca și cu o noapte în urmă, nu trădă nici o reacție la auzul veștii. Fața-i era inexpresivă și atinsă de paloarea morții.

Uau, arată rău, mormăi Seth pentru el. Vampirul nu reacționă nici la gândul acela. Dispăru în casă. Seth făcu cale întoarsă și se îndreptă spre noi. Leah se relaxă puțin.

Ce se întâmplă? întrebă Leah. *Pune-mă la curent.*

Nu are nici un rost. Nu rămâi.

Ba, domnule Alfa, rămân. Din moment ce se pare că trebuie să țin de cineva *– și să nu crezi că n-am încercat să fiu de una singură, dar știi și tu cât de bine nu merge* chestia asta *– te-am ales pe tine.*

Leah, nu-ți place de mine. Mie nu-mi place de tine.

Mulțumesc, Căpitane Evident. Asta nu contează pentru mine. Rămân cu Seth.

Nu-ți plac vampirii. Nu crezi că este un mic conflict de interese aici?

Nici ție nu-ți plac vampirii.

Dar eu sunt legat *de alianța asta. Tu nu ești.*

O să stau departe de ei. Pot să patrulez pe aici ca și Seth.

Și eu ar trebui să am încredere în tine?

Își întinse gâtul, ridicându-se pe vârfuri în încercarea de a fi la fel de înaltă ca și mine când se uită în ochii mei. *Nu-mi voi trăda haita.*

Îmi venea să-mi dau capul pe spate și să urlu așa cum făcuse Seth mai înainte. *Asta nu e haita ta! Asta nici măcar nu este o haită. Ăsta sunt doar eu, de unul singur! Ce-i cu voi ăștia din familia Clearwater? De ce nu vreți să mă lăsați în pace?*

Seth, care tocmai venise în spatele nostru, scheună; îl jignisem. Profund.

Ți-am fost de ajutor, nu-i așa, Jake?

Nu ai fost o mare pacoste, puștiule, dar, dacă tu și cu Leah veniți la pachet – dacă singura modalitate de a scăpa de ea este să te duci și tu acasă... Ei bine, poți să mă condamni că vreau să pleci?

Ah, Leah, ai stricat totul!

Mda, știu, îi spuse ea, și în gând îi răzbătea disperarea ei adâncă.

Am simțit durerea în cele două cuvinte mici pe care le rostise și era mai multă decât aș fi crezut vreodată. Sigur că da, haita era dură cu ea, dar și-o făcuse cu mâna ei cu amărăciunea care-i contamina fiecare gând și care făcea pătrunderea în gândurile ei un coșmar.

Și Seth se simțea vinovat. *Jake... Nu ai de gând să mă trimiți acasă pe bune, nu? Leah nu este atât de rea. Serios. Dacă este și ea aici, putem să mărim tura de patrulare. Și, în felul ăsta, au rămas doar șapte în haita lui Sam. Nu va porni un atac sub nici o formă așa depășit numeric. Poate că e un lucru bun...*

Știi că nu vreau să conduc o haită, Seth.

Atunci nu ne conduce, se oferi Leah.

Am pufnit. *Pentru mine e perfect așa. Fugi acasă acum.*

Jake, gândi Seth. *Locul meu este aici. Mie chiar îmi plac vampirii. Cel puțin cei din familia Cullen. Pentru mine sunt oameni și am de gând să-i apăr pentru că asta este misiunea noastră.*

Poate că locul tău este aici, puștiule, dar al surorii tale nu este. Iar ea are de gând să meargă oriunde mergi și tu...

M-am oprit brusc pentru că am văzut ceva când am zis asta. Ceva la care Leah încerca să nu se gândească.

Leah nu pleca nicăieri.

Am crezut că ai venit pentru Seth, am gândit eu răutăcios.

Ea tresări. *Sigur că am venit pentru Seth.*

Și ca să scapi de Sam.

I se încordă maxilarul. *Nu trebuie să mă justific în fața ta. Nu trebuie decât să fac ce mi se spune. Locul meu este în haita ta, Jacob. Punct.*

M-am îndepărtat de ea, mârâind.

La naiba! Nu aveam să mai scap de ea sub nici o formă. Oricât de mult mă ura pe mine, oricât îi detesta pe membrii familiei Cullen, oricât de fericită ar fi fost să se ducă să-i omoare pe toți vampirii în clipa asta, oricât de mult o scotea din sărite faptul că trebuia să-i protejeze pe ei în loc – *nimic* din toate astea nu se compara cu sentimentul de a fi eliberată de Sam.

Leah nu mă plăcea, așa că nu o deranja faptul că-mi doream să dispară.

Îl iubea pe Sam. Încă-l mai iubea. Iar faptul că *el* își dorea ca ea să dispară îi provoca mai multă durere decât era ea dispusă să suporte acum că avea de ales. Ar fi ales oricare altă opțiune. Chiar dacă asta ar fi însemnat să fie câinele de companie al familiei Cullen.

Nu știu dacă aș merge chiar atât de departe, gândi ea. Încercă să vorbească dur, agresiv, dar vocea i se spărgea puternic. *Sunt sigură că mai înainte aș încerca de câteva ori să mă sinucid.*

Uite ce e, Leah...

Nu, uite tu, Jacob. Încetează să te mai cerți cu mine pentru că nu este de nici un folos. O să mă feresc din calea voastră, OK? O să fac tot ce vrei. Doar nu mă trimite să fac parte din haita lui Sam și să fiu fosta prietenă patetică, de care nu poate să scape. Dacă vrei să plec – se așează și se uită fix în ochii mei – *va trebui* să mă obligi *să fac asta.*

Am mârâit timp de un minut lung și nervos. Începea să-mi fie milă de Sam, în ciuda a ceea ce ne făcuse mie și lui Seth. Nici nu-i de mirare că dădea toată ziua ordine în haită. Cum altfel ai putea să pui totul la punct?

Seth, ai să te superi pe mine dacă o omor pe sora ta?

Se prefăcu că se gândește la asta un minut. *Ei bine... da, probabil că da.*

Am oftat.

OK, atunci, domnișoara care face tot ce zic eu. Ia încearcă să te faci utilă și să ne spui tot ce știi. Ce s-a întâmplat după ce am plecat aseară?

O *grămadă de urlete. Dar probabil că partea asta ai auzit-o. Erau atât de puternice că ne-a luat oleacă să ne dăm seama că nu vă mai auzeam pe nici unul din voi. Sam era...* Nu se putu exprima în cuvinte, dar noi am putut să vedem continuarea în mintea ei. Și Seth, și eu ne-am făcut mici. *După aceea, era destul de clar faptul că trebuia să regândim toată strategia. Sam avea de gând să se sfătuiască cu cei bătrâni dis-de-dimineață. Trebuia să ne întâlnim și să facem un plan de bătaie imediat. În punctul acesta era deja sinucidere curată odată ce tu și Seth ați DEZERTAT, iar vampirii erau avertizați. Nu sunt sigură ce au de gând să facă, însă eu, dacă aș fi strigoi, n-aș umbla noaptea singur prin pădure. S-a deschis sezonul de vânătoare de vampiri.*

Ai hotărât să lipseşti de la întâlnire azi-dimineaţă? am întrebat eu.

Când ne-am despărţit pentru patrule aseară, am cerut voie să merg să-i spun mamei mele ce s-a întâmplat...

La naiba! I-ai spus mamei? mârâi Seth.

Seth, abţine-te cu certurile astea între frate şi soră pentru o secundă. Continuă, Leah.

Şi, odată ce m-am transformat în om, mi-am luat un moment să mă gândesc la toate astea. De fapt, sincer să fiu, mi-a luat toată noaptea. Pariez că ceilalţi cred că am adormit. Dar toată treaba asta cu două haite separate şi două minţi de haite separate mi-a dat o grămadă de gândit. La urma urmei, am pus în balanţă siguranţa lui Seth şi ădă, celelalte beneficii cu ideea de a dezerta şi eu şi de a mirosi putoarea vampirilor pentru cine ştie cât timp. Ştii ce am hotărât. I-am lăsat un bilet mamei. Bănuiesc că vom auzi când va afla Sam...

Leah îşi plecă o ureche către vest.

Da, şi eu mă aştept să auzim, am aprobat-o eu.

Deci asta e tot. Ce facem acum? întrebă ea.

Şi ea, şi Seth se uitară la mine aşteptând.

Asta era exact genul de chestie pe care nu voiam să fiu nevoit să o fac.

Presupun că stăm cu ochii în patru. Asta este tot ce putem facem. Tu probabil că ar trebui să tragi un pui de somn, Leah.

Nici tu n-ai dormit mai mult ca mine.

Parcă spuneai că faci ce ţi se spune, nu?

Corect. Vezi că-i veche poanta deja, bombăni ea, după care căscă. *Ei bine, cum vrei. Nu-mi pasă.*

Alerg eu pe graniţă, Jake, eu nu sunt obosit deloc. Seth era atât de bucuros că nu-i obligasem să se ducă acasă că mai avea puţin şi sărea în sus.

Sigur, sigur. Eu mă duc să vorbesc cu membrii familiei Cullen.

Seth o rupse la fugă pe noua cale bătătorită în pământul umed. Leah se uită după el gânditoare.

Poate să dau și eu o tură sau două înainte să dorm... Hei, Seth, vrei să vezi de câte ori te depășesc?

NU!

Lătrând un chicotit încet, Leah se avântă în pădure după el.

Am mârâit inutil. S-a zis cu liniștea și pacea.

Leah se străduia – cât putea ea. Își limita ironiile la minimum în timp ce alerga în jurul circuitului, dar era imposibil să nu-ți dai seama de atitudinea ei încrezută. M-am gândit la proverbul acela cu „unde-s doi puterea crește". Nu prea se potrivea la mine pentru că unul era mai mult decât suficient pentru mintea mea. Dar dacă *trebuia* să fim trei, atunci îmi era greu să mă gândesc pentru cine n-aș schimba-o pe Leah.

Paul? îmi sugeră ea.

Poate, am lăsat eu de la mine.

Ea râse în sinea ei, prea agitată și antrenată ca să se mai simtă jignită. M-am întrebat cât o va ține entuziasmul că a scăpat de mila lui Sam.

Atunci acesta va fi scopul meu – să fiu mai puțin enervantă decât Paul.

Da, lucrează la asta.

M-am schimbat în cealaltă formă a mea când am ajuns la câțiva metri de peluză. Nu-mi propusesem să-mi petrec prea mult timp aici în forma de om. Dar nici nu plănuisem să o am pe Leah în capul meu. Mi-am tras pe mine pantalonii scurți zdrențăroși și am început să merg de-a lungul peluzei.

Ușa se deschise înainte să ajung la scări și am fost surprins să-l văd pe Carlisle în loc de Edward pășind afară să mă

întâmpine – chipul îi arăta epuizat și înfrânt. Pentru o secundă îmi îngheță sângele în vene. M-am oprit brusc, nefiind în stare să vorbesc.

– Te simți bine, Jacob? întrebă Carlisle.

– Bella se simte bine? am rostit gâtuit.

– E... cam la fel ca seară. Te-am speriat? Iartă-mă. Edward a spus că vii ca om și am ieșit să te salut pentru că el nu voia să plece de lângă ea. E trează.

Iar Edward nu voia să piardă nici un pic de timp ce putea fi petrecut cu ea pentru că nu mai avea prea mult timp rămas. Carlisle nu a rostit cuvintele acestea, însă era ca și cum ar fi făcut-o.

Trecuse ceva timp de când nu mai dormisem – de la ultima mea patrulare. Începeam să mă resimt. Am făcut un pas înainte, m-am așezat pe scările verandei și m-am rezemat de balustradă.

Mișcându-se în perfectă liniște așa cum numai un vampir putea, Carlisle se așează pe aceeași scară, cu spatele sprijinit de cealaltă balustradă.

– Nu am apucat să-ți mulțumesc aseară, Jacob. Nu știi cât de mult apreciez... compasiunea ta. Știu că scopul tău a fost să o protejezi pe Bella, însă eu îți datorez și siguranța celorlalți membri ai familiei mele. Edward mi-a spus ce-ai fost nevoit să faci...

– Hai să nu vorbim despre asta, am bombănit eu.

– Cum preferi.

Am continuat să stăm în liniște. Îi auzeam pe ceilalți în casă. Emmett, Alice și Jasper, vorbind încet și cu seriozitate la etaj. Esme fredona ceva la întâmplare în altă cameră. Rosalie și Edward respirând atât de aproape – nu-mi dădeam seama care era care, dar auzeam diferența în gâfâitul obosit și bolnav al Bellei. Îi auzeam și inima. Părea să bată... neregulat.

Mă simțeam de parcă soarta și-ar fi propus să mă conducă să fac în douăzeci și patru de ore tot ce am jurat că n-o să fac vreodată. Și uite stăteam aici, așteptând-o să moară.

Nu voiam să mai ascult. Era mai bine dacă vorbeam decât dacă ascultam.

– Ea face parte din familia ta? l-am întrebat pe Carlisle.

Îmi atrăsese atenția mai devreme când a spus că i-am ajutat și *restul* familiei.

– Da. Bella este deja ca o fiică pentru mine. O fiică foarte dragă.

– Dar o lași să moară.

Tăcu atât de mult timp că mi-am ridicat privirea. Chipul îi era foarte, foarte obosit. Știam cum se simțea.

– Nu-mi pot imagina ce crezi despre mine pentru asta, spuse el într-un târziu. Dar nu-i pot ignora voința. Nu ar fi corect să fac o asemenea alegere pentru ea, să o oblig.

Voiam să mă enervez pe el, dar îmi îngreuna situația. Parcă îmi arunca înapoi cuvintele, ricoșând din el. Mi se păreau potrivite înainte, dar acum nu aveau cum să mai fie. Nu în timp ce Bella era pe moarte. Și totuși... Mi-am amintit cum era să fiu la pământ sub conducerea lui Sam – să nu am de ales decât să particip la uciderea unei persoane pe care o iubeam. Nu era totuși la fel. Sam greșea. Iar Bella iubea lucruri pe care nu ar fi trebuit să le iubească.

– Crezi că mai există vreo șansă să scape? Adică dacă e să o transformați în vampir și toate alea. Mi-a povestit de... despre Esme.

– Aș spune că sunt șanse egale în momentul de față, îmi răspunse el încet. Am văzut veninul de vampir făcând miracole, dar sunt stări pe care nici măcar veninul nu le mai poate salva.

Inima ei funcționează prea greu acum; dacă cedează... nu mai am ce să fac.

Inima Bellei pulsă și șovăi, conferind o emfază agonizantă cuvintelor lui.

Poate că planeta a început să se întoarcă cu susul în jos. Poate așa se explică faptul că totul era invers de cum fusese ieri – cum aș putea altfel să sper ceva ce mi se păruse cel mai rău lucru din lume.

– Ce-i face chestia aia? am șoptit eu. Era mult mai rău aseară. Am văzut... perfuziile și toate alea. Pe fereastră.

– Fetusul nu este compatibil cu corpul ei. În primul rând că este prea puternic, lucru pe care probabil l-ar mai putea suporta o vreme. Cea mai mare problemă este că nu-i permite să asimileze nici un fel de hrană de care are nevoie. Corpul ei respinge orice formă de hrană. Încerc să o hrănesc intravenos, dar corpul ei nu asimilează. Toată starea ei este în continuă accelerare. Mă uit la ea – și nu doar la ea, ci și la fetus – cum moare de foame cu fiecare oră care trece. Nu pot să opresc procesul și nici nu-l pot încetini. Nu-mi dau seama ce *vrea*.

Vocea lui îngrijorată se sparse la final.

Mă simțeam la fel ca și ieri când văzusem petele negre de pe burta ei – furios, aproape înnebunit.

Mi-am strâns mâinile în pumni ca să-mi controlez tremuratul. Uram chestia aia care-i făcea rău. Nu era suficient pentru monstrul acela faptul că o distrugea pe dinăuntru. Nu, o mai și înfometa de moarte. Probabil că era în căutarea a ceva în care să-și înfigă dinții – în căutarea unui gât pe care să-l sugă de tot. De vreme ce nu era suficient de mare să omoare pe nimeni încă, se mulțumea să-i sugă Bellei viața.

Le puteam eu spune exact ce voia: moarte și sânge, sânge și moarte.

Pielea îmi era fierbinte și mă înțepa. Inspiram și expiram încet, concentrându-mă pe asta pentru a mă calma.

– Mi-aș dori să-mi dau seama mai bine ce este de fapt, murmură Carlisle. Fetusul este bine protejat. Nu am reușit să fac nici o ecografie. Mă îndoiesc că există vreo cale să bag un ac prin sacul amniotic, dar Rosalie oricum nu mă lasă să încerc.

– Un ac? am bălmăjit eu. La ce bun?

– Cu cât știu mai multe despre fetus cu atât mai bine pot estima ce este în stare să facă. Ce n-aș da măcar pentru o picătură de lichid amniotic. Măcar de-aș ști numărul de cromozomi...

– Mă pierzi, doctore. Pot să simplifici?

El chicoti o dată – chiar dacă râsul său suna epuizat.

– OK. Câtă biologie știi? Ai învățat despre perechile de cromozomi?

– Cred că da. Avem douăzeci și trei, nu?

– Oamenii au.

Am clipit.

– Voi câte aveți?

– Douăzeci și cinci.

M-am încruntat, uitându-mă la pumnii mei pentru o secundă.

– Asta ce vrea să însemne?

– Am crezut că însemna faptul că speciile noastră sunt aproape complet diferite. Că au mai puține în comun decât au un leu și o pisică domestică. Dar această viață nouă – ei bine, îmi arată faptul că suntem mai compatibili din punct de vedere genetic decât am crezut. Oftă întristat. Nu am știut să-i avertizez.

Am oftat și eu. Îmi fusese ușor să-l urăsc pe Edward pentru ignoranța sa. Încă-l mai uram. Îmi era pur și simplu mult prea

greu să simt același lucru și pentru Carlisle. Poate pentru că pe Carlisle nu eram așa gelos cum eram pe Edward.

– M-ar putea ajuta să știu numărul lor – să văd dacă fetusul seamănă mai mult cu noi sau cu ea. Să știu la ce să mă aștept. Apoi ridică din umeri. Și poate n-ar folosi la nimic. Presupun că nu-mi doresc decât să am ceva de studiat, ceva de făcut.

– Mă întreb cum sunt cromozomii mei, am murmurat eu la întâmplare.

M-am gândit iar la testele acelea pentru steroizi pe care le fac la olimpiade. Făceau scanări de ADN oare?

Carlisle tuși sfios.

– Tu ai douăzeci și patru de perechi, Jacob.

M-am întors încet să mă uit la el, ridicând din sprâncene.

Părea jenat.

– Am fost... curios. Mi-am permis să verific asta când te-am tratat anul trecut în iunie.

M-am gândit la asta o secundă.

– Presupun că asta ar trebui să mă enerveze. Dar sincer să fiu nu-mi pasă.

– Iartă-mă. Ar fi trebuit să întreb.

– Nu-i nimic, doctore. N-ai avut nici o intenție rea.

– Nu, te asigur că nu am avut nici o intenție rea. Pur și simplu... mi se pare fascinantă specia voastră. Presupun că elementele naturii vampirilor mi-au devenit banale de-a lungul secolelor. Abaterea familiei tale de la umanitate mi se pare mult mai interesantă. Aproape magică.

– Abracadabra, am bombănit eu.

Parcă vorbea ca Bella cu prostiile ei cu magia.

Carlisle râse iar. În râsul lui răzbătea și o notă de îngrijorare.

Apoi am auzit vocea lui Edward în casă și ne-am oprit amândoi să ascultăm.

– Vin imediat, Bella. Vreau să vorbesc cu Carlisle o clipă. De fapt, Rosalie, nu te superi dacă vii cu mine, nu? Edward suna diferit. Parcă se simțea puțină viață în vocea lui moartă. O scânteie de ceva. Nu era chiar speranță, ci poate o dorință de speranță.

– Ce este, Edward? întrebă Bella răgușită.

– Nimic pentru care să-ți faci tu griji, draga mea. Nu durează decât o clipă. Te rog, Rose?

– Esme? strigă Rosalie. Ai tu grijă de Bella în lipsa mea?

Am auzit curentul care se făcu atunci când Esme zbură până la parter.

– Sigur că da, spuse ea.

Carlisle își schimbă poziția, răsucindu-se să se uite expectativ la ușă. Edward ieși primul, iar Rosalie imediat după el. Chipul îi era la fel ca vocea, încetase să mai fie mort. Părea profund concentrat pe ceva. Rosalie se uita suspicioasă.

Edward închise ușa în spatele ei.

– Carlisle, murmură el.

– Ce este, Edward?

– Poate că am abordat total greșit problema asta. Tocmai ascultam ce vorbeai tu cu Jacob și ați menționat ceva despre ce vrea... fetusul, iar Jacob a avut un gând interesant.

Eu? Ce-am gândit *eu?* În afară de ura mea obișnuită pentru chestia aceea? Cel puțin nu eram singur în asta. Îmi dădeam seama că și lui Edward îi era destul de greu să folosească un termen atât de blând cum era „fetus".

– Nu am privit problema din unghiul *acela,* continuă Edward. Am tot încercat să-i dăm Bellei ce are ea nevoie. Iar corpul ei acceptă cam la fel cum ar accepta corpurile noastre. Poate că ar trebui să ne gândim la nevoile... fetusului mai întâi.

Poate că, dacă am reuși să-l mulțumim pe el, am putea să o ajutăm mai eficient și pe ea.

– Nu te înțeleg, Edward, spuse Carlisle.

– Gândește-te puțin, Carlisle. Dacă acea creatură este mai mult vampir decât om, atunci e ușor de ghicit după ce poftește – ceva ce nu primește, nu? Jacob s-a gândit la asta.

M-am gândit? Am trecut o dată prin conversație încercând să-mi amintesc pe care dintre cuvinte le-am păstrat pentru mine. Mi-am amintit în același timp în care Carlisle a înțeles.

– O, spuse el pe un ton surprins. Crezi că-i este sete?

Rosalie șuieră. Nu mai era suspicioasă. Chipul ei revoltător de perfect se lumină, ochii făcându-i-se mari de entuziasm.

– Sigur, mormăi ea. Carlisle, avem tot sângele ăla grupa 0 pus deoparte pentru Bella. E o idee bună, adăugă ea fără să se uite la mine.

– Hmm. Carlisle își duse o mână la bărbie și medită. Mă întreb... Și apoi care ar fi cea mai bună cale să i-l administrez...

Rosalie își scutură capul.

– Nu avem timp să fim creativi. Eu aș spune să începem cu metoda tradițională.

– Stai un pic, am șoptit eu. Oprește-te. Vrei să spui – vrei să spui că o pui pe Bella să bea *sânge?*

– A fost ideea ta, câine, spuse Rosalie, încruntându-se spre mine fără ca măcar să mă vadă.

Am ignorat-o și m-am uitat la Carlisle. Aceeași rază de speranță pe care o văzusem pe chipul lui Edward se afla acum și în ochii doctorului. Își țuguie buzele, speculând.

– E pur și simplu...

Nu-mi găseam cuvântul potrivit.

– Monstruos? sugeră Edward. Revoltător?

– Cam așa ceva.

– Dar dacă ajută? şopti el.

Mi-am scuturat capul nervos.

– Ce-ai de gând să faci, îi bagi un tub pe gât?

– Am de gând să-i cer părerea. Doar că voiam să vorbesc mai întâi cu Carlisle.

Rosalie încuviinţă din cap.

– Dacă-i spui că ar putea să-i facă bine copilului atunci ea va fi dispusă să încerce orice. Chiar dacă trebuie să-i hrănim printr-un tub.

Abia atunci mi-am dat seama – când am auzit cum i se înmuia vocea când rostea cuvântul *copil* – că blonda ar accepta orice ar putea să-l ajute pe monstrul acela mic care-i sugea viaţa Bellei. Ăsta era de fapt lucrul misterios care le lega pe ele două? Voia Rosalie copilul?

L-am văzut cu coada ochiului pe Edward dând o dată din cap, absent, fără să se uite în direcţia mea. Dar eu mi-am dat seama că-mi răspundea la întrebări.

Ha! N-aş fi crezut că păpuşa asta Barbie rece ca gheaţa avea şi o latură maternă. S-a zis cu protejarea Bellei – probabil că Rosalie i-ar înfige Bellei tubul pe gât cu mâna ei.

Buzele lui Edward se strânseră într-o linie dură şi mi-am dat seama că o nimerisem iar.

– Ei bine, n-avem timp să stăm şi să discutăm despre asta, spuse Rosalie nerăbdătoare. Tu ce crezi, Carlisle? Putem încerca?

Carlisle trase adânc aer în piept şi se ridică în picioare.

– O să o întrebăm pe Bella.

Blondina zâmbi triumfător – normal că, dacă depinde de Bella, atunci lucrurile vor ieşi cum vrea ea.

M-am ridicat şi eu cu greu de pe scări şi m-am luat după ei în timp ce dispărură în casă. Nu eram sigur de ce. Probabil că era

o curiozitate morbidă. Era ca un film de groază. Monștri și sânge peste tot.

Poate pur și simplu nu mai rezistam să nu iau încă o doză din cantitatea mea de droguri limitată.

Bella zăcea întinsă pe patul ei de spital, burta ei arătând ca un munte pe sub cearșafuri. Arăta precum ceara – fără culoare și oarecum străvezie. Ai fi zis că e deja moartă dacă nu ar fi fost mișcarea discretă a pieptului ei, respirația ei superficială. Și apoi mai erau și ochii ei care ne priveau pe toți patru cu o suspiciune epuizată.

Ceilalți se aflau deja lângă ea, umblând prin cameră cu niște mișcări bruște și rapide. Era înfricoșător să te uiți la ei. Eu mă plimbam încet pe acolo.

– Ce se întâmplă? ceru Bella să știe cu vocea ei șoptită și răgușită. Mâna ei ca de ceară se ridică deodată ca și cum ar fi încercat să-și protejeze burta sub formă de balon.

– Jacob a avut o idee care te-ar putea ajuta, spuse Carlisle.

Mi-aș fi dorit să nu mă implice în chestia asta. Nu am sugerat nimic. Să-i dea toate meritele soțului ei strigoi, așa cum trebuia.

– Nu va fi... plăcut, dar...

– Dar îl va ajuta pe copil, îl întrerupse Rosalie entuziasmată. Ne-am gândit la o metodă mai bună de a-l hrăni. Poate.

Bella dădu din gene. Apoi scoase un chicotit slăbit.

– Nu va fi plăcut? șopti ea. Doamne, ce schimbare! Se uită la perfuzia din brațul ei și chicoti din nou.

Blondina râse cu ea.

Fata arăta de parcă mai avea doar câteva ore de trăit și sigur simțea dureri mari, însă avea chef de glume. Încerca să mai detensioneze atmosfera, să fie mai bine pentru toată lumea.

Edward o înconjură pe Bella, expresia lui intensă neavând nici o urmă de umor. M-am bucurat. Mă ajuta, măcar puțin, că

suferea mai mult decât mine. O luă de mână, dar nu de aceea cu care încă-şi proteja burta umflată.

– Bella, draga mea, îţi vom cere să faci ceva monstruos, spuse el folosind acelaşi adjectiv pe care mi-l ridicase mie la fileu. Revoltător.

Ei bine, cel puţin îi spunea direct.

Ea respiră superficial şi greu.

– Cât de rău?

Carlisle fu cel care răspunse.

– Credem că fetusul are un apetit mai apropiat de al nostru decât de al tău. Credem că îi este sete.

Ea clipi.

– Oo, *Oo*.

– Starea ta – de fapt stările voastre – se înrăutăţesc cu rapiditate. Nu avem timp de pierdut ca să ne gândim la o metodă mai plăcută de a face asta. Cea mai rapidă cale este să testăm teoria...

– Trebuie să-l beau, şopti ea. Dădu uşor din cap – abia dacă avea energie să aplece puţin capul. Pot să fac asta. Să exersez pentru mai târziu, nu?

Buzele ei palide se întinseră într-un surâs în timp ce se uita la Edward. El nu-i răspunse la zâmbet.

Rosalie începu să bată uşor din deget nerăbdătoare. Sunetul era incredibil de enervant. Mă întreb ce-ar face dacă aş lua-o şi aş arunca-o printr-un perete chiar acum.

– Deci, cine-mi prinde şi mie un urs grizzly? şopti Bella.

Carlisle şi Edward schimbară o privire scurtă. Rosalie încetă să mai bată din deget.

– Ce?

– Ar fi un test mai eficient dacă nu am lua-o pe ocolite, Bella, spuse Carlisle.

– *Dacă* fetusul are poftă de sânge, explică Edward, atunci nu are poftă de sânge de animal.

– Pentru tine nu va fi nici o diferență, Bella. Nu te gândi la asta, o încurajă Rosalie.

Ochii Bellei se făcură mari.

– Al cui? rosti ea pe nerăsuflate, uitându-se brusc la mine.

– Nu sunt aici pe post de donator, Bells, am bombănit eu. Și, în plus, chestia aia tânjește după sânge de om, nu cred că al meu se încadrează...

– Avem sânge de rezervă, îi spuse Rosalie, vorbind peste mine înainte să termin, ca și cum nici nu aș fi fost acolo. Pentru tine – pentru orice eventualitate. Nu-ți face griji cu privire la absolut nimic. Totul va fi bine. Am un sentiment bun cu privire la asta, Bella. Cred că bebelușul se va simți mult mai bine.

Bella își trecu o mână peste burtă.

– Ei bine, spuse ea răgușit, abia auzindu-se. *Eu* mor de foame, deci probabil că și el. Încerca să facă o glumă. Haideți să începem. Primul meu act vampiric.

13. NOROCUL MEU CĂ AM STOMACUL TARE

Carlisle şi Rosalie plecară într-o clipită, ducându-se în grabă la etaj. Îi auzeam cum dezbăteau dacă nu cumva să i-l încălzească. Ah! M-am întrebat ce chestii din casa groazei mai ţineau pe aici. Frigiderul plin de sânge – verificat. Ce altceva? Cameră de tortură? Camera sicrielor?

Edward rămase să o ţină pe Bella de mână. Nu părea să mai aibă energie să mai păstreze până şi ideea aceea de speranţă pe care o avusese mai înainte. Se uitau unul în ochii celuilalt, dar nu într-un mod siropos. Era ca şi cum purtau o conversaţie. Parcă îmi aminteau oarecum de Sam şi Emily.

Nu, nu era siropos şi tocmai asta făcea scena să fie atât de greu de privit.

Ştiam cum era pentru Leah să fie nevoită să vadă asta tot timpul. Să o audă în capul lui Sam. Normal că ne părea rău pentru ea, nu eram nişte monştri – cel puţin nu în sensul acela. Dar presupun că o judecasem pentru felul în care rezista. Se certa cu toată lumea, încerca să ne facă şi pe noi la fel de nefericiţi cum era ea.

Nu aveam s-o mai judec niciodată. Cum ar putea cineva să nu împrăştie genul acesta de nefericire? Cum ar putea cineva să *nu* încerce să-şi mai uşureze povara punând puţin din ea şi pe umerii altcuiva?

Şi, dacă asta însemna că trebuia să am haită, cum aş putea să o acuz că mi-a luat libertatea. Şi eu aş fi făcut la fel. Dacă ar fi fost o cale să scap de durerea aceea, atunci aş fi profitat şi eu.

Rosalie se întoarse în grabă la parter într-o secundă, zburând prin cameră ca un vânt rece, împrăştiind un miros arzător. Se opri în bucătărie şi am auzit scârţâitul unei uşi de la dulap.

– Nu *transparent*, Rosalie, murmură Edward.

Îşi dădu ochii peste cap.

Bella părea curioasă, însă Edward îşi tot scutura capul uitându-se la ea.

Rosalie zbură iar prin cameră şi dispăru din nou.

– A fost ideea ta? şopti Bella, vocea fiindu-i răguşită în timp ce se chinuia să vorbească suficient de tare pentru mine.

Uita mereu că auzeam perfect. Îmi plăcea că de cele mai multe ori părea să uite că nu eram om cu totul. M-am dus mai aproape ca să nu fie nevoită să se chinuiască aşa de tare.

– Nu da vina pe mine pentru asta. Vampirul tău mi-a extras un comentariu răutăcios din minte.

Ea zâmbi puţin.

– Nu mă aşteptam să te mai văd.

– Da, nici eu, spuse el.

Era ciudat să stau pur şi simplu în picioare acolo, doar că vampirii mutaseră toată mobila din calea aparaturii medicale. Mi-am imaginat că pe ei nu-i deranja – era totuna pentru ei dacă stăteau aşezaţi sau în picioare. Nici pe mine nu m-ar fi deranjat cine ştie ce dacă nu aş fi fost atât de epuizat.

– Edward mi-a spus ce-a trebuit să faci. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Probabil era doar o chestiune de timp până când să-mi sară țandăra cu privire la ceva ce mă punea Sam să fac, am mințit eu.

– Și Seth, șopti ea.

– El este sincer bucuros să fie de ajutor.

– Urăsc faptul că îți fac probleme.

Am râs o dată – sau mai degrabă am lătrat decât am râs.

Ea oftă slab.

– Presupun că nu-i nimic nou, nu?

– Nu, nu chiar.

– Nu trebuie să stai și să te uiți, spuse ea abia mișcându-și buzele când rostea cuvintele.

Puteam pleca. Probabil că era o idee bună. Dar, dacă plecam, la felul în care arăta, puteam pierde ultimele cincisprezece minute din viața ei.

– Nu prea am unde să mă duc, i-am spus eu, încercând să nu mi se citească emoția în voce. Să mă fac lup este mult mai puțin atrăgător de când a venit și Leah.

– Leah? gemu ea.

– Nu i-ai spus? l-am întrebat pe Edward.

El ridică din umeri fără să-și ia ochii de pe fața ei. Mi-am dat seama că nu era o veste așa interesantă pentru el, nu era ceva care merita povestit având în vedere evenimentele mai importante prin care trecea.

Bella nu o luă așa de ușor. Parcă era o veste proastă pentru ea.

– De ce? răsuflă ea.

Nu voiam să intru în varianta aia lungă ca un roman.

– Ca să-l supravegheze pe Seth.

– Dar Leah ne urăște, șopti ea.

Pe noi. Mișto. Îmi dădeam seama că totuși se temea.

– Leah n-o să deranjeze pe nimeni. Cu excepţia mea. E în haita mea – m-am strâmbat când am rostit cuvintele –, aşa că este sub conducerea mea. Of!

Bella nu părea convinsă.

– Te temi de *Leah*, dar eşti cea mai bună prietenă a blondei psihopate?

Se auzi un şuierat încet de la etajul doi.

– Mişto, m-a auzit.

Bella se încruntă la mine.

– Nu zice aşa. Rose... înţelege.

– Mda, am bombănit eu. Ea înţelege că ai să mori şi nu-i pasă atâta timp cât rămâne ea cu odrasla mutantă din toată afacerea asta.

– Nu mai fi aşa ticălos, Jacob, şopti ea.

Părea prea slăbită ca să mă supăr pe ea. Am încercat să zâmbesc în schimb.

– O spui de parcă ar fi posibil aşa ceva.

Bella încercă să nu-mi răspundă la zâmbet pentru o secundă, dar, până la urmă, nu se putu abţine; buzele ei albe ca varul se ridicară la colţuri.

După aceea, Carlisle şi cu psihopata de care vorbeam mai înainte fură lângă noi. Carlisle avea în mână un pahar alb de plastic – genul acela cu capac şi cu pai flexibil. A – *nu transparent;* abia acum m-am prins. Edward nu voia ca Bella să trebuiască să se gândească la ceea ce făcea mai mult decât era necesar. Nu se vedea deloc ce era în pahar. Dar eu îi simţeam mirosul.

Carlisle ezită, mâna în care avea paharul fiind pe jumătate întinsă. Bella se uită la el, părând iar speriată.

– Putem să încercăm altă metodă, spuse Carlisle încet.

– Nu, şopti Bella. Încerc asta prima dată. Nu avem timp...

La început am crezut că și-a venit în sfârșit în fire și a început să-și facă griji pentru ea, însă apoi se bătu ușor cu mâna peste burtă.

Bella se întinse și-i luă paharul din mâini. Îi tremura puțin mâna, iar eu am auzit clipocitul de dinăuntru. Încercă să se ridice într-un cot, însă abia dacă putea să-și ridice capul. Mă trecu un fior pe șira spinării când am văzut cât de fragilă devenise în mai puțin de o zi.

Rosalie își puse brațul în jurul umerilor Bellei, susținându-i și capul așa cum făceau cu un nou-născut. Blondina asta avea ceva cu copiii.

– Mersi, șopti Bella.

Se uită la noi toți. Era încă suficient de conștientă să-i fie rușine. Dacă nu ar fi fost atât de sfârșită, pariez că ar fi roșit.

– Nu-i băga în seamă pe ei, murmură Rosalie.

Mă simțeam ciudat. Ar fi trebuit să plec când Bella îmi oferise ocazia. Nu aveam ce căuta aici, nu aveam de ce să iau parte la asta. M-am gândit să dezertez, însă apoi mi-am dat seama că o asemenea mișcare nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile – i-ar fi fost mai greu să treacă prin asta. Ar fi crezut că eram prea dezgustat ca să mai stau. Lucru care nu era departe de adevăr.

Și totuși. Chiar dacă nu aveam de gând să-mi asum responsabilitatea pentru ideea asta, nu voiam nici să cobesc.

Bella ridică paharul la nivelul feței și mirosi capătul paiului. Tresări, după care se strâmbă.

– Bella, draga mea, putem găsi o modalitate mai ușoară, spuse Edward, întinzând mâna după pahar.

– Strânge-te de nas, îi sugeră Rosalie.

Se uită așa de urât la mâna lui Edward de parcă i-ar fi venit să o plesnească. Mi-aș fi dorit să fi făcut asta. Pariez că Edward

nu ar trece cu vederea *așa un lucru* și tare mi-ar fi plăcut s-o văd pe Blondină fără o mână.

– Nu, nu este vorba de asta. Doar că... Bella trase adânc aer în piept. Miroase bine, recunoscu ea pe o voce rușinată.

Am înghițit în sec, luptându-mă să nu par atât de dezgustat cum eram de fapt.

– Asta e bine, îi spuse Rosalie Bellei entuziasmată. Asta înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Încearcă.

Uitându-mă la expresia Blondinei, am fost surprins să văd că nu începe un dans al victoriei.

Bella își bagă paiul între buze, închise ochii strâns și strâmbă din nas. Am auzit sângele clipocind în pahar din nou când mâna îi tremură. Trase o înghițitură, după care gemu încet cu ochii încă închiși.

Edward și cu mine am pășit înainte în același timp. El îi atinse fața. Eu mi-am încleștat mâinile la spate.

– Bella, iubirea mea...

– N-am nimic, șopti ea. Deschise ochii și începu să se uite la el. Expresia ei era... scuzătoare. Rugătoare. Speriată. Are și *gust* bun.

Mi se agită sucul gastric în stomac, amenințând să dea pe dinafară. Mi-am încleștat dinții.

– Asta e bine, repetă Blondina încă în culmea fericirii. E semn bun.

Edward nu făcu decât să-și pună mâna pe obrazul ei, mulându-și degetele pe conturul oaselor ei fragile.

Bella oftă și luă din nou paiul între buze. De data asta trase tare. Gestul acesta nu fu la fel de slab ca restul lucrurilor la ea. Era ca și cum un instinct prelua comanda.

– Cum stai cu stomacul? Ți-e greață? o întrebă Carlisle.

Bella își scutură capul.

– Nu, nu mă simt rău, şopti ea. Uite o premieră, nu?

Rosalie radia de fericire.

– Excelent.

– Cred că este un pic cam devreme pentru asta, Rose, murmură Carlisle.

Bella înghiţi încă o gură mare de sânge. Apoi îi aruncă o privire lui Edward.

– Asta îmi afectează totalul? şopti ea. Sau începem să numărăm după ce devin vampir?

– Nu ţine nimeni socoteala, Bella. În orice caz, nu a murit nimeni pentru sângele ăsta. Afişă un zâmbet lipsit de viaţă. Cazierul tău este tot curat.

M-au pierdut.

– Îţi explic mai târziu, spuse Edward atât de încet încât cuvintele lui părură doar o răsuflare.

– Ce? şopti Bella.

– Vorbeam de unul singur, minţi el relaxat.

Dacă reuşea chestia asta, dacă Bella trăia, Edward nu avea să mai scape aşa de uşor când simţurile ei vor fi la fel de ascuţite ca ale lui. Va trebui să mai lucreze la partea cu sinceritatea.

Buzele lui Edward tresăltară, luptându-se cu un zâmbet.

Bella mai înghiţi câţiva mililitri, uitându-se pe după noi spre fereastră. Probabil că se prefăcea că nu eram şi noi acolo. Sau poate că nu eram eu acolo. Nimeni altcineva din grupul acesta nu ar fi dezgustat de ceea ce făcea ea. Ba din contră – probabil că abia se abţineau să nu-i smulgă paharul din mână.

Edward îşi dădu ochii peste cap.

Doamne, cum suportă cineva să trăiască în aceeaşi casă cu el? Chiar era păcat că nu-i putea auzi şi gândurile Bellei. Ar scoate-o din minţi şi pe ea şi atunci s-ar plictisi de el.

Edward chicoti o dată. Bella se uită la el imediat și zâmbi pe jumătate când văzu amuzamentul de pe fața lui. Mi-am dat seama că nu era ceva ce mai văzuse la el de-o vreme.

– Ce-i așa de amuzant? spuse ea dintr-o suflare.

– Jacob, răspunse el.

Se uită la mine, afișând un alt zâmbet epuizat.

– Jake e un amuzant, fu ea de acord.

Minunat, acum eram clovnul familiei regale.

– Ta-dam, am mormăit eu, imitând o bătaie de tobe.

Ea zâmbi din nou, după care mai trase o dată din pahar. Am tresărit când a tras aer, scoțând un zgomot puternic.

– Am reușit, spuse ea, sunând mulțumită. Vocea îi era mai clară – încă răgușită, doar că pentru prima dată azi nu mai era șoptită. Dacă o să continui așa, Carlisle, îmi scoți acele astea din mine?

– Cât mai curând, îi promise el. Sincer să fiu, nu te ajută cu mare lucru.

Rosalie o mângâie pe Bella pe frunte și schimbară amândouă o privire plină de speranță.

Oricine putea vedea – paharul plin cu sânge uman provocase o schimbare imediată. Îi revenea culoarea în obraji – se observa o ușoară nuanță de roz în obrajii ei precum ceara. Deja parcă nu mai părea să aibă nevoie așa de tare de susținerea lui Rosalie. Respira mai ușor și puteam să jur că bătăile inimii îi erau mai puternic, mai regulate.

Totul se accelerase.

Urma de speranță din ochii lui Edward devenise ceva real.

– Mai vrei? o presă Rosalie.

Bella lăsă umerii în jos.

Edward îi aruncă o căutătură urâtă lui Rosalie înainte să vorbească cu Bella.

– Nu trebuie să mai bei imediat.

– Da, știu. Dar... *vreau*, recunoscu ea întristată.

Rosalie își trecu degetele ascuțite prin părul încâlcit al Bellei.

– Nu trebuie să-ți fie rușine de asta, Bella. Corpul tău are pofte. Înțelegem cu toții lucrul acesta. Tonul ei fusese liniștitor inițial, dar apoi adăugă cu asprime: Oricine nu înțelege lucrul acesta nu are ce căuta aici.

Ultima parte îmi era evident adresată mie, însă eu nu aveam de gând s-o las pe Blondină să-mi vină de hac. Mă bucuram că Bella se simțea mai bine. Și ce dacă mijloacele prin care se întâmplase asta mă îngrețoșau cumplit? Nu era ca și cum spusesem ceva.

Carlisle luă paharul din mâna Bellei.

– Vin imediat.

Bella se uită la mine în timp ce Carlisle plecă.

– Jake, arăți groaznic, spuse ea răgușit.

– Uite cine vorbește.

– Pe bune acum, când ai dormit ultima oară?

M-am gândit la asta o secundă.

– Hm. Nu sunt așa de sigur.

– Vai, Jake. Acum mă joc și cu sănătatea ta. Nu fi prost!

Mi-am scrâșnit dinții. Deci ea avea voie să se sinucidă pentru un monstru, dar eu nu aveam voie să pierd câteva nopți de somn ca să mă uit la ea cum o face?

– Odihnește-te puțin, te rog, continuă ea. Sunt câteva paturi la etaj – ești bine-venit în oricare dintre ele.

Privirea de pe fața lui Rosalie îmi dădu clar de înțeles că în cel puțin unul nu eram bine-venit. Mă făcu să mă întreb de ce avea nevoie de pat Frumoasa Neadormită. Era chiar așa de posesivă cu recuzita ei?

– Mersi, Bella, însă prefer să dorm pe pământ. Departe de duhoarea asta, înțelegi tu.

Ea se strâmbă.

– Corect.

În clipa aceea se întoarse Carlisle, iar Bella se întinse după pahar absentă, ca și cum se gândea la altceva. Începu să bea sângele cu aceeași expresie distrasă.

Pe bune că arăta mai bine. Se aplecă în față, având grijă la perfuzii și se ridică în fund. Rosalie umbla pe acolo gata să o prindă pe Bella dacă ar fi căzut. Dar Bella nu avea nevoie de ea. Trăgând profund aer în piept între înghițituri, Bella termină repede și al doilea pahar.

– Cum te simți acum? o întrebă Carlisle.

– Nu îmi mai e rău. Mi-e oarecum foame... numai că nu sunt sigură dacă e foame sau *sete*, înțelegi?

– Carlisle, uită-te la ea, murmură Rosalie atât de îngâmfată încât doar penele de păun îi lipseau. Este evident că asta vrea corpul ei. Ar trebui să mai bea.

– E încă om, Rosalie. Are nevoie și de mâncare. Hai să o lăsăm un pic să vedem cum o afectează și apoi poate putem să încercăm iar și cu mâncare. Îți este poftă de ceva în mod special, Bella?

– De ouă, spuse ea imediat, după care schimbă o privire și un zâmbet cu Edward.

Surâsul lui era abia schițat, dar chipul îi era mai plin de viață decât înainte.

Am clipit în momentul acela și aproape că am uitat cum să-mi deschid ochii.

– Jacob, murmură Edward. Chiar ar trebui să dormi. Așa cum a spus Bella, ești cu siguranță bine-venit să dormi aici, însă

probabil că te-ai simți mai bine afară. Nu-ți face griji pentru nimic – îți promit că vin eu să te caut dacă este nevoie de ceva.

– Sigur, sigur, am bombănit eu.

Acum că Bella părea să mai aibă câteva ore în plus de trăit, puteam să fug. Să mă ghemuiesc sub un copac undeva. Într-un loc suficient de departe ca mirosul să nu mă ajungă. Strigoiul o să mă trezească dacă mergea ceva rău. Îmi era dator.

– Așa este, fu Edward de acord.

Am încuviințat din cap, după care mi-am pus mâna peste a Bellei. A ei era rece ca gheața.

– Să te simți mai bine, am spus eu.

– Mulțumesc, Jacob.

Își întoarse mâna și mi-o strânse pe a mea.

Am simțit cercul subțire al verighetei mișcându-se pe degetul ei slăbănog.

– Aduce-ți-i o pătură sau ceva, am bombănit eu în timp ce mă întorceam spre ușă.

Înainte să apuc să ies, două urlete străpunseră aerul liniștit al dimineții. Nu aveai cum să ignori alarma din tonul lor. De data asta nu era vorba despre nici o neînțelegere.

– La naiba, am mârâit eu și am ieșit în grabă pe ușă.

Am sărit de pe verandă, transformându-mă în aer. Se auzi un sunet ascuțit de ruptură în timp ce pantalonii mei scurți se destrămară. La naiba! Erau singurele haine pe care le aveam. Nu mai conta acum. Am aterizat pe labe și luat-o la goană spre vest.

Ce s-a întâmplat? am strigat eu în gând.

Sosesc, răspunse Seth. *Cel puțin trei.*

S-au despărțit?

Alerg spre Seth cu viteza luminii, promise Leah. Simțeam aerul cum îi umfla plămânii în timp ce se forța să alerge cu o

viteză incredibilă. Pădurea vâjâia pe lângă ea. *Până acum, nici un alt punct de atac.*

Seth, nu-i provoca. Așteaptă-mă.

Încetinesc. Ah – ce aiurea e să nu-i pot auzi. Cred...

Ce?

Cred că s-au oprit.

Așteaptă și restul haitei?

Șșșt. Simți?

Am absorbit senzațiile. Strălucirea slabă și mută se simți în aer.

Cineva se transformă?

Așa se pare, fu Seth de acord.

Leah zbură în poiana mică unde aștepta Seth. Își înfipse ghearele în pământ, învârtindu-se ca o mașină de curse.

Te-acopăr eu, frățioare.

Vin, spuse Seth agitat. *Încet. Merg.*

Aproape au ajuns, le-am spus eu. Am încercat să zbor ca Leah. Era groaznic să fiu separat de Seth și de Leah cu un potențial pericol mai aproape de ei decât de mine. Nu era bine. Ar trebui să fiu cu ei, între ei și cine știe ce se îndreaptă spre noi.

Ia uite cine a devenit deodată foarte patern, gândi Leah ironică.

Mintea la treabă, Leah.

Patru, hotărî Seth. Puștiul are urechi bune. *Trei lupi, un om.*

În clipa aceea am ajuns în micuța poiană, ducându-mă direct la ei. Seth răsuflă ușurat, după care se îndreptă, fiind deja la locul lui lângă umărul meu drept. Leah veni la stânga mea cu ceva mai puțin entuziasm.

Deci am un grad mai mic decât Seth, bombăni ea în sinea ei.

Primul venit, primul servit, gândi Seth încrezut. *Și, în afară de asta tu nu ai fost niciodată pe locul trei până acum. Tot ai avansat.*

Faptul că mă aflu sub comanda fratelui meu mai mic nu înseamnă o avansare.

Şşş! m-am plâns eu. *Nu-mi pasă ce grade aveţi. Tăceţi din gură şi pregătiţi-vă.*

Au apărut câteva secunde mai târziu, mergând, aşa cum gândise Seth. Jared era în faţă sub formă umană, cu mâinile sus. Paul, Quil şi Collin erau pe patru picioare în spatele lui. Nu era nimic agresiv în poziţiile lor. Stăteau în spatele lui Jared cu urechile în sus, în alertă, dar calmi.

Dar... mi se păru ciudat că Sam a ales să-l trimită pe Collin, şi nu pe Embry. Eu nu aşa aş fi procedat dacă aş fi trimis un detaşament diplomat într-un teritoriu duşman. Nu aş trimite un copil. Aş trimite luptătorul experimentat.

O diversiune? gândi Leah.

Făceau Sam, Embry şi Brady o mişcare de unii singuri? Nu părea tipic pentru ei.

Vrei să mă duc să verific? Pot să alerg pe graniţă şi să mă întorc în două minute.

Ar trebui să-i avertizez pe membrii familiei Cullen? se întrebă Seth.

Şi dacă tocmai ăsta e scopul, să ne despartă? am întrebat eu. *Membrii familiei Cullen ştiu că s-a întâmplat ceva. Sunt pregătiţi.*

Sam nu ar fi atât de prost... şopti Leah, înfricoşată. Îşi imagina că Sam îi atacă pe membrii familiei Cullen având doar două ajutoare.

Nu, nu ar face asta, am asigurat-o eu, deşi şi mie mi se făcea rău de la imaginea din capul ei.

În tot acest timp, Jared şi ceilalţi trei lupi se uitau la noi, aşteptând. Era ciudat să nu aud ce-şi spuneau Quil, Paul şi Collin. Expresiile lor era goale – de necitit.

Jared îşi drese glasul, după care dădu o dată din cap.

– Am venit cu gând de pace, Jake. Vrem să vorbim.

Crezi că-i adevărat? întrebă Seth.

Are sens, dar...

Mda, fu Leah de acord. *Dar.*

Nu ne-am relaxat.

Jared se încruntă.

– Ar fi mai uşor să vorbim dacă v-aş auzi şi eu.

M-am uitat fix la el. Nu aveam de gând să mă transform la loc până când nu eram convins cum stătea treaba. Până când nu avea sens. De ce Collin? Asta era partea care mă îngrijora cel mai tare.

– OK. Atunci presupun că o să vorbesc numai eu, spuse Jared. Jake, vrem să te întorci.

Quil scoase un schelălăit paşnic în spatele lui. Îi susţinea afirmaţia.

– Ne-ai despărţit familia. Nu aşa trebuie să fie.

Nu eram neapărat împotriva a ceea ce spusese, însă nu avea nici un rost. Mai erau câteva divergenţe de opinii nerezolvate între mine şi Sam la momentul de faţă.

– Ştim că ai o părere... diferită cu privire la situaţia prin care trece familia Cullen. Ştim că este o problemă. Dar tu ai exagerat.

Seth mârâi.

Am exagerat? Şi un atac fără avertisment asupra aliaţilor noştri nu înseamnă *exagerare?*

Seth, ştii ce faţă trebuie să ai când joci pocher? Relaxează-te.

Scuze.

Jared se uită la Seth, după care iar la mine.

– Sam este dispus să ia lucrurile încet, Jacob. S-a calmat, a vorbit şi cu ceilalţi bătrâni. Au hotărât că nu este lucrul cel mai potrivit la momentul de faţă să ia măsuri imediate.

În traducere: au pierdut deja elementul surpriză, gândi Leah.

Era ciudat cât de diferită era gândirea noastră comună. Haita era deja haita lui Sam, deja erau „ei" pentru noi. Ceva din afară și diferit. Și ce era mai ales ciudat era faptul că Leah gândea la modul acesta – că era o parte solidă din „noi".

– Billy și Sue sunt de acord cu tine, Jacob, că putem să așteptăm până când Bella... este separată de problemă. Nici unul dintre noi nu s-ar simți confortabil s-o ucidă.

Deși tocmai îi atrăsesem atenția lui Seth pentru chestia asta, nu m-am putut abține să nu scot și eu un mic mârâit la rândul meu. Deci nu prea se *simțeau confortabil* să ucidă, nu?

Jared ridică mâinile din nou.

– Ușor, Jake. Știi la ce mă refer. Ideea este că vom aștepta și vom reevalua situația. Vom decide mai târziu dacă este vreo problemă cu... chestia aia.

Ha, gândi Leah. *Ce baliverne!*

Nu crezi?

Știu la ce se gândesc, Jake. La ce se gândește Sam. Pariază pe faptul că Bella moare oricum. Și își imaginează că vei fi atât de furios...

Că voi conduce eu însumi atacul. Urechile mi se lipiră de cap. Era destul de plauzibil ce gândea Leah. Și destul de probabil. Când... dacă chestia aia o omoară pe Bella, atunci va fi ușor de uitat ce sentimente am acum pentru familia lui Carlisle. Probabil că mi se vor părea iar niște dușmani – doar niște strigoi băutori de sânge.

Îți aduc eu aminte, șopti Seth.

Știu, puștiule. Întrebarea este dacă o să te ascult eu pe tine.

Jake? întrebă Jared.

Am oftat.

Leah, dă o tură – pentru orice eventualitate. Va trebui să vorbesc cu el şi vreau să fiu sigur că nu se întâmplă nimic altceva cât timp sunt om.

Scuteşte-mă, Jacob. Poţi să te schimbi de faţă cu mine. Deşi m-am străduit să nu, te-am mai văzut gol şi altă dată – nu mă impresionează foarte tare, aşa că nu-ţi face griji.

Nu încerc să-ţi protejez inocenţa ochilor, ci încerc să ne protejez spatele. Pleacă de aici!

Leah pufni o dată, după care se avântă în pădure. Îi auzeam ghearele brăzdând pământul, făcând-o să alerge mai repede.

Nuditatea era o parte neplăcută, dar pe care n-o puteai evita în viaţa de haită. Nu ne-a deranjat lucrul acesta înainte să apară Leah. Apoi devenise ciudat. Leah avea o putere medie de autocontrol când venea vorba de temperamentul ei – a durat o vreme până să reuşească să nu-şi rupă hainele de fiecare dată când se enerva. Trăseserăm cu toţii cu ochiul. Şi nu că nu merita să te uiţi; doar că *nu* mai merita la fel de tare când te prindea că te gândeşti la asta mai târziu.

Jared şi restul haitei se uitau cu nişte expresii îngrijorate la locul în care ea dispăruse.

– Unde se duce? întrebă Jared.

L-am ignorat, închizând ochii şi venindu-mi iar în fire. Mi se părea că aerul tremură în jurul meu, ieşind din mine în valuri mici. M-am ridicat pe picioarele din spate, prinzând momentul în care să fiu complet drept să mă pot schimba la loc în om.

– Oh, spuse Jared. Salut, Jake.

– Salut, Jared.

– Mulţumesc că vorbeşti cu mine.

– Mda.

– Vrem să te întorci, frate.

Quil schelălăi iar.

– Nu știu dacă e așa de ușor, Jared.

– Hai acasă, spuse el, înclinându-se în față. Rugându-mă. Putem să rezolvăm problema asta. Locul tău nu e aici. Lasă-i și pe Seth și Leah să vină acasă.

Am râs.

– Sigur că da. De parcă nu i-am implorat întruna să facă asta de la început.

Seth pufni în spatele meu.

Jared se gândi la asta, ochii lui fiind iar prudenți.

– Atunci care este problema?

M-am gândit la asta un minut, iar el a așteptat.

– Nu știu. Doar că oricum nu sunt sigur că lucrurile vor putea reveni la normal, Jared. Nu știu cum funcționează asta – nu e ca și cum pot să anulez și să activez chestia asta cu Alfa după cum îmi tună mie. Mi se pare oarecum definitivă.

– Locul tău încă este alături de noi.

Mi-am ridicat sprâncenele.

– Doi Alfa nu au ce căuta în același loc, Jared. Mai ții minte cât de aproape a fost aseară? Instinctul de competiție este prea puternic.

– Și acum aveți de gând să stați cu paraziții ăștia pentru tot restul vieții? vru el să știe. Nu aveți o casă aici. Deja nu mai aveți haine, sublinie el. O să stai tot timpul sub forma de lup? Știi că Leah urăște să mănânce așa.

– Leah poate să facă ce vrea când i se face foame. Se află aici din voința sa. *Eu* nu spun nimănui ce să facă.

Jared oftă.

– Lui Sam îi pare rău pentru ce ți-a făcut.

Am încuviințat din cap.

– Nu mai sunt supărat.

– Dar?

– Dar nu mă întorc, nu acum. Vom aştepta să vedem cum merg lucrurile. Şi îi vom proteja pe membrii familiei Cullen atâta timp cât vom considera necesar. Pentru că, în ciuda a ceea ce crezi, nu este vorba numai de Bella. Îi protejăm pe cei care au nevoie să fie protejaţi. Şi asta se aplică şi la membrii familiei Cullen. Sau cel puţin la o bună parte dintre ei.

Seth schelălăi blând, arătând că era de acord cu mine.

Jared se încruntă.

– Bănuiesc că nu mai am ce să-ţi spun să te conving.

– Acum nu. Vom vedea cum merg lucrurile.

Jared se întoarse să se uite la Seth, concentrându-se pe el individual de mine.

– Sue m-a rugat să-ţi spun – de fapt să te *implor* – să vii acasă. Are inima frântă. E singură. Nu ştiu cum tu şi cu Leah aţi putut să-i faceţi una ca asta. Să o abandonaţi în felul acesta în condiţiile în care tatăl vostru abia a murit...

Seth scânci.

– Uşor, Jared, l-am avertizat eu.

– Nu fac decât să-i spun cum stau lucrurile.

Am pufnit.

– Sigur că da.

Sue era mai puternică decât orice altă persoană pe care o cunoşteam. Mai puternică decât tata, mai puternică decât mine. Era suficient de puternică să apeleze la şantajul sentimental asupra copiilor ei dacă asta îi convingea să se întoarcă acasă. Dar nu era corect să-l manipuleze pe Seth în felul acesta.

– De câte ore exact ştie Sue de treaba asta? Şi cât din timpul acela l-a petrecut cu Billy, bătrânul Quil şi cu Sam? Mda, sunt convins că moare de singurătate. Sigur că eşti liber să pleci dacă vrei, Seth. Ştii asta.

Seth se smiorcăi.

Apoi, o secundă mai târziu, plecă o ureche spre nord. Probabil că se apropia Leah. Doamne, ce rapidă era! După două secunde, Leah alunecă și se opri într-un tufiș la câțiva metri distanță. Păși la trap lângă noi și se opri în fața lui Seth. Ținea nasul în aer, ferindu-și foarte clar privirea de mine.

Am apreciat lucrul acesta.

– Leah? întrebă Jared.

Îi întâlni privirea, botul trăgându-i-se un pic peste dinți.

Jared nu păru surprins de ostilitatea ei.

– Leah, *știi* că nu vrei să fii aici.

Ea mârâi la el. I-am aruncat o privire de avertisment pe care nu o văzu. Seth scânci și o ghionti cu umărul.

– Iartă-mă, spuse Jared. Bănuiesc că n-ar trebui să fac presupuneri. Dar tu nu ai nici o legătură cu strigoii ăștia.

Leah se uită intenționat la fratele ei, după care la mine.

– Deci vrei să îl protejezi pe Seth, am înțeles asta, spuse Jared. Se uită la mine, după care iar la ea. Probabil că se întreba ce-a fost cu a doua privire, la fel ca și mine. Dar Jake nu va permite să i se întâmple nimic rău, iar lui nu-i este teamă să se afle aici. Jared se strâmbă. Oricum, *te rog*, Leah! Te vrem înapoi. Sam te vrea înapoi.

Coada lui Leah se smuci.

– Sam mi-a spus să implor. Mi-a spus să mă așez la propriu în genunchi dacă trebuie. Te vrea acasă Lee-lee, acolo unde ți-e locul.

Am văzut cum a tresărit Leah când Jared a folosit apelativul pe care Sam îl întrebuința în trecut. Și apoi, când adăugă ultimele cuvinte, i se ridică părul pe spate și începu să scoată un șir lung de mârâituri printre dinți. Nu trebuia să fiu în mintea ei

ca să aud înjurăturile pe care i le spunea și nici el. Aproape că auzeai exact cuvintele pe care le folosea.

Am așteptat să termine.

– O să risc aici și o să spun că locul lui Leah este acolo unde vrea ea să fie.

Leah mârâi, dar, judecând după modul în care îl privea pe Jared, am presupus că era de acord cu mine.

– Uite ce e, Jared, noi facem încă parte din familie, OK? O să trecem peste cearta asta, dar, până atunci, probabil că ar fi mai bine să stați la locul vostru. Așa, ca să nu existe neînțelegeri. Nimeni nu vrea ceartă în familie, nu? Nici Sam nu-și dorește așa ceva, nu?

– Sigur că nu, sări Jared. O să stăm la locul nostru. Dar locul *tău* unde este, Jacob? Acasă la vampiri?

– Nu, Jared. Momentan nu am casă. Dar nu-ți face griji – situația asta n-o să dureze la nesfârșit. A trebuit să trag adânc aer în piept. Nu a mai rămas mult timp. OK? După aceea, probabil că familia Cullen va pleca, iar Seth și Leah se vor întoarce acasă.

Leah și Seth scâncirăă amândoi odată, nasurile lor întorcându-se în direcția mea.

– Și tu, Jake?

– Mă întorc în pădure cred. Nu prea mai pot să stau în La Push. Doi Alfa înseamnă multă tensiune. Și, în plus, oricum aveam de gând să fac asta. Înainte să se întâmple toată situația asta.

– Dacă avem nevoie să vorbim cu tine? întrebă Jared.

– Urlați – dar aveți grijă la graniță, OK? Venim noi la voi. Și spune-i lui Sam că nu este nevoie să trimită atâția. Nu căutăm să ne luptăm.

Jared se uită urât, însă încuviință din cap. Nu-i plăcea când îi impuneam condiții lui Sam.

– Ne mai vedem, Jake. Sau nu.

Îmi făcu dezamăgit din mână.

– Așteaptă, Jared. Embry e bine?

Chipul lui arătă surprins deodată.

– Embry? Sigur că e bine. De ce întrebi?

– Mă întrebam de ce Sam l-a trimis pe Collin.

I-am privit reacția, încă suspicios că era ceva în neregulă. Am văzut în ochii lui că se gândește la ceva, însă nu la ce mă așteptam eu.

– Asta nu mai este treaba ta, Jake!

– Presupun că nu. Eram doar curios.

Am văzut o tresărire cu coada ochiului, însă nu am insistat pentru că nu am vrut să-l dau de gol pe Quil. El reacționa la subiect.

– O să-i transmit lui Sam... instrucțiunile tale. Rămâi cu bine, Jacob!

Am oftat.

– Mda. Pa, Jared. Hei, spune-i tatălui meu că sunt bine, da? Și că îmi pare rău și că-l iubesc.

– O să-i transmit.

– Mulțumesc.

– Haideți băieți, spuse Jared.

Se întoarse cu spatele la noi, ascunzându-se să se transforme din cauză că Leah era acolo. Paul și Collin îl urmară imediat, însă Quil ezită. Scânci blând, iar eu am făcut un pas spre el.

– Da, și mie îmi va fi dor de tine, frățioare.

Quil se apropie agale de mine cu capul atârnându-i în jos supărat. L-am bătut peste umăr.

– Totul va fi bine.

El scânci.

– Să-i spui lui Embry că-mi este dor să vă am de-o parte și de alta a mea.

Înclină din cap, după care își apăsă nasul de fruntea mea. Leah pufni. Quil se uită în sus, dar nu la ea. Se uită înapoi peste umăr spre direcția pe unde o luaseră ceilalți.

– Da, du-te acasă, i-am spus eu.

Quil scânci din nou, după care plecă după ceilalți. Pariez că Jared nu-l aștepta cu foarte multă răbdare. Imediat ce-a plecat, mi-am tras fierbințeala din centrul corpului și am lăsat-o să-mi ajungă în membre. Am devenit iar patruped cât ai bate din palme.

Am crezut că ai să începi să te pupi cu el, chicoti Leah.

Am ignorat-o.

Am fost în regulă? i-am întrebat eu. Mă îngrijora faptul că vorbisem așa în numele lor când nu auzeam exact ce gândeau. Nu voiam să presupun nimic. Nu doream să fiu ca Jared în această privință. *Am spus ceva ce n-ați fi vrut să spun?* Nu *am spus ceva ce-ați fi vrut să spun?*

Te-ai descurcat super, Jake! mă încurajă Seth.

Ai fi putut să-i dai una lui Jared, gândi Leah. *Nu m-ar fi deranjat.*

Presupun că știm de ce Embry nu a avut voie să vină, gândi Seth.

Nu am înțeles. *Cum adică nu a avut voie?*

Jake, l-ai văzut pe Quil? E destul de distrus, nu? Pun pariu pe ce vrei tu că Embry este și mai supărat. Iar Embry nu are o Claire. Quil nu are cum să se ridice și să plece din La Push. Dar Embry ar putea. Așa că Sam nu a vrut să riște să părăsească și el corabia. Nu vrea ca haita noastră să fie și mai mare decât este acum.

Serios? Chiar crezi asta? Mă îndoiesc că pe Embry l-ar deranja să rupă în bucăți niște membri ai familiei Cullen.

Dar este prietenul tău cel mai bun, Jake. El și Quil ar prefera să stea în spatele tău decât să te înfrunte în luptă.

Păi, atunci mă bucur că Sam l-a ținut acasă. Haita asta este suficient de mare. Am oftat. *Bine, atunci. Deci e bine deocamdată. Seth, te deranjează dacă stai cu ochii în patru oleacă? Și eu, și Leah avem nevoie să dormim. Am* simțit *că era sincer, dar cine știe? Poate era o cale să ne distragă.*

Nu eram mereu așa de paranoic, dar mi-am amintit cum funcționa angajamentul lui Sam. Era concentrat pe o singură direcție, să distrugă pericolul pe care-l vedea. Ar profita de faptul că acum ne putea minți?

Nici o problemă! Seth era foarte entuziasmat să facă tot ce putea. *Vrei să le explic membrilor familiei Cullen? Probabil sunt un pic stresați.*

Mă ocup eu de asta. Oricum vreau să mă duc să văd cum mai stau lucrurile.

Au prins vârtejul de imagini din creierul meu înfierbântat.

Seth scânci surprins. *Vai.*

Leah dădea din cap înainte și înapoi ca și cum ar fi vrut să scuture imaginea aceea din mintea ei. *Este pe departe cel mai scârbos lucru pe care l-am auzit în viața mea. Vai. Dacă aș fi avut ceva în stomac mi-ar fi venit înapoi.*

Na, la urma urmei sunt vampiri, gândi Seth îngăduitor un pic mai târziu, compensând reacția avută de Leah. *Vreau să spun, are logică. Și, dacă o ajută pe Bella, înseamnă că este un lucru bun, nu?*

Și eu, și Leah ne-am uitat la el.

Ce?

Mama l-a scăpat mult pe jos când era mic, îmi spuse Leah.

În cap, se pare.

Obișnuia să roadă și zăbrelele pătuțului.
Vopsea cu plumb?
Așa se pare, gândi ea.
Seth pufni.
Amuzant. Ce-ar fi să tăceți voi din gură și să vă culcați?

14. ÎȚI DAI SEAMA CĂ E GRAV ÎN MOMENTUL ÎN CARE TE SIMȚI VINOVAT CĂ EȘTI NEPOLITICOS CU VAMPIRII

Când m-am întors acasă la ei, nu mă aștepta nimeni afară să le dau raportul. Erau încă în alertă?

„Totul e bine", am gândit eu obosit.

Am observat repede o mică schimbare în scenariul care îmi era deja familiar. Pe ultima treaptă a verandei se afla un teanc de materiale în culori deschise. M-am aplecat să investighez. Ținându-mi respirația, pentru că mirosul de vampir se ținea de materiale de nu era adevărat, am împuns teancul cu nasul.

Cineva îmi lăsase haine. Hm. Probabil că Edward mi-a prins momentul de enervare când țâșnisem pe ușă. Păi. Era... drăguț din partea lui. Și ciudat.

Am luat cu grijă hainele între dinți – beah – și m-am dus cu ele înapoi în pădure. Doar așa în caz că era o glumă de-a blondei psihopate și aveam o groază de chestii de fete acolo. Pariez că i-ar plăcea să-mi vadă privirea pe fața umană cum stăteam acolo gol, ținând în mână o rochie de plajă.

La adăpostul copacilor, am lăsat jos grămada urât mirositoare de haine și m-am transformat în om. Am scuturat hainele, bătându-le de un copac ca să mai scot mirosul din ele. Erau în mod clar haine de băiat – pantaloni maro și o cămașă albă cu nasturi. Nici una din ele nu era suficient de lungă, dar păreau să-mi vină măcar în lățime. Probabil că erau ale lui Emmett. Am suflecat mânecile, dar cu pantalonii nu aveam ce să fac. În fine.

Trebuie să recunosc că mă simțeam mai bine îmbrăcat, chiar dacă erau niște haine puțitoare care nu-mi veneau prea bine. Era greu să nu pot să trag o fugă acasă și să iau altă pereche de pantaloni de trening când aveam nevoie. Iar mă gândeam la faptul că n-am casă – la faptul că nu aveam nici un loc la care *să mă întorc*. Nu aveam nici lucruri, fapt care nu mă deranja cine știe ce acum, dar care probabil avea să devină enervant în curând.

Mort de oboseală, am urcat încet scările verandei în noile mele haine șmechere second-hand, dar am ezitat când am ajuns la ușă. Trebuia să bat? Ce stupid, din moment ce știau că eram acolo. M-am întrebat de ce nu venea nimeni – să-mi spună fie *să intru*, fie *s-o șterg* de-acolo. Mă rog. Am ridicat din umeri și am intrat.

Alte schimbări. Camera revenise la normal aproape – în ultimele douăzeci de minute. Televizorul imens cu ecran LCD era deschis, cu volumul la minimum, rulând un film romantic la care nu se uita nimeni. Carlisle și Esme stăteau lângă ferestrele din spate, care erau deschise din nou să se vadă râul. Alice, Jasper și Emmett nu erau acolo, însă îi auzeam murmurând la etaj. Bella era pe canapea ca și ieri, cu un tub înfipt în ea și o perfuzie atârnată în spatele canapelei. Era înfășurată ca o plăcintă în vreo două pături groase, deci cel puțin mă ascultaseră mai devreme.

Rosalie stătea cu picioarele încrucișate pe jos lângă capul ei. Edward stătea la celălalt capăt al canapelei cu picioarele Bellei învelite în poală. Ridică privirea când am intrat și zâmbi – ridicând un pic colțul gurii – de parcă îl mulțumea ceva.

Bella nu mă auzi. Se uită în sus urmându-i privirea, după care zâmbi și ea. Cu energie reală, chipul ei luminându-se. Nu-mi mai aminteam când o văzusem ultima dată bucurându-se așa să mă vadă.

Ce se întâmpla *cu* ea? Pentru numele lui Dumnezeu, era *măritată!* Și era și fericită în căsnicie – nu exista nici un dubiu că era îndrăgostită de vampirul ei dincolo de limita rațiunii. Și, pe deasupra, mai era și gravidă.

Și atunci, de ce trebuia să fie așa de încântată când mă vedea? De parcă i-am făcut ziua fericită când am intrat pe ușă.

Ar fi mai simplu dacă nu i-ar păsa pur și simplu... Și mai mult decât atât – chiar să nu mă vrea în preajma ei. Ar fi mult mai simplu să stau departe de ea.

Edward părea să fie de acord cu gândurile mele – eram atât de mult pe aceeași lungime de undă în ultima vreme, că era ciudat. Acum se încrunta, citindu-i chipul în timp ce ea radia la mine.

– Au vrut doar să vorbim, am mormăit eu, cu vocea epuizată. Nici urmă de atac la orizont.

– Da, răspunse Edward. Am auzit mare parte din conversație.

Replica asta mă trezi un pic. Eram cam la cinci kilometri depărtare.

– Cum?

– Te aud mai clar de la o vreme – e o chestiune de familiaritate și de concentrare. Și, mai mult decât atât, gândurile tale sunt mai ușor de citit când ești om. Așa că am prins majoritatea lucrurilor care s-au petrecut acolo.

– Oh! Mă enerva puțin, dar fără un motiv suficient de bun așa că am îndepărtat gândul acesta. Bun. Urăsc să mă repet.

– Ți-aș spune să te duci să te culci, zise Bella, însă presupun că ai să leșini pe podea în doar șase secunde, deci probabil că nu are nici un rost.

Era uimitor cât de bine suna și cât de puternică arăta. Simțeam miros de sânge proaspăt și am văzut că avea iar în mână paharul. Cât sânge va mai trebui să bea ca să reziste? La un moment dat o să înceapă să măcelărească vecinii?

M-am îndreptat spre ușă numărând secundele pentru ea în timp ce mergeam.

– Un Mississippi... Doi Mississippi...

– Unde-i inundația, idiotule? bombăni Rosalie.

– Știi cum îneci o blondă, Rosalie? am întrebat eu fără să mă opresc să mă uit la ea. Lipești o oglindă de fundul unei piscine.

L-am auzit pe Edward chicotind în clipa în care am închis ușa. Starea lui de spirit părea să se îmbunătățească pe măsură ce Bella se simțea mai bine.

– O știam, strigă Rosalie după mine.

M-am târât cu greu pe scări, singurul meu scop fiind să mă târăsc suficient de departe în copaci ca aerul să fie curat din nou. Plănuiam să-mi abandonez hainele la o distanță convenabilă de casă pentru mai târziu decât să le leg de piciorul meu, ca să nu fiu nevoit să le miros și pe alea. În timp ce mă chinuiam cu nasturii noii mele cămăși, mi-a trecut prin cap gândul că nasturii nu vor fi niciodată la modă pentru vârcolaci.

Auzeam vocile în timp ce înaintam cu greu de-a lungul peluzei.

– Unde te duci? întrebă Bella.

– Am uitat să-l întreb ceva.

– Lasă-l să doarmă – mai poate să aștepte.

Da, *te rog*, lasă-l pe Jacob să doarmă.

– Nu durează mult.

M-am întors încet. Edward era deja la uşă. Se citea pe faţa lui că îşi cerea scuze în timp ce se apropia de mine.

– La naiba, ce mai e *acum?*

– Îmi pare rău, spuse el, după care ezită, de parcă nu ştia cum să formuleze ce voia să spună.

Ce te preocupă, cititorule de gânduri?

– Când vorbeai cu delegaţii lui Sam mai devreme, murmură el, le povesteam lui Carlisle şi lui Esme şi la toţi ceilalţi. Erau îngrijoraţi...

– Uite ce e, nu lăsăm garda jos. Nu trebuie să-l crezi pe Sam aşa cum îl credem noi. Stăm cu ochii în patru oricum.

– Nu, nu, Jacob. Nu la asta mă refer. Avem încredere în judecata ta. Esme se îngrijora mai degrabă de dificultăţile prin care trece acum haita ta. M-a rugat să vorbesc în particular cu tine despre asta.

Mă prinse cu garda jos.

– Dificultăţi?

– Mă refer mai ales la faptul că *nu aveţi casă*. Este foarte supărată că... vă lipsesc atâtea.

Am pufnit. Vampir cu instinct matern – ciudat.

– Suntem puternici. Spune-i să nu-şi facă griji.

– I-ar face plăcere să facă ce poate. Am rămas cu impresia că lui Leah nu-i place să mănânce în forma ei de lup?

– Şi? am vrut eu să ştiu.

– Ei bine avem şi mâncare normală aici, Jacob. Ca să păstrăm aparenţele şi, bineînţeles, pentru Bella. Leah poate să mănânce orice vrea. La fel şi voi.

– O să le transmit.

– Leah ne urăşte.

– Și?

– Și încearcă să-i transmiți într-un fel care să o facă să ia în calcul varianta asta, dacă nu te superi.

– O să fac tot ce pot.

– Și apoi mai este problema cu hainele.

Am privit în jos la cele pe care le purtam.

– Oh, da. Mersi.

Probabil că nu era politicos să menționez cât de tare puteau.

El zâmbi puțin.

– Ei bine, noi am putea cu ușurință să vă ajutăm cu asta. Alice rareori ne lasă să purtăm același lucru de două ori. Avem mormane de haine noi-nouțe pe care vrem să le dăm de pomană și îmi închipui că Leah poartă cam aceeași măsură cu Esme...

– Nu știu sigur ce părere ar avea să poarte hainele pe care le aruncă un strigoi. Nu este la fel de practică așa cum sunt eu.

– Am încredere în tine că-i vei prezenta oferta în cea mai bună lumină posibilă. Este valabil și pentru orice alt obiect material de care aveți nevoie sau transport, sau orice altceva. Și să faceți duș dacă preferați să dormiți afară. Vă rog... să nu considerați că nu aveți confortul unei case.

Spuse cu blândețe ultima replică – nu pentru că s-ar fi străduit să vorbească încet, ci pentru că era încărcată de o afecțiune reală.

L-am privit preț de o clipă clipind somnoros.

– Este, ăăă, foarte drăguț din partea ta. Spune-i lui Esme că apreciez, ăăăă, gestul. Dar raza noastră de acțiune trece prin râu în câteva locuri, așa că ne păstrăm destul de curați, mulțumim.

– Aș vrea totuși să transmiți mai departe oferta noastră.

– Sigur, sigur.

– Mulțumesc.

M-am întors cu spatele la el și imediat după aceea am înlemnit în loc când am auzit un țipăt de durere din casă. Până să mă întorc să mă uit, el era deja plecat.

Acum ce s-a mai întâmplat?

L-am urmat, mișcându-mă ca un zombi. Și folosind și același număr de celule din creier. Nu părea să am de ales. Ceva se întâmplase. Trebuia să merg să văd ce era. Nu voi putea să ajut cu nimic. Și mă voi simți mai rău.

Părea inevitabil.

Mi-am permis iar să intru fără să bat. Bella răsufla, greu chircită în jurul umflăturii din mijlocul corpului ei. Rosalie o ținea în brațe, în timp ce Edward, Carlisle și Esme umblau prin jurul ei. O mișcare bruscă îmi atrase privirea; Alice era în capul scărilor uitându-se jos în cameră cu mâinile apăsate pe tâmple. Era ciudat – ca și cum nu avea voie să intre sau ceva de genul.

– Lasă-mă o secundă, Carlisle, gâfâi Bella.

– Bella, spuse doctorul panicat. Am auzit o ruptură. Trebuie să mă uit.

– Sunt destul de sigură – zise ea gâfâind – că a fost o coastă. Da. Chiar aici.

Arătă spre partea stângă, având grijă să nu atingă.

Îi rupea *oasele* acum.

– Trebuie să-ți fac o radiografie. Ar putea să rămână așchii de os. Nu vrem să perforeze și altceva.

Bella trase adânc aer în piept.

– Bine.

Rosalie o ridică pe Bella cu grijă. Edward păru că vrea să o oprească, dar Rosalie își dezveli dinții la el și mârâi.

– O țin eu deja.

Deci Bella era mai puternică acum, însă la fel era și chestia aceea. Nu aveai cum să-l înfometezi pe unul fără să-l înfometezi

pe celălalt și la fel funcționa și cu vindecatul. Nu aveai cum să câștigi.

Blondina o cără pe Bella repede pe scări, Edward și Carlisle fiind pe urmele ei, fără ca vreunul dintre ei să mă observe cum stau șocat în prag.

Deci aveau o bancă de sânge *și* un aparat de făcut radiografii? Se părea că doctorul își adusese aparatura acasă.

Eram prea obosit să mă iau după ei, prea obosit să mă mișc. M-am sprijinit de perete, după care m-am lăsat să alunec pe jos. Ușa era încă deschisă și mi-am băgat nasul pe ea, recunoscător pentru aerul curat care intra prin ea. Mi-am sprijinit capul ușor de cadrul ușii și am ascultat.

Auzeam sunetul pe care-l scotea aparatul de făcut radiografii de sus. Sau poate doar presupuneam eu că asta era. Și apoi am auzit cei mai ușor pași coborând scările. Nu m-am uitat să văd care dintre vampiri era.

– Vrei o pernă? mă întrebă Alice.

– Nu, am bombănit eu.

Ce atâta ospitalitate! Mă băga în sperieți.

– Nu pare prea confortabilă poziția în care stai, observă ea.

– Nu este.

– Și atunci de ce nu o schimbi?

– Sunt obosit. De ce nu ești sus cu ceilalți? am ripostat eu.

– Mă doare capul, răspunse ea.

Mi-am întors capul să mă uit la ea.

Alice era micuță. Cam cât un braț de-al meu. Acum părea parcă și mai mică, stătea cumva cocoșată. Fața ei mică era încruntată.

– Vampirii au dureri de cap?

– Nu cei normali.

Am pufnit. Vampiri normali.

– Cum de nu mai stai pe lângă Bella acum? am întrebat eu, formulându-mi întrebarea ca pe o acuzație. Nu mă gândisem la asta până acum, pentru că-mi era capul împuiat de prostii, însă era ciudat că Alice nu era niciodată în preajma Bellei, cel puțin nu de când veneam eu aici. Poate dacă Alice ar sta lângă ea, Rosalie *nu* ar mai sta. Am crezut că voi două erați așa.

Mi-am încrucișat două degete.

– După cum am spus – se ghemui pe jos la câțiva metri de mine, înfășurându-și brațele slăbănoage în jurul genunchilor ei slăbănogi – mă doare capul.

– Deci Bella îți dă dureri de cap?

– Da.

M-am încruntat. Eram destul de sigur că eram prea obosit pentru ghicitori. Mi-am lăsat capul să se întoarcă din nou spre aerul proaspăt și am închis ochii.

– Nu Bella propriu-zis, se corectă ea. Fetusul.

Aha, în sfârșit mai simțea cineva ca mine. Era ușor de recunoscut. Rostea cuvântul acela cu supărare, așa cum îl zicea și Edward.

– Nu-l pot vedea, îmi spuse ea, deși ar fi putut foarte bine să vorbească singură din punctul meu de vedere, eu dormeam deja. Nu pot să văd nimic la el. La fel ca și la tine.

Am tresărit, după care am scrâșnit din dinți. Nu-mi plăcea să fiu comparat cu creatura aceea.

– Bella stă în cale. E înfășurată toată în jurul lui, așa că este... în ceață. Ca semnalul prost la televizor – ca și cum ai încerca să te concentrezi pe oamenii aceia neclari care se mișcă pe ecran. Mă doare capul de mor să mă uit la ea. Și, oricum, nu pot vedea decât câteva minute în viitor. Fetusul face prea mult parte din viitorul ei. Când a hotărât prima dată... când a știut că-l vrea, a dispărut imediat din vederea mea. M-a speriat de moarte. Tăcu

o secundă după care adăugă: Trebuie să recunosc că este o ușurare să te am prin preajmă – în ciuda mirosului de câine ud. Totul dispare. De parcă mi se închid ochii. Îmi amorțește durerea de cap.

– Mă bucur că vă sunt de ajutor, domniță, am mormăit eu.

– Mă întreb ce are în comun cu tine... de ce sunteți atât de asemănători.

M-a luat deodată cu călduri. Mi-am încleștat pumnii ca să-mi controlez tremuratul.

– Nu am nimic în comun cu ucigașul acela, am spus eu printre dinții încleștați.

– Ei bine, *ceva* acolo este.

Nu am răspuns. Deja începeam să mă calmez. Eram prea obosit să rămân nervos.

– Nu te superi dacă stau aici lângă tine, nu? întrebă ea.

– Presupun că nu. Oricum pute.

– Mersi, spuse ea. Tu ești cel mai bun medicament, presupun, de vreme ce nu pot să iau nici o aspirină.

– Ai putea să taci din gură? Încerc să dorm.

Nu răspunse, tăcând pe dată. Am adormit în câteva secunde.

Visam că îmi era foarte sete. Și că era un pahar mare de apă în fața mea – rece de vedeai cum curg pe el picăturile formate de la condens. Am apucat paharul și am luat o înghițitură mare numai ca să aflu repede că de fapt nu era apă – era înălbitor. M-am înecat și am scuipat peste tot și o parte din el mi se duse pe nas. Mă ardea. Nasul îmi luase foc...

Durerea din nas mă trezi suficient de mult ca să-mi aduc aminte unde adormisem. Mirosul era înfiorător având în vedere că nasul meu nu se afla propriu-zis în casă. Ah! Și era zgomot.

Cineva râdea prea tare. Era un râs cunoscut, dar unul care nu se potrivea cu mirosul. Nu-i aparţinea.

Am mârâit şi am deschis ochii. Cerul era de un gri palid – era ziuă, dar habar nu aveam ce oră era. Poate undeva pe la apus – era destul de întuneric.

– Era şi timpul, bombăni Blondina nu departe de mine. Coşmarurile tale deveneau un pic obositoare.

M-am întors şi m-am ridicat în fund. Mi-am dat seama în timp ce făceam asta de unde venea mirosul. Cineva îmi înghesuise o pernă mare cu pene sub cap. Probabil că *încerca* să fie amabil. Doar dacă nu fusese Rosalie.

Odată ce mi-am scos faţa din penele alea puţitoare, am identificat şi alte mirosuri. Cum ar fi şunca şi scorţişoara, toate amestecate cu mirosul de vampir.

Am clipit, uitându-mă la cum arăta camera.

Lucrurile nu se schimbaseră foarte tare, doar că acum Bella stătea în fund în mijlocul canapelei şi nu mai avea perfuzia. Blondina îi stătea la picioare cu capul pe genunchii ei. Încă mă cutremuram când vedeam cât de relaxat o atingea, deşi presupun că, având în vedere situaţia, nu judecau foarte mult. Edward era lângă ea, ţinând-o de mână. Şi Alice era pe podea ca şi Rosalie. Nu mai era încruntată acum. Şi era uşor să-ţi dai seama de ce – găsise un alt calmant.

– Hei, Jake se trezeşte! spuse Seth pe un ton vesel.

Stătea în partea cealaltă a Bellei, cu braţul aruncat nonşalant peste umărul ei şi cu o farfurie plină ochi de mâncare în poală.

Ce naiba?

– A venit după tine, spuse Edward, după ce m-am ridicat în picioare. Şi Esme l-a convins să stea să ia micul dejun.

Seth mă măsură din priviri şi se grăbi să-mi explice:

– Da, Jake – am venit să văd dacă eşti bine pentru că nu te-ai transformat la loc. Leah s-a îngrijorat. I-am *spus* că probabil că ai adormit în forma de om, dar ştii cum este ea. Oricum, aveau o groază de mâncare şi, uau – se întoarse către Edward – omule, da ştii să *găteşti*, nu glumă.

– Mulţumesc, murmură Edward.

Am tras încet aer în piept, încercând să-mi descleştez dinţii. Nu-mi puteam lua ochii de la braţul lui Seth.

– Bellei i s-a făcut frig, spuse Edward încet.

Sigur că da. Oricum nu era treaba mea. Nu-mi aparţinea mie.

Seth auzi comentariul lui Edward, se uită la faţa mea şi brusc îi trebuiră ambele mâini ca să mănânce. Îşi luă braţul de pe Bella şi se înfipse în mâncare. M-am apropiat cam la câţiva metri de canapea, încercând încă să-mi recapăt echilibrul.

– Leah patrulează? l-am întrebat pe Seth.

Vocea îmi era încă răguşită de la somn.

– Mda, spuse el în timp ce mesteca. Şi Seth avea haine noi pe el. Îi veneau mai bine decât mie. Se ocupă ea de asta. Nu trebuie să-ţi faci griji. Urlă ea dacă e ceva. Am schimbat tura pe la miezul nopţii. Eu am alergat douăsprezece ore.

Era mândru de asta, lucru care se vedea în tonul lui.

– La miezul nopţii? Stai puţin – cât e ceasul acum?

– Suntem aproape-n zori.

Se uită pe fereastră să verifice.

Ei, la naiba! Dormisem buştean toată ziua şi toată noaptea.

– La naiba. Îmi pare rău, Seth. Pe bune. Ar fi trebuit să-mi dai una să mă trezeşti.

– Nu, frate, aveai nevoie de somn sănătos. De când nu ai mai luat şi tu o pauză? De cu o seară înainte de ultima patrulă pentru Sam? Deci să tot fie vreo patruzeci de ore? Cincizeci? Nu eşti o maşinărie, Jake. Şi, în plus, n-ai pierdut nimic.

Nimic? M-am uitat repede la Bella. Își revenise la culoarea normală cum o știam. Era tot palidă, însă avea o nuanță de roz. Buzele îi erau roz din nou. Până și părul îi arăta mai bine – era mai strălucitor. Mă văzu cântărind-o din ochi și rânji.

– Ce-ți face coasta? am întrebat eu.

– Bandajată bine și strâns. Nici n-o simt.

Mi-am dat ochii peste cap. Am auzit cum Edward a scrâșnit din dinți și mi-am dat seama că atitudinea ei de „n-am nimic" îl scotea din minți la fel cum mă scotea și pe mine.

– Ce-avem la micul dejun? am întrebat eu puțin sarcastic. O negativ sau AB pozitiv?

Ea scoase limba la mine. Era ea însăși din toate punctele de vedere.

– Omletă, spuse ea, dar lăsă ochii în jos și am văzut că avea paharul de sânge înghesuit între piciorul ei și al lui Edward.

– Mănâncă ceva, Jake, spuse Seth. Este o groază de mâncare în bucătărie. Trebuie să fii rupt de foame.

Am examinat mâncarea din poala lui. Părea să fie jumătate de omletă cu brânză și un sfert de rulou cu scorțișoară de dimensiunea unui Frisbee.

– Leah ce mănâncă la micul dejun? l-am întrebat eu pe Seth nemulțumit.

– Hei, i-am dus și ei mâncare înainte să mănânc eu, se apără el. A zis că mai bine mănâncă hoituri, dar pariez că moare de foame. Rulourile astea cu scorțișoară...

Părea să nu-și găsească cuvintele.

– Atunci mă duc să vânez cu ea.

Seth oftă, iar eu m-am întors să plec.

– Mai stai o clipă, Jacob?

Carlisle era cel care-mi adresase întrebarea, așa că în momentul în care m-am întors iar, chipul îmi era mai puțin nerespectuos decât ar fi fost dacă m-ar fi oprit oricine altcineva.

– Da?

Carlisle se apropie de mine, în timp ce Esme pluti spre cealaltă cameră. Se opri la câțiva metri distanță, un pic mai departe decât distanța normală dintre doi oameni care stau de vorbă. Am apreciat faptul că-mi respecta spațiul.

– Că tot veni vorba de vânătoare, începu el pe un ton sumbru. Lucrul acesta va fi o problemă pentru familia mea. Am înțeles că pactul nostru anterior nu este valabil în momentul de față, așa că am nevoie de sfatul tău. Ne va vâna Sam în afara perimetrului pe care l-ai creat? Nu vrem să riscăm să-ți rănim vreun membru al familiei – sau să pierdem unul de-al nostru. Dacă ai fi în locul nostru, cum ai proceda?

M-am lăsat pe spate puțin surprins că mă întrebase atât de direct. Cum să mă pun eu în locul vampirilor ăstora fițoși? Dar, dacă stăteam bine și mă gândeam, îl cunoșteam pe Sam.

– Este un risc, am spus eu, încercând să ignor ceilalți ochi ațintiți asupra mea și să vorbesc doar cu el. Sam s-a calmat puțin, însă sunt destul de sigur că în mintea lui pactul este nul. Atâta timp cât crede că tribul sau oricare altă ființă umană este cu adevărat în pericol, nu se va opri mai întâi să pună întrebări, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar, cu toate astea, prioritatea lui va fi rezervația La Push. Nu sunt destul de mulți ca să supravegheze și oamenii și să facă și grupuri de vânătoare suficient de mari pentru a produce cine știe ce daune. Pariez că stă aproape de casă.

Carlisle încuviință din cap gânditor.

– Deci aș spune să ieșiți împreună, pentru orice eventualitate. Și probabil că ar fi mai bine să mergeți ziua pentru ca să ieșim

noi noaptea. Chestii tradiționale de-ale vampirilor. Voi sunteți rapizi – traversați munții și nu există nici o șansă să trimită pe cineva așa departe de casă.

– Și să o lăsăm pe Bella neprotejată?

Am pufnit.

– Și noi ce suntem aici, mămăligi?

Carlisle râse, după care chipul îi deveni serios iar.

– Jacob, nu te poți lupta cu frații tăi.

Ochii mi se îngustară.

– Nu spun că n-ar fi greu, dar, dacă chiar ar veni să o omoare, atunci aș putea să-i opresc.

Carlisle își scutură capul neliniștit.

– Nu m-am referit la faptul că nu ai fi... capabil. Ci la faptul că ar fi foarte greșit. Nu pot să trăiesc cu asta pe conștiință.

– Nu ai trăi tu cu asta pe conștiință, doctore. Aș trăi eu. Și pot să suport.

– Nu, Jacob. Ne vom asigura ca acțiunile noastre să nu facă din lucrul acela o necesitate. Se încruntă gânditor. Vom merge câte trei pe rând, hotărî el după o secundă. Probabil că este cel mai bun lucru pe care-l putem face.

– Nu știu ce să spun, doctore. Să vă împărțiți în două nu este cea mai bună strategie.

– Avem câteva abilități în plus care să compenseze diferența numerică. Dacă Edward este unul dintre cei trei atunci va putea să ne asigure o rază de câțiva kilometri de siguranță.

Ne-am uitat amândoi la Edward. Expresia lui l-a făcut pe Carlisle să dea repede înapoi.

– Sunt sigur că mai sunt și alte căi, spuse Carlisle. În mod evident, nu exista nici o nevoie fizică atât de puternică încât să-l ia pe Edward de lângă Bella în momentul de față. Alice, îmi închipui că ai putea să vezi pe care rute n-ar trebui s-o luăm, nu?

– Pe cele care dispar, spuse Alice încuviințând din cap. Floare la ureche.

Edward, care se încordase tot când auzise primul plan al lui Carlisle, se mai relaxă. Bella se uita tristă la Alice, făcând o cută mică între sprâncene, ca atunci când era stresată.

– Bine atunci, am spus eu. Rămâne stabilit. Eu plec acum. Seth, te aștept la amurg, așa că vezi să dormi pe undeva, bine?

– Sigur, Jake. Mă transform la loc imediat ce termin. Doar dacă... ezită, uitându-se la Bella. Ai nevoie de mine?

– Are pături, l-am repezit eu.

– Sunt bine, Seth, mersi, spuse Bella repede.

Apoi Esme intră repede în cameră cu o farfurie mare acoperită în mâini. Se opri șovăielnică la cotul lui Carlisle, privindu-mă cu ochii ei mari, de un auriu-închis. Întinse farfuria și se apropie timid de mine.

– Jacob, spuse ea încet. Vocea ei nu era la fel de pătrunzătoare ca a celorlalți. Știu că nu este foarte... apetisant pentru tine să mănânci aici unde miroase atât de neplăcut. Dar m-aș simți mult mai bine dacă ai lua niște mâncare cu tine când pleci. Știu că nu poți merge acasă și că este din cauza noastră. Te rog, ușurează-mi puțin din remușcări. Ia ceva de mâncare. Îmi întinse mâncarea, fața ei fiind blândă și rugătoare. Nu știu cum reușise pentru că nu părea să fie mai în vârstă de douăzeci și cinci de ani și mai era și palidă toată, însă ceva din expresia ei îmi aminti brusc de mama.

Isuse!

– Ăăă, sigur că da, am bombănit eu. Presupun că aș putea s-o iau. Poate îi mai este foame lui Leah sau ceva.

M-am întins să iau mâncarea cu o mână, ținând-o la distanță de un braț. Mă gândeam s-o arunc eu sub un copac sau ceva de genul. Nu voiam să o fac să se simtă prost.

Apoi mi-am amintit de Edward.

Să nu îndrăznești să-i spui ceva! Las-o să creadă că am mâncat-o.

Nu m-am uitat la el să văd dacă ne-am înțeles. Sper *spre binele lui* că ne-am înțeles. Strigoiul îmi era dator.

– Mulțumesc, Jacob, spuse Esme zâmbindu-mi.

Cum Dumnezeu putea o față de piatră să aibă *gropițe?*

– Ăă, mulțumesc, am spus eu.

Îmi simțeam fața fierbinte – mai fierbinte decât de obicei.

Asta era problema atunci când stăteai la un loc cu vampirii – te obișnuiai cu ei. Începeau să-ți schimbe modul de a privi lumea. Ajungeai să-i vezi ca pe prietenii tăi.

– Te întorci mai târziu, Jake? întrebă Bella în timp ce încercam s-o șterg.

– Ăăăă, nu știu.

Își strânse buzele ca și cum s-ar strădui să nu zâmbească.

– Te rog? S-ar putea să mi se facă frig.

Am tras adânc aer în piept pe nas, după care mi-am dat seama, prea târziu, că nu era o idee așa de bună. M-am strâmbat.

– Poate.

– Jacob? întrebă Esme. Am început să merg cu spatele spre ușă în timp ce ea continuă; făcu câțiva pași după mine. Am lăsat un coș de haine pe verandă. Sunt pentru Leah. Sunt proaspăt spălate – am încercat să le ating cât am putut de puțin. Se încruntă. Te superi dacă i le duci tu?

– Mă ocup eu de asta, am bombănit eu, după care am fugit pe ușă afară înainte ca cineva să mă mai facă să mă simt vinovat și cu altceva.

15. TIC TAC TIC TAC TIC TAC

Salut, Jake, parcă ai spus că vrei să vin la amurg. Cum de nu ai pus-o pe Leah să mă trezească înainte să adoarmă?

N-am avut nevoie de tine. Mă simt încă bine.

Deja începuse să alerge pe jumătatea nordică a perimetrului.

Ceva nou?

Nu. Nimic, nimic.

Ai cercetat terenul?

Ajunsese la marginea uneia dintre liniile mele laterale. Se îndreptă spre un drum nou.

Mda, am alergat câteva ture. Știi tu, ca să verific doar. Dacă membrii familiei Cullen au de gând să meargă la vânătoare...

Te-ai gândit bine.

Seth făcu cale întoarsă spre perimetrul principal.

Era mai ușor să alerg cu el decât era cu Leah. Deși se străduia – se străduia din răsputeri – exista mereu un disconfort în gândurile ei. Nu-și dorea să fie aici. Nu voia să simtă afecțiunea față de vampiri care începuse să se înfiripe în mintea mea. Nu voia să simtă prietenia strânsă pe care o avea Seth cu ei, prietenie care devenea tot mai puternică.

E totuși ciudat că am crezut că cea mai mare problemă a ei aveam să fiu doar *eu*. Mereu ne-am călcat pe nervi când făceam

parte din haita lui Sam. Dar acum nu mai exista nici o aversiune față de mine, ci doar față de membrii familiei Cullen și față de Bella. Mă întrebam de ce. Poate era pur și simplu recunoștință că nu o obligam să plece. Poate pentru că acum îi înțelegeam mai bine ostilitatea. Indiferent de explicație, să alerg cu Leah nu era nici pe departe la fel de rău cum mă așteptasem.

Bineînțeles, nu se înmuiase *chiar* așa de tare. Mâncarea și hainele pe care i le trimisese Esme făceau toate o excursie pe râu acum. Chiar și după ce eu mi-am mâncat partea – nu pentru că mirosea aproape irezistibil departe de mirosul urât al vampirilor, ci ca să-i dau lui Leah un exemplu de toleranță – ea a refuzat. Micul elan pe care-l dăduse gata la prânz nu-i satisfăcuse cu totul apetitul. Ba chiar o făcuse mai morocănoasă. Leah ura să mănânce carne crudă.

Poate ar trebui să facem o tură mai mare spre est? sugeră Seth. *Să mergem mai departe să vedem dacă sunt acolo să ne aștepte?*

M-am gândit și eu la asta, l-am aprobat eu. *Dar hai să mergem când suntem cu toții treji. Nu vreau să las garda jos. Ar trebui totuși să facem asta înainte ca membrii familiei Cullen să încerce. Curând.*

Sigur că da.

Lucrul acesta m-a pus pe gânduri.

Dacă membrii familiei Cullen reușeau să iasă cu bine din spațiul imediat, atunci chiar că ar trebui să meargă tot mai departe. Ar fi trebuit probabil să plece imediat ce-am venit noi să-i avertizăm. Sigur își permiteau ei alte ascunzători. Și aveau prieteni în nord, nu? Să o ia pe Bella și să fugă. Părea un răspuns evident la problemele lor.

Ar fi trebuit probabil să le sugerez asta, însă mă temeam că aveau să mă asculte. Și nu voiam ca Bella să dispară – să nu știu dacă a scăpat cu viață sau nu.

Nu, era o prostie. Le voi spune să plece. Nu avea nici un rost să rămână și va fi mult mai bine – nu mai puțin dureros, ci mai sănătos – pentru mine dacă Bella ar pleca.

Era ușor de zis acum, când Bella nu se afla acolo, foarte încântată să mă vadă, viața ei atârnând de un fir de ață...

Oh, l-am întrebat deja pe Edward despre asta, gândi Seth.

Ce?

L-am întrebat de ce nu au plecat încă. Să se ducă la Tanya sau în altă parte. Într-un loc suficient de îndepărtat pentru ca Sam să nu poată veni după ei.

A trebuit să-mi reamintesc faptul că mă hotărâsem să-i dau familiei Cullen exact același sfat. Așa era cel mai bine. Deci nu ar trebui să fiu supărat pe Seth pentru că mi-a luat grija asta de pe umeri. Nu ar trebui să fiu supărat deloc.

Și ce-a zis? Așteaptă o fereastră?

Nu. Nu pleacă.

Și asta n-ar trebui să mi se pară o veste bună.

De ce nu? E stupid.

Nu chiar, spuse Seth mai reticent acum. *Durează ceva vreme să amenajezi toată aparatura aia medicală pe care o are Carlisle aici. Are tot ce-i trebuie ca să aibă grijă de Bella și posibilitatea să aducă mai multe. Asta este unul dintre motivele pentru care vor să meargă la vânătoare. Carlisle crede că vor avea nevoie în curând de mai mult sânge pentru Bella. A băut tot sângele O negativ pe care-l aveau pregătit pentru ea. Nu-i place să rămână fără provizii. Se duce să mai cumpere niște sânge. Știai că poți* să cumperi *sânge? Dacă ești doctor.*

Nu eram încă gata să iau asta ca o explicație logică. *Tot pare stupid. Ar putea să ia cu ei majoritatea lucrurilor, nu? Și să fure tot ce au nevoie de oriunde ar merge. Cui îi pasă de lege când este nemuritor?*

Edward nu vrea să riște s-o mute.

Se simte mai bine decât înainte.

Semnificativ mai bine, fu Seth de acord. Compara în minte amintirile mele cu Bella conectată la tot felul de aparate cu ultima oară când o văzuse înainte de a părăsi casa. Îi zâmbise și-i făcuse cu mâna. *Dar să știi că nu se poate mișca prea mult. Chestia aia o lovește ca naiba.*

Am înghițit la loc acidul gastric care mi se urcase în gât.

Mda, știu.

I-a mai rupt o coastă, îmi spuse el sumbru.

M-am împiedicat și m-am bălăngănit un pas până să-mi intru iar în ritm.

Carlisle a pansat-o din nou. Încă o fisură, a spus el. Apoi Rosalie a spus ceva de genul că și copiii normali mai fisurează coaste uneori. Edward părea că o să-i smulgă capul de pe umeri.

Păcat că n-a făcut-o.

Seth îmi dădea raportul complet acum – știind că mă interesa să aflu totul, deși nu-i cerusem să-mi spună. *Bella a tot avut frisoane azi. Doar ușoare – transpira, după care i se făcea frig. Carlisle nu prea știa ce să înțeleagă din ele – ar putea să-i fie pur și simplu rău. Sistemul ei imunitar nu are cum să fie în formă maximă acum.*

Mda, sunt sigur că este doar o coincidență.

E în toane bune totuși. Vorbea cu Charlie și râdea...

Charlie! Cum?! *Cum adică vorbea cu Charlie?!*

Acum Seth fu cel care se împiedică; furia mea îl surprinse. *Se pare că sună în fiecare zi să vorbească cu ea. Uneori mai sună și mama ei. Bella pare să fie mult mai bine acum, așa că-l asigură că e pe punctul de a se vindeca...*

Pe punctul de a se vindeca? Unde naiba le e gândul?! Îl fac pe Charlie să-și facă speranțe ca apoi să fie distrus sau chiar mai rău

atunci când moare? Parcă-l pregăteau pentru asta acum! Încercau să-l pregătească! De ce i-ar da acum speranțe deșarte?

Poate nu moare, gândi Seth încet.

Am tras adânc aer în piept încercând să mă calmez. *Seth. Chiar dacă trece de asta, nu va mai fi om. Ea știe asta și la fel știu și ceilalți. Dacă nu moare, va trebui să joace destul de convingător rolul de cadavru, puștiule. Fie face asta, fie dispare. Am crezut că încearcă să-i ușureze situația lui Charlie. De ce...?*

Cred că este ideea Bellei. Nu a spus nimeni nimic, însă fața lui Edward s-a potrivit oarecum cu ce gândești tu acum.

Iar eram pe aceeași lungime de undă cu strigoiul.

Am alergat în liniște timp de câteva minute. Am luat-o pe o nouă rută, cercetând zona de sud.

Să nu te duci prea departe.

De ce?

Bella m-a rugat să te rog să treci pe la ea.

Dinții mi se încleștară.

Și Alice te vrea. A spus că s-a săturat să stea în pod ca liliacul vampir din turn.

Seth izbucni în râs.

Am făcut cu rândul cu Edward mai devreme. Încercam să-i menținem Bellei temperatura stabilă. De la rece la cald, după caz. Dar, dacă nu vrei tu s-o faci, pot să mă întorc eu...

Nu, mă descurc eu, am sărit.

În regulă. Seth nu mai făcu și alte comentarii. Se concentră foarte tare pe pădurea goală.

Mi-am păstrat ruta spre sud, căutând ceva nou. M-am întors când am ajuns la primele semne de teren locuit. Nu eram încă aproape de oraș, însă nu voiam să stârnesc iar zvonurile alea cu lupii. Eram foarte discreți și de neobservat de ceva timp de-acum.

Am trecut fix prin centrul perimetrului pe drumul de întoarcere, îndreptându-mă către casă. Oricât de bine știam că era o prostie, nu mă puteam abține. Probabil că eram masochist sau ceva asemănător.

Nu e nimic în neregulă cu tine, Jake. Asta nu e cea mai normală situație din lume.

Taci, te rog, Seth!

Gata, tac.

De data asta nu am mai ezitat în fața ușii; am intrat pur și simplu de parcă aș fi fost la mine acasă. Mi-am închipuit că ar scoate-o pe Rosalie din sărite, însă degeaba. Nici Rosalie, nici Bella nu erau de găsit. M-am uitat înnebunit în jur sperând să nu le fi observat eu, inima făcându-mi-se cât un purice într-un mod ciudat și incomod.

– E bine, șopti Edward. Sau, în fine, mai bine zis la fel.

Edward era pe canapea cu fața în mâini; nu-și ridicase privirea ca să vorbească. Esme era lângă el, cu brațul strâns în jurul umerilor lui.

– Bună, Jacob, spuse ea. Mă bucur că te-ai întors.

– Și eu, spuse Alice, oftând cu năduf.

Coborî scările țopăind, strâmbându-se. De parcă întârziasem la o întâlnire.

– Ăă, salut, am spus eu.

Mă simțeam ciudat să mă străduiesc să fiu politicos.

– Unde e Bella?

– La baie, îmi spuse Alice. Înțelegi tu, urmează o dietă bazată în mare parte pe lichide. În plus, când ești însărcinată, te duci des la baie, așa am auzit.

– Aha.

Am rămas acolo, simțindu-mă penibil, balansându-mă înainte și înapoi pe călcâie.

– O, minunat, mârâi Rosalie. Mi-am întors brusc capul și am văzut-o venind de pe un hol pe jumătate ascuns sub casa scării. O avea pe Bella ghemuită cu grijă la ea în brațe, în timp ce-mi adresa un zâmbet disprețuitor și aspru. Mi s-a părut mie că miroase urât.

Și, la fel ca mai devreme, chipul Bellei se lumină ca fața unui copil în dimineața de Crăciun. De parcă i-aș fi adus cel mai frumos cadou din lume.

Era așa de nedrept!

– Jacob, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Ai venit.

– Salut, Bells.

Esme și cu Edward se ridicară amândoi. Am privit cu câtă grijă a pus-o Rosalie pe Bella pe canapea. Am privit cum, în ciuda acestui lucru, Bella se făcu albă la față și-și ținu respirația – ca și cum se străduia să nu scoată nici un sunet indiferent cât de tare ar fi durut-o.

Edward o mângâie pe frunte, apoi pe gât. Încercă să pară că doar îi dă părul la o parte, însă mie îmi lăsă impresia unui examen medical.

– Ți-e frig? murmură el.

– N-am nimic.

– Bella, știi ce ți-a spus Carlisle, spuse Rosalie. Să nu ascunzi *nimic* din ce simți. Nu ne ajută să avem grijă de tine.

– OK, îmi este puțin frig. Edward, poți să-mi dai pătura?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu ăsta e rostul meu aici până la urmă?

– Abia ai intrat pe ușă, spuse Bella. După ce ai alergat toată ziua, pariez. Odihnește-te puțin câteva minute. O să mă încălzesc la loc cât ai zice pește.

Nu am luat aminte la vorbele ei și m-am dus să mă așez pe jos lângă canapea, în timp ce ea încă-mi spunea ce să fac. Totuși,

în clipa aceea, nu eram sigur cum... Părea destul de fragilă și m-am temut s-o mișc, chiar și pentru a-mi pune brațele în jurul ei. Așa că m-am așezat cu grijă de o laterală a ei, ținându-mi un braț de-a lungul brațului ei și luând-o de mână. Apoi mi-am pus cealaltă mână pe fața ei. Îmi era greu să-mi dau seama dacă îi era mai frig decât de obicei.

– Mersi, Jake, spuse ea și am simțit-o tremurând o dată.

– Mda, am spus eu.

Edward stătea pe brațul canapelei lângă picioarele Bellei, fără s-o scape din ochi.

Speram prea mult, având în vedere că erau atâtea persoane cu un auz super fin în cameră, ca nimeni să nu observe că-mi chiorăie mațele.

– Rosalie, du-te te rog în bucătărie și adu-i ceva lui Jacob, spuse Alice.

Era invizibilă acum, stând cuminte în spatele canapelei.

Rosalie se uită șocată la locul de unde se auzise vocea lui Alice.

– Mersi, oricum, Alice, dar nu cred că vreau să mănânc ceva în care a scuipat Blondina. Pariez că organismul meu nu ar suporta prea bine veninul.

– Rosalie nu ar face-o niciodată de râs pe Esme printr-un gest care să arate atâta lipsă de ospitalitate.

– *Sigur* că nu, spuse Blondina pe un ton dulce în care dintru început n-am avut încredere.

Se ridică și ieși valvârtej din cameră.

Edward oftă.

– Mi-ai spune dacă ar otrăvi-o, nu? am întrebat eu.

– Da, îmi promise Edward.

Se auziră o grămadă de izbituri din bucătărie și – în mod ciudat – sunetul scos de metal în timp ce protesta că era maltratat.

Edward oftă iar, însă și zâmbi puțin. Apoi Rosalie se întoarse înainte să apuc să mă mai gândesc la asta. Zâmbind satisfăcută, îmi puse în față, pe jos, un castron argintiu.

– Poftă mare, corcitură.

Probabil că fusese cândva un castron pe care ea îl îndoise până când arăta exact ca o farfurie pentru câini. Trebuia să recunosc că eram impresionat de măiestria cu care-l făcuse atât de repede. Și cât de atentă fusese la detalii. Scrijelise cuvântul „Fido" pe o parte. Cu un scris de mână excelent.

Pentru că mâncarea arăta destul de bună – o bucată mare de friptură și un cartof copt mare, cu toate mirodeniile – i-am spus:

– Mersi, Blondino.

Ea pufni.

– Hei, știi cum i se spune unei blonde cu creier? am spus eu, după care am continuat fără să-i dau ocazia să spună ceva: Retriever auriu.

– Și pe asta am mai auzit-o, zise ea, fără să mai zâmbească.

– O să mă mai străduiesc, i-am promis eu, după care m-am înfipt în mâncare.

Făcu o față dezgustată și-și dădu ochii peste cap. Apoi s-a așezat într-unul dintre fotolii și a început să schimbe canalele televizorului atât de repede, încât sigur nu făcea asta în căutarea unui program la care să se uite.

Mâncarea era bună, chiar și cu putoarea de vampir din aer. Începusem să mă obișnuiesc cu asta. Hm! Nu era chiar ceva ce-mi dorisem să fac...

După ce am terminat – deși m-am gândit să ling castronul doar ca să-i dau lui Rosalie un motiv să se plângă –, am simțit-o pe Bella trecându-și ușor degetele reci prin părul meu. Îl netezea pe spatele gâtului.

– E cam vremea să mă tund, nu?

– Începe să arate un pic lățos, spuse ea. Poate...

– Lasă-mă să ghicesc, cineva de pe aici a fost coafeză într-un salon din Paris?

Ea chicoti.

– Probabil.

– Nu mersi, am spus eu înainte să apuce să-mi facă vreo ofertă reală. Mai merge vreo câteva săptămâni.

Lucru care m-a făcut să mă întreb câte săptămâni mai avea *ea*? M-am gândit la o modalitate politicoasă de a întreba.

– Și... ăăă... când e... termenul? Înțelegi tu, termenul să se nască micuțul monstru.

Mă pocni peste cap cu tot atâta forță cu care m-ar fi lovit o pană, dar nu răspunse.

– Vorbesc serios, i-am spus eu. Vreau să știu cât timp va mai fi nevoie să fiu aici.

„Cât timp vei mai fi *tu* aici", am adăugat în gând. În clipa aceea m-am întors să mă uit la ea. Ochii îi era gânditori; cuta aceea exprimând îngrijorare de stres se afla iar între sprâncenele ei.

– Nu știu, murmură ea. Nu cu exactitate. În mod clar nu avem de-a face aici cu sistemul de nouă luni și nu putem să folosim ecograful, așadar, Carlisle nu face decât să ghicească termenul. Oamenii normali ar trebui să aibă cam patruzeci de centimetri aici – își trecut degetul chiar prin mijlocul burții ei umflate – când copilul a crescut suficient. Câte un centimetru pe săptămână. Azi-dimineață aveam treizeci și cresc cam cu doi centimetri pe zi, uneori mai mult...

Dacă compari două săptămâni cu o zi, zilele zburau pe lângă noi. Viața ei se sfârșea cu viteză maximă. Cam câte zile mai avea dacă număra până la patruzeci? Patru? Am înghițit cu greutate.

– Te simți bine? întrebă ea.

Am încuviințat din cap, neștiind sigur cum mi-ar suna vocea.

Edward se întoarse cu spatele la noi în timp ce-mi asculta gândurile, dar eu îl vedeam reflectat în peretele de sticlă. Era din nou omul acela care ardea pe dinăuntru.

Era ciudat cum faptul că aveam un termen limită mă făcea să-mi fie mai greu să mă gândesc la plecarea mea sau a ei. M-am bucurat că Seth adusese vorba de asta pentru că astfel știam că rămâneau. Ar fi fost de nesuportat să mă întreb dacă sunt pe punctul de a pleca, dacă erau pe punctul de a-mi lua una sau două sau trei din cele patru zile. Cele patru zile ale mele.

Și mai era ciudat că, deși aproape că se terminase, atașamentul pe care-l simțea față de mine devenea din ce în ce mai greu de rupt. Parcă aveam legătură cu creșterea burții ei – parcă, dacă se făcea tot mai mare, câștiga forță gravitațională.

Am încercat o clipă s-o privesc de la distanță, să mă separ de forța care mă atrăgea spre ea. Știam că nu mi se părea faptul că nevoia mea de ea era mai puternică decât niciodată. De ce se întâmpla asta? Pentru că murea? Sau faptul că știam că, și dacă nu murea – în cel mai bun caz –, avea să se schimbe în ceva ce eu n-aș cunoaște sau n-aș înțelege?

Își trecu degetele peste obrazul meu, iar pielea îmi era umedă acolo unde o atingea ea.

– Totul va fi bine, aproape că ciripi ea.

Nu conta că vorbele acelea nu însemnau nimic. O spusese așa cum oamenii cântă copiilor poezioarele acelea fără sens. Nani, nani, puișor.

– Sigur că da, am mormăit eu.

Se ghemui pe brațul meu, odihnindu-și capul pe umărul meu.

– Nu credeam c-ai să mai vii. Seth a spus c-ai să vii și la fel a spus și Edward, dar eu nu i-am crezut.

– De ce nu? am spus eu, supărat.

– Nu ești fericit aici. Dar totuși ai venit.

– Tu ai vrut să vin.

– Știu. Dar nu erai obligat să vii pentru că nu e corect din partea mea să te vreau aici. Aș fi înțeles.

Urmă un moment de tăcere. Edward își reveni. Se uită la televizor în timp ce Rosalie continuă să dea pe toate canalele. Ajunsese pe la șase sute. M-am întrebat cât i-ar lua să ajungă iar la început.

– Mulțumesc că ai venit, șopti Bella.

– Pot să te întreb ceva? am întrebat eu.

– Sigur că da.

Edward nu părea ca și cum ar fi atent la noi, însă știa ce eram pe cale să întreb așa că pe mine nu mă păcălea.

– De ce *mă vrei* aici? Seth ar putea să-ți țină de cald și probabil că e mai ușor cu el aici la cât de vesel e puștanul. Dar când intru *eu* pe ușă, zâmbești de parcă sunt persoana ta favorită din toată lumea.

– Ești una dintre ele.

– E aiurea, să știi.

– Mda. Oftă. Iartă-mă!

– Și totuși, de ce? Nu mi-ai răspuns la întrebarea asta.

Edward avea privirea întoarsă din nou, ca și cum s-ar fi uitat pe fereastră. Chipul reflectat în geam părea inexpresiv.

– Mi se pare că totul este... *perfect* când ești aici, Jacob. Parcă am toată familia strânsă laolaltă. Adică presupun că așa este – eu nu am avut niciodată o familie mare până acum. E plăcut. Zâmbi preț de o clipită. Dar pur și simplu nu este întreagă dacă nu ești și tu aici.

– Eu nu voi face parte niciodată din familia ta, Bella.

Aș fi putut să fac. Aș fi fost potrivit acolo. Dar ăsta nu era decât un viitor îndepărtat, care murise cu mult înainte să i se ofere ocazia să trăiască.

– Mereu ai făcut parte din familia mea, mă contrazise ea.

Am scrâșnit din dinți.

– Ce răspuns tâmpit!

– Și care ar fi cel bun?

– Ce zici de „Jacob mă doare undeva de suferința ta".

Am simțit-o cum a tresărit.

– Ți-ar plăcea mai mult? șopti ea.

– Cel puțin este mai ușor. Ar fi mai ușor de acceptat. Aș putea să mă obișnuiesc cu el.

În clipa aceea m-am uitat în jos la fața ei, atât de aproape de a mea. Ținea ochii închiși și se încrunta.

– Ne-am îndepărtat de la drumul cel bun, Jake. Nu mai avem echilibrul acela. Tu ar trebui să faci parte din viața mea – simt asta și la fel simți și tu. Se opri o secundă fără să deschidă ochii, de parcă aștepta să neg ce-a zis. Dacă a văzut că nu spun nimic, a continuat: Dar nu așa. Noi am făcut ceva greșit. Nu, eu am făcut. Eu am făcut ceva greșit și ne-am îndepărtat de la calea cea bună...

Vocea i se pierdu, iar încruntarea de pe față i se relaxă până când rămase doar o cută în colțul gurii. Am așteptat-o să mai pună un pic de sare pe rană, însă scoase doar un sforăit ușor din fundul gâtului.

– E epuizată, murmură Edward. A fost o zi plină. O zi grea. Cred c-ar fi adormit mai devreme, însă te-a așteptat pe tine.

Nu m-am uitat la el.

– Seth a spus că i-a mai rupt o coastă.

– Da. Îi îngreunează respirația.

– Minunat.

– Anunță-mă când îi este cald iar.

– Mda.

Încă mai avea pielea ca de găină pe brațul care nu se atingea de al meu. Abia dacă am ridicat privirea să mă uit după o pătură că Edward și înșfăcă una care stătea pe brațul canapelei și o aruncă peste ea.

Uneori mai economiseai ceva timp cu chestia asta cu cititul gândurilor. De exemplu, poate n-ar trebui să fac un scandal din acuzația mea cu privire la ce se întâmpla cu Charlie. Ce încurcătură! Edward *auzea* exact cât de furios eram...

– Da, fu el de acord. Nu este o idee bună.

– Și atunci de ce? De ce-i spune Bella tatălui ei că e *pe cale de vindecare* din moment ce lucrul acesta n-o să-l facă decât mai nefericit decât este deja?

– Nu suportă să-l știe atât de neliniștit.

– Deci este mai bine...

– Nu. Nu este mai bine. Dar n-o s-o oblig să facă nimic din ce o face nefericită în momentul de față. Indiferent ce se întâmplă, asta o face să se simtă mai bine. Mă ocup eu de restul după aceea.

Nu suna bine. Bella n-ar trebui să amâne durerea lui Charlie pe mai târziu, ca s-o suporte altcineva. Nici chiar dacă murea. Nu îi stătea în caracter. La cum o știam eu pe Bella, sigur avea ea alt plan în minte.

– Este foarte sigură că o să trăiască, spuse Edward.

– Dar nu ca om, am protestat eu.

– Nu, nu ca om. Dar, oricum, speră să-l vadă iar pe Charlie.

O, sună din ce în ce mai bine.

– Să-l vadă. Pe Charlie. M-am uitat la el, cu ochii ieșiți din orbite. După aceea. Să-l vadă pe Charlie când o să fie de un alb strălucitor și o să aibă ochii de un roșu aprins. Nu sunt strigoi,

deci poate că-mi scapă ceva, însă *Charlie* mi se pare o alegere destul de ciudată pentru prima ei masă.

Edward oftă.

– Știe că n-o să se poată apropia de el timp de cel puțin un an. Crede că poate să se eschiveze. Îi spune lui Charlie că trebuie să se ducă la un spital special la capătul celălalt al lumii. Să țină legătura prin telefon...

– Ce nebunie...

– Da.

– Charlie nu e prost. Chiar dacă nu-l omoară, tot o să observe diferența.

– S-a gândit oarecum la toate aspectele astea.

Am continuat să mă holbez, așteptându-l să-mi explice.

– Bineînțeles că nu va îmbătrâni, lucru care va impune o limită de timp, chiar dacă Charlie acceptă orice scuză o să găsească ea pentru toate schimbările. Zâmbi slab. Mai ții minte când ai încercat să-i spui de transformarea ta? Cum ai pus-o să ghicească?

Mâna mea liberă se strânse în pumn.

– Ți-a spus asta?

– Da. Mi-a explicat... ideea ei. Vezi tu, nu are voie să-i spună adevărul lui Charlie – ar fi foarte periculos pentru el. Dar el este un om inteligent și practic. Ea crede că el își va găsi singur explicațiile. Presupune că va înțelege greșit. Edward pufni. La urma urmei, abia dacă rămânem fideli canonului vampirilor. Va face niște presupuneri greșite despre noi, așa cum a făcut și ea la început, și noi nu-l vom contrazice. Crede că va putea să-l vadă... din când în când.

– Ce nebunie, am repetat eu.

– Da, mă aprobă el din nou.

Dădea dovadă de slăbiciune că o lăsa să facă așa cum voia ea numai să fie ea fericită acum. Nu avea să se termine cu bine.

Lucrul acesta mă făcea să cred că probabil el nu se aștepta ca ea să trăiască pentru ca mai apoi să-și pună planul nebunesc în aplicare. Îi făcea pe plac pentru ca ea să mai fie fericită un pic.

Cam patru zile.

– O să mă descurc eu cu orice va fi, șopti el și dădu capul deoparte lăsându-l în jos, ca să nu-i pot citi nici măcar chipul în oglindă. N-o să o fac acum să sufere.

– Patru zile? am întrebat eu.

Nu-și ridică privirea.

– Aproximativ.

– Și apoi ce?

– La ce te referi mai exact?

M-am gândit la ceea ce spusese Bella. La faptul că chestia aia era înfășurată foarte strâns în ceva puternic, ceva care se asemăna cu pielea de vampir. Deci cum funcționa? Cum o scotea afară?

– Din puținele cercetări pe care am putut să le facem, ar rezulta că aceste creaturi își folosesc propriii dinți pentru a ieși din uter, șopti el.

A trebuit să mă opresc să-mi înghit fierea la loc.

– Cercetări? am întrebat eu cu glasul slab.

– De asta nu i-ai mai văzut pe Jasper și pe Emmett pe aici. Asta face Carlisle acum. Încercăm să descifrăm mituri și povești străvechi, atât cât putem cu ce avem la dispoziție, căutăm orice ar putea să ne ajute să prezicem comportamentul creaturii.

Povești? Deci dacă erau mituri atunci...

– Chestia asta nu este o premieră? spuse Edward, anticipându-mi întrebarea. Poate. E totul foarte neclar. Miturile ar putea foarte bine să fie produsul temerilor și a imaginației.

Deși... – ezită – miturile voastre sunt adevărate, nu? Poate sunt și astea. Par totuși să fie localizate, legate...

– Cum ai...?

– Era o femeie pe care am întâlnit-o în America de Sud. Fusese crescută în spiritul tradiției poporului său. Auzise avertismente cu privire la asemenea creaturi, povești vechi transmise din generație în generație.

– Care erau avertismentele? am șoptit eu.

– Creatura trebuie ucisă imediat. Înainte să apuce să capete prea multă putere.

Așa cum zisese Sam. Avea oare dreptate?

– Sigur, legendele lor spun același lucru și despre noi. Că trebuie să fim distruși. Că suntem niște criminali fără suflet.

Și asta zisese Sam.

Edward râse cu zgomot.

– Ce spun poveștile lor despre... mame?

Zbuciumul îi sfâșie chipul, iar eu, în timp ce mă cutremuram din cauza durerii lui, am știut că nu avea să-mi dea vreun răspuns. Mă îndoiam că putea vorbi.

Răspunsul veni de la Rosalie, care fusese nemișcată și tăcută de când adormise Bella, încât aproape uitasem de ea.

Scoase un sunet disprețuitor din fundul gâtului.

– Bineînțeles că nu au fost supraviețuitori, spuse ea. „Nu au fost supraviețuitori", direct și nepăsător. Să naști în mijlocul unei mlaștini infestate de boli cu un vraci care-ți mânjește fața cu cine știe ce alifii care să îndepărteze spiritele rele nu a fost niciodată cea mai sigură metodă. Nimeni nu a avut ceea ce are copilul acesta – persoane care să aibă grijă de el, care să știe de ce are nevoie și să se străduiască să-i satisfacă aceste nevoi. Un doctor cu niște cunoștințe absolut unice despre natura vampirilor. Un plan prin care acest copil să se nască prin metoda cea

mai sigură posibilă. Venin care va repara tot ce nu va merge bine. Copilul va fi bine. Iar celelalte mame ar fi supraviețuit și ele dacă ar fi avut toate astea – dacă măcar au existat, lucru de care nu sunt așa de convinsă.

Pufni disprețuitor.

Copilul, copilul. De parcă doar asta ar fi contat. Viața Bellei era un detaliu minor pentru ea – ușor de ignorat.

Chipul lui Edward se făcu alb ca zăpada. Mâinile i se curbară ca niște gheare. Egoistă și indiferentă, Rosalie se răsuci în scaun cu spatele la el. El se aplecă înainte, ghemuindu-se.

Dă-mi voie, am sugerat eu.

El se opri, ridicând o sprânceană.

Am ridicat în liniște bolul meu de cățel de pe podea. Apoi, cu o mișcare rapidă și puternică din încheietură, l-am aruncat în capul Blondinei atât de tare încât – scoțând un zgomot de-ți spărgea timpanele – s-a făcut plat înainte să ricoșeze de-a lungul camerei și să se izbească de sfera de la baza stâlpului gros al scării spiralate.

Bella tresări, dar nu se trezi.

– Blondă proastă, am bombănit eu.

Rosalie își întoarse capul încet, cu ochii arzând.

– Tu... mi-ai... dat... cu... mâncare... în... păr.

Asta a pus capac.

Am explodat. M-am îndepărtat de Bella ca să nu o scutur și am început să râd atât de tare de au început să-mi curgă lacrimile pe față. Am auzit din spatele canapelei râsul cristalin al lui Alice alăturându-se râsului meu.

M-am întrebat de ce Rosalie nu sare la mine. Mă așteptasem oarecum să facă asta. Dar apoi mi-am dat seama că râsul meu o trezise pe Bella, deși dormise tun când făcusem mai mult zgomot.

– Ce-i așa de amuzant? mormăi ea.

– I-am dat cu mâncare în păr, i-am spus eu râzând iar cu sughițuri.

– N-o să uit de asta, câine, șuieră Rosalie.

– Nu e așa de greu să ștergi memoria unei blonde, am ripostat eu. Îi sufli o dată în ureche.

– Mai fă rost de niște glume noi, sări ea.

– Hai, Jake. Las-o pe Rose în pa...

Bella se opri la mijlocul propoziției și trase aer în piept cu un șuierat. În secunda aia, Edward se aplecă peste mine, dându-i pătura la o parte. Părea să aibă convulsii, spatele arcuindu-se.

– Se întinde doar, gâfâi ea.

Buzele îi erau albe și ținea dinții încleștați ca și cum ar fi vrut să se abțină să nu țipe.

Edward își puse ambele mâini de o parte și de alta a feței ei.

– Carlisle? strigă el pe un ton încet și tensionat.

– Aici sunt, spuse doctorul.

Nu-l auzisem intrând.

– OK, spuse Bella, încă respirând greu și superficial. Cred că e gata. Bietul copil nu are suficient spațiu, asta e tot. Se face așa de mare!

Era greu de suportat tonul acela drăgăstos pe care-l folosea să descrie chestia care o sfâșia pe dinăuntru. Mai ales după cruzimea lui Rosalie. Îmi venea să arunc cu ceva și în Bella.

Ea nu se prinse ce dispoziție aveam.

– Știi, îmi amintește de tine, Jake, spuse ea pe un ton afectuos, încă gemând.

– *Nu* compara chestia aia cu mine, am scuipat eu cuvintele printre dinți.

– Mă refer doar la faptul că se mărește așa de repede, spuse ea arătând de parcă i-ar fi rănit sentimentele. Bun. Tu ai crescut

imediat. Parcă te vedeam cum te faci mai înalt cu fiecare minut care trecea. Şi el e tot aşa. Creşte atât de repede!

Mi-am muşcat limba ca să nu spun ce-mi stătea pe limbă să zic suficient de tare încât să simt gust de sânge în gură. Bineînţeles că avea să se vindece înainte să apuc să înghit. De asta avea Bella nevoie. Să fie puternică aşa ca mine, să se poată vindeca.

Respiră mai uşor, după care se relaxă înapoi în canapea, corpul moleşindu-i-se.

– Hmm, murmură Carlisle.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că se uita la mine.

– Ce? am vrut eu să ştiu.

Edward îşi înclină capul pe-o parte în timp ce reflecta la cine ştie ce era în capul lui Carlisle.

– Ştii că mă întrebam cum o fi compoziţia genetică a fetusului, Jacob. Mă întrebam câţi cromozomi are.

– Ce-i cu asta?

– Ei bine, având în vedere asemănările...

– *Asemănările?* am mârâit eu fără să-mi convină pluralul acela.

– Creşterea accelerată şi faptul că Alice nu vă vede pe nici unul din voi.

M-am făcut alb la faţă. Uitasem de cealaltă.

– Ei bine, mă întreb dacă asta înseamnă că avem un răspuns. Dacă asemănările sunt generate de gene.

– Douăzeci şi patru de perechi, mormăi Edward pe sub mustaţă.

– Nu ai de unde să ştii asta.

– Nu. Dar este interesant de speculat, spuse Carlisle pe un ton blând.

– Mda. Pur şi simplu *fascinant*.

Sforăitul uşor al Bellei începu din nou, accentuând frumos sarcasmul meu.

Intraseră în subiect, implicându-se în discuţia asta despre genetică până în punctul în care singurele cuvinte pe care le înţelegeam erau prepoziţiile şi conjuncţiile. Şi, evident, propriul nume. Interveni şi Alice, comentând şi ea acum cu vocea ei ca un ciripit de pasăre.

Deşi vorbeau despre mine, nu am încercat să-mi dau seama ce concluzii trăgeau. Aveam altele pe cap, câteva lucruri cu care încercam să mă împac.

Primul lucru era că Bella zisese că aceasta creatură era protejată de ceva atât de puternic cum e pielea de vampir, ceva care era prea impenetrabil pentru ecografii, prea dur pentru ace. Al doilea lucru era faptul că Rosalie spusese că aveau un plan să aducă chestia aia pe lume în siguranţă. Al treilea lucru era afirmaţia lui Edward că – potrivit unor mituri – alţi monştri asemănători şi-au croit singuri drum cu dinţii afară din mamele lor.

M-am cutremurat.

Şi lucrurile acestea aveau o logică bolnavă pentru că, al patrulea lucru, nu multe chestii puteau să rupă cu dinţii pielea de vampir. Dinţii corciturii de vampir – din ce spun miturile – erau suficient de puternici. Dinţii mei erau suficient de puternici.

Şi dinţii de vampir erau suficient de puternici.

Era greu să nu-ţi dai seama de ceva ce era evident, însă tare mi-aş fi dorit să n-o fi făcut. Pentru că aveam o idee destul de clară cu privire la cum anume plănuia Rosalie să scoată chestia aia „în siguranţă" afară.

16. CHIAR NU VREAU SĂ ȘTIU

Am plecat devreme, cu mult înainte să răsară soarele. Am ațipit puțin sprijinit de canapea. Edward mă trezi când Bella deveni roșie la față și-mi luă locul s-o răcească la loc. M-am întins și am socotit că eram suficient de odihnit să mai fac și ceva treabă.

– Mulțumesc, spuse Edward încet, văzând ce aveam de gând să fac. Dacă drumul e liber, vor pleca azi.

– Te anunț eu.

Mă simțeam bine să fiu din nou în pielea mea de animal. Întepenisem tot stând nemișcat. Am mărit pasul, încercând să scap de cârcei.

Neața, Jacob, mă salută Leah.

Bun, ești trează. De când doarme Seth?

Nu doarme încă, gândi Seth somnoros. *Sunt pe aproape. De ce ai nevoie?*

Crezi că mai rezişti vreo oră?

Sigur. Nici o problemă. Seth se ridică imediat în picioare, scuturându-și blana.

Haideți să dăm o tură în profunzime, i-am spus lui Leah. *Seth, tu iei perimetrul.*

Am înțeles. Seth începu să alerge ușor.

Iar plecăm într-o misiune pentru vampiri, bombăni Leah.

Ai vreo problemă cu asta?

Sigur că nu. Pur și simplu ador să-i răsfăț pe dragii mei strigoi.

Bun. Atunci hai să vedem cât de repede poți să alergi.

OK, în asta *sigur mă bag!*

Leah se afla la capătul vestic al perimetrului. În loc să se apropie de casa familiei Cullen, fugi pe un traseu ocolit urmând să ne întâlnim. Am luat-o la fugă direct spre est, știind că puteam să am și avans și tot mă depășea dacă o lăsam mai moale chiar și o secundă.

Nasul la pământ, Leah! Nu este o întrecere, ci o misiune de recunoaștere.

Pot să le fac pe amândouă și tot să te întrec.

I-am dat dreptate. *Știu.*

Ea râse.

Am luat-o pe un drum întortocheat din munții estici. Era o rută cunoscută. Alergasem prin munții aștia când plecaseră vampirii în urmă cu un an, făcând-o parte din zona noastră de patrulare pentru a-i proteja mai bine pe oamenii de aici. Apoi am revenit la vechile granițe când s-a întors familia Cullen. Acesta era, prin tratat, teritoriul lor.

Dar probabil că lucrul acesta nu ar mai însemna nimic pentru Sam acum.

Tratatul era caduc. Întrebarea care se punea astăzi era cât de mult și-ar fi răsfirat Sam trupa. Aștepta ca vreun membru rătăcit al familiei Cullen să vâneze ilegal pe pământul lui, sau nu? Spusese Jared adevărul, sau profitase de tăcerea dintre noi?

Ne-am afundat din ce în ce mai mult în munți fără să găsim vreo urmă de haită. Peste tot erau urme slabe de vampiri, însă mirosurile îmi erau cunoscute acum. Le respiram cât era ziua de lungă.

Am găsit o urmă concentrată grea, oarecum recentă pe o anume cale – toți plecau și se întorceau pe aici cu excepția lui Edward. Un prilej de întâlnire care a fost dat uitării când Edward și-a adus acasă soția însărcinată, pe moarte. Am scrâșnit din dinți. Orice era, nu avea nici o legătură cu mine.

Leah nu mă depăși, deși ar fi putut să o facă. Eram mult mai atent la fiecare miros nou decât să particip la un concurs de viteză. Rămase lângă mine, alergând cu mine, și nu concurând împotriva mea.

Ne îndepărtăm destul de mult, comentă ea.

Mda. Dacă Sam vânează vampiri rătăciți, ar fi trebuit să ne intersectăm deja cu urma lui.

Are mai multă logică pentru el să stea de pază în La Push, gândi Leah. *Știe că le oferim strigoilor trei perechi în plus de ochi și de picioare.* Nu îi va putea lua prin surprindere.

De fapt, facem asta pentru orice eventualitate.

Nu am vrea ca prețioșii noștri paraziți să riște inutil.

Nu, am aprobat-o eu, ignorându-i sarcasmul.

Te-ai schimbat atât de mult, Jacob! *O întoarcere la o sută optzeci de grade.*

Nici tu nu ești chiar Leah aceea pe care o cunoșteam și o iubeam.

Adevărat. Măcar sunt mai puțin enervantă decât Paul acum?

În mod surprinzător... da.

Ah, ce dulce-i victoria!

Felicitările mele.

Am alergat iar în liniște. Probabil că era timpul să ne întoarcem, însă nici unul din noi nu voia asta. Era bine să alergi așa. Ne holbaserăm prea mult timp la același cerc de urme. Ne simțeam bine să ne întindem mușchii și să o luăm pe un teren accidentat. Nu ne grăbeam foarte tare, așa că m-am gândit că ar

fi bine să vânăm pe drumul de întoarcere. Lui Leah îi era destul de foame.

Iam, iam, gândi ea ironică.

E doar în mintea ta, i-am spus eu. *Așa mănâncă lupii. E natural. Are gust bun. Dacă nu te gândești la asta din punctul tău de vedere ca om...*

Lasă-mă cu încurajările, Jacob. Vânez. Nu trebuie să-mi placă.

Sigur, sigur, am aprobat eu cu ușurință. Nu era treaba mea dacă voia să-și îngreuneze situația.

Nu mai adăugă nimic timp de câteva minute; am început să mă gândesc să ne întoarcem.

Mulțumesc, îmi spune brusc Leah pe un ton diferit.

Pentru?

Pentru că mă lași să fiu eu însămi. Pentru că mă lași să rămân. Ai fost mai drăguț cu mine decât aveam dreptul să mă aștept să fii, Jacob.

Ei, nici o problemă. De fapt, chiar vorbesc serios. Nu mă deranjează să te am lângă mine așa cum am crezut înainte.

Ea pufni în joacă. *Ce cuvinte strălucitoare de laudă!*

Să nu ți se urce la cap.

OK – dacă nu faci nici tu asta. Se opri o clipă. *Cred că ești un bun Alfa. Nu în felul în care este Sam, ci în felul tău. Ești demn de urmat, Jacob.*

Am înlemnit de surprindere. Mi-a luat o clipă să-mi revin suficient ca să reacționez.

Ăă, mersi. Nu sunt foarte convins că asta n-o să mi se urce la cap. Cum de ți-a venit să-mi zici asta?

Nu mi-a răspuns imediat, iar eu i-am urmărit direcția mută a gândurilor. Se gândea la viitor – la ceea ce-i spusesem lui Jared în dimineața aceea. Și cum se va termina în curând, iar eu mă voi

întoarce în pădure. Și la cum promisesem eu că ea și Seth se vor întoarce în haită după plecarea familiei Cullen.

Vreau să rămân cu tine, îmi spuse ea.

Am simțit șocul până în picioare, blocându-mi încheieturile. Alergă pe lângă mine, după care se opri din scurt. Se întoarse încet spre locul unde înghețasem eu.

N-o să-ți dau bătăi de cap, promit. N-o să mă țin după tine. Tu poți să te duci unde vrei, iar eu unde vreau. Nu va trebui să mă suporți decât când vom fi amândoi lupi. Se plimba înainte și înapoi în fața mea, dând agitată din coada ei lungă și gri. *Și, de vreme ce plănuiesc să mă las imediat ce pot... poate nu va fi așa de des.*

Nu știam ce să spun.

Sunt mai fericită acum, făcând parte din haita ta, decât am fost timp de ani de zile.

Și eu vreau să rămân, gândi Seth încet. Nu-mi dădusem seama că era atent la noi în timp ce alerga în perimetru. *Îmi place haita asta.*

Hei! Seth, asta nu va mai fi o haită în curând. Am încercat să-mi organizez gândurile ca să-l conving. *Acum avem un scop, însă... după ce se termină, nu voi face decât să fiu lup. Seth, tu ai nevoie de un scop. Ești un copil bun. Tu ești genul de persoană care are mereu o cruciadă de purtat. Și nu se poate să pleci din La Push acum. O să termini liceul și o să faci ceva în viață. O să ai grijă de Sue. Problemele mele n-o să-ți dea viitorul peste cap.*

Dar...

Jacob are dreptate, mă susținu Leah.

Ești de acord cu mine?

Sigur că da. Dar nimic din ce-ai zis nu se aplică și la mine. *Oricum eram pe picior de plecare. O să mă angajez undeva departe de La Push. Poate să o fac și niște cursuri la colegiul de stat. O să mă*

înscriu la yoga și la meditații ca să-mi controlez temperamentul... Și voi rămâne parte din haita asta de dragul sănătății mele mintale. Jacob – vezi ce logic e, nu? Eu nu te voi deranja, tu nu mă vei deranja și toată lumea e mulțumită.

M-am întors și am început să alerg ușor spre vest.

E cam mult acum pentru mine să pot face față. Lasă-mă să mă gândesc la asta, bine?

Sigur. Cât ai nevoie.

Ne-a luat mai mult să ajungem înapoi. Nu mă străduiam să alerg repede. Mă concentram pur și simplu să nu dau cu capul în primul copac. Seth mormăia puțin, însă am reușit să-l ignor. Știa că am dreptate. Nu avea de gând să-și abandoneze mama. Se va întoarce în La Push și-și va apăra tribul așa cum trebuia.

Dar pe Leah n-o vedeam făcând asta. Lucrul acesta era de-a dreptul înfricoșător.

Noi doi să formăm o haită? Indiferent de distanța fizică, nu-mi putea imagina... *intimitatea* situației. M-am întrebat dacă se gândise bine la asta sau era doar disperată să rămână liberă.

Leah nu spuse nimic în timp ce eu meditam la lucrul acesta. Era ca și cum încerca să dovedească ce ușor ar fi să fim doar noi doi.

Am dat peste o turmă de căprioare cu coada neagră tocmai când răsărea soarele, luminând puțin norii din spatele nostru. Leah oftă în sinea ei, dar nu ezită. Săritura ei fu directă și eficientă – chiar grațioasă, aș putea spune. Doborî cerbul, cel mai mare exemplar din turmă, înainte ca animalul speriat să înțeleagă pericolul.

Ca să nu fiu mai prejos, am dat gata următoarea căprioară ca mărime, zdrobindu-i repede capul între fălci ca să nu simtă vreo durere inutilă. Simțeam dezgustul lui Leah luptându-se cu foamea ei și am încercat să-i ușurez situația lăsând lupul din

mine să-mi domine mintea. Trăisem doar ca lup suficient de mult ca să știu cum este să fiu în totalitate animal, să vezi ca un animal și să gândești în felul acesta. M-am lăsat dominat de instinctele practice, permițându-i și ei să simtă asta. Ezită o secundă, după care încercă să se sincronizeze și să încerce să vadă lucrurile ca mine. Era foarte ciudat – mințile noastre erau legate mai strâns decât fuseseră vreodată, pentru că *încercau* amândouă să gândească împreună.

Ciudat, dar lucrul acesta o ajută. Își înfipse dinții în blana și umărul prăzii, sfâșiind o halcă groasă de carne însângerată. În loc să se ferească, așa cum ar fi vrut gândurile ei umane, își lăsă eul lup să reacționeze instinctiv. Era un lucru făcut instinctual, care îi amorțea gândurile, lăsând-o să mănânce în pace.

Era ușor pentru mine să fac la fel. Și m-am bucurat că nu am uitat să fac asta, pentru că acest lucru va face din nou parte din viața mea în curând.

Avea Leah să facă parte și ea din viața asta? Cu o săptămână în urmă, aș fi considerat ideea aceasta mai mult decât înfricoșătoare. Dar acum o cunoșteam mai bine. Și, eliberată de durerea aceea constantă, nu mai era aceeași lupoaică. Nu mai era aceeași fată.

Am mâncat împreună până când ne-am săturat.

Mersi, îmi spuse ea mai târziu în timp ce-și curăța botul și labele în iarba udă. Eu nu m-am obosit să fac asta; tocmai începuse să bureze și trebuia să înotăm din nou în râu pe drumul de întoarcere. Urma să mă curăț suficient de bine. *Nu a fost așa de rău să gândesc la fel ca tine.*

Cu plăcere.

Seth moțăia când am ajuns în perimetru. I-am spus să tragă un pui de somn; Leah și cum mine aveam să preluăm patrula. Mintea lui Seth se pierdu în inconștiență la doar câteva secunde.

Te întorci la strigoi? întrebă Leah.

Poate.

E greu pentru tine să fii acolo, dar e greu să stai și departe. Știu cum este.

Știi, Leah, ar fi mai bine să te mai gândești la viitor și la ceea ce vrei să faci cu adevărat. Mintea mea nu va fi cel mai fericit loc de pe pământ. Și va trebui să suferi cu mine.

Se gândi cum să-și formuleze răspunsul. *Uau, o să sune rău ce-o să spun acum. Dar, sincer, va fi mai ușor să mă descurc cu durerea ta decât să dau piept cu a mea.*

Mi se pare corect.

Știu că va fi rău pentru tine, Jacob. Înțeleg asta – poate mai bine decât crezi. Nu-mi place de ea însă... ea este Sam al tău. Este tot ceea ce vrei și tot ceea ce nu poți avea.

N-am fost în stare să-i răspund.

Știu că este mai rău pentru tine. Cel puțin Sam este fericit. Cel puțin este teafăr și nevătămat. Îl iubesc suficient de mult să-i doresc asta. Vreau să aibă ce-i mai bine pentru el. Oftă. *Pur și simplu nu vreau să fiu prin preajmă să văd.*

Chiar trebuie să discutăm despre asta?

Cred că trebuie. Pentru că vreau să știi că nu-ți voi face viața mai grea decât este deja. La naiba, poate chiar o să te ajut. Nu m-am născut o scorpie insensibilă. Știi, cândva eram chiar drăguță.

Nu-mi amintesc partea asta.

Am râs amândoi odată.

Îmi pare rău, Jacob. Îmi pare rău că suferi. Îmi pare rău că se face mai rău în loc de mai bine.

Mersi, Leah.

Se gândi la lucrurile care se înrăutățeau, la imaginile negre din mintea mea, în timp ce eu încercam să o îndepărtez fără prea mult succes. Reușea să se uite la ele de la distanță, cu oarecare

perspectivă, și trebuie să recunosc că lucrul acesta mă ajuta. Îmi imaginam că poate și eu voi reuși peste câțiva ani să văd lucrurile în felul acela.

Văzu partea amuzantă a inconvenientelor zilnice care rezultau din faptul că stăteai prin preajma vampirilor. Îi plăceau certurile mele cu Rosalie și chicoti în gând, și chiar îi trecură prin minte câteva bancuri cu blonde pe care aș fi putut să le folosesc ulterior. Dar apoi gândurile ei deveniră serioase, poposind pe chipul lui Rosalie într-un fel care mă derută.

Știi ce-i ciudat? întrebă ea.

Ei bine, aproape totul este ciudat acum. Dar la ce te referi?

La strigoaica blondă pe care o urăști așa de tare – îi înțeleg perfect punctul de vedere. Am crezut pentru o clipă că face o glumă de prost gust. Și, după aceea, după ce mi-am dat seama că vorbea serios, mi-a fost greu să-mi controlez furia care mă cuprinse. Norocul ei că ne despărțiserăm în timpul patrulei. Dacă ar fi fost aproape de mine cât să-mi *înfig* dinții...

Stai așa! Lasă-mă să-ți explic.

Nu vreau să aud. Am plecat de aici.

Așteaptă! Așteaptă! mă rugă ea în timp ce încercam să mă calmez suficient ca să mă schimb la loc în om. *Haide, Jake!*

Leah, asta chiar nu este cea mai bună metodă să mă convingi că vreau să petrec mai mult timp cu tine pe viitor.

La naiba! Cât poți să exagerezi. Nici măcar nu știi despre ce vorbesc.

Atunci spune-mi, despre ce vorbești?

Și brusc deveni iar Leah cea împietrită de durere pe care o știam. *Mă refer la sfârșitul genetic, Jacob.*

Amărăciunea din vorbele ei mă lăsase mască. Nu mă așteptasem să-mi taie furia așa deodată.

Nu înțeleg.

Ai înțelege, *dacă n-ai fi exact ca ei. Dacă „chestiile mele feminine"* – gândi cuvintele pe un ton dur, sarcastic – *nu te-ar face să fugi să te ascunzi ca orice alt bărbat prost și ai fi atent cu adevărat la ce înseamnă totul.*

Oh.

Mda, deci nici unuia dintre noi nu-i plăcea să gândească lucrurile acelea cu ea. Cui i-ar plăcea? Sigur că mi-am amintit panica lui Leah în prima lună în care s-a alăturat haitei – și mi-am amintit cum am fugit de ea la fel ca toată lumea. Pentru că nu putea rămânea *însărcinată* decât dacă ar trăi ceva de genul imaculatei concepțiuni. Nu fusese cu nimeni de la Sam. Și, după aceea, când săptămânile trecând, iar nimicul transformându-se în alt nimic, își dăduse seama că trupul ei nu mai funcționa la fel. Ce groază – ce *era* acum? Se schimbase trupul ei pentru că devenise vârcolac? Sau devenise vârcolac pentru că trupul ei *avea ceva?* Era singura femeie vârcolac din istorie. Era din cauză că nu era atât de feminină cum ar fi trebuit să fie?

Nici unul dintre noi nu voise să se gândească la amărăciunea ei. Evident, nu puteam să o compătimim.

Știi de ce crede Sam că ne îndrăgostim? gândi ea, *mai calmă de data asta.*

Sigur că da. Ca să ducem linia mai departe.

Corect. Ca să facem o grămadă de vârcolaci mici. Supraviețuirea speciei, extindere genetică. Ești atras de persoana care îți oferă cele mai bune șanse să transmiți mai departe gena de lup.

Am așteptat să-mi explice unde voia să ajungă.

Dacă aș fi fost bună pentru asta, atunci Sam ar fi fost atras de mine.

Durerea ei era atât de mare, că mi s-au împleticit picioarele.

Dar nu sunt. Este ceva în neregulă cu mine. Se pare că nu am capacitatea de a transmite gena mai departe, în ciuda originii mele

deosebite. Așa că am devenit un monstru – o lupoaică – bună la nimic altceva. Sunt moartă din punct de vedere genetic și amândoi știm asta.

Nu știm, am contrazis-o eu. *Asta e doar teoria lui Sam. Treaba cu îndrăgostitul se întâmplă, însă nu știm de ce. Billy este de altă părere.*

Știu, știu. El crede că te îndrăgostești ca să faci lupi mai puternici. *Pentru că tu și Sam sunteți niște monștri imenși – mai mari decât tații noștri. Dar, indiferent de caz, eu nu sunt unul dintre candidați. Sunt... la menopauză. Am douăzeci de ani și sunt la menopauză.*

Ah. Chiar că nu voiam să port conversația asta. *Nu știi asta, Leah. Probabil că e din cauza faptului că suntem înghețați în timp.*

Când vei înceta să te mai transformi în lup și vei începe să îmbătrânești iar, sunt sigur că lucrurile vor... ăăă... reveni la normal.

Aș putea să cred asta – numai că nimeni nu se îndrăgostește de mine, în ciuda pedigriului meu impresionant. Știi, adăugă ea gânditoare, *dacă nu ai fi fost tu, Seth ar fi cel mai îndreptățit să fie Alfa – cel puțin din cauza sângelui care-i curge prin vene. Normal că nimeni nu s-a gândit la mine...*

Tu chiar vrei să te îndrăgostești sau să se îndrăgostească cineva de tine la modul ăsta? am vrut eu să știu. *Ce-are dacă ți se întâmplă asta ca unui om normal, Leah? Îndrăgostitul ăsta al nostru nu este decât o altă cale de a-ți lua dreptul la libera alegere.*

Pe Sam, Jared, Paul, Quil... nu pare să-i deranjeze.

Nici unul nu pare să fie deranjat de nimic.

Nu vrei să te îndrăgostești așa?

La naiba că nu!

Asta pentru că ești deja îndrăgostit de ea. Ar dispărea sentimentul ăsta dacă te-ai îndrăgosti la modul acesta. Nu ai mai suferi.

Tu vrei să uiți ce simți pentru Sam?

Rămase pe gânduri o clipă. *Cred că vreau.*

Am oftat. Era mai sănătoasă la minte decât eram eu.

Dar să revenim la subiect, Jacob. Înțeleg de ce strigoaica blondă este atât de rece – la figurat vorbind. Se concentrează pe un lucru. Are ochii pe premiu, corect? Pentru că întotdeauna îți dorești să ai ce nu poți avea niciodată.

Tu ai face ce face Rosalie? Ai omorî pe cineva – pentru că asta face, se asigură că nimeni nu se bagă să o salveze pe Bella – ai face asta ca să ai un copil? De când ai tu spiritul ăsta matern?

Pur și simplu vreau opțiunile pe care nu le am, Jacob. Poate dacă nu ar fi fost nimic în neregulă cu mine m-aș mai fi gândit la asta.

Ai ucide pentru asta? am vrut eu să știu, nevrând s-o las să scape de întrebarea mea.

Nu face asta. Cred că mai degrabă trăiește prin Bella. Și... dacă Bella m-ar fi rugat pe mine *să o ajut cu asta...* Se opri, gândindu-se la ce avea să spună. *Chiar dacă nu-mi pasă foarte tare de ea, probabil că aș fi procedat la fel ca strigoaica.*

Îmi scăpă un mârâit puternic printre dinți.

Pentru că, dacă situația ar fi fost invers, aș fi vrut ca Bella să facă același lucru pentru mine. La fel și Rosalie. Amândouă am fi făcut ca ea.

Ah! Ești la fel de rea ca ele!

Asta e ciudățenia când știi că nu poți să ai ceva. Devii disperat. Și... până aici. Gata. Conversația asta a luat sfârșit.

Bine.

Nu era de ajuns că fusese de acord să ne oprim din discuție. Aveam nevoie de un final mai puternic de atât.

Mai aveam cam un kilometru şi jumătate până la locul în care îmi lăsasem hainele, aşa că m-am schimbat în om şi am mers pe jos. Nu m-am gândit la discuţia noastră. Nu că nu aveam la ce să mă gândesc, ci pentru că nu suportam să o fac. *Refuzam* să văd lucrurile la modul acela, dar era greu să mă abţin să fac asta când Leah îmi sădise în minte gândurile şi emoţiile acestea.

Mda, nu aveam să alerg cu ea după ce se termina toată povestea asta. Nu avea decât să se ducă să fie nefericită în La Push. Un ordin mic dat de un Alfa înainte să plec nu avea să omoare pe nimeni.

Era foarte devreme când am ajuns acasă. Probabil că Bella încă dormea. Am zis să bag capul pe uşă să văd ce se întâmplă, să le dau undă verde să vâneze, după care să găsesc un petic de iarbă suficient de moale ca să dorm ca om. Nu voiam să mă transform iar până când Leah nu adormea.

Dar se auzeau o grămadă de şoapte din casă, aşa că poate Bella nu dormea. După care am auzit sunetul maşinăriei la etaj – aparatul de radiografii? Minunat. Se pare că ziua patru din numărătoarea finala începea cu o lovitură.

Alice deschise uşa de la intrare înainte să ajung în dreptul ei.

Înclină din cap.

– Salut, lupule.

– Salut, pitico. Ce se întâmplă la etaj? Camera mare era goală – toate şoaptele se auzeau de la etajul doi.

Ridică din umerii ei mici şi ascuţiţi.

– Poate că i-a mai rupt ceva.

Încercă să vorbească relaxată, însă eu i-am văzut flăcările din fundul ochilor. Edward şi cu mine nu eram singurii care ardeau pe dinăuntru când era vorba de asta. Şi Alice o iubea pe Bella.

– Încă o coastă? am întrebat eu răguşit.

– Nu. Bazinul de data asta.

Ciudat cum încă mă loveau astfel de veşti, ca şi cum fiecare lucru nou era o surpriză. Când aveam să încetez să mai fiu surprins? Fiecare dezastru nou părea previzibil dacă te gândeai după aceea.

Alice se uita cum îmi tremurau mâinile.

Apoi am ascultat vocea lui Rosalie la etaj:

– Vezi, ţi-am *spus* că eu nu am auzit nici o pocnitură. Ai nevoie de un control la urechi, Edward.

Nu se auzi nici un răspuns.

Alice se strâmbă.

– Cred că Edward o să ajungă să o rupă pe Rosalie în bucăţi mici. Mă mir că ea nu vede asta. Sau poate crede că Emmett va putea să-l oprească.

– Am eu grijă de Emmett, m-am oferit eu. Tu poţi să-l ajuţi pe Edward cu ruptul în bucăţi.

Alice zâmbi cu jumătate de gură.

Familia coborî la parter în clipa aceea – de data aceasta, Edward era cel care o ţinea în braţe pe Bella. Ţinea strâns paharul cu sânge în ambele mâini, iar chipul îi era alb. Îmi dădeam seama că, deşi el era atent la fiecare mişcare a sa ca să nu o zdruncine, Bella avea dureri.

– Jake, şopti ea şi zâmbi cuprinsă de durere.

M-am uitat la ea, fără să spun nimic.

Edward o puse pe Bella cu grijă pe canapea şi se aşeză pe jos lângă capul ei. M-am întrebat pentru o fracţiune de secundă de ce n-au lăsat-o la etaj, după care m-am gândit că probabil era ideea Bellei. Ea voia să se poarte ca şi cum lucrurile ar fi fost normale, să evite tot arsenalul acela de spital. Şi el îi făcea pe plac. Evident.

Carlisle coborî încet, ultimul, cu chipul ridat de griji. Pentru prima dată arăta suficient de bătrân să fie doctor.

– Carlisle, am spus eu. Am mers până la jumătatea drumului spre Seattle. Nici urmă de haită. Puteți pleca.

– Mulțumim, Jacob. E un moment bun. Avem nevoie de multe lucruri. Ochii lui negri se uitară spre paharul pe care-l ținea Bella atât de strâns.

– Sincer să fiu, cred că e sigur să plecați mai mult de trei. Sunt destul de sigur că Sam se concentrează pe La Push.

Carlisle dădu din cap în semn că era de acord. Mă surprindea cu câtă bunăvoință îmi accepta sfaturile.

– Dacă spui tu. Vom merge eu, Alice, Esme și Jasper. Apoi Alice poate merge cu Emmett și cu Rosa...

– Nici o șansă, șuieră Rosalie. Emmett poate să meargă cu voi acum.

– Ar trebui să vânezi și tu, îi spuse Carlisle pe un ton blând.

Tonul lui nu-l înmuie pe al ei.

– O să vânez odată cu *el*, mârâi ea, aruncându-și capul spre Edward, după care își dădu părul pe spate.

Carlisle oftă.

Jasper și Emmett coborâră la parter într-o clipită. Alice li se alătură lângă ușa de sticlă în aceeași secundă. Esme pluti lângă Alice.

Carlisle îmi puse mâna pe umăr. Nu-mi plăcea atingerea aceea de gheață, însă nu m-am smucit. Am rămas nemișcat, pe de o parte din cauză că eram surprins și, pe de altă parte, pentru că nu voiam să îi rănesc sentimentele.

– Mulțumim, spuse el din nou, după care plecă în grabă pe ușă împreună cu ceilalți patru.

I-am urmărit cu privirea în timp ce zburară de-a lungul pajiștei și dispărură înainte să apuc să mai trag o dată aer în piept. Nevoile lor trebuie să fi fost mai urgente decât mi-am imaginat eu.

Nu se auzi nimic timp de un minut. Simțeam cum se uită cineva urât la mine și am știut cine era. Plănuisem să plec și să trag un pui de somn, însă ocazia de a-i strica dimineața lui Rosalie părea prea bună ca s-o scap.

Așa că m-am dus agale lângă fotoliul de lângă cel în care stătea Rosalie și m-am întins astfel încât capul să-mi fie înclinat către Bella, iar piciorul stâng să fie lângă fața lui Rosalie.

– Au! Să dea cineva câinele afară, murmură ea, strâmbând din nas.

– Ai auzit-o pe asta, psihopato? Cum mor neuronii unei blonde?

Nu răspunse.

– Ei bine? am întrebat eu. Știi poanta sau nu?

Se uită fix la televizor și mă ignoră.

– Pe asta o știe? l-am întrebat pe Edward.

Nu era nici un semn de amuzament pe chipul lui tensionat – nu-și luă ochii de pe Bella. Dar spuse:

– Nu.

– Minunat. Atunci o să-ți placă asta, strigoaico – neuronii unei blonde mor *de singurătate*.

Rosalie nu se uită la mine.

– Am ucis de o sută de ori mai des decât ai ucis tu, monstru dezgustător ce ești! Nu uita asta.

– Cândva, Regină a Frumuseții, o să te saturi să mă tot amenințI. Chiar abia aștept momentul acela.

– Gata, Jacob, spuse Bella.

M-am uitat în jos și am văzut că se uita urât la mine. Se pare că buna dispoziție de ieri dispăruse astăzi cu totul.

Ei bine, nu voiam să o enervez.

– Vrei să plec? m-am oferit eu.

Înainte să sper – sau să mă tem – că s-a săturat în sfârșit de mine, clipi, iar încruntarea îi dispăru. Părea surprinsă că am ajuns la o asemenea concluzie.

– Nu! Normal că nu.

Am oftat și l-am auzit și pe Edward suspinând foarte încet. Știu că și el își dorea ca ea să mă uite. Păcat că nu i-a cerut niciodată să facă ceva care ar face-o nefericită.

– Arăți obosit, comentă Bella.

– Rupt, am recunoscut eu.

– Mie mi-ar *plăcea* să te rup în bătaie, bombăni Rosalie prea încet ca să audă și Bella.

M-am afundat mai tare în scaun, făcându-mă comod. Piciorul meu gol se bălăngănea mai aproape de Rosalie, iar aceasta se îndreptă. După câteva minute Bella o rugă pe Rosalie să-i mai aducă un pahar. Am simțit curentul când Rosalie plecă în fugă la etaj să-i mai aducă sânge. Ce liniște era! M-am gândit că aș putea foarte bine să trag un pui de somn.

Apoi Edward spuse:

– Ai zis ceva? pe un ton încurcat.

Ciudat. Pentru că nimeni *nu spusese* nimic, iar auzul lui Edward era la fel de bun ca al meu și ar fi trebuit să știe asta.

Se uită la Bella, și ea la el. Arătau amândoi derutați.

– Eu? întrebă ea după o secundă. Eu n-am spus nimic.

Se așeză în genunchi, aplecându-se peste ea, expresia fiindu-i brusc intensă într-o cu totul altă direcție. Ochii lui negri erau fixați pe fața ei.

– La ce te gândești acum?

Se uită la el nedumerită.

– La nimic. Ce se întâmplă?

– La ce te gândeai acum un minut? întrebă el.

– Doar la... insula lui Esme. Și la pene.

Mie mi se păreau niște prostii, dar ea roși și mi-am dat seama că era mai bine să nu știu.

– Mai spune ceva, șopti el.

– Ce? Edward, ce se întâmplă?

Chipul i se schimbă din nou, după care făcu ceva care mă lăsă cu gura căscată. Am auzit un icnet în spatele meu și mi-am dat seama că s-a întors Rosalie și era la fel de uluită ca și mine.

Edward puse foarte ușor ambele mâini peste burta ei imensă și rotundă.

– Fet... Înghiți. Ăă... copilului îi place sunetul vocii tale.

Urmă o secundă de tăcere absolută. Nu-mi puteam mișca un mușchi, nici măcar să clipesc. După care...

– *Dumnezeule mare, poți să-l auzi!* țipă Bella.

În secunda următoare se strâmbă de durere.

Edward puse mâna pe partea superioară a burții și frecă delicat locul în care trebuie să o fi lovit.

– Șșș, murmură el. L-ai speriat.

Ochii i se făcură mari și plini de uimire. Își mângâie burta pe-o parte.

– Iartă-mă, bebelușule.

Edward asculta cu atenție cu capul înclinat spre umflătură.

– La ce se gândește acum? fu ea nerăbdătoare să știe.

– El sau ea... Se opri și se uită în ochii ei. Ochii lui se umplură de o adorație similară – numai că mai grijulie și mai sceptică. E *fericit*, spuse Edward nevenindu-i să creadă.

Bellei i se opri respirația și fu imposibil să nu-i vezi strălucirea din ochi. Adorația și devotamentul. Lacrimi imense i se revărsară din ochi și curseră liniștite pe fața și peste buzele ei zâmbitoare.

În timp ce se uita la ea, chipul nu îi era înfricoşat sau furios, sau arzător, sau în orice alt fel mai fusese de când se întorseseră. Se minuna cu ea.

– Sigur că eşti fericit, copilaş frumos, sigur că eşti, îngâna ea, mângâindu-şi stomacul în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Cum ai putea să nu fii aşa în siguranţă, la căldură şi înconjurat de atâta iubire? Te iubesc atât de mult, micuţule EJ, sigur că eşti fericit.

– Cum i-ai spus? întrebă Edward curios.

Ea roşi din nou.

– Eu i-am cam pus un nume. Nu m-am gândit că ai vrea... ei bine, ştii tu.

– EJ?

– Pe tatăl tău tot Edward în chema.

– Da, aşa este. Ce...? Se opri după care spuse: Hmm.

– Ce?

– Îi place şi vocea mea.

– Sigur că îi place. În glas îi răzbătea adorare. Ai cea mai frumoasă voce din univers. Cine n-ar iubi-o?

– Ai un plan de rezervă? întrebă atunci Rosalie, aplecându-se peste spatele canapelei cu aceeaşi mirare şi fericire ce se citeau şi pe chipul Bellei. Dacă e fată?

Bella îşi şterse ochii umezi cu mâna.

– M-am gândit la câteva chestii. M-am jucat cu Renée şi cu Esme. Mă gândeam la... Reo-*nez*-me.

– Reonezme?

– R-e-n-e-s-m-e-e. E prea ciudat?

– Nu, îmi place, o asigură Rosalie. Capetele lor erau unul lângă altul, auriu şi mahon. E frumos. Şi este unic, lucru care i se *potriveşte*.

– Eu tot cred că este vorba despre un Edward.

Edward se uita în gol, chipul fiindu-i inexpresiv în timp ce asculta.

– Ce? întrebă Bella cu chipul strălucind în continuare. La ce se gândește acum?

– La început n-a zâmbit, după care – uimindu-ne pe toți iar și făcându-se să suspinăm – își puse urechea tandru pe burta ei. Te iubește, șopti Edward, sunând uluit. Pur și simplu te *adoră*.

În clipa aceea am știut că eram singur. Singur-singurel.

Mi-a venit să-mi dau palme când mi-am dat seama cât contam pe vampirul acela dezgustător. Ce prostie – de parcă puteai să ai încredere într-o lipitoare! Sigur că avea să mă trădeze până la urmă.

Contasem pe el să fie de partea mea. Contasem pe el să sufere mai mult decât voi suferi eu. Și, mai presus de toate, contasem pe el să urască chestia aia revoltătoare care o omora pe Bella mai mult decât o uram eu.

Avusesem încredere în el în privința asta.

Și, cu toate astea, acum erau împreună, amândoi aplecați asupra monstrului invizibil, cu ochii luminați ca o familie fericită.

Iar eu eram singur cu ura și durerea mea care era atât de puternică de parcă mă tortura cineva. Simțeam ca și cum aș fi fost târât cu încetinitorul peste un pat de lame de ras. Era o durere atât de mare încât aș fi întâmpinat moartea cu zâmbetul pe buze numai să scap de ea.

Fierbințeala îmi dezmorți mușchii înghețați și m-am ridicat în picioare.

Toate cele trei capete se ridicară deodată și mi-am privit durerea reflectându-se pe chipul lui Edward în timp ce-mi intra iar în minte.

– Ah, reuși el să rostească.

Nu știam ce să fac; stăteam acolo tremurând, gata să fug cu prima ocazie pe care aș fi prins-o.

Mișcându-se ca un șarpe gata de atac, Edward se grăbi spre măsuța mică și smulse ceva dintr-un sertar de acolo. Îmi aruncă lucrul acela și l-am prins din reflex.

– Du-te, Jacob. Du-te de aici.

Nu îmi vorbise cu asprime – îmi aruncase acele cuvinte ca și cum ar fi fost dătătoare de viață. Mă ajuta să găsesc evadarea pe care o doream atât de arzător.

Obiectul din mâinile mele era un set de chei de mașină.

17. CINE CREZI CĂ SUNT? VRĂJITORUL DIN OZ? AI NEVOIE DE CREIER? AI NEVOIE DE INIMĂ? TE ROG, LA-O PE A MEA! LA TOT CE AM.

Am pus la punct un plan în timp ce alergam spre garajul familiei Cullen. A doua parte a lui era să distrug mașina strigoiului pe drumul de întoarcere.

Așa că am fost derutat când am apăsat butonul de la telecomandă și nu s-au aprins farurile de la Volvo-ul lui. Era o altă mașină – o mașină care ieșea în evidență chiar și din șirul lung de mașini după care ai fi salivat.

Chiar *a vrut* să-mi dea cheile unei mașini Aston Martin Vanquish sau a fost o greșeală?

Nu m-am oprit să mă gândesc la asta că altfel mi-aș fi stricat a doua parte de plan. M-am aruncat pur și simplu în scaunul mătăsos de piele și am pornit motorul înghesuindu-mi genunchii sub volan. Poate în altă zi sunetul motorului m-ar fi făcut să gem de plăcere, însă tot ce puteam să fac acum era să mă concentrez suficient cât să o scot pe alee.

Am găsit rotița de reglare a scaunului și m-am împins în spate în timp ce apăsam cu piciorul pe accelerație. Mașina se avântă parcă gata să se desprindă de pământ.

Îmi luă doar câteva secunde să gonesc pe aleea strâmtă și întortocheată. Mașina răspundea la comenzile mele de parcă le dădeam cu mintea, și nu cu mâinile. Când am zburat de pe aleea străjuită de copaci pe șosea, am văzut în treacăt fața cenușie a lui Leah în timp ce se uita nedumerită printre ferigi.

M-am întrebat o fracțiune de secundă ce părere ar avea, după care mi-am dat seama că nici nu-mi păsa.

Am luat-o spre sud pentru că nu aveam azi răbdare să întâlnesc poduri, trafic sau orice altceva m-ar fi făcut să ridic piciorul de pe accelerație.

Într-un mod nesănătos, era ziua mea norocoasă. Dacă prin noroc s-ar înțelege să mergi pe un drum intens circulat cu 320 la oră fără să vezi nici un polițist, nici măcar prin orășelele cu radar unde trebuia să mergi cu cincizeci la oră. Ce dezamăgire! O urmărire ca-n filme mi-ar fi prins bine, ca să nu mai spun că înștiințarea privind ridicarea permisului ar fi scos lipitoarea din minți. Sigur că ar fi scăpat basma curată pentru că avea bani, însă măcar un *mic* inconvenient tot i-ar fi adus.

Ca unic semn de supraveghere am zărit un lup, ca o nălucă maro-închis alergând prin pădure în paralel cu mine câțiva kilometri buni la sud de Forks. Părea să fie Quil. Probabil că m-a văzut și el pentru că a dispărut după un minut fără să tragă vreun semnal de alarmă. M-am întrebat din nou ce-o fi cu el înainte să-mi dau seama că nu-mi păsa cu adevărat.

Am gonit pe autostrada în formă de U, îndreptându-mă către cel mai mare oraș pe care puteam să-l găsesc. Asta era prima parte a planului meu.

Mi se părea că durează o veşnicie, poate pentru că eram încă pe patul de lame de ras, dar sincer să fiu nu-mi luă două ore să ajung în partea de nord, în spaţiul nedefinit care făcea parte pe jumătate din Tacoma şi pe jumătate din Seattle. Am încetinit pentru că într-adevăr nu aveam de gând să omor trecători nevinovaţi.

Era un plan stupid. Nu avea să meargă. Dar, în timp ce căutam în minte orice cale să scap de durere, lucrul pe care îl spusese astăzi Leah îmi veni în minte.

Ştii, ar trece dacă te-ai îndrăgosti. Nu ar mai trebui să suferi.

Se pare că faptul de a nu mai avea dreptul la libera alegere nu era cel mai rău lucru din lume. Poate că *felul în care mă simţeam* acum era cel mai rău lucru din lume.

Dar văzusem toate fetele din La Push şi din rezervaţia Makah şi din Forks. Aveam nevoie de o rază mai mare unde să vânez.

Deci cum îţi cauţi sufletul pereche într-o mulţime? Ei bine, mai întâi ai nevoie de o mulţime. Aşa că am condus până când am găsit un loc convenabil. Am trecut de vreo două mall-uri, locuri numai bune să găsesc fete de vârsta mea, însă nu reuşeam să mă conving să opresc. Chiar *voiam* să mă îndrăgostesc de o fată care-şi petrece toată ziua la mall?

Am continuat să merg spre nord, împrejurimile devenind tot mai aglomerate. Într-un târziu, am găsit un parc plin de copii şi familii, cu skateboard-uri şi biciclete, şi zmeie, şi picnicuri şi tot tacâmul. Nu observasem până acum – era o zi frumoasă. Cu soare şi toate astea. Oamenii ieşiseră din casă să se bucure de cerul senin.

Am parcat pe de-a latul peste două locuri de parcare pentru persoane cu handicap – rugându-mă să iau o amendă – şi m-am alăturat mulţimii.

M-am plimbat pe acolo ore întregi. Suficient de mult ca soarele să ajungă în partea cealaltă de cer. Mă uitam la fața fiecărei fete care trecea pe lângă mine, obligându-mă să o privesc cu adevărat, observând care era drăguță, care avea ochi albaștri, cui îi stătea bine în bretele și care era prea machiată. Încercam să găsesc ceva interesant la fiecare față ca să știu că într-adevăr m-am străduit. Lucruri precum: asta avea un nas foarte drept; aceea ar trebui să-și dea părul din ochi; fata asta ar putea să facă reclamă la ruj dacă fața i-ar fi la fel de perfectă ca buzele...

Uneori se uitau și ele la mine. Uneori se temeau – de parcă gândeau: „De ce s-o fi uitând monstrul ăsta imens la mine?" Uneori mi se părea că arată oarecum interesate, dar poate aveam eu o părere prea bună despre mine.

Oricum nu am găsit nimic. Nici chiar în clipa în care am întâlnit privirea celei mai frumoase fete din parc și probabil din oraș, iar ea s-a uitat la mine cu interes, parcă nu am simțit nimic. Doar aceeași pornire disperată să găsesc o cale să scap de durere.

Pe măsură ce trecea timpul, am început să observ o grămadă de chestii nepotrivite. Chestii de-ale Bellei. Părul acesteia avea aceeași culoare. Ochii celeilalte semănau ca formă cu ai ei. O fată avea pometi asemănători. Aceea prezenta aceeași cută mică între ochi – lucru care mă făcu să mă întreb de ce era îngrijorată...

În clipa aceea m-am dat bătut. Pentru că era prea prostesc să cred că am ales exact locul și timpul potrivit și că aveam să dau nas în nas cu sufletul meu pereche doar pentru că eram atât de disperat să mi se întâmple asta.

Oricum nu ar fi logic s-o găsesc aici. Dacă Sam avea dreptate, cel mai bun loc să-mi găsesc perechea genetică era în La Push. Și, în mod evident, nimeni de acolo nu mi se potrivea. Dar dacă Billy avea dreptate, cine știe? De ce era nevoie pentru un lup mai puternic?

M-am dus spre maşină, după care m-am trântit pe capotă şi am început să mă joc cu cheile.

Poate că eram ce credea Leah că este ea. Veriga de la capătul unui lanţ genetic, zestrea mea netransmiţându-se unei alte generaţii. Sau poate viaţa mea era o glumă mare şi crudă şi nu aveam nici o cale de scăpare de lovitura de final.

– Hei, te simţi bine? Alo? Tu de colo, cu maşina furată.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că vocea vorbea cu mine şi apoi altă secundă să mă hotărăsc să ridic capul.

O fată care-mi părea cunoscută se uita la mine, expresia feţei ei fiind puţin neliniştită. Ştiam de ce-i recunoşteam faţa – deja o catalogasem. Avea părul blond-roşcat, piele albă şi câţiva pistrui aurii răspândiţi pe obraji şi nas, iar ochii ei erau de culoarea scorţişoarei.

– Dacă ai remuşcări că ai furat maşina, spuse ea, zâmbind până când îi apăru o gropiţă în bărbie, poţi să te predai oricând.

– E împrumutată, nu furată, am sărit eu.

Vocea îmi suna oribil. Parcă aş fi plâns sau ceva de genul. Jenant.

– Da, sunt sigură că *asta* o să ţină la tribunal.

M-am uitat urât la ea.

– Vrei ceva?

– Nu chiar. Să ştii că glumeam cu maşina. Doar că... pari foarte supărat de ceva. Oh, bună, mă cheamă Lizzie.

Întinse mâna.

M-am uitat la ea până când a lăsat-o în jos.

– În fine... spuse ea jenată, mă întrebam dacă te pot ajuta cu ceva. Mi s-a părut mai devreme că ai căuta pe cineva.

Făcu semn spre parc şi ridică din umeri.

– Mda.

Ea aşteptă.

Am oftat.

– Nu am nevoie de ajutor. Nu-i aici.

– Oh, îmi pare rău.

– Și mie, am bombănit eu.

M-am uitat iar la fată. Lizzie. Era frumușică. Suficient de drăguță să încerce să ajute un străin morocănos care părea nebun. De ce nu putea fi ea aleasa mea? De ce trebuia ca totul să fie așa de al naibii de complicat? O fată amabilă, frumușică și oarecum amuzantă. De ce nu?

– E frumoasă mașina, spuse ea. Păcat că nu se mai fac. Adică și aspectul mașinii Vantage este minunat, dar un Vanquish are ceva...

O fată drăguță *care se pricepea la mașini*. Uau. M-am uitat mai atent la fața ei dorindu-mi să știu cum funcționa. *Haide, Jake, îndrăgostește-te odată.*

– Cum e s-o conduci? întrebă ea.

– Nici n-o să-ți vină să crezi, i-am spus eu.

Surâse iar cu o gropiță, mulțumită în mod clar că a reușit să scoată de la mine un răspuns pe jumătate civilizat, iar eu i-am zâmbit ezitant.

Dar surâsul ei nu mă ajută cu nimic cu privire la lamele ascuțite care mă tăiau de sus până jos pe corp. Indiferent cât de mult îmi doream să fie așa, viața mea nu avea cum să se așeze pe acest făgaș.

Eu nu mă aflam în locul acela mai sănătos spre care se îndrepta Leah. Eu nu aveam să pot să mă îndrăgostesc ca o persoană normală. Nu în condițiile în care sufeream de moarte pentru altcineva. Poate peste zece ani, când inima Bellei se va fi stins de mult și eu voi fi trecut prin doliul după ea și voi fi ieșit întreg din el, atunci poate aș putea să o invit pe Lizzie la o plimbare în cea mai rapidă mașină și să vorbim despre câte în

lună și în stele, să ajung s-o cunosc și să văd dacă o plac ca persoană. Dar lucrul acesta nu avea să se întâmple acum.

Magia nu avea să mă salveze. Pur și simplu trebuia să îndur tortura ca un bărbat. Să o înghit.

Lizzie aștepta, sperând să o invit la plimbarea aceea. Sau poate nu.

– Aș face bine să duc mașina asta înapoi la tipul de la care am împrumutat-o, am bombănit eu.

Ea zâmbi din nou.

– Mă bucur să aud că te îndrepți pe calea cea bună.

– Da, tu m-ai convins.

Mă privi urcându-mă în mașină, încă puțin îngrijorată. Probabil că arătam ca unul care era gata să sară cu mașina de pe o stâncă. Lucru pe care probabil ar fi avut rost și pentru un vârcolac. Îmi făcu o dată cu mâna, uitându-se după mașină.

La început am condus mai cu grijă pe drumul de întoarcere. Nu mă grăbeam. Nu voiam să ajung acolo unde trebuia. Înapoi la casa aceea, înapoi în pădure. Înapoi la durerea de care fugisem. Înapoi la faptul că eram absolut singur în asta.

OK, era melodramatic. Nu aveam să fiu singur *de tot,* însă ăsta era un lucru rău. Leah și Seth aveau să sufere alături de mine. M-am bucurat că Seth nu avea să mai sufere mult timp. Puștiul nu merita să-i stric eu liniștea. Nici Leah nu merita, dar măcar era un lucru pe care ea îl înțelegea. Pentru Leah durerea nu era un lucru nou.

Am oftat profund în timp ce mă gândeam la ce voia Leah de la mine, pentru că știam acum că era un lucru pe care avea să-l obțină. Încă mai eram supărat pe ea, însă nu puteam să ignor faptul că puteam să-i fac viața mai ușoară. Și, acum, că o cunoșteam mai bine, m-am gândit că probabil ar face la fel pentru mine dacă ar fi în locul meu.

Va fi cel puțin interesant și ciudat să-mi fie Leah companie – să-mi fie prietenă. Un lucru era sigur, aveam să ne călcăm des pe bătături. Nu era ea genul să te lase în pace, lucru care nu era neapărat rău. Probabil că voi avea nevoie de câte un șut în fund din când în când. Dar, dacă mă gândeam bine, era chiar singurul prieten care avea cum să înțeleagă prin ce treceam eu acum.

M-am gândit la vânătoarea de azi-dimineață și la cât de apropiate ne-au fost mințile în acel unic moment. Nu fusese ceva rău. Un pic înfricoșător, un pic stânjenitor. Dar fusese și plăcut într-un mod ciudat.

Nu trebuia să fiu singur.

Și știam că Leah era suficient de puternică să înfrunte alături de mine lunile care urmau. Luni și ani. Oboseam dacă mă gândeam la asta. Mă simțeam de parcă mă uitam la un ocean pe care trebuia să-l trec înot înainte să mă pot odihni din nou.

Urma o perioadă lungă și grea și mai era atât de *puțin* timp până când avea să înceapă totul! Înainte să mă arunc în ocean. Mai erau trei zile și jumătate și eu eram aici irosind puținul timp pe care-l mai aveam.

Am început din nou să conduc prea repede.

I-am văzut pe Sam și pe Jared cum stăteau de o parte și de alta a drumului ca niște santinele și am gonit pe drumul spre Forks. Erau bine ascunși printre crengile groase, dar eu mă așteptam să-i văd, așa că am știut unde să mă uit. Am încuviințat din cap când am zburat pe lângă ei, fără să mă obosesc să mă întreb ce-au înțeles ei din excursia mea.

Am încuviințat din cap și la Leah, și la Seth în clipa în care am ajuns pe aleea familiei Cullen. Începuse să se întunece, iar norii erau groși în aceste locuri, însă eu le-am văzut ochii strălucind în lumina farurilor. O să le explic eu mai târziu. Va fi destul timp pentru asta.

Am fost surprins să-l găsesc pe Edward aşteptându-mă în garaj. Nu-l mai văzusem plecat de lângă Bella de zile întregi. Îmi dădeam seama după chipul lui că nu i se mai întâmplase nimic rău ei. De fapt, arăta mai senin decât înainte. Mi s-a făcut stomacul ghem când mi-am adus aminte de unde venea atâta pace.

Era păcat că – cu atâtea planuri pe care le făcusem – uitasem să zdrobesc maşina. În fine. Oricum, probabil că nu aş fi suportat să lovesc *aceasta* maşină. Poate că măcar de atâta lucru s-a prins şi el şi de asta mi-a dat-o s-o conduc.

– Să vorbim un pic, Jacob, spuse el imediat ce am oprit motorul.

Am tras adânc aer în piept şi l-am ţinut aşa un minut. Apoi am coborât încet din maşină şi i-am aruncat cheile.

– Mersi pentru împrumut, am spus eu ţâfnos. Se pare că-i rămăsesem dator cu ceva. Ce mai vrei *acum?*

– În primul rând... ştiu că nu-ţi place să-ţi foloseşti autoritatea în haita ta, însă...

Am clipit, uimit că îndrăznise să deschidă discuţia asta.

– Ce?

– Dacă nu poţi sau nu vrei să o controlezi pe Leah, atunci...

– Leah? l-am întrerupt vorbind printre dinţi. Ce s-a întâmplat?

Chipul lui Edward era dur.

– A venit să vadă de ce ai plecat aşa de brusc. Am încercat să-i explic. Presupun că nu am reuşit să o fac foarte bine.

– Ce-a făcut?

– S-a transformat în om şi...

– Serios? l-am întrerupt iar, de data aceasta şocat.

Îmi venea greu să înţeleg. Leah lăsa garda jos în casa duşmanului?

– Voia să... *vorbească* cu Bella.

– Cu *Bella?*

Vocea lui Edward deveni brusc plină de furie.

– N-o să mai permit ca Bella să se supere în felul ăsta vreodată. Nu-mi pasă cât de îndreptățită crede Leah că este! Nu i-am făcut nimic rău – sigur că nu aș fi făcut asta –, dar o dau afară din casă dacă se mai întâmplă așa ceva. O arunc direct în râu...

– Stai *puțin*. Ce a *spus?*

Nimic din ce zicea nu avea sens.

Edward trase adânc aer în piept, venindu-și în fire.

– Leah a fost aspră fără să fie cazul. Nu am de gând să mă prefac că înțeleg de ce Bella nu vrea să renunțe la tine, dar știu că nu se comportă așa ca să te rănească. Suferă foarte tare din cauza durerii la care ne supune pe amândoi cerându-ți să rămâi. Ce a spus Leah a fost nepotrivit. Bella a plâns încontinuu...

– Așteaptă... Leah a țipat la Bella ca să mă apere *pe mine?*

Dădu o dată scurt din cap încuviințând.

– Ai fost destul de vehement apărat.

Aoleu!

– Nu i-am cerut eu să facă asta.

– Știu.

Mi-am dat ochii peste cap. Normal că știa. El știa totul.

Dar nu mă așteptam la asta din partea lui Leah. Cine ar fi crezut? Leah să intre în casa strigoilor ca *om* și să se plângă de felul în care eram *eu* tratat.

– Nu promit s-o controlez pe Leah, i-am spus eu. Nu voi face asta. Însă voi vorbi cu ea, OK? Și nu cred că se va mai întâmpla. Leah nu este genul care să se abțină, așa că probabil că a spus azi tot ce avea pe suflet.

– De acord.

– Oricum, o să vorbesc și cu Bella despre asta. Nu trebuie să se simtă prost. E numai treaba mea.

– I-am spus asta deja.

– Sigur că i-ai spus. Se simte bine?

– Acum doarme. Rose e cu ea.

Deci psihopata a devenit iar „Rose". Trecuse complet de partea lor. Și era o greșeală!

Edward ignoră gândul acesta, continuând cu un răspuns mai amănunțit la întrebarea pe care i-o adresasem:

– Se simte... mai bine în unele privințe. În afară de tirada lui Leah și de sentimentul de vinovăție pe care i l-au provocat cuvintele ei.

Mai bine. Pentru că Edward auzea monstrul și totul era minunat acum. Fantastic!

– E un pic mai mult de-atât, murmură el. Acum că pot să înțeleg gândurile copilului, este evident că el sau ea are niște capacități mintale remarcabil de dezvoltate. Ne înțelege pe noi într-o oarecare măsură.

Am căscat gura.

– Vorbești *serios?*

– Da. Se pare că își dă oarecum seama că îi face rău. Încearcă să evite asta pe cât posibil. O... *iubește*. Deja.

M-am holbat la Edward cu ochii cât cepele. Dincolo de faptul că nu-mi venea să cred, mi-am dat imediat seama că lucrul acesta aruncase o altă lumină asupra întregii situații. Asta schimbase atitudinea lui Edward – faptul că monstrul îl convinsese de această *dragoste*. Nu putea urî ceva ce o iubea pe Bella. Probabil acesta era și motivul pentru care nu mă putea urî nici pe mine. Era o mare diferență totuși. Eu n-o omoram.

Edward continuă, purtându-se ca și cum nu ar fi auzit toate astea.

– Cred că sarcina este mai avansată decât am estimat noi. Când se întoarce Carlisle...

– Nu s-au întors? l-am întrerupt eu tăios.

M-am gândit la Sam și la Jared care păzeau drumul. Aveau să fie curioși cu privire la ce se întâmplă?

– Alice și Jasper s-au întors. Carlisle a trimis tot sângele pe care a reușit să-l achiziționeze, dar nu era atât de mult cât a sperat – la cum i-a crescut Bellei apetitul, o să bea totul într-o zi. Carlisle a rămas să mai încerce la altă sursă. Nu cred că este necesar acum, însă vreau să fie pregătit pentru orice eventualitate.

– De ce nu este necesar? Dacă are nevoie de mai mult?

Mi-am dat seama că mă privea și-mi asculta reacția cu grijă în timp ce explica:

– Încerc să-l conving pe Carlisle să aducă pe lume acest copil imediat ce se întoarce.

– *Poftim?*

– Copilul pare să încerce să evite mișcările dure, dar îi este greu. S-a făcut prea mare. Este o nebunie să mai așteptăm din moment ce el s-a dezvoltat în mod clar mai bine decât a estimat Carlisle. Bella este prea fragilă ca să mai amânăm.

Tot simțeam că mi se taie picioarele. În primul rând, contasem prea mult pe ura lui Edward pentru chestia aceea. Acum îmi dădeam seama că mă gândisem la acele patru zile ca la ceva sigur. Mizasem pe ele.

Oceanul nesfârșit de durere care mă aștepta se întinse în fața mea.

Am încercat să-mi recapăt respirația.

Edward aștepta. M-am uitat la fața lui în timp ce-mi reveneam, recunoscând încă o schimbare pe ea.

– Crezi că o să scape cu viață, am șoptit eu.

– Da. Ăsta este celălalt lucru pe care voiam să-l discut cu tine.

Nu am fost în stare să scot o vorbă. După un minut, continuă.

– Da, spuse el din nou. Ar fi fost groaznic de periculos să aşteptăm ca acest copil să fie gata. În orice clipă ar fi putut să fie prea târziu. Dar, dacă acţionăm repede, atunci nu are de ce să nu meargă bine. Mă ajută incredibil faptul că ştiu ce e în mintea copilului. Din fericire, Bella şi Rose sunt de acord cu mine. Acum că le-am convins că este mai sigur pentru copil să facem asta, nu ne mai împiedică nimic.

– Când se întoarce Carlisle? am întrebat eu şoptit.

Nu reuşisem încă să-mi recapăt răsuflarea.

– Mâine la prânz.

Mi s-au înmuiat genunchii. A trebuit să pun mâna pe maşină ca să stau în picioare. Edward se întinse ca şi cum mi-ar fi oferit ajutorul, însă se gândi mai bine şi lăsă mâinile în jos.

– Îmi pare rău, şopti el. Îmi pare sincer rău pentru durerea pe care acest lucru ţi-o cauzează, Jacob. Deşi mă urăşti, trebuie să recunosc că eu nu simt la fel în privinţa ta. Eu te consider ca un... frate în multe privinţe. Sau cel puţin un camarad. Regret că suferi mai mult decât îţi dai seama. Dar Bella *va supravieţui* – spuse asta pe un ton înverşunat, violent chiar – şi ştiu că asta contează pentru tine cu adevărat.

Probabil că avea dreptate. Era greu de zis. Mi se învârtea capul.

– Urăsc să fac asta acum, când ai deja prea multe pe cap, însă în mod clar mai este foarte puţin timp. Trebuie să te rog ceva, să te implor dacă e nevoie.

– Nu mi-a mai rămas nimic, am îngăimat eu.

Ridică din nou mâna şi cum ar fi vrut să mi-o pună pe umăr, dar apoi o lăsă jos ca mai devreme şi oftă.

– Știu cât de mult ai dăruit, spuse el încet. Dar mai este ceva ce ai și este numai al tău. Cer asta de la un adevărat Alfa, Jacob. Cer asta de la moștenitorul lui Ephraim.

Nu eram în stare să reacționez în nici un fel.

– Vreau să-ți cer permisiunea să ne abatem de la ceea ce am acceptat în tratatul cu Ephraim. Vreau să ne acorzi o excepție. Vreau permisiunea ta să-i salvez viața. Știi că o să o fac oricum, dar nu vreau să-mi încalc cuvântul față de tine dacă există vreo cale să evit asta. Nu am intenționat niciodată să ne luăm cuvântul înapoi și nici acum nu vrem să facem asta. Vreau înțelegerea ta, Jacob, pentru că tu știi exact de ce facem asta. Vreau ca alianța dintre familiile noastre să supraviețuiască după ce toate astea se vor termina.

Am încercat să înghit. *Sam,* am gândit eu. *De Sam ai nevoie.*

– Nu. Autoritatea lui Sam este asumată. Ea îți aparține. Nu i-o vei lua niciodată, însă nimeni nu are dreptul să fie de acord cu ce îți cer decât *tu.*

Nu este decizia mea.

– Ba este, Jacob, și tu știi asta. Cuvântul tău în privința asta ne va condamna sau absolvi. Numai tu poți să-mi dai asta.

Nu pot să mă gândesc. Nu știu.

– Nu avem prea mult timp.

Se uită spre casă.

Nu, nu mai era timp deloc. Zilele acelea puține ale mele deveniseră ore.

Nu știu. Lasă-mă să mă gândesc. Dă-mi măcar un minut, bine?

– Da.

Am început să merg spre casă, iar el se luă după mine. Ce ciudat că era așa de ușor să merg prin întuneric cu un vampir lângă mine! Nu mă simțeam în pericol și nici măcar incomod.

Parcă aş fi mers alături de cineva oarecare. Mă rog, cineva care mirosea urât.

O mişcare în tufişul de la marginea pajiştei întinse şi Seth îşi făcu loc printre ferigi şi veni în fugă spre noi.

– Salut, puştiule, am murmurat eu.

Lăsă capul jos, iar eu l-am mângâiat pe umăr.

– Totul e bine, am minţit eu. Îţi povestesc mai târziu. Iartă-mă că am fugit aşa.

El rânji.

– Hei, spune-i surorii tale s-o lase mai moale, OK? E destul.

Seth dădu o dată din cap aprobator.

I-am atins umărul împingându-l.

– Întoarce-te la post. Te schimb eu imediat.

Seth mă împinse şi el uşor în chip de la revedere, după care fugi la locul lui dintre copaci.

– Are cea mai pură, sinceră şi *mai bună* minte pe care am auzit-o vreodată, murmură Edward când dispăru din vedere. Ai noroc că-i poţi auzi gândurile.

– Ştiu asta, am mormăit eu.

Am pornit spre casă şi am ridicat amândoi brusc capetele când am auzit sunetul cuiva care trăgea dintr-un pai. Edward se grăbi atunci. Sări peste verandă şi dispăru.

– Bella, draga mea, am crezut ca dormi, l-am auzit spunând. Iartă-mă, nu ar fi trebuit să plec.

– Nu-ţi face griji. Mi s-a făcut pur şi simplu sete – m-a trezit. Ce bine că mai aduce Carlisle! Copilul va avea nevoie când se va naşte.

– Adevărat. Ai dreptate.

– Mă întreb dacă va mai vrea şi altceva, medită ea.

– Presupun că o să aflăm.

Am intrat pe uşă.

Alice spuse:

– În sfârșit, și Bella se uită la mine.

Zâmbetul acela enervant și irezistibil i se întinse pe față preț de o clipă. Apoi șovăi și se întristă. Își încreți buzele ca și cum se străduia să nu plângă.

Îmi venea să-i dau un pumn în gură lui Leah.

– Salut, Bells, am spus eu repede. Ce mai faci?

– Bine, zise ea.

– Zi mare azi, nu? O grămadă de chestii noi.

– Nu trebuie să faci asta, Jacob.

– Nu știu la ce te referi, am spus eu, ducându-mă să mă așez pe brațul canapelei lângă capul ei.

Edward era deja pe podea.

Ea îmi aruncă o privire plină de reproș.

– Îmi pare *atât de...* începu ea să spună.

I-am prins buzele între degetul mare și arătător.

– Jake, mormăi ea, încercând să-mi dea mâna la o parte.

Riposta ei era atât de slabă că era greu de crezut că într-adevăr se împotrivea.

Mi-am scuturat capul.

– Poți să vorbești când nu ai prostii de zis.

– Bine, n-o să spun, mi se păru că bălmăji ea.

Mi-am tras mâna.

– Rău! termină ea repede, după care rânji.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am răspuns la zâmbet.

Când m-am uitat în ochii ei, am văzut tot ceea ce căutasem în parc.

Mâine avea să fie altcineva. Dar să sperăm că va fi în viață și ăsta era lucrul pe care contam, nu? Se uitase și ea la mine cu aproape aceeași privire. Zâmbetul ei îl oglindea pe al meu.

Tot mă cunoștea mai bine decât oricine îmi putea pătrunde gândurile.

Leah ar putea fi o companie interesantă și poate o prietenă adevărată – cineva care s-ar bate pentru mine. Dar nu era prietena mea *cea mai bună* așa cum era Bella. Lăsând la o parte dragostea imposibilă pe care o simțeam pentru Bella, mai exista și cealaltă legătură foarte profundă.

Mâine va fi dușmanul meu. Sau va fi aliatul meu. Și se pare că depindea de mine dacă era una sau alta.

Am oftat.

Bine! am gândit eu, renunțând la ultimul lucru pe care-l mai aveam de dat. Mă făcu să mă simt pustiit. *Hai. Salveaz-o. În calitate de moștenitor al lui Ephraim, ai permisiunea mea, cuvântul meu, că lucrul acesta nu va reprezenta o încălcare a tratatului. Ceilalți n-au decât să dea vina pe mine. Ai avut dreptate – nu au cum să nege faptul că este dreptul meu să fiu de acord cu asta.*

– Mulțumesc. Șoapta lui Edward fu suficient de înceată ca să n-o audă Bella. Dar cuvântul fu rostit atât de arzător, că am observat cu coada ochiului cum ceilalți vampiri și-au întors privirea.

– Deci? mă întrebă Bella jovial. Cum a fost ziua ta?

– Minunată. M-am plimbat cu mașina. Am stat prin parc.

– Sună bine.

– Sigur, sigur.

Se strâmbă brusc.

– Rose? spuse ea.

Am auzit-o pe Blondină chicotind.

– Iar?

– Cred că am băut vreo opt litri în ultima oră, explică Bella.

Edward și cu mine ne-am dat amândoi din drum când Rosalie veni să o ridice pe Bella de pe canapea ca s-o ducă la baie.

– Pot să merg singură? întrebă Bella. Mi-au înțepenit picioarele.

– Ești sigură? întrebă Edward.

– Mă prinde Rose dacă mă împiedic în propriile picioare. Lucru care s-ar putea întâmpla foarte ușor din moment ce nu le văd.

Rosalie o puse pe Bella cu grijă pe picioare, cuprinzându-i umerii cu brațele. Bella își întinse brațele în fața ei, strâmbându-se puțin de durere.

– Ce bine e, oftă ea. Oh, dar sunt imensă!

Chiar era. Burta ei era ca un balon uriaș.

– Încă o zi, spuse ea, bătându-se ușor peste burtă.

Nu am putut să micșorez durerea care mă săgetă brusc, însă am încercat să nu mi se vadă pe față. Puteam să o mai ascund o zi, nu?

– Bine, atunci. Vai... o, nu!

Paharul pe care Bella îl lăsase pe canapea se răsturnă, iar sângele de un roșu-închis se revărsă pe materialul deschis la culoare.

Bella se aplecă automat gata să-l prindă, deși alte trei mâini au fost mai rapide ca ea.

Din pântecul ei se auzi un sunet ciudat, ca și cum ceva s-ar fi sfâșiat în trupul ei.

– Vai! gemu ea.

Apoi se făcu moale cu totul, gata să cadă pe jos. Rosalie o prinse imediat, înainte să cadă. Și Edward era acolo cu mâinile întinse, toată lumea uitând de mizeria de pe canapea.

– Bella? întrebă el, cu ochii pierduți și panică pe chip.

O fracțiune de secundă mai târziu, Bella urlă.

Nu era doar un urlet, ci un țipăt de agonie de ți se făcea pielea ca de găină. Sunetul înfricoșător se opri cu un bolborosit și i se dădură ochii peste cap. Corpul ei zvâcni, se arcui peste brațul lui Rosalie, după care Bella vomită o fântână de sânge.

18. NU EXISTĂ CUVINTE PENTRU AȘA CEVA

Corpul Bellei din care sângele curgea șiroaie începu să zvâcnească, smucindu-se în brațele lui Rosalie de parcă era electrocutată. În tot acest timp, chipul îi era inexpresiv – inconștient. Zbaterea sălbatică din interiorul corpului ei o mișca. În timp ce se convulsiona, se auzeau pocnituri și plesnituri ascuțite.

Rosalie și Edward au înghețat în loc timp de o fracțiune de secundă, după care au reacționat amândoi. Rosalie ridică trupul Bellei la ea în brațe țipând atât de repede, încât era greu să înțelegi vreun cuvânt din ce spunea, apoi ea și Edward o luară la fugă pe scări la etajul doi.

Am fugit și eu după ei.

– Morfină! strigă Edward la Rosalie.

– Alice, sună-l pe Carlisle! țipă Rosalie.

Camera în care am intrat după ei arăta ca secția de urgență a unui spital, instalată în mijlocul unei biblioteci. Luminile erau strălucitoare și albe. Bella era întinsă pe masă, cu pielea albă, fantomatică în lumina aceea. Trupul ei se zbătea ca peștele pe

uscat. Rosalie o ţintui pe Bella în loc, smulgându-i şi rupându-i hainele de pe ea în timp ce Edward îi înfipse o seringă în braţ.

De câte ori mi-o imaginasem goală? Acum nu mă puteam uita. Mă temeam să am amintirile acestea în minte.

– Ce se *întâmplă*, Edward?

– Se sufocă!

– Probabil că s-a detaşat placenta!

Cumva, în mijlocul a toate astea, Bella îşi veni în fire. Reacţionă la cuvintele lor cu un ţipăt care-mi sparse timpanele.

– Scoateţi-l AFARĂ! ţipă ea. Nu poate să RESPIRE. ACUM!

Am văzut cum îi apărură pete roşii când ţipătul îi sparse vasele de sânge din ochi.

– Morfina... mârâi Edward.

– NU! ACUM!... Încă un şuvoi de sânge îi ieşi printre urlete. El îi ridică brusc capul, încercând cu disperare să-i cureţe gura ca să poată respira iar.

Alice intră repede în cameră şi-i băgă lui Rosalie pe sub păr un aparat mic şi albastru. Apoi Alice se îndepărtă, cu ochii aurii larg deschişi şi arzători, în timp ce Rosalie şuiera frenetic în telefon.

În lumina aceea puternică, pielea Bellei părea mai degrabă mov şi neagră decât albă. Un roşu profund i se prelingea pe sub piele pe umflătura imensă şi tremurătoare din burta ei. Rosalie ridică mâna cu un bisturiu.

– Lasă să-şi facă morfina efectul! ţipă Edward la ea.

– Nu avem timp, şuieră Rosalie. Copilul moare!

Coborî mâna la burta Bellei şi, din locul în care tăie pielea, ţâşni un şuvoi de sânge de un roşu aprins. Era ca o găleată întoarsă cu fundul sus, un robinet deschis la maximum. Bella se zbătu, dar nu ţipă. Încă se mai îneca.

După aceea Rosalie își pierdu concentrarea. Am văzut cum i s-a schimbat expresia și cum și-a dezvelit dinții, iar ochii negri au început să-i strălucească de sete.

– Nu, Rose! urlă Edward, dar mâinile îi erau ocupate încercând să o țină dreaptă pe Bella ca să poată să respire.

M-am aruncat asupra lui Rosalie sărind peste masă fără să mă obosesc să mă transform. Când i-am lovit trupul de piatră aruncând-o spre ușă, am simțit cum m-a înjunghiat adânc în brațul stâng cu bisturiul din mână. I-am pus palma dreaptă peste față, strângându-i maxilarul și blocându-i căile respiratorii.

M-am folosit de faptul că-i țineam fața strâns ca să pot să-i trag una tare în burtă; parcă dădeam în ciment. Zbură în ușorul ușii, rupând o parte din el. Aparatul micuț de la ureche se zdrobi. Apoi veni Alice și o apucă de gât să o tragă pe hol.

Și a trebuit să recunosc – Blondina nu opus nici un pic de rezistență. *Voia* ca noi să câștigăm. M-a lăsat să o izbesc așa ca să o salveze pe Bella. Mă rog, să salveze chestia aia.

Mi-am smuls lama din braț.

– Alice, scoate-o de aici! țipă Edward. Du-o la Jasper și *ține*-o acolo! Jacob, am nevoie de tine!

Nu m-am uitat la Alice cum și-a terminat treaba. M-am dus înapoi la masa de operație unde Bella se făcuse albastră și avea ochii mari și privirea fixă.

– Știi tehnici de resuscitare? mârâi Edward la mine repede și poruncitor.

– Da!

M-am uitat repede la fața lui, căutând orice semn că avea să reacționeze ca Rosalie. Nu se citea nimic pe chipul lui decât hotărâre neclintită.

– Fă-o să respire! Trebuie să-l scot înainte să...

Încă o ruptură cutremurătoare se auzi din corpul ei, cea mai zgomotoasă de până acum, atât de zgomotoasă că am înghețat amândoi șocați, așteptând țipătul ei. Nimic. Picioarele care mai înainte se chirciseră de durere se făcură moi, întinzându-se într-un mod neobișnuit.

– Coloana ei, se înecă el de groază.

– Scoate-l *afară* din ea! am mârâit eu, întinzându-i bisturiul. N-o să simtă nimic acum!

Apoi m-am aplecat peste capul ei. Gura părea să-i fie liberă, așa că mi-am pus gura peste buzele ei și i-am suflat aer în gură. Am simțit cum corpul ei cuprins de spasme se umfla, deci nu-i bloca nimic gâtul.

Buzele ei aveau gust de sânge.

Îi auzeam inima bătând neregulat. *Luptă,* am gândit eu înverșunat, suflând încă o dată aer în corpul ei. *Ai promis. Inima ta trebuie să bată.*

Am auzit sunetul moale și umed al bisturiului peste burta ei. Mai mult sânge a curs pe podea.

Următorul sunet mă zdruncină, neașteptat, înfricoșător. Ca metalul rupt în bucăți. Sunetul îmi aduse aminte de lupta din poiană de acum multe luni; era sunetul scos când nounăscuții erau distruși. M-am uitat și am văzut chipul lui Edward lipit de burta ei. Dinții de vampir – o cale sigură de a tăia pielea de vampir.

M-am cutremurat și am suflat și mai mult aer în Bella.

Ea tuși la mine, ochii ei clipind, rotindu-se fără să poată vedea ceva.

– Rămâi cu *mine* acum, Bella! am țipat la ea. Mă auzi? Rămâi! Nu mă părăsi! Inima ta trebuie să bată!

Ochii ei se roteau, mă căutau pe mine, pe el, dar nu vedeau nimic.

M-am uitat totuşi în ei, aţintindu-mi privirea acolo.

După care trupul ei deveni brusc nemişcat la mine în braţe, deşi respira greu, iar inima îi continua să bată. Mi-am dat seama că această nemişcare era un semn că se terminase. Convulsia internă se terminase. Pesemne, copilul era afară.

Da, aşa era.

Edward şopti:

– Renesmee.

Deci Bella se înşelase. Nu era băiatul pe care şi-l imaginase. Nu era nici o surpriză. Cu privire la ce nu se mai înşelase ea înainte?

Nu mi-am luat privirea de la ochii ei pătaţi cu roşu, însă i-am simţit mâinile ridicându-se slab.

– Lasă-mă... şopti ea spart. Dă-mi-o mie.

Cred că ar fi trebuit să ştiu că el îi va da mereu ceea ce voia, indiferent cât de stupidă ar fi fost cererea ei. Dar acum nici nu m-am gândit că o să o asculte. Aşa că nu m-am gândit să-l opresc.

Ceva cald îmi atinse braţul. Lucrul acela ar fi trebuit să îmi atragă atenţia. Mie nimic nu mi se părea cald.

Dar nu-mi puteam lua ochii de pe faţa Bellei. Clipi, după care se uită fix, văzând în sfârşit ceva. Scoase un geamăt ciudat şi slab ca un cântec de leagăn.

– Renes... mee. Atât de... frumoasă.

Apoi gemu de durere.

Până să mă uit să văd, a fost prea târziu. Edward îi smulsese chestia aia caldă şi plină de sânge din braţele ei moi. M-am uitat de-a lungul pielii ei. Era roşie de sânge – sângele care îi cursese din gură, sângele care murdărea toată creatura aceea, sângele proaspăt care îi curgea din muşcătura în formă de semilună dublă de deasupra sânului stâng.

– Nu, Renesmee, murmură Edward, ca și cum ar fi învățat monstrul acela cum să se comporte.

Nu m-am uitat nici la Edward, nici la chestia aceea. M-am uitat doar la Bella în timp ce ochii i se dădură peste cap.

Inima i se opri cu o ultimă bătaie slabă.

A pierdut poate cam jumătate de bătaie până mi-am pus mâinile pieptul ei, apăsând cu putere. Număram în cap, încercând să păstrez un ritm. Unu. Doi. Trei. Patru.

Oprindu-mă pentru o secundă, am mai suflat o dată aer în ea.

Nu mai vedeam. Ochii îmi erau umezi și încețoșați. Dar eram foarte conștient de sunetul din cameră. Sunetul involuntar al inimii ei sub mâinile mele, bătăile inimii mele și încă ceva – o bătaie agitată care era prea rapidă și prea ușoară. Nu-mi dădeam seama ce era.

Am mai suflat aer în gâtul Bellei.

– Ce mai aștepți? am reușit eu să rostesc fără suflare, pompându-i iar inima. Unu. Doi. Trei. Patru.

– Ia copilul, spuse Edward repede.

– Aruncă-l pe fereastră. Unu. Doi. Trei. Patru.

– Dă-mi-l mie, se auzi o voce cristalină din prag.

Edward și cu mine am mârâit în același timp.

Unu. Doi. Trei. Patru.

– Mi-am revenit, promise Rosalie. Dă-mi copilul, Edward! Am eu grijă de el până când Bella...

Am respirat iar pentru Bella, în timp ce Edward îi dădu copilul lui Rosalie. Bătăile acelea agitate se pierdură odată ce s-a îndepărtat.

– Dă-ți mâinile la o parte, Jacob!

Mi-am ridicat privirea de pe ochii albi ai Bellei, încă pompându-i inima. Edward avea o seringă în mână – argintie, de parcă era făcută din oțel.

– Ce-i aia?

Mâna lui de piatră o dădu pe a mea la o parte. Se auzi o pocnitură când lovitura lui îmi rupse degetul mic. Îi băgă acul drept în inimă chiar în secunda aceea.

– Veninul meu, răspunse el și apăsă seringa.

Am auzit zvâcnitura din inima ei, ca și cum i-ar fi făcut electroșocuri.

– Continuă să apeși! îmi ordonă el.

Vocea îi era de gheață, lipsită de viață, înverșunată și înnebunită, ca și cum el ar fi fost un automat.

Mi-am ignorat durerea din deget și am început să pompez iar la inima ei. Era mai greu, ca și cum sângele se coagula acolo – mai gros și mai încet. M-am uitat la ce făcea el, în timp ce-i pompam sângele vâscos în artere.

Era ca și cum o săruta, frecându-și buzele de gâtul ei, de încheieturile ei, de îndoitura brațului ei.

Auzeam cum i se rupea ușor pielea în timp ce dinții lui mușcau, iar și iar, forțând veninul să-i intre în corp în cât mai multe locuri cu putință. L-am văzut trecându-și limba peste rănile însângerate, dar mi-am dat seama ce făcea înainte să mi se facă rău sau să mă înfurii. Acolo unde limba lui îndepărta veninul de pe piele, locul se cicatriza. Închidea otrava și veninul în interiorul corpului ei.

I-am mai suflat aer în gură, dar nu era nici o reacție. Doar pieptul ei lipsit de viață care se umfla. Am continuat să-i pompez inima, numărând, în timp ce-i apăsam ca un maniac pieptul, încercând să o fac bine. Toți caii reginei și toți oamenii regelui...

Dar nu era nici o reacție, doar eu, doar el.

Ne chinuiam cu un cadavru.

Pentru că doar atât mai rămăsese din fata pe care o iubeam amândoi. Cadavrul acesta rupt, stors de sânge, ciopârțit. Nu o puteam salva pe Bella.

Știam că era prea târziu. Știam că era moartă. Știam sigur pentru că legătura aceea a mea cu ea nu mai era. Nu mai simțeam nici un motiv să mai stau lângă ea. Nu mai era aici. Așa că trupul acesta nu mai reprezenta nici o atracție pentru mine. Nevoia irațională de a fi în preajma ei dispăruse.

Sau poate că se *mutase* către altceva. Mi se părea că simt o atracție în direcția opusă acum. De la parter, de afară. Dorința de a pleca de aici și de a nu mă mai întoarce niciodată.

– Du-te atunci, sări el la mine și îmi dădu mâna la o parte, luându-mi locul.

Mi s-a părut că mi-a rupt trei degete.

Le-am îndreptat, ignorând durerea.

Îi apăsă inima moartă mai tare decât mine.

– Nu e moartă, mârâi el. Totul va fi bine.

Nu mai eram sigur că vorbea cu mine.

M-am întors, l-am lăsat singur cu soția lui moartă și am ieșit încet din cameră. Atât de încet! Nu reușeam să-mi fac picioarele să se miște mai repede.

Deci se terminase. Oceanul de durere. Celălalt mal atât de departe, dincolo de apa clocotită pe care nu mi-l puteam imagina, darămite să-l văd.

Mă simțeam iar pustiit, acum că-mi pierdusem scopul. Să o salvez pe Bella fusese lupta mea atâta timp. Iar ea nu a vrut să fie salvată. A preferat să se sacrifice, să fie sfâșiată de copilul monstrului, așa că lupta fusese pierdută. Se terminase totul.

M-am cutremurat la auzul sunetului care venea din spatele meu în timp ce coboram cu greu pe scări – sunetul unei inimi moarte forțate să bată.

Voiam cumva să-mi torn înălbitor în cap și să-l las să-mi ardă creierul. Să ardă imaginile rămase din ultimele clipe de viață ale Bellei. Aș face asta dacă aș putea să scap de toate astea – de țipat, de sângerare, de pocniturile de nesuportat și de plesniturile pe care le făcea monstrul când o sfâșia pe dinăuntru...

Am vrut să fug, să cobor scările câte zece odată și să o iau la goană pe ușă, dar picioarele îmi era grele ca fierul și corpul, mai obosit ca niciodată. Mă mișcam pe scări ca un bătrân invalid.

M-am oprit pe ultima treaptă, adunând putere să ies pe ușă.

Rosalie se afla pe capătul curat al canapelei albe, cu spatele la mine, cântând și murmurând chestiei aceleia înfășurate în pătură din brațele ei. Probabil că m-a auzit oprindu-mă, dar mă ignoră, prinsă în clipa ei de maternitate furată. Poate că va fi fericită acum. Rosalie a obținut ce-a vrut, iar Bella nu se va întoarce să-i ia creatura. M-am întrebat dacă asta a sperat blonda asta veninoasă în tot acest timp. Ținea ceva închis la culoare în mâini și se auzea un sunet de supt lacom venind de la micuța ucigașă pe care-o ținea în brațe.

Mirosul de sânge din aer. Sânge de om. Rosalie îl hrănea. Sigur că voia sânge. Ce altceva puteai să-i dai unui monstru care și-a mutilat cu brutalitate propria mamă? Putea foarte bine să bea sângele Bellei. Poate că asta și făcea.

Îmi reveni puterea în timp ce ascultam sunetul pe care-l scotea micul călău în timp ce mânca.

Putere și ură, și fierbințeală – fierbințeală roșie care-mi spăla creierul, arzând fără să șteargă nimic. Imaginile din capul meu erau ca un combustibil, îmi construiau infernul din cap, dar refuzau să se consume. Simțeam cum mă zguduie convulsiile din cap până în picioare și nu am încercat să le opresc.

Rosalie era total absorbită de creatura aceea și nu-mi dădu nici o atenție. Așa distrasă cum era, nu avea să fie suficient de rapidă să mă oprească.

Sam avusese dreptate. Chestia asta era o aberație – existența ei era împotriva naturii. Un demon negru și fără suflet. Ceva ce nu avea dreptul să existe.

Ceva care trebuia distrus.

Se pare că atracția aceea nu mă ducea spre ușă până la urmă. O simțeam încurajându-mă, trăgându-mă înainte. Mă împingea să termin cu asta, să eliberez lumea de monstruozitatea asta.

Rosalie va încerca să mă omoare după ce voi termina cu creatura, însă eu voi riposta. Nu eram sigur că aveam timp să termin cu ea înainte să-i sară ceilalți în ajutor. Poate da, poate nu. Nu prea-mi păsa.

Nu-mi păsa dacă lupii, oricare dintre ei, mă răzbunau sau considerau că s-a făcut dreptate. Nu mai conta. Nu-mi păsa decât de propria dreptate. Răzbunarea *mea*. Chestia care o omorâse pe Bella nu va mai supraviețui nici o clipă.

Dacă Bella ar fi supraviețuit, m-ar fi urât pentru asta. M-ar fi ucis ea cu mâna ei.

Dar nu-mi păsa. Nu-i păsase ce-mi făcuse – că se lăsase măcelărită ca un animal. De ce să mă gândesc la sentimentele ei?

Și apoi mai era și Edward. Trebuie să fie prea ocupat acum – prea absorbit să nege nebunește evidența, încercând să reanimeze un cadavru – ca să-mi asculte planurile.

Așa că nu voi avea ocazia să-mi țin promisiunea față de el decât dacă – și nu era un pariu pe care să-mi pun banii – reușeam să câștig lupta cu Rosalie, Jasper și Alice. Trei la unul. Și, chiar dacă aveam să câștig, nu cred că puteam să-l ucid pe Edward.

Pentru că nu aveam suficientă compasiune pentru asta. De ce să-l las să scape de ce făcuse? Nu ar fi drept – și mai satisfăcător – să-l las să trăiască cu nimic, cu absolut nimic?

Aproape că mă făcu să zâmbesc, așa de plin de ură cum eram, numai gândul la asta. Fără Bella. Fără copil criminal. Și fără atâția membri ai familiei lui pe care aș fi reușit să-i omor. Bineînțeles că ar fi putut să-i reconstituie din moment ce eu nu voi fi aici să-i ard. Spre deosebire de Bella, care nu va mai fi niciodată întreagă.

M-am întrebat dacă creatura aia putea fi reconstituită. Mă îndoiam. Făcea parte din Bella – deci probabil că a moștenit ceva din vulnerabilitatea ei. Auzeam asta în bătaia mică și sacadată a inimii ei.

Era o inimă care bătea. A Bellei nu mai bătea.

Îmi luă doar o secundă să iau toate hotărârile astea.

Tremuram din ce în ce mai tare și mai repede. M-am încovoiat, pregătindu-mă să sar la strigoaica blondă și să-i smulg chestia criminală din brațe cu dinții.

Rosalie îi cântă iar creaturii, punând biberonul de metal la o parte și ridicând-o în sus să-și frece nasul de obrazul ei.

Perfect. Noua poziție era perfectă pentru lovitura pe care urma să o dau. M-am aplecat înainte și am simțit cum fierbințeala începea să mă schimbe în timp ce atracția către criminal creștea – era ceva mai puternic decât simțisem vreodată, atât de puternic încât mi-am adus aminte de ordinul Alfa, de parcă m-ar fi zdrobit dacă nu m-aș fi supus.

De data asta *voiam* să mă supun.

Micuța ucigașă se uită la mine peste umărul lui Rosalie, cu o privire mai concentrată decât era firesc la o creatură nou-născută.

Ochi căprui calzi, de culoarea ciocolatei cu lapte – exact așa cum fuseseră ai Bellei.

M-am oprit din tremurat; fierbințeala mă inunda mai puternic decât înainte, dar era un nou fel de fierbințeală – nu mă ardea.

Strălucea.

Totul în mine se schimbă în clipa în care am privit chipul de porțelan al copilului pe jumătate om, pe jumătate vampir. Toate firele care mă legau de viața mea se rupseră repede ca și cum ai fi tăiat sforile unui mănunchi de baloane. Tot ce mă făcea să fiu cine eram – iubirea pentru fata moartă de la etaj, dragostea pentru tatăl meu, loialitatea pentru noua mea haită, dragostea pentru ceilalți frați ai mei, ura pentru dușmanii mei, casa mea, numele meu, eu – se desprinse de mine într-o secundă – pac, pac, pac – și pluti în spațiu.

Nu am fost lăsat să plutesc în derivă. O nouă legătură mă ținu în loc.

Nu o legătură, ci un milion de legături. Nu legături, ci cabluri de oțel. Un milion de cabluri de oțel care mă legau de un singur lucru – de centrul universului.

Îmi dădeam seama acum – cum universul se învârtea în jurul acestui singur punct. Nu mai văzusem niciodată simetria universului, dar acum îmi era clară.

Gravitația pământului nu mă mai lega de locul unde stăteam.

Era fetița din brațele vampirului blond cea care mă ținea aici și acum.

Renesmee.

Se auzi un nou sunet de la etaj. Singurul sunet care mă putea atinge în această clipă nesfârșită.

O bătaie frenetică, o bătaie rapidă...

O inimă în transformare.

CARTEA A TREIA

Bella

CUPRINS

Prefață 377
19. Arzând 379
20. Nou 396
21. Prima vânătoare 416
22. Promisiuni 437
23. Amintiri 461
24. Surpriză 480
25. Favoarea 495
26. Strălucitoare 521
27. Planuri de călătorie 534
28. Viitorul 549
29. Dezertori 562
30. Irezistibilă 579
31. Talentată 601
32. Companie 613
33. Falsuri 634
34. Declarații 654
35. Termen limită 670
36. Sete de sânge 684
37. Acuzații false 705
38. Putere 729
39. Un final fericit 746

Afecțiunea personală este un lux pe care îl poți avea numai după ce sunt eliminați toți dușmanii tăi. Până atunci, toți cei pe care îi iubești sunt ostatici, disipându-ți curajul și corupându-ți rațiunea.

Orson Scott Card
Imperiul

PREFAȚĂ

Nu mai era doar un coșmar, linia de pelerine negre avansa către noi, prin ceața înghețată stârnită de pașii lor.

Vom muri, m-am gândit eu îngrozită. Eram disperată să o apăr pe scumpa mea, dar nu îmi permiteam nici să mă gândesc la asta pentru că ar fi însemnat să îmi pierd atenția fie și doar pentru o clipă.

S-au apropiat tot mai mult, ca niște fantome, cu pelerinele negre fluturând ușor. Le-am văzut mâinile cu gheare de culoarea oaselor. S-au despărțit pentru a ne ataca din mai multe părți. Ne depășeau numeric. Eram terminați.

Și apoi, ca explozia luminii unui fulger, întreaga scenă se schimbă. Și totuși, nimic nu era diferit – Volturii încă înaintau spre noi, decișI să ne omoare. Tot ce se schimbase era perspectiva din care eu priveam scena. Deodată, eram nerăbdătoare. Voiam ca ei să ne atace. Panica se transformă în sete de sânge în timp ce m-am aplecat în față, în poziție de atac, cu un zâmbet pe față, și un urlet țâșni printre dinții mei dezveliți.

19. ARZÂND

Durerea era năucitoare.

Exact așa – eram năucită. Nu puteam înțelege, nu puteam distinge ce se întâmpla.

Corpul meu încerca să respingă durerea și am fost absorbită din nou și din nou într-un întuneric care tăia secunde întregi sau poate minute din agonie, îngreunându-mi capacitatea de a percepe realitatea.

Am încercat să le separ.

Irealitatea era neagră și nu durea atât de mult.

Realitatea era roșie și aveam senzația că sunt despicată cu fierăstrăul, lovită de un autobuz, plesnită cu pumnii de un pugilist, călcată în picioare de tauri și scufundată în acid, toate în același timp.

Realitatea era că îmi simțeam corpul zvârcolindu-se și răsucindu-se, când nu era cu putință ca eu să mă mișc din cauza durerii.

Realitatea era să știu că există ceva mult mai important decât toată această tortură și eu nu-mi aminteam ce anume.

Realitatea venise mult prea repede.

Într-un moment, totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Eram înconjurată de oamenii pe care îi iubeam. De zâmbete. Cumva,

așa imposibil cum era, se părea că eram pe punctul de a obține tot ceea ce luptasem să obțin.

Și apoi un lucru minor, neînsemnat mersese prost.

Văzusem cana răsturnându-se și vărsând sângele închis la culoare pe albul perfect al canapelei și mă aruncasem către ea din reflex. Văzusem celelalte mâini, mai rapide, dar corpul meu continuase să se întindă, să vrea să apuce...

Înăuntrul meu, ceva se smucise în direcția opusă.

Sfâșiind. Rupând. Agonie.

Întunericul mă cuprinsese atunci, apoi dispăruse lăsând loc unui val de tortură. Nu puteam respira – mă mai înecasem o dată, dar acum era diferit; mă ardea prea tare gâtul.

Părți din mine se rupeau, trupul fiindu-mi sfâșiat...

Mai mult întuneric.

Când durerea a revenit, am auzit voci țipând.

– Probabil s-a desprins placenta!

Ceva mai ascuțit decât cuțitele m-a sfâșiat – cuvintele, pe care le-am înțeles în ciuda celorlalte torturi. „Placentă desprinsă" – știam ce înseamnă asta. Însemna că bebelușul meu murea în mine.

– Scoate-l afară! am strigat la Edward. De ce nu o făcuse încă? Nu poate respira! Fă-o acum!

– Morfina...

Voia să aștepte, să îmi dea calmante în timp ce bebelușul nostru murea?!

– Nu! Acum...

M-am înecat și n-am putut termina fraza.

Pete negre acopereau lumina din cameră, în timp ce vârful rece al unei noi dureri îmi străpungea stomacul. Ceva nu era bine – m-am luptat instinctiv să îmi protejez pântecele, bebelușul,

pe micul meu Edward Jacob, dar eram prea slabă. Mă dureau plămânii, oxigenul mi se termina.

Durerea dispăru din nou, deşi acum mă agăţam de ea. Bebeluşul meu, bebeluşul meu murea...

Cât timp trecuse? Secunde sau minute? Durerea dispăruse. Amorţită. Nu simţeam nimic. Nici nu vedeam nimic, dar auzeam. Aveam din nou aer în plămâni, zgâriindu-mi gâtul în sus şi în jos ca nişte bule aspre.

– Rămâi cu *mine,* Bella! Mă auzi? Rămâi! Nu mă părăsi. Inima ta trebuie să bată!

Jacob? Jacob, era tot aici, încercând să mă salveze.

Desigur, aş fi vrut să îi spun. Desigur că o să îmi bată inima. Nu le promisesem la amândoi?

Am încercat să îmi simt inima, s-o găsesc, dar era pierdută în propriul corp. Nu puteam să simt lucrurile pe care trebuia să le simt, şi nimic nu mi se mai părea la locul lui. Am clipit devenind conştientă de ochii mei. Puteam să văd lumina. Nu era ceea ce căutam, dar era mai bine decât nimic.

În timp ce ochii mei se străduiau să se adapteze, Edward şopti:

– Renesmee.

Renesmee?

Nu era fiul palid şi perfect din viziunea mea? Am simţit un moment de şoc. Apoi un val de căldură.

Renesmee.

Mi-am forţat buzele să se mişte şi bulele de aer să se transforme în şoapte pe limbă. M-am chinuit să-mi întind mâinile amorţite.

– Lasă-mă... Dă-mi-o.

Lumina dansa, spărgându-se pe mâinile de cristal ale lui Edward. Scânteile erau pătate de roşu, de sângele care îi acoperea

mâinile. Și mai mult roșu în mâinile lui. Ceva mic, care se zbătea, și de pe care picura sânge. Edward atinse corpul cald de brațele mele neputincioase, ca și cum eu aș fi ținut-o în brațe. Pielea ei udă era fierbinte – la fel de fierbinte ca a lui Jacob.

Ochii mi s-au focalizat. Deodată totul a devenit perfect clar.

Renesmee nu plângea, dar respira cu gâfâituri rapide și speriate. Ochii îi erau deschiși, cu o expresie atât de șocată, încât era aproape amuzantă. Căpșorul perfect rotund erau acoperit de bucle dese încâlcite și pline de sânge. Irișii ei erau de un maro ciocolatiu familiar, dar uimitor de frumos. Sub sânge, pielea ei era ca de fildeș, palidă și catifelată. Toată pielea, în afară de obraji, care ardeau de culoare.

Fața ei mică era atât de perfectă încât mă lăsă fără grai. Era chiar mai frumoasă decât tatăl ei. Incredibil. Imposibil.

– Renesmee, am șoptit. Atât de... frumoasă.

Incredibila față zâmbi brusc – un zâmbet larg, pornit din inimă. În spatele buzelor rozalii se afla un șir complet de dinți de lapte albi ca zăpada.

Își aplecă capul la pieptul meu, ascunzându-se în căldura acestuia. Pielea ei era caldă și mătăsoasă, dar nu o simțeam la fel ca a mea.

Am simțit iar durerea – ca o fulgerare fierbinte. Am icnit.

Apoi a dispărut. Bebelușul meu cu fața ca de înger nu mai era. Nu o mai puteam vedea sau simți.

– *Nu!* am vrut să strig. *Dă-mi-o înapoi!*

Dar eram prea slăbită. Preț de o clipă mi-am simțit brațele ca niște furtunuri goale de cauciuc, apoi nu le-am mai simțit deloc. Nu le mai simțeam. Nu mă mai simțeam pe *mine*.

Întunericul mi-a acoperit ochii mai puternic decât înainte. Ca și cum aș fi fost legată strâns la ochi. Îmi acoperea nu doar ochii, dar și pe mine însămi cu o greutate zdrobitoare. Era

obositor să mă lupt cu el. Știam că ar fi fost mai ușor să îi cedez. Să las întunericul să mă împingă în jos, spre un loc unde nu erau nici durere sau oboseală, nici grijă sau teamă.

Dacă ar fi fost vorba doar de mine, nu aș fi fost capabilă să mă lupt foarte mult timp. Eram doar un om, și nu aveam decât puterea unui om. Așa cum spusese Jacob, încercam de prea multă vreme să țin pasul cu supranaturalul.

Dar nu era vorba doar de mine.

Dacă alegeam calea cea ușoară acum și lăsam neantul negru să mă cuprindă, i-aș răni pe ei.

Edward. Edward. Viața lui și a mea erau împletite într-un singur fir. Dacă tăiai una, le tăiai pe amândouă. Dacă el ar fi murit, eu nu aș fi putut să supraviețuiesc. Dacă eu aș fi murit, nici el nu ar fi supraviețuit. Și o lume fără Edward părea complet fără rost. Edward *trebuia* să existe.

Jacob – care își luase rămas-bun de la mine de atâtea ori, dar continua să se întoarcă de câte ori aveam nevoie de el. Jacob, pe care îl rănisem de atâtea ori, încât era de-a dreptul criminal. Oare îl voi răni din nou, în cel mai groaznic mod? Rămăsese pentru mine, în ciuda a tot ce se întâmplase. Acum tot ce putea cere era să rămân și eu pentru el.

Dar era atât de întuneric acolo, încât nu le puteam vedea fețele. Nimic nu părea real. Îmi era foarte greu să nu renunț.

Am continuat să înaintez prin întuneric totuși, aproape din reflex. Nu încercam să îl ridic. Pur și simplu rezistam. Nu îi permiteam să mă zdrobească în întregime. Nu eram Atlas, dar întunericul îmi părea la fel de greu ca o planetă; nu-l puteam da jos de pe umerii mei. Tot ce puteam face era să nu fiu spulberată cu totul.

Într-un fel era tiparul vieții mele – nu fusesem niciodată îndeajuns de puternică pentru a face față lucrurilor pe care

nu le puteam controla, să atac dușmanii sau să fug de ei. Să evit durerea. Întotdeauna umană și slabă, singurul lucru pe care fusesem în stare să îl fac era să merg mai departe. Să îndur. Să supraviețuiesc.

Fusese de-ajuns până acum. Trebuia să fie de-ajuns și astăzi. Voi îndura până când vor veni ajutoare.

Știam că Edward va face tot ce-i va sta în puteri. Nu va renunța. Nici eu n-o voi face.

Țineam întunericul non-existenței la distanță de câțiva centimetri.

Totuși, nu era suficient – hotărârea. Pe măsură ce timpul se scurgea și întunericul câștiga teren, câte o optime sau o șaisprezecime de centimetru, aveam nevoie de ceva mai mult din care să îmi trag puterea.

Nu puteam să îmi aduc în minte fața lui Edward. Nici a lui Jacob, nici a lui Alice sau a lui Rosalie, a lui Charlie, a lui Renée, a lui Carlisle sau a lui Esme... Nimic. Mă îngrozea acest lucru și m-am întrebat dacă nu era prea târziu.

Am simțit cum alunec – nu mai aveam de ce să mă țin.

Nu! Trebuia să supraviețuiesc. Edward conta pe mine. Jacob. Charlie Alice Rosalie Carlisle Renée Esme...

Renesmee.

Și apoi, deși încă nu puteam vedea nimic, am simțit deodată ceva. Ca niște membre fantomă, mi-am imaginat că îmi simt din nou brațele. Și în ele, ceva mic și tare și foarte, foarte cald.

Bebelușa mea. Micuța care mă tot înghiontea.

Reușisem. În ciuda greutăților, *fusesem* îndeajuns de rezistentă ca să îi supraviețuiesc lui Renesmee, să o țin în mine până când a fost îndeajuns de puternică să trăiască fără mine.

Pata de căldură din brațele mele fantomă părea atât de reală! Am strâns-o mai aproape. Era exact unde ar fi trebuit să fie

inima mea. Ţinându-mă strâns de amintirea fiicei mele, am ştiut că voi fi în stare să mă lupt cu întunericul oricât era nevoie.

Căldura de lângă inima mea deveni din ce în ce mai reală, mai caldă, tot mai caldă. Mai fierbinte. Dogoarea părea atât de reală încât mi-era greu să cred că mi-o imaginam.

Mai fierbinte.

Neplăcut de-acum. Prea fierbinte. Mult, mult prea fierbinte.

Ca şi cum aş fi apucat capătul greşit al unui ondulator de păr – răspunsul meu automat a fost să dau drumul la lucrul arzător din braţele mele. Dar nu era nimic în braţele mele. Braţele mele nu erau strânse la piept, ci zăceau pe lângă mine. Dogoarea era în interiorul meu.

Fierbinţeala crescu – se ridică, se avântă şi se ridică din nou până când depăşi orice am mai simţit vreodată.

Am simţit pulsul dincolo de focul care îmi ardea în piept şi mi-am dat seama că mi-am găsit din nou inima, exact la timp ca să îmi doresc să n-o fi găsit niciodată. Să îmi doresc să fi acceptat întunericul cât avusesem ocazia. Voiam să îmi ridic braţele, să îmi sfâşii pieptul şi să-mi smulg inima din el – orice, numai să scap de această tortură. Dar nu-mi simţeam braţele, nu-mi puteam mişca nici un deget.

James, rupându-mi piciorul sub talpa lui. Asta nu era nimic. Era ca şi cum m-aş fi odihnit pe un pat moale de fulgi. Aş accepta asta acum, de o sută de ori. O sută de rupturi. Aş accepta-o şi aş fi recunoscătoare.

Bebeluşul, lovindu-mă în coaste, forţându-şi drumul prin mine, bucată cu bucată. Asta era nimic. Era ca şi cum aş fi plutit într-o piscină cu apă rece. Aş accepta-o de o mie de ori. Aş accepta-o şi aş fi recunoscătoare.

Focul luă avânt şi voiam să ţip. Să implor pe cineva să mă omoare, să nu mai trăiesc nici o secundă din durerea asta.

Dar nu-mi puteam mişca buzele. Greutatea era încă acolo, apăsându-mă.

Mi-am dat seama că nu întunericul mă ţintuia; era propriul corp. Atât de greu. Mă îngropa în flăcările care îşi croiau drumul afară din inima mea acum, împrăştiindu-se cu o durere imposibilă prin umeri şi stomac, arzându-mă în sus pe gât şi atingându-mi faţa.

De ce nu mă puteam mişca? De ce nu puteam ţipa? Asta nu făcea parte din poveste.

Mintea îmi era insuportabil de limpede – ascuţită de durerea înfiorătoare – şi am văzut răspunsul aproape imediat ce am putut formula întrebările.

Morfina.

Părea că discutaserăm despre asta cu o mie de morţi în urmă – Edward, Carlisle şi cu mine. Edward şi Carlisle speraseră că suficiente calmante mă vor ajuta să lupt cu durerea provocată de venin. Carlisle încercase cu Emmett, dar veninul o luase înaintea medicamentului, sigilând venele. Morfina nu avusese timp să se împrăştie.

Îmi păstrasem o expresie neutră pe faţă şi încuviinţasem din cap şi le mulţumisem rarelor mele stele norocoase că Edward nu-mi putea citi gândurile.

Pentru că mai avusesem venin şi morfină în organism şi înainte şi ştiam adevărul. Ştiam că amorţeala medicamentului era complet inutilă în timp ce veninul curgea prin vene. Dar nu voisem să le menţionez acest fapt. Nu voisem să spun nimic care să îl facă pe Edward mai reticent să mă transforme.

Nu ghicisem că morfina va avea acest efect – că mă va ţintui şi mă va amuţi. Că mă va ţine paralizată în timp ce ardeam.

Cunoşteam toate poveştile lor. Ştiam cum Carlisle tăcuse ca să nu fie descoperit în timp ce ardea. Ştiam că, aşa cum îmi

spusese Rosalie, țipatul nu te ajuta la nimic. Și sperasem că poate aș fi putut fi precum Carlisle. Că voi crede cuvintele lui Rosalie și voi tăcea. Pentru că știam că fiecare țipăt care mi-ar fi scăpat de pe buze îl va chinui pe Edward.

Acum mi se părea o glumă sinistră că mi se îndeplinise dorința.

Dacă nu puteam țipa, *cum le puteam spune să mă omoare?*

Tot ce îmi doream era să mor. Să nu mă fi născut niciodată. Întreaga mea existență nu cântărea mai mult decât durerea aceasta. Nu merita să trăiesc așa ceva nici o clipă în plus.

Lăsați-mă să mor, lăsați-mă să mor, lăsați-mă să mor.

Și, pentru o perioadă nesfârșită, asta a fost tot. Doar tortura îngrozitoare și țipetele mele mute, implorând moartea să vină. Nimic altceva, nici măcar timp. Așa că o făcea infinită, fără început și fără sfârșit. Un moment nesfârșit de durere.

Singura schimbare a venit când brusc, imposibil, durerea mi s-a dublat. Jumătatea inferioară a corpului meu, amorțită dinainte de morfină, ardea și ea acum. O conexiune ruptă se vindecase – înnodată de degetele arzătoare ale flăcărilor.

Dogoarea nesfârșită continuă să își facă de cap.

Poate trecuseră secunde sau zile, săptămâni sau ani, dar într-un târziu, timpul începu să însemne din nou ceva.

Trei lucruri se întâmplară în același timp, crescură unul dintr-altul, astfel că nu știu care a venit primul: timpul își reluă cursul, greutatea morfinei scăzu, iar eu am devenit mai puternică.

Simțeam cum îmi revine din ce în ce mai mult controlul asupra corpului și acele momente erau primul meu mod de a marca trecerea timpului. Am știut când am fost în stare să dau

din degetele de la picioare și să-mi strâng degetele în pumni. Am știut, dar n-am acționat în consecință.

Deși focul nu a scăzut nici un pic – de fapt, am început să dezvolt o nouă capacitate de a-l experimenta, o nouă sensibilitate de a aprecia separat fiecare limbă arzătoare de foc care îmi curgea prin vene – am descoperit că pot să mă gândesc și la altceva.

Îmi aminteam *de ce* nu trebuie să țip. Îmi aminteam motivul pentru care mă angajasem să îndur această agonie insuportabilă. Îmi aminteam că, deși acum mi se părea imposibil, exista ceva care făcea să merite această tortură.

Acest lucru s-a întâmplat exact la timp ca eu să mă agăț de el când greutatea mi-a părăsit corpul. Pentru oricine mă privea, nu era nici o schimbare. Dar, în timp ce mă luptam să îmi rețin strigătele și durerea închise în interiorul corpului meu, acolo unde nu mai puteau răni pe nimeni, mie mi se părea că trecusem de la *a fi legată* de rug în timp ce ardeam la *a apuca* acel rug ca să mă țin pe foc.

Aveam exact atâta putere câtă aveam nevoie ca să zac acolo nemișcată în timp ce eram arsă de vie.

Auzul îmi deveni din ce în ce mai clar și mi-am putut număra bătăile agitate și puternice ale inimii pentru a marca timpul.

Puteam să număr respirațiile superficiale care îmi răzbăteau printre dinți.

Puteam să număr chiar și respirațiile joase și egale care veneau de undeva din apropierea mea. Acestea se mișcau cel mai încet, așa că m-am concentrat pe ele. Însemnau că trece mai mult timp. Mai exacte decât pendulul unui ceas, acele respirații mă însoțeau prin secundele arzătoare spre capătul chinurilor mele.

Deveneam mai puternică, iar gândurile mele – mai coerente. Puteam prinde zgomotele din jur.

Se auzeau paşi uşori şi curentul de aer provocat de deschiderea unei uşi. Paşii se apropiară şi am simţit o apăsare pe încheietura mâinii. Nu puteam să simt răceala degetelor. Focul îmi ardea orice amintire a ceva rece.

– Tot nici o schimbare?

– Nu.

O apăsare delicată, o răsuflare pe pielea mea arsă.

– Nu mai miroase deloc a morfină.

– Ştiu.

– Bella? Mă auzi?

Ştiam, fără urmă de îndoială, că, dacă îmi descleştam dinţii acum, mi-aş pierde concentrarea – aş ţipa şi aş urla, şi m-aş zbate şi m-aş zvârcoli. Dacă aş fi deschis ochii, dacă aş fi mişcat un singur deget – orice schimbare cât de mică, asta ar fi sfârşitul autocontrolului meu.

– Bella? Bella, iubirea mea? Poţi să deschizi ochii? Poţi să mă strângi de mână?

O apăsare pe degetele mele. Îmi era greu să nu răspund acestei voci, dar am rămas nemişcată. Ştiam că durerea din vocea lui acum nu era nimic faţă de ce putea fi. Chiar şi acum singura lui teamă era că eu sufeream.

– Poate... Carlisle, poate că am acţionat prea târziu.

Vocea îi era înăbuşită; sunând spart când a pronunţat cuvântul „târziu".

Hotărârea mea a oscilat o secundă.

– Ascultă-i inima, Edward. E chiar mai puternică decât era a lui Emmett. Nu am mai auzit niciodată ceva atât de *plin de viaţă*. Va fi foarte bine.

Da, aveam dreptate să tac. Carlisle îl va consola. Nu avea de ce să sufere cu mine.

– Şi... coloana ei?

– Rănile ei nu au fost cu mult mai grave decât ale lui Esme. Veninul o va vindeca la fel cum s-a întâmplat cu Esme.

– Dar e atât de nemișcată! *Sigur* am făcut ceva greșit.

– Sau ceva bine, Edward. Fiule, ai făcut tot ce aș fi putut face eu și chiar mai mult. Nu sunt sigur că eu aș fi avut perseverența și credința de care a fost nevoie ca s-o salvez. Încetează să te mai acuzi. Bella va fi bine.

O șoaptă îndurerată.

– Trebuie să fie în agonie.

– Nu știm asta. A avut atât de multă morfină în organism! Nu știm ce efect are asupra experienței ei.

O apăsare ușoară în îndoitura cotului. Încă o șoaptă.

– Bella, te iubesc. Bella, îmi pare rău.

Îmi doream atât de mult să îi răspund, dar asta i-ar fi accentuat și mai mult durerea. Nu cât timp aveam puterea să mă mențin nemișcată.

Prin toate astea, focul necruțător continuă să mă ardă. Dar acum era atât de mult spațiu în mintea mea! Spațiu să analizez conversațiile lor, spațiu să îmi amintesc ce se întâmplase, spațiu să mă gândesc la viitor și suficient spațiu ca să sufăr.

Și, de asemenea, spațiu să mă îngrijorez.

Unde era bebelușa mea? De ce nu era aici? De ce nu vorbeau despre ea?

– Nu, rămân lângă ea, șopti Edward, răspunzând unui gând nerostit. Se descurcă și singuri.

– O situație interesantă, răspunse Carlisle. Și eu care credeam că le-am văzut cam pe toate.

– O să mă ocup de asta mai târziu. Noi o să ne ocupăm de asta.

Ceva îmi apăsă delicat pe palma arzătoare.

– Sunt sigur că noi cinci vom reuși să evităm vărsarea de sânge.

Edward oftă.

– Nu știu de partea cui să fiu. Mi-ar plăcea să îi bat pe amândoi. În fine, mai târziu.

– Mă întreb ce va crede Bella – de partea cui va fi, murmură Carlisle.

Un chicotit încet, forțat.

– Sunt sigur că mă va surprinde. Așa face întotdeauna.

Pașii lui Carlisle dispărură din nou și m-am simțit nemulțumită că nu mai primeam nici o explicație. Discutau atât de misterios doar ca să mă enerveze pe mine?

Am reînceput să număr respirațiile lui Edward ca să marchez timpul.

Zece mii nouă sute patruzeci și trei de respirații mai târziu, alți pași răsunară în cameră. Mai ușor. Mai... ritmic.

Ce ciudat că puteam distinge diferențele infime între pașii pe care nu-i putusem auzi deloc înainte de ziua de azi.

– Cât mai durează? întrebă Edward.

– Nu mult, îi spuse Alice. Vezi cât de clară devine? Pot s-o văd mult mai bine.

Oftă.

– Tot mai ești amărâtă?

– Da, mersi că mi-ai reamintit, mormăi ea. Și tu ai fi supărat dacă ți-ai da seama că ești încătușat de natura ta. Îi văd pe vampiri cel mai bine pentru că sunt unul dintre ei; îi văd pe oameni bine pentru că am fost om. Dar nu pot vedea corciturile astea ciudate pentru că nu sunt nimic din ce am trăit eu. Of!

– Concentrează-te, Alice!

– Corect. Bella e chiar prea ușor de văzut.

Urmă un moment lung de liniște, apoi Edward oftă. Era un sunet nou, mai fericit.

– Chiar va fi bine, șopti el.

– Sigur că va fi.

– Nu erai atât de sigură acum două zile.

– Nu puteam vedea bine acum două zile. Dar acum că a scăpat de petele negre, e floare la ureche.

– Te poți concentra pentru mine? Pe ceas – dă-mi o estimare.

Alice oftă.

– Ești atât de nerăbdător! Bine. Lasă-mă o secundă...

Respirație înceată.

– Mulțumesc, Alice.

Vocea lui era mai veselă.

Cât timp? Nu puteau să spună tare pentru mine? Le ceream prea mult? Câte secunde mai aveam de ars? Zece mii? Douăzeci de mii? Încă o zi – optzeci și șase de mii, patru sute? Mai mult de atât?

– Va fi uimitoare.

Edward mormăi încet.

– Întotdeauna a fost.

Alice pufni.

– Știi la ce mă refer. *Uită-te* la ea.

Edward nu răspunse, dar cuvintele lui Alice îmi dădură speranța că poate nu semănam cu un cărbune, așa cum mă simțeam. Mi se părea că până acum trebuie să fi fost o grămadă de oase carbonizate. Ca și cum fiecare celulă din corpul meu devenise cenușă.

Am auzit-o pe Alice plutind afară din cameră. Am auzit foșnetul îmbrăcămintii ei. Am auzit bâzâitul slab al lustrei care atârna de tavan. Am auzit vântul domol măturând pereții exteriori ai casei. Puteam să aud *orice*.

La parter, cineva se uita la un meci de baseball. *The Mariners*[1] câştigau la diferenţă de două puncte.

– E rândul meu, am auzit-o pe Rosalie răstindu-se la cineva, apoi s-a auzit un mârâit încet ca răspuns.

– Hei, gata, avertiză Emmett.

Cineva şuieră.

Am încercat să mai aud ceva, dar nu se auzea decât meciul. Baseballul nu era atât de interesant încât să mă distragă de la durere, aşa că am ascultat din nou respiraţia lui Edward, numărând secundele.

Douăzeci şi una de mii, nouă sute şaptezeci şi jumătate de secunde mai târziu durerea s-a schimbat.

Vestea bună era că începuse să se retragă din degetele de la mâini şi de la picioare. Se retrăgea încet, dar măcar făcea ceva nou. Poate că asta era. Poate că durerea era pe cale să iasă...

Şi apoi vestea rea. Focul din gât nu era la fel ca înainte. Nu numai că îmi ardea gâtul, dar acum îl simţeam uscat. Uscat ca iasca. Eram atât de însetată! Un foc arzător şi o sete arzătoare.

Şi tot o veste rea: focul din inima mea deveni şi mai fierbinte.

Cum era posibil aşa ceva?

Bătaia inimii mele, deja prea rapidă, se înteţi – focul îi accelera ritmul spre o goană nebună.

– Carlisle, strigă Edward.

Vocea îi era joasă, dar clară. Ştiam că Carlisle îl va auzi, dacă era în casă sau în apropierea ei.

Focul mi se retrase din palme, lăsându-le fericit de nedureroase şi reci. Dar se retrase către inima mea, care ardea la fel ca soarele şi bătea cu o nouă viteză furioasă.

---

[1] The Mariners – echipă de baseball din Seattle, USA (n.tr.)

Carlisle intră în cameră, cu Alice lângă el. Paşii lor erau atât de diferiţi, încât puteam chiar să îl disting pe Carlisle în dreapta, cu cincisprezece centimetri în faţa lui Alice.

– Ascultaţi, le spuse Edward.

Cel mai zgomotos sunet din cameră era acum inima mea înnebunită, bubuind în ritmul focului.

– Aha, spuse Carlisle. Aproape s-a terminat.

Uşurarea care m-a cuprins auzindu-l era umbrită de durerea chinuitoare din inimă.

Încheieturile mâinilor nu mă mai dureau şi nici gleznele. Focul se stinsese complet acolo.

– În curând, fu Alice de acord nerăbdătoare. Îi aduc şi pe ceilalţi. Să o rog pe Rosalie...?

– Da, ţine bebeluşa departe.

Ce? Nu. *Nu!* Cum adică să ţină bebeluşa departe? Ce era în capul lui?

Degetele mi se mişcară trădându-mi nervozitatea; durerea continuam să mi-o maschez. Se făcu linişte în cameră în afară de bubuitul inimii mele când toţi se opriră o clipă din respirat ca răspuns la gestul meu.

O mână mă strânse de degetele rebele.

– Bella? Bella, iubito?

Oare îi puteam răspunde fără să ţip? M-am gândit la asta o secundă, apoi focul se înteţi în pieptul meu, scurgându-se din coate şi din genunchi. Mai bine să nu risc.

– Îi aduc imediat pe toţi, spuse Alice, cu o nuanţă îngrijorată în voce, şi am auzit freamătul aerului când a ţâşnit afară din cameră.

Şi apoi – *vai!*

Inima mea o lua la goană, bătând ca elicea unui elicopter, sunetul fiind aproape o singură notă susţinută; aveam senzaţia că

o să își croiască drum afară prin coastele mele. Focul se aprinse și mai tare în mijlocul pieptului meu, trăgându-și ultimele rămășițe din restul corpului meu pentru a alimenta cea mai arzătoare vâlvătaie de până acum. Durerea era suficientă să mă uimească, să îmi înfrângă încleștarea de rug. Spatele mi se arcui, de parcă focul mă trăgea în sus de inimă.

Nu am permis nici unei alte părți a corpului mei să se miște când spatele mi s-a prăbușit înapoi pe masă.

Înăuntrul meu se dădea o luptă – inima mea bubuitoare contra focului care o ataca. Amândouă părțile pierdeau. Focul era condamnat, căci consumase tot ce era combustibil; inima mea galopa către ultima ei bătaie.

Focul se micșoră, concentrându-se înăuntrul singurului organ uman rămas, cu un avânt final, insuportabil. O bătaie adâncă, parcă goală, răspundea acestui avânt. Inima mea se împiedică de două ori, apoi mai bătu încet încă o dată.

Nu se auzea nici un sunet. Nici o respirație. Nici măcar a mea.

Pentru un moment, absența durerii a fost tot ce puteam asimila.

Apoi am deschis ochii și am privit cu mirare deasupra mea.

20. NOU

Totul era atât de clar.

Limpede. Conturat.

Lumina puternică de deasupra era la fel de orbitoare şi totuşi puteam vedea cu claritate firele luminoase ale filamentelor din interiorul bulbului. Vedeam fiecare culoare a curcubeului în lumina albă şi, chiar la marginea spectrului, o a opta culoare pentru care nu aveam nici o denumire.

În spatele luminii, puteam distinge fiecare fibră a lemnului negru de pe tavan. În faţa lui, firicelele de praf din aer, cele pe care le atingea lumina, dar şi cele întunecate, diferite şi separate. Se învârteau ca nişte mici planete, unul în jurul celuilalt, într-un dans celest.

Praful era atât de frumos, încât am tras adânc aer în piept şocată; aerul şuieră pe gât în jos, învârtind firicelele de praf ca într-un vârtej. Gestul mi se păru nepotrivit. M-am gândit la asta şi mi-am dat seama că problema era că nu era nici o uşurare în acest gest. Nu aveam nevoie de aer. Plămânii mei nu-l aşteptau. Reacţionau cu indiferenţă când inspiram.

Nu aveam nevoie de aer, dar îmi plăcea. Puteam să simt în el camera din jurul meu – puteam să simt firicelele adorabile de praf, amestecul de aer stătut şi de aer uşor mai rece, care venea

prin ușa deschisă. Simțeam o aromă delicioasă de mătase. Simțeam o idee slabă de ceva cald și dorit, ceva care ar fi trebuit să fie umed, dar nu era... Mirosul îmi făcea gâtul să ardă uscat, un ecou slab al arsurii veninului, deși mirosul era afectat de mușcătura clorului și amoniac. Și, mai presus de toate, simțeam un parfum ca de miere, liliac și soare, care era cel mai puternic, cel mai aproape de mine.

I-am auzit pe ceilalți respirând din nou, acum că și eu o făceam. Respirația lor se amesteca cu parfumul care era precum mierea și liliacul și raza de soare, aducând noi arome. Scorțișoară, zambilă, pară, apă de mare, pâine coaptă, pin, vanilie, piele, măr, mușchi verde, levănțică, ciocolată... Am căutat o duzină de comparații diferite în minte, dar nici una nu se potrivea exact. Atât de dulce și plăcut.

Televizorul de la parter fusese dat la minimum, și am auzit pe cineva – Rosalie? – schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul, la primul etaj.

Am auzit și o melodie îndepărtată, sacadată, și o voce care striga furioasă în ritmul ei. Muzică rap? Pentru un moment n-am știut ce să cred, apoi a dispărut ca o mașină în trecere, cu ferestrele lăsate în jos.

Cu un tremurat, mi-am dat seama că exact asta putea fi. Oare puteam auzi până la autostradă?

Nu mi-am dat seama că mă ținea cineva de mână, până când nu am simțit o strângere ușoară. Așa cum reacționase și înainte, ca să ascundă durerea, trupul meu a înțepenit de uimire. Nu era atingerea la care mă așteptam. Pielea era perfect netedă, dar nu avea temperatura corectă. Nu era rece.

După acea primă secundă de șoc, corpul meu răspunse la atingerea necunoscută într-un mod care mă șocă și mai mult.

Aerul șuieră ieșindu-mi din gât, printre dinții încleștați, cu un sunet jos, amenințător, ca al unui roi de albine. Înainte ca sunetul să iasă, mușchii mei se contractară și se arcuiră, răsucindu-se departe de necunoscut. M-am ridicat de pe spate, într-o mișcare atât de rapidă care ar fi trebuit să mă facă să văd camera în ceață – dar nu a făcut-o. Am văzut fiecare firicel de praf, fiecare așchie din pereții cu lambriuri de lemn, fiecare ață desprinsă cu detalii microscopice, în timp ce ochii mei zburau pe lângă ele.

Astfel că, până m-am trezit ghemuită într-un gest defensiv lângă perete – cu o șaisprezecime de secundă mai târziu – înțelesesem deja ce mă speriase și de ce reacționasem așa exagerat.

Aha. Desigur. Edward nu avea cum să mi se pară rece. Acum aveam aceeași temperatură.

Mi-am păstrat poziția încă o optime de secundă, adaptându-mă la scena din fața mea.

Edward era aplecat peste masa de operație, care care îmi servise drept rug, cu mâna întinsă către mine, cu o expresie neliniștită.

Chipul lui Edward era cel mai important lucru, dar vederea mea periferică inventaria și restul, în caz de ceva. Mi se declanșase instinctul de apărare și am căutat automat vreun semn de pericol.

Familia mea de vampiri aștepta cu precauție lângă peretele cel mai îndepărtat, cel de lângă ușă, cu Emmett și Jasper în fața lor. Ca și cum ar fi existat un pericol. Nările îmi fremătară, căutând amenințarea. Nu simțeam nici un miros suspect. Mirosul vag a ceva delicios – dar amestecat cu chimicale aspre – îmi gâdilă din nou gâtul, făcându-l să mă doară și să mă ardă.

Alice trăgea cu ochiul de după cotul lui Jasper cu un rânjet uriaș pe față; dinții îi reflectau lumina, un alt curcubeu cu opt culori.

Zâmbetul ei mă liniști și mă făcu să înțeleg. Jasper și Emmett erau în față ca să îi protejeze pe ceilalți, așa cum presupusesem. Ceea ce nu înțelesesem imediat era faptul că *eu* eram pericolul.

Toți erau plasați într-o linie de apărare. Cea mai mare parte a simțurilor mele și toate gândurile îmi erau concentrate tot pe chipul lui Edward.

Nu îl mai văzusem niciodată până în această secundă.

De câte ori mă holbasem la Edward și mă minunasem de frumusețea lui? Câte ore – zile, săptămâni – din viață petrecusem visând la ceea ce credeam a fi perfecțiunea? Crezusem că îi știam chipul mai bine decât îl știam pe al meu. Crezusem că acesta era singurul lucru sigur din toată existența mea: perfecțiunea chipului lui Edward.

La fel de bine aș fi putut fi oarbă.

Pentru prima dată, după ce dispăruseră umbrele întunecoase și slăbiciunile umane ale ochilor mei, i-am văzut fața. Am tras aer în piept și apoi m-am luptat să-mi găsesc cuvintele, incapabilă să spun ceva potrivit. Aveam nevoie de ceva mai bun.

În acel moment, cealaltă parte a atenției mele stabilise că nu exista nici un pericol în afară de mine și m-am îndreptat automat din poziția ghemuită; trecuse aproape o secundă întreagă de când mă aflasem pe masă.

Momentan, eram preocupată de modul în care mi se mișca trupul. În secunda în care mă gândisem să mă ridic, eram deja în picioare. Nu existase nici un scurt interval în care să se petreacă acțiunea; schimbarea era instantanee, ca și cum nu făcusem nici o mișcare.

Am continuat să mă uit fix la chipul lui Edward, din nou nemișcată.

Edward înconjură încet masa – fiecare pas luându-i aproape jumătate de secundă, fiecare pas curgând lin ca apa unui râu care trece peste pietrele netede – cu mâna încă întinsă.

I-am observat grația mișcării, studiind-o cu noua mea privire.

– Bella? întrebă el cu voce joasă, liniștitoare, dar îngrijorarea din voce voala numele cu încordare.

N-am putut să răspund imediat, pierdută cum eram în faldurile catifelate ale vocii lui. Era cea mai perfectă simfonie, o simfonie cu un singur instrument, un instrument mult mai profund decât oricare altul creat de mâna omului...

– Bella, iubito? Îmi pare rău, știu că ești dezorientată. Dar ești bine. Totul e bine.

Totul? Mintea mi-o luă la goană, înapoi spre ultima mea oră din viața de om. Deja amintirea mi se părea încețoșată, ca și cum priveam printr-un văl negru și gros – pentru că ochii mei fuseseră pe jumătate orbi. Totul fusese atât de cețos!

Când spunea că totul e bine, asta o includea și pe Renesmee? Unde era? Cu Rosalie? Am încercat să îmi amintesc chipul ei – știam că e frumoasă –, dar era atât de enervant să încerci să vezi prin amintirile de om! Fața ei era învelită în întuneric, atât de slab luminată...

Și Jacob? Era bine? Oare prietenul meu cel mai bun, care suferise atât de mult, mă ura acum? Oare se întorsese înapoi la haita lui Sam? Dar Seth și Leah?

Oare familia Cullen era în siguranță sau transformarea mea stârnise război cu haita? Oare asigurările lui Edward se refereau la toate astea? Sau încerca doar să mă calmeze?

Și Charlie? Ce-i voi spune acum? Sigur sunase cât eu zăcusem arzând. Ce îi spuseseră? Ce credea că mi se întâmplase?

În timp ce deliberam, pentru o scurtă fracțiune de secundă, ce să întreb mai întâi, Edward se întinse nehotărât și își trecu vârfurile degetelor peste obrazul meu. Netede ca satinul, moi ca o pană și acum având exact aceeași temperatură ca pielea mea.

Atingerea lui păru să-mi pătrundă în piele, direct prin oasele feței. Sentimentul era pătrunzător, aproape electric – îmi țâșni prin oase, pe șira spinării și îmi tremură în stomac.

Stai așa, m-am gândit în timp ce tremurul se transforma în căldură, în dorință. Nu ar fi trebuit să pierd asta? Nu era abandonarea acestui sentiment parte din înțelegere?

Eram un vampir nou-născut. Durerea uscată și arzătoare din gât era dovada acestui lucru. Și știam ce presupune să fii nou-născut. Emoțiile și dorințele umane îmi vor reveni mai târziu, într-o anumită formă, dar mă împăcam cu gândul că nu le voi simți la început. Numai sete. Asta era înțelegerea, prețul. Acceptasem să îl plătesc.

Dar când mâna lui Edward se lipi pe forma feței mele, precum oțelul îmbrăcat în satin, dorința îmi umplu venele secate, arzându-mi trupul.

El ridică din sprânceana perfectă, așteptându-mă să vorbesc.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui.

Din nou nici o mișcare. Acum eram dreaptă și nemișcată ca o statuie, pentru ca, în aceeași secundă, el să fie în brațele mele.

Cald – sau cel puțin asta era percepția mea. Cu mirosul dulce, delicios pe care nu fusesem niciodată în stare să îl percep cu simțurile mele de om, dar care era sută la sută Edward. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui neted.

Dar, apoi, el își schimbă greutatea de pe un picior pe altul vădit incomodat. Se retrase din îmbrățișarea mea. L-am privit lung, nedumerită și înspăimântată de respingere.

– Ăăă... ai grijă, Bella. Uau!

Mi-am retras brațele din jurul lui, ducându-mi-le la spate imediat ce am înțeles.

Eram prea puternică.

– Ups, am șoptit.

Zâmbi. Zâmbetul acela, care mi-ar fi oprit inima, dacă aceasta ar mai fi bătut.

– Nu te speria, iubito, spuse el, ridicând mâna să îmi atingă buzele, acum marcate de groază. Ești doar un pic mai puternică decât mine pentru moment.

Am ridicat din sprâncene. Știusem și asta, dar acum mi se părea mai ireal decât orice alt lucru care făcea parte din acest moment prin excelență ireal. Eram mai puternică decât Edward. Îl făcusem să exclame uimit.

Mâna lui îmi mângâie din nou obrazul, și am uitat de supărare, un val nou de dorință trecându-mi prin corpul nemișcat.

Aceste emoții erau mult mai puternice decât cele cu care eram obișnuită, și era greu să mă gândesc la un singur lucru, în ciuda capacităților mele acum superioare. Fiecare nouă senzație mă copleșea. Mi-am amintit că Edward spusese odată – vocea lui din amintirile mele fiind o umbră slabă comparativ cu claritatea limpede, ca de cristal a aceleia pe care o auzeam acum – că genul lui, genul *nostru*, era ușor de distras. Acum îmi dădeam seama de ce.

Am făcut un efort conjugat să mă concentrez. Era ceva ce trebuia să spun. Cel mai important lucru.

Cu foarte mare grijă, atât de multă încât mișcarea îmi era chiar perceptibilă, mi-am adus brațul drept de la spate și am ridicat mâna să îi ating obrazul. Am refuzat să mă las distrasă de culoarea perlată a mâinii mele sau de mătasea netedă a pielii lui sau de electricitatea care îmi pulsa în vârfurile degetelor.

M-am uitat în ochii lui şi mi-am auzit vocea pentru prima dată.

– Te iubesc, am rostit, dar parcă aş fi cântat.

Vocea mea avea sunetul cristalin al unui clopoţel.

Zâmbetul lui de răspuns mă uimi mai mult decât o făcuse vreodată pe vremea când eram om; îl puteam vedea cu adevărat abia acum.

– Aşa cum te iubesc şi eu, îmi spuse el.

Îmi luă faţa în palme şi se aplecă spre mine – îndeajuns de încet ca să îmi reamintească să fiu atentă. Mă sărută, delicat ca o şoaptă la început şi, deodată, mai puternic, mai sălbatic. Am încercat să îmi amintesc să fiu blândă cu el, dar era greu să mă mai gândesc la ceva în nebunia de senzaţii, dificil să mai judec coerent.

Era ca şi cum nu m-ar mai fi sărutat niciodată – ca şi cum acesta ar fi fost primul nostru sărut. Şi, într-adevăr, nu mă sărutase niciodată aşa.

Aproape mă făcea să mă simt vinovată. Cu siguranţă încălcam contractul. Nu mi se putea permite să am şi asta.

Deşi nu aveam nevoie de oxigen, respiraţia mi se accelera, la fel de repede ca atunci când ardeam. Doar că acesta era un alt fel de foc.

Cineva îşi drese glasul. Emmett. Am recunoscut imediat tonul răguşit, glumeţ şi enervat în acelaşi timp.

Uitasem că nu suntem singuri. Apoi mi-am dat seama că felul în care mă lipeam de Edward nu era chiar un semn de politeţe faţă de ceilalţi.

Ruşinată, am făcut jumătate de pas în spate, cu o altă mişcare instantanee.

Edward chicoti şi păşi odată cu mine, ţinându-şi braţele strânse în jurul taliei mele. Faţa îi strălucea – de parcă o flacără albă îi ardea sub pielea de diamant.

Am luat o gură inutilă de aer ca să mă calmez.

Cât de diferit era acest sărut! I-am citit expresia în timp ce îmi comparam amintirile nedesluşite cu acest sentiment clar şi intens. Iar el părea... un pic mândru.

– Ai ţinut secrete faţă de mine, l-am acuzat cu voce melodioasă, mijind puţin ochii.

El râse, radiind de uşurare că se terminase totul – frica, durerea, nesiguranţa, aşteptarea, toate astea erau în urma noastră acum.

– Era cumva necesar atunci, îmi reaminti el. Acum e rândul tău să ai grijă *cu mine*.

Râse din nou.

M-am încruntat la acest gând, apoi Edward nu mai era singurul care râdea.

Carlisle păşi din spatele lui Emmett şi veni rapid către mine; ochii îi erau doar vag precauţi, dar Jasper îl urma. Nu-i mai văzusem niciodată faţa lui Carlisle, nu cu adevărat. Am simţit nevoia să clipesc – ca şi cum m-aş fi uitat la soare.

– Cum te simţi, Bella? întrebă Carlisle.

M-am gândit pentru o fracţiune de secundă.

– Copleşită. Sunt atât de *multe*...

N-am continuat, ascultând iar tonul ca de clopoţel al vocii mele.

– Da, poate fi destul de bulversant.

Am încuviinţat din cap, o mişcare rapidă şi smucită.

– Dar mă simt ca mine. Oarecum. Nu mă aşteptam la asta.

Braţele lui Edward se strânseră uşor în jurul meu.

– Ţi-am spus eu, şopti el.

– Îți păstrezi destul de bine controlul, murmură Carlisle. Mai mult decât m-aș fi așteptat *eu*, chiar și cu tot timpul pe care l-ai avut ca să te pregătești din punct de vedere mental.

M-am gândit la schimbările bruște de dispoziție, la dificultatea de a mă concentra, apoi am șoptit:

– Nu sunt sigură cu privire la asta.

Dădu din cap cu seriozitate, apoi ochii ca niște giuvaiere îi sclipiră plini de interes.

– Se pare că am reușit cu morfina de data asta. Spune-mi, îți amintești procesul de transformare?

Am ezitat, foarte conștientă de respirația lui Edward mângâindu-mi obrazul, trimițându-mi unde de electricitate prin piele.

– Totul era... foarte întunecat înainte. Îmi amintesc că bebelușul nu putea să respire...

M-am uitat la Edward, îngrozită pentru moment de amintire.

– Renesmee e sănătoasă și bine, îmi spuse el, cu o strălucire în ochi pe care nu o mai văzusem niciodată. Îi spusese numele cu o pasiune reținută. Cu adorație. În felul în care cei credincioși vorbesc despre zeii lor. Ce-ți mai amintești după asta?

M-am concentrat să îmi golesc chipul de orice expresie. Nu mă pricepusem niciodată să mint.

– Mi-e greu să îmi amintesc. Era așa de întuneric înainte! Și apoi... am deschis ochii și am văzut totul.

– Uimitor, șopti Carlisle, cu ochii entuziasmați.

Am simțit că mă inundă un val de mâhnire și m-am așteptat să îmi ardă obrajii, să mă dea de gol. Apoi mi-am reamintit că nu voi mai roși niciodată. Poate că asta îl va proteja pe Edward de adevăr.

Va trebui să găsesc o metodă să îl lămuresc pe Carlisle, totuși. Cândva. Dacă va mai trebui vreodată să creeze un vampir.

Această posibilitate părea foarte îndepărtată, ceea ce mă făcu să mă simt mai bine că mințisem.

– Vreau să te gândești – să îmi spui tot ce îți amintești, insistă Carlisle încântat și nu mi-am putut abține o grimasă. Nu voiam să mai mint, pentru că mi-ar fi putut scăpa ceva. Și nu voiam să mă gândesc cum mă mistuia focul. Spre deosebire de amintirile vechi, această parte era perfect clară și mi-am dat seama că o retrăiam cu mult prea multă precizie.

– Oh, îmi pare rău, Bella, se scuză Carlisle imediat. Desigur că setea ta trebuie să fie foarte inconfortabilă. Această conversație mai poate aștepta.

Până când s-o aducă el în discuție, setea nu fusese chiar incontrolabilă. Îmi treceau atât de multe prin minte! O parte separată a creierului meu ținea evidența arsurii pe care o simțeam pe gât, aproape ca un reflex. În felul în care vechiul meu creier gestionase respirația și clipitul.

Dar cuvintele lui Carlisle aduseră arsura în prim-plan. Brusc, nu mă puteam gândi decât la acea durere uscată și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai tare mă durea. Mâna îmi cuprinse instantaneu gâtul, ca și cum aș fi putut domoli flăcările din exterior. Pielea gâtului era ciudată sub degetele mele. Atât de netedă încât părea moale, deși era tare ca piatra.

Edward își lăsă brațele jos și îmi luă cealaltă mână, trăgându-mă delicat spre el.

– Hai să vânăm, Bella.

Ochii mi se deschiseră și mai largi și durerea setei se diminuă, înlocuită fiind de șoc.

Eu? Să vânez? Cu Edward? Dar... *cum?* Nu știam ce să fac.

El îmi citi panica de pe chip și zâmbi încurajator.

– E destul de ușor, iubito. Instinctiv. Nu-ți face griji, îți arăt eu. Cum nu mă mișcasem, arboră zâmbetul lui strengar și ridică

uimit din sprâncene. Aveam impresia că întotdeauna ți-ai *dorit* să mă vezi vânând.

Am râs într-o explozie scurtă de bună dispoziție (o parte din mine a ascultat cu mirare sunetul ca un clinchet de clopoței), în timp ce cuvintele lui îmi reamintiră conversații pe care le avuseserăm cândva. Și apoi mi-a luat o secundă întreagă să trec repede în revistă acele prime zile cu Edward – adevăratul început al vieții mele – astfel încât să nu le uit. Nu m-am așteptat să îmi fie atât de greu să îmi amintesc. Ca și cum aș fi încercat să văd ceva printr-o apă tulbure. Știam din experiența lui Rosalie că, dacă mă voi gândi îndeajuns de mult la amintirile mele de om, nu le voi pierde în timp. Nu voiam să uit nici un minut petrecut cu Edward, chiar și acum, când eternitatea se întindea în fața noastră. Va trebui să mă asigur că acele amintiri se vor cimenta în mintea mea infailibilă de vampir.

– Mergem? întrebă Edward. Se întinse să mă apuce de mâna pe care o țineam încă la gât. Degetele lui mă mângâiară. Nu vreau să suferi, adăugă încet.

Ceva ce nu aș fi fost în stare să aud înainte.

– Sunt bine, am spus cu glas tare, un obicei pe care îl păstrasem. Așteaptă. Mai întâi.

Erau atât de multe! Nu apucasem să-i întreb. Erau lucruri mai importante decât durerea.

Carlisle a fost cel care a răspuns:

– Da?

– Vreau s-o văd. Pe Renesmee.

Îmi era ciudat de greu să îi spun numele. *Fiica mea;* aceste cuvinte erau și mai greu de rostit. Părea totul atât de departe. Am încercat să îmi amintesc cum mă simțisem cu trei zile în urmă și mi-am luat automat mâinile din ale lui Edward și le-am dus la abdomen.

Plat. Gol. Am strâns în pumni mătasea palidă care îmi acoperea pielea, speriată din nou, în timp ce o parte insignifiantă din mine observa că, probabil, Alice mă îmbrăcase.

Știam că nu mai rămăsese nimic înăuntrul meu și mi-am amintit vag scena sângeroasă a nașterii, dar dovada fizică era încă greu de conceput. Tot ce știam era micul meu ghem pe care îl simțeam în *mine*. În afara ființei mele, părea doar rodul imaginației mele. Un vis îndepărtat – un vis pe jumătate coșmar.

În timp ce îmi înfruntam starea de confuzie, i-am văzut pe Edward și pe Carlisle schimbând priviri precaute.

– Ce este? am întrebat.

– Bella, spuse Edward liniștitor. Nu e o idee prea bună. E pe jumătate om, iubito. Inima ei bate și sângele îi curge în vene. Până când setea ta nu va fi complet sub control... Nu vrei s-o pui în pericol, nu?

M-am încruntat. Desigur că nu voiam asta.

Eram de necontrolat? Tulburată, da. Ușor deconcertată, da. Dar periculoasă? Pentru ea? Fiica mea?

Nu puteam fi complet sigură că răspunsul era nu. Așa că trebuia să am răbdare. Asta părea dificil. Pentru că, până nu aveam să o revăd, nu putea fi reală. Doar un vis îndepărtat... cu o străină...

– Unde e?

Am ascultat cu atenție și am putut auzi inima care bătea la etajul inferior. Puteam auzi mai mult de o persoană respirând – încet, ca și cum și ei ar fi ascultat. Se mai auzea un sunet ca o bătaie de aripi, un zumzet, pe care nu-l puteam identifica...

Și sunetul inimii era atât de umed și de ispititor, încât îmi lăsa gura apă.

Sigur trebuia să învăț să vânez înainte s-o văd. Copilul meu străin.

– Rosalie e cu ea?

– Da, răspunse Edward pe un ton tăios, și mi-am dat seama că se gândea la ceva care îl supărase.

Credeam că el și cu Rose trecuseră peste neînțelegeri. Oare animozitatea apăruse din nou? Înainte să pot întreba, Edward îmi luă mâinile de pe abdomenul plat, strângându-mă din nou cu delicatețe.

– Stai, am protestat eu din nou, încercând să mă concentrez. Dar Jacob? Și Charlie? Spune-mi tot ce am pierdut. Cât timp am fost... inconștientă?

Edward nu păru să observe ezitarea din ultimul meu cuvânt. Schimbă o altă privire precaută cu Carlisle.

– Ce s-a întâmplat? am șoptit.

– Nu e nimic *rău*, îmi spuse Carlisle, accentuând ultimul cuvânt într-un mod ciudat. De fapt, nu s-au schimbat prea multe – ai fost inconștientă doar puțin mai mult de două zile. A mers foarte repede, din punctul acesta de vedere. Edward a făcut o treabă excelentă. Destul de inovator – injecția cu venin direct în inimă a fost ideea lui. Făcu o pauză ca să zâmbească mândru spre fiul lui, apoi oftă. Jacob e tot aici, iar Charlie tot mai crede că ești bolnavă. Crede că ești la Atlanta, unde ți se fac teste la CDC[1]. I-am dat un număr greșit de telefon și e frustrat. A tot vorbit cu Esme.

– Ar trebui să îl sun... am murmurat în sinea mea, dar, ascultându-mi vocea, am înțeles că aș avea dificultăți. Nu mi-ar recunoaște vocea. Nu s-ar liniști. Și apoi mi-am dat seama de ce spusese prima dată. Stai așa... Jacob e *tot aici?*

Încă o privire schimbată între ei.

---

[1] CDC – Centrul pentru Prevenirea și Tratarea Maladiilor (n.tr.)

– Bella, spuse Edward repede. Avem multe de discutat, dar mai întâi ar trebui să ne ocupăm de tine. Sigur te doare...

La auzul vorbelor lui, mi-am amintit de arsura din gât și am înghițit convulsiv.

– Dar Jacob...

– Avem tot timpul din lume pentru explicații, iubito, îmi aminti el cu blândețe.

Desigur. Mai puteam aștepta un pic răspunsurile; va fi mai ușor să le ascult când durerea ascuțită provocată de setea groaznică nu-mi va mai afecta puterea de concentrare.

– Bine.

– Stai, stai, stai, se auzi din prag trilurile lui Alice. Dansă prin cameră, uluitor de grațioasă. La fel ca și în cazul lui Edward și Carlisle, am simțit un șoc atunci când m-am uitat cu adevărat la ea pentru prima dată. Atât de încântătoare. Ai promis că voi putea fi acolo prima dată! Ce-ar fi dacă v-ați privi într-o oglindă?

– Alice... protestă Edward.

– Durează doar o secundă! Acestea fiind spuse, Alice țâșni afară din cameră.

Edward oftă.

– Despre ce vorbește?

Dar Alice se întorsese deja, cărând oglinda uriașă, cu rama aurită, din camera lui Rosalie, oglindă aproape de două ori mai înaltă decât ea, și de câteva ori mai lată.

Jasper stătuse atât de nemișcat și de tăcut încât nu-l băgasem în seamă de când se oprise în spatele lui Carlisle. Acum se deplasase din nou, să o păzească pe Alice, cu ochii fixați pe chipul meu. Pentru că eu eram pericolul aici.

Știam că îmi simte starea de spirit, așa că trebuie să fi simțit șocul pe care l-am încercat când i-am studiat fața, uitându-mă de aproape la el pentru prima dată.

Prin ochii mei umani prea puțin sensibili, cicatricele rămase din viața lui anterioară, când se înfruntase cu armatele de vampiri nou-născuți din Sud, fuseseră aproape invizibile. Chiar și într-o lumină destul de puternică astfel încât să le contureze relieful abia mi-aș fi dat seama de existența lor.

Acum, că puteam vedea, cicatricele erau trăsătura dominantă a lui Jasper. Era greu să îmi iau ochii de la gâtul și maxilarul lui distrus – îmi era greu să cred că un vampir putuse supraviețui atâtor mușcături care îi sfâșiaseră gâtul.

Instinctiv, m-am încordat să mă apăr. Orice vampir care ar fi văzut chipul lui Jasper ar fi avut aceeași reacție. Cicatricele erau ca un panou publicitar iluminat. Periculos, te avertiza. Câți vampiri încercaseră să îl omoare pe Jasper? Sute? Mii? La fel de mulți muriseră încercând.

Jasper văzu și simți reacția mea, precauțiile mele, și zâmbi forțat.

– Edward mi-a făcut zile negre că nu te-am pus în fața unei oglinzi înainte de nuntă, spuse Alice, distrăgându-mi atenția de la iubitul ei care inspira teamă. Nu am de gând s-o încasez iar.

– S-o încasezi? întrebă Edward sceptic, ridicând o sprânceană.

– Poate că exagerez puțin, murmură ea absentă, în timp ce întorcea oglinda spre mine.

– Și poate că tot ce vrei este să îți satisfaci plăcerile, replică el.

Alice îi făcu cu ochiul.

Eram conștientă doar în mică măsură că acest schimb de cuvinte avea loc. Atenția îmi era atrasă întru totul de persoana din oglindă.

Prima mea reacție a fost o plăcere nemaipomenită. Creatura străină din oglindă era fără îndoială frumoasă, exact la fel de frumoasă ca Alice sau Esme. Avea linii fluide chiar stând nemișcată, iar chipul ei fără cusur era palid ca luna, pe fundalul părului

negru și des. Membrele îi erau netede și puternice, pielea strălucindu-i subtil, luminoasă ca o perlă.

A doua reacție a fost de groază.

Cine *era* ea? La prima vedere, nu-mi puteam găsi nicăieri chipul în trăsăturile perfecte ale femeii din oglindă.

Și ochii ei! Deși știusem că așa vor fi, ochii ei tot mă făcură să mă înfiorez de groază.

În tot timpul cât m-am privit în oglindă, chipul ei fusese perfect compus, sculptura unei zeițe, nearătând nimic din tulburarea interioară. Apoi buzele ei pline se mișcară.

– Ochii? am șoptit, nevrând să spun *ochii mei*. Cât timp?

– Se vor închide la culoare în câteva luni, spuse Edward pe un ton blând, consolându-mă. Sângele de animal diluează culoarea mai repede decât sângele uman. Vor căpăta mai întâi culoarea ambrei, apoi vor deveni aurii.

Ochii mei vor arde precum două flăcări de un roșu sălbatic *luni* întregi?

– Luni de zile? Vocea îmi sări un ton mai sus, agitată. În oglindă, sprâncenele perfecte se arcuiră neîncrezătoare deasupra ochilor stacojii strălucitori – mai aprinși decât orice văzusem vreodată.

Jasper făcu un pas în față, alarmat de intensitatea neliniștii bruște care mă cuprinsese. Cunoștea vampirii tineri foarte bine; oare această emoție prevestea vreun pas greșit din partea mea?

Nimeni nu-mi răspunse la întrebare. Am întors capul de la oglindă, spre Edward și Alice. Amândoi aveau privirile ușor pierdute – o reacție la neliniștea lui Jasper. Deslușindu-i cauzele, privind înainte spre viitorul apropiat.

Am tras aer în piept din nou, complet inutil.

– Nu, sunt bine, i-am asigurat eu. Ochii mi-au zburat către străina din oglindă și înapoi. Doar că... sunt multe lucruri cu care trebuie să mă obișnuiesc.

Jasper se încruntă, evidențiind două semne aflate deasupra ochiului stâng.

– Nu știu, murmură Edward.

Femeia din oglindă se încruntă.

– Ce întrebare mi-a scăpat?

Edward rânji.

– Jasper se întreabă cum reușești.

– Ce să reușesc?

– Să îți controlezi emoțiile, Bella, răspunse Jasper. Nu am mai văzut niciodată un nou-născut care să facă asta – să își stăpânească așa de bine emoțiile. Erai supărată, dar când ne-ai văzut îngrijorarea, te-ai abținut, ți-ai recăpătat controlul. Eram pregătit să te ajut, dar n-ai avut nevoie.

– Și e ceva în neregulă? am întrebat.

Am înghețat automat așteptând verdictul.

– Nu, spuse el, dar vocea îi era nesigură.

Edward mă mângâie pe braț, încurajându-mă să mă calmez.

– E foarte impresionant, Bella, dar nu înțelegem. Nu știm cât ar putea dura.

M-am gândit la acest lucru pentru o fracțiune de secundă. Puteam să clachez în orice moment? Să mă transform într-un monstru?

Nu simțeam că așa ar fi stat lucrurile... Poate că nu aveai cum să anticipezi așa ceva.

– Dar spune-mi ce părere ai? mă întrebă Alice, puțin nerăbdătoare acum, arătând spre oglindă.

– Nu sunt sigură, m-am eschivat, nevrând să recunosc cât de înspăimântată eram.

M-am uitat lung la femeia frumoasă cu ochii înfricoșători, căutând bucăți din mine. Mai rămăsese ceva în forma buzelor – dacă priveai dincolo de frumusețea ametitoare, era adevărat că buza de sus era ușor dezechilibrată, un pic prea plină ca să se potrivească cu cea de jos. M-am simțit ceva bine că am găsit acest mic defect familiar. Poate că și restul din mine era acolo, înăuntru.

Mi-am ridicat mâna de probă, și femeia din oglindă mi-a copiat mișcarea, atingându-și chipul. Ochii ei stacojii mă priviră precauți.

Edward oftă.

M-am întors să mă uit la el, ridicând o sprânceană.

– Dezamăgit? am întrebat, vocea cristalină sunând impasibil.

Râse.

– Da, recunoscu el.

Am simțit șocul trecând dincolo de expresia mea studiată, urmat instantaneu de suferință.

Alice mârâi. Jasper se aplecă spre mine, așteptând să izbucnesc.

Dar Edward îi ignoră și îmi strânse cu putere în brațe trupul înghețat, apăsându-și buzele pe obrazul meu.

– Speram că voi fi în stare să îți citesc gândurile, acum că mintea ta seamănă mai mult cu a mea, murmură el. Și iată-mă aici, frustrat ca întotdeauna, întrebându-mă ce-ți trece oare prin cap.

M-am simțit imediat mai bine.

– Ei bine, am spus amuzată, ușurată că gândurile încă îmi aparțineau numai mie. Bănuiesc că niciodată nu-mi va funcționa creierul așa cum trebuie. Cel puțin acum sunt drăguță.

Era mai ușor să glumesc cu el și să mă adaptez la noile condiții, să gândesc coerent. Să fiu eu însămi.

Edward îmi şopti în ureche:

– Bella, tu nu ai fost niciodată doar drăguţă.

Apoi se îndepărtă puţin de lângă mine şi oftă.

– Bine, bine, spuse el cuiva.

– Ce? am întrebat.

– Îl enervezi tot mai mult pe Jasper, cu fiecare secundă care trece. Poate că se mai relaxează puţin după ce vânezi.

M-am uitat la expresia îngrijorată de pe chipul lui Jasper şi am încuviinţat din cap. Nu voiam să clachez aici, dacă aşa ceva urma să se întâmple. Mai bine să fiu în mijlocul pădurii decât în mijlocul familiei.

– Bine. Hai să vânăm, am fost de acord, un amestec de emoţie şi anticipare făcându-mi stomacul să tremure. Am desfăcut braţele lui Edward din jurul meu, luându-l de mână, apoi m-am întors cu spatele la femeia stranie şi frumoasă care mă privea din oglindă.

21. PRIMA VÂNĂTOARE

– Pe fereastră? am întrebat, uitându-mă de la înălțimea celor două etaje.

Nu avusesem niciodată rău de înălțime, dar acum, că eram în stare să văd toate detaliile cu o asemenea claritate, nu eram prea încântată. Marginile pietrelor de dedesubt păreau mai ascuțite decât mi-aș fi imaginat.

Edward zâmbi.

– E cea mai convenabilă ieșire. Dacă ți-e teamă, te duc eu în spate.

– Avem toată eternitatea la dispoziție și tu îți faci griji cât ne-ar lua să mergem până la ușa din spate?

Edward se încruntă ușor.

– Renesmee și Jacob sunt la parter...

– Aha.

Corect. Eu eram monstrul acum. Trebuia să stau departe de mirosurile care mi-ar putea declanșa natura sălbatică. Și mai ales departe de oamenii pe care îi iubeam. Departe chiar și de cei pe care nu-i cunoșteam încă.

– Renesmee e... în siguranță... cu Jacob, acolo? am șoptit. Mi-am dat seama cu întârziere că era inima lui Jacob cea pe care

o auzisem la parter. Am mai ascultat o dată cu atenție, dar n-am auzit decât un singur puls constant. Nu prea o place.

Buzele lui Edward se strânseră ciudat.

– Ai încredere în mine, e perfect în siguranță. Știu exact ce gândește Jacob.

– Desigur, am murmurat și m-am uitat din nou în jos, spre pământ.

– Tragi de timp? mă provocă el.

– Puțin. Nu știu cum...

Și eram foarte conștientă de faptul că familia mea se afla în spatele meu, privindu-mă în tăcere. Aproape în tăcere. Emmett chicotise deja o dată pe sub mustață. O singură greșeală și ar fi murit de râs. Apoi ar începe glumele pe seama singurului vampir neîndemânatic din lume...

Și mai era și rochia – în care, probabil, mă îmbrăcase Alice când îmi era mult prea rău ca să observ – eu nu aș fi ales așa ceva ca să sar pe fereastră sau ca să vânez. Rochie mulată din mătase de un albastru deschis? Pentru ce credea că o să am nevoie de ea? Dădea vreo petrecere mai târziu?

– Uită-te la mine, spuse Edward.

Și apoi, foarte relaxat, păși pe fereastra înaltă și deschisă și căzu.

L-am privit cu atenție, analizând unghiul în care își îndoise genunchii ca să atenueze impactul. Nu s-a auzit aproape nimic când a aterizat – un sunet înfundat, care ar fi putut fi al unei uși închise cu grijă, sau al unei cărți așezate ușor pe o masă.

Nu *părea* dificil.

Strângând din dinți concentrată, am încercat să îi copiez pasul relaxat în gol.

Ha! Pământul părea să se miște spre mine atât de încet, încât n-a fost greu deloc să pun picioarele pe el – cu ce pantofi mă

încălțase Alice? Cu toc cui? Își pierduse mințile – să pun tălpile pantofilor ăștia idioți în așa fel încât aterizarea să fie la fel de lină ca mersul pe o suprafață plată.

Am absorbit impactul pe vârfurile picioarelor, cu grijă să nu rup tocurile subțiri. Aterizarea mea păru la fel de silențioasă ca a lui. I-am zâmbit larg.

– Bun. Simplu.

Îmi zâmbi și el.

– Bella?

– Da?

– Ai fost foarte grațioasă – chiar și pentru un vampir.

M-am gândit un moment la ce spusese că sunt, și m-am bucurat. Dacă o spunea doar așa, Emmett ar fi râs. Nimănui nu i se păru amuzantă remarca lui, așa că trebuie să fi fost adevărat. Era pentru prima dată când cineva îmi zicea că sunt *grațioasă*... sau, mă rog, în existența mea...

– *Mulțumesc*, i-am spus.

Apoi mi-am scos pantofii argintii de satin, unul câte unul, și i-am aruncat prin fereastra deschisă. Cu un pic prea multă forță, poate, dar am auzit pe cineva prinzându-i înainte să lovească lambriurile de lemn.

Alice mormăi:

– Văd că gustul nu i s-a îmbunătățit la fel de mult ca echilibrul.

Edward mă luă de mână – nu încetam să mă minunez de netezimea și de temperatura confortabilă a pielii lui – și țâșni prin curtea din spate spre marginea râului. L-am urmat fără efort.

Orice efort fizic părea foarte simplu.

– Îl trecem înot? l-am întrebat când ne-am oprit lângă apă.

– Și să-ți strici frumusețe de rochie? Nu. Sărim peste el.

Am strâns din buze, gânditoare. Râul era lat cam de cincizeci de metri.

– Tu primul, i-am spus.

Îmi atinse obrazul, făcu repede doi paşi înapoi, apoi ţâşni înainte, lansându-se de pe o piatră plată, îngropată adânc în malul râului. I-am studiat mişcarea fulgerătoare în timp ce zbura peste apă, încheind saltul cu o tumbă, înainte de-a dispărea în pădurea deasă de pe celălalt mal al râului.

– Ce te mai dai în spectacol, am murmurat, şi l-am auzit râzând.

Am făcut cinci paşi înapoi, ca să fiu sigură, şi am inspirat adânc.

Brusc, m-am neliniştit din nou. Nu că aş putea să cad sau să mă rănesc – eram mai îngrijorată că aş putea face ravagii în pădure.

Conştientizasem încet, dar acum o simţeam – puterea brută, uriaşă care îmi vibra în trup. Mi-am dat brusc seama că, dacă voiam să fac un tunel pe sub râu, să sap cu mâinile goale sau să forţez stratul de piatră, nu mi-ar fi luat foarte mult timp. Tot ce se găsea în jurul meu – copacii, arbuştii, pietrele... casa – începuseră să pară foarte fragile.

Sperând foarte mult că Esme nu ţinea, în mod special, la vreun copac de pe malul celălalt, am făcut primul pas. Şi m-am oprit când mătasea s-a sfâşiat cincisprezece centimetri deasupra coapsei. Alice!

Ei bine, Alice a părut întotdeauna că tratează hainele ca şi cum ar fi fost de unică folosinţă, aşa că n-ar trebui s-o deranjeze un astfel de accident. M-am aplecat şi am apucat cu atenţie între degete tivul din partea rămasă întreagă şi, cu cel mai mic efort posibil, am rupt rochia până sus la coapsă. Apoi am aranjat şi cealaltă parte ca să fie la fel.

Mult mai bine.

Puteam auzi râsetele înăbușite din casă și chiar pe cineva scrâșnind din dinți. Râsetele veneau și de la primul, și de la al doilea etaj, și am recunoscut cu ușurință chicotitul răgușit, distinct, de la etajul întâi.

Deci mă vedea și Jacob? Nu-mi puteam închipui la ce se gândea acum sau ce mai făcea aici. Îmi imaginasem momentul reîntâlnirii noastre – dacă ar fi putut vreodată să mă ierte – cândva într-un viitor îndepărtat, când aș fi fost mai sigură pe mine, și timpul îi va fi vindecat rănile sufletești, pe care eu i le provocasem.

Nu m-am întors să mă uit la el, conștientă de schimbările mele de dispoziție. Nu ar fi fost indicat să las vreo emoție să pună prea mult stăpânire pe mine. Temerile lui Jasper mă alarmaseră și pe mine. Trebuia să vânez înainte să mă mai ocup de altceva. Am încercat să uit totul ca să mă pot *concentra*.

– Bella? mă strigă Edward din pădure, cu vocea apropiindu-se de mine. Ai nevoie de ajutor?

Dar îmi aminteam perfect totul, desigur, și nici nu doream să îi dau lui Emmett ocazia să se amuze *și mai mult* pe seama lecțiilor pe care le primeam. Era o chestie fizică, deci ar fi trebuit să fie instinctivă. Așa că am inspirat adânc și am alergat spre râu.

Nestânjenită de rochie, a fost nevoie doar de un salt lung ca să ajung pe marginea apei. Doar o fracțiune de secundă, și totuși suficient – ochii și gândurile mi s-au mișcat atât de repede, încât un singur pas a fost de-ajuns. Era simplu să sar cu piciorul drept pe piatra netedă și să exercit presiunea potrivită, astfel încât să îmi trimit corpul răsucindu-se în aer. Fiind mai atentă la scop decât la forța aplicată, am calculat greșit forța necesară – dar măcar n-am greșit cât să ajung să mă ud. Cei cincizeci de metri lățime erau o distanță mult prea ușoar de parcurs...

Trăiam un sentiment ciudat, îmbătător, energizant, dar de scurtă durată. În mai puțin de o secundă eram dincolo de râu.

Mă așteptasem ca pădurea deasă să reprezinte o problemă, dar în mod surprinzător, copacii mă ajutau. Era simplu să-mi întind mâna, în timp ce aterizam pe sol, departe în pădure, ca să prind o creangă aflată la îndemână; m-am legănat ușor și am aterizat pe vârfuri, la patru metri și jumătate distanță de pământ, pe ramura groasă a unui molid.

Era grozav.

Printre râsetele mele încântate, l-am auzit pe Edward alergând să mă găsească. Săritura mea fusese de două ori mai lungă decât a lui. Când ajunse lângă mine, mă privi cu ochi mari. Am sărit cu agilitate de pe creangă, aterizând din nou fără zgomot, pe vârfurile picioarelor, exact lângă el.

– A fost bine? m-am întrebat, cu răsuflarea tăiată de încântare.

– Foarte bine.

Zâmbi aprobator, dar tonul lui lejer nu i se potrivea cu privirea surprinsă.

– Putem să mai facem asta o dată?

– Concentrează-te, Bella – suntem la vânătoare.

– A, da. Am încuviințat din cap. La vânătoare.

– Urmează-mă... dacă poți. Zâmbi, tachinându-mă cu privirea, și o luă la fugă.

Era mai rapid decât mine. Nu-mi puteam imagina cum își mișca picioarele cu o astfel de viteză, îmi depășea puterea de înțelegere. Totuși, eu *eram* mai puternică, și fiecare pas de-al meu era cât trei de-ai lui. Așa că am zburat prin hățișul verde și viu, cot la cot, nu în urma lui. În timp ce alergam, nu m-am putut abține să nu râd încet simțind emoția aventurii; râsul nu m-a încetinit și nici nu m-a făcut să-mi pierd concentrarea.

Am înțeles, în sfârșit, de ce Edward nu se lovea niciodată de copaci când alerga – o chestiune care fusese mereu un mister pentru mine. Era o senzație ciudată, de echilibru dintre viteză și claritate. Pentru că, în timp ce treceam cu viteza fulgerului deasupra, pe sub și prin labirintul verde și des, cu o viteză care ar fi trebuit să mă facă să văd totul ca pe o ceață verde, fără contururi, vedeam, în schimb, cu claritate fiecare frunzuliță, de pe crenguțele fiecărui lăstar, oricât de mic, pe lângă care treceam.

Vântul îmi bătea prin păr și îmi ducea poalele rochiei sfâșiate undeva, în spatele meu și, deși știam că n-ar trebui, mi se părea că mi se încinsese pielea. Exact la fel cum solul aspru al pădurii n-ar fi trebuit să mi se pară precum catifeaua sub tălpile goale, și crengile care îmi biciuiau pielea n-ar fi trebuit să mi se pară la fel de ușoare ca niște pene.

Pădurea era mult mai plină de viață decât o știusem eu vreodată – creaturi mărunte, a căror existență nu o bănuisem până atunci, mișunau printre frunzele din jurul meu. Au tăcut toate după ce am trecut noi, respirația accelerându-li-se de frică. Animalele aveau o reacție mai înțeleaptă la mirosul nostru decât păreau să aibă oamenii. Desigur, mirosul avusese un efect contrar asupra mea.

Am tot așteptat să mi se taie suflarea, dar respiram fără efort. M-am așteptat să mă doară mușchii, dar puterea mea părea doar să crească pe măsură ce mă obișnuiam cu goana. Salturile mele erau tot mai avântate, și, în curând, el era cel care trebuia sa țină pasul cu mine. Am râs din nou, victorioasă, când l-am auzit în urma mea. Tălpile mele desculțe atingeau pământul atât de rar acum, încât mi se părea că zbor mai degrabă decât că alerg.

– Bella, mă strigă el sec, cu voce înceată, leneșă.

Nu mai auzeam nimic altceva; se oprise.

M-am gândit pentru o clipă să ripostez.

Dar, cu un oftat, m-am întors și am sărit ușor alături de el, câteva sute de metri mai în spate. M-am uitat la el, așteptând. Îmi zâmbea, ridicând o sprânceană. Era atât de frumos că nu puteam decât să îl privesc.

– Intenționezi să rămâi în țară? întrebă el, amuzat. Sau aveai de gând să o ții așa până în Canada?

– E bine și aici, am fost eu de acord, concentrându-mă mai puțin pe ce spunea și mai mult pe felul hipnotizant în care i se mișcau buzele când vorbea. Era dificil să nu mă pierd când totul era atât de nou pentru ochii mei atât de ageri. Ce vânăm?

– Elani. M-am gândit la ceva ușor pentru prima dată...

Se opri când mă văzu mijindu-mi ochii la auzul cuvântului *ușor*.

Dar nu aveam de gând să mă cert; îmi era prea sete. Imediat ce-am simțit arsura din gât, nu m-am mai putut gândi la nimic altceva. Și, cu siguranță, se înrăutățea. Aveam impresia că gura mea e la fel de uscată ca deșertul într-o după-amiază de vară.

– Unde? am întrebat, scrutând copacii nerăbdătoare.

Acum că acordasem atenție senzației de sete, părea să îmi afecteze orice alt gând, strecurându-se în sentimentele mai plăcute, cele date de goană și de buzele lui Edward sărutându-mă și... sete arzătoare. Nu puteam să scap de ea.

– Stai nemișcată un minut, îmi spus el, punându-și mâinile ușor pe umerii mei. Intensitatea sétei mele scăzu instantaneu când mă atinse. Acum închide ochii, murmură el. Am făcut ce îmi spusese, și își ridică mâna spre chipul meu, mângâindu-mi obrajii. Am simțit cum mi se accelerează respirația și am așteptat din nou să mă cuprindă roșeața, care nu avea să mai vină niciodată. Ascultă, îmi zise Edward. Ce auzi?

Totul, aș fi putut spune; vocea lui perfectă, respirația lui, buzele lui atingându-se una de alta când vorbea, șoaptele păsărilor care își aranjau penele în vârfurile copacilor, bătăile fluturânde ale inimilor lor, frunzele de arțar lovindu-se, tropăitul slab al furnicilor care se urmau una pe alta, într-un lung șir, pe scoarța celui mai apropiat copac. Dar știam că se referă la ceva anume, așa că mi-am lăsat urechile să simtă, căutând ceva diferit de bâzâitul vieții mărunte din jurul meu. Lângă noi spațiul era larg deschis – vântul avea alt sunet în câmp – și curgea și un mic pârâu, cu o albie plină de pietre. Și acolo, lângă zgomotul apei, se auzea un lipăit, bubuitul unor inimi puternice, pompând șuvoaie de sânge...

Îmi simțeam pereții gâtului lipindu-se unul de altul.

– Lângă pârâu, spre nord-est? l-am întrebat, cu ochii încă închiși.

– Da. Tonul lui era aprobator. Acum... așteaptă din nou briza și... ce miros simți?

Mai mult pe el – parfumul lui ciudat de miere, liliac și soare. Dar și mirosul bogat, argilos, de putreziciune și mușchi, rășina coniferelor, aroma caldă, aproape ca de nucă, a micilor rozătoare care se ascundeau sub rădăcinile copacilor. Și, apoi, forțând limitele simțurilor, mirosul proaspăt al apei, surprinzător de neispititor în ciuda setei. M-am concentrat spre apă și am găsit mirosul care se asocia lipăitului și inimilor bubuitoare. Încă un miros cald, bogat și înțepător, mai puternic decât celelalte. Și totuși, aproape la fel de neispititor precum pârâul. Am strâmbat din nas.

Edward râse încetișor.

– Știu, durează până te obișnuiești.

– Trei? am ghicit eu.

– Cinci. Mai sunt încă doi printre copacii din spatele lor.

– Ce fac acum?

I se simţea zâmbetul în glas.

– Ce simţi că vrei să faci?

M-am gândit la asta, cu ochii încă închişi, în timp ce ascultam şi inspiram aroma. Încă un acces de sete istovitoare îmi afectă concentrarea şi, brusc, mirosul cald şi înţepător nu mai era chiar atât de neplăcut. Măcar gura uscată va fi liniştită de ceva fierbinte şi umed. Am deschis ochii.

– Nu te gândi, îmi sugeră el, ridicându-şi mâinile de pe chipul meu şi făcând un pas în spate. Pur şi simplu urmează-ţi instinctele.

M-am lăsat condusă de miros, aproape fără să îmi dau seama de mişcări, coborând fantomatic panta, către poiana îngustă unde curgea pârâul. M-am ghemuit automat ezitând la marginea tivită de ferigi a pădurii. Vedeam un mascul puternic, coarnele ascuţite încoronându-i capul, la marginea pârâului, şi siluetele umbrite ale încă patru elani, îndreptându-se în linişte spre est, în pădure.

M-am concentrat pe mirosul masculului, în punctul fierbinte de pe grumazul lui acoperit de blană, unde pulsa căldura. Numai treizeci de metri – două sau trei salturi – între noi. M-am încordat pentru primul salt.

Dar, în timp ce mă pregăteam încordându-mi muşchii, vântul îşi schimbă direcţia, mai puternic acum, dinspre sud. Fără să mă gândesc, am ţâşnit dintre copaci, pe o cărare perpendiculară pe drumul meu iniţial, speriind elanii care se ascunseseră în pădure, şi alergând după o aromă nouă, atât de atrăgătoare, încât nu mă mai puteam gândi la altceva. Era obligatoriu să o urmez.

Mirosul mă domina cu totul. Era singurul lucru la care mă gândeam, conştientă doar de setea mea şi de mirosul care

promitea să o potolească. Setea se înrăutățise, era atât de dureroasă acum, încât îmi amețea toate celelalte simțuri și îmi amintea de arsura veninului curgându-mi în vene.

Nu exista decât un singur lucru care avea șanse să îmi distragă atenția, un instinct mai puternic, mai primordial decât nevoia de a stinge focul – instinctul de a mă proteja de pericol. Autoapărarea.

Devenisem brusc conștientă de faptul că eram urmărită. Atracția mirosului irezistibil se lupta cu impulsul de a mă întoarce și de a-mi apăra vânatul. Un sunet mi se ridică din piept, buzele îmi dezvelir dinții fără să le pot controla, în semn de avertisment. Am încetinit pasul, împărțită între nevoia de a-mi proteja spatele și dorința de a-mi potoli setea.

Și atunci, am simțit că urmăritorul meu mă ajunsese din urmă, și instinctul de autoapărare avu câștig de cauză. În timp ce mă întorceam, sunetul își croi drum, prinzând viață.

Mârâitul sălbatic, ieșit din propria gură, era atât de neașteptat încât m-am oprit în loc. M-a neliniștit, limpezindu-mi gândurile pentru o secundă – starea de transă dispăru, deși setea ardea în continuare.

Vântul își schimbă direcția, aducându-mi în față mirosul de pământ umed și de ploaie, eliberându-mă din capcana groaznică a celuilalt miros – un miros atât de delicios, încât nu putea fi decât de om.

Edward ezită la câțiva pași distanță, cu brațele ridicate ca să mă îmbrățișeze sau să mă oprească. Chipul îi era serios și precaut și am înghețat, îngrozită.

Mi-am dat seama că fusesem pe punctul de a-l ataca. Smucindu-mă, m-am îndreptat din poziția de atac. Mi-am ținut respirația în timp ce mă adunam, temându-mă de puterea mirosului care venea dinspre sud.

Văzând că îmi vin în fire, Edward făcu un pas spre mine, lăsându-şi braţele jos.

– Trebuie să plec de aici, am scuipat printre dinţi, folosindu-mă de rezerva de aer pe care o mai aveam.

Mă privi şocat.

– *Eşti în stare* să pleci?

Nu am avut timp să îl întreb la ce se referă. Ştiam că abilitatea de a gândi clar va dura doar atât timp cât mă puteam abţine să nu mă gândesc la...

Am luat-o iar la goană, direct spre nord, concentrându-mă numai pe sentimentul inconfortabil al privării de simţuri, care părea să fie singurul răspuns al corpului meu la lipsa de aer. Singurul meu scop era să alerg îndeajuns de departe, cât să pierd de tot urma acelui miros. Să fie imposibil de depistat, chiar dacă mă răzgândeam...

Încă o dată, eram conştientă că sunt urmărită, dar, de data asta, nu mă părăsise raţiunea. M-am luptat cu instinctul de a respira – de a folosi mirosurile din aer ca să mă asigur că era Edward. Nu a trebuit să mă împotrivesc mult; deşi alergam mai repede decât o făcusem vreodată, ţâşnind ca o cometă pe cea mai dreaptă cărare pe care o puteam găsi printre copaci, Edward mă ajunse din urmă după un minut.

Mă fulgeră un nou gând, şi m-am oprit în loc, cu picioarele înfipte în pământ. Eram în siguranţă, dar mi-am ţinut respiraţia ca măsură de precauţie.

Edward zbură pe lângă mine, surprins de faptul că mă oprisem atât de brusc. Se întoarse şi veni lângă mine într-o secundă. Mă luă de umeri şi se uită fix în ochii mei, cu aceeaşi expresie uluită pe faţă.

– Cum ai făcut asta? mă întrebă el.

– M-ai lăsat să te întrec mai devreme, nu? l-am întrebat eu, ignorându-i întrebarea. Și eu care credeam că mă descurc așa de bine!

Când am deschis gura, am putut să gust aerul – era curat acum, fără urmă din mirosul pătrunzător care îmi chinuia setea. Am inspirat precaută.

Edward ridică din umeri și dădu din cap, refuzând să schimbe subiectul.

– Bella, cum ai făcut-o?

– Cum am fugit? Mi-am ținut respirația.

– Dar cum te-ai oprit din vânătoare?

– Când ai venit în spatele meu... Îmi pare așa de rău!

– De ce te scuzi față *de mine?* Eu sunt cel care a fost atât de îngrozitor de neglijent. Am presupus că nu va fi nimeni așa de departe de trasee, dar ar fi trebuit să verific mai întâi. Ce greșeală prostească! *Tu* nu ai de ce să te scuzi.

– Dar am mârâit la tine! Eram încă îngrozită de faptul că fusesem capabilă fizic de o asemenea blasfemie.

– Sigur că așa ai făcut. E normal. Dar nu pot să înțeleg cum ai fugit de acolo.

– Păi, ce altceva puteam să fac? l-am întrebat. Atitudinea lui mă nedumerea – ce *voia* să se fi întâmplat? Ar fi putut fi cineva cunoscut!

Mă sperie, izbucnind brusc într-un acces de râs, dându-și capul pe spate. Hohotul lui răsuna printre copaci.

– *De ce râzi de mine?*

Se opri imediat, și am văzut că devenise din nou atent.

Controlează-te, m-am gândit eu. Trebuia să am grijă cu temperamentul meu. Era de parcă aș fi fost mai degrabă un vârcolac tânăr, nu un vampir.

– Nu râd de tine, Bella. Râd pentru că sunt şocat. Şi sunt şocat pentru că sunt complet uimit.

– De ce?

– N-ar trebui să fii în stare să faci aşa ceva. N-ar trebui să fii atât de... raţională. N-ar trebui să poţi sta aici şi să discuţi cu mine calmă şi liniştită. Şi, mai mult decât atât, nu ar fi trebuit să fi fost în stare să te opreşti în timpul vânătorii, când mirosul de sânge uman pluteşte în aer. Chiar şi vampirilor maturi le este greu să facă asta – întotdeauna suntem foarte atenţi unde vânăm ca să nu ne punem în calea tentaţiei. Bella, te porţi ca şi cum ai avea zeci de ani, nu zile de existenţă.

– Aha.

Dar ştiusem că va fi greu. De asta eram aşa de atentă. Mă aşteptasem să fie greu.

Îşi puse din nou mâinile pe faţa mea, privindu-mă uimit.

– Ce n-aş da să fiu în stare să îţi citesc gândurile în momentul ăsta!

Ce emoţie puternică! Fusesem pregătită pentru partea cu setea, dar nu pentru asta. Fusesem convinsă că nu voi mai simţi acelaşi lucru când mă va atinge. Ei bine, ca să fiu sinceră, nu mă simţeam la fel.

Era un sentiment mult mai puternic.

M-am întins să îi urmăresc contururile feţei; degetele mele se opriră pe buzele lui.

– Credeam că nu mă voi mai simţi aşa pentru multă vreme? Nesiguranţa mea transformă cuvintele într-o întrebare. Dar încă te mai *doresc*.

El clipi şocat.

– Cum de te poţi concentra la aşa ceva? Nu-ţi este incredibil de sete?

Sigur că îmi era, *acum* că îmi amintise iar!

Am încercat să înghit și apoi am oftat, închizând ochii așa cum o făcusem și mai înainte, ca să mă concentrez. Mi-am lăsat simțurile să mă ducă departe, bântuită, de data asta, de teama unui alt atac al deliciosului miros interzis.

Edward își lăsă mâinile jos, fără să respire măcar, în timp ce eu ascultam tot mai departe, în păienjenișul verde, plin de viață, analizând mirosurile și sunetele, căutând ceva care să nu fie total dezgustător pentru setea mea. Erau semne de ceva diferit, o urmă slabă spre est...

Am deschis ochii, concentrată în totalitate pe simțurile mele ascuțite, și m-am întors și am țâșnit silențios spre est. Relieful deveni brusc abrupt, și am alergat în poziție de vânătoare, ghemuită aproape de pământ, folosindu-mă de copaci când era necesar. L-am simțit mai degrabă decât l-am auzit pe Edward cu mine, alunecând în liniște prin pădure, lăsându-mă să conduc vânătoarea.

Vegetația se împuținа pe măsură ce urcam; mirosul de rășină devenea tot mai puternic, la fel și mirosul pe care îl urmăream – un parfum cald, mai puternic decât mirosul elanilor și mai atrăgător. Câteva secunde mai târziu, am auzit sunetul scos de niște labe imense, mult mai subtil decât cel al copitelor. Sunetul se auzea de sus – dintre ramurile copacilor, și nu de la sol. Instinctiv, m-am aruncat și eu printre ramuri, câștigând o poziție strategică mai înaltă, la jumătatea unui uriaș brad argintiu.

Sunetul moale al labelor se auzea acum undeva dedesubt; mirosul puternic era foarte aproape. Am căutat din ochi mișcarea asociată sunetului, și am văzut silueta maronie a unei pume masive alunecând pe creanga largă a unui pin chiar mai jos, la stânga mea. Ochii îi erau îndreptați spre pământ; puma era și ea la vânătoare. Am simțit mirosul unui animal

mai mic, slab față de mirosul prăzii mele, care se ascundea în tufișul de sub copac. Coada pumei se mișca spasmodic, pregătindu-se să sară.

Cu un salt ușor, am zburat prin aer și am aterizat pe creanga pe care se afla puma. Acesta simți cum tremură ramura și se întoarse, țipând cu surpriză și sfidare. Mă atacă cu ghearele, cu ochii aprinși de furie. Pe jumătate înnebunită de sete, i-am ignorat colții și ghearele ascuțite și m-am lansat asupra ei, trântindu-ne la pământ.

N-a fost cine știe ce luptă.

Ghearele ei încovrigate ar fi putut fi niște degete mângâietoare, un astfel de impact au avut pe pielea mea. Dinții ei nu au avut nici o șansă pe umerii sau pe gâtul meu. Greutatea ei era nesemnificativă. Mi-am înfipt fără greș dinții în gâtul animalului, iar rezistența sa instinctivă a fost minoră și demnă de milă în fața forței mele. Mi-am încleștat fălcile cu ușurință, exact în punctul unde se concentra fluxul de căldură.

A fost atât de ușor, de parcă aș fi mușcat dintr-o bucată de unt. Dinții mei erau lame de metal; au tăiat prin blană și grăsime și mușchi de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Nu era gustul dorit, dar sângele era fierbinte și umed și îmi domolea setea mistuitoare. Puma se zbătea din ce în ce mai puțin, până când răgetele i se înecară cu un gâlgâit. Căldura sângelui îmi radie în tot corpul, încălzindu-mi degetele de la mâini și de la picioare.

Am terminat înainte să mă satur. Setea izbucni din nou după ce aruncasem dezgustată leșul pumei. Cum îmi mai putea fi sete după toate astea?

M-am ridicat în picioare cu o mișcare iute. Mi-am dat seama în ce hal arătam. Mi-am șters fața cu brațul și am încercat să-mi

aranjez rochia. Ghearele atât de ineficiente pe pielea mea avuseseră mai mult succes cu mătasea subțire.

– Hmm, spuse Edward.

Am ridicat privirea și l-am văzut sprijinindu-se relaxat de trunchiul unui copac, privindu-mă gânditor.

– Bănuiesc că aș fi putut să mă descurc mai bine.

Eram plină de noroi, părul îmi era încâlcit, rochia pătată de sânge și atârnând în zdrențe. Edward nu se întorcea de la partidele lui de vânătoare arătând așa.

– Te-ai descurcat perfect, mă asigură el. Doar că... e mult mai dificil să te privesc decât mi-aș fi imaginat.

Am ridicat din sprâncene, nedumerită.

– E împotriva firii, îmi explică el, să te las să te bați cu pumele. Am avut un atac de panică pe tot parcursul luptei.

– Prostuțule!

– Știu. Vechile năravuri mor greu. Îmi plac îmbunătățirile aduse rochiei, totuși.

Dacă aș fi putut să roșesc, aș fi făcut-o. Am schimbat subiectul.

– De ce continuă să îmi fie sete?

– Pentru că ești tânără.

Am oftat.

– Bănuiesc că nu mai sunt pume prin apropiere.

– Nu, dar sunt destule căprioare.

M-am strâmbat.

– Nu miros la fel de bine.

– Erbivore. Carnivorii seamănă la miros cu oamenii, îmi explică el.

– Nu seamănă chiar așa de mult, l-am contrazis eu, încercând să nu-mi amintesc.

– Ne-am putea întoarce, spuse el serios, dar după sclipirea din ochi se vedea că mă tachinează. Oricine ar fi fost acolo, dacă erau bărbați, probabil nu s-ar supăra să moară dacă i-ai executa tu. Privirea lui se opri din nou pe rochia mea sfâșiată. De fapt, ar crede că sunt deja morți și ajunși în rai când te-ar vedea.

Mi-am dat ochii peste cap și am pufnit.

– Hai să vânăm niște afurisite de erbivore.

Am găsit o turmă mare de căprioare în timp ce alergam înapoi spre casă. El vână cu mine de data asta, acum că mă prinsesem cum stă treaba. Am doborât un cerb mare, făcând la fel de multă mizerie ca și mai înainte, cu puma. El terminase deja doi până l-am terminat pe primul, fără să aibă vreun fir de păr deranjat, fără o pată pe cămașa albă. Am urmărit turma împrăștiată și îngrozită, dar, în loc să mă hrănesc, l-am urmărit cu atenție pe Edward ca să văd cum face de vânează atât de ordonat.

De fiecare dată când îmi dorisem ca Edward să nu mă fi lăsat în urmă când pleca la vânătoare, fusesem, de fapt, puțin ușurată. Pentru că eram sigură că ar fi fost înspăimântător să-l văd. Îngrozitor. Că văzându-l la vânătoare îl voi vedea, în sfârșit, ca pe un vampir.

Desigur că era mult mai diferit din perspectiva asta, fiind eu însămi vampir. Dar mă îndoiam că până și ochii mei umani n-ar fi putut observa frumusețea lui.

Era o experiență uimitor de senzuală să îl privesc pe Edward cum vânează. Saltul lui lin era ca lovitura sinuoasă a unui șarpe; mâinile îi erau atât de sigure, de puternice, încât era imposibil pentru pradă să scape din ele; buzele pline erau perfecte în timp ce dezveleau cu grație dinții lui strălucitori. Era superb. Am simțit un fior brusc de mândrie și de dorință. Era *al meu*. Nimic

nu ne mai putea despărți acum. Eram prea puternică să mă mai despartă cineva de el.

A fost foarte rapid. S-a întors spre mine și mi-a studiat curios expresia plină de dorință.

– Nu-ți mai e sete? m-a întrebat.

Am dat din umeri.

– Mi-ai distras atenția. Ești mult mai bun la asta decât mine.

– Secole de practică. Zâmbi. Ochii lui aveau acum o nuanță tulburătoare de auriu ca mierea.

– Doar un secol, l-am corectat eu.

El râse.

– Ai terminat pe ziua de azi? Sau vrei să continui?

– Am terminat, cred. Mă simțeam foarte sătulă, chiar ghiftuită. Nu eram sigură cât lichid mai putea să încapă în corpul meu. Arsura din gât era, însă, doar domolită. Dar, la urma urmei, știusem că setea va fi o parte mereu prezentă în viața mea de acum încolo.

Dar merita.

Mă simțeam stăpână pe situație. Poate că sentimentul meu de siguranță era fals, dar mă simțeam destul de bine că nu omorâsem pe nimeni. Dacă am putut rezista unor oameni total străini, nu voi fi în stare să mă descurc cu vârcolacul și copilul pe jumătate vampir pe care îi iubeam?

– Vreau s-o văd pe Renesmee, i-am spus.

Acum că setea era îmblânzită (deși nici pe departe potolită), grijile mele anterioare erau greu de ignorat. Doream să împac străina care era fiica mea cu ființa pe care o iubisem cu trei zile în urmă. Era atât de ciudat, atât de greșit să nu o mai am în mine. Deodată, m-am simțit pustie și stânjenită.

Edward îmi întinse mâna. Am luat-o, iar pielea lui mi s-a părut mai caldă decât înainte. Obrajii îi erau parcă îmbujorați, iar umbrele de sub ochi dispăruseră cu totul.

Nu m-am putut abține să nu îi mângâi fața din nou. Și din nou.

Am uitat oarecum că așteptam un răspuns la cererea mea, în timp ce mă uitam în ochii lui aurii strălucitori.

Era aproape la fel de greu cum fusese să fug de mirosul de sânge, dar, cumva, am reținut faptul că trebuia să fiu grijulie cu el în timp ce m-am ridicat pe vârfuri și mi-am pus brațele în jurul lui. Cu delicatețe.

El nu era la fel de ezitant în mișcări; brațele lui s-au închis în jurul mijlocului meu și m-au tras strâns la pieptul lui. Buzele lui s-au zdrobit de ale mele, acum mi se păreau moi. Buzele mele nu se mai mulau pe ale lui; aveau viața lor.

Ca și înainte, atingerea pielii, a buzelor și mâinilor lui, îmi trecea prin pielea netedă și dură, senzația scurgându-se direct în oase. Până în cel mai adânc punct al corpului meu. Nu-mi putusem imagina că îl voi putea iubi mai mult decât o făcusem înainte.

Mintea mea nu fusese capabilă să cuprindă atâta dragoste. Inima mea nu fusese îndeajuns de puternică să o suporte.

Poate că asta era partea din mine pe care o scosesem la iveală pentru a-mi defini noua existență. Precum compasiunea lui Carlisle și devotamentul lui Esme. Probabil, nu voi fi niciodată în stare să fac ceva interesant sau special, cum puteau Edward, Alice sau Jasper să facă. Poate că îl voi iubi pe Edward mai mult decât iubise vreodată cineva.

Puteam trăi cu asta.

Unele părți erau la fel ca și înainte – felul în care îmi răsuceam degetele în părul lui, cum îi trasam contururile pieptului –,

dar altele erau complet noi. El era nou. Era o experiență diferită modul în care Edward mă săruta atât de neînfricat, atât de puternic. I-am răspuns cu intensitate și, brusc, ne-am trezit căzând.

– Vai! am exclamat, iar el râse sub mine. N-am vrut să te dărâm așa. Ești bine?

Mă mângâie pe față.

– Un pic mai bine decât bine. Apoi o expresie nedumerită îi traversă chipul. Renesmee? întrebă el nesigur, încercând să își dea seama ce doream mai mult în acel moment. O întrebare foarte dificilă, pentru că voiam atât de multe lucruri în același timp.

Îmi dădeam seama că el nu ar fi fost chiar împotriva amânării întoarcerii acasă, și era greu să mă gândesc la altceva cu pielea lui lipită de a mea – nu mai rămăsese prea mult din rochie. Dar amintirea lui Renesmee, înainte și după naștere, devenea tot mai mult un vis pentru mine. Mai ireală. Toate amintirile mele erau amintiri umane; le înconjura o aură de artificialitate. Nimic nu părea real din ceea ce nu văzusem cu acești ochi, nu atinsesem cu aceste mâini.

Cu fiecare minut, realitatea existenței acelei mici străine se disipa tot mai mult.

– Renesmee, am fost eu de acord, cu tristețe în voce, și m-am ridicat în picioare, trăgându-l după mine.

22. PROMISIUNI

Gândul la Renesmee mi-o adusese în atenția noii, ciudatei și cuprinzătoarei mele minți, care era însă foarte ușor de distras. Atât de multe întrebări.

– Povestește-mi despre ea, am insistat eu când mă luă de mână.

Nu ne încetinea mai deloc faptul că eram îmbrățișați.

– Nu seamănă cu nimic din lumea asta, îmi spuse el, iar acel devotament aproape religios i se simți din nou în voce.

Mă încercă un strop de gelozie din cauza acestei străine. El o cunoștea și eu nu. Nu era cinstit.

– Cât de mult seamănă cu tine? Sau cu mine? Sau cu ceea ce eram eu, mai degrabă.

– Cred că seamănă la fel de mult cu amândoi.

– Avea sânge cald, mi-am amintit eu.

– Da. Îi bate și inima, deși un pic mai repede decât inima unui om. Temperatura ei este un pic mai ridicată decât ar trebui. Doarme.

– Serios?

– Destul de bine pentru un nou-născut. Singurii părinți din lume care nu au nevoie de somn și copilul nostru doarme deja toată noaptea. Chicoti.

Îmi plăcea felul în care spunea *copilul nostru*. Cuvintele o făceau să pară mai reală.

– Are exact aceeași culoare de ochi ca și tine – deci asta nu s-a pierdut, până la urmă. Îmi zâmbi. Sunt atât de frumoși!

– Și părțile de vampir? am întrebat.

– Pielea ei pare aproape la fel de impenetrabilă ca și a noastră. Nu că ar visa cineva să testeze asta.

Am clipit, un pic șocată.

– Sigur că nu, mă reasigură el. Alimentația ei... ei bine, preferă să bea sânge. Carlisle vrea în continuare s-o convingă să bea niște lapte praf, dar fără prea mult succes. Nu pot să spun că o învinovățesc – e o chestie urât mirositoare, chiar și pentru alimentele pe care le mănâncă oamenii.

Mă uitam cu ochi mari la el. Vorbea de parcă ar fi purtat conversații cu ea.

– S-o convingă?

– E inteligentă, șocant de inteligentă, și evoluează extrem de rapid. Deși nu vorbește – încă – comunică destul de eficient.

– Nu. Vorbește. *Încă*.

Edward încetini pasul și mai mult, lăsându-mă să asimilez informațiile.

– Ce vrei să spui prin *comunică eficient?* l-am întrebat.

– Cred că va fi mai ușor să... vezi cu ochii tăi. E cam greu de descris.

M-am gândit la asta. Știam că am multe de văzut înainte să devină totul parte din realitate. Nu eram sigură dacă eram pregătită pentru așa ceva, deci am schimbat subiectul.

– De ce mai e Jacob aici? l-am întrebat. Cum de mai poate suporta? De ce-ar face-o? Vocea mea cristalină tremură puțin. De ce trebuie să mai sufere?

– Jacob nu suferă, spuse el pe un ton ciudat. Deşi aş fi dispus să îl ajut în direcţia asta, adăugă Edward printre dinţi.

– Edward! am şuierat, făcându-l să se oprească (şi umflându-mă un pic în pene că am putut s-o fac). Cum poţi spune asta? Jacob a renunţat la tot ca să ne protejeze! Când mă gândesc la ce l-am supus...!

Mi se făcu inima mică, amintindu-mi ruşinea şi vina. Acum mi se părea ciudat că avusesem atâta nevoie de el atunci. Acel sentiment că îmi lipseşte dacă nu era în preajmă dispăruse; probabil fusese o slăbiciune umană.

– O să vezi exact cum pot spune asta, murmură Edward. I-am promis că o să îl las pe el să explice, dar mă îndoiesc că vei vedea lucrurile altfel decât mine. Desigur, eu mă înşel deseori cu privire la gândurile tale, nu?

Strânse din buze şi mă privi cu atenţie.

– Să explice ce?

Edward dădu din cap.

– Am promis. Deşi nu ştiu dacă îi mai datorez ceva...

Scrâşni din dinţi.

– Edward, nu înţeleg.

Frustrarea şi indignarea puseră stăpânire pe mine.

Îmi mângâie obrazul, apoi zâmbi delicat când chipul mi se îmblânzi drept răspuns, dorinţa luând momentan locul enervării.

– E mai greu decât faci tu să pară, ştiu. Îmi amintesc.

– Nu-mi place să mă simt confuză.

– Ştiu. Aşa că, hai să mergem acasă, ca să vezi totul cu ochii tăi. Trecu privirea peste resturile rochiei mele în timp ce vorbea de întors acasă şi se încruntă. Hmm.

După jumătate de secundă de gândire, îşi descheie cămaşa albă şi mă ajută să mă îmbrac.

– E chiar așa de rău?

Îmi zâmbi.

Mi-am strecurat brațele în mânecile cămășii lui, apoi am încheiat-o rapid peste corsajul zdrențuit. Desigur, așa rămânea el fără cămașă, și era imposibil să nu mă distragă lucrul acesta.

– Hai să ne luăm la întrecere, i-am spus avertizându-l: să nu mă mai lași să câștig!

Îmi lăsă mâna și zâmbi.

– Pe locuri...

A fost mai ușor să găsesc drumul spre noua mea casă decât să merg pe strada lui Charlie, spre vechea mea casă. Mirosul nostru lăsase o dâră clară și ușor de urmărit, chiar și în goană.

Edward mă întrecuse până am ajuns la râu. Am profitat de ocazie și l-am sărit mai devreme, încercând să mă folosesc de puterea suplimentară ca să câștig.

– Ha! am exclamat eu când mi-am auzit picioarele atingând primele iarba.

Atentă să-l aud aterizând, am auzit, în schimb, ceva la care nu mă așteptam. Ceva zgomotos și mult prea aproape. O inimă bătând.

Edward mă ajunse în aceeași secundă și mă luă repede și cu putere în brațe.

– Nu respira, mă avertiză el în grabă.

Am încercat să nu intru în panică și am înghețat între două răsuflări. Singura parte a corpului meu care se mișca erau ochii, care căutau instinctiv sursa sunetului.

Jacob stătea la hotarul dintre pădure și gazonul familiei Cullen, cu brațele încrucișate pe piept, cu maxilarele încleștate. Invizibile în pădurea din spatele lui, am auzit două inimi mai mari și sunetul slab al crengilor uscate sub labele uriașe de animal, aflate în mișcare.

– Ai grijă, Jacob, spuse Edward. Se auzi un mârâit din pădure ca un ecou al îngrijorării din vocea lui. Poate că acesta nu e cel mai potrivit mod...

– Crezi că ar fi mai bine s-o lași mai întâi lângă copil? îl întrerupse Jacob. E mai sigur să vedem cum se descurcă Bella cu mine. Mă vindec repede.

Era vorba de un test? Să vadă dacă pot să nu-l omor pe Jacob, înainte să încerc să nu o omor pe Renesmee? Îmi era rău – nu avea nimic de-a face cu stomacul, ci cu mintea. Asta era ideea lui Edward?

Am privit neliniștită spre el; Edward păru să delibereze pentru un moment, apoi expresia lui se transformă din îngrijorare în altceva. Ridică din umeri și se simți o nuanță de ostilitate în voce când spuse:

– E gâtul tău în joc, bănuiesc.

Mârâitul din pădure era furios de data asta; era Leah, fără îndoială.

Ce se întâmplase cu Edward? După toate lucrurile prin care trecuserăm împreună, n-ar fi trebuit să fie în stare să dea dovadă de puțină bunăvoință față de cel mai bun prieten al meu? Mă gândisem – prostește probabil – că Edward și Jacob puteau fi prieteni acum. Probabil înțelesesem greșit.

Dar ce făcea Jacob? De ce s-ar oferi pe el însuși ca subiect de încercare pentru a o proteja pe Renesmee?

Nu avea nici un sens. Chiar dacă prietenia noastră supraviețuise...

Și când privirile ni s-au întâlnit, m-am gândit că poate așa se întâmplase. Încă mai părea cel mai bun prieten al meu. Dar nu el se schimbase. Cum arătam eu în ochii lui?

Apoi îmi aruncă zâmbetul pe care îl știam atât de bine, zâmbetul unui suflet pereche, și am fost sigură că prietenia noastră

era intactă. Era exact ca înainte, când pierdeam vremea în garajul lui improvizat, doar doi prieteni care își omorau timpul. Ușor și *firesc*. Din nou, am observat că nevoia ciudată de a-l avea în preajmă, simțită, dispăruse complet. Era doar prietenul meu, așa cum trebuia să fie.

Totuși, tot nu avea sens ce făcea acum. Oare era chiar atât de altruist încât să încerce să mă protejeze – cu prețul propriei vieți –, să nu fac ceva într-o fracțiune de secundă în care aveam să-mi pierd controlul, ceva ce aveam să regret pentru totdeauna? Asta însemna mai mult decât faptul că tolera ceea ce devenisem sau că rămăsese, în mod miraculos, prietenul meu. Jacob era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi știam, dar asta părea mai mult decât suportabil.

Zâmbetul lui se lăți și tremură ușor.

– Tre' să recunosc, Bells, arăți ca dracu'.

Am zâmbit la rândul meu, căzând ușor în aceeași veche rutină. Aceasta era o parte din el pe care o înțelegeam.

Edward mârâi.

– Ai grijă, potaie!

Vântul bătu din spatele meu și mi-am umplut repede plămânii cu aer curat ca să pot vorbi:

– Nu, are dreptate. Ochii sunt cu adevărat de speriat, nu?

– Super de groază. Dar nu e așa de rău precum mi-aș fi imaginat.

– Ce să spun – mulțumesc pentru un astfel de compliment măgulitor!

Își dădu ochii peste cap.

– Știi la ce mă refer. Tot arăți ca tine – oarecum. Poate că nu la fizic... dar *ești* Bella. Nu credeam că voi simți că ești tot aici. Zâmbi din nou la mine, fără nici o urmă de amărăciune sau

resentiment. Apoi chicoti și spuse: În fine, bănuiesc că mă voi obișnui cu ochii destul de repede.

– Serios? am întrebat, nedumerită.

Era minunat că eram în continuare prieteni, dar nu era ca și cum aveam să petrecem prea mult timp împreună.

Pe chip i se așternu o expresie ciudată, ștergându-i zâmbetul. Era... vinovăție? Apoi ochii se opriră la Edward.

– Mulțam, spuse el. Nu știam dacă o să fii în stare să îi ascunzi asta, cu sau fără promisiunea făcută. De obicei, îi dai tot ce dorește.

– Poate că sper că se va enerva și-ți va rupe capul de pe umeri, sugeră Edward.

Jacob pufni.

– Ce se întâmplă? Aveți secrete față de mine? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

– Îți explic mai târziu, spuse Jacob stânjenit, ca și cum nu intenționa cu adevărat s-o facă. Apoi schimbă subiectul: Mai întâi, hai să terminăm cu treaba asta.

Rânjetul lui deveni provocator și începu să înainteze spre mine.

Se auzi un scâncet de protest în spatele lui, apoi corpul cenușiu al lui Leah alunecă printre copacii din spatele lui. Seth, mai înalt, cu blana de culoarea nisipului, era chiar în spatele ei.

– Potoliți-vă, spuse Jacob. Nu vă băgați.

M-am bucurat că nu îl ascultau, urmându-l cu pas mai precaut.

Acum nu mai bătea vântul; nu avea cum să îi ducă mirosul departe de mine.

Se apropie îndeajuns de mult cât să îi pot simți căldura corpului în aerul dintre noi. Gâtul începu, drept răspuns, să mă ardă.

– Hai, Bells. Dă tot ce poți.

Leah șuieră.

Nu doream să trag aer în piept. Nu era corect să profit și să-l pun în pericol pe Jacob, chiar dacă el era cel care se oferea. Dar nu puteam să nu îi înțeleg raționamentul. Cum altfel puteam fi sigură că n-o s-o rănesc pe Renesmee?

– Îmbătrânesc aici, Bella, mă tachină Jacob. Bine, bine, nu la propriu, dar înțelegi ideea. Hai, miroase-mă!

– Ține-mă bine, i-am spus lui Edward, încordându-mă la pieptul lui.

Mâinile i se încleștară pe brațele mele.

Mi-am tensionat mușchii, sperând să îi pot ține pe loc. M-am hotărât să mă descurc cel puțin la fel de bine ca la vânătoare. În cel mai rău caz, voi înceta să respir și o voi lua la sănătoasa. Neliniștită, am tras încet aer pe nas, pregătită pentru orice.

M-a durut un pic, dar gâtul meu ardea deja mocnit. Jacob nu mirosea a om, cum nu mirosea nici puma. Exista o aromă animalică în sângele lui, care îmi provocă imediat repulsie. Deși sunetul puternic, umed al inimii lui era ispititor, mirosul care îl însoțea mă făcea să strâmb din nas. Nu era greu să îmi stăpânesc reacția la sunetul și căldura sângelui său, având în vedere mirosul.

Am mai inspirat o dată și m-am relaxat.

– Bleah! Acum îmi dau seama la ce se refereau ceilalți. Puți, Jacob.

Edward izbucni în râs; mâinile îi alunecară de pe umerii mei și mă cuprinseră în jurul taliei. Seth lătră a râs în armonie cu Edward; veni un pic mai aproape, în timp ce Leah se retrase câțiva pași. Și atunci, am devenit conștientă că mai am spectatori, când am auzit hohotele de râs răgușite, inconfundabile,

ale lui Emmett, estompate un pic de peretele de sticlă dintre noi.

– Uite cine vorbește, spuse Jacob, acoperindu-și teatral nasul. Nu se strâmbă deloc când Edward mă îmbrățișă și nici măcar când Edward relaxat acum îmi șopti: „Te iubesc" la ureche. Jacob continua să zâmbească. Asta mă făcu să sper că lucrurile aveau să fie în regulă între noi, în modul în care nu mai fuseseră de mult. Poate că acum puteam fi cu adevărat prieteni, din moment ce îl dezgustam suficient, din punct de vedere fizic, cât să nu mă mai iubească la fel ca înainte. Poate că nu aveam nevoie decât de așa ceva.

– Bun, deci am trecut testul, da? am spus. Acum aveți de gând să îmi spuneți care e marele secret?

Expresia lui Jacob deveni neliniștită.

– Nu e nimic care să te îngrijoreze, în momentul ăsta...

L-am auzit pe Emmett chicotind din nou – un sunet de anticipare.

Aș fi insistat, dar, în timp ce îl ascultam pe Emmett, am auzit și altceva. Șapte oameni respirând. Un set de plămâni mișcându-se mai rapid decât ai celorlalți. O singură inimă bătând ca aripile unei păsări, ușor și rapid.

Am fost complet distrasă. Fiica mea era chiar de partea cealaltă a peretelui subțire de sticlă. N-o puteam vedea – lumina se reflecta în ferestre transformându-le în oglinzi. Nu mă vedeam decât pe mine, arătând foarte ciudat – atât de albă și de nemișcată – în comparație cu Jacob. Sau, în comparație cu Edward, care arăta exact așa cum trebuie.

– Renesmee, am șoptit. Stresul mă transformă, din nou, într-o statuie.

Renesmee nu putea să miroasă ca un animal. Oare o voi pune în pericol?

– Hai s-o vezi, murmură Edward. Știu că o să te descurci.

– O să mă ajuți? am șoptit printre buzele nemișcate.

– Sigur că da.

– Și Emmett, și Jasper – în caz de ceva?

– Vom avea grijă de tine, Bella. Nu-ți face griji, vom fi pregătiți. Nimeni nu va risca viața lui Renesmee. Cred că vei fi surprinsă să vezi cum ne are deja pe toți la degetul ei cel mic. Va fi în perfectă siguranță, indiferent ce se întâmplă.

Dorința de a o vedea, de a înțelege adorația din vocea lui, îmi topi scutul de gheață. Am făcut un pas înainte.

În clipa următoare, Jacob mi s-a pus în cale, îngrijorarea citindu-i-se pe față.

– Ești *sigur,* strigoiule? îl întrebă pe Edward, aproape implorându-l. Nu-l mai auzisem niciodată vorbindu-i așa lui Edward. Nu-mi place asta. Poate că ar trebui să aștepte...

– A trecut testul, Jacob...

Era testul lui Jacob?

– Dar... începu Jacob.

– Dar nimic, spuse Edward, brusc exasperat. Bella trebuie să o vadă pe fiica *noastră.* Dă-te la o parte din calea ei!

Jacob îmi aruncă o privire ciudată, înnebunită, apoi se întoarse și aproape că alergă spre casă, înaintea noastră.

Edward mârâi.

Nu îmi dădeam seama care era motivul confruntării dintre ei, dar nici nu mă puteam concentra asupra acestui lucru. Nu mă puteam gândi decât la imaginea neclară a copilului din amintirea mea și mă luptam cu ceața amintirii, încercând să-mi aduc aminte chipul ei cu exactitate.

– Mergem? spuse Edward, cu vocea din nou blândă.

Am încuviințat din cap emoționată.

Mă luă strâns de mână și mă conduse spre casă.

Mă așteptau zâmbitori, înșirați într-o linie care părea și primitoare, și defensivă. Rosalie stătea cu câțiva pași mai în spate, lângă ușa de la intrare. Fusese singură, până când Jacob se duse lângă ea și se așeză în fața ei, mai aproape decât era normal. Nici unul nu se simțea confortabil cu această apropiere; amândoi păreau să fie încordați stând atât de aproape unul de celălalt.

Cineva foarte mic se mișca în brațele lui Rosalie, ițindu-se de după Jacob. Mi-a atras atenția și gândurile imediat, în mod absolut, într-un fel în care nimic nu mai reușise, din momentul în care deschisesem ochii pe lume.

– Am fost inconștientă doar două zile? am gemut, neîncrezătoare.

Copilul străin din brațele lui Rosalie părea să aibă câteva săptămâni, dacă nu chiar câteva luni de zile. Era cam de două ori mai mare decât bebelușul din amintirea mea neclară, și părea să își susțină cu ușurință trunchiul în timp ce se întindea spre mine. Părul ei strălucitor, de culoarea bronzului, îi cădea în bucle mai jos de umeri. Ochii de culoarea ciocolatei mă examinară cu un interes deloc copilăresc; avea o privire adultă, conștientă și inteligentă. Ridică o mână, întinzându-se în direcția mea, apoi se întinse înapoi la Rosalie, ca să îi atingă gâtul.

Dacă fața ei nu ar fi fost uimitoare ca frumusețe și perfecțiune, n-aș fi crezut că era același copil. Copilul meu.

Dar Edward *era* acolo, în trăsăturile ei, și eu mă regăseam în ea, în culoarea ochilor și a obrajilor. Chiar și Charlie se regăsea în buclele dese, care erau, totuși, de culoarea părului lui Edward. Trebuie să fi fost a noastră. Imposibil, și totuși adevărat.

Văzând această mică ființă neașteptată nu mi s-a părut mai reală, ci, dimpotrivă, mai uimitoare.

Rosalie îi mângâie mânuța de pe gâtul ei și murmură:

– Da, ea e.

Ochii lui Renesmee rămaseră fixați în ai mei. Apoi, la fel cum o făcuse la câteva secunde după nașterea ei violentă, îmi zâmbi. Un fulger strălucitor îi lumină dințișorii perfecți și albi.

Complet ametită, am făcut un pas șovăielnic către ea.

Cu toții se mișcară foarte repede.

Emmett și Jasper se postară chiar în fața mea, umăr la umăr, cu mâinile pregătite. Edward mă apucă din spate, cu degetele strânse pe antebrațele mele. Chiar și Carlisle și Esme se așezară de-o parte și de alta a lui Emmett și Jasper, în timp ce Rosalie se dădu înapoi spre ușă, cu brațele strânse în jurul lui Renesmee. Jacob se mișcă și el, păstrându-și poziția protectoare în fața ei.

Alice era singura care rămăsese pe loc.

– Of, aveți puțină încredere, îi dojeni ea. Nu avea de gând să facă nimic rău. Și voi ați vrea să vă uitați mai de-aproape.

Alice avea dreptate. Mă controlam foarte bine. Mă pregătisem pentru orice – pentru un miros aproape la fel de imposibil de îndurat ca mirosul oamenilor întâlniți în pădure. Tentația nu se putea compara. Mirosul lui Renesmee era perfect echilibrat, la linia dintre aroma celui mai frumos parfum și aroma celei mai delicioase dintre mâncăruri. Avea destul din mirosul dulce de vampir, pentru ca partea umană să nu devină copleșitoare.

Puteam să mă descurc. Eram sigură.

– Sunt bine, am spus eu, bătându-l pe Edward pe mână. Stai aproape, totuși.

Ochii lui Jasper erau mijiți, mă privea concentrat. Știam că evaluează starea mea emoțională și m-am străduit să îmi impun o atitudine calmă și stabilă. Am simțit că Edward îmi dă drumul la mâini după ce citi evaluarea lui Jasper. Dar, deși Jasper o simțea direct, nu părea sigur.

La auzul vocii mele, copilul se luptă în brațele lui Rosalie, întinzându-se spre mine. Cumva, expresia ei reușea să pară nerăbdătoare.

– Jazz, Em, lăsați-ne să trecem. Bella se descurcă.

– Edward, riscul... spuse Jasper.

– Este minim. Ascultă, Jasper – la vânătoare a simțit mirosul unor excursioniști, care erau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit...

L-am auzit pe Carlisle inspirând șocat. Chipul lui Esme reflectă brusc îngrijorare amestecată cu milă. Ochii lui Jasper se deschiseră largi, dar încuviință din cap aproape imperceptibil, de parcă vorbele lui Edward îi răspunseseră la o întrebare niciodată pusă. Gura lui Jacob se strâmbă într-o grimasă dezgustată. Emmett ridică din umeri. Rosalie păru și mai puțin îngrijorată decât Emmett, în timp ce încerca să stăpânească copilul care i se zbătea în brațe.

Expresia lui Alice îmi spuse că ea nu se lăsase păcălită. Ochii ei mijiți, concentrați cu o intensitate arzătoare pe cămașa împrumutată, păreau mult mai îngrijorați de ceea ce făcusem cu rochia decât de orice altceva.

– Edward! îl certă Carlisle. Cum ai putut fi atât de iresponsabil?

– Știu, Carlisle, știu. Am fost, pur și simplu, idiot. Ar fi trebuit să mă asigur că suntem într-o zonă sigură înainte să-i dau drumul.

– Edward, am murmurat, jenată de felul în care se uitau la mine.

Era ca și cum ar fi încercat să vadă dacă nu cumva ochii îmi erau și mai roșii.

– Are absolută dreptate să mă certe, Bella, spuse Edward zâmbind. Am făcut o greșeală imensă. Faptul că ești mai

puternică decât orice vampir pe care l-am cunoscut vreodată nu schimbă asta.

Alice își dădu ochii peste cap.

– Ce glumă de prost gust, Edward!

– Nu glumeam. Îi explicam lui Jasper de ce cred că Bella se descurcă. Nu e vina mea că ați tras cu toții concluzii greșite.

– Stai, sări Jasper. Nu a vânat oamenii?

– A început, spuse Edward, evident amuzându-se. Am scrâșnit din dinți. Era complet concentrată pe vânătoare.

– Ce s-a întâmplat? interveni Carlisle.

Ochii i se luminară brusc, un zâmbet uimit începând să i se formeze în colțul gurii. Îmi reamintea de cum reacționase mai devreme, când dorise să afle detalii despre transformarea mea. Emoția unor informații noi.

Edward se aplecă spre el, animat.

– M-a auzit în spatele ei și a reacționat defensiv. Imediat ce urmărirea mea a distras-o, și-a pierdut concentrarea. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Și-a dat imediat seama ce se întâmplase și, atunci... *și-a ținut respirația și a fugit.*

– Uau, murmură Emmett. Pe bune?

– Nu povestește cum trebuie, am murmurat, și mai jenată decât înainte. A uitat partea în care am mârâit la el.

– I-ai dat și câteva scatoalce bune? întrebă Emmett nerăbdător.

– Nu! Sigur că nu.

– Nu, zău? Chiar nu l-ai atacat?

– Emmett! am protestat.

– Vai, ce pierdere, gemu Emmett. Și tu, care ești probabil singura persoană care l-ar putea doborî – fiindcă nu poate să-ți audă gândurile și să trișeze – și mai aveai și scuza perfectă. Oftă. Muream de curiozitate să văd cum se descurcă fără avantajul ăsta.

M-am uitat la el urât, cu o privire înghețată.

– N-aș face asta niciodată.

Încruntătura lui Jasper îmi atrase atenția; părea și mai tulburat decât înainte.

Edward își atinse ușor pumnul de umărul lui Jasper, lovindu-l în joacă.

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Nu e normal, murmură Jasper.

– Ar fi putut să te atace – are doar câteva ore! îl mustră Esme, ducându-și mâna la inimă. Of, ar fi trebuit să mergem cu tine.

Nu le dădeam foarte multă atenție, acum că Edward le spusese ce era mai important. Mă uitam fix la copilul de lângă ușă, care încă mă privea cu atenție. Mânuțele ei mici, cu gropițe, se întinseră spre mine, de parcă ar fi știut exact cine sunt. În mod automat, am ridicat și eu mâna, imitând-o.

– Edward, am spus, aplecându-mă să văd mai bine pe după Jasper. Te rog?

Dinții lui Jasper erau pregătiți; nu se mișcă.

– Jazz, n-ai mai văzut niciodată așa ceva, spuse Alice încet. Ai încredere în mine.

Ochii li s-au întâlnit pentru o secundă, apoi Jasper încuviință din cap. Se dădu la o parte din calea mea, dar își puse o mână pe umărul meu, în timp ce înaintam încet.

Mă gândeam la fiecare pas înainte să îl fac, analizându-mi stările, arsura din gât, poziția celor din jurul meu. Cât de puternică mă simțeam și cum vor fi ei în stare să mă rețină. Era o procesiune lentă.

Și atunci, copilul din brațele lui Rosalie, zbătându-se și întinzându-se în tot acest timp, cu expresia devenindu-i tot mai iritată, scoase un țipăt ascuțit, răsunător. Toată lumea reacționă, de parcă – la fel ca și mine – nu-i mai auziseră vocea până atunci.

Toţi se adunară în jurul ei într-o secundă, lăsându-mă singură, îngheţată în loc. Sunetul plânsetului lui Renesmee mă străpunse, ţintuindu-mă de podea. Ochii mă înţepau în cel mai ciudat mod, de parcă ar fi vrut să verse lacrimi.

Cu toţii aveau câte o mână pe ea, mângâind-o şi consolând-o. Toată lumea în afară de mine.

– Ce s-a întâmplat? O doare ceva? Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Jacob se ridica, deasupra celorlalte. Am privit şocată cum se întinde după Renesmee şi, apoi, cu groază cum Rosalie i-o dă în braţe, fără să comenteze.

– Nu, e bine, îl asigură Rosalie.

Rosalie îl consola pe Jacob?

Renesmee se duse la Jacob, destul de dornică, împingându-şi mânuţa pe obrazul lui şi apoi răsucindu-se ca să se întindă din nou spre mine.

– Vezi? îi spuse Rosalie. Doar că vrea la Bella.

– Vrea la mine? am şoptit.

Ochii lui Renesmee – ochii mei – se uitară nerăbdători spre mine.

Edward ţâşni din nou lângă mine. Îşi puse mâinile uşor pe braţele mele şi mă conduse înainte.

– Te aşteaptă de aproape trei zile, îmi spuse el.

Eram acum doar la câţiva paşi de ea. Cascade de căldură păreau să se reverse tremurând dinspre ea din dorinţa de a mă atinge.

Sau poate că Jacob era cel care tremura. Am văzut cum îi tremură mâinile când m-am apropiat. Şi totuşi, în ciuda neliniştii evidente, faţa îi era atât de împăcată, cum n-o mai văzusem de multă vreme.

– Jake – sunt bine, i-am spus.

Mă speria să o văd pe Renesmee în mâinile lui tremurătoare, dar m-am străduit să mă controlez.

El se încruntă la mine, cu ochii mijiți, ca și cum ar fi fost la fel de speriat de gândul că Renesmee va fi în brațele mele.

Renesmee scânci nerăbdătoare și se întinse, strângându-și mânuțele în pumni, iar și iar.

Ceva din mine făcu lucrurile clare, în acel moment. Plânsul ei, faptul că ochii ei îmi erau cunoscuți, felul în care părea și mai dornică decât mine să ne întâlnim – totul se cumulă în modul cel mai natural, în timp ce ea bătea aerul dintre noi. Brusc, deveni parte din realitate și eram sigură că o cunoșteam. Era perfect normal să fac acel ultim pas să mă întind după ea, punându-mi mâinile exact unde se potriveau mai bine și s-o trag cu blândețe spre mine.

Jacob își lăsă brațele lungi să se întindă ca s-o pot îmbrățișa, dar nu-i dădu drumul. Tremură puțin când pielea lui se atinse de a mea. Pielea lui, întotdeauna foarte caldă pentru mine, mi se părea în flăcări acum. Era aproape de aceeași temperatură cu a lui Renesmee. Poate cu unul sau două grade diferență.

Pe Renesmee nu părea s-o deranjeze răceala pielii mele, căci părea obișnuită.

Ridică privirea și îmi zâmbi din nou, arătându-și dințișorii și cele două gropițe. Apoi, cu intenție clară, se întinse să îmi atingă fața.

În momentul în care mă atinse, toate mâinile care mă țineau se încordară, anticipându-mi reacția. Abia am observat.

Am oftat, uimită și înfricoșată de imaginea ciudată și alarmantă care îmi umplu gândurile. O simțeam ca pe o amintire foarte vie – încă mai puteam vedea cu ochii mei în timp ce o priveam în minte –, dar era complet necunoscută. M-am uitat

uluită prin ea, la expresia în expectativă a lui Renesmee, încercând să înțeleg ce se întâmpla și luptându-mă cu disperare să îmi păstrez calmul.

Pe lângă faptul că era șocantă și necunoscută, imaginea era cumva greșită – mi-am recunoscut propriul chip în ea, chipul meu de dinainte, dar altfel, pe dos. Mi-am dat repede seama că îmi vedeam fața așa cum o vedeau ceilalți, și nu reflectată într-o oglindă.

Fața mea din amintire era contorsionată, răvășită, acoperită de transpirație și sânge. În ciuda acestui lucru, expresia mea din viziune se transformă într-un zâmbet adorabil; ochii mei căprui străluciră deasupra cearcănelor adânci. Imaginea se lărgi, chipul meu se apropie de privitorul invizibil, apoi dispăru brusc.

Mâna lui Renesmee de dezlipi de obrazul meu. Zâmbi larg, apărându-i din nou gropițe.

Nu se auzi nimic în cameră, în afara bătăilor de inimă. Numai Jacob și Renesmee respirau. Liniștea se prelungea; se părea că așteptau să spun eu ceva.

– Ce-a... fost... *asta?!* am reușit să exclam.

– Ce-ai văzut? întrebă Rosalie curioasă, aplecându-se pe după Jacob, care părea foarte în drum și nelalocul lui în acel moment. Ce ți-a arătat?

– *Ea* mi-a arătat asta? am șoptit.

– Ți-am spus că e dificil de explicat, îmi murmură Edward în ureche. Dar eficient din punctul de vedere al comunicării.

– Ce era? întrebă Jacob.

Am clipit repede de câteva ori.

– Ăă. Eu. Cred. Dar arătam groaznic.

– E singura amintire pe care o are despre tine, explică Edward. Era evident că văzuse ceea ce îmi *arăta* ea în momentul

în care o gândise. Era încă tensionat, cu vocea răgușită, retrăind amintirea. Te anunță că a făcut legătura, că știe cine ești.

– Dar *cum* a făcut asta?

Renesmee nu păru deranjată de faptul că făcusem ochii mari de mirare. Zâmbea ușor și mă trăgea de o șuviță de păr.

– Cum citesc eu gândurile? Cum vede Alice viitorul? întrebă Edward retoric, apoi ridică din umeri. Are un dar.

– E o răsturnare interesantă de situație, îi spuse Carlisle lui Edward. Ca și cum face exact invers ceea ce poți face tu.

– Interesant, aprobă Edward. Mă întreb...

Știam că speculează mai departe, dar nu-mi păsa. Mă uitam la cel mai frumos chip din lume. Era fierbinte în brațele mele, amintindu-mi de momentul în care întunericul aproape câștigase, când nu mai era nimic pe lume de care să mă agăț. Nimic îndeajuns de puternic care să mă tragă din întunericul sufocant. Momentul în care mă gândisem la Renesmee și găsisem ceva la care să nu mai renunț niciodată.

– Și eu îmi amintesc de tine, i-am spus încet.

Mi se păru foarte natural să mă aplec și să îmi lipesc buzele de fruntea ei. Mirosea minunat. Aroma pielii ei îmi declanșă arsura din gât, dar era ușor de ignorat. Nu mi-a stricat bucuria momentului. Renesmee era adevărată și o cunoșteam. Era aceeași pentru care mă luptasem de la început. Puiul meu mic, cel care mă iubea și pe care îl iubeam înainte de a veni pe lume. Pe jumătate Edward, perfectă și adorabilă. Jumătate din mine – ceea ce, în mod surprinzător, o făcea mai frumoasă, nu mai urâtă.

Avusesem dreptate tot timpul. Meritase să lupt pentru ea.

– E bine, murmură Alice, probabil lui Jasper.

Îi simțeam agitându-se, neîncrezători.

– N-am experimentat destul pentru o zi? întrebă Jacob, cu vocea un pic mai înaltă din cauza emoțiilor. Bine, Bella se descurcă minunat, dar să nu exagerăm.

M-am uitat urât la el realmente iritată. Jasper se foi neliniștit lângă mine. Eram cu toții atât de îngrămădiți încât fiecare mișcare părea importantă.

– Care e problema ta, Jacob? l-am întrebat.

Am tras-o ușor pe Renesmee ca s-o desprind din îmbrățișarea lui, dar el a pășit mai aproape de mine. Era de-a dreptul lipit de mine, iar Renesmee atingea și pieptul meu, și pe-al lui.

Edward mârâi spre el.

– Doar pentru că înțeleg nu înseamnă că nu te voi da afară pe ușă, Jacob. Bella se descurcă extraordinar de bine. Nu-i strica momentul.

– Îl ajut eu să te dea afară, câine, îi promise Rosalie, pe un ton furios. Îți sunt datoare cu o bătaie bună.

Evident, în *acea* relație nu se schimbase nimic, doar dacă nu cumva în rău.

M-am uitat lung la expresia neliniștită, pe jumătate furioasă, a lui Jacob. Ochii îi erau ațintiți pe chipul lui Renesmee. Cu toată lumea atât de apropiată, probabil că îl atingeau cel puțin șase vampiri deodată, și nici nu părea să-l deranjeze.

Oare trecea, cu adevărat, prin toate astea ca să mă protejeze pe mine de mine însămi? Ce se întâmplase în timpul transformării mele – în ceva ce el ura –, care să îl înmoaie atât încât să mă accepte așa?

M-am gândit la asta, privindu-l cum se uită la fiica mea. Se uita precum... un orb care vede soarele pentru prima dată.

– *Nu!* am gemut.

Jasper scrâșni din dinți, iar brațele lui Edward se înfășurară în jurul pieptului meu ca doi șerpi boa constrictor. Jacob o luă pe Renesmee din brațele mele în aceeași secundă și nu am încercat s-o rețin. Pentru că o simțeam aproape – explozia pe care o așteptaseră cu toții.

– Rose, am spus printre dinți, încet și cu grijă. Ia-o pe Renesmee.

Rosalie întinse brațele și Jacob i-o dădu imediat pe fiica mea. Amândouă se îndepărtară de mine.

– Edward, nu vreau să te rănesc, așa că te rog să-mi dai drumul.

El ezită.

– Du-te să stai în fața lui Renesmee, am sugerat eu.

Se gândi puțin, apoi îmi dădu drumul.

Am luat poziția de vânătoare și am făcut, încet, doi pași către Jacob.

– Spune-mi că nu-i adevărat, am mârâit la el.

Făcu câțiva pași în spate, cu palmele ridicate, încercând să mă calmeze.

– Știi că nu e ceva ce pot controla.

– *Javră idioată!* Cum ai *putut? Copilul meu!*

Ieși cu spatele prin ușa din față, cu mine urmărindu-l, aproape alergând în jos pe scări.

– N-a fost ideea mea, Bella!

– Eu n-am ținut-o decât *o dată* în brațe și tu deja crezi că ai nu știu ce pretenție cretină asupra ei? E *a mea.*

– Pot s-o împart, spuse el rugător, în timp ce se retrăgea peste pajiște.

– Plătește, l-am auzit pe Emmett spunând în spatele meu.

O mică parte din mintea mea se întrebă cine inițiase pariul. N-am irosit prea mult timp pe tema asta. Eram prea furioasă.

– Cum ai îndrăznit să te îndrăgostești de copilul meu? Ți-ai pierdut mințile?

– A fost involuntar! insistă el, mergând cu spatele înspre copaci.

Apoi nu mai era singur. Cei doi lupi uriași reapărură, flancându-l de o parte și de asta. Leah lătră la mine.

Un mârâit înfricoșător îmi ieși printre dinți drept răspuns. Sunetul mă disturbă, dar nu îndeajuns cât să mă oprească.

– Bella, nu vrei să încerci să mă asculți o secundă? Te rog? mă imploră Jacob. Leah, dă-te la o parte, adăugă el.

Leah îmi arătă colții și nu se mișcă.

– De ce ar trebui să te ascult? am șuierat.

Capul îmi era amețit de furia care îmi întuneca orice alt gând.

– Pentru că tu ești cea care mi-a spus asta. Îți amintești? Ai spus că suntem parte din viața celuilalt, corect? Că suntem ca o familie. Ai spus că așa trebuie să fim noi doi. Așa că... acum suntem. E ceea ce ai vrut.

I-am aruncat o privire feroce. Îmi aminteam vag acele cuvinte. Dar acum puteam gândi mai rapid înaintea prostiilor de care îmi amintea.

– Și crezi că o să fii parte din familia mea, ca *ginere* al meu! am țipat.

Vocea mea sărise două octave și tot reușea să sune muzical.

Emmett râse.

– Oprește-o, Edward, murmură Esme. O să-i pară rău dacă îl rănește.

Dar nu am simțit pe nimeni în spatele meu.

– Nu! insista Jacob, în același timp. Cum poți să privești lucrurile așa? E doar un bebeluș, ce Dumnezeu!

– Exact *asta* vreau să zic! am strigat.

– Știi că nu mă gândesc la ea în acest fel! Crezi că Edward m-ar fi lăsat să trăiesc atât dacă o făceam? Tot ce vreau e ca ea să fie în siguranță și fericită – e așa de rău? Atât de diferit de ceea ce vrei tu?

De-acum striga și el la mine.

Dincolo de cuvinte, am răcnit la el.

– Uimitoare, nu? l-am auzit pe Edward murmurând.

– Nu s-a aruncat la gâtul lui nici măcar o dată, fu Carlisle de acord, părând uimit.

– Bine, tu câștigi runda asta, spuse Emmett ranchiunos.

– O să stai departe de ea, am șuierat la Jacob.

– Nu pot face asta!

Printre dinți:

– Încearcă. Începând de acum.

– Nu pot. Îți amintești cât de mult voiai să fii în preajma mea acum trei zile? Cât de greu era să stăm separați? Nu mai ai sentimentul ăsta, nu?

M-am uitat urât la el, nesigură de ceea ce dorea să sugereze.

– Ea era, îmi spuse el. De la început. Trebuia să fim împreună, chiar și atunci.

Mi-am amintit, și atunci am înțeles; o mică parte din mine era ușurată să găsească o explicație la acea nebunie. Dar ușurarea mă enervă și mai tare. Se aștepta ca asta să fie suficient pentru mine? Ca acea clarificare măruntă să mă facă să fiu de acord?

– Fugi cât mai poți, l-am avertizat.

– Hai, Bells! Și Nessie mă place, insistă el.

Am înghețat. Respirația mi s-a oprit. În spatele meu se lăsă tăcerea, semn de neliniște.

– Cum... i-ai spus?

Jacob mai făcu un pas în spate, reușind chiar să pară timid.

– Păi, mormăi el, numele ăla pe care l-ai inventat tu e cam greu de pronunțat și...

– Ai poreclit-o pe fiica mea după Monstrul din Loch Ness? am țipat.

Apoi am sărit la gâtul lui.

23. AMINTIRI

– Îmi pare rău, Seth. Ar fi trebuit să fiu mai aproape.

Edward *continua* să se scuze, cu toate că nu credeam că era drept sau potrivit. La urma urmei, *nu Edward* își pierduse complet și nejustificabil controlul. *Nu Edward* încercase să îi rupă gâtul lui Jacob – Jacob, care nici nu încercase să se transforme ca să se apere – și atunci din greșeală, îi rupsese umărul și maxilarul lui Seth, care sărise între ei. *Nu Edward* aproape își omorâse cel mai bun prieten.

Nu că acel prieten nu ar fi avut nu ar fi avut de dat niște explicații, dar evident că nimic din ceea ce ar fi făcut Jacob nu ar fi putut să-mi potolească nervii.

Așa că nu cumva *eu* ar fi trebuit să fiu aceea care se scuză? Am încercat din nou.

– Seth, eu...

– Stai calmă, Bella, sunt în perfectă stare, spuse Seth în același timp cu Edward care îmi zise:

– Bella, iubito, nimeni nu te judecă. Te descurci atât de bine!

Nu mă lăsaseră să termin nici o propoziție până acum.

Și, ca lucrurile să fie și mai aiurea, lui Edward îi era greu să își șteargă zâmbetul de pe față. Știam că Jacob nu merita ceea ce îi făcusem, dar Edward părea să găsească un soi de satisfacție în

asta. Poate că își dorea să aibă el scuza de a fi nou-născut ca să poată face ceva, pentru a-și refula furia față de Jacob.

Am încercat să îmi șterg complet din minte furia, dar era greu, știind că Jacob e afară cu Renesmee chiar în acel moment. Ținând-o la distanță de mine, vampirul nou-născut și furios.

Carlisle mai fixă o atelă la brațul lui Seth, iar acesta tresări.

– Scuze, scuze! am mormăit, știind că nu voi reuși să scot o scuză perfect articulată.

– Nu-ți face probleme, Bella, spuse Seth, bătându-mă pe genunchi cu mâna nevătămată, în timp ce Edward mă mângâia pe braț, din cealaltă parte.

Seth nu părea să simtă vreo aversiune în a sta lângă mine pe canapea, în timp ce Carlisle avea grijă de brațul lui.

– O să-mi revin în jumătate de oră, adăugă el, continuând să mă bată pe genunchi, ca și cum n-ar fi băgat în seamă cât era de rece și dur. Oricine ar fi reacționat la fel, având în vedere situația cu Jake și Ness... Se opri în mijlocul frazei și schimbă repede subiectul: Adică, măcar nu m-ai mușcat sau altceva. Asta ar fi fost nasol.

Mi-am îngropat fața în mâini și am început să tremur la acest gând, care era o posibilitate reală. S-ar fi putut întâmpla atât de ușor! Și vârcolacii nu reacționau la veninul de vampir la fel ca oamenii, îmi spuseseră ei acum. Pentru ei era otravă.

– Sunt o persoană rea.

– Ba nu ești. Eu ar fi trebuit să... începu Edward.

– Încetează, am oftat.

Nu doream să își asume vina și pentru asta, așa cum lua mereu totul asupra lui.

– Ce noroc că Ness... Renesmee nu e veninoasă, spuse Seth după o secundă de tăcere penibilă. Pentru că îl mușcă pe Jake tot timpul.

Am lăsat mâinile jos.

– Serios?

– Da. De fiecare dată când el și Rose întârzie cu mâncarea. Rose crede că e super amuzant.

M-am uitat lung la el, șocată, simțindu-mă vinovată pentru că trebuia să recunosc că lucrul ăsta îmi făcea puțin plăcere.

Desigur, știam deja că Renesmee nu e veninoasă. Eram prima persoană pe care o mușcase. Nu le spusesem asta, căci mă prefăceam că îmi pierdusem memoria acelor evenimente recente.

– Ei bine, Seth, spuse Carlisle, ridicându-se și îndepărtându-se de noi. Cred că asta e tot ce pot face. Încearcă să nu te miști pentru... câteva ore... bănuiesc. Carlisle chicoti. Mi-aș dori să fie la fel de ușor să tratez și oamenii. Își odihni pentru o clipă mâna pe părul negru al lui Seth. Stai cuminte, îi ordonă el, apoi dispăru la etaj.

Am auzit ușa de la etaj închizându-se și m-am întrebat dacă îndepărtaseră deja dovezile perioadei petrecute de mine acolo.

– Probabil o să reușesc să stau liniștit o vreme, spuse Seth după ce Carlisle dispăru, apoi căscă cu poftă.

Cu atenție, având grijă să nu își lovească umărul, Seth își lăsă capul pe spătarul canapelei și închise ochii. Câteva secunde mai târziu, dormea cu gura deschisă.

I-am studiat chipul liniștit încă un minut. La fel ca Jacob, Seth părea să aibă darul de a adormi instantaneu. Știind că nu voi fi în stare să mă scuz din nou, pentru o bucată de vreme, m-am ridicat; mișcarea nu a zdruncinat canapeaua nici un pic. Orice acțiune fizică era atât de ușoară. Dar restul...

Edward mă urmă până la ferestrele care dădeau în spate și mă luă de mână.

Leah se plimba încoace și încolo, pe malul râului, oprindu-se din când în când să se uite la casă. Era ușor de spus când își căuta fratele și când mă căuta pe mine. Alterna privirile neliniștite, cu privirile furioase.

Îi auzeam pe Jacob și pe Rosalie afară, pe treptele de la intrare ciondănindu-se încet cu privire la cine era la rând s-o hrănească pe Renesmee. Relația lor era la fel de tensionată ca întotdeauna; singurul lucru asupra căruia erau de acord era că trebuia să fiu ținută departe de copilul meu, până când îmi reveneam complet din criza de nervi. Edward le contestase verdictul, dar o lăsasem baltă. Voiam să fiu și eu sigură. Totuși, eram îngrijorată că ceea ce însemna complet pentru mine, nu ar fi fost pentru ei.

În afara ciondănelii lor, a respirației ușoare a lui Seth și a fornăitului enervat al lui Leah, era foarte liniște. Emmett, Alice și Esme erau la vânătoare. Jasper rămăsese să mă supravegheze. Stătea la distanță în spatele stâlpului scării, încercând să nu mă enerveze.

Am profitat de liniște, ca să mă gândesc la toate lucrurile pe care Edward și Seth mi le spuseseră în timp ce Carlisle îi trata brațul lui Seth. Pierdusem destul de multe în timpul transformării, așa că fusese prima mea șansă să mă pun la curent.

Cel mai important lucru era că se terminase vrajba cu haita lui Sam – din acest motiv, ceilalți se simțeau în siguranță să vină și să plece când doreau. Armistițiul era mai puternic ca niciodată. Sau obliga mai mult, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia, bănuiesc.

Obligatoriu, pentru că legea imperativă a haitei era ca nici un lup să nu ucidă vreodată obiectul dragostei unui alt lup. Durerea ar fi fost intolerabilă pentru toată haita. Greșeala, intenționată sau nu, nu putea fi iertată; lupii implicați se vor lupta până la

moarte – nu exista altă cale. Seth îmi povestise că se întâmplase așa ceva cu mult timp în urmă, dar numai din cauza unui accident. Nici un lup nu ar răni vreodată intenționat un frate în acest mod.

Așa că Renesmee era de neatins tocmai datorită sentimentelor lui Jacob pentru ea. Am încercat să mă concentrez pe ușurarea pe care o resimțeam din acest motiv, și nu pe supărare, dar nu era ușor. Mintea mea era suficient de capabilă să simtă ambele emoții cu intensitate, în același timp.

Iar Sam nu se putea înfuria din cauza la transformării mele, pentru că Jacob – vorbind ca adevărat lup Alfa – o permisese. Mă supăram pentru că îmi dădeam seama iar și iar cât de multe îi datoram lui Jacob, când tot ce voiam era să fiu supărată pe el.

Mi-am redirecționat gândurile în mod deliberat, ca să îmi pot controla emoțiile. M-am gândit la un alt fenomen interesant; deși liniștea dintre haite continua, Jacob și Sam descoperiseră că șefii Alfa puteau vorbi unul cu celălalt, când luau formă de lup. Nu era același lucru ca înainte; nu-și puteau auzi fiecare gând ca înainte să se despartă. Era ca și cum ar fi vorbit cu glas tare, spusese Seth. Sam nu putea să audă decât gândurile pe care Jacob voia să le împărtășească și invers. Descoperiră și că pot comunica de la distanță, acum că își vorbeau din nou.

Nu descoperiseră asta până când Jacob nu se dusese singur – în ciuda obiecțiilor lui Seth și ale lui Leah – să îi explice lui Sam despre Renesmee; atunci fusese singura ocazie când plecase de lângă Renesmee, de când o văzuse prima oară.

Odată ce Sam înțelesese cât de mult se schimbaseră lucrurile, venise cu Jacob să discute cu Carlisle. Vorbiseră în formă umană (Edward refuzase să plece de lângă mine ca să traducă) și tratatul fusese reînnoit. Totuși, relația dintre ei nu avea să mai fie, poate, niciodată la fel de prietenească.

O grijă mai puțin.

Dar mai era încă una, care, deși nu atât de periculoasă din punct de vedere fizic precum o haită de lupi furioși, mi se părea mai gravă.

Charlie.

Vorbise cu Esme de dimineață, dar asta nu-l oprise să mai sune de două ori, chiar cu câteva minute în urmă, în timp ce Carlisle îl trata pe Seth. Carlisle și Edward lăsaseră telefonul să sune.

Care ar fi cea mai potrivită explicație pentru el? Oare familia Cullen avea dreptate? Oare era mai bine, mai puțin dur să îi spună că murisem? Oare voi fi în stare să stau nemișcată într-un sicriu, în timp ce el și mama mea ar plânge după mine?

Nu mi se părea corect. Dar nici nu intra în discuție să îi pun pe Charlie și pe Renée în pericol din cauza obsesiei Volturilor de a păstra secretul.

Mai era și ideea mea – să îl las pe Charlie să mă vadă, când voi fi pregătită, și să îl las să tragă niște concluzii greșite. Oficial, regulile vampirilor nu ar fi încălcate. N-ar fi mai bine pentru Charlie dacă ar ști că sunt în viață – oarecum – și fericită? Chiar dacă sunt o străină, ciudată și probabil înspăimântătoare pentru el?

Ochii mei, mai ales, erau mult prea înspăimântători acum. Cât va mai dura până când autocontrolul și culoarea ochilor mei își vor reveni la normal?

– Care e problema, Bella? întrebă Jasper încet, simțindu-mi neliniștea tot mai crescută. Nimeni nu e supărat pe tine – un mârâit discret de pe malul râului îl contrazise, dar el îl ignoră – sau chiar surprins, serios. Mă rog, bănuiesc că suntem surprinși. Surprinși că ai fost în stare să îți revii atât de repede. Te-ai descurcat bine. Mai bine decât se aștepta oricine din partea ta.

În timp ce vorbea, atmosfera deveni foarte calmă. Respirația lui Seth se transformă într-un sforăit încet. M-am simțit mai împăcată, dar nu mi-am uitat grijile.

– De fapt, mă gândeam la Charlie.

Pe verandă, ciondăneala încetă.

– Aha, murmură Jasper.

– Chiar trebuie să plecăm, nu? am întrebat. Măcar pentru o vreme. Să ne prefacem că suntem în Atlanta sau ceva de genul ăsta.

Simțeam privirea lui Edward scrutându-mi chipul, dar m-am uitat la Jasper.

Mi-a răspuns pe un ton serios:

– Da. E singurul mod de a-l proteja pe tatăl tău.

Am căzut pe gânduri.

– O să îmi fie dor de el. O să îmi fie dor de toată lumea de aici.

De *Jacob,* m-am gândit eu, fără să vreau. Deși dorința aceea dispăruse în mod explicabil – și eram foarte ușurată că se întâmplase așa –, el era încă prietenul meu. Mă cunoștea cu adevărat și mă accepta așa cum sunt. Chiar un monstru.

M-am gândit la ce spusese Jacob, când își pleda cazul înainte să îl atac. *Ai spus că suntem parte unul din viața celuilalt, corect? Că suntem ca o familie. Ai spus că așa trebuie să fim. Așa că... acum suntem. E ceea ce ai vrut.*

Dar nu mi se părea că asta îmi dorisem. Nu chiar. M-am gândit la trecut, la amintirile neclare, încețoșate ale vieții mele ca om. Înapoi la partea cea mai grea – perioada fără Edward, o perioadă atât de neagră, încât încercasem s-o îngrop în minte. Nu-mi aminteam exact cuvintele; îmi aminteam doar că îmi dorisem ca Jacob să fie fratele meu, ca să ne putem iubi unul pe

altul fără nici o îndoială sau suferință. Să fim rude. Dar nu luasem niciodată în calcul prezența unei fiice.

Mi-am amintit cum, mai târziu – într-una dintre multele ocazii în care îi spusesem lui Jacob la revedere –, mă întrebasem cu voce tare cu cine va rămâne în final, cine îi va îndulci viața după tot prin ce trecuse din cauza mea. Spusesem, la un moment dat, că oricine va fi, nu va fi destul de bună pentru el.

Am pufnit, și Edward își ridică o sprânceană în semn de întrebare. Am dat doar din cap.

Dar, oricât îmi va fi dor de prietenul meu, știam că era o problemă mai mare. Oare Sam, Jared sau Quil trăiseră vreo zi fără să-și vadă obiectul fixației lor, Emily, Kim sau Claire? Oare *puteau?* Ce se va întâmpla cu Jacob dacă se separa de Renesmee? Oare va suferi?

Încă mai aveam în mine destulă furie meschină cât să mă bucur, nu pentru suferința lui, ci pentru ideea de a-l vedea departe de Renesmee. Cum se presupunea că o să accept ideea că ea îi aparține lui Jacob, când abia mi se părea că îmi aparține mie?

Agitația de pe verandă îmi întrerupse gândurile. I-am auzit ridicându-se, apoi au intrat pe ușă. Exact în același moment, Carlisle coborî scările cu mâinile pline de lucruri ciudate – un centimetru și un cântar. Jasper veni iute lângă mine. De parcă ar fi răspuns la un semnal care mie îmi scăpase, până și Leah se așeză afară și privi prin fereastră cu o expresie de parcă ar fi așteptat ceva familiar, dar și complet neinteresant.

– Trebuie să fie ora șase, spuse Edward.

– Și? am întrebat, cu ochii fixați pe Rosalie, Jacob și Renesmee.

Stăteau în pragul uşii, Renesmee în braţele lui Rosalie. Rose părea precaută. Jacob avea un aer tulburat. Renesmee era frumoasă şi nerăbdătoare.

– E timpul s-o măsurăm pe Ness... ăăă, Renesmee, explică Carlisle.

– Aha. Faceţi asta în fiecare zi?

– De patru ori pe zi, mă corectă Carlisle absent, făcându-le semn celorlalţi să se aşeze pe canapea.

Mi s-a părut c-o văd pe Renesmee oftând.

– De patru ori? În fiecare zi? De ce?

– Încă mai creşte foarte repede, îmi murmură Edward, cu voce joasă şi neliniştită.

Mă strânse de mână, cu celălalt braţ prinzându-mă strâns de talie, de parcă ar fi avut nevoie de sprijin.

Nu mi-am putut lua ochii de la Renesmee, să îi văd expresia.

Părea perfectă, complet sănătoasă. Pielea ei strălucea ca alabastrul în lumină; obrajii îi erau ca două petale de trandafiri. Nu se putea să fie ceva în neregulă cu o asemenea frumuseţe strălucitoare. Nu se putea să fie în viaţa ei ceva mai periculos decât mama ei. Nu?

Diferenţa dintre copilul pe care eu îl născusem şi cel pe care îl reîntâlnisem cu o oră în urmă ar fi fost evidentă pentru oricine. Diferenţa dintre Renesmee de acum o oră şi Renesmee din acel moment era mai subtilă. Ochii unui om nu ar fi detectat-o. Dar exista.

Corpul îi era un pic mai lung. Doar o idee mai slab. Faţa nu-i mai era chiar atât de rotundă; era vag mai ovală. Buclele îi atârnau cu o şaisprezecime de centimetru mai jos pe umeri. Se întinse docilă în braţele lui Rosalie, în timp ce Carlisle întinse centimetrul de-a lungul ei şi apoi îl folosi ca să îi măsoare capul. Nu lua notiţe. Avea o memorie excelentă.

Eram conștientă că Jacob își ținea brațele încrucișate la piept, la fel de strâns cum Edward mă ținea pe mine. Sprâncenele lui dese erau adunate într-o singură linie deasupra ochilor adânci.

Se dezvoltase de la doar o celulă, la un bebeluș de dimensiuni normale în câteva săptămâni. Arăta de parcă avea un an la doar câteva zile de la naștere. Dacă rata de creștere se menținea...

Mintea mea de vampir nu avea probleme cu matematica.

– Ce facem? am șoptit, îngrozită.

Brațele lui Edward se încordară. Înțelegea exact ce întreb.

– Nu știu.

– Încetinește, murmură Jacob printre dinți.

– Mai avem nevoie de câteva zile de măsurători ca să stabilim un tipar, Jacob. Nu pot face promisiuni.

– Ieri a crescut cu cinci centimetri. Azi cu mai puțin.

– Mai puțin cu optzeci de milimetri, dacă măsurătorile mele sunt corecte, spuse Carlisle încet.

– Fii corect, doctore, spuse Jacob, făcând cuvintele să sune aproape amenințătoare.

Rosalie înțepeni.

– Știi că fac tot posibilul, îl asigură Carlisle.

Jacob oftă.

– Cred că atât pot să cer.

M-am simțit din nou iritată, de parcă Jacob mi-ar fi furat replicile – și le spunea greșit.

Și Renesmee părea iritată. Începu să se agite, apoi ridică mâna poruncitoare către Rosalie. Rosalie se aplecă, astfel încât Renesmee să îi poată atinge fața. După o secundă, Rose oftă.

– Ce vrea? întrebă Jacob, furându-mi iar replica.

– Pe Bella, desigur, îi spuse Rosalie, iar cuvintele ei îmi trimiseră un val de căldură în corp. Apoi se uită la mine. Cum te simți?

– Sunt îngrijorată, am recunoscut.

Edward mă strânse ușor în brațe.

– Toți suntem. Dar nu la asta m-am referit.

– Mă controlez, am spus.

Numai la sete nu mă gândeam eu în acel moment! Și oricum, Renesmee mirosea bine, dar nu a ceva de mâncare.

Jacob își mușcă buza, dar nu făcu nici o mișcare s-o oprească pe Rosalie care mi-o oferi pe Renesmee. Jasper și Edward se agitară puțin, dar fără a interveni. Îmi dădeam seama cât de tensionată e Rose și m-am întrebat cum simte Jasper atmosfera din cameră. Sau se concentra atât de mult pe mine, încât nu-i mai simțea pe ceilalți?

Renesmee se întinse după mine în momentul în care m-am întins și eu după ea, cu un zâmbet care îi lumina chipul. Se potrivi cu ușurință în brațele mele, ca și cum acestea fuseseră făcute doar pentru ea. Imediat își puse mânuța mică și fierbinte pe obrazul meu.

Deși eram pregătită, tot m-a făcut să tresar când am văzut acea amintire ca o viziune în ochii mei. Atât de luminoasă și colorată, dar și complet transparentă.

Își amintea cum îl atacasem pe Jacob în curtea din față și cum sărise Seth între noi. Nu păream *eu*, acest prădător grațios care țâșnea ca o săgeată dintr-un arc. Trebuia să fie altcineva. Asta m-a făcut să mă simt mai puțin vinovată, în timp ce Jacob stătea acolo fără să se apere, cu mâinile ridicate în fața lui. Mâini care nu îi tremurau.

Edward chicoti, privind gândurile lui Renesmee odată cu mine. Apoi, am tresărit amândoi când am auzit oasele lui Seth pocnind.

Renesmee îmi aruncă un nou zâmbet strălucitor, și amintirile ei nu îl părăsiră deloc pe Jacob, prin toată agitația care a

urmat. Am simțit ceva nou în amintirea ei – nu chiar un sentiment protector, mai degrabă posesiv – în timp ce îl privea pe Jacob. Am avut impresia clară că *se bucura* că Seth se pusese în fața atacului meu. Nu voia ca Jacob să fie rănit. Era *al ei*.

– Mda, minunat, am oftat. Perfect.

– Doar pentru că el are gust mai bun decât noi, ceilalți, mă asigură Edward, cu vocea gâtuită de furie.

– Ți-am spus eu că mă place și ea, mă tachină Jacob, din celălalt colț al camerei, cu ochii pe Renesmee.

Gluma era spusă cu jumătate de gură; linia tensionată a sprâncenelor nu se relaxase deloc.

Renesmee mă atinse pe față nerăbdătoare, solicitându-mi atenția. O altă amintire: Rosalie periindu-i cu blândețe fiecare zuluf de păr. Era plăcut.

Carlisle și centimetrul lui, știind că trebuie să se întindă și să stea liniștită. Nu era interesant pentru ea.

– Se pare că îți face o recapitulare la tot ce ai pierdut, comentă Edward la urechea mea.

Am strâmbat din nas la următoarea amintire. Mirosul care venea dintr-o cană ciudată de metal – îndeajuns de tare încât să nu poată fi mușcată ușor – îmi provocă o senzație de arsură în gât. Au.

Apoi Renesmee dispăru din brațele mele, acum strânse la spate. Nu m-am luptat cu Jasper; m-am uitat doar la fața înspăimântată a lui Edward.

– Ce-am făcut?

Edward se uită la Jasper în spatele meu, apoi din nou la mine.

– Dar își amintea setea, murmură Edward, încruntându-se. Își amintea gustul de sânge.

Brațele lui Jasper le strânseră mai tare pe ale mele. O parte din creierul meu observă că nu mă deranja lucrul ăsta și nici

nu mă durea, așa cum i s-ar fi întâmplat unui om. Era doar enervant. Eram sigură că puteam să mă eliberez, dar n-am făcut-o.

– Da, am recunoscut eu. Și?

Edward se încruntă la mine pentru o secundă, apoi expresia i se relaxă. Începu să râdă.

– Și nimic, se pare. Eu am exagerat de data asta. Jazz, dă-i drumul!

Mâinile care mă țineau dispărură. M-am întins după Renesmee imediat ce am fost liberă. Edward mi-o înmână fără ezitare.

– Nu pot să înțeleg, spuse Jasper. Nu mai pot suporta.

Am privit cu surprindere cum Jasper iese pe ușa din spate. Leah se deplasă ca să îi lase o zonă largă liberă, în timp ce acesta se duse spre râu și îl traversă cu un singur salt.

Renesmee îmi atinse gâtul repetând scena plecării la perfecțiune, ca o reluare aproape instantanee. Îi puteam simți întrebarea din minte, ca un ecou al întrebării mele.

Trecusem deja peste șocul darului ei ciudat. Era parte din ea, aproape naturală. Poate că acum, când eu însămi eram parte din supranatural, nu aveam să mai fiu niciodată sceptică.

Dar ce era în neregulă cu Jasper?

– Se va întoarce, răspunse Edward, fie mie, fie lui Renesmee, nu eram sigură. Are nevoie doar de un moment ca să își regândească perspectiva asupra vieții.

La colțurile gurii lui începea să se mijească un zâmbet.

Încă o amintire umană – în care Edward îmi spunea că Jasper se va simți mai bine în pielea lui dacă „îmi va fi greu să mă adaptez" la viața de vampir. Asta în contextul unei discuții despre câți oameni voi omorî în primul meu an ca nou-născut.

– E supărat pe mine? am întrebat încet.

– E supărat pe sine însuşi, nu pe tine, Bella. E îngrijorat cu privire la... profeţiile care se îndeplinesc, s-ar putea spune.

– Cum aşa? întrebă Carlisle înainte să apuc eu să întreb.

– Se întreabă dacă nebunia nou-născutului e într-adevăr atât de dificil de evitat pe cât am crezut noi mereu, sau dacă, cu atitudinea şi concentrarea potrivită, oricine se poate descurca la fel de bine ca Bella. Chiar şi acum – poate că acceptă lucrurile atât de greu pentru că el crede că e natural şi inevitabil. Poate că, dacă s-ar aştepta la mai multe, s-ar ridica la înălţimea aşteptărilor. Îl faci să pună sub semnul întrebării multe convingeri mai vechi, Bella.

– Dar nu e drept, spuse Carlisle. Nu suntem la fel; fiecare se confruntă cu propriile provocări. Poate că tot ceea ce face Bella e dincolo de natural. Poate că ăsta e darul ei, ca să zic aşa.

Am îngheţat surprinsă. Renesmee simţi schimbarea şi mă atinse. Îşi aminti ultima secundă şi se întrebă de ce.

– E o teorie interesantă şi destul de plauzibilă, spuse Edward.

Pentru foarte scurt timp, am fost dezamăgită. Cum? Fără viziuni magice, nici formidabile abilităţi ofensive cum ar fi, ei bine, să arunc fulgere din ochi sau ceva de genul? Nimic de ajutor sau senzaţional?

Apoi mi-am dat seama la ce se referea, dacă „super-puterea" mea nu era altceva decât un autocontrol excepţional.

În primul rând, măcar aveam un dar. Aş fi putut să nu am nimic.

Dar, mai mult decât atât, dacă Edward avea dreptate, puteam sări peste partea de care mă temusem cel mai mult.

Şi dacă nu trebuia să fiu chiar ca un nou-născut? Nu o maşină de ucis, adică. Dacă mă puteam adapta la viaţa familiei Cullen din prima zi? Dacă nu trebuia să mă ascund undeva departe,

pentru un an, să aştept să „cresc"? Dacă, la fel ca şi Carlisle, nu omoram niciodată pe nimeni? Dacă puteam să fiu un vampir bun de la început?

L-aş fi putut vedea pe Charlie.

Am oftat imediat ce realitatea se ivea prin perdeaua de speranţă. Nu-l puteam vedea pe Charlie imediat. Ochii, vocea, chipul perfect. Ce-aş fi putut să îi spun oare; cum aş putea să încep măcar? Eram relativ bucuroasă că aveam o scuză să amân lucrurile pentru o perioadă; oricât de mult mi-aş fi dorit să găsesc o cale să îl păstrez pe Charlie în viaţa mea, eram îngrozită de prima noastră întâlnire. Să îi văd ochii măriţi de uimire în timp ce se uită la noul meu chip, la noua mea piele. Să ştiu că e înfricoşat. Să mă întreb ce explicaţie groaznică i se naşte în minte.

Eram îndeajuns de laşă ca să aştept un an până când ochii mi se vor decolora. Şi eu care credeam că voi fi neînfricată când voi deveni indestructibilă!

– Ai mai văzut vreodată un echivalent al autocontrolului ca talent? îl întrebă Edward pe Carlisle. Chiar crezi că e un dar sau doar un produs al pregătirii ei prealabile?

Carlisle dădu din umeri.

– E oarecum similar cu ceea ce face Siobhan, deşi ea nu l-ar considera un dar.

– Siobhan, prietena ta din familia irlandeză? întrebă Rosalie. Nu ştiam că face ceva special. Credeam că Maggie e cea talentată din familie.

– Da, şi Siobhan crede la fel. Dar are un mod de a-şi stabili scopurile şi apoi aproape de a le... transforma în realitate doar prin voinţa ei. Ea consideră că e doar planificare eficientă, dar eu întotdeauna m-am întrebat dacă nu e mai mult de atât. Când a

inclus-o pe Maggie, de exemplu. Liam era foarte protector, dar Siobhan a vrut să reușească și a reușit.

Edward, Carlisle și Rosalie se făcură comozi pe scaune și își continuară discuția. Jacob se așeză protector lângă Seth, părând plictisit. Din felul în care i se închideau pleoapele, eram sigură că avea să adoarmă imediat.

Am ascultat, dar atenția îmi era împărțită. Renesmee încă îmi mai povestea cum își petrecuse ziua. O țineam în brațe, lângă peretele de sticlă, legănând-o automat în timp ce ne priveam în ochi.

Mi-am dat seama că toți ceilalți nu aveau nici un motiv să se așeze. Eu mă simțeam perfect în picioare. Era la fel de odihnitor ca și cum aș fi stat întinsă în pat. Știam că aș fi capabilă să stau așa fără să mă mișc o săptămână și m-aș simți la fel de relaxată la sfârșitul celor șapte zile, ca în prima zi.

Probabil, se așezaseră din reflex. Oamenilor li s-ar părea ciudat să vadă pe cineva în picioare ore întregi, fără să își schimbe greutatea de pe un picior pe altul. Chiar și acum, am văzut-o pe Rosalie trecându-și degetele prin păr și pe Carlisle încrucișându-și picioarele. Mișcări mărunte, ca să nu stea prea nemișcați, să nu fie prea bătător la ochi. Va trebui să fiu atentă la ce făceau ei și să încep să exersez.

Mi-am mutat greutatea pe piciorul stâng. Mi s-a părut oarecum amuzant.

Poate că doar încercau să mă lase puțin singură cu bebelușul meu – în măsura în care era sigur.

Renesmee îmi povestea despre fiecare întâmplare măruntă a zilei și am avut senzația, din povestioarele ei, că dorea la fel de mult ca mine să aflu totul despre ea. O îngrijora că pierdusem unele lucruri – precum vrăbiile care se apropiaseră de ea țopăind

când o ţinuse Jacob în braţe, amândoi foarte nemişcaţi, lângă unul dintre copacii de cucută uriaşi; păsările nu se apropiau de Rosalie. Sau chestia aia incredibil de scârboasă – lapte praf – pe care Carlisle i-o pusese în cană; mirosea a acru. Sau cântecul pe care i-l fredonase Edward şi care era atât de perfect, încât Renesmee mi-l arătă de două ori; am fost surprinsă că eram prezentă în acea amintire, perfect nemişcată, dar arătând încă destul de rău. M-am cutremurat, amintindu-mi de acea perioadă. Focul acela îngrozitor...

După aproape o oră – ceilalţi încă mai erau adânciţi în discuţiile lor, iar Seth şi Jacob sforăiau împreună pe canapea – amintirile lui Renesmee începură să curgă mai greu. Se înceţoşau puţin pe la margini şi îşi pierdeau firul înainte să ajungă la final. Eram pe punctul de a-l întrerupe pe Edward panicată – era ceva în neregulă cu ea? – când pleoapele îi fluturară şi se închiseră. Căscă, formând cu buzele grăsuţe şi roz un O perfect, iar ochii nu i se mai deschiseră.

Mâna îi căzu de pe faţa mea, alunecând în somn – pleoapele ei erau de un lila pal, precum norii subţiri de la răsărit. Cu grijă să nu o deranjez, i-am pus mâna la loc pe pielea mea şi am ţinut-o acolo curioasă. La început nu am văzut nimic, apoi, după câteva minute, un dans al culorilor, ca un nor de fluturi, se risipi din gândurile ei.

Vrăjită, am privit-o visând. Nu aveau nici un sens visele ei. Doar culori şi forme, şi chipuri. Eram mulţumită de cât de des apărea în inconştientul ei chipul meu – ambele mele chipuri şi cel uman şi chinuit, şi cel nemuritor şi superb. Mai des decât al lui Edward sau Rosalie. Eram pe acelaşi loc cu Jacob; am încercat să nu las asta să mă deranjeze.

Pentru prima dată, am înțeles cum putuse Edward să mă privească dormind noapte după noapte, doar ca să mă audă vorbind. Aș fi fost în stare să stau o veșnicie s-o privesc pe Renesmee visând.

Schimbarea din vocea lui Edward îmi atrase atenția, când se întoarse să privească spre fereastră și spuse:

– În sfârșit.

Noaptea era adâncă și purpurie, dar puteam vedea la fel de departe ca înainte. Nu se ascundea nimic în întuneric; peisajul își schimbase doar culoarea.

Leah, încă supărată, se ridică și se aruncă în tufișuri, exact când Alice apăru pe partea cealaltă a râului. Alice se legănă înainte și înapoi pe o ramură ca un trapezist, cu mâinile lipite de degetele de la picioare, înainte să își arunce corpul într-o tumbă grațioasă peste râu. Esme făcu un salt mai tradițional, în timp ce Emmett o luă direct prin apă, împroșcând atât de departe, încât câțiva stropi loviră ferestrele. Spre surpriza mea, Jasper veni după ei, saltul lui părând mai mic, chiar subtil, în comparație cu ceilalți.

Zâmbetul larg care se întindea pe fața lui Alice îmi era familiar într-un mod vag, ciudat. Brusc, toată lumea începu să îmi zâmbească – Esme dulce, Emmett încântat, Rosalie un pic îngâmfată, Carlisle indulgent și Edward nerăbdător.

Alice sări în cameră înaintea celorlalți, cu mâna întinsă în față, nerăbdarea aproape formând o aură vizibilă în jurul ei. În palmă avea o cheie obișnuită de alamă, cu o uriașă fundă de satin roz legată în jurul ei.

Îmi întinse cheia și, automat, am strâns-o pe Renesmee mai bine cu brațul drept ca să îmi întind mâna stângă. Alice îmi puse cheia în palmă.

– La mulți ani! ciripi ea.

Am dat ochii peste cap.

– Nimeni nu începe să numere chiar din ziua nașterii, i-am reamintit. Prima zi de naștere e după un an, Alice.

Rânjetul îi deveni superior.

– Nu-ți sărbătorim ziua de naștere ca vampir. Nu încă. Suntem în 13 septembrie, Bella. Împlinești nouăsprezece ani!

24. SURPRIZĂ

– Nu. Nu se poate! Am scuturat cu îndârjire din cap şi apoi am aruncat o privire spre chipul acoperit de un zâmbet îngâmfat al soţului meu care avea doar şaptesprezece ani. Nu, asta nu se pune. Am încetat să îmbătrânesc cu trei zile în urmă. O să am optsprezece ani pentru totdeauna.

– Mă rog, spuse Alice, ignorându-mi protestul ridicând scurt din umeri. Te sărbătorim oricum, aşa că suportă.

Am oftat. Chiar n-avea nici un rost să mă cert cu Alice.

Zâmbetul i se lăţi imposibil de mult când îmi citi consimţământul din privire.

– Eşti gata să îţi deschizi cadoul? cântă Alice.

– Cadourile, corectă Edward, şi scoase din buzunar o altă cheie – mai lungă şi argintie, cu o fundă mai mică, albastră.

M-am străduit să nu-mi dau ochii peste cap. Mi-am dat imediat seama de unde era această cheie – maşina „de după". M-am întrebat dacă n-ar trebui să mă simt încântată. Se părea că, totuşi, transformarea în vampir nu mă făcuse brusc interesată de maşinile sport.

– Al meu mai întâi, spuse Alice, apoi scoase limba, prevăzând răspunsul.

– Al meu e mai aproape.

– Dar uită-te cum e îmbrăcată. Cuvintele lui Alice erau aproape gemute. M-a chinuit toată ziua. Asta e clar o prioritate.

M-am încruntat întrebându-mă cum m-ar putea îmbrăca o cheie? Îmi luase un cufăr întreg?

– Știu – tragem la sorți, sugeră Alice.

Jasper chicoti și Edward oftă.

– De ce nu-mi spui tu cine câștigă? spuse Edward cu jumătate de gură.

Alice radia satisfăcută.

– Eu câștig. Excelent.

– E probabil mai bine să așteptăm până mâine-dimineață, oricum. Edward îmi zâmbi strengărește, apoi încuviință din cap spre Jacob și Seth, care păreau că vor dormi toată noaptea; m-am întrebat de când nu mai dormiseră, de data asta. Cred că ar fi mai amuzant dacă Jacob ar fi treaz la marea inaugurare, nu crezi? Pentru ca măcar cineva de acolo să arate destul entuziasm?

I-am zâmbit. Mă cunoștea foarte bine.

– Ura, intonă Alice. Bella, las-o pe Ness... pe Renesmee lui Rosalie.

– Unde doarme de obicei?

Alice dădu din umeri.

– În brațe la Rose. Sau la Jacob. Sau la Esme. Înțelegi tu. N-a fost lăsată jos niciodată. Va fi cea mai răsfățată copilă semivampir din toată istoria.

Edward râse, în timp ce Rosalie o luă pe Renesmee în brațe cu grijă.

– E și cea mai ne-răsfățată copilă semivampir din toată istoria, spuse Rosalie. Ăsta e avantajul de a fi unică.

Rosalie îmi zâmbi și m-am bucurat să văd că noua noastră prietenie încă mai era prezentă în zâmbetul ei. Nu fusesem foarte sigură că va dura, după ce viața lui Renesmee nu va mai fi

legată de a mea. Dar poate că luptasem de aceeași parte a baricadei îndeajuns de mult timp cât să fim prietene pentru totdeauna. Făcusem, într-un final, aceeași alegere pe care ar fi făcut-o și ea, dacă ar fi fost în locul meu. Lucru care părea să îi fi șters toate celelalte resentimente.

Alice îmi îndesă cheia cu fundă în mână, apoi mă apucă de cot și mă conduse spre ușa din spate.

– Hai să mergem, hai să mergem, cântă ea.

– E afară?

– Oarecum, spuse Alice, împingându-mă înainte.

– Bucură-te de cadou, spuse Rosalie. E de la noi toți. Mai ales de la Esme.

– Nu veniți și voi?

Îmi dădeam seama că nu se mișcase nimeni.

– Îți dăm ocazia să îl apreciezi singură, spuse Rosalie. Ne poți povesti... mai târziu.

Emmett izbucni în râs. Ceva din râsul lui mă făcu să mă simt de parcă aș fi roșit, deși nu eram sigură de ce.

Mi-am dat seama că multe lucruri care mă priveau – cum ar fi că uram cu adevărat surprizele și că nu-mi plăceau cadourile, în general – nu se schimbaseră deloc. A fost o ușurare să descopăr cât de multe dintre trăsăturile mele esențiale mă urmaseră în acest corp nou.

Nu mă așteptasem să fiu eu însămi. Am zâmbit larg.

Alice mă trase de cot și nu m-am putut abține să nu zâmbesc în timp ce o urmam în noaptea purpurie. Numai Edward veni cu noi.

– Iată entuziasmul pe care îl căutam, murmură Alice aprobator.

Apoi îmi dădu drumul, făcu două salturi mici și trecu râul.

– Hai, Bella, strigă de pe partea cealaltă.

Edward sări în același timp cu mine; a fost la fel de amuzant ca și după-amiază. Poate un pic mai amuzant, pentru că noaptea pictase totul în culori noi, bogate.

Alice o luă la goană pe tocuri, conducându-ne spre nord. Era mai ușor să urmez sunetul pașilor ei și dâra proaspătă a mirosului ei decât să o urmăresc din priviri, prin vegetația deasă.

Ca la un semn, se întoarse și se năpusti înapoi spre locul unde mă oprisem.

– Să nu mă ataci, mă avertiză ea și sări lângă mine.

– Ce faci? am întrebat-o agitată, văzând-o strecurându-se în spatele meu și punându-mi mâinile la ochi.

Am avut tentația de a o da la o parte, dar m-am abținut.

– Mă asigur că nu poți vedea.

– Aș putea să mă ocup eu de asta fără atâta teatru, se oferi Edward.

– Ai putea s-o lași să trișeze. Ia-o de mână și condu-o înainte.

– Alice, eu...

– Nu te obosi, Bella. Facem cum vreau eu.

Am simțit degetele lui Edward împletindu-se cu ale mele.

– Doar câteva secunde, Bella. Apoi o să plece să enerveze pe altcineva.

Mă trase după el. Am ținut pasul cu ușurință. Nu-mi era teamă că aș putea lovi un copac; copacul ar fi avut de suferit.

– Ai putea să fii mai recunoscător, îl certă Alice. Darul e atât pentru tine, cât și pentru ea.

– Corect. Mulțumesc din nou, Alice.

– Da, da. Bine. Vocea lui Alice se înălță brusc de nerăbdare. Oprește-te aici. Întoarce-o puțin la dreapta. Da, așa. Bine. Ești gata? chiță ea.

– Sunt gata. Simțeam mirosuri noi, care îmi stârneau interesul, crescându-mi curiozitatea. Mirosuri care nu-și aveau locul

în adâncul pădurii. Caprifoi. Fum. Trandafiri. Rumeguș? Și ceva metalic. Bogăția pământului, săpat și răscolit. M-am aplecat spre necunoscut.

Alice sări din spatele meu, eliberându-mi ochii din strânsoare.

Am studiat întunericul violet. Acolo, cuibărită într-o poieniță din pădure, se afla o căbănuță de piatră, de un gri-lila în lumina stelelor.

Se potrivea atât de bine în peisaj, încât părea crescută din stâncă, o formațiune naturală. Caprifoiul se cățăra pe un perete ca o rețea, întinzându-se până sus, peste țiglele groase din lemn. Trandafiri de vară târzie înfloreau într-o grădină cât o batistă, sub ferestrele mari și întunecoase. În față se zărea o cărăruie de pietre netede, de culoarea ametistului în lumina nopții, care ducea spre ușa veche cu arcadă din lemn.

Am strâns cheia în palmă, șocată.

– Ce părere ai?

Vocea lui Alice era delicată acum; se potrivea cu liniștea perfectă a decorului de poveste.

Am deschis gura, dar n-am putut articula nimic.

– Esme s-a gândit că ne-ar plăcea să avem un loc al nostru, pentru o vreme, dar nu voia să fim prea departe, murmură Edward. Și adoră orice scuză să renoveze. Locșorul ăsta se dărâma aici, de cel puțin o sută de ani.

Am continuat să privesc uluită, cu gura căscată ca un pește.

– Nu-ți place? Lui Alice îi pică fața. Adică, sunt sigură că am putea s-o aranjăm altfel dacă vrei. Emmett chiar dorea să mai adăugăm o mie de metri pătrați, încă un etaj, coloane și un turn, dar Esme s-a gândit că ți-ar plăcea mai mult așa cum a fost gândită de la început. Vocea începu să i se subțieze și vorbea mai repede: Dacă s-a înșelat, putem să ne reapucăm de lucru. Nu va dura mult...

– Şşş! am reuşit să spun.

Închise gura şi aşteptă. Dură câteva secunde să îmi revin.

– Îmi dăruiţi o casă de ziua mea? am şoptit.

– Ne dăruiesc, mă corectă Edward. Şi nu e decât o căsuţă. Cred că termenul *casă* implică mai mult spaţiu.

– Nu te lua de casa mea, i-am şoptit.

Alice se înveseli.

– Îţi place.

Am dat din cap.

– Îţi place?

Am dat din cap.

– Abia aştept să îi spun lui Esme!

– Ea de ce n-a venit?

Zâmbetul lui Alice păli puţin, se strâmbă un pic, de parcă pusesem o întrebare la care era greu de răspuns.

– O, ştii tu... îşi amintesc cu toţii cum reacţionezi la cadouri. Nu doreau să pună prea mare presiune pe tine să îţi placă.

– Dar evident că îmi place. Cum să nu-mi placă?

– O să le facă plăcere. Mă mângâie pe braţ. În altă ordine de idei, garderoba ta e plină. Foloseşte-o cu înţelepciune. Şi... Cred că asta e tot.

– Nu intri?

Făcu relaxată câţiva paşi înapoi.

– Edward ştie drumul. Trec... mai târziu. Sună-mă dacă nu te descurci cu hainele. Îmi aruncă o privire nesigură, apoi zâmbi. Jazz vrea să vânăm. Pa, pa!

Ţâşni printre copaci în cel mai graţios mod.

– Ce ciudat, am spus când sunetul paşilor ei dispăruseră complet. Sunt chiar aşa de rău? Nu trebuia să stea departe de mine. Acum mă simt vinovată. Nici măcar nu le-am mulţumit cum trebuie. Ar trebui să ne întoarcem, să îi spunem lui Esme...

– Bella, nu fi prostuță. Nimeni nu crede că ești așa de sălbatică.

– Și atunci ce...

– Puțin timp doar pentru noi e celălalt cadoul al lor. Alice încerca să fie subtilă.

– Aha!

Doar de-atât a fost nevoie ca să dispară casa din imagine. Am fi putut fi oriunde. N-am mai văzut copacii sau pietrele, sau stelele. Doar pe Edward.

– Hai să îți arăt ce au făcut, spuse el, luându-mă de mână.

Oare nu-și dădea seama că un curent electric îmi trecea prin corp, ca și cum aș fi făcut o injecție cu adrenalină?

Din nou m-am simțit ciudat, așteptând reacții de care corpul meu nu mai era capabil. Inima ar fi trebuit să-mi bubuie ca o locomotivă pe cale să ne lovească. Asurzitor. Obrajii mei ar fi trebuit să fie de un roșu aprins.

Și, dacă tot veni vorba, ar fi trebuit să fiu epuizată. Fusese cea mai lungă zi din viața mea.

Am râs – mai mult șocată – când mi-am dat seama că această zi nu se va sfârși niciodată.

– Pot să aud și eu gluma?

– Nu e una foarte bună, i-am spus în timp ce mă conducea spre ușa mică și arcuită. Mă gândeam doar – azi e prima și ultima zi din eternitate. E cam greu să concep așa ceva. Chiar dacă am atâta capacitate de gândire.

Am râs din nou.

El chicoti împreună cu mine. Întinse mâna spre clanță, așteptând să fac eu onorurile. Am băgat cheia în broască și am răsucit-o.

– Ești așa de naturală, Bella; uit cât de ciudat trebuie să fie totul pentru tine. Mi-aș dori să pot *auzi*.

Se aplecă și mă ridică în brațe atât de repede, încât nici nu mi-am dat seama – și asta era cu adevărat ceva.

– Hei!

– Trecutul pragului face parte din îndatoririle mele, îmi reaminti el. Dar din curiozitate. Spune-mi la ce te gândești acum.

Deschise ușa și păși în sufrageria mică de piatră, iar ușa se închise la loc în urma noastră, cu un scârțâit abia perceptibil.

– La toate, i-am spus. La toate în același timp, știi. Lucruri bune și lucruri care mă îngrijorează, și lucruri care sunt noi. La felul în care folosesc prea multe superlative în gând. Chiar acum mă gândesc că Esme e o artistă. E perfect!

Sufrageria căsuței părea desprinsă dintr-un basm. Podeaua era un joc nebunesc de pietre netede și plate. Tavanul jos avea grinzi lungi, de care cineva la fel de înalt ca Jacob s-ar fi lovit cu siguranță cu capul. Pereții erau dintr-un lemn în culori calde, în unele locuri, sau din mozaicuri de piatră, în altele. Șemineul tip stup din colț adăpostea resturile unui foc mocnit. Era lemn de plută pus pe foc – flăcările mici erau albastre și verzi de la sare.

Căsuța era mobilată eclectic, piesele erau diferite, totuși armonizându-se. Un scaun părea vag medieval, iar un taburet scund de lângă foc era mai nou, în timp ce biblioteca plină de cărți, de lângă fereastra mai îndepărtată, îmi amintea de filmele a căror acțiune avea loc în Italia. Cumva, fiecare piesă se potrivea cu celelalte ca într-un uriaș puzzle tridimensional. Pe pereți erau câteva tablouri pe care le-am recunoscut – câteva dintre preferatele mele din casa mare. Originale neprețuite, fără îndoială, dar păreau să aparțină acestui loc, la fel ca și celelalte lucruri.

Era un loc unde oricine putea crede că magia există. Un loc unde te așteptai să intre pe ușă Albă-ca-Zăpada cu mărul ei în

mână, sau un inorog să se oprească și să ciugulească din tufele de trandafiri.

Edward se gândise mereu că aparține lumii poveștilor de groază. Desigur, știusem că se înșală amarnic. Era evident că locul lui e *aici*. Într-un basm.

Iar acum eram și eu în aceeași poveste cu el.

Eram pe punctul de a profita de faptul că nu mă lăsase încă jos din brațe și că fața lui amețitor de frumoasă era doar la câțiva centimetri de mine când l-am auzit spunând:

– Avem noroc că Esme s-a gândit să mai adauge încă o cameră. Nimeni nu plănuise apariția lui Ness... Renesmee.

M-am încruntat, cu gândurile atrase pe o cale mai puțin plăcută.

– Nu și tu, m-am plâns eu.

– Scuze, iubito. Știi, îl aud tot timpul. Mă molipsesc și eu.

Am oftat. Bebelușul meu, monstrul marin. Poate că nu aveam cum să împiedic asta. Ei bine, *eu* n-aveam de gând să cedez.

– Sunt sigură că ești nerăbdătoare să vezi garderoba. Sau cel puțin o să îi spun lui Alice că ai studiat-o, ca să se simtă bine.

– Ar trebui să îmi fie teamă?

– Ar trebui să fii îngrozită.

Mă purtă în brațe printr-un coridor îngust de piatră, cu arcade mici pe tavan, ca un castel miniatural numai al nostru.

– Aceasta va fi camera lui Renesmee, spuse el, arătând spre o cameră goală, cu o podea din lemn deschis la culoare. Nu au avut timp să facă prea multe aici, cu toată tevatura cu vârcolacii furioși...

Am râs încet, uimită de cât de repede se transformase totul în bine, când totul părea atât de groaznic, cu doar o săptămână în urmă.

La naiba cu Jacob care făcuse totul perfect folosind tocmai *această cale*.

– Aici e camera noastră. Esme a încercat să ne aducă puțin din insula ei aici. A ghicit că o să ne placă.

Patul era imens și alb, cu nori de voal plutind din baldachin până la podea. Podeaua din lemn deschis la culoare se potrivea cu cea din camera alăturată și mi-am dat seama că era exact de culoarea nisipului de pe plajă. Pereții aveau culoarea aceea albastră spre albă a unei zile însorite de vară, iar peretele din spate era împodobit cu uși mari de sticlă, care se deschideau către o mică grădină ascunsă. Trandafiri agățători și un iaz mic și rotund, neted ca oglinda și mărginit de pietre strălucitoare. Un ocean minuscul și calm, doar pentru noi.

– O, doar atât am putut să spun.

– Știu, șopti el.

Am stat acolo un minut, amintindu-ne. Deși amintirile erau omenești și cufundate în ceață, puseseră complet stăpânire pe mine.

Mă privi zâmbind larg, apoi râse.

– Garderoba e după ușile acelea duble. Trebuie să te avertizez – e mai mare decât camera asta.

Nici n-am privit spre uși. Nu mai era nimic pe lumea asta în afară de el – brațele lui strânse în jurul trupului meu, respirația lui dulce pe fața mea, buzele la doar câțiva centimetri de mine – și nimic nu mă mai putea distrage acum, fie că aș fi fost vampir nou-născut sau nu.

– O să îi spunem lui Alice că am alergat direct la garderobă, am șoptit, înnodându-mi degetele în părul lui și trăgându-mă mai aproape de el. O să îi spunem că am petrecute ore întregi acolo, probând taine. O să *mințim*.

Intră în jocul meu imediat sau poate că era deja pregătit și mă lăsase doar să mă bucur de cadoul meu, ca un adevărat domn. Îmi trase fața spre a lui brusc aproape feroce, gemând ușor. La auzul geamătului lui, m-am cutremurat din rărunchi, de parcă aș fi fost străbătută de un curent electric, și nu mă puteam apropia îndeajuns de mult de el, îndeajuns de repede.

Am auzit hainele sfâșiindu-se în mâinile noastre și am fost bucuroasă că ale *mele*, cel puțin, erau deja rupte. Nici ale lui n-au rezistat mai mult. Mi se părea aproape o impolitețe să ignor frumosul pat alb, dar, pur și simplu, nu aveam timp să ajungem până acolo.

A doua noastră lună de miere nu a fost ca prima.

Perioada petrecută împreună pe insulă fusese apogeul vieții mele de om. Punctul ei culminant. Fusesem atât de pregătită să îmi mai prelungesc viața de om doar ca să mai păstrez încă puțin ceea ce trăiam cu el. Pentru că partea fizică nu avea să mai fie niciodată la fel.

Dar, după o zi precum cea de azi, ar fi trebuit să ghicesc că va fi mai bună.

Îl puteam aprecia cu adevărat acum – puteam vedea bine fiecare contur frumos al feței lui perfecte, al corpului lui zvelt și fără cusur, cu ochii mei acum mai puternici, fiecare unghi și fiecare linie. Îi puteam gusta aroma pură și vie pe limba mea și puteam simți mătasea incredibilă a pielii lui de marmură sub degetele mele sensibile.

Iar pielea mea era atât de sensibilă sub mâinile lui!

Era complet nou, o persoană diferită, în timp ce trupurile noastre se împleteau grațios într-unul singur, pe podeaua de culoarea nisipului. Fără precauții, fără rețineri. Fără frică, mai ales fără frică. Ne puteam iubi *împreună* – amândoi participanți activi. În sfârșit, egali.

Ca și sărutările noastre de mai devreme, fiecare atingere era mai mult decât fusesem eu obișnuită. Fusese atât de reținut înainte! Din necesitate în acel moment, dar nu-mi venea să cred cât pierdusem.

Am încercat să nu uit că eram mai puternică decât el, dar îmi era greu să mă concentrez pe ceva, având în vedere senzațiile atât de intense, care îmi atrăgeau atenția într-un milion de zone diferite ale corpului meu, în fiecare secundă; dacă îl răneam, nu se plângea.

O foarte, foarte mică parte din gânduri erau preocupate de situația neobișnuită în care ne aflam. Nu aveam să obosesc niciodată, și nici el. Nu trebuia să ne tragem sufletul, să ne odihnim, să mâncăm sau chiar să mergem la toaletă; nu mai aveam nevoi lumești. El avea cel mai frumos și mai perfect corp din lume și era numai pentru mine, și nu mi se părea că voi ajunge vreodată într-un punct în care să mă gândesc: *Gata, mi-a ajuns pentru azi.* Aveam să doresc mereu mai mult. Și ziua nu avea să se termine. Deci, într-o asemenea situație, cum ne-am fi putut *opri* vreodată?

Nu m-a deranjat deloc faptul că nu găseam răspuns.

Atenția mi-a fost oarecum distrasă când cerul a început să se lumineze. Micul ocean de afară deveni din negru gri, iar o ciocârlie începu să cânte undeva foarte aproape – poate că avea cuib în trandafiri.

– Nu-ți lipsește? l-am întrebat când nu s-a mai auzit ciocârlia.

Nu era prima oară când vorbeam, dar nici nu era vorba de o conversație, mai exact.

– Ce să-mi lipsească? murmură el.

– Totul – căldura, pielea moale, mirosul delicios... Eu nu pierd nimic, dar mă întrebam dacă nu e puțin trist că tu pierzi.

Râse, încet și delicat.

– Ar fi greu de găsit pe cineva mai puțin trist decât mine acum. Imposibil, m-aș aventura să zic. Nu mulți oameni primesc tot ce și-au dorit, plus toate lucrurile pe care nu s-au gândit să le ceară, în aceeași zi.

– Eviți întrebarea?

Își lipi palma de obrazul meu.

– *Ești* caldă, îmi spuse el.

Era adevărat, oarecum. Pentru mine, mâna lui era caldă. Nu era la fel ca pielea fierbinte a lui Jacob, dar era mai plăcut. Mai natural.

Apoi își trecu degetele foarte încet pe fața mea, mângâindu-mi obrazul și apoi gâtul și iar până în jos, pe talie. Devenisem puțin nerăbdătoare.

– *Ești* moale.

Degetele lui erau ca mătasea pe pielea mea, așa că mi-am dat seama la ce se referea.

– Cât despre miros, ei bine, n-aș spune că mi-e dor de el. Îți amintești mirosul excursioniștilor de la vânătoare?

– Încerc foarte tare să nu-mi amintesc.

– Imaginează-ți cum ar fi să săruți așa ceva.

Gâtul mi s-a umplut de flăcări, de parcă aș fi inspirat dintr-un balon cu aer cald.

– *O!*

– Exact. Așa că răspunsul e nu. Sunt, pur și simplu, bucuros pentru că nu îmi lipsește nimic. Nimeni nu are mai mult decât am eu acum.

Eram pe punctul de a-l informa că exista o excepție, dar buzele îmi deveniră brusc foarte ocupate.

Când mica piscină împrumută culoarea perlei odată cu răsăritul, m-am gândit la altă întrebare pentru el.

– Cât timp durează asta? Vreau să zic, Carlisle și Esme, Em și Rose, Alice și Jasper – nu-și petrec toată ziua încuiați în cameră. Ies în public, complet îmbrăcați, tot timpul. *Dorința* asta... se mai domolește vreodată? M-am răsucit mai aproape de el – aș fi crezut că nu e cu putință să fiu aproape de el, de fapt – ca să îl fac să înțeleagă la ce mă refer.

– E dificil de spus. Toată lumea e diferită și, ei bine, până acum tu ești cea mai diferită dintre toți. Vampirul tânăr obișnuit e prea obsedat de sete ca să mai observe și altceva o vreme. Asta nu pare să se aplice la tine. În cazul vampirului obișnuit, totuși, după acel prim an, își fac apariția și alte nevoi. Nici setea și nici orice altă dorință nu dispare cu adevărat. E, pur și simplu, o chestiune de echilibru, de a învăța cum să îți organizezi prioritățile și de a reuși...

– Cât timp?

Zâmbi, strâmbând un pic din nas.

– Rosalie și Emmett au fost cei mai groaznici. A durat un deceniu întreg până când am putut suporta să fiu pe o rază de opt kilometri lângă ei. Până și Carlisle și Esme au avut probleme în a-i suporta. Până la urmă, au dat fericitul cuplu afară din casă. Esme le-a construit și lor o casă. Era mai mare decât asta, dar, oricum, Esme știe ce îi place lui Rose și știe ce îți place ție.

– Deci, după zece ani? Eram destul de sigură că Rosalie și Emmett nu erau mai grozavi decât noi, dar aș fi părut încrezută dacă aș fi pariat că noi vom trece de zece ani. Și și-au revenit la normal? Cum sunt acum?

Edward zâmbi din nou.

– Păi, nu sunt sigur ce înțelegi prin normal. Mi-ai văzut familia ducându-și viața într-un mod aparent uman, dar ai dormit nopțile. Îmi făcu din ochi. Ai o grămadă de timp liber când nu trebuie să dormi. E destul de ușor să... îți satisfaci interesele.

E motivul pentru care eu sunt cel mai bun muzician din familie, de ce – pe lângă Carlisle – am citit cele mai multe cărți, am studiat cele mai multe științe, vorbesc fluent cele mai multe limbi... Emmett ți-ar spune că sunt un știe-tot pentru că citesc gândurile, dar adevărul e că, pur și simplu, am avut *foarte mult* timp liber.

Am râs împreună, iar mișcarea provocă senzații interesante prin modul în care erau conectate trupurile noastre, încheind astfel eficient conversația.

25. FAVOAREA

Ceva mai târziu, Edward îmi reaminti prioritățile.

A fost nevoie doar de un cuvânt.

– Renesmee...

Am oftat. Se va trezi în curând. Probabil era aproape șapte dimineața. Oare mă va căuta? Deodată, ceva asemănător cu panica îmi îngheță corpul. Oare cum va arăta azi?

Edward simți stresul care mă cuprinsese.

– E în regulă, iubito. Îmbracă-te și ne întoarcem în două secunde.

Probabil arătam ca un personaj de desene animate, când am sărit în picioare, și, din nou, m-am uitat la el – corpul lui de diamant sclipind slab în lumina difuză – și, din nou, departe spre vest, unde aștepta Renesmee, apoi iar la el, apoi înapoi spre ea, întorcând capul dintr-o parte în alta de vreo șase ori într-o secundă. Edward zâmbi, dar nu râse; era un bărbat puternic.

– Totul e o problemă de echilibru, iubito. Ești atât de pricepută la toate astea, încât nu-mi imaginez că îți va lua prea mult timp să le aranjezi pe toate.

– Și avem toată noaptea la dispoziție, nu?

Zâmbi mai larg.

– Crezi că aș suporta să te las să te îmbraci dacă nu ar fi așa?

Asta trebuia să fie de ajuns să mă ajute să trec de o nouă zi. Voi echilibra această dorință copleșitoare, devastatoare, ca să pot fi o bună... Era greu să mă gândesc la cuvânt. Deși Renesmee era foarte reală, o prezență vie în viața mea, încă era greu să mă gândesc la mine însămi ca la o *mamă*. Bănuiesc că oricine s-ar simți la fel, totuși, fără nouă luni în care să se obișnuiască cu ideea. Și cu un copil care se schimbă cu fiecare oră care trece.

Gândul la dezvoltarea accelerată a lui Renesmee mă neliniști din nou, într-o secundă. Nici măcar nu m-am oprit la ușile duble, împodobite cu sculpturi, ca să îmi trag sufletul, înainte să aflu ce făcuse Alice. Am năvălit înăuntru, decisă să mă îmbrac cu primele lucruri pe care puneam mâna. Ar fi trebuit să știu că nu avea să fie ușor.

– Care sunt ale mele? am aruncat vorbele printre dinți.

Așa cum mi se spusese, camera era mai mare decât dormitorul meu. Probabil că era mai mare decât tot restul casei, dar ar fi trebuit s-o străbat la pas, ca să fiu sigură. Mi-a apărut o imagine în minte cu Alice încercând s-o convingă pe Esme să ignore proporțiile clasice și să permită monstruozitatea asta. M-am întrebat cum de câștigase Alice un astfel de meci.

Hainele era înfășurate în saci, albi imaculați, rând după rând, după rând.

– Din câte știu eu, toate în afară de rândul ăsta de aici – atinse o bară care se întindea de-a lungul jumătății de perete din stânga ușii – sunt ale tale.

– Toate astea?

Ridică din umeri.

– Alice, am spus amândoi în același timp. El îi rostise numele ca o explicație; eu – aproape ca o înjurătură.

– Bine, am mormăit, și am desfăcut fermoarul celui mai apropiat sac. Am mârâit pe sub mustață când am văzut rochia de mătase lungă până la podea – roz bombon.

Ar fi durat toată ziua să găsesc ceva normal de îmbrăcat!

– Lasă-mă să te ajut, se oferi Edward. Adulmecă aerul cu atenție, apoi urmă mirosul până în capătul opus al camerei. Acolo se afla un set de sertare construite în perete. Adulmecă din nou, apoi deschise un sertar. Cu un rânjet triumfător, scoase o pereche de blugi decoloraţi artistic.

M-am grăbit să ajung lângă el.

– Cum ai făcut asta?

– Denimul are propriul miros, la fel ca orice altceva. Acum... țesătură mulată din bumbac?

Își urmă mirosul spre un rastel de haine, scoțând la iveală o bluză albă cu mâneci lungi, pe care o aruncă spre mine.

– Mersi, am spus grăbită. Am inhalat fiecare țesătură, memorând mirosul pentru căutările viitoare prin nebunia pe care o aveam în față. Mi-am amintit mătasea și satinul; le voi evita pe viitor.

Lui i-a luat doar câteva secunde să își găsească hainele – dacă nu l-aș fi văzut dezbrăcat, aș fi jurat că nu era nimic mai frumos pe lume decât Edward îmbrăcat în pantalonii lui kaki și puloverul bej – apoi mă luă de mână. Am țâșnit prin grădină, sărind ușor peste gardul de piatră, și am luat-o la goană spre pădure. Mi-am tras mâna dintr-a lui, ca să ne putem lua la întrecere. Am fost învinsă de data aceasta.

Renesmee era trează; stătea în fund, pe podea, cu Rose și Emmett învârtindu-se în jurul ei, jucându-se cu vreo câteva piese stricate de argintărie. În mână ținea o lingură deformată. Imediat cum mă văzu pe geam, aruncă lingura pe podea – unde lăsă o adâncitură în lemn – și arătă poruncitor spre mine. Cei din jur

râseră; Alice, Jasper, Esme și Carlisle stăteau pe canapea, privind-o de parcă ar fi fost cel mai captivant film.

Am intrat pe ușă când abia începuseră să râdă, am traversat camera cu o săritură și am luat-o în brațe de pe podea în aceeași secundă. Ne-am zâmbit una alteia.

Era schimbată, dar nu atât de mult. Un pic mai înaltă, trăsăturile devenind mai de copil, nu într-atât de bebeluș. Părul îi era mai lung cu șapte milimetri, iar zulufii îi săreau ca arcurile la fiecare mișcare. Îmi lăsasem imaginația s-o ia razna pe drumul de întoarcere și mă gândisem la ce era mai rău. Mulțumită temerilor mele exagerate, aceste mici schimbări erau aproape o ușurare. Chiar și fără măsurătorile lui Carlisle, eram sigură că ritmul de creștere scăzuse.

Renesmee mă mângâie pe obraz. Am tresărit. Îi era foame din nou.

– De cât timp s-a trezit? am întrebat, în timp ce Edward dispăru pe ușa de la bucătărie. Eram sigură că se dusese să îi aducă micul dejun, văzând ceea ce gândise ea, la fel de clar cum o văzusem eu. M-am întrebat dacă el ar fi observat vreodată mica ei ciudățenie, dacă ar fi fost singurul care să o cunoască. Pentru el ar fi fost la fel ca atunci când citea gândurile celorlalți oameni.

– Doar de câteva minute, spuse Rose. Te-am fi sunat imediat. A întrebat de tine – a poruncit, mai degrabă. Esme și-a sacrificat al doilea set de argintărie ca să distreze micul monstru. Rose îi zâmbi lui Renesmee cu atât de multă afecțiune, că vorbele ei nu părură deloc răutăcioase. N-am vrut... ăăă, să vă deranjăm.

Rosalie își mușcă buzele, încercând să nu râdă. Simțeam râsul tăcut al lui Emmett în spatele meu, zguduind casa din temelii cu vibrațiile lui.

Mi-am ținut capul sus.

– O să îți aranjăm camera imediat, i-am spus lui Renesmee. O să-ți placă în căsuță. E magică. Am ridicat privirea către Esme. Mulțumesc, Esme! Tare mult! E absolut perfectă.

Înainte ca Esme să poată răspunde, Emmett începu din nou să râdă – cu voce tare, de data asta.

– Deci, încă mai e în picioare? reuși să spună printre hohote. Credeam că ați transformat-o în moloz până acum. Ce ați făcut noaptea trecută? Ați discutat despre datoria națională?

Se prăpădea de râs.

Am scrâșnit din dinți și mi-am reamintit consecințele negative ale faptului că îmi pierdusem ieri cumpătul. Desigur, Emmett nu era la fel de fragil ca Seth...

Amintindu-mi de Seth, m-am întrebat:

– Unde sunt lupii azi?

Am privit prin peretele de sticlă, pentru că nu văzusem nici urmă de Leah când venisem.

– Jacob a plecat destul de dimineață, îmi spuse Rosalie, încruntându-se puțin. Seth a plecat imediat după el.

– De ce era atât de supărat? întrebă Edward, intrând înapoi în cameră cu cana lui Renesmee.

Trebuie să fi fost mai multe în amintirea lui Rosalie decât văzusem eu pe chipul ei.

Fără să respir, i-am dat-o pe Renesmee lui Rosalie. Poate că aveam un autocontrol de invidiat, dar nici o șansă să fiu în stare s-o hrănesc. Nu încă.

– Nu știu și nici nu-mi pasă, mormăi Rosalie, dar continuă să-i povestească mai pe larg lui Edward. O privea pe Nessie dormind, cu gura căscată, ca un tembel ce e, apoi a sărit, pur și simplu, în picioare fără motiv – pe care să îl observ eu, oricum – și a ieșit în fugă. Eu m-am bucurat că am scăpat de el. Cu

cât mai mult timp petrece aici, cu atât mai mici sunt șansele să scăpăm de miros.

– Rose, o mustră Esme cu blândețe.

Rosalie își dădu părul pe spate.

– Bănuiesc că nu contează. N-o să mai stăm aici multă vreme.

– Eu zic să mergem direct în New Hampshire, să ne instalăm, spuse Emmett, evident continuând o conversație anterioară. Bella e deja înscrisă la Dartmouth. Nu mi se pare că o să îi ia mult timp să se descurce cu școala. Se întoarse spre mine, cu un zâmbet enervant. Sunt sigură că o să fii cea mai bună din clasă... și-așa n-ai nimic altceva de făcut noaptea decât să înveți.

Rosalie chicoti.

Nu te enerva, nu te enerva, mi-am spus în gând. Și apoi am fost mândră de mine că mi-am păstrat calmul.

Așa că am fost destul de surprinsă când l-am văzut pe Edward înfuriindu-se.

Scoase un mârâit – un sunet șocant de aspru – și cea mai neagră furie îi întunecă fața, precum norii de furtună acoperă cerul.

Înainte ca vreunul dintre noi să răspundă, Alice se ridică.

– Ce *face?* Ce face *câinele* ăla de mi-a șters programul pe toată ziua? Nu pot să văd *nimic!* Nu! Îmi aruncă o privire chinuită. Uită-te la tine! *Ai nevoie* de indicații cum să îți folosești garderoba.

Pentru o secundă, i-am fost recunoscătoare lui Jacob pentru orice punea la cale.

Apoi Edward își strânse mâinile în pumni și mârâi:

– A vorbit cu Charlie. Crede că Charlie vine după el. Vine aici. Azi.

Alice rosti ceva ce suna foarte ciudat cu vocea ei melodioasă, feminină, apoi dispăru, ieşind pe uşa din spate.

– I-a spus lui Charlie? am gemut. Dar... nu înţelege? Cum a putut să facă asta? Charlie *nu trebuia* să ştie de mine! Despre vampiri! Asta l-ar condamna şi nici familia Cullen nu l-ar mai putea salva. Nu!

Edward vorbi printre dinţi:

– Jacob vine încoace, acum.

Probabil începuse să plouă mai departe, spre est. Jacob intră pe uşă scuturându-şi părul ud ca un câine, aruncând picături pe covor şi pe canapea, unde acestea formau puncte rotunde, gri pe suprafaţa albă. Dinţii îi sclipeau în spatele buzelor întunecate; ochii îi erau strălucitori şi plini de viaţă. Mergea cu mişcări smucite, de parcă ar fi fost mai mult decât entuziasmat că îi distrusese viaţa tatălui meu.

– Hei, ne salută el, rânjind.

Se lăsase o linişte de mormânt.

Leah şi Seth se strecurară înăuntru după el, în formele lor umane – pentru moment; le tremurau mâinile din cauza tensiunii ce se simţea în încăpere.

– Rose, am spus, întinzând braţele. Fără să spună nimic, Rosalie mi-o dădu pe Renesmee. Am strâns-o tare, lângă inima mea împietrită, ţinând-o ca pe un talisman împotriva ieşirilor nesăbuite. Aveam de gând să o ţin în braţe până când voi fi fost sigură că decizia mea de a-l ucide pe Jacob era, în întregime, bazată pe raţionament, şi nu pe furie.

Ea era foarte liniştită, privind şi ascultând. Cât de mult înţelegea oare?

– Charlie va ajunge aici în curând, îmi spuse Jacob relaxat. Voiam să te anunţ dinainte. Presupun că Alice îţi aduce nişte ochelari de soare sau ceva?

– Presupui prea multe, am scuipat printre dinți. Ce. Ai. *Făcut?*

Zâmbetul lui Jacob șovăi puțin, dar era încă prea entuziasmat ca să răspundă serios.

– Blondina și cu Emmett m-au trezit de dimineață vorbind despre cum o să vă mutați cu toții în cealaltă parte a țării. De parcă vă puteam lăsa să plecați. Charlie era cea mai mare problemă aici, corect? Ei bine, problema e rezolvată.

– Tu *îți dai seama* măcar ce ai făcut? În ce pericol îl pui?

Pufni.

– Nu l-am pus în nici un pericol. Cu excepția ta. Dar tu ai un soi de auto-control supranatural, nu? Nu e la fel de grozav cum e cititul gândurilor, dacă mă întrebi pe mine. Mult mai puțin interesant.

Atunci Edward făcu un pas, țâșnind din celălalt colț al camerei, ca să se așeze în fața lui Jacob. Deși era cu jumătate de cap mai scund decât Jacob, acesta se lăsă pe spate în fața furiei uluitoare a lui Edward, de parcă Edward ar fi fost mai înalt decât el.

– Asta e doar o teorie, javră, se răsti el. Crezi că ar trebui s-o testăm pe Charlie? Te-ai gândit la ce durere fizică o supui pe Bella, chiar dacă rezistă? Sau la durerea emoțională, dacă nu rezistă? Bănuiesc că tot ce se întâmplă cu Bella nu te mai interesează!

Scuipă ultimul cuvânt.

Renesmee își apăsă degetele îngrijorată pe obrazul meu, reluând scena în capul ei, în accente pline de neliniște.

Cuvintele lui Edward spulberară, în sfârșit, dispoziția stranie și agitată a lui Jacob. Rămase cu gura căscată, descumpănit.

– Bella va avea dureri?

– E ca și cum i-ai înfige un fier încins pe gât!

Am tresărit, amintindu-mi mirosul de sânge.

– N-am știut asta, șopti Jacob.

– Atunci poate că ar fi trebuit să întrebi mai întâi, mârâi Edward printre dinți.

– M-ați fi oprit.

– Ar fi *trebuit* să fii oprit...

– Nu e vorba de mine, i-am întrerupt eu. Nu m-am mișcat deloc, încercând s-o țin pe Renesmee în brațe și să-mi păstrez mintea clară. E vorba de Charlie, Jacob. Cum ai putut să îl pui în pericol, în asemenea hal? Îți dai seama că acum nu mai există drum de întoarcere pentru el: moartea sau viața de vampir?

Vocea îmi tremura din cauza lacrimilor pe care ochii mei nu le mai puteau vărsa.

Jacob era încă frământat de acuzațiile lui Edward, ale mele nu păreau să îl deranjeze.

– Calmează-te, Bella. Nu i-am spus nimic din ce nu plănuiai să îi spui tu.

– Dar vine aici!

– Mda, asta e ideea. Nu era și planul tău să îl lași să tragă propriile concluzii greșite? Cred că l-am băgat în ceață rău de tot.

Am luat mâna de pe Renesmee, apoi am strâns degetele la loc, în siguranță.

– Spune repede ce ai de spus, Jacob. N-am răbdarea necesară pentru glumele tale.

– Nu i-am spus nimic despre tine, Bella. Nu chiar. I-am spus despre *mine*. Mă rog, i-am *arătat*, mai degrabă.

– S-a transformat în fața lui Charlie, șuieră Edward.

Am șoptit:

– Ce ai *făcut*?

– E curajos. Curajos ca tine. N-a leşinat, n-a vomitat sau mai ştiu eu ce. Tre' să îţi spun, am fost impresionat. Totuşi, ar fi trebuit să îi vezi faţa când am început să mă dezbrac. A fost de milioane, chicoti Jacob.

– *Dobitocule!* Ai fi putut să îi provoci un infarct!

– Charlie e bine. E puternic. Dacă îmi dai doar un minut, ai să vezi că ţi-am făcut o favoare.

– Ai jumătate din timpul ăsta, Jacob. Vocea îmi era calmă, dar dură. Ai treizeci de secunde să îmi spui fiecare cuvânt înainte să i-o dau pe Renesmee lui Rosalie şi să-ţi smulg capul ăla nenorocit de pe umeri. Seth nu mă va putea opri, de data asta.

– Doamne, Bells! Nu erai aşa melodramatică înainte. E o chestie specifică vampirilor?

– Douăzeci şi şase de secunde.

Jacob îşi dădu ochii peste cap şi se trânti în cel mai apropiat scaun. Mica lui haită se plasă de-o parte şi de alta a lui, nici pe departe atât de relaxaţi precum părea Jacob să fie; ochii lui Leah mă urmăreau, şi avea colţii uşor dezveliţi.

– Deci, am bătut la uşă la Charlie, azi-dimineaţă, şi l-am rugat să vină la o plimbare cu mine. Era nedumerit, dar când i-am spus că e vorba de tine şi că te-ai întors în oraş, a venit după mine în pădure. I-am spus că nu mai eşti bolnavă şi că lucrurile sunt un pic ciudate, dar bune. Era pe punctul de a pleca să te vadă, dar i-am spus că trebuie să îi arăt ceva mai întâi. Şi apoi m-am transformat.

Jacob ridică din umeri.

Scrâşneam din dinţi atât de tare, încât aveam impresia că sunt prinşi într-o menghină.

– Vreau fiecare cuvânt, monstru ce eşti!

– Păi, ai spus că n-am decât treizeci de secunde... bine, bine.

Privirea mea trebuie să îl fi convins că nu aveam chef de bancuri.

– Să văd... M-am transformat la loc și m-am îmbrăcat, și apoi, după ce a început să respire din nou, i-am zis ceva de genul: „Charlie, nu trăiești în lumea în care credeai că trăiești. Vestea bună e că nimic nu s-a schimbat – doar că acum știi. Viața va merge înainte la fel ca întotdeauna. Poți să te prefaci în continuare că nu crezi nimic din toate astea". I-a luat un minut să se adune, apoi a vrut să știe ce se întâmplă de fapt cu tine, cu boala aia rară. I-am spus că, într-adevăr, ai fost bolnavă, dar că acum ești bine – doar că te-ai schimbat un pic în procesul de însănătoșire. A vrut să afle ce înțeleg prin „schimbat" și i-am spus că semeni un pic mai mult ca Esme acum, decât cu Renée.

Edward mârâi în timp ce eu mă uitam la el îngrozită; discuția se îndrepta într-o direcție periculoasă.

– După câteva minute, a întrebat, foarte încet, dacă și tu te-ai transformat într-un animal. Și i-am spus: „Ar vrea ea să fie atât de tare!", chicoti Jacob.

Rosalie oftă dezgustată.

– Am început să îi spun mai multe despre vârcolaci, dar nici n-am apucat să spun tot cuvântul – Charlie m-a întrerupt și mi-a zis că „ar prefera să nu afle detaliile". Apoi a vrut să știe dacă aveai vreo idee în ce te bagi când te-ai măritat cu Edward și eu am spus: „Sigur, a știut tot timpul, de când a venit în Forks". Nu prea i-a plăcut partea asta. L-am lăsat să bată câmpii până a uitat de asta. După ce s-a calmat, a vrut doar două lucruri. A cerut să te vadă, și eu i-am spus că ar fi mai bine dacă mi-ar da un avans ca să-ți explic.

Am tras aer în piept cu putere.

– Care e celălalt lucru pe care l-a vrut?

Jacob zâmbi.

– O să îți placă. Principala lui cerere a fost să i se spună cât mai puțin posibil despre toate astea. Dacă nu e absolut esențial pentru el să știe, atunci țineți-o pentru voi. Să știe doar ce trebuie să știe.

M-am simțit ușurată, pentru prima dată de când Jacob intrase pe ușă.

– Mă pot descurca cu asta.

– Pe lângă asta, ar dori să pretindă că lucrurile sunt normale.

Zâmbetul lui Jacob deveni mai trufaș; probabil bănuia că voi începe să încerc primele semne de recunoștință cam de pe acum.

– Ce i-ai spus despre Renesmee?

M-am străduit să-mi păstrez tonul tăios, să nu se simtă aprecierea ezitantă. Era prematur. Încă mai erau atâtea lucruri de pus la punct. Chiar dacă intervenția lui Jacob scosese de la Charlie o reacție mai bună decât sperasem vreodată...

– A, da. I-am zis că tu și cu Edward ați moștenit o gură de hrănit. Se uită lung la Edward. E pupila voastră orfană – ca Bruce Wayne și Dick Grayson. Jacob pufni. Am crezut că n-o să vă deranjeze să mint. E parte din joc, nu? Edward nu răspunse în nici un fel, așa că Jacob continuă: Charlie era deja mai mult decât șocat în punctul ăsta, dar a întrebat dacă o adoptați. „Ca pe o fiică? Adică eu sunt un fel de bunic?" au fost exact cuvintele lui. I-am spus că da. „Felicitări, tataie" și toate alea. Chiar a zâmbit puțin.

Înțepătura din ochi se întoarse, dar nu din teamă sau neliniște. Charlie zâmbise la ideea de a fi bunic? Charlie o va cunoaște pe Renesmee?

– Dar crește atât de repede, am șoptit.

– I-am spus că e mai specială decât noi toți la un loc, spuse Jacob încet.

Se ridică și veni spre mine, făcându-le semn lui Leah și lui Seth să stea pe loc, atunci când îl urmară. Renesmee se întinse spre el, dar eu am strâns-o mai tare la piept.

– I-am spus: „Crede-mă, nu vrei să știi despre asta. Dar dacă poți ignora părțile mai stranii, o să fii uimit. E cea mai minunată persoană din tot universul". Și, după aia, i-am spus că, dacă trece peste asta, o să rămâneți pe aici o vreme și va avea ocazia să o cunoască mai bine. Dar, dacă e prea mult pentru el, o să plecați. A zis că atât timp cât nimeni nu îl forțează să știe prea multe, o să se descurce.

Jacob se uita la mine pe jumătate zâmbind, așteptând.

– Nu o să îți mulțumesc, i-am spus. Îl expui pe Charlie în continuare unui mare pericol.

– Îmi pare rău că te doare. N-am știut că despre asta e vorba. Bella, lucrurile sunt altfel între noi acum, dar tu vei fi întotdeauna cea mai bună prietenă a mea și te voi iubi mereu. Dar acum te voi iubi așa cum trebuie. În sfârșit am găsit un echilibru. *Amândoi* avem persoane fără de care nu putem trăi.

Zâmbi așa cum numai el putea să o facă.

– Rămânem prieteni?

Oricât de tare am încercat să rezist, a trebuit să zâmbesc și eu. Doar un zâmbet mic.

El îmi întinse mâna: era o ofertă.

Am inspirat adânc și am trecut greutatea lui Renesmee pe un singur braț. Mi-am pus mâna dreaptă într-a lui – nici n-a tresărit la atingerea mea rece.

– Dacă nu îl omor pe Charlie în seara asta, o să mă mai gândesc dacă te iert sau nu.

– *După ce* nu o să îl omori pe Charlie în seara asta, o să îmi fii datoare vândută.

Am dat ochii peste cap.

Întinse cealaltă mână spre Renesmee, o rugăminte de data asta.

– Pot?

– De fapt, o țin în brațe ca să nu am mâinile libere să te omor, Jacob. Poate mai târziu.

Oftă, dar nu insistă. Înțelept din partea lui.

Chiar atunci, Alice intră în fugă pe ușă, încărcată cu bagaje și cu o expresie războinică.

– Tu, tu și tu, se răsti ea, uitându-se urât la vârcolaci. Dacă trebuie să stați, treceți în colțul ăla și rămâneți acolo o vreme. Trebuie *să văd*. Bella, mai bine i-ai da și bebelușul. Oricum, ai nevoie de mâini.

Jacob rânji triumfător.

Mi-am simțit stomacul sfâșiat de panică, atunci când mă lovi enormitatea a ceea ce urma să fac. Urma să îmi testez autocontrolul fragil, tatăl meu urmând să-mi fie cobai. Cuvintele lui Edward îmi răsunară din nou în urechi.

Te-ai gândit la ce durere fizică o supui pe Bella, chiar dacă rezistă? Sau la durerea emoțională, dacă nu rezistă?

Nu-mi puteam imagina durerea eșecului. Respirația îmi deveni sacadată.

– Ia-o, am șoptit, trecând-o pe Renesmee în brațele lui Jacob.

Dădu din cap, îngrijorarea citindu-i-se în cutele de pe frunte. Le făcu semn celorlalți și se duseră cu toții în cel mai îndepărtat colț al camerei. Seth și Jacob se trântiră imediat pe podea, dar Leah scutură din cap și strânse din buze.

– Pot să plec? întrebă ea.

Părea că se simte inconfortabil în corpul ei, cu același tricou murdar și aceiași pantaloni scurți de bumbac pe care îi purtase când venise să-mi ceară socoteală, acum câteva zile, iar părul ei

scurt i se ridica în smocuri neregulate. Încă îi mai tremurau mâinile.

– Desigur, spuse Jake.

– Mergi spre est, ca să nu îi tai calea lui Charlie, adăugă Alice.

Leah nu se uită la Alice; ieși pe ușa din spate și se îndreptă spre tufișuri ca să se transforme.

Edward se apropie din nou de mine, mângâindu-mi fața.

– Poți s-o faci. Știu că poți. O să te ajut; o să te ajutăm cu toții.

M-am uitat în ochii lui Edward cu o panică evidentă. Oare era îndeajuns de puternic să mă oprească, dacă făceam o mișcare greșită?

– Dacă n-aș fi crezut că te poți descurca, am pleca imediat. Chiar în clipa asta. Dar poți. Și vei fi mai fericită dacă o să îl ai pe Charlie în viața ta.

Am încercat să respir mai încet.

Alice întinse mâna. În palmă avea o cutiuță albă.

– Astea o să îți irite ochii – nu te vor durea, dar o să ai vederea încețoșată. E enervant. Nici nu sunt de aceeași culoare ca ochii tăi, dar e mai bine decât roșu aprins, nu?

Îmi aruncă rapid cutiuța cu lentile.

– Când ai...?

– Înainte să pleci în luna de miere. M-am pregătit pentru mai multe variante posibile de viitor.

Am încuviințat din cap și am deschis cutia. Nu mai purtasem lentile niciodată, dar nu putea fi așa de greu. Am luat mica lentilă maro și mi-am pus-o în ochi, cu partea concavă înăuntru.

Am clipit, o peliculă îmi obstrucționa vederea. Vedeam prin ea, desigur, dar îi vedeam și textura. Ochiul mi se tot concentra pe zgârieturile microscopice și secțiunile deformate.

– Înțeleg ce vrei să spui, am murmurat, în timp ce mi-o puneam și pe cealaltă. Am încercat să nu mai clipesc de data asta. Reacția automată a ochiului meu a fost să desprindă bariera.

– Cum arăt?

Edward zâmbi.

– Superb. Desigur...

– Da, da, întotdeauna arată superb, îi termină Alice gândul, nerăbdătoare. E mai bine decât roșu, dar asta e tot ce pot spune. Căprui noroios. Căpruiul tău era mult mai drăguț. Ține minte că nu vor rezista la nesfârșit – veninul din ochi le va dizolva în câteva ore. Așa că, dacă Charlie stă mai mult de atât, va trebui să te scuzi să mergi să le înlocuiești. Ceea ce e oricum o idee bună, pentru că oamenii au nevoie să meargă la baie. Dădu din cap. Esme, dă-i câteva sfaturi cum să se poarte uman, în timp ce eu așez lentilele în baie.

– Cât timp am?

– Charlie va ajunge aici în câteva minute. Câteva idei simple.

Esme încuviință din cap și veni să mă ia de mână.

– Cel mai important lucru este să nu stai prea nemișcată sau să te miști prea repede, îmi spuse ea.

– Așază-te dacă se așază și el, interveni Emmett. Oamenilor nu le place să stea în picioare prea mult.

– Lasă-ți privirea să umble aiurea cam la fiecare treizeci de secunde, adăugă Jasper. Oamenii nu se uită fix la un lucru prea mult timp.

– Încrucișează-ți genunchii timp de cinci minute, apoi încrucișează-ți gleznele alte cinci, spuse Rosalie.

Am încuviințat în tăcere. Îi observasem făcând unele dintre lucrurile astea ieri. Credeam că îi pot imita.

– Și clipește de cel puțin trei ori pe minut, spuse Emmett. Se încruntă, apoi se duse spre masa de lângă canapea, unde se afla

telecomanda. Deschise televizorul și începu să se uite la un meci de fotbal.

– Mișcă-ți și mâinile. Dă-ți părul pe spate sau prefă-te că te scarpini, spuse Jasper.

– Am spus *Esme*, se plânse Alice la întoarcere. O s-o copleșiți.

– Nu, cred că am înțeles totul, am spus eu. Să stau jos, să mă uit aiurea, să clipesc, să mă agit.

– Exact, fu Esme de acord.

Mă luă de după umeri.

Jasper se încruntă.

– O să îți ții respirația cât de mult poți, dar trebuie să îți miști umerii un pic ca să pară că respiri.

Am inhalat o dată, apoi am dat din nou din cap.

Edward mă îmbrățișă la rândul lui.

– Poți să faci asta, repetă el, murmurându-mi cuvintele de încurajare în ureche.

– Două minute, spuse Alice. Poate ar trebui să începi pe canapea. La urma urmei, ai fost bolnavă. În felul acesta, nu va trebui să te vadă mișcându-te.

Alice mă trase spre canapea. Am încercat să mă mișc încet, să par mai împiedicată. Alice își dădu ochii peste cap, semn că nu făceam o treabă prea bună.

– Jacob, am nevoie de Renesmee, am spus.

Jacob se încruntă, dar nu se mișcă.

Alice dădu din cap.

– Bella, asta nu mă ajută să văd.

– Dar am *nevoie* de ea. Mă calmează.

Panica din vocea mea era evidentă.

– Bine, mormăi Alice. Ține-o cât mai nemișcată și voi încerca să văd în jurul ei.

Oftă plictisită, de parcă ar fi fost rugată să facă ore suplimentare la serviciu. Jacob oftă și el, dar mi-o aduse pe Renesmee, apoi dispăru repede din ochii furioși ai lui Alice.

Edward se așeză lângă mine și își puse brațele în jurul meu și al lui Renesmee. Se aplecă și o privi pe Renesmee foarte serios în ochi.

– Renesmee, cineva special vine să vă vadă pe tine și pe mama ta, spuse cu o voce solemnă, de parcă se aștepta ca ea să înțeleagă fiecare cuvânt.

Oare înțelegea? Ea îl privi înapoi cu ochi limpezi, serioși. Dar nu e ca noi și nici ca Jacob. Trebuie să fim foarte atenți cu el. Nu trebuie să îi spui lucruri așa cum ne spui nouă.

Renesmee îi atinse fața.

– Exact, spuse el. Și o să te facă să îți fie sete. Dar nu trebuie să îl muști. Nu se va vindeca precum Jacob.

– Te înțelege? am șoptit.

– Înțelege. Vei fi atentă, nu, Renesmee? O să ne ajuți?

Renesmee îl atinse din nou.

– Nu, nu-mi pasă dacă îl muști pe Jacob. E în regulă.

Jacob chicoti.

– Poate ar trebui să pleci, Jacob, spuse Edward cu răceală, uitându-se urât către el.

Edward nu îl iertase pe Jacob pentru că știa că, indiferent ce avea să se întâmple, eu voi suferi. Dar acceptam fericită, dacă acesta era cel mai rău lucru pe care ar fi trebuit să îl înfrunt în acele momente.

– I-am spus lui Charlie că voi fi aici, spuse Jacob. Are nevoie de sprijin moral.

– Sprijin moral, spuse Edward în batjocură. Din câte știe Charlie, tu ești cel mai respingător monstru dintre noi toți.

– Respingător? protestă Jacob, apoi râse încet.

Am auzit cauciucurile trecând de pe autostradă pe aleea liniștită, cu pământ umed, a familiei Cullen, și respirația mi s-a accelerat din nou. Inima mea ar fi trebuit să bubuie. Mă neliniștea faptul că trupul meu nu avea reacțiile normale.

M-am concentrat pe bătaia domoală a inimii lui Renesmee, ca să mă calmez. Avu efect destul de rapid.

– Foarte bine, Bella, șopti Jasper aprobator.

Edward își încordă brațul pe umerii mei.

– Ești sigur? l-am întrebat eu.

– Foarte. Poți să faci orice.

Zâmbi și mă sărută.

Nu era tocmai un sărut în fugă și reacțiile mele sălbatice de vampir mă luară din nou prin surprindere. Buzele lui Edward erau ca o injecție cu un drog, direct în sistemul meu nervos. Îmi doream instantaneu mai mult. A fost nevoie de toată concentrarea ca să îmi amintesc de bebelușul din brațele mele.

Jasper îmi simți schimbarea de dispoziție.

– Ăăă, Edward, ar fi bine să nu-i distragi atenția acum, exact în acest mod. Trebuie să se concentreze.

Edward făcu un pas mai departe mine.

– Ups, spuse el.

Am râs. Asta fusese replica *mea* de la început, de la primul nostru sărut.

– Mai târziu, am spus, și emoția anticipării mi-a făcut stomacul să se strângă ca un pumn.

– Concentrează-te, Bella! mă îndemnă Jasper.

– Bine. Am încercat să mă adun. Charlie, el era subiectul acum. Siguranța lui Charlie. O să avem toată noaptea...

– Bella.

– Scuze, Jasper.

Emmett izbucni în râs.

Mașina lui Charlie se auzea tot mai aproape. Secunda de frivolitate trecu, și toată lumea se opri în loc. M-am așezat picior peste picior și mi-am exersat clipitul.

Mașina trase în fața casei și rămase acolo câteva secunde. M-am întrebat dacă și Charlie era la fel de emoționat ca mine. Apoi motorul se opri și se auzi portiera trântindu-se. Trei pași pe iarbă, încă opt pe treptele de lemn. Alți patru pași răsunători pe verandă. Apoi liniște. Charlie inspiră adânc de două ori.

Cioc, cioc, cioc.

Am tras aer în piept poate pentru ultima dată. Renesmee se cuibări și mai bine în brațele mele, ascunzându-și fața în părul meu.

Carlisle răspunse la ușă. Neliniștii de pe chipul lui îi luă locul o privire binevoitoare, la fel de repede de parcă ar fi schimbat canalul la televizor.

– Bună, Charlie, spuse el, arătând exact cât trebuia de surprins.

La urma urmei, se presupunea că sunt în Atlanta, la Centrul pentru Prevenirea și Tratarea Maladiilor. Charlie știa că fusese mințit.

– Carlisle, îl întâmpină Charlie înțepat. Unde e Bella?

– Chiar aici, tată.

Oh! Vocea mea suna atât de straniu! Și, în plus, îmi folosisem o parte din rezerva de aer. Am inhalat repede iar, bucuroasă că mirosul lui Charlie nu umpluse camera încă.

Expresia dezorientată din ochii lui Charlie îmi dădu de înțeles cât de diferită era vocea mea. Ochii lui mă găsiră și mă privi uimit.

I-am citit emoțiile în timp ce i se derulau pe față.

Șoc. Neîncredere. Durere. Pierdere. Teamă. Furie. Suspiciune. Și mai multă durere.

Mi-am mușcat buzele. Mi se părea ciudat. Noii mei dinți erau mai ascuțiți pe pielea mea de granit, decât fuseseră vechii mei dinți, pe buzele mele moi, de om.

– Tu ești, Bella? șopti el.

– Da. Am tresărit auzindu-mi vocea, precum niște clopoței de vânt. Bună, tată!

Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

– Hei, Charlie, îl salută Jacob din colț. Ce mai faci?

Charlie îi aruncă lui Jacob o privire furioasă, se cutremură amintindu-și, apoi se uită din nou la mine.

Încet, Charlie înaintă prin cameră, până ajunse la câțiva pași de mine. Îi aruncă o privire acuzatoare lui Edward, apoi ochii îi poposiră din nou spre mine. Căldura corpului său mă lovea cu fiecare bătaie a inimii lui.

– Bella? întrebă el din nou.

Am răspuns cu voce mai gravă, încercând să renunț la tonurile muzicale.

– Sunt chiar eu.

Charlie își încleștă fălcile.

– Îmi pare rău, tată, i-am spus.

– Ești bine? întrebă el.

– Sincer, sunt foarte bine, am zis. Sunt sănătoasă tun.

Gata cu oxigenul meu.

– Jake mi-a spus că asta era... necesar. Că erai pe moarte.

Rosti cuvintele pe un ton neîncrezător.

Mi-am adunat forțele, concentrată pe povara caldă a lui Renesmee, m-am aplecat spre Edward pentru sprijin și am inspirat adânc.

Mirosul lui Charlie era ca un mănunchi de flăcări care mă înțepau în gât. Dar era mai mult decât durere. Era și o poftă nemaipomenită. Charlie mirosea mai delicios decât orice îmi

imaginasem eu vreodată. La fel de ispititor ca excursioniștii anonimi, de la prima mea vânătoare, Charlie era de două ori mai tentant. Și se afla la doar câțiva pași distanță, făcându-mă să îmi lase gura apă cu căldura și umezeala sângelui lui.

Dar nu vânam acum. Iar acesta era tatăl meu.

Edward mă strânse de umeri cu înțelegere, iar Jacob îmi aruncă, din partea cealaltă a camerei, o privire prin care își cerea scuze.

Am încercat să mă adun și am ignorat durerea și setea. Charlie aștepta un răspuns de la mine.

– Jacob ți-a spus adevărul.

– Măcar unul dintre voi să o facă, mormăi Charlie.

Speram că Charlie poate vedea dincolo de schimbările de pe noul meu chip ca să-mi citească și remușcările.

Sub părul meu, Renesmee adulmecă încet, mirosul lui Charlie ajungând și la ea. Am strâns-o și mai tare în brațe.

Charlie îmi văzu privirea neliniștită aruncată spre Renesmee și o privi și el.

– O, exclamă el, și toată mânia îi părăsi fața, lăsând în urmă numai șoc. Ea este. Orfana pe care spunea Jacob că o adoptați.

– Nepoata mea, minți Edward fără să tresară.

Probabil se hotărâse că asemănarea dintre Renesmee și el era prea evidentă, ca să poată fi ignorată. Mai bine să pretindă de la început că sunt rude.

– Credeam că ți-ai pierdut familia, spuse Charlie, din nou pe un ton acuzator.

– Mi-am pierdut părinții. Fratele meu cel mare a fost adoptat, la fel ca și mine. Nu l-am mai văzut niciodată după aceea. Dar autoritățile m-au localizat, după ce el și soția lui au murit într-un accident de mașină, lăsându-și singurul copil fără nimeni pe lume.

Edward se pricepea la asta. Vocea îi era calmă și avea nota perfectă de nevinovăție. Trebuia să exersez ca să pot face și eu asta.

Renesmee privi de sub părul meu, adulmecând din nou. Se uită cu timiditate la Charlie, de sub genele ei lungi, apoi se ascunse din nou.

– E... ei bine, e o frumusețe.

– Da, îl aprobă Edward.

– Totuși, e o responsabilitate cam mare. Voi doi sunteți abia la început.

– Ce altceva am fi putut face? Edward o mângâie ușor cu degetele pe obraz. L-am văzut atingându-i buzele un moment – doar un avertisment. Tu ai fi refuzat-o?

– Hmm. Mă rog. Dădu din cap absent. Jake spune că îi ziceți Nessie?

– Nu, nu-i spunem așa, am răspuns eu, cu vocea prea tăioasă și pătrunzătoare. Numele ei este Renesmee.

Charlie se concentră din nou asupra mea.

– Tu ce părere ai despre asta? Poate că Esme și Carlisle ar putea...

– E a mea, l-am întrerupt eu. O *vreau*.

Charlie se încruntă.

– O să mă faci bunic așa de tânăr?

Edward zâmbi.

– Și Carlisle e bunic.

Charlie îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Carlisle, care se afla tot lângă ușa de la intrare; acesta arăta ca fratele mai tânăr și mai chipeș al lui Zeus.

Charlie pufni, apoi râse.

– Bănuiesc că asta mă face, oarecum, să mă simt mai bine. Își întoarse din nou privirea spre Renesmee. Ai ce să admiri.

Răsuflarea lui caldă trecu ușor peste spațiul dintre noi.

Renesmee se întinse către miros, dând la o parte părul meu și privindu-l drept în față, pentru prima oară. Charlie rămase cu gura căscată.

Știam ce vede. Ochii mei – ochii lui – copiați cu exactitate pe fața ei perfectă.

Charlie nu mai avea aer. Îi tremurau buzele și puteam vedea cum socotește fără cuvinte. Număra înapoi, încercând să potrivească nouă luni într-una. Încercând să își explice, dar nefiind capabil să producă o dovadă cu sens.

Jacob se ridică și veni să îl bată pe Charlie pe spate. Se aplecă să îi șoptească ceva lui Charlie la ureche; numai că Charlie nu știa că putem auzi cu toții.

– Doar ce e nevoie să știi, Charlie. E în regulă. Promit.

Charlie înghiți în sec și încuviință din cap. Apoi făcu un pas mai aproape de Edward, ținând pumnii încleștați, aruncând foc din priviri.

– Nu vreau să știu totul, dar sunt sătul de minciuni!

– Îmi pare rău, spuse Edward calm, dar ai nevoie să știi varianta oficială mai mult decât ai nevoie să știi adevărul. Dacă o să faci parte din acest secret, povestea oficială e cea care contează. Trebuie să le protejăm pe Bella și pe Renesmee, și la fel trebuie să îi protejăm pe ceilalți. Poți să accepți minciunile de dragul lor?

Camera era plină de statui. Mi-am pus picioarele unul peste celălalt.

Charlie tuși o dată, apoi se întoarse să se uite urât la mine.

– Ai fi putut să mă avertizezi cumva, puștoaico.

– Asta ar fi făcut lucrurile mai ușoare?

Se încruntă, apoi îngenunche pe podea în fața mea. Îi puteam vedea venele de pe gât, încolăcindu-se sub piele. Îi puteam simți respirația caldă.

Și Renesmee la fel. Zâmbi și întinse o palmă roz către el. Am tras-o înapoi. Își împinse cealaltă mână pe gâtul meu, având în minte sete, curiozitate și chipul lui Charlie. Era o nuanță subtilă în mesajul ei, care mă făcu să cred că înțelesese perfect cuvintele lui Edward; recunoștea setea, dar o depășea, în același timp.

– Ah, gemu Charlie, cu ochii pe dinții ei perfecți. Ce vârstă are?

– Ăăă...

– Trei luni, spuse Edward, apoi adăugă încet, sau mai degrabă e de dimensiunea unui copil de trei luni, mai mult sau mai puțin. E mai mică în unele privințe și mai matură în altele.

Intenționat, Renesmee îi făcu cu mâna.

Charlie clipi uluit.

Jacob îi dădu un cot.

– Ți-am spus că e specială, nu?

Charlie se încordă la atingerea lui.

– Of, haide, Charlie, gemu Jacob. Sunt aceeași persoană dintotdeauna. Pur și simplu, prefă-te că după-amiaza asta nu s-a întâmplat niciodată.

Amintirea îl făcu pe Charlie să pălească, dar dădu din cap.

– Mai exact care *e* rolul tău în toate astea, Jake? întrebă el. Cât de multe știe Billy? De ce ești aici?

Se uită la fața lui Jacob, care strălucea de adorație când se uita la Renesmee.

– Păi, ți-aș putea spune totul despre asta – Billy știe totul –, dar include o grămadă de chestii despre vârco...

– Oho! protestă Charlie, acoperindu-și urechile. Nu contează.

Jacob rânji.

– Totul va fi bine, Charlie. Doar încearcă să nu crezi tot ce vezi.

– Iuhuu! strigă Emmett cu vocea lui groasă de tenor. Hai, Gators!

Jacob şi Charlie tresăriră. Noi, ceilalţi, am îngheţat.

Charlie îşi reveni, apoi îl privi pe Emmett peste umăr.

– Florida câştigă?

– Tocmai au dat primul gol, confirmă Emmett. Aruncă o privire în direcţia mea, fluturându-şi genele, ca un personaj negativ dintr-un vodevil. Era şi timpul să marcheze cineva pe aici.

Mi-am înăbuşit un mârâit. În faţa lui Charlie? Depăşea orice limită.

Dar Charlie nu mai pricepea aluziile. Mai luă o gură de aer, inspirând de parcă ar fi încercat să îşi umple plămânii cu oxigen. L-am invidiat. Se ridică în picioare, păşi pe lângă Jacob şi aproape se prăbuşi pe un scaun.

– Păi, oftă el, cred că ar trebui să vedem dacă îşi pot păstra poziţia fruntaşă.

26. STRĂLUCITOARE

– Nu știu câte ar trebui să îi povestim lui Renée despre asta, spuse Charlie, ezitând cu un picior în prag. Se întinse, și atunci stomacul îi chiorăi.

Am clătinat aprobator din cap.

– Știu. Nu vreau s-o sperii. Mai bine s-o protejăm. Chestiile astea nu sunt pentru cei slabi de inimă.

Buzele i se arcuiră la colțuri în semn de regret.

– Aș fi încercat să te protejez și pe tine, dacă aș fi știut cum. Dar bănuiesc că tu nu te-ai încadrat niciodată în categoria celor slabi de inimă, nu?

I-am zâmbit, inspirând printre dinți o gură de aer arzătoare.

Charlie își trecu discret mâna pe stomac.

– O să mă gândesc la ceva. Avem timp să discutăm, nu?

– Da, i-am promis.

Fusese o zi lungă din anumite puncte de vedere, și atât de scurtă, pe de altă parte. Charlie întârzia la cină – Sue Clearwater gătea pentru el și pentru Billy. Avea să fie o seară ciudată, dar măcar se va bucura de mâncare adevărată; eram bucuroasă că cineva încerca să nu-l lase să moară de foame, din cauza totalei sale incapacități de a găti.

Pe durata întregii zile, tensiunea făcuse minutele să treacă încet; Charlie nu se relaxase deloc. Dar nici nu se grăbise să plece. Se uitase la două meciuri întregi – din fericire, atât de absorbit în gânduri încât nu remarcase absolut deloc aluziile lui Emmett, tot mai evidente și mai puțin legate de fotbal de fiecare dată – și la comentariile de după, și apoi la știri, nemișcându-se până când Seth nu îi aminti cât e ceasul.

– Le tragi țeapă lui Billy și mamei, Charlie? Haide. Bella și Nessie o să fie și mâine aici. Hai să halim ceva!

Se văzuse clar în ochii lui Charlie că nu avusese încredere în cuvintele lui Seth, dar îl lăsase pe acesta să îl conducă spre ieșire. Îndoiala mai persista când se opri în prag. Norii se subțiau și nu mai ploua. Se ivise și soarele, exact la timp ca să apună.

– Jake mi-a spus că aveați de gând s-o ștergeți fără să-mi spuneți, îmi murmură el.

– Nu am vrut să fac asta, dacă aș fi avut cum s-o evit. De asta mai suntem aici.

– A zis că ați putea sta o vreme, dar numai dacă sunt destul de tare și țin îmi gura.

– Da, tată... dar nu-ți pot promite că nu o să plecăm niciodată. E destul de complicat...

– Doar ce trebuie să știu, îmi reaminti el.

– Corect.

– O să vii în vizită, totuși, dacă trebuie să pleci?

– Promit, tată. Acum că știi destul, cred că ne descurcăm. O să stau cât de aproape vei dori.

Își mușcă buzele pentru jumătate de secundă, apoi se aplecă încet spre mine, cu brațele întinse timid. Am trecut-o pe Renesmee – care dormea acum – pe brațul meu stâng, am strâns din dinți, mi-am ținut respirația și mi-am trecut brațul drept foarte ușor, în jurul taliei lui, calde și moi.

– Stai aproape, Bell, murmură el. Foarte aproape.

– Te iubesc, tată, am şoptit printre dinţi.

Se cutremură şi se trase înapoi. Am lăsat braţul jos.

– Şi eu te iubesc, puştoaico. Orice altceva s-ar fi schimbat, asta nu s-a schimbat.

Atinse cu un deget obrazul rozaliu al lui Renesmee.

– Seamănă mult cu tine.

Mi-am păstrat aerul relaxat, deşi nu mă simţeam aşa.

– Seamănă mai mult cu Edward, cred. Ezitând, am adăugat: Are buclele tale.

Charlie intenţionă să zică ceva, apoi pufni.

– Hm. Cred că da. Hm. Bunic. Clătină din cap cu îndoială. O s-o pot ţine în braţe vreodată?

Am clipit şocată, apoi m-am adunat. După ce m-am gândit jumătate de secundă şi după ce am evaluat starea lui Renesmee – părea complet adormită – am decis că aş putea să îmi forţez norocul, dacă tot merseseră atât de bine lucrurile astăzi...

– Uite, i-am spus, întinzându-i-o.

Îşi făcu braţele căuş, şi i-am dat-o pe Renesmee. Pielea lui nu era chiar la fel de fierbinte ca a ei, dar gâtul mă gâdila simţind sângele cald care curgea sub epidermă. Acolo unde îl atingeam, i se făcea pielea ca de găină. Nu eram sigură dacă asta era o reacţie la noua mea temperatură sau era o chestie psihologică.

Charlie mormăi încet când îi simţi greutatea.

– E... bine legată.

M-am încruntat. Mi se mi se părea că e uşoară ca o pană. Poate că nu evaluam eu bine.

– E bine că e aşa, spuse Charlie, văzându-mi expresia. Apoi murmură în sinea lui: Va trebui să fie dură, în mijlocul acestei nebunii. Îşi legănă braţele încet, mişcându-le un pic dintr-o parte

în alta. E cel mai drăguț copilaș pe care l-am văzut vreodată, chiar mai drăguț decât tine. Scuze, dar așa e.

– Știu că așa e.

– Copilaș drăguț, spuse el, și suna mai degrabă un alint de data aceasta.

I-o vedeam pe chip – o vedeam crescând. Charlie era la fel de neajutorat în fața ei ca și noi, ceilalți. Două secunde în brațele lui și deja era al ei.

– Pot să mai vin mâine?

– Sigur, tată. Sigur că da. Vom fi aici.

– Ați face bine să fiți, spuse el cu asprime, dar fața i se îmblânzi, privind-o pe Renesmee. Ne vedem mâine, Nessie.

– Nu și tu!

– Ce?

– Numele ei este *Renesmee*. Renée și Esme la un loc. Fără alte modificări. M-am luptat să îmi păstrez calmul, fără să mai inspir adânc de data asta. Vrei să auzi care e al doilea nume?

– Sigur.

– Carlie. Cu C. O combinație între Carlisle și Charlie.

Fața i se lumină, zâmbetul lui cunoscut încrețindu-i colțurile ochilor.

– Mulțumesc, Bella.

– *Eu* îți mulțumesc, tată. S-au schimbat atât de multe, atât de repede! Încă nu mi-am revenit. Dacă nu te-aș fi avut pe tine acum, nu știu cum mi-aș păstra legătura... cu realitatea. Fusesem pe punctul de a spune nu știu cum *mi-aș mai aminti cine sunt*. Asta era probabil mai mult decât avea el nevoie.

Lui Charlie îi chiorăi stomacul.

– Du-te să mănânci, tată. Ne *vei* găsi aici.

Mi-am amintit sentimentul, primul contact straniu cu fantezia – senzația că totul va dispărea odată cu răsăritul soarelui.

Charlie dădu tăcut din cap, apoi mi-o înapoie pe Renesmee fără tragere de inimă. Privi peste mine, în casă; ochii i se aprinseră pentru un minut, în timp ce rătăceau prin încăperea mare și luminată. Toată lumea era acolo, cu excepția lui Jacob pe care îl auzeam făcându-și de lucru la frigiderul din bucătărie; Alice lenevea pe treapta de jos a scării cu capul lui Jasper în poală; Carlisle era aplecat peste o carte groasă, pe care o ținea pe genunchi; Esme fredona în sinea ei, schițând pe un caiet, în timp ce Rosalie și Emmett așezau sub scări fundația unui monumental castel din cărți de joc. Edward se așezase la pian și cânta în surdină. Nu se observa nici un semn că ziua se apropia de sfârșit, că poate e timpul pentru cină sau vreo schimbare a activităților, ca pregătire pentru noapte. Ceva intangibil plutea în atmosferă. Familia Cullen nu se mai străduia atât de mult ca de obicei – mascarada umană nu mai era la fel de convingătoare, suficient ca Charlie să simtă diferența.

Făcu un gest, dădu din cap și oftă.

– Ne vedem mâine, Bella. Se încruntă, apoi adăugă: Vreau să zic, nu înseamnă că nu arăți... bine. O să mă obișnuiesc.

– Mulțumesc, tată.

Charlie lăsă capul în jos și se duse gânditor către mașină. L-am privit plecând la volanul ei; abia când am auzit cauciucurile pe autostradă, mi-am dat seama că reușisem. Rezistasem toată ziua fără să îl rănesc pe Charlie. Singură-singurică. Chiar că aveam ceva special!

Părea prea frumos să fie adevărat. Oare chiar puteam să mă bucur și de familia mea cea nouă, și de o parte din cea veche? Și eu care crezusem că ziua de ieri fusese perfectă.

– Uau, am șoptit. Am clipit și am simțit al treilea set de lentile de contact dezintegrându-se.

Sunetul pianului se întrerupse, brațele lui Edward cuprinzându-mă, iar bărbia lui se odihnea pe umărul meu.

– Mi-ai luat vorba din gură.

– Edward, am reușit!

– Da, ai reușit. Ai fost incredibilă. Ne-am îngrijorat atât și tu ai sărit de tot peste etapa de nou-născut.

Râse încet.

– Nici măcar nu sunt sigură că e vampir, darămite un nou-născut, strigă Emmett de sub scări. E prea blândă.

Toate comentariile jenante pe care le făcuse în fața tatălui meu mi-au răsunat din nou în urechi și, probabil, a fost un lucru bun că o țineam în brațe pe Renesmee. Incapabilă să îmi stăpânesc cu totul reacțiile, am mârâit.

– Oooo, înfricoșător, râse Emmett.

Auzindu-mă, Renesmee se agită în brațele mele. Clipi de câteva ori, apoi se uită împrejur, cu o expresie confuză. Adulmecă aerul, apoi se întinse către fața mea.

– Charlie se va întoarce mâine, am asigurat-o eu.

– Excelent, spuse Emmett.

Rosalie râse odată cu el.

– Nu e prea inteligent din partea ta, Emmett, spuse Edward în glumă, întinzând brațele ca să o ia pe Renesmee.

Îmi făcu cu ochiul când mă văzu că ezit, așa că, un pic nedumerită, i-am dat-o.

– Ce vrei să spui? întrebă Emmett.

– E o prostie, nu crezi, să-l calci pe nervi pe cel mai puternic vampir din casă?

Emmett își lăsă capul pe spate și pufni.

– *Te rog!*

– Bella, îmi murmură Edward, în timp ce Emmett asculta cu atenție, îți amintești că acum câteva luni te-am rugat să îmi faci o favoare atunci când vei fi nemuritoare?

Parcă îmi aminteam ceva. Mi-am căutat prin memorii conversațiile avute mai demult. După un moment, mi-am amintit și am oftat:

– Aa!

Alice slobozi un hohot lung și melodios de râs. Jacob își iți capul de după colț, cu gura plină de mâncare.

– Ce? mormăi Emmett.

– Senior? l-am întrebat pe Edward.

– Ai încredere în mine, spuse el.

Am tras adânc aer în piept.

– Emmett, ce zici de un mic pariu?

Se ridică imediat în picioare.

– Super. Spune.

Mi-am mușcat buzele o secundă. Era *uriaș*.

– Doar, dacă nu ți-e frică...? sugeră Emmett.

Mi-am îndreptat umerii.

– Tu. Și cu mine. Să vedem care e mai tare. Masa din sufragerie. Acum.

Rânjetul lui Emmett se lăți pe toată fața.

– Ăă, Bella, spuse Alice repede, cred că Esme ține foarte mult la masa aia. E veche.

– Mulțumesc, îi mulțumi Esme.

– Nici o problemă, spuse Emmett cu un zâmbet strălucitor. Pe aici, Bella.

L-am urmat în spatele casei, către garaj; îi auzeam pe ceilalți venind după noi. Lângă râu se afla un bolovan mare de granit,

care se ridica dintr-o grămadă de pietre, evident acela era scopul lui Emmett. Deşi piatra era un pic rotunjită şi neregulată, era perfectă.

Emmett îşi propti cotul pe bolovan şi îmi făcu semn să vin spre el.

M-am neliniştit când am văzut cum i se încordează muşchii groşi pe braţul lui Emmett, dar mi-am ascuns teama. Edward îmi promisese că voi fi mai puternică decât oricine, pentru o vreme. Părea foarte încrezător, iar eu mă *simţeam* puternică. *Atât de puternică?* m-am întrebat, uitându-mă la bicepşii lui Emmett. N-aveam nici măcar două zile, totuşi, şi asta ar fi trebuit să conteze cumva. Doar dacă eram totalmente anormală. Poate că nu eram la fel de puternică precum un nou-născut normal. Poate că, de aceea, îmi era atât de uşor să mă concentrez.

Am încercat să nu par afectată, când mi-am pus cotul pe bolovan.

– Bine, Emmett. Dacă te bat, nu mai poţi să spui nici un cuvânt despre viaţa mea intimă, nici măcar lui Rose. Nici o aluzie, nici o sugestie – nimic.

Îşi mişi ochii.

– S-a făcut. Dacă o să câştig eu, va fi mult mai rău.

Îmi auzi respiraţia oprindu-se şi rânji diavoleşte. Nu era nici urmă de cacealma în intenţiile lui.

– Dai înapoi aşa uşor, surioară? mă tachină Emmett. Nu *eşti* chiar aşa de sălbatică, nu? Pariez că nu e nici o zgârietură pe căsuţa aia. Râse. Ţi-a spus Edward câte case am dărâmat eu şi Rose?

Am scrâşnit din dinţi şi i-am apucat mâna masivă.

– Unu, doi...

– Trei, mormăi el şi se împinse pe mâna mea.

Nu se întâmplă nimic.

O, simțeam ce forță teribilă exercită asupra mea. Mintea mea părea destul de rapidă să facă tot felul de calcule, așa că îmi dădeam seama că, dacă n-ar fi întâmpinat nici o rezistență, mâna lui ar fi trecut direct prin bolovan, fără probleme. Presiunea crescu și m-am întrebat, la întâmplare, dacă o balastieră care coboară pe o pantă abruptă cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră ar avea aceeași forță. Șaptezeci și cinci? Optzeci și cinci? Probabil mai mult.

Nu era suficient să mă miște. Mâna lui se apăsa pe a mea cu o forță zdrobitoare, dar nu era neplăcut. Mă simțeam bine, într-un mod ciudat. Fusesem atât de atentă în ultimele ore, încercând să nu sparg lucruri. Simțeam o ușurare ciudată să îmi folosesc mușchii. Să las puterea să curgă, în loc să mă lupt s-o înfrânez.

Emmett mormăia; fruntea i se încreți și tot corpul i se încordă într-o linie rigidă împotriva obstacolului care era mâna mea nemișcată. L-am lăsat să transpire – la figurat – pentru un moment, în timp ce mă bucuram de senzația dată de forța nebunească ce îmi curgea prin brat.

Câteva secunde mai târziu, totuși, m-am plictisit. Am flexat mâna; Emmett pierdu un centimetru.

Am râs. Emmett mârâi aspru printre dinți.

– Ține-ți gura și atât, i-am reamintit, apoi i-am zdrobit mâna de bolovan. Un trosnet asurzitor răsună printre copaci. Piatra se cutremură, iar o bucată – cam o optime din masa ei – se rupse într-un loc unde avea o fisură invizibilă și se izbi de pământ. Căzu pe piciorul lui Emmett făcându-mă să chicotesc. În fundal auzeam râsetele înăbușite ale lui Jacob și Edward.

Edward lovi cu piciorul fragmentul de piatră până peste râu. Acolo rupse la jumătate un pui de arțar, înainte să se izbească de trunchiul unui brad uriaș, care se legănă și căzu peste alt copac.

– Revanșa. Mâine.

– N-o să treacă atât de repede, i-am spus. Poate ar trebui să mai aștepți o lună.

Emmett mârâi, arătându-și dinții.

– Mâine.

– Hei, orice te face fericit, frățioare!

Întorcându-se furios, Emmett lovi granitul cu pumnul, împrăștiind o avalanșă de cioburi și praf. Era grozav, chiar dacă era un gest copilăros.

Fascinată de dovada de necontestat că sunt cea mai puternică dintre vampirii pe care îi cunoscusem vreodată, mi-am pus palma, cu degetele deschise, pe suprafața pietrei. Apoi mi-am îngropat degetele încet în piatră, zdrobind mai degrabă decât săpând; consistența bolovanului îmi aminti de brânza tare. Am sfârșit prin a avea mână plină de pietriș.

– Super, am șoptit.

Cu un zâmbet care mi se întindea pe toată fața, m-am rotit brusc și am tăiat piatra cu latul palmei, cu o lovitură de karate. Piatra scrâșni și pocni și – cu un nor mare de praf – se sparse în două.

Am început să chicotesc.

N-am băgat prea tare în seamă chicotele din spatele meu, în timp ce loveam cu pumnii și picioarele restul bolovanului, făcându-l bucăți. Mă distram prea tare. Abia când am auzit un râset subțire nou, un hohotit ascuțit și melodios, m-am oprit din jocul meu copilăresc.

– A râs cumva?

Toată lumea o privea pe Renesmee cu aceeași expresie idioată care trebuie să fi fost pe fața mea.

– Da, spuse Edward.

– Dar cine *nu* râdea? murmură Jacob, dându-și ochii peste cap.

– Nu-mi zi că tu nu te-ai dat puțin în spectacol, când ai alergat prima oară, câine, îi replică Edward, fără răutate în voce.

– Atunci a fost altceva, spuse Jacob și am privit cu surprindere cum îl împinse pe Edward cu pumnul în umăr, în glumă. Se presupune că Bella e adultă. Măritată și mamă, tot tacâmul. N-ar trebui să aibă mai multă demnitate?

Renesmee se încruntă și atinse fața lui Edward.

– Ce vrea? am întrebat.

– Mai puțină demnitate? spuse Edward cu un rânjet. Se amuza privindu-te cum te distrezi la fel de mult ca și mine.

– Sunt amuzantă? am întrebat-o pe Renesmee, țâșnind spre ea în același timp în care ea se întinse după mine. Am luat-o din brațele lui Edward și i-am oferit ciobul de piatră din mână. Vrei să încerci?

Zâmbi larg și luă piatra cu amândouă mâinile. O strânse, o mică adâncitură i se formă între sprâncene în timp ce se concentra.

Se auzi un sunet slab, de parcă s-ar fi măcinat ceva, și se scurse puțin praf. Se încruntă și îmi întinse bucata.

– O iau eu, i-am spus, mărunțind piatra până deveni nisip.

Renesmee bătu din palme și râse; râsul ei delicios ne făcu pe toți să ne amuzăm.

Soarele ieși brusc dintre nori, aruncând raze lungi rubinii și aurii spre noi toți, și m-am pierdut imediat în admirație, uluită de frumusețea pielii mele în lumina apusului. Fascinată de ea.

Renesmee mângâie fațetele netede și strălucitoare ca diamantul, apoi își puse brațul lângă al meu. Pielea ei avea doar o luminozitate vagă, subtilă și misterioasă. Nimic care să o țină în casă într-o zi însorită, precum strălucirea mea puternică. Îmi atinse fața, gândindu-se la diferență și simțindu-se nemulțumită.

– Tu ești mai frumoasă, am asigurat-o.

– Nu sunt sigur că sunt de acord cu asta, spuse Edward, și când m-am întors să îi răspund, lumina soarelui reliefată pe chipul lui mă lăsă fără grai.

Jacob își puse mâna la ochi, prefăcându-se că se protejează de strălucire.

– Bella ciudata, comentă el.

– Și ce ființă minunată e, murmură Edward, aproape de acord, ca și cum comentariul lui Jacob ar fi fost un compliment. Era, în același timp, și uluitor, și uluit.

Încercam un sentiment ciudat – nimic surprinzător, bănuiesc, din moment ce totul mi se părea ciudat acum – că mă pricepeam la ceva. Ca om, nu fusesem niciodată bună la ceva. M-am descurcat bine cu Renée, dar probabil mulți oameni ar fi putut-o face mai bine; Phil părea să se descurce. Fusesem o elevă bună, dar niciodată prima din clasă. Evident, de sport nici nu putea fi vorba. Nu avusesem nici un talent artistic sau muzical, sau de vreun alt fel, cu care să mă laud. Nimeni nu-mi dăduse vreodată un trofeu pentru faptul că citeam multe cărți. După optsprezece ani de mediocritate, mă cam obișnuisem să fiu banală. Mi-am dat seama acum că renunțasem, cu mult timp în urmă, la orice visuri de a străluci la ceva. Mă descurcasem cât putusem de bine cu ce avusesem, nepotrivindu-mă niciodată foarte bine în lumea mea.

Așa că, acum, totul era foarte diferit. Eram uimitoare – pentru ei și pentru mine. Parcă mă născusem să fiu vampir. Ideea asta mă făcu să râd, și îmi venea să cânt. Îmi găsisem, în sfârșit, locul potrivit pe lume, locul în care mă potriveam, locul în care străluceam.

27. PLANURI DE CĂLĂTORIE

Luam mitologia mult mai în serios de când devenisem vampir.

Deseori, privind înapoi la primele mele trei luni de nemurire, îmi imaginam cum ar fi putut să arate firul vieții mele în războiul de țesut al Moirelor – cine știa dacă nu ar fi existat cu adevărat? Eram sigură că firul meu trebuie să își fi schimbat culoarea; mă gândeam că, probabil, începuse ca un bej drăguț, ceva cuminte și pașnic, ceva care ar fi arătat bine pe fundal. Acum mi se părea că trebuie să fie stacojiu aprins sau poate auriu strălucitor.

Tapiseria de familie și prieteni care se țesea în jurul meu era un lucru minunat, strălucitor, plin de culori luminoase.

Am fost surprinsă de unele dintre firele pe care am ajuns să le includ în viața mea. Vârcolacii, în culorile lor închise, de pământ, nu erau ceva la care mă așteptasem; Jacob, desigur, și Seth, de asemenea. Dar vechii mei prieteni, Quil și Embry, au devenit parte din țesătura mea când s-au alăturat haitei lui Jacob și chiar și Sam și Emily erau amabili. Tensiunile dintre familiile noastre s-au mai calmat, în mare datorită lui Renesmee. Era ușor să o iubești.

Sue și Leah Clearwater erau și ele implicate în viața noastră – încă două persoane la care nu mă așteptasem.

Sue părea că își asumase rolul de a face mai ușoară acomodarea lui Charlie cu lumea fanteziei. Venea cu el acasă la familia Cullen, în majoritatea zilelor, deși nu părea niciodată să se simtă cu adevărat bine acolo, așa cum se simțeau fiul ei și majoritatea membrilor haitei lui Jake. Nu vorbea foarte mult; pur și simplu se agita protector în jurul lui Charlie. Ea era întotdeauna prima persoană la care se uita când Renesmee făcea ceva cu totul nepotrivit pentru vârsta ei – ceea ce se întâmpla des. Ca răspuns, Sue se uita cu înțeles la Seth, de parcă ar fi spus: *Da, mie îmi spui.*

Leah se simțea și mai puțin confortabil decât Sue și era singura parte din familia noastră recent extinsă care se opunea pe față alianței. Totuși, între ea și Jacob se stabilise o nouă relație de camaraderie, care o ținea aproape de noi. L-am întrebat o dată – cu șovăială; nu voiam să mă bag, dar relația era atât de diferită de cea cu care mă obișnuisem, încât mă făcea curioasă. El a ridicat din umeri și mi-a spus că e o chestie internă a haitei. Ea era adjuncta lui acum, „beta", așa cum o numisem eu mai demult.

– M-am gândit că, din moment ce o să iau de bună chestia asta cu Alfa, mi-a explicat Jacob, ar fi bine să rezolv cu formalitățile.

Noua responsabilitate o făcea pe Leah să simtă nevoia de a-i da raportul des și cum el era întotdeauna cu Renesmee...

Leah nu era fericită să fie în preajma noastră, dar ea era excepția. Fericirea era principala componentă din viața mea acum, modelul dominant din tapiserie. Atât de mult, încât relația mea cu Jasper era acum mai apropiată decât mă gândisem vreodată că ar putea fi.

Inițial fusesem, totuși, foarte neliniștită.

– Doamne! m-am plâns eu lui Edward într-o seară, după ce o pusesem pe Renesmee în pătuțul ei din fier forjat. Dacă nu i-am omorât pe Charlie și pe Sue, încă, probabil nu se va întâmpla. Mi-aș dori ca Jasper să nu se mai agite atât în jurul meu!

– Nimeni nu se îndoiește de tine, Bella, câtuși de puțin, mă asigură el. Știi cum e Jasper – nu poate rezista emoțiilor pozitive. Tu ești atât de fericită tot timpul, iubito, că este atras de tine fără să se gândească.

Și apoi Edward mă strânse în brațe, pentru că nimic nu-l încânta mai mult decât extazul meu copleșitor când mă gândeam la noua mea viață.

Și eram euforică majoritatea timpului. Zilele nu erau îndeajuns de lungi ca să îmi ador suficient fiica; nopțile nu aveau destule ore ca să îmi sting dorința de Edward.

Totuși, exista și reversul medaliei la această bucurie. Dacă aș fi întors pe dos țesătura vieților noastre, mi-aș fi imaginat că modelul de pe spate ar fi țesut cu firele negre și cenușii ale îndoielii și fricii.

Renesmee rosti primul cuvânt la exact o săptămână de viață. Cuvântul era *mami,* care m-ar fi bucurat nespus, dacă nu aș fi fost atât de înspăimântată de progresul ei, încât abia am putut să îmi șterg spaima înghețată de pe chip ca să îi răspund cu un zâmbet. Nu m-a ajutat faptul că a trecut de la primul cuvânt la prima propoziție în același moment. „Mami, unde e bunicul?" întrebase cu o voce clară, de soprană, deranjându-se să vorbească doar pentru că eram în cealaltă parte a camerei. O întrebase deja pe Rosalie, folosindu-se de metoda ei de comunicare normală (sau anormală, din alt punct de vedere). Rosalie nu știuse să răspundă, așa că Renesmee se întorsese spre mine.

Când a mers pentru prima dată, la mai puțin de trei săptămâni după aceea, a fost la fel. Pur și simplu, s-a uitat la Alice câteva momente, privind cu atenție felul în care mătușa ei aranja buchete de flori în vazele împrăștiate prin cameră, dansând încoace și încolo pe podea, cu brațele pline de flori. Renesmee s-a ridicat în picioare, fără să ezite deloc, și a traversat camera aproape la fel de grațios.

Jacob izbucnise în aplauze, pentru că era clar că aceea era reacția pe care Renesmee o aștepta. Felul în care era legat de ea îi trecea propriile reacții pe plan secundar; primul lui reflex era să îi dea întotdeauna lui Renesmee ceea ce dorește. Dar privirile ni s-au întâlnit și am văzut că panica din ochii mei se regăsea și într-ai lui. M-am forțat să bat și eu din palme, încercând să îmi ascund teama în fața ei. Edward aplaudă încet lângă mine, și nu era nevoie de cuvinte ca să știm că ne gândim la același lucru.

Edward și Carlisle au început să studieze, căutând răspunsuri, să afle la ce să ne așteptăm. Nu prea aveau ce să găsească și nimic nu putea fi verificat.

Alice și Rosalie începeau, de obicei, ziua cu o paradă a modei. Renesmee nu purta niciodată aceleași haine de două ori, în parte pentru că îi rămâneau mici aproape imediat, dar și pentru că Alice și Rosalie încercau să creeze un album, care să pară că se întinde pe ani de zile, nu pe săptămâni. Făceau mii de poze zilnic, documentând fiecare fază a copilăriei ei accelerate.

La trei luni, Renesmee părea un copil de un an, sau mai mic de doi ani. Nu avea tocmai silueta unui copilaș; era mai slabă și mai grațioasă, proporțiile ei erau mai echilibrate, ca ale unui adult. Buclele ei de culoarea bronzului îi atârnau până la talie; nu mă lăsa inima să îi tai părul, chiar dacă Alice ar fi fost de acord. Renesmee vorbea fără cusur gramatical, articulând perfect cuvintele, dar rareori se deranja, preferând pur și simplu *să arate*

ce dorește. Nu numai că putea să meargă, dar putea să și alerge și să danseze. Știa și să citească.

Îi citeam Tennyson într-o seară, pentru că ritmul și curgerea poeziei păreau liniștitoare. (Trebuia să caut mereu ceva nou; lui Renesmee nu-i plăcea să îi repet poveștile de noapte bună, așa cum se presupune că le place copiilor obișnuiți, și nu avea răbdare cu cărțile cu poze.) Se întinse să îmi atingă obrazul, cu imaginea noastră în mintea ei, doar că ea ținea cartea. I-am dat-o zâmbind.

– „E o muzică dulce aici, citi ea fără ezitare, care curge mai delicat decât curg pe iarbă petalele trandafirilor bătuți de vânt, sau decât roua nopții pe apele nemișcate dintre zidurile de granit întunecate, într-o trecere strălucitoare..."

Mâna îmi era ca teleghidată când am luat cartea înapoi.

– Dacă citești, cum o să adormi? am întrebat cu o voce în care abia mi-am stăpânit tremuratul.

După calculele lui Carlisle, maturizarea ei fizică încetinea treptat; doar mintea continua să o ia înainte. Chiar dacă rata de creștere se stabiliza, avea să atingă vârsta matură în nu mai puțin de patru ani.

Patru ani. Și bătrână până la cincisprezece.

Doar cincisprezece ani de viață.

Dar era atât de *sănătoasă*. Energică, deșteaptă, strălucitoare și fericită. Starea ei evidentă de bine mă ajuta să fiu fericită împreună cu ea și să las viitorul pentru mâine.

Carlisle și Edward discutau opțiunile pentru viitor din fiecare unghi, în liniște, și încercam să nu îi aud. Nu purtau niciodată aceste discuții când Jacob era prin preajmă, pentru că *exista* un mod sigur de a opri îmbătrânirea și nu era ceva care să îl încânte pe Jacob. Nici eu nu eram încântată. *Prea periculos!* mă avertiza instinctul. Jacob și Renesmee păreau la fel în atât de

multe privinţe, ambii fiinţe hibrid, două lucruri în acelaşi timp. Şi toate legendele vârcolacilor insistau asupra faptului că veninul vampirilor era o sentinţă la moarte, şi nu un mijloc de a obţine nemurirea...

Carlisle şi Edward epuizaseră cercetările pe care le puteau face de la distanţă, şi acum ne pregăteam să urmăm vechile legende la sursă. Ne întorceam în Brazilia, să începem de acolo. Tribul Ticuna avea legende despre copii ca Renesmee... Dacă existaseră vreodată fiinţe ca ea, poate că mai circulau poveşti cu privire la durata vieţii unui copil pe jumătate muritor...

Singura problemă adevărată era data la care plecam.

Eu îi ţineam în loc. O mică parte din mine voia să stea lângă Forks până după sărbători, de dragul lui Charlie. Dar, şi mai mult decât atât, mai era vorba de o altă călătorie care trebuia să aibă loc mai întâi – asta era clar o prioritate. Şi, de asemenea, trebuia s-o fac singură.

Era singura discuţie în contradictoriu pe care o avusesem cu Edward, de când devenisem vampir. Principalul subiect de dezbatere era partea cu „singură". Dar faptele erau aşa cum erau şi planul meu era singurul care avea sens. Trebuia să mă duc să îi văd pe Volturi, şi trebuia s-o fac absolut singură.

Chiar şi eliberată de vechile coşmaruri, de orice vise, era imposibil să uit de Volturi. Nici ei nu ne lăsau să îi uităm.

Până în ziua în care a apărut cadoul lui Aro, n-am ştiut că Alice le trimisese conducătorilor Volturi un anunţ cu privire la nuntă; eram departe, pe insula Esme, când ea avusese o viziune cu soldaţii Volturilor – cu Jane şi Alec, gemenii teribil de puternici, aflându-se printre ei. Caius plănuia să trimită o echipă de vânătoare, ca să verifice dacă sunt tot om, în ciuda decretului lor (pentru că aflasem de existenţa lumii secrete a vampirilor, trebuia să mă alătur ei sau să fiu redusă la tăcere... permanent).

Așa că Alice le trimisese prin poștă anunțul, văzând că asta îi va întârzia, încercând să descifreze înțelesul din spatele veștii. Dar aveau să vină, în cele din urmă. Asta era sigur.

Cadoul, în sine, nu era amenințător în mod evident. Extravagant, da, aproape înfricoșător prin extravaganța lui. Amenințarea era în fraza de încheiere din biletul de felicitare al lui Aro, scris cu cerneală neagră pe un pătrat de hârtie groasă și albă, de mâna lui Aro:

Abia aștept s-o văd pe noua doamnă Cullen în persoană.

Cadoul era prezentat într-o cutie veche de lemn, decorată cu sculpturi, încrustată cu aur și sidef, și împodobită cu o mulțime de pietre scumpe. Alice spusese că acea cutie, în sine, era o comoară neprețuită, care ar fi depășit în strălucire cam orice bijuterie, în afară de cea dinăuntrul ei.

– Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu bijuteriile coroanei după ce regele Ioan al Angliei le-a amanetat în secolul al XIII-lea, spusese Carlisle. Bănuiesc că nu mă surprinde că Volturi au partea lor.

Colierul era simplu – aur împletit într-o frânghie groasă, aproape ca niște solzi, ca un șarpe neted care se încolăcea strâns în jurul gâtului. De frânghie atârna un pandantiv: un diamant alb, de dimensiunea unei mingi de golf.

Avertismentul deloc subtil din biletul lui Aro mă interesa mai mult decât bijuteria. Volturii trebuiau să vadă că sunt nemuritoare, că familia Cullen le îndeplinise ordinele, și trebuiau să vadă asta *repede*. Nu trebuia să le permitem să se apropie de Forks. Nu era decât un singur mod de a păstra în siguranță modul nostru de viață de aici.

– Nu te duci singură, insistase Edward printre dinți, încleștându-și pumnii.

– Nu-mi vor face rău, i-am spus eu, cât de blând am putut, forțându-mi vocea să pară sigură. Nu au nici un motiv. Sunt vampir. Caz clasat.

– Nu. În nici un caz.

– Edward, e singurul mod de a o proteja.

Chiar și în timpul scurt în care îl cunoscusem pe Aro, fusesem în stare să îmi dau seama că era un colecționar –, iar cele mai prețuite comori ale sale erau comorile vii. Aprecia frumusețea, talentul și raritatea printre urmașii lui nemuritori, mai mult decât orice bijuterie păstrată în seifurile lui. Era și-așa un mare ghinion că începuse să râvnească la abilitățile lui Alice și ale lui Edward. Nu aveam să îi mai dau încă un motiv de invidie față de familia lui Carlisle. Renesmee era frumoasă și talentată și deosebită – era unică. Nu i se putea permite s-o vadă nici măcar în gândurile altuia.

Și eu eram singura ale cărei gânduri nu le putea auzi. Desigur că trebuia să merg singură.

Alice nu vedea nici o problemă cu călătoria mea, dar era îngrijorată din cauza neclarității viziunilor ei. Spunea că, uneori, erau cețoase când existau decizii exterioare care se putea contrazice una pe alta și care nu erau definitive. Această nesiguranță îl făcea pe Edward, deja ezitant, extrem de înverșunat împotriva a ceea ce trebuia să fac. Voia să vină cu mine până la Londra, unde schimbam avionul, dar eu nu doream s-o las pe Renesmee fără *ambii* părinți. În schimb, venea Carlisle cu mine. Faptul că el avea să fie la doar câteva ore distanță, ne mai liniștea pe mine și pe Edward.

Alice continua să caute prin viitor, dar lucrurile pe care le găsea n-aveau legătură cu lucrurile dorite. Un nou trend pe piața

de acțiuni; o posibilă vizită de reconciliere din partea Irinei, deși hotărârea ei nu era luată; o furtună de zăpadă peste șase săptămâni; un apel telefonic de la Renée (îmi exersam vocea „groasă" și eram tot mai bună la asta, în fiecare zi – din câte știa Renée, încă mai eram bolnavă, dar mă recuperam).

Am cumpărat biletele pentru Italia a doua zi după ce Renesmee împlinise trei luni. Aveam de gând să fie o călătorie foarte scurtă, așa că nu îi spusesem lui Charlie. Jacob știa și era de acord cu Edward cu privire la asta. Astăzi ne ciondăneam cu privire la Brazilia. Jacob era hotărât să vină cu noi.

Toți trei, Jacob, Renesmee și cu mine, ieșiserăm împreună la vânătoare. Renesmee nu era prea încântată de dieta cu sânge de animal – și, de aceea, avea și Jacob voie să vină cu noi. Se luau la întrecere și asta o făcea mai dornică să vâneze.

Renesmee era clar lămurită în ceea ce priveau conceptele de bine și de rău aplicate la vânătoarea de oameni; pur și simplu credea că sângele donat e un compromis acceptabil. Se sătura cu mâncare umană și aceasta părea compatibilă cu sistemul ei, dar reacționa la toate felurile de mâncare solidă cu aceeași rezistență de martir cu care mâncasem eu, copil fiind, fasole verde și conopidă. Sângele de animal măcar era mai bun decât asta. Avea o fire competitivă, iar provocarea de a-l învinge pe Jacob o făcea să vâneze încântată.

– Jacob, am spus, încercând din nou să îl fac să înțeleagă, în timp ce Renesmee dansa în fața noastră în poiană, căutând un miros care să îi placă. Ai obligații aici. Seth, Leah...

El pufni.

– Nu sunt dădaca haitei mele. Și, oricum, au cu toții responsabilități în La Push.

– Așa cum ai și tu? Deci renunți oficial la liceu? Dacă ai de gând să ții pasul cu Renesmee, va trebui să înveți mult mai mult.

– E doar o pauză. O să mă întorc la școală când lucrurile se vor... mai potoli.

Am pierdut firul argumentelor când l-am auzit spunând asta și ne-am întors amândoi în mod automat să ne uităm la Renesmee. Aceasta se uita la fulgii de zăpadă care zburau deasupra capului ei, topindu-se înainte să se lipească de iarba îngălbenită din poiana în care ne aflam. Rochia ei cu volane de culoarea fildeșului era doar cu o nuanță mai întunecată decât zăpada, iar buclele cafenii-roșcate reușeau să-i strălucească, deși soarele era ascuns bine în spatele norilor.

În timp ce o priveam, am văzut-o ghemuindu-se pentru o secundă și apoi sări cinci metri în aer. Mâinile ei mici se închiseră în jurul unui fulg, iar ea ateriză ușor în picioare.

Se întoarse spre noi cu un zâmbet care ne tăie respirația – într-adevăr, nu puteai te obișnuiești cu așa ceva – și își deschise palmele ca să ne arate steluța de gheață cu opt colțuri, perfect formată, înainte ca aceasta să se topească.

– Drăguț, strigă Jacob apreciativ. Dar cred că tragi de timp, Nessie.

Sări înapoi spre Jacob; el își deschise brațele exact în momentul în care ea sări în ele. Își sincronizaseră mișcările la perfecțiune. Făcea asta când avea ceva de spus. Încă prefera să nu vorbească cu voce tare.

Renesmee îi atinse fața, încruntându-se adorabil la auzul unei turme mici de elani care se îndepărta, în pădure.

– *Siguuuur* că nu ți-e sete, Nessie, răspunse Jacob un pic sarcastic, dar extrem de indulgent. Pur și simplu ți-e teamă că o să îl prind iar pe cel mai mare!

Renesmee se aruncă jos din brațele lui Jacob, aterizând cu ușurință în picioare, și își dădu ochii peste cap plictisită – semăna atât de mult cu Edward când făcea asta! Apoi țâșni spre copaci.

– Mă ocup eu, spuse Jacob când mă pregăteam s-o urmez. Își smulse tricoul și alergă spre pădure, tremurând deja. Nu se ia în calcul dacă trișezi, strigă el către Renesmee.

Am zâmbit frunzelor care fluturau în urma lor, scuturând din cap. Jacob era uneori mai copil decât Renesmee.

Am rămas pe loc, dându-le vânătorilor mei câteva minute de avans.

Ar fi fost mai mult decât simplu să îi urmăresc, iar Renesmee s-ar fi arătat încântată să mă surprindă cu mărimea prăzii ei. Am zâmbit din nou.

Poiana îngustă era încă foarte liniștită, foarte goală. Zăpada fluturândă se subțiase deasupra mea, dispărând aproape de tot. Alice văzuse că nu se va așeza decât după mai multe săptămâni.

De obicei, Edward și cu mine veneam împreună în aceste excursii de vânătoare. Dar Edward era cu Carlisle astăzi, plănuind călătoria la Rio, vorbind departe de Jacob... M-am încruntat. Când mă voi întoarce, voi fi de partea lui Jacob. Trebuie să vină cu noi. Era implicat în asta la fel de mult ca oricare dintre noi – toată viața lui era în joc, la fel ca și a mea.

În timp ce gândurile mele se pierduseră în viitorul apropiat, ochii îmi scanau panta muntelui din reflex, căutând prada, căutând pericolele. Nu mă gândeam la asta; instinctul era declanșat automat.

Sau poate că era un motiv pentru care făceam asta, ceva oarecum în neregulă fusese detectat de simțurile mele ascuțite, înainte să conștientizez.

În timp ce ochii îmi zburau de-a lungul marginii unei stânci gri-albăstrui îndepărtate, care se ridica brusc din pădurea verde, întunecată, o scânteie argintie – sau e aurie? – îmi captă atenția.

Mi-am fixat privirea pe pata care n-ar fi trebuit să fie acolo, atât de departe în ceață, încât nici un vultur n-ar fi fost în stare s-o distingă. M-am uitat lung.

Și ea s-a uitat la mine.

Era evident că era vampir. Pielea îi era albă ca marmura, cu textura de un milion de ori mai netedă decât pielea umană. În ciuda norilor de pe cer, strălucea ușor. Chiar dacă pielea n-ar fi dat-o de gol, ar fi făcut-o faptul că era imobilă. Numai vampirii și statuile puteau sta atât de perfect nemișcate.

Părul îi era deschis la culoare, un blond-deschis, aproape argintiu. Aceasta era strălucirea care îmi captase atenția. Îi cădea până la bărbie, și era pieptănat cu cărare perfectă pe mijloc.

Nu o cunoșteam. Eram absolut sigură că nu o mai văzusem vreodată, nici pe vremea când eram om. Nici una dintre fețele din memoria mea încețoșată nu se asemăna cu aceasta. Dar am recunoscut-o imediat, după ochii ei de un auriu-închis.

Irina se hotărâse, până la urmă, să vină.

I-am aruncat o privire lungă pentru un moment și s-a uitat și ea la mine. M-am întrebat dacă și ea va ghici imediat cine sunt. Aproape am ridicat mâna, pe punctul de a o saluta, dar buza i se răsuci un pic, brusc chipul devenindu-i ostil.

Am auzit strigătul de victorie al lui Renesmee din pădure și urletul lui Jacob de răspuns și am văzut fața Irinei întorcându-se brusc către sunet, când acesta ne ajunse din urmă, câteva secunde mai târziu. Privirea ei se întoarse ușor la dreapta și știam ce vede. Un vârcolac enorm, cafeniu, poate chiar cel care îl ucisese pe Laurent. De cât timp ne privea? De suficient timp ca să vadă manifestările noastre de afecțiune de mai devreme, cu siguranță.

Fața i se schimonosi de durere.

Instinctiv, am deschis palmele în fața mea, de parcă mi-aș fi cerut scuze. Ea se întoarse cu spatele la mine, buzele dezvelindu-i dinții. Maxilarul i se descleștă când urlă.

Când sunetul ajunse la mine, ea se întorsese deja și dispăruse în pădure.

– Fir-ar să fie! am gemut.

Am alergat spre pădure, după Renesmee și Jacob, nevrând să îi scap din ochi. Nu știam în ce direcție o luase Irina sau exact cât de furioasă era. Răzbunarea era o obsesie obișnuită printre vampiri, una dificil de înăbușit.

Alergând la viteză maximă, mi-a luat doar două secunde să-i ajung.

– Al meu e mai mare, am auzit-o pe Renesmee insistând când m-am năpustit prin tufișurile dese de spini către poiența unde stăteau ei.

Jacob lăsă urechile în jos când îmi văzu chipul; se ghemui, cu dinții dezveliți – botul îi era pătat de sângele animalului ucis. Ochii îi măturau pădurea. Îi puteam auzi urletul urcându-i-se din gât.

Renesmee era la fel de alertă ca și Jacob. Abandonând cerbul mort de la picioarele ei, sărindu-mi în brațe, apăsându-și mâinile curioase pe obrajii mei.

– Exagerez, i-am asigurat eu repede. E în regulă, cred. Așteptați puțin.

Am scos telefonul mobil și am apăsat butonul de apelare rapidă. Edward răspunse la primul apel. Jacob și Renesmee ascultată atenți lângă mine în timp ce îi explicam lui Edward.

– Vino, adu-l pe Carlisle, am rostit atât de repede încât m-am întrebat dacă Jacob putea să mă înțeleagă. Am văzut-o pe Irina și ea m-a văzut pe mine, dar apoi l-a văzut pe Jacob și s-a înfuriat și a fugit, *cred*. N-a apărut aici – nu încă –, dar părea destul de

supărată, așa că e posibil să vină. Dacă nu vine, atunci tu și cu Carlisle trebuie să o găsiți pe ea și să vorbiți cu ea. Mă simt atât de prost!

Jacob mârâi.

– Ajungem în jumătate de minut, mă asigură Edward, și l-am auzit aproape cum aleragă.

Ne-am îndreptat înapoi spre poiana lungă și apoi am așteptat în liniște în timp ce Jacob și cu mine ascultam cu atenție orice sunet care să vestească o apropiere pe care să n-o recunoaștem.

Când se auzi ceva, era un sunet familiar. Edward ajunse imediat lângă mine, iar Carlisle după câteva secunde. Am fost surprinsă să aud zgomotul greu al unor labe mari în urma lui Carlisle. Probabil n-ar fi trebuit să fiu șocată. Cu Renesmee în pericol, nu era de mirare că Jacob chemase întăriri.

– Era acolo pe creastă, le-am spus imediat, arătându-le locul. Dacă Irina fugea, avea deja un avans bun. Oare avea să se oprească să îl asculte pe Carlisle? Expresia ei de dinainte mă făcu să cred că nu. Poate că ar trebui să îi sunați pe Emmett și pe Jasper să vină cu voi. Părea... supărată cu adevărat. A urlat la mine.

– Poftim? spuse Edward furios.

Carlisle îi puse o mână pe braț.

– Jelește. Mă duc după ea.

– Vin cu tine, insistă Edward.

Schimbară o privire cu înțeles – poate Carlisle cântărea iritarea lui Edward față de Irina și ajutorul pe care îl putea da citind gânduri. Într-un final, Carlisle aprobă cu o mișcare a capului și porniră amândoi să găsească urma Irinei, fără să îl sune pe Jasper sau pe Emmett.

Jacob pufni nerăbdător și mă împinse de la spate cu botul. Probabil dorea ca Renesmee să fie dusă înapoi, în siguranța casei,

pentru orice eventualitate. Eram de acord, așa că ne-am grăbit spre casă, cu Seth și Leah alergând de-o parte și de alta a noastră.

Renesmee era cuminte la mine în brațe, cu o mână încă pe fața mea. Cum vânătoarea fusese abandonată, va trebui să se mulțumească cu sângele donat. Avea un aer puțin încrezut.

28. VIITORUL

Carlisle şi Edward nu reuşiseră să o ajungă pe Irina, înainte ca urma ei să dispară în golf. Înotaseră până pe malul celălalt, ca să vadă dacă mirosul ei mergea în linie dreaptă, dar nu era nici urmă pe kilometri întregi, în orice direcţie ai fi luat-o de pe ţărmul de est.

Toate astea erau numai din vina mea. Venise, aşa cum văzuse Alice, ca să se împace cu familia Cullen, şi se înfuriase din cauza prieteniei mele cu Jacob. Îmi doream s-o fi observat mai devreme, înainte ca Jacob să se transforme. Îmi doream să ne fi dus la vânătoare în altă parte.

Nu prea aveam ce să facem. Carlisle o sunase pe Tanya să-i dea veştile proaste. Tanya şi Kate nu o mai văzuseră pe Irina de când ele se hotărâseră să vină la nunta noastră, şi erau foarte supărate că Irina fusese atât de aproape şi, totuşi, nu se întorsese acasă; nu era uşor pentru ele să îşi piardă sora, oricât de temporară ar fi fost despărţirea. M-am întrebat dacă asta le trezea amintiri dureroase din perioada când îşi pierduseră mama, cu multe secole în urmă.

Alice văzuse câteva secvenţe din viitorul apropiat al Irinei, nimic foarte concret. Nu se întorcea la Denali, din câte îşi dădea seama Alice. Imaginea era neclară. Tot ce putea vedea era că

Irina era vizibil supărată; rătăcea printr-un ținut sălbatic și înzăpezit – spre nord? Spre est? – cu o expresie disperată pe chip. În afară de jalea ei disperată, nu se gândise la nimic, nici măcar la un nou traseu.

Trecură zilele și, deși nu uitasem nimic, Irina și durerea ei fusese dată la o parte în gândurile mele. Erau lucruri mai importante la care trebuia să mă gândesc acum. În câteva zile urma să plec în Italia. La întoarcere, trebuia să plecăm cu toții în America de Sud.

Deja revizuiserăm fiecare detaliu de peste o sută de ori. Vom începe cu tribul Ticuna, urmându-le legendele, cât de bine vom putea, direct la sursă. Acum, că acceptaseră ca Jacob să vină cu noi, el era o figură importantă în planurile noastre – era greu de crezut că oamenii care credeau în vampiri vor sta de vorbă cu noi despre poveștile lor. Dacă nu ajungeam nicăieri cu cei din tribul Ticuna, mai erau triburi înrudite prin apropiere, unde puteam căuta. Carlisle avea niște vechi prieteni în zona Amazonului; dacă îi puteam localiza, poate aveau ceva informații pentru noi. Sau măcar o sugestie cu privire la următorul loc unde să căutăm informații. Era improbabil ca acei trei vampiri din bazinul Amazonului să aibă vreo legătură cu legendele vampirilor hibrid, pentru că era vorba de femei. Nu aveam de unde să știm cât timp va dura căutarea noastră.

Nu-i spusesem lui Charlie despre călătoria mai lungă și mă frământam cu privire la ce să îi spun, în timp ce discuțiile dintre Edward și Carlisle continuau. Cum să îi dau cât mai ușor vestea?

M-am uitat la Renesmee în timp ce dezbăteam problema în sinea mea. Era încolăcită pe canapea acum, respirând încet adânc cufundată în somn, cu buclele încurcate împrăștiate dezordonat în jurul capului. De obicei, Edward și cu mine o duceam în

căsuță s-o culcăm, dar, în seara asta, mai stăteam cu familia, căci el și Carlisle erau cufundați în planuri.

Între timp, Emmett și Jasper erau mai încântați de posibilitățile de vânătoare. Amazonul oferea o schimbare față de vânatul nostru obișnuit. Jaguari și pantere, de exemplu. Emmett avea chef să se lupte cu o anaconda. Esme și Rosalie pregăteau bagajele. Jacob era plecat cu haita lui Sam, să lase lucrurile în ordine pentru cât avea să lipsească.

Alice se mișca încet – pentru ea – în jurul camerei largi, ordonând inutil spațiul deja imaculat, îndreptând draperiile perfect drapate ale lui Esme. În acel moment, reașeza vazele lui Esme de pe masa de la perete. Din felul în care își schimba expresia – conștientă, apoi goală, apoi iar conștientă – îmi puteam da seama că verifică viitorul. Am presupus că încerca să afle prin petele negre pe care le reprezentau Jacob și Renesmee în viziunile ei, ca să vadă ce ne aștepta în America de Sud, până când Jasper îi spuse: „Las-o baltă, Alice; nu e treaba noastră" și un nor de calm se împrăștie încet și pe nesimțite prin cameră. Probabil că Alice se îngrijora iar pentru Irina.

Alice scoase limba la Jasper, apoi ridică una dintre vazele de cristal, plină cu trandafiri albi și roșii, și se întoarse către bucătărie. Una dintre flori era vag ofilită, dar Alice dorea perfecțiune absolută, ca să nu se mai gândească la ineficiența viziunilor din acel moment.

Uitându-mă din nou la Renesmee, n-am văzut când vaza alunecă dintre degetele lui Alice. Am auzit doar vâjâitul aerului pe lângă cristal, și am ridicat privirea exact la timp să văd cum vaza se sparge în zeci de mii de cioburi ca de diamant, pe podea de marmură a bucătăriei.

Am rămas cu toţii înmărmuriţi, în timp ce fragmentele de cristal săreau şi alunecau în toate direcţiile cu un clinchet supărător, cu ochii pe Alice.

Primul meu gând, total ilogic a fost că Alice ne făcea o farsă. Pentru că era imposibil ca Alice să fi scăpat vaza din greşeală. Dacă n-aş fi presupus că o să o prindă, aş fi sărit eu să o apuc. Dar cum de îi căzuse printre degete? Degetele ei atât de sigure...

Nu văzusem niciodată vreun vampir scăpând ceva din greşeală. Niciodată.

Ochii îi erau doar fizic alături de noi, fixaţi undeva în viitor, umplându-i faţa slabă. Privind în ochii ei era ca şi cum ai fi privit într-un mormânt din interiorul acestuia; am fost îngropată în teroarea, disperarea şi agonia privirii ei.

L-am auzit pe Edward gemând; era un sunet spart, pe jumătate înecat.

– *Ce e?* urlă Jasper, sărind lângă ea într-o mişcare buimăcită, strivind cristalul spart sub picioare. O apucă de umeri şi o scutură violent. Ea părea o păpuşă de cârpă în mâinile lui. *Ce e, Alice?*

L-am văzut cu coada ochiului pe Emmett mişcându-se, cu dinţii dezveliţi, în timp ce privea pe fereastră, anticipând un atac.

Esme, Carlisle şi Rose tăceau, la fel de îngheţaţi ca şi mine.

Jasper o scutură din nou pe Alice.

– Ce *este?*

– Vin după noi, şoptiră Alice şi Edward împreună, perfect sincronizaţi. Toţi.

Linişte.

Pentru prima dată, am înţeles prima – pentru că ceva din vorbele ei îmi declanşă propria viziune. Era doar o amintire îndepărtată a unui vis – vagă, transparentă, neclară, de parcă m-aş

fi uitat printr-un văl gros... Am văzut în minte o linie de întuneric avansând spre mine, fantoma unui coşmar pe jumătate uitat. Nu le puteam vedea sclipirea din ochii rubinii în imaginea înceţoşată, nici strălucirea dinţilor ascuţiţi şi umezi, dar ştiam unde ar trebui să fie lumina...

Mai puternică decât amintirea vizuală era amintirea din sufletul meu – nevoia puternică de a proteja lucrul preţios din spatele meu.

Voiam s-o ridic pe Renesmee în braţele mele, s-o ascund în spatele pielii mele şi a părului meu, s-o fac invizibilă. Dar nici nu mă puteam întoarce să mă uit la ea. Nu mă simţeam ca o stană de piatră, ci ca o statuie de gheaţă. Pentru prima oară de când renăscusem ca vampir, mi s-a făcut frig.

Am auzit ca prin ceaţă confirmarea temerilor mele. Nu aveam nevoie de ea. Ştiam deja.

– Volturi, gemu Alice.

– Cu toţii, şopti şi Edward în acelaşi timp.

– De ce? îngăimă Alice. Cum?

– Când? şopti Edward.

– De ce? întrebă şi Esme.

– *Când?* repetă Jasper cu o voce ca de gheaţă.

Alice nu clipi, dar parcă un văl îi acoperise ochii; deveniră complet goi. Numai gura îşi păstra expresia de groază.

– În curând, spuseră ea şi Edward împreună. Apoi vorbi doar ea: E zăpadă în pădure, zăpadă în oraş. În mai puţin de o lună.

– De ce? întrebă Carlisle de data asta.

Esme răspunse:

– Trebuie să aibă vreun motiv. Poate ca să vadă...

– Nu e vorba de Bella, răspuse Alice ca din mormânt. Vin cu toţii – Aro, Caius, Marcus, fiecare membru al gărzii, chiar şi soţiile.

– Soţiile nu părăsesc niciodată turnul, o contrazise Jasper cu o voce fără inflexiuni. Niciodată. Nici în timpul rebeliunii sudiste. Nici când românii au încercat să îi detroneze. Nici când vânau copiii nemuritori. Niciodată.

– Dar acum vin, şopti Edward.

– Dar *de ce?* spuse Carlisle din nou. N-am făcut nimic! Şi, dacă am fi făcut, ce ar putea fi ca să meritäm *aşa ceva?*

– Suntem atât de mulţi, răspunse Edward sec. Probabil vor să se asigure că...

Nu termină propoziţia.

– Asta nu ne răspunde la întrebarea esenţială! De ce?

Simţeam că ştiu răspunsul la întrebarea lui Carlisle şi, totuşi, în acelaşi timp, că nu-l ştiu. Renesmee era motivul pentru care veneau, eram sigură. Cumva, fusesem conştientă de la început că vor veni după ea. Subconştientul meu mă avertizase chiar dinainte să ştiu că sunt însărcinată. Mi se părea ciudat de previzibil acum. De parcă ştiusem dintotdeauna că Volturi vor veni să îmi smulgă motivul fericirii mele de lângă mine.

Dar asta tot nu-mi răspundea la întrebare.

– Întoarce-te, Alice! o imploră Jasper. Caută motivul! Caută!

Alice dădu din cap, deznădăjduită.

– A venit de nicăieri, Jazz. Nu-i căutam pe ei, nici măcar pe noi. O căutam pe Irina. Nu era unde mă aşteptam eu să fie...

Alice nu mai continuă, cu ochii pierduţi din nou. Privi în gol pentru o secundă.

Apoi ridică brusc capul, cu ochii duri ca oţelul. L-am auzit pe Edward inspirând o gură de aer.

– S-a decis să se ducă la ei, spuse Alice. Irina a decis să se ducă la Volturi. Apoi ei vor hotărî... Parcă o aşteptau. Parcă deciziile lor erau deja luate şi doar o aşteptau pe ea...

Se lăsă din nou liniștea, în timp ce digeram ultimele ei cuvinte. Ce le va spune Irina Volturilor, să aibă drept rezultat viziunea îngrozitoare a lui Alice?

– N-o putem opri? întrebă Jasper.

– Nu avem cum. E aproape acolo.

– Ce face? întrebă Carlisle, dar eu nu mai eram atentă la discuția lor.

Toată atenția îmi era atrasă de imaginea care se mi se forma în minte.

Mi-o imaginam pe Irina sus, pe stâncă, privindu-ne. Ce văzuse? Un vampir și un vârcolac care erau prieteni buni. Mă concentrasem pe acea imagine, una care i-ar fi explicat, în mod evident, reacția. Dar asta nu era tot ce văzuse.

Mai văzuse și un copil. Un copil extrem de frumos, care se juca în ninsoare, și care era mai mult decât un simplu om...

Irina... surorile orfane... Carlisle spusese că, după ce își pierduseră mama în urma judecății Volturilor, deveniseră foarte stricte când era vorba de respectat legea.

Cu doar un minut în urmă, chiar Jasper spusese cuvintele: *Nici măcar când vânau copiii nemuritori...* Copiii nemuritori – urgia trecută sub tăcere, îngrozitorul tabu...

Având în vedere trecutul Irinei, cum putea să interpreteze altfel ceea ce văzuse în poiană? Nu fusese îndeajuns de aproape ca să îi audă inima lui Renesmee, să îi simtă căldura radiind din corp. Din punctul ei de vedere, obrajii rozalii ai lui Renesmee puteau să fi fost un truc de-al nostru.

La urma urmelor, familia Cullen era în cârdășie cu vârcolacii. Din punctul ei de vedere, poate că asta însemna că suntem în stare de orice...

Irina, frământându-și mâinile, în pustiul înzăpezit – nu jelindu-l pe Laurent, până la urmă, ci știind că e datoria ei să îi dea în

vileag pe membrii familiei Cullen, știind ce se va întâmpla dacă o va face. Se părea că secolele de prietenie fuseseră învinse de conștiința ei.

Și răspunsul Volturilor la genul acesta de infracțiune era automat, deja hotărât.

M-am întors și m-am aplecat peste trupul adormit al lui Renesmee, acoperind-o cu părul meu, îngropându-mi fața în buclele ei.

– Gândiți-vă la ce a văzut ea în dimineața asta, am spus cu voce joasă, întrerupând orice ar fi avut de gând Emmett să zică. Pentru cineva care și-a pierdut mama din cauza copiilor nemuritori, cum ar părea Renesmee?

Se lăsă din nou liniște, pe când ceilalți își dădeau seama de ceea ce eu știam deja.

– Ca un copil nemuritor, șopti Carlisle.

L-am simțit pe Edward îngenunchind lângă mine și luându-ne în brațe.

– Dar se înșală, am continuat eu. Renesmee nu e precum ceilalți copii. Ei erau înghețați, dar ea crește atât de mult, în fiecare zi. Ei erau scăpați de sub control, dar ea nu îi rănește pe Charlie sau pe Sue și nici nu face lucruri care i-ar supăra. Ea *se poate* controla. E deja mai deșteaptă decât majoritatea adulților. N-ar fi nici un motiv...

Am bătut câmpii mai departe, așteptând să aud pe cineva oftând ușurat, așteptând ca tensiunea înghețată din cameră să dispară când își vor fi dat seama că aveam dreptate. În cele din urmă, am tăcut.

Nimeni nu spuse nimic o lungă perioadă de timp.

Apoi Edward îmi șopti cu fața îngropată în părul meu.

– Nu e genul de crimă pentru care țin un proces, iubito, spuse el încet. Aro a văzut *dovada* Irinei în gândurile ei. Vin să ne distrugă, nu să ne asculte.

– Dar se înșală, am răspuns cu încăpățânare.

– Nu vor aștepta să le demonstrăm noi asta.

Vocea îi era domoală, blândă, catifelată... și totuși, durerea și disperarea erau palpabile. Vocea îi era la fel ca a lui Alice mai devreme – la fel de sumbră ca interiorul unui mormânt.

– Ce putem face? am întrebat.

Renesmee era atât de caldă și se potrivea perfect în brațele mele, visând în pace. Mă îngrijorasem atât de mult cu privire la ritmul accelerat de creștere a lui Renesmee – îngrijorată că va avea numai puțin peste un deceniu de viață... Acea groază părea o ironie acum.

Peste aproximativ o lună...

Asta era limita, atunci? Cunoscusem mai multă fericire decât trăiesc majoritatea oamenilor vreodată. Exista vreo lege naturală care cerea să ai parte, în mod egal, de fericire și nefericire? Bucuria mea dezechilibra balanța? Patru luni erau tot ce puteam avea?

Emmett a fost cel care îmi răspunse la întrebarea retorică.

– Luptăm, spuse el calm.

– Nu putem câștiga, mormăi Jasper.

Îmi puteam imagina cum îi arăta chipul, cum trupul se apleca protector peste Alice.

– Păi, nu putem fugi. Nu cu Demetri prin preajmă. Emmett scoase un sunet dezgustat și am știut instinctiv că nu era supărat din cauza cercetașului Volturilor, ci de ideea de a fugi. Și nu știu dacă nu *putem* câștiga, spuse el. Sunt câteva opțiuni la care să ne gândim. Nu trebuie să luptăm singuri.

Am ridicat brusc capul auzind asta.

– Dar nici nu trebuie să îi condamnăm la moarte pe cei din tribul Quileute, Emmett!

– Calmează-te, Bella. Expresia lui nu era diferită de aceea pe care o avusese când se gândea să se lupte cu anacondele. Chiar și amenințarea cu distrugerea nu-i putea schimba perspectiva lui Emmett, abilitatea lui de a se bucura de o provocare. Nu mă refeream la haită. Dar, fii realistă – crezi că Jacob sau Sam o să ignore invazia? Chiar și dacă nu ar fi avut în legătură cu Nessie? Ca să nu mai spun că, din cauza Irinei, Aro știe de alianța noastră cu haita. Dar mă gândeam la alți prieteni de-ai noștri.

Carlisle șopti ca un ecou:

– Alți prieteni pe care nu trebuie să îi condamnăm la moarte.

– Hei, să îi lăsăm pe ei să decidă, spuse Emmett pe un ton împăciuitor. Nu spun că trebuie să lupte alături de noi. În timp ce vorbeam, vedeam cum planul prinde un nou contur în mintea lui. Dacă ar sta lângă noi suficient timp cât să îi facă pe Volturi să ezite. La urma urmelor, Bella are dreptate. Dacă i-am putea forța să se oprească și să asculte. Deși asta ar putea îndepărta orice motiv de bătaie...

Pe fața lui Emmett era o urmă de zâmbet acum. Eram surprinsă că nu-l pocnise nimeni încă. Eu doream s-o fac.

– Da, spuse Esme energică. Are sens, Emmett. Nu avem nevoie decât ca Volturi să se oprească un moment. Suficient cât să asculte.

– Vom avea nevoie de un adevărat spectacol cu martori, spuse Rosalie cu duritate, cu vocea tăioasă precum sticla.

Esme încuviință, de parcă n-ar fi auzit sarcasmul din tonul lui Rosalie.

– Putem să le cerem măcar atâta lucru prietenilor noștri. Să fie martori.

– Noi am face-o pentru ei, spuse Emmett.

– Va trebui să îi rugăm cum trebuie, murmură Alice. M-am uitat în ochii ei, care erau din nou o gaură neagră. Va trebui să le demonstrăm cu mare atenție.

– Să le demonstrăm? întrebă Jasper.

Alice și Edward se uitară la Renesmee în același timp. Apoi ochii lui Alice se pierdură în depărtări.

– Familia Tanyei, spuse ea. Clanul lui Siobhan. Al lui Amun. Câțiva dintre nomazi – Garret și Mary, cu siguranță. Poate Alistair.

– Dar Peter și Charlotte? întrebă Jasper, cu oarecare teamă, de parcă spera ca răspunsul să fie negativ, și vechiul lui camarad să fie scutit de carnagiul care se preconiza.

– Poate.

– Cei din Amazon? întrebă Carlisle. Kachiri, Zafrina și Senna?

Inițial, Alice păruse prea adâncită în viziunea ei ca să răspundă; într-un final se cutremură, iar ochii îi redeveniră prezenți. Întâlni privirea lui Carlisle pentru o fracțiune de secundă, apoi lăsă capul jos.

– Nu pot să văd.

– Ce-a fost asta? întrebă Edward, șoapta lui sunând ca un ordin. Partea din junglă? Ne ducem să îi căutăm?

– Nu pot să văd, repetă Alice, fără să se uite în ochii lui. O umbră de nedumerire traversă fața lui Edward. Va trebui să ne despărțim și să ne grăbim – înainte ca zăpada să se așeze. Va trebui să adunăm pe cine putem și să îi aducem aici să le arătăm. Se concentră din nou. Vorbește cu Eleazar. Aici e vorba de mai mult decât de un copil nemuritor.

Pentru un alt moment nesfârșit, se lăsă iar o liniște prevestitoare, în timp ce Alice era din nou în transă. Clipi încet la

final, cu ochii ciudat de opaci, în ciuda faptului că era, evident, printre noi.

– Sunt atât de multe de făcut! Trebuie să ne grăbim, șopti ea.

– Alice? întrebă Edward. A fost prea repede – n-am înțeles. Ce a fost...?

– Nu pot să văd! izbucni ea. Jacob e aproape aici!

Rosalie făcu un pas spre ușa de la intrare.

– Mă ocup eu de...

– Nu, lasă-l să vină, spuse Alice repede, ridicând vocea cu fiecare cuvânt. Îl apucă pe Jasper de mână și începu să îl tragă spre ușa din spate. O să văd mai bine departe de Nessie. Trebuie să plec. Chiar am nevoie să mă concentrez. Trebuie să văd tot ce se poate. Trebuie să plec. Hai, Jasper, nu avem timp de pierdut!

Îl auzeam cu toții pe Jacob pe scări. Alice îl trăgea nerăbdătoare pe Jasper de mână. Acesta o urmă repede, la fel de nedumerit ca și Edward. Ieșiră amândoi pe ușă, dispărând în noaptea argintie.

– Grăbiți-vă! ne strigă ea. Trebuie să îi găsiți pe toți.

– Ce să găsiți? întrebă Jacob, închizând ușa de la intrare în spatele lui. Unde s-a dus Alice?

Nimeni nu-i răspunse; ne uitam, pur și simplu, la el.

Jacob își scutură fulgii din păr și își băgă brațele prin mânecile tricoului, cu ochii pe Renesmee.

– Hei, Bells! Credeam că ați plecat acasă deja...

Într-un sfârșit se uită la mine, clipi, apoi se uită iarăși uimit. I-am privit expresia în timp ce se prindea de atmosfera din cameră. Privi în jos, cu ochii mari, la pata umedă de pe podea, la trandafiri împrăștiați și fragmentele de cristal. Degetele începură să-i tremure.

– Ce? întrebă el, fără inflexiuni în voce. Ce s-a întâmplat?

Nu știam de unde să încep. Nimeni altcineva nu-și putea găsi cuvintele.

Jacob traversă camera cu trei pași largi și căzu în genunchi, lângă Renesmee și lângă mine. Îi simțeam căldura emanând din corp, în timp ce tremuratul îi cuprinsese și brațele, și mâinile.

– Ea e bine? întrebă el, atingându-i fruntea, înclinând capul ca să îi asculte inima. Nu te juca cu mine, Bella, te rog!

– Nu e nimic în neregulă cu Renesmee, am reușit să articulez, cu voce spartă.

– Atunci cu cine?

– Cu toți, Jacob, am șoptit. Și era acolo, și în vocea mea – sunetul de mormânt. S-a terminat. Am fost cu toții condamnați la moarte.

29. DEZERTORI

Am stat acolo toată noaptea, statui ale groazei şi durerii, dar Alice nu s-a mai întors.

Eram cu toţii cu nervii întinşi la maximum – înnebuniţi în completă nemişcare. Carlisle abia fusese în stare să îşi mişte buzele ca să îi explice totul lui Jacob. Relatarea păru să înrăutăţească lucrurile; chiar şi Emmett rămase tăcut şi îngheţat din acel moment.

Abia când răsări soarele şi am ştiut că Renesmee va începe să se foiască în curând în mâinile mele, m-am întrebat, pentru prima oară, de ce întârzie Alice atât de mult. Sperasem să aflu mai multe înainte să mă confrunt cu întrebările fiicei mele. Să am nişte răspunsuri. O speranţă mică, infimă, pentru a putea fi în stare să zâmbesc şi să nu las adevărul s-o înspăimânte şi pe ea.

Chipul meu părea înţepenit permanent în masca aceea fixă, pe care o purtasem toată noaptea. Nu eram sigură că mai eram capabilă să zâmbesc.

Jacob sforăia într-un colţ, un munte de blană pe covor, tresărind neliniştit în somn. Sam ştia totul – lupii se pregăteau pentru ceea ce urma. Nu că acele pregătiri aveau să le aducă altceva decât moarte, la fel ca şi celorlalţi membrii ai familiei mele.

Lumina soarelui pătrunse prin ferestrele din spate, strălucind pe pielea lui Edward. Ochii mei nu se mişcaseră dintr-ai lui, de când plecase Alice. Ne uitasem unul la altul toată noaptea, sorbind din priviri ceea ce nici unul din noi nu ar fi suportat să piardă: pe celălalt. Mi-am văzut chipul în ochii lui în agonie, când soarele îmi atinse pielea.

Sprâncenele i se mişcară puţin, apoi buzele.

– Alice, spuse el.

Sunetul vocii lui era ca gheaţa care crapă când se topeşte. Am tresărit cu toţii, ne-am înmuiat. Ne mişcam din nou.

– E plecată de multă vreme, murmură Rosalie, surprinsă.

– Unde ar putea fi? se întrebă Emmett, făcând un pas spre uşă.

Esme îşi puse o mână pe braţul lui Rosalie.

– Nu vrem s-o deranjăm...

– N-a mai durat niciodată atât, spuse Edward. Noi griji îi umbreau masca în care se transformase chipul lui. Trăsăturile îi erau din nou vii, ochii erau plini de o teamă nouă, de o panică în plus. Carlisle, nu crezi că... ceva preventiv? Oare Alice ar fi avut timp să vadă dacă trimiteau pe cineva după ea?

Chipul transparent al lui Alice îmi umplu gândurile. Aro, care pătrunsese în toate colţurile minţii lui Alice, care ştia tot ce putea ea să facă...

Emmett înjură îndeajuns de tare, încât Jacob sări în picioare cu un mârâit. Din curte îi răspunseră mârâiturile haitei lui. Familia mea era deja în acţiune.

– Stai cu Renesmee! am strigat la Jacob, în timp ce ieşeam în goană pe uşă.

Încă eram mai puternică decât toţi ceilalţi şi mi-am folosit puterea ca o iau înainte. Am depăşit-o pe Esme din câteva salturi

și pe Rosalie din câțiva pași. Am alergat prin pădurea deasă, până am ajuns în spatele lui Edward și al lui Carlisle.

– Oare ar fi putut s-o surprindă? întrebă Carlisle cu vocea la fel de calmă de parcă ar fi stat pe loc, și nu ar fi alergat la viteză maximă.

– Nu văd cum, răspunse Edward. Dar Aro o cunoaște mai bine decât oricine altcineva. Mai bine decât mine.

– E o capcană? strigă Emmett din spatele nostru.

– Poate, spuse Edward. Nu e nici un miros străin, doar cel al lui Alice și Jasper. Unde au plecat?

Urma lui Alice și Jasper descria un arc larg; începea la est de casă, dar se îndrepta spre nord, de partea cealaltă a râului, și apoi din nou spre vest, după câțiva kilometri. Am traversat din nou râul, sărind toți șase la distanță de o secundă unul de celălalt. Edward alerga în față, concentrat la maximum.

– Ai prins mirosul acela? strigă Esme, la câteva momente după ce sărisem peste râu pentru a doua oară.

Ea era ultima în depărtare, la stânga noastră. Făcu semn spre sud-est.

– Rămâneți pe urma principală – suntem aproape de granița cu Quileute, ordonă Edward scurt. Rămâneți împreună. Vedeți dacă s-au dus spre nord sau spre sud.

Nu eram la fel de în temă cu termenii tratatului cum erau ceilalți, dar simțeam în aer mirosul de lup, în briza care bătea dinspre est. Edward și Carlisle încetiniră puțin din obișnuință, și i-am văzut cum întorceau capul dintr-o parte în alta, așteptând ca urma să o ia într-o direcție.

Apoi mirosul de lup deveni brusc mai puternic și Edward ridică capul. Se opri brusc. Am înghețat pe loc, la fel ca el.

– Sam? întrebă Edward calm. Ce înseamnă asta?

Sam veni printre copaci, la câteva sute de metri, mergând repede către noi în forma lui umană, flancat de doi lupi uriași – Paul și Jared. I-a luat un pic de timp lui Sam să ne ajungă; lucru care mă făcea să devin nerăbdătoare. Nu voiam să am timp să mă gândesc la ce se întâmplă. Voiam să mă aflu în mișcare, să fac ceva. Doream să o iau în brațe pe Alice, să știu, fără urmă de îndoială, că e în siguranță.

L-am privit pe Edward albindu-se la față, în timp ce îi citea gândurile lui Sam. Acesta îl ignoră, uitându-se direct la Carlisle când se opri din mers și începu să vorbească:

– Chiar după miezul nopții, Alice și Jasper au venit în acest loc și au cerut permisiunea să traverseze teritoriul nostru până spre ocean. Le-am acordat-o și i-am escortat eu însumi până pe coastă. Au intrat imediat în apă și nu s-au mai întors. În timp ce mergeam, Alice mi-a spus că este foarte important să nu îi spun lui Jacob că am văzut-o, până când nu vorbesc cu tine. M-a rugat să aștept aici până veniți s-o căutați și atunci să îți dau acest bilet. Mi-a spus să îi respect instrucțiunile, pentru că viețile noastre, ale tuturor, depind de asta.

Pe chipul lui Sam se ivise o expresie întunecată, în timp ce întinse o bucată de hârtie împăturită, pe care se zărea ceva scris cu negru. Era o pagină dintr-o carte de-a mea; ochii mei citiră cuvintele tipărite în timp ce Carlisle o despăturea ca să vadă pe partea cealaltă. Partea care se afla spre mine era pagina de titlu din *Negustătorul din Veneția*. O urmă din mirosul meu se desprinse din ea când Carlisle o scutură ca să o îndrepte. Mi-am dat seama că era o pagină din una dintre cărțile mele. Adusesem în căsuță câteva lucruri de-acasă de la Charlie; câteva haine normale, toate scrisorile primite de la mama și cărțile mele favorite. Colecția mea zdrențuită de ediții necartonate ale

lui Shakespeare se aflase pe etajera din sufrageria căsuței ieri-dimineață...

– Alice s-a decis să ne părăsească, șopti Carlisle.

– Ce? strigă Rosalie.

Carlisle întoarse pagina ca să putem citi cu toții.

Nu ne căutați. Nu avem timp de pierdut. Țineți minte: Tanya, Siobhan, Amun, Alistair, toți nomazii pe care îi puteți găsi. O să îi căutăm pe Peter și pe Charlotte în drumul nostru. Ne pare rău că trebuie să vă părăsim așa, fără să vă spunem la revedere și fără să vă dăm explicații. E singura noastră cale. Vă iubim.

Am înghețat din nou, într-o liniște totală, cu excepția sunetului bătăilor inimilor lupilor și a respirației lor. Și gândurile lor trebuie să fi fost la fel de vehemente. Edward se mișcă primul, răspunzând gândurilor lui Sam.

– Da, situația este chiar atât de gravă.

– Îndeajuns de gravă încât să îți abandonezi familia? întrebă Sam cu voce tare, pe un ton dezaprobator. Era evident că nu citise biletul înainte să i-l dea lui Carlisle. Era supărat acum, părând că regretă că o ascultase pe Alice.

Expresia lui Edward era ca de piatră – lui Sam i se părea probabil furioasă sau arogantă, dar eu puteam vedea durerea în contururile dure ale chipului lui.

– Nu știm ce-a văzut, spuse Edward. Alice nu e nici lipsită de sentimente, nici lașă. Pur și simplu are mai multe informații decât noi.

– *Noi* nu am... începu Sam.

– Suntem construiți diferit față de voi, se răsti Edward. *Noi* ne mai păstrăm voința noastră proprie.

Sam ridică brusc capul, iar ochii lui părură deodată negri ca smoala.

– Dar ar trebui să îi ascultați avertismentul, continuă Edward. Nu e o situație în care să doriți să vă implicați. Încă mai puteți evita ceea ce a văzut Alice.

Sam zâmbi amar.

– Noi nu fugim.

În spatele lui, Paul pufni.

– Nu-ți măcelări familia din mândrie, interveni Carlisle.

Sam se uită la Carlisle cu o expresie mai blândă.

– Cum a spus și Edward, noi nu avem aceeași libertate pe care o aveți voi. Renesmee e la fel de mult parte din familia noastră cum e dintr-a voastră. Jacob nu o poate abandona și noi nu-l putem abandona pe el. Ochii îi zburară spre biletul lui Alice, iar buzele i se strânseră într-o linie subțire.

– N-o cunoști, spuse Edward.

– Și tu da? întrebă Sam fără menajamente.

Carlisle puse o mână pe umărul lui Edward.

– Avem multe făcut, fiule. Oricare ar fi decizia lui Alice, am fi nebuni să nu îi urmăm sfatul acum. Hai să mergem acasă, să ne punem pe treabă.

Edward încuviință din cap, cu fața încă împietrită de durere. În spatele meu, auzeam suspinele tăcute, fără lacrimi, ale lui Esme.

Nu mai știam cum să plâng; nu puteam să fac altceva decât să privesc cu ochi goi. Încă nu simțeam nimic. Totul mi se părea ireal, de parcă visam din nou, după toate aceste luni. De parcă eram în plin coșmar.

– Mulțumesc, Sam, spuse Carlisle.

– Îmi pare rău, răspunse Sam. N-ar fi trebuit s-o lăsăm să treacă.

– Aţi făcut ceea ce trebuia, spuse Carlisle. Alice e liberă să facă ce vrea. Nu i-aş refuza această libertate.

Întotdeauna mă gândisem la familia Cullen ca la un tot unitar, o entitate indivizibilă. Brusc, mi-am amintit că nu fusese întotdeauna aşa. Carlisle îi crease pe Edward, pe Esme, pe Rosalie şi Emmett; Edward mă crease pe mine. Eram legaţi din punct de vedere fizic prin sânge şi venin. Nu mă gândisem niciodată la Alice şi la Jasper ca fiind altfel – ca adoptaţi de familie. Dar, în realitate, Alice adoptase familia Cullen. Apăruse la ei în prag, cu trecutul propriu, aducându-l şi pe Jasper, şi îşi găsise locul în familia care era deja acolo. Atât ea, cât şi Jasper cunoscuseră altă viaţă în afara familiei Cullen. Oare chiar alesese să trăiască altfel după ce văzuse că viaţa alături de noi se terminase?

Atunci, eram condamnaţi, nu? Nu mai era nici o speranţă. Nici o rază, nici o scânteie de speranţă care să o convingă pe Alice că are o şansă alături de noi.

Aerul dimineţii păru deodată mai dens, mai întunecat, de parcă ar fi fost afectat fizic de disperarea mea.

– *Eu* nu mă las doborât fără luptă, mârâi Emmett sub mustaţă. Alice ne-a spus ce să facem. Să-i dăm drumul.

Ceilalţi dădură din cap hotărâţi şi mi-am dat seama că îşi puneau speranţele în şansele pe care ni le dăduse Alice. Că nu aveau de gând să se lase cuprinşi de deznădejde şi să aştepte să moară.

Da, vom lupta cu toţii. Ce altceva mai era de făcut? Şi se părea că vom implica şi pe alţii, pentru că Alice spusese asta înainte să ne părăsească. Cum puteam să nu ascultăm ultimul avertisment al lui Alice? Şi lupii vor lupta alături de noi pentru Renesmee.

Noi vom lupta, ei vor lupta, şi vom muri cu toţii.

Nu mă cuprinsese aceeași hotărâre pe care ceilalți păreau s-o simtă. Alice știa care ne sunt șansele. Ne dăduse atâtea șanse câte putuse vedea, dar acestea erau prea mici ca să își riște viața.

Mă simțeam deja doborâtă când am lăsat în spate chipul încruntat lui Sam și l-am urmat pe Carlisle spre casă.

Alergam automat acum, fără acea panică grăbită de mai înainte. Când ne-am apropiat de râu, Esme ridică privirea.

– Mai era și cealaltă urmă. Era proaspătă.

Ne arătă ceva în față, spre locul în care îi atrăsese atenția lui Edward la venire. Când alergam cu toții s-o salvăm pe Alice...

– Trebuie să fi fost de mai devreme. Era doar Alice, fără Jasper, spuse Edward cu glas sfârșit.

Esme se strâmbă, apoi clătină din cap.

Am luat-o puțin în dreapta, rămânând un pic în urmă. Eram sigură că Edward avea dreptate, dar, în același timp... La urma urmelor, cum de biletul scris de Alice era pe o pagină dintr-o carte de-a mea?

– Bella? mă strigă Edward pe un ton lipsit de emoții, când am ezitat.

– Vreau să mă iau după urma ei, i-am spus, mirosind aroma vagă a lui Alice, care se depărta de calea ei inițială.

Nu eram experimentată în a lua urma cuiva, mie îmi mirosea la fel, lipsea doar mirosul lui Jasper.

Ochii aurii ai lui Edward erau goi.

– Probabil duce înapoi spre casă.

– Atunci ne vedem acolo.

Inițial, am sperat că mă va lăsa să mă duc singură, dar, apoi, când am făcut câțiva pași, în ochi i se aprinse o scânteie de viață.

– Vin cu tine, spuse el încet. Ne vedem acasă, Carlisle.

Carlisle aprobă din cap, iar ceilalți plecară. Am așteptat până când au dispărut din vedere, apoi m-am uitat la Edward cu o privire întrebătoare.

– Nu te puteam lăsa să pleci de lângă mine, explică el încet. Mă doare și dacă mă gândesc doar.

Am înțeles, fără alte explicații suplimentare. M-am gândit la despărțirea de el și mi-am dat seama că aș fi simțit aceeași durere, indiferent de cât de scurt ar fi fost timpul petrecut singură.

Mai aveam atât de puțin timp împreună!

I-am întins mâna, iar el mi-a luat-o.

– Hai să ne grăbim, spuse el. Renesmee se va trezi în curând.

Am început din nou să alergăm.

Probabil era doar o prostie, să pierd din timpul petrecut cu Renesmee de dragul curiozității. Dar biletul mă sâcâia. Alice ar fi putut să scrijelească mesajul pe un bolovan sau pe un trunchi de copac, dacă îi lipseau ustensilele. Ar fi putut fura un carnețel de notițe din oricare dintre casele de pe autostradă. De ce cartea mea? De ce o luase?

Destul de sigur, urma ducea la căsuță pe o rută ocolitoare, care evita casa Cullen și lupii din pădurile învecinate. Edward se încruntă nedumerit, când deveni clar unde ducea urma.

Încercă să își dea seama.

– L-a lăsat pe Jasper s-o aștepte și a venit aici?

Ajunseserăm aproape de căsuță acum și mă simțeam tulburată. Eram bucuroasă că Edward mă ținea de mână, dar simțeam că ar fi trebuit să vin aici singură. Să rupă o pagină și s-o ducă înapoi la Jasper era un lucru atât de ciudat pentru Alice! Mi se părea că dorise să transmită un mesaj prin ceea ce făcuse – unul pe care nu-l înțelegeam deloc. Dar era cartea mea, deci mesajul trebuie să fi fost pentru mine. Dacă ar fi fost pentru Edward, n-ar fi trebuit să rupă o pagină dintr-o carte de-a lui...?

– Aşteaptă-mă un minut, i-am spus, eliberându-mi mâna dintr-a lui când am ajuns la uşă.

Se încruntă din nou.

– Bella?

– Te rog? Treizeci de secunde.

N-am aşteptat să îmi răspundă. Am intrat pe uşă, închizând-o în urma mea. M-am dus direct la etajera cu cărţi. Mirosul lui Alice era proaspăt – trecuse mai puţin de-o zi. Un foc pe care nu îl aprinsesem ardea încet, dar stăruitor în şemineu. Am smuls *Negustătorul din Veneţia* de pe raft şi l-am deschis la prima pagină.

Acolo, lângă marginea zimţată lăsată de pagina smulsă, sub cuvintele *Negustătorul din Veneţia de William Shakespeare,* era un mesaj.

Distruge asta.

Dedesubt era un nume şi o adresă din Seattle.

Când Edward intră pe uşă, după numai treisprezece, nu treizeci de secunde, priveam cum arde cartea.

– Ce se întâmplă, Bella?

– A fost aici. A rupt o pagină din cartea mea ca să îşi scrie mesajul.

– De ce?

– Nu ştiu de ce.

– De ce o arzi?

– Eu... eu... eu... m-am încruntat, lăsând toată frustrarea şi durerea să mi se manifeste pe chip. Nu ştiam ce încerca Alice să îmi spună, dar se străduise mult să aflu numai eu. Singura persoană ale cărei gânduri Edward nu le putea citi. Deci voia să nu afle nimic, probabil dintr-un motiv foarte bun.

– Mi s-a părut potrivit.

– Nu știm ce are de gând, spuse el încet.

M-am uitat la flăcări. Eu eram singura persoană din lume care îl putea minți pe Edward. Asta dorea Alice de la mine? Ultima ei dorință?

– Când eram în avion spre Italia, am șoptit – asta nu era o minciună, decât poate în context – când veneam să te salvăm... l-a mințit pe Jasper ca să nu vină după noi. Știa că, dacă se va înfrunta cu Volturi, va muri. Era dispusă să moară decât să îl pună pe el în pericol. Dispusă să mor eu. Dispusă să mori tu.

Edward nu răspunse.

– Are prioritățile ei, am spus.

Când mi-am dat seama că explicația mea nu părea deloc o minciună, am simțit o durere în inimă.

– Nu cred asta, spuse Edward. Nu o spunea să mă contrazică pe mine – o spuse de parcă se contrazicea pe sine însuși. Poate că numai Jasper era în pericol. Planul ei ar fi funcționat pentru noi, ceilalți, dar el ar fi pierdut dacă ar fi rămas. Poate...

– Ar fi putut să ne spună asta. Să îl trimită departe de aici.

– Dar Jasper ar fi plecat? Poate că îl minte din nou.

– Poate, m-am prefăcut eu că sunt de acord. Ar trebui să mergem acasă. Nu avem timp.

Edward mă luă de mână și am luat-o la fugă.

Biletul lui Alice nu îmi dădea nici o speranță. Dacă ar fi fost vreo cale de a evita carnagiul care se apropia, Alice ar fi rămas. Nu vedeam altă posibilitate. Deci îmi oferea altceva. Nu un mod de a scăpa. Dar ce altceva ar fi putut crede că vreau? Poate o metodă de a salva ceva? Mai era ceva ce puteam salva?

Carlisle și ceilalți nu stătuseră degeaba în absența noastră. Stătuserăm separați doar cinci minute, și ei erau deja pregătiți să

plece. În colț, Jacob luase din nou formă umană, o ținea pe Renesmee în poală, de unde ne priveau amândoi cu ochii mari.

Rosalie își schimbase rochia de mătase cu o pereche de blugi rezistenți, pantofi sport și o cămașă cu nasturi, făcută din țesătura aceea groasă pe care excursioniștii o folosesc în călătoriile lungi. Esme era și ea îmbrăcată la fel. Pe măsuța de cafea stătea un glob pământesc, dar terminaseră cu el, și acum ne așteptau pe noi.

Atmosfera era mai optimistă decât înainte; le făcea bine să fie implicați în ceva. Speranțele lor se bazau pe instrucțiunile lui Alice.

M-am uitat la glob și m-am întrebat unde aveau să se îndrepte mai întâi.

– Noi rămânem aici? întrebă Edward, uitându-se la Carlisle. Nu părea mulțumit.

– Alice a spus că va trebui să le-o arătăm pe Renesmee și că va trebui să fim atenți cum o facem, spuse Carlisle. Vom trimite pe oricine găsim înapoi, la voi.

– Edward tu vei ști cel mai bine cum să iei pe fiecare.

Edward dădu din cap scurt, tot nemulțumit.

– E destul de mare zona de acoperit.

– Ne despărțim, răspunse Emmett. Rose și cu mine îi vânăm pe nomazi.

– O să vă fie greu aici, spuse Carlisle. Familia Tanyei ajunge aici mâine-dimineață, și habar nu au de ce vin. Mai întâi, trebuie să îi convingi să nu reacționeze ca Irina. Apoi, trebuie să afli ce-a vrut Alice să spună despre Eleazar. Și, apoi, cel mai important, vor rămâne să fie martorii noștri? O s-o luați de la capăt când vin ceilalți – dacă putem să convingem pe cineva să vină. Carlisle oftă. Cred că misiunea ta e cea mai dificilă. Ne întoarcem să vă ajutăm cât de repede putem.

Carlisle își lăsă mâna pe umărul lui Edward pentru o secundă, apoi mă sărută pe frunte. Esme ne îmbrățișă, iar Emmett ne lovi în joacă cu pumnul în braț. Rosalie ne zâmbi chinuit, îi trimise un sărut lui Renesmee și se strâmbă de la revedere către Jacob.

– Mult noroc, le ură Edward.

– Și vouă la fel, zise Carlisle. Vom avea cu toții nevoie.

I-am privit plecând, dorindu-mi să pot simți și eu un grăunte din speranța care îi anima pe ei, și dorindu-mi să fiu singură cu calculatorul doar câteva secunde. Trebuia să aflu cine era acest J. Jenks și de ce Alice se ostenise atât ca să îmi dea doar mine numele lui.

Renesmee se răsuci în brațele lui Jacob și îi atinse obrazul.

– Nu știu dacă prietenii lui Carlisle vor veni. Sper că da. Se pare că suntem depășiți numeric acum, îi murmură Jacob lui Renesmee.

Deci și ea știa. Renesmee înțelesese deja foarte clar situația. Toată povestea cu vârcolacul îndrăgostit care îi oferă persoanei iubite tot ce dorește devenea deja cam enervantă. Nu era mai important s-o protejeze decât să îi răspundă la întrebări?

I-am privit cu atenție chipul. Nu părea înspăimântată, doar neliniștită și foarte serioasă, în timp ce comunica cu Jacob în modul ei tăcut.

– Nu, nu putem ajuta; trebuie să rămânem aici, continuă el. Ei vin aici să te vadă *pe tine*, nu peisajul.

Renesmee se încruntă.

– Nu, nu trebuie să plec nicăieri, îi spuse el. Apoi se uită la Edward, cu chipul înlemnit dându-și seama că s-ar putea înșela. Sau trebuie?

Edward ezită.

– Zi odată, spuse Jacob, răgușit și nervos.

Era pe punctul de a ceda psihic, la fel ca toți ceilalți.

– Vampirii care vin să ne ajute nu sunt la fel ca noi, spuse Edward. Familia Tanyei este singura, în afară de a noastră, care respectă viața umană, și nici chiar ei nu îi apreciază prea mult pe vârcolaci. Cred că ar fi mai bine dacă...

– Pot să am grijă de mine, îl întrerupse Jacob.

– Mai bine pentru Renesmee, continuă Edward, dacă decizia lor de a ne crede povestea nu va fi influențată de asocierea noastră cu vârcolacii.

– Halal prieteni! O să se întoarcă împotriva voastră, doar fiindcă sunteți prieteni cu noi?

– Cred că în împrejurări normale ar fi toleranți, în majoritatea cazurilor. Dar trebuie să înțelegi – nu va simplu pentru nici unul dintre ei să o accepte pe Nessie. De ce să îngreunăm lucrurile?

Carlisle îi explicase lui Jacob cu o seară în urmă legile cu privire la copiii nemuritori.

– Copiii nemuritori au reprezentat un rău chiar atât de mare? întrebă el.

– Nu-ți poți imagina cicatricile pe care le-au lăsat în psihicul vampirilor.

– Edward...

Încă era ciudat să îl aud pe Jacob rostindu-i numele lui Edward fără urme de sarcasm.

– Știu, Jake. Știu cât de greu e să fii departe de ea. O să acționăm după ureche – să vedem cum reacționează și ei. Oricum, Nessie va trebui să stea ascunsă, din când în când, în următoarele câteva săptămâni. Va trebui să stea la căsuță până va fi momentul potrivit s-o prezentăm. Atâta timp cât păstrezi distanța față de casă...

– Pot să fac asta. Deci, avem musafiri mâine-dimineață?

– Da. Cei mai apropiați prieteni ai noștri. În acest caz, e probabil mai bine dacă dăm cărțile pe față cât mai curând posibil. Poți rămâne aici. Tanya te știe. L-a cunoscut chiar și pe Seth.

– Corect.

– Ar trebui să îi spui lui Sam ce se întâmplă. Vor fi străini prin pădure, în curând.

– Bine zis. Deși n-ar trebui să îi spun nimic după noaptea trecută.

– De obicei, este recomandabil s-o asculți pe Alice.

Jacob scrâșni din dinți, și vedeam că împărtășește sentimentele lui Sam cu privire la ceea ce făcuseră Alice și Jasper.

În timp ce ei vorbeau, m-am dus spre ferestrele din spate, încercând să par neatentă și neliniștită. Nu era dificil. Mi-am rezemat capul de peretele care despărțea sufrageria de sala de mese, chiar lângă unul dintre birourile unde erau calculatoare. Mi-am trecut degetele pe taste în timp ce priveam spre pădure, încercând să-l fac să pară un gest făcut într-o doară. Oare vampirii făceau vreodată ceva într-o doară? Nu credeam că e cineva atent la mine, în mod special, dar nu m-am întors să mă asigur. Monitorul se aprinse. Am trecut degetele peste tastatură din nou. Apoi am bătut darabana cu degetele pe blatul de lemn al biroului, ca să pară un gest la întâmplare. Încă o atingere a tastelor.

Am scanat ecranul cu vederea periferică.

Nu exista nici un J. Jenks, dar era un Jason Jenks. Avocat. Am atins tastatura, încercând să păstrez un ritm, de parcă aș fi mângâiat preocupată o pisică cuibărită în poală. Jason Jenks avea un website elegant pentru firma lui, dar adresa de pe pagina de început era greșită. În Seattle, dar cu un cod poștal greșit. Am reținut numărul de telefon și apoi am atins tastatura. De data

asta am căutat adresa, dar fără succes, ca şi cum adresa nu ar fi existat. Voiam să mă uit pe o hartă, dar m-am gândit că îmi forţam norocul. Încă o atingere, ca să şterg istoricul...

Am continuat să mă uit pe fereastră şi am mai atins lemnul de câteva ori. Am auzit paşi traversând uşor podeaua spre mine, şi m-am întors cu ceea ce speram că era aceeaşi expresie ca înainte.

Renesmee se întinse spre mine şi mi-am deschis braţele. Sări în braţele mele, mirosind puternic a vârcolac, şi îşi cuibări capul lângă gâtul meu.

Nu ştiam dacă aş fi putut suporta asta. Oricât de teamă îmi era pentru viaţa mea, pentru a lui Edward, pentru a celorlalţi membri ai familiei mele, nu era acea spaimă cumplită pe care o simţeam pentru fiica mea. Trebuia să existe un mod de a o salva, chiar dacă era singurul lucru pe care îl puteam face.

Brusc, mi-am dat seama că asta era tot ce îmi doream. Puteam să suport restul dacă trebuia, dar nu pierderea ei. Nu asta.

Ea era singurul lucru pe care *trebuia* să îl salvez.

Oare Alice ştiuse cum mă voi simţi?

Renesmee îmi atinse uşor obrazul cu mâna.

Îmi arătă chipul meu, pe Edward, Jacob, Rosalie, Esme, Carlisle, Alice, Jasper, trecând în revistă familia noastră din ce în ce mai repede. Seth şi Leah. Charlie, Sue şi Billy. Iar şi iar. Îngrijorându-se, ca toţi ceilalţi. Dar, doar atât. Jake nu îi spusese ce era mai rău, din câte îmi dădeam seama. Faptul că nu mai aveam nici o speranţă, şi că aveam să murim cu toţii peste doar o lună.

Se opri la chipul lui Alice, întrebătoare şi nedumerită. Unde era Alice?

– Nu ştiu, am şoptit. Dar ea e Alice. Întotdeauna face ceea ce este bine.

Ceea ce e bine pentru Alice, adică. Uram să mă gândesc la ea în acest mod, dar cum altfel puteam să înțeleg situația?

Renesmee oftă și îmi transmise că îi era dor de ea.

– Și mie îmi e dor de ea.

Mi-am simțit chipul încordat, încercând să găsească expresia care să se potrivească durerii dinăuntru. Îmi simțeam ochii ciudat de uscați; am clipit să îndepărtez sentimentul neplăcut. Mi-am mușcat buza. Când am inspirat din nou, aerul mi se opri în gât, de parcă m-aș fi înecat.

Renesmee se trase înapoi să se uite la mine și mi-am văzut fața oglindită în gândurile și în ochii ei. Arătam la fel ca Esme dimineață.

Deci așa te simțeai când plângeai.

Ochii lui Renesmee sclipiră umed când îmi privi fața. Mă mângâie pe față, fără să îmi arate nimic, încercând doar să mă aline.

Nu crezusem niciodată că o să văd legătura mamă-fiică dintre noi în sens invers, așa cum fusese mereu cu Renée și cu mine. Dar nu avusesem o viziune foarte clară a viitorului.

O lacrimă se adună la marginea ochiului lui Renesmee. I-am șters-o cu un sărut. Ea își atinse ochiul cu uimire, apoi se uită la umezeala de pe vârful degetului.

– Nu plânge, i-am spus. O să fie bine. Tu o să fii bine. O să găsesc eu o metodă să trecem peste asta.

Dacă nu mai puteam face nimic, măcar aveam să o salvez pe Renesmee. Eram mai convinsă ca niciodată că asta îmi transmisese Alice. Ea știa. Ea îmi lăsase o soluție de ieșire.

30. IREZISTIBILĂ

Erau atâtea lucruri la care trebuia să mă gândesc!

Cum aveam să găsesc timp singură ca să dau de urma lui J. Jenks și ce dorea Alice să aflu de la el?

Dacă indiciul lui Alice nu avea nici o legătură cu Renesmee, ce puteam face ca să îmi salvez fiica?

Cum aveam eu și Edward să explicăm familiei Tanyei lucrurile mâine-dimineață? Dacă reacționau precum Irina? Dacă se lăsa cu violență?

Nu știam să mă lupt. Cum aveam să învăț în doar o lună? Oare aveam vreo șansă să învăț îndeajuns de repede, încât să fiu un pericol pentru oricare membru al familiei Volturi? Sau eram condamnată să fiu complet inutilă? Doar un nou-născut ușor de eliminat?

Aveam nevoie de atâtea răspunsuri, dar nu găseam ocazia să pun întrebările.

Dorind să păstrăm o oază de normalitate pentru Renesmee, am insistat să o ducem acasă la ora de culcare. Jacob se simțea mai confortabil sub formă de lup, în acest moment; îi era mai ușor să facă față stresului când se simțea pregătit pentru luptă. Mi-am dorit să mă simt și eu așa, să mă simt pregătită. Patrula prin pădure, în stare de alertă.

După ce adormi, am pus-o pe Renesmee în patul ei și apoi m-am dus în camera de zi să obțin de la Edward niște răspunsuri. La întrebările pe care puteam să le pun, oricum; una dintre cele mai dificile probleme era să încerc să ascund ceva de el, chiar și cu avantajul gândurilor mele impenetrabile.

Stătea cu spatele la mine, uitându-se la foc.

– Edward, eu...

Se întoarse și traversă camera aproape instantaneu, nici măcar într-o fracțiune de secundă. N-am avut timp decât să îi observ expresia hotărâtă de pe chip înainte ca buzele lui să le zdrobească pe ale mele și brațele să mă cuprindă de parcă ar fi fost din oțel.

Nu m-am mai gândit la întrebări în tot restul nopții. Nu mi-a luat mult timp să înțeleg motivul din spatele dispoziției lui și chiar și mai puțin timp să simt același lucru.

Mă gândisem că o să am nevoie de ani de zile ca să reușesc măcar să îmi organizez pasiunea copleșitoare pe care o simțeam pentru el, din punct de vedere fizic. Și, apoi, secole în care să mă bucur de ea. Dar dacă mai aveam doar o lună împreună... Ei bine, nu-mi dădeam seama cum aș putea suporta un astfel de sfârșit. Pentru moment, nu puteam să mă abțin să nu fiu egoistă. Nu doream decât să îl iubesc cât mai mult posibil, în timpul limitat pe care îl mai aveam la dispoziție.

Mi-a fost greu să mă desprind de el când a răsărit soarele, dar aveam ceva de făcut, o treabă care putea fi mai dificilă decât căutările restului familiei noastre la un loc. Imediat ce am început să mă gândesc la ce ne aștepta, m-am simțit în tensiune; aveam senzația că nervii îmi sunt întinși la maximum, fiind din ce în ce mai subțiri.

– Aș vrea să existe o modalitate de a obține informația de care avem nevoie de la Eleazar, înainte să le spunem despre

Nessie, murmură Edward în timp ce ne îmbrăcam în grabă, în garderoba imensă care îmi amintea de Alice mai mult decât aş fi vrut. Pentru orice eventualitate.

– Dar nu ar înţelege întrebarea ca să răspundă la ea, am fost eu de acord. Crezi că o să ne lase să le explicăm?

– Nu ştiu.

Am luat-o din pat pe Renesmee, care încă mai dormea, şi am strâns-o la piept, buclele ei lipindu-se de faţa mea; mirosul ei dulce, atât de cunoscut, era mai puternic decât orice alt miros.

Nu îmi mai permiteam să pierd nici o secundă. Aveam nevoie de răspunsuri şi nu eram sigură cât timp voi fi singură cu Edward. Dacă mergea totul bine cu familia Tanyei, urma să avem companie pentru o perioadă mai mare de timp.

– Edward, mă înveţi să mă lupt? l-am întrebat, aşteptându-i emoţionată reacţia, în timp ce îmi ţinea uşa.

A reacţionat cum mă aşteptasem. A îngheţat, apoi m-a măsurat din priviri cu înţeles, de parcă s-ar fi uitat la mine pentru prima sau pentru ultima oară. Ochii i se opriră pe fiica noastră, care dormea în braţele mele.

– Dacă se ajunge la luptă, nici unul dintre noi nu prea poate face nimic, se eschivă el.

Am răspuns calmă:

– O să fiu incapabilă să mă apăr?

Edward înghiţi convulsiv, iar uşa tremură, scârţâind din balamale, când mâna i se încleştă pe ea. Apoi încuviinţă din cap.

– Dacă pui lucrurile aşa... bănuiesc că ar trebui să ne apucăm de treabă cât mai curând posibil.

Am dat şi eu din cap şi am pornit la drum. Nu ne grăbeam.

M-am întrebat ce puteam să fac eu ca să avem vreo urmă de speranţă că am putea câştiga. Eram un pic specială, în felul meu –, dacă faptul că aveam un craniu supranatural de gros

putea fi considerat special. Oare puteam să folosesc avantajul ăsta cumva?

– Care ai spune că e avantajul lor cel mai mare? Au vreo slăbiciune măcar?

Edward nu trebui să întrebe, ca să știe că mă refeream la Volturi.

– Alec și Jane sunt arma lor cea mai puternică, spuse el fără emoție, de parcă discutam despre o echipă de baschet. Jucătorii lor defensivi nu prea au parte de acțiune.

– Pentru că Jane te poate arde pe loc – mental, cel puțin. Ce face Alec? N-ai spus tu odată că e mai periculos decât Jane?

– Da. Într-un fel, el e antidotul la Jane. Ea te face să simți cea mai groaznică durere imaginabilă. Alec, pe cealaltă parte, te face să nu simți nimic. Absolut nimic. Uneori, când Volturi sunt în toane bune, îl pun pe Alec să anestezieze pe cineva înainte să fie executat. Dacă acel cineva s-a predat sau le-a făcut pe plac în vreun fel.

– Anestezie? Dar cum îl face asta mai periculos decât Jane?

– Pentru că îți suprimă absolut toate simțurile. Nu simți durere, dar nu mai ai nici văz, auz sau miros. O privare totală de simțuri. Ești complet singur în întuneric. Nu simți nici măcar când te ard.

Am început să tremur. Oare acesta era cel mai bun lucru la care puteam spera? Să nu văd sau să nu simt moartea atunci când vine?

– Asta l-ar face la fel de periculos ca și Jane, continuă Edward pe același ton detașat, în sensul că amândoi te pot scoate din luptă, te pot transforma într-o țintă neajutorată. Diferența dintre ei e ca diferența dintre Aro și mine. Aro aude doar mintea unei singure persoane, pe rând. Jane poate să rănească numai obiectul concentrării ei. Eu îi pot auzi pe toți în același timp.

Mi s-a făcut frig când am înțeles unde bătea.

– Și Alec poate să ne scoată din luptă pe toți, în același timp? am șoptit.

– Da, spuse el. Dacă își folosește talentul împotriva noastră, vom sta cu toții orbi și surzi, până când o să ne omoare pe toți – poate că o să ne dea foc, pur și simplu, fără să se mai obosească să ne rupă în bucăți mai întâi. A, da, am putea încerca să ne luptăm, dar șansele sunt să ne rănim între noi, și nu pe vreunul dintre ei.

Am mers în liniște câteva secunde.

În cap îmi prindea contur o idee. Nu foarte promițătoare, dar era mai bine decât nimic.

– Crezi că Alec e un bun luptător? am întrebat. Vreau să zic, în afară de ceea ce poate face. Dacă ar trebui să se lupte fără a beneficia de talentul lui. Mă întreb dacă a încercat vreodată...

Edward mă privi tăios.

– La ce te gândești?

Mi-am ținut ochii ațintiți drept înainte.

– Păi, probabil nu-mi poate face și mie asta, nu? Dacă ceea ce face e ca lucrurile pe care le fac Aro și Jane, sau tu. Poate... dacă nu a învățat niciodată cum să se apere... și eu învăț câteva trucuri...

– Alec e cu Volturi de secole, mă întrerupse Edward, cu vocea brusc panicată. Probabil că vedea aceeași imagine în minte pe care o vedeam și eu: membrii familiei Cullen stând neajutorați și lipsiți de simțuri ca niște stâlpi pe câmpul de bătălie – toți, cu excepția mea. Eu aș fi cea *în stare* să lupt. Da, sigur ești imună la puterea lui, dar ești abia un nou-născut, Bella. Nu te pot transforma într-un luptător atât de puternic doar în câteva săptămâni. Sunt sigură că el s-a antrenat.

– Poate, poate nu. E singurul lucru pe care pot să îl fac și pe care nu-l mai poate face nimeni altcineva. Chiar și dacă aș reuși să îi *distrag* atenția pentru o vreme... Aș putea rezista îndeajuns ca să le dau celorlalți o șansă?

– Te rog, Bella, spuse Edward printre dinți. Hai să nu discutăm despre asta!

– Fii rezonabil.

– O să încerc să te învăț ceea ce pot, dar, te rog, nu mă face să mă gândesc că o să te sacrifici ca diversiune...

Se înecă și nu termină.

Am încuviințat din cap. În cazul acesta, o să îmi țin planurile numai pentru mine. Mai întâi Alec și, după aceea, dacă eram excepțional de norocoasă să câștig, Jane. Dacă aș putea să echilibrez lucrurile – să elimin avantajul ofensiv copleșitor al Volturilor. Poate că atunci am avea o șansă... Mintea mi-o luă razna. Și dacă *eram* capabilă să îi distrag sau chiar să îi dobor? Sincer, de ce ar fi avut Jane sau Alec nevoie vreodată să învețe să se lupte? Nu mi-o puteam imagina pe capricioasa și micuța Jane renunțând la avantajul ei, chiar și numai ca să învețe.

Dacă aș fi în stare să îi omor, ce diferit ar fi!

– Trebuie să știu totul. Cât de multe poți să mă înveți în următoarea lună, am murmurat.

Edward se purtă de parcă nu spusesem nimic.

Atunci, cine să fie următorul? Mai bine să îmi fac un plan organizat și, dacă supraviețuiesc după ce îl atac pe Alec, să nu ezit deloc cu următoarea lovitură. Am încercat să mă gândesc la altă situație în care craniul meu gros să îmi dea un avantaj. Nu știam suficient despre ce fac ceilalți. Evident, luptători precum Felix erau peste nivelul meu. Nu puteam decât să îi dau ocazia lui Emmett să se lupte cinstit cu el. Nu știam prea multe despre restul gărzilor Volturilor, în afară de Demetri...

N-am arătat nici o emoție în timp ce mă gândeam la Demetri. Fără îndoială, era un luptător. Altfel nu avea cum să fi supraviețuit atât de mult timp, întotdeauna primul la orice atac. Și, probabil, conducea întotdeauna, pentru că era cercetașul lor – cel mai bun cercetaș din lume, fără îndoială. Dacă ar fi existat altul mai bun, Volturi l-ar fi găsit. Aro nu se înconjura cu vampiri de mâna a doua.

Dacă Demetri n-ar exista, atunci *am putea* fugi. Cine mai rămânea dintre noi, adică. Fiica mea, atât de caldă în brațele mele... Cineva ar putea fugi cu ea. Jacob sau Rosalie, cine mai rămânea.

Și... dacă Demetri n-ar exista, atunci Alice și Jasper ar fi în siguranță. Asta văzuse Alice? Că anumiți membri din familie puteau merge mai departe? Ei doi, cel puțin.

Puteam să îi port pică pentru asta?

– Demetri... am spus.

– Demetri e al meu, spuse Edward cu vocea dură și tensionată.

M-am uitat repede la el și i-am văzut privirea plină de furie.

– De ce? am șoptit.

La început nu răspunse. Ajunseserăm la râu, când murmură în sfârșit:

– Pentru Alice. E singurul mod de a-i mulțumi acum pentru ultimii cincizeci de ani.

Deci, gândurile lui erau și ale mele.

Am auzit labele grele ale lui Jacob tropotind pe pământul înghețat. După câteva secunde, mergea alături de mine, cu ochii negri fixați pe Renesmee.

L-am salutat scurt o dată, apoi m-am întors la întrebările mele. Era atât de puțin timp!

– Edward, de ce crezi că Alice ne-a spus să îl întrebăm pe Eleazar despre Volturi? A fost recent în Italia sau ceva de genul ăsta? Ce ar putea ști?

– Eleazar știe totul despre Volturi. Am uitat că nu știai. A fost unul dintre ei.

Am șuierat involuntar. Jacob mârâi lângă mine.

– Ce? am întrebat, închipuindu-mi-l pe bărbatul frumos, cu părul negru, de la nunta noastră, înfășurat într-o pelerină lungă și cenușie.

Fața lui Edward se mai înmuie acum – zâmbi puțin.

– Eleazar este o persoană foarte blândă. Nu era foarte fericit alături de Volturi, dar respecta legea și nevoia de a fi menținută. Simțea că lucrează pentru binele tuturor. Nu regretă timpul petrecut cu ei. Dar, când a găsi-o pe Carmen, și-a găsit locul pe lume. Seamănă amândoi foarte mult, sunt foarte miloși pentru niște vampiri. Zâmbi din nou. Le-au întâlnit pe Tanya și pe surorile ei și nu s-au mai uitat în urmă. Se potrivesc foarte bine cu acest stil de viață. Dacă nu ar fi găsit-o niciodată pe Tanya, cred că, în cele din urmă, ar fi descoperit și singuri un mod de a trăi fără sânge uman.

Imaginile din mintea mea erau discordante. Nu le puteam pune cap la cap. Un soldat al Volturilor milos?

Edward privi către Jacob și îi răspunse la o întrebare tăcută.

– Nu, nu era unul dintre războinicii lui, ca să zic așa. Are un talent pe care ei l-au găsit util.

Probabil Jacob pusese următoarea întrebare evidentă.

– Simte din instinct talentele celorlalți – abilitățile suplimentare pe care le au unii vampiri, îi spuse Edward. Îi putea da lui Aro o idee generală cu privire la ce e capabil un anumit vampir, doar stând în apropierea acestuia. Era o informație utilă când Volturi plecau la război. Îi putea avertiza dacă exista cineva

în clanul advers cu o calitate care le-ar fi putut da de furcă. Asta se întâmpla rar; e nevoie de o calitate extraordinară ca să le pui bețe în roate Volturilor, chiar și pentru un moment. Cel mai adesea, avertismentul îi dădea lui Aro ocazia să salveze pe cineva care ar fi putut fi util pentru el. Talentul lui Eleazar funcționează și cu oamenii, într-o anume măsură. Dar trebuie să se concentreze foarte tare cu oamenii, pentru că abilitatea latentă e ascunsă bine. Aro îl punea să îi testeze pe oamenii care doreau să i se alăture, ca să vadă dacă au potențial. Lui Aro i-a părut rău să îl lase să plece.

– L-au lăsat să plece? am întrebat. Pur și simplu?

Zâmbetul îi era mai întunecat acum, puțin forțat.

– Volturi nu sunt personajele negative, așa cum îți par ție. Ei sunt baza noastră pentru pace și civilizație. Fiecare membru al gărzii alege să îi servească. E o onoare destul de mare; sunt cu toții mândri că se află acolo, nu-i obligă nimeni.

M-am încruntat, uitându-mă în pământ.

– Se presupune că sunt răi și haini doar în ceea ce-i privește pe criminali, Bella.

– Noi nu suntem criminali.

Jacob pufni de acord cu mine.

– Ei nu știu asta.

– Chiar crezi că îi putem face să se oprească și să asculte?

Edward ezită, doar un scurt moment, apoi ridică din umeri.

– Dacă găsim destui prieteni care să ne stea aproape. Poate.

Dacă. Am simțit brusc importanța a ceea ce urma să se întâmple azi. Am început amândoi să ne mișcăm mai repede, luând-o la goană. Jacob ne prinse repede din urmă.

– Nu mai durează mult până ajunge Tanya, spuse Edward. Trebuie să fim pregătiți.

Şi totuşi, cum puteam să ne pregătim? Am făcut şi am desfăcut planuri, ne-am gândit şi ne-am răzgândit. Renesmee la vedere? Sau ascunsă la început? Jacob în cameră? Sau afară? Transmisese haitei să stea pe aproape, dar invizibili. Să facă şi el la fel.

Într-un final, Renesmee, Jacob – din nou sub formă umană – şi cu mine aşteptam în sufragerie, aşezaţi la masa mare şi lăcuită. Jacob mă lăsă s-o ţin în braţe pe Renesmee; dorea spaţiu în caz că trebuia să se transforme repede.

Deşi eram bucuroasă s-o ţin în braţe, asta mă făcu să mă simt inutilă. Mi-a reamintit că, într-o luptă cu vampiri maturi, eu nu eram decât o ţintă uşoară; nu trebuia să am mâinile libere.

Am încercat să mi-i amintesc pe Tanya, Kate, Carmen şi Eleazar, de la nuntă. Feţele lor erau indistincte în amintirile mele înceţoşate. Ştiam doar că sunt frumoşi, două blonde, o brunetă şi bărbatul cu părul negru. Nu-mi aminteam dacă aveau vreun strop de blândeţe în ochi.

Edward se sprijini nemişcat de peretele de sticlă dinspre spatele casei, privind către uşa de la intrare. Nu părea că vede încăperea din faţa lui.

Am ascultat maşinile care goneau departe pe autostradă, dar nici una nu încetinea.

Renesmee se cuibări la gâtul meu, cu mâna pe obrazul meu, dar fără să-mi transmită vreo imagine. Nu putea exprima ceea ce simţea acum.

– Dacă nu mă plac? şopti ea, şi ochii noştri au zburat imediat către faţa ei.

– Desigur că o să..., începu Jacob să spună, dar l-am redus la tăcere cu o privire.

– Ei nu te înţeleg, Renesmee, pentru că nu au mai întâlnit vreodată pe cineva ca tine, i-am spus, nevrând să mint,

promițându-i lucruri care nu s-ar putea adeveri. Adevărata problemă e să îi facem să înțeleagă.

Oftă, și în minte îmi apăru o succesiune de imagini cu noi toți. Vampir, om, vârcolac. Nu se încadra în nici o categorie.

Ea scutură capul necăjită. Se gândi la fețele noastre încordate și spuse:

– E din vina mea.

– Nu, am spus eu, Edward și Jacob în același timp, dar nu puteam continua să o contrazicem, pentru că am auzit sunetul pe care îl așteptam cu toții: încetinirea unui motor pe autostradă, cauciucurile trecând de pe pavaj, pe pământul moale.

Edward se duse după colț, să aștepte la ușă. Renesmee se ascunse în părul meu. Jacob și cu mine ne-am privit unul pe altul, peste masă, cu disperare pe chip.

Mașina se mișca repede prin pădure, mult mai repede decât conducea Charlie sau Sue. Am auzit-o trăgând în poiană și oprind lângă veranda din față. Patru portiere se deschiseră și se închiseră. Nu vorbea nimeni, în timp ce se apropiau de ușă. Edward o deschise înainte ca ei să bată.

– Edward! îl salută o voce feminină cu entuziasm.

– Bună, Tanya. Kate, Eleazar, Carmen.

Se auziră trei saluturi murmurate.

– Carlisle a spus că are nevoie să vorbească urgent cu noi, spuse prima voce, Tanya. Îi auzeam pe toți afară. Mi l-am imaginat pe Edward în prag, blocându-le accesul în casă. Care e problema? Necazuri cu vârcolacii?

Jacob își dădu ochii peste cap.

– Nu, spuse Edward. Armistițiul nostru cu vârcolacii e mai puternic ca niciodată.

O femeie chicoti.

– N-ai de gând să ne inviți în casă? întrebă Tanya. Apoi continuă, fără să aștepte un răspuns: Unde e Carlisle?

– Carlisle a trebuit să plece.

Urmă un moment scurt de tăcere.

– Ce se întâmplă, Edward? dori Tanya să știe.

– Dacă mi-ați putea acorda prezumția de nevinovăție pentru câteva minute, răspunse el. E ceva mai dificil de explicat și am nevoie să manifestați deschidere ca să înțelegeți.

– Carlisle e bine? întrebă o voce masculină neliniștită.

Eleazar.

– Nici unul dintre noi nu e bine, Eleazar, spuse Edward, apoi bătu ceva cu palma, poate umărul lui Eleazar. Dar, fizic, Carlisle e bine.

– Fizic? întrebă Tanya tăios. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că toată familia mea e în mare pericol. Dar, înainte să explic, vă cer să îmi faceți o promisiune. Ascultați tot ce am de spus înainte să reacționați. Vă implor să mă ascultați.

Cererea lui fu întâmpinată cu o tăcere și mai lungă. Prin liniștea încordată, Jacob și cu mine ne uitam, fără cuvinte, unul la altul. Buzele lui cafenii se albiră.

– Te ascultăm, spuse Tanya într-un final. Vom asculta tot ce ai de spus, înainte să judecăm.

– Mulțumesc, Tanya, spuse Edward recunoscător. Nu v-am implica în asta dacă am avea de ales.

Edward se mișcă. Am auzit pașii a patru persoane intrând pe ușă.

Cineva adulmecă aerul.

– Știam eu că vârcolacii ăia sunt implicați, murmură Tanya.

– Da, și sunt de partea noastră. Din nou.

Aceste cuvinte o reduseră la tăcere pe Tanya.

– Unde e Bella ta? întrebă una dintre celelalte voci feminine. Cum se simte?

– O să ni se alăture în curând. E bine, mulțumesc. A trecut la nemurire cu o ușurare uimitoare.

– Spune-ne despre pericol, Edward, zise Tanya încet. Te vom asculta și vom fi de partea voastră, acolo unde ne e locul.

Edward trase adânc aer în piept.

– Aș vrea să vedeți cu ochii voștri mai întâi. Ascultați – în cealaltă cameră. Ce auziți?

Se lăsă liniște, apoi cineva se mișcă.

– Ascultă mai întâi, te rog, spuse Edward.

– Un vârcolac, presupun. Îi aud inima, spuse Tanya.

– Ce altceva? întrebă Edward.

Urmă o pauză.

– Ce e zgomotul ăsta? întrebară Carmen sau Kate. E vreun fel de... pasăre?

– Nu, dar ține minte ce auzi. Acum, ce mirosiți? În afară de vârcolac?

– E un om acolo? șopti Eleazar.

– Nu, îl contrazise Tanya. Nu e om... dar... e mai aproape de om decât restul mirosurilor de aici. Ce e asta, Edward? Nu cred că am mai simțit vreodată mirosul asta.

– Cu siguranță că nu, Tanya. Te rog, te rog, ține minte că asta este ceva complet nou pentru tine. Renunță la orice prejudecăți.

– Ți-am promis că te voi asculta, Edward.

– Bine, atunci. Bella? Adu-o pe Renesmee, te rog!

Aveam senzația că îmi amorțiseră picioarele, dar știam că e doar ceva psihic. M-am străduit să nu dau înapoi, să nu mă mișc încet, ridicându-mă în picioare și am mers cei câțiva pași până

după colț. Căldura emanată de corpul lui Jacob ardea aproape de mine, semn că mă urma îndeaproape.

Am făcut un pas în cameră și apoi am înghețat, incapabilă să mă mai mișc. Renesmee inspiră adânc și apoi se iți de sub părul meu, cu umerii ei mici încordați, așteptându-se la o izbucnire.

Crezusem că mă pregătisem pentru reacția lor. Pentru acuzații, pentru țipete, pentru momente de groază provocată de stresul puternic.

Tanya alunecă patru pași în spate, cu buclele ei blond-roșcate fluturând, ca un om care se confruntă cu un șarpe veninos. Kate sări până la ușa de la intrare și se lipi de perete. Un șuierat șocat veni dintre dinții ei încleștați. Eleazar se aruncă în fața lui Carmen ca un zid protector.

– Ei, *ce să zic*, l-am auzit pe Jacob protestând încet.

Edward își puse brațul în jurul meu și al lui Renesmee.

– Ați promis că mă ascultați, le reaminti el.

– Unele lucruri nu pot fi ascultate! exclamă Tanya. Cum ai putut, Edward? Nu știi ce înseamnă asta?

– Trebuie să plecăm de aici, spuse Kate neliniștită, cu mâna pe clanță.

– Edward...

Eleazar păru să fi rămas fără cuvinte.

– Așteptați, spuse Edward, cu vocea mai dură acum. Amintiți-vă ce ați auzit, ce mirosiți. Renesmee nu e ce credeți voi că e.

– Nu există excepții de la regulă, Edward, se răsti Tanya.

– Tanya, spuse Edward tăios, poți să îi auzi inima bătând! Gândește-te un moment ce înseamnă asta.

– Inima bătând? șopti Carmen, uitându-se de după umărul lui Eleazar.

– Nu e un copil vampir în întregime, răspunse Edward, direcționându-și atenția spre expresia mai puțin ostilă a lui Carmen. E pe jumătate om.

Cei patru vampiri se uitară nedumeriți la el de parcă ar fi vorbit o limbă pe care nu o știa nici unul dintre ei.

– Ascultați-mă. Vocea lui Edward adoptă un ton convingător, lin și catifelat. Renesmee e unică. Eu sunt tatăl ei. Nu creatorul ei – tatăl ei biologic.

Capul Tanyei tremură într-o mișcare scurtă. Nu păru conștientă de asta.

– Edward, nu te poți aștepta să... începu Eleazar să spună.

– Spune-mi altă explicație care să se potrivească, Eleazar. Îi poți simți căldura corpului în aer. Îi curge sânge în vene, Eleazar. Îl poți mirosi.

– Cum? șopti Kate.

– Bella e mama ei biologică, îi spuse Edward. A conceput-o, purtat-o și născut-o pe Renesmee cât era încă om. Toate astea aproape au omorât-o. A trebuit să îi injectez venin în inimă ca s-o salvez.

– N-am mai auzit niciodată așa ceva, spuse Eleazar.

Umerii îi erau încă încordați, expresia – rece.

– Relațiile intime între vampiri și oameni nu sunt ceva obișnuit, răspunse Edward, cu puțin umor negru în voce. Oamenii care supraviețuiesc acestor iubiri sunt și mai rari. Nu sunteți de acord cu mine, verișoarelor?

Atât Kate, cât și Tanya se uitară urât la el.

– Hai, Eleazar. Sigur vezi asemănarea.

Carmen a fost cea care răspunse la cuvintele lui Edward. Păși din spatele lui Eleazar, ignorându-i avertizarea rostită pe jumătate, și păși cu grijă, oprindu-se în fața mea. Se aplecă ușor, uitându-se atent la chipul lui Renesmee.

– Se pare că ai ochii mamei tale, spuse ea cu o voce joasă, calmă, dar chipul e al tatălui tău. Şi, apoi, de parcă nu s-ar fi putut abţine, îi zâmbi lui Renesmee.

Zâmbetul de răspuns al lui Renesmee fu uimitor. Îmi atinse faţa fără să îşi ia ochii de la Carmen. Îşi imagina că îi atinge faţa lui Carmen şi mă întreba dacă e posibil.

– Nu vrei să îţi povestească Renesmee despre ea? am întrebat-o pe Carmen. Încă eram prea stresată ca să vorbesc mai tare. Are un dar de a explica lucrurile.

Carmen încă îi mai zâmbea lui Renesmee.

– Vorbeşti, micuţo?

– Da, răspunse Renesmee cu vocea ei melodioasă de soprană. Toată familia Tanyei tresări auzindu-i vocea, cu excepţia lui Carmen. Dar îţi pot arăta mai multe decât îţi pot spune.

Îşi puse mânuţa ei cu gropiţe pe obrazul lui Carmen.

Carmen înţepeni de parcă ar fi străbătut-o un curent electric. Eleazar se postă lângă ea într-o secundă, cu mâinile pe umerii ei, de parcă ar fi vrut s-o tragă de-acolo.

– Aşteaptă, spuse Carmen gâfâind, fără să clipească, cu ochii fixaţi într-ai lui Renesmee.

Renesmee îi „arătă" lui Carmen explicaţia ei ceva vreme. Chipul lui Edward era concentrat în timp ce privea alături de Carmen, şi mi-am dorit atât de mult să pot auzi şi eu ce auzea el. Jacob îşi schimbă nerăbdător greutatea în spatele meu şi ştiam că şi el îşi doreşte acelaşi lucru.

– Ce îi arată Nessie? mormăi el încetişor.

– Totul, murmură Edward.

Mai trecu un minut şi Renesmee îşi coborî mâna de pe faţa lui Carmen. Îi zâmbi învingătoare vampirului uimit.

– Chiar e fiica ta, nu? şopti Carmen, uitându-se cu ochii ei mari de topaz la Edward. Cât talent! Nu putea să vină decât de la un tată foarte talentat.

– Crezi ce ţi-a arătat? întrebă Edward încă tensionat.

– Fără îndoială, spuse Carmen simplu.

Eleazar avea chipul îngheţat de îngrijorare.

– Carmen!

Carmen îi luă mâinile şi i le strânse.

– Oricât de imposibil ţi s-ar părea, Edward ţi-a spus numai adevărul. Lasă copilul să îţi arate.

Carmen îl împinse pe Eleazar mai aproape de mine, apoi îi făcu lui Renesmee un semn.

– Arată-i, *mi querida*[1].

Renesmee zâmbi, evident încântată de faptul că o acceptase Carmen şi îl atinse pe Eleazar uşor pe frunte.

– *Ay caray!*[2] scuipă el şi se trase de lângă ea.

– Ce ţi-a făcut? întrebă Tanya, apropiindu-se cu prudenţă.

Kate veni şi ea mai aproape.

– Încearcă doar să îţi arate povestea din punctul ei de vedere, îi spuse Carmen cu voce blândă.

Renesmee se încruntă nerăbdătoare.

– Priveşte, te rog, îl rugă ea pe Eleazar.

Îşi întinse palma spre el, dar lăsă câţiva centimetri între degetele ei şi chipul lui, aşteptând.

Eleazar o privi suspicios, apoi se uită la Carmen după ajutor. Aceasta încuviinţă din cap în semn de încurajare. Eleazar trase adânc aer în piept, apoi se aplecă până când fruntea lui atinse din nou mâna lui Renesmee.

---

[1] Drăguţa mea, în spaniolă (n.tr.)

[2] La naiba, în spaniolă (n.tr.)

Tremură la început, dar rămase nemișcat de data asta, cu ochii închiși de concentrare.

– Aaa, oftă el când redeschise ochii, câteva minute mai târziu. Înțeleg.

Renesmee îi zâmbi. El ezită, apoi zâmbi ușor neîncrezător ca răspuns.

– Eleazar? întrebă Tanya.

– Totul e adevărat, Tanya. Nu e un copil nemuritor. E pe jumătate om. Vino! Convinge-te!

În liniște, Tanya veni precaută în fața mea, iar apoi veni rândul lui Kate, amândouă șocate când văzură prima imagine odată cu atingerea lui Renesmee. Dar, apoi, la fel ca Eleazar și Carmen, părură a fi fost complet convinse.

Am aruncat o privire spre chipul calm a lui Edward, întrebându-mă dacă putea fi atât de ușor. Ochii lui erau limpezi, fără nici o îndoială. Deci nu ne minteau.

– Mulțumesc că ne-ați ascultat, spuse el încet.

– Dar există pericolul grav cu privire la care ne-ai avertizat, spuse Tanya. Nu direct de la acest copil, văd, dar sigur de la Volturi, atunci. Cum au aflat de ea? Când vin?

Nu am fost surprinsă că înțelesese repede. La urma urmelor, cine putea să reprezinte o amenințare pentru o familie atât de puternică precum a noastră? Numai Volturi.

– Când Bella a văzut-o pe Irina în ziua aceea, în munți, explică Edward, o avea pe Renesmee cu ea.

Kate mârâi, cu ochii mijiți.

– *Irina* a făcut asta? Ție? Lui Carlisle? *Irina?*

– Nu, șopti Tanya. Altcineva...

– Alice a văzut-o ducându-se la ei, spuse Edward. M-am întrebat dacă și ceilalți au observat felul în care tresărise ușor când rostise numele lui Alice.

– Cum a putut să facă aşa ceva? întrebă Eleazar, fără să aştepte vreun răspuns.

– Imaginează-ţi, dacă ai fi văzut-o pe Renesmee doar de la distanţă. Dacă nu ai fi aşteptat explicaţiile noastre.

Tanya îşi miji ochii.

– Indiferent de ce a crezut... Sunteţi familia noastră.

– Nu mai putem face nimic cu privire la Irina acum. E prea târziu. Alice ne-a dat o lună.

Atât Tanya, cât şi Eleazar lăsară capul pe o parte. Fruntea lui Kate se întunecă.

– Atât de mult? întrebă Eleazar.

– Vin cu toţii. E nevoie de pregătiri.

Eleazar icni:

– Toată garda?

– Nu numai garda, spuse Edward printre dinţi. Aro, Caius, Marcus. Chiar şi soţiile.

În ochii lor se citi uimirea.

– Imposibil, spuse Eleazar sec.

– Aş fi spus şi eu acelaşi lucru cu două zile în urmă, zise Edward.

Eleazar se încruntă şi, când vorbi din nou, aproape scoase un urlet:

– Dar nu are sens. De ce s-ar pune pe ei şi pe soţii în pericol?

– Nu are sens din acel punct de vedere. Alice spunea că e ceva mai mult decât să ne pedepsească pe noi pentru ceea ce ei cred că am făcut. Credea că tu ne-ai putea ajuta.

– Mai mult decât pedepsirea voastră? Dar ce altceva mai e?

Eleazar începu să se plimbe încoace şi încolo, mergând până la uşă şi înapoi, de parcă era singur în cameră, cu sprâncenele încruntate, în timp ce privea la podea.

– Unde sunt ceilalți, Edward? Carlisle, Alice și restul? întrebă Tanya.

Ezitarea lui Edward era aproape inobservabilă. Răspunse doar la o parte din întrebare:

– Caută prieteni care să ne ajute.

Tanya se aplecă spre el, întinzându-i mâinile în față.

– Edward, indiferent de câți prieteni adunați, nu vă putem ajuta să câștigați. Putem doar să murim cu voi. Sigur știi asta. Desigur, poate că noi patru meritățm asta după ce a făcut Irina acum și după cum v-am dezamăgit în trecut – tot de dragul ei.

Edward dădu repede din cap.

– Nu vă cerem să luptați și să muriți cu noi, Tanya. Carlisle nu v-ar cere niciodată asta, știi doar.

– Atunci, despre ce e vorba, Edward?

– Căutăm doar martori. Dacă îi putem opri, doar un moment. Dacă ne-ar lăsa să le explicăm... Atinse obrazul lui Renesmee; ea îi apucă mâna și i-o lipi de pielea ei. E greu să te îndoiești de povestea noastră când vezi cu ochii tăi.

Tanya clătină încet din cap.

– Crezi că trecutul ei va conta atât de mult pentru ei?

– Da, fiindcă îi prevede viitorul. Restricția se referea la protejarea noastră împotriva expunerii, din cauza exceselor copiilor care nu pot fi îmblânziți.

– Eu nu sunt periculoasă deloc, interveni Renesmee. Am ascultat vocea ei înaltă, clară, cu urechi noi, imaginându-mi cum trebuia să fi sunat în urechile celorlalți. Eu nu le fac rău niciodată bunicului sau lui Sue sau lui Billy. Eu iubesc oamenii. Și pe oamenii-lup, ca Jacob al meu.

Dădu la o parte mâna lui Edward și se întinse înapoi să îl mângâie pe Jacob pe braț.

Tanya și Kate schimbară o privire rapidă.

– Dacă Irina n-ar fi venit atât de repede, am fi putut evita toate astea. Renesmee creşte într-un ritm nemaiîntâlnit. La sfârşitul acestei luni, va mai câştiga încă jumătate.

– Ei bine, pentru asta putem fi martori, spuse Carmen hotărâtă. Vom putea să promitem că am văzut-o noi înşine maturizându-se. Cum ar putea Volturi să ignore asemenea dovadă?

Eleazar mormăi: „Da, cum ar putea?", dar nu ridică privirea şi continuă să se plimbe încoace şi încolo, de parcă noi nu am fi existat.

– Da, putem să fim martorii voştri, spuse Tanya. Măcar atât. Mă voi gândi la ce putem face mai mult.

– Tanya, protestă Edward, auzind mai multe în gândurile ei decât exprimase ea în cuvinte, nu ne aşteptăm să luptaţi cu noi.

– Dacă Volturi nu se vor opri să ne asculte martorii, nu putem să stăm, pur şi simplu, să ne uităm, insistă Tanya. Desigur, vorbesc doar în numele meu.

Kate pufni.

– Aşa de tare te îndoieşti de mine, surioară?

Tanya îi zâmbi larg.

– În cele din urmă, e o misiune sinucigaşă.

Kate zâmbi scurt, apoi ridică din umeri nonşalant.

– Mă bag.

– Şi eu voi face tot ce pot să protejez copila, se declară de acord şi Carmen. Apoi, de parcă nu ar fi putut rezista, întinse braţele către Renesmee. Pot să te iau în braţe, *bebé linda*?[1] Renesmee se întinse foarte dornică spre Carmen, încântată de noua ei prietenă. Carmen o strânse în braţe, murmurându-i cuvinte în spaniolă.

[1] Copilă frumoasă, în spaniolă (n.tr.)

Se întâmplă cum se întâmplase și cu Charlie și, înainte de asta, cu membrii familiei Cullen. Renesmee era irezistibilă. Ce avea de îi atrăgea pe toți către ea, de îi făcea chiar să își ofere viața pentru apărarea ei?

Pentru o clipă, am crezut că poate ceea ce încercam noi era posibil. Poate că Renesmee putea face imposibilul și îi putea câștiga pe dușmanii noștri, așa cum îi câștigase pe prietenii noștri.

Dar, apoi, mi-am amintit că Alice ne părăsise și speranța se destrămă la fel de repede cum apăruse.

31. TALENTATĂ

– Care e rolul vârcolacilor în povestea asta? întrebă apoi Tanya, uitându-se la Jacob.

Jacob vorbi înainte ca Edward să răspundă:

– Dacă Volturi nu se vor opri să asculte ce avem de spus despre Nessie, adică Renesmee, se corectă el, amintindu-şi că Tanya nu ar înţelege porecla lui idioată, noi îi vom opri.

– Foarte curajos, copile, dar asta ar fi imposibil şi pentru luptători mai experimentaţi decât voi.

– Nu ştii ce putem face.

Tanya ridică din umeri.

– Desigur, e viaţa ta, poţi să faci cu ea ce doreşti.

Ochii lui Jacob poposiră pe Renesmee – care se afla tot în braţele lui Carmen, Kate agitându-se în jurul lor – şi era uşor să citeşti în ei dorul.

– E specială mititica asta, murmură Tanya. E greu să îi rezişti.

– O familie foarte talentată, murmură Eleazar continuând să se plimbe prin încăpere. Ritmul i se înteţise; ajungea de la uşă la Carmen şi înapoi într-o secundă. Un tată care citeşte gândurile, o mamă scut şi un soi de magie cu care ne-a vrăjit acest copil. Mă întreb dacă există o denumire pentru ce face ea sau dacă e

normal pentru un vampir hibrid. De parcă un asemenea lucru ar putea fi considerat normal! Auzi, vampir hibrid!

– Scuză-mă, spuse Edward uimit. Se întinse şi îl prinse pe Eleazar de umăr, exact când se întorcea din nou către uşă. Ce ai spus despre soţia mea?

Eleazar se uită la Edward curios, uitând pentru moment de plimbatul devenind manie.

– Un scut, *cred*. Mă blochează acum, deci nu pot fi sigur.

L-am privit uimită pe Eleazar, cu fruntea încreţită de nedumerire. Scut? Cum adică îl blocam? Stăteam chiar lângă el şi nu eram defensivă în nici un fel.

– Un scut? repetă Edward, uluit.

– Ei, hai, Edward! Dacă eu nu pot s-o citesc, mă îndoiesc că tu poţi. Îi poţi auzi gândurile în acest moment? întrebă Eleazar.

– Nu, murmură Edward. Dar n-am putut niciodată să fac asta. Nici când era om.

– Niciodată? Eleazar clipi. Interesant. Asta ar indica un talent ascuns destul de puternic, dacă se manifesta atât de clar şi înainte de transformare. Nu pot să trec deloc prin scutul ei, ca să înţeleg despre ce e vorba. Şi totuşi, e abia începătoare – nu are decât câteva luni. Îi aruncă lui Edward o privire aproape exasperată. Şi se pare că e complet inconştientă cu privire la ceea ce poate să facă. Total inconştientă. Ironic. Aro m-a trimis în toată lumea în căutarea unor asemenea anomalii şi tu, pur şi simplu, dai peste ea din întâmplare şi nici nu-ţi dai seama.

Eleazar clătină capul neîncrezător.

M-am încruntat.

– Despre ce vorbeşti? Cum pot să fiu eu un *scut*? Şi ce înseamnă asta?

Nu-mi puteam imagina decât o armură medievală ridicolă.

Eleazar îşi lăsă capul pe o parte, în timp ce mă examina.

– Bănuiesc că eram extrem de formali cu privire la asta în gardă. Dar, de fapt, catalogarea talentelor e o treabă subiectivă, întâmplătoare; fiecare talent e unic, niciodată nu vezi același lucru de două ori. Dar tu, Bella, ești relativ ușor de clasificat. Talentele care sunt pur defensive, care protejează un aspect al purtătorului, sunt întotdeauna denumite *scuturi*. Ți-ai testat vreodată abilitățile? Ai mai blocat și pe altcineva, în afară de mine și de partenerul tău?

Mi-a luat câteva secunde să găsesc răspunsul, chiar dacă mintea îmi lucra atât de repede acum.

– Funcționează numai cu anumite lucruri, i-am spus. Mintea mea e oarecum... personală. Dar nu-l oprește pe Jasper să se joace cu dispoziția mea sau pe Alice să îmi vadă viitorul.

– Deci, o apărare strict mentală. Eleazar dădu din cap căzut pe gânduri. Limitată, dar puternică.

– Aro n-a putut s-o audă, interveni Edward. Deși era om când s-au cunoscut.

Eleazar mă privi cu ochi mari.

– Jane a încercat să mă rănească, dar n-a putut, am spus eu. Edward crede că Demetri nu mă poate găsi, și că nici Alec nu mă poate deranja. E de bine?

Eleazar, cu ochii încă uimiți, încuviință din cap:

– Foarte bine.

– Un scut! spuse Edward, pe un ton plin de satisfacție. Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta. Singurul scut pe care l-am mai întâlnit a fost Renata, și ce făcea ea era cu totul diferit.

Eleazar își reveni puțin.

– Da, nici un talent nu se manifestă exact la fel, pentru că nimeni nu gândește exact la fel.

– Cine e Renata? Ce face ea? am întrebat. Renesmee era și ea interesată, aplecându-se din brațele lui Carmen ca să vadă în jurul lui Kate.

– Renata e garda personală de corp a lui Aro, îmi spuse Eleazar. Un tip de scut foarte practic și foarte puternic.

Mi-am amintit vag micul grup de vampiri strânși în jurul lui Aro, în turnul lui macabru, unii masculi, alții femele. Nu vedeam fețele femeilor în amintirea tulburător de terifiantă. Una trebuie să fi fost Renata.

– Mă întreb... murmură Eleazar. Vezi tu, Renata e un scut puternic împotriva atacurilor fizice. Dacă se apropie cineva de ea – sau de Aro, căci e mereu aproape de el într-o situație ostilă – acela se trezește... deviat. Există o forță în jurul ei care respinge, deși e aproape inobservabilă. Pur și simplu, te trezești că te îndrepți în altă direcție decât cea inițială, neștiind de ce voiai să te duci în direcția aceea de la bun început. Ea îi protejează și pe Caius, și pe Marcus, atunci când au nevoie, dar Aro e prioritatea ei. Ceea ce face nu e fizic, totuși. La fel ca majoritatea talentelor noastre, acționează la nivel mental. Dacă ar încerca să te țină *pe tine* la distanță, mă întreb cine ar câștiga? Clătină gânditor din cap. Nu am auzit niciodată de cineva care să le țină piept lui Aro și lui Jane.

– Mami, ești specială, îmi spuse Renesmee fără surpriză în voce, de parcă ar fi făcut un comentariu pe tema culorii hainelor mele.

M-am simțit dezorientată. Nu-mi știam deja talentul? Aveam autocontrolul care îmi permitea să sar peste oribilul prim an de nou-născut. Vampirii nu aveau decât o singură abilitate mai specială, nu?

Sau Edward avusese dreptate la început? Înainte ca tatăl lui să sugereze că autocontrolul meu ar putea fi ceva supranatural,

Edward se gândise că reținerea mea e doar produsul unei pregătiri eficiente – *concentrare și atitudine,* declarase el.

Cine avusese dreptate? Puteam să fac mai mult de atât? Exista un nume și o categorie pentru tipul de ființă în care mă transformasem?

– Poți să proiectezi? întrebă Kate interesată.

– Să proiectez? am întrebat.

– Să împingi puterea în afara ta, explică Kate. Să protejezi pe altcineva, în afară de tine.

– Nu știu. N-am încercat niciodată. Nu știam că ar trebui să fac asta.

– O, s-ar putea să nu poți, spuse Kate repede. Dumnezeu știe că eu lucrez la asta de secole și cel mai bun lucru pe care pot să îl fac sunt descărcările electrice de pe pielea mea.

M-am uitat la ea nedumerită.

– Kate are un talent ofensiv, spuse Edward. Cam ca Jane.

Am tresărit și m-am dat un pas în spate în mod automat, iar ea râse.

– Nu sunt sadică, mă asigură ea. E doar ceva util într-o bătălie.

Încet-încet, am început să pricep cuvintele lui Kate, am început să fac conexiuni. Să protejezi pe altcineva nu numai pe tine, spusese ea. De parcă exista vreo metodă de a include și altă persoană în mintea mea sucită și tăcută.

Mi l-am amintit pe Edward zvârcolindu-se pe pavajul antic din turnul castelului Volturilor. Deși era o amintire umană, era mai clară, mai dureroasă decât celelalte – de parcă fusese însemnată cu fierul roșu în creierul meu.

Și dacă puteam să evit să se mai întâmple asta? Dacă îl puteam proteja? Dacă o puteam proteja pe Renesmee? Dacă exista cea mai vagă posibilitate să îi pot proteja și pe ei?

– Trebuie să mă înveți ce să fac! am insistat, apucând-o pe Kate de braț fără să mă gândesc. Trebuie să îmi arăți cum!

Kate tresări la strânsoarea mea.

– Poate... dacă vrei să nu îmi rupi brațul!

– Vai! Scuze!

– Da, te protejezi, spuse Kate. Mișcarea aia ar fi trebuit să îți respingă brațul de pe al meu. N-ai simțit nimic?

– Nu era chiar necesar, Kate. N-a vrut să îți facă rău, murmură Edward pe sub mustață. Nici eu, nici ea nu l-am băgat în seamă.

– Nu, n-am simțit nimic. Făceai chestia aia cu curentul electric?

– Da. Hmm. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să nu-l simtă, nemuritor sau nu.

– Ai spus că îl proiectezi? Pe pielea ta?

Kate încuviință din cap.

– Înainte era doar în palmele mele. Cam ca la Aro.

– Sau ca la Renesmee, interveni Edward.

– Dar, după mult exercițiu, pot să radiez curentul prin tot corpul. E o apărare bună. Oricine încearcă să mă atingă, cade jos ca electrocutat. Îl doboară doar pentru o secundă, dar e suficient.

O ascultam pe Kate doar pe jumătate, gândindu-mă la faptul că aș putea să îmi protejez mica familie dacă aș învăța suficient de repede. Mi-am dorit cu fervoare să fiu la fel de bună la chestia legată de proiectat, așa cum eram bună, în mod misterios, la toate celelalte aspecte ale vieții de vampir. Viața mea de om nu mă pregătise pentru lucrurile care veneau natural, așa că nu îmi venea să cred că acest talent ar putea fi de durată.

Mi se părea că niciodată nu mai dorisem ceva atât de mult: să fiu în stare să-i protejez pe cei pe care îi iubesc.

Pentru că eram atât de preocupată, n-am observat schimbul tăcut de păreri dintre Edward și Eleazar, până când nu începură să vorbească.

– Nu poți să te gândești la nici o excepție, totuși? întrebă Edward.

M-am uitat la ei ca să înțeleg comentariul și mi-am dat seama că toți ceilalți îi priveau deja pe cei doi. Aceștia se aplecaseră unul spre celălalt încordați, expresia lui Edward fiind tensionată și suspicioasă, iar a lui Eleazar nefericită și refractară.

– Nu vreau să mă gândesc la ei în acel mod, spuse Eleazar printre dinți.

Am rămas surprinsă de schimbarea bruscă a atmosferei.

– Dacă ai dreptate... începu Eleazar din nou.

Edward îl întrerupse:

– Gândul a fost al tău, nu al meu.

– Dacă eu am dreptate... Nici nu vreau să mă gândesc la ce ar însemna. Ar schimba totul în lumea pe care noi am creat-o. Ar schimba sensul vieții. Lucruri la care am fost părtaș.

– Intențiile tale au fost întotdeauna cele mai bune, Eleazar.

– Oare ar conta asta? Ce am făcut? Câte vieți...

Tanya își puse o mână pe umărul lui Eleazar cu un gest încurajator.

– Ce am ratat, prietene? Vreau să știu ca să pot contrazice aceste gânduri. Nu ai făcut niciodată ceva care să merite să te pedepsești în acest mod.

– A, nu am făcut? murmură Eleazar.

Apoi ridică din umeri, îndepărtându-i mâna și începu din nou să se plimbe încoace și încolo, mai repede decât înainte.

Tanya îl privi jumătate de secundă, apoi se concentră asupra lui Edward.

– Explică.

Edward încuviință, urmărindu-l pe Eleazar cu ochii tensionați în timp ce vorbea.

– Încerca să înțeleagă de ce vin atât de mulți Volturi ca să ne pedepsească. Ei nu procedează astfel. Desigur, suntem cel mai mare clan de vampiri maturi cu care au avut de-a face, dar în trecut și alte clanuri s-au unit ca să se protejeze și nu au reprezentat niciodată o provocare însemnată, în ciuda numărului lor. Noi suntem mai legați unul de altul, și acesta e un factor, dar nu unul crucial. Se gândea la alte ocazii în care clanurile au fost pedepsite, pentru un lucru sau altul, și și-a dat seama că există un tipar. E un tipar pe care nu l-ar fi observat niciodată restul gărzii, deoarece Eleazar era cel care îi comunica lui Aro informațiile între patru ochi. Un tipar care se repeta la fiecare secol, sau cam așa.

– Care era acest tipar? întrebă Carmen, privindu-l pe Eleazar în același fel ca Edward.

– Aro nu prea participă personal la o acțiune de pedepsire, spuse Edward. Dar, în trecut, când Aro voia ceva anume, nu dura mult până când apăreau dovezi care să demonstreze că un clan sau altul comisese vreo crimă impardonabilă. Bătrânii decideau atunci să meargă și ei, să vadă cum fac dreptate gardienii. Și, apoi, după ce clanul era aproape distrus, Aro acorda iertarea unui membru ale cărui gânduri, pretindea el, erau în mod special pline de căință. Întotdeauna se dovedea că acest vampir avea talentul pe care îl admira Aro. Întotdeauna, acestei persoane i se oferea un loc în gardă. Vampirul talentat era convins repede, fiind întotdeauna foarte recunoscător pentru onoarea acordată. Nu existau excepții.

– Să fii ales – iată un lucru care ți se putea urca la cap, sugeră Kate.

– Ha! exclamă Eleazar, încă în mișcare.

– Există un vampir anume în gardă, spuse Edward, explicând reacția furioasă a lui Eleazar. Numele ei este Chelsea. Exercită o influență asupra legăturilor emoționale dintre oameni. Ea poate să rupă și să întărească aceste legături. Putea să facă pe cineva să se simtă legat de Volturi, să vrea să se integreze, să vrea să îi mulțumească...

Eleazar se opri brusc.

– Am înțeles cu toții de ce era Chelsea atât de importantă. Într-o luptă, dacă puteam rupe alianțele dintre clanuri, îi puteam învinge mult mai ușor. Dacă îi puteam despărți, din punct de vedere emoțional, pe membrii nevinovați ai unui clan de cei vinovați, dreptatea putea fi făcută fără violență inutilă – vinovații puteau fi pedepsiți fără intervenție, și nevinovații puteau fi salvați. Altfel, era imposibil să eviți ca întreg clanul să lupte unit. Așadar, Chelsea rupea legăturile care îi ținea laolaltă. Mie mi se părea că e o favoare deosebită, o dovadă a milei lui Aro. Bănuiam și că Chelsea ne ținea pe noi mai strâns uniți, dar și asta mi se părea un lucru bun. Ne făcea mai eficienți. Ne ajuta să trăim împreună în pace.

Asta îmi explica amintiri mai vechi. Nu îmi putusem explica până atunci cum de gărzile își ascultau stăpânii atât de docili, cu o devoțiune plină de iubire.

– Cât de puternic este talentul ei? întrebă Tanya ușor tăios.

Privirea îi poposi scurt pe fiecare membru al familiei ei.

Eleazar ridică din umeri.

– Eu am putut să plec cu Carmen. Apoi scutură din cap. Dar orice legătură mai slabă, decât cea dintre parteneri, este în pericol. Într-un clan normal, adică. Dar acelea sunt legături mai slabe decât cele din familia noastră. Faptul că ne abținem de la consumul de sânge de om ne face mai civilizați – ne permite să

formăm adevărate legături afective. Mă îndoiesc că ne-ar putea distruge relațiile dintre noi, Tanya.

Tanya încuviință din cap, părând lămurită, în timp ce Eleazar continua analiza.

– Nu mă pot gândi decât la faptul că motivul pentru care Aro a decis să vină în persoană și să aducă atât de mulți cu el este că scopul lui nu este pedeapsa, ci achiziția, spuse Eleazar. Are nevoie să controleze situația. Și are nevoie de toată garda pentru protecție, împotriva unui clan atât de mare și de talentat. Pe de altă parte, asta i-ar lăsa pe bătrâni neprotejați în Volterra. Prea riscant – cineva ar putea să încerce să profite. Așa că vin cu toții. Cum altfel s-ar putea asigura că se păstrează talentele pe care le vor? Probabil că și le dorește foarte tare, medită Eleazar.

Vocea lui Edward nu era mai mult decât o șoaptă.

– Din ce am văzut în gândurile lui, primăvara trecută, Aro n-a vrut niciodată mai mult pe cineva ca pe Alice.

Am simțit cum rămân cu gura căscată, amintindu-mi imaginile de coșmar care îmi bântuiseră gândurile cu mult timp în urmă: Edward și Alice în pelerine negre, cu ochii roșii de sânge, cu fețe reci și priviri pierdute, aproape ca niște umbre, cu mâinile lui Aro pe mâinile lor... Oare Alice văzuse același lucru? O văzuse pe Chelsea încercând să îi steargă dragostea pentru noi, să o lege de Aro, de Caius și de Marcus?

– De asta a plecat Alice? am întrebat, cu vocea spartă când i-am rostit numele.

Edward își puse mâna pe obrazul meu.

– Cred că da. Ca să îl împiedice pe Aro să obțină lucrul pe care și-l dorește cel mai mult. Să își păstreze puterea departe de mâinile lui.

Le-am auzit pe Tanya și pe Kate murmurând cu voci tulburate și mi-am amintit că nu știau despre Alice.

– Te vrea și pe tine, am șoptit.

Edward ridică din umeri, cu fața un pic prea calmă.

– Nu la fel de mult. Nu pot să îi dau nimic din ce nu are deja. Și, desigur, asta depinde dacă va găsi un mod de a mă forța să fac ce vrea el. Mă cunoaște și știe cât de improbabil este acest lucru.

Ridică ironic o sprânceană.

Eleazar se încruntă văzând nonșalanța lui Edward.

– De asemenea, îți cunoaște și slăbiciunile, îi spuse Eleazar, apoi se uită la mine.

– Nu trebuie să discutăm despre asta acum, spuse Edward repede.

Eleazar ignoră aluzia și continuă:

– Probabil o vrea și pe partenera ta, oricum. Cred că a fost intrigat de un talent care îl putea sfida în încarnarea lui umană.

Edward nu se simțea în largul lui discutând acest subiect. Nici mie nu-mi plăcea. Dacă Aro dorea ca eu să fac ceva – orice –, tot ce trebuia să facă era să îl amenințe pe Edward și eu m-aș fi supus. Și viceversa.

Oare nu moartea era principala îngrijorare? Oare trebuia să ne temem să nu fim cumva capturați?

Edward schimbă subiectul:

– Cred că Volturi așteptau asta – un pretext. Nu aveau de unde să știe când se ivește scuza, dar planul era deja stabilit când a venit. De aceea Alice le-a văzut decizia înainte s-o declanșeze Irina. Decizia era deja luată, aștepta doar un pretext s-o justifice.

– Dacă Volturi abuzează de încrederea pe care nemuritorii o au în ei... murmură Carmen.

– Contează? întrebă Eleazar. Cine ne-ar crede? Și chiar dacă ceilalți ar putea fi convinși că Volturi abuzează de puterea lor, ce importanță ar avea? Nimeni nu le poate sta împotrivă.

– Dar se pare că unii dintre noi sunt destul de nebuni ca să încerce, murmură Kate.

Edward clătină din cap.

– Sunteți aici doar pe post de martori, Kate. Oricare ar fi scopul lui Aro, nu cred că e pregătit să păteze reputația Volturilor pentru a-l îndeplini. Dacă dispare pretextul, va fi forțat să ne lase în pace.

– Desigur, murmură Tanya.

Nimeni nu părea foarte convins. Timp de câteva minute lungi, nimeni nu spuse nimic.

Apoi am auzit zgomotul cauciucurilor întorcând de pe autostradă pe aleea de pământ a intrării pe domeniul Cullen.

– La naiba, Charlie, am murmurat. Poate că familia Denali ar putea să stea la etaj până când...

– Nu, spuse Edward cu voce detașată. Ochii îi erau departe, se uita în gol, către ușă. Nu e tatăl tău. Privirea i căzu pe mine. Alice i-a trimis pe Peter și pe Charlotte, până la urmă. E vremea să ne pregătim pentru următoarea rundă.

32. COMPANIE

Casa enormă a familiei Cullen era mai aglomerată de oaspeți decât ar fi fost confortabil într-o situație normală. Era bine pentru că nici unul dintre musafirii noștri nu dormea. Mesele erau o problemă, în schimb. Vizitatorii noștri cooperau cât de bine puteau. Vânau în afara statului, departe de Forks și La Push; Edward era o gazdă amabilă, împrumutându-le mașinile lui la nevoie, fără să clipească. Compromisul acesta mă făcea să mă simt foarte inconfortabil, deși încercasem să mă conving că oricum vânau undeva, în lume.

Jacob era și mai supărat. Scopul existenței vârcolacilor era prevenirea pierderilor de vieți, și iată că niște crime violente aveau loc chiar la granițele haitei. Dar, în aceste condiții, cu Renesmee în grav pericol, își ținea gura și se uita urât spre podea, și nu spre ei.

Am fost uimită cât de ușor l-au acceptat vampirii vizitatori pe Jacob; problemele pe care le anticipase Edward nu se materializară. Jacob părea mai mult sau mai puțin invizibil în ochii lor, și ca persoană, și ca sursă de hrană. Îl tratau în felul în care oamenii care nu iubesc animalele tratează animalele de casă ale prietenilor lor.

Leah, Seth, Quil și Embry primiseră ordin să stea lângă Sam pentru moment, iar Jacob li s-ar fi alăturat bucuros, doar că nu putea să stea departe de Renesmee, iar Renesmee era ocupată să fascineze grupul straniu de prieteni ai lui Carlisle.

Reluasem scena prezentării lui Renesmee în fața clanului Denali de șase ori. Mai întâi pentru Peter și Charlotte, pe care Alice îi trimisese la noi fără să le dea nici o explicație; ca majoritatea celor care o cunoșteau pe Alice, i-au respectat instrucțiunile în ciuda lipsei de informații. Alice nu le spusese nimic cu privire la destinația spre care se îndreptau ea și cu Jasper. Nu făcuse nici o promisiune, că o să îi revadă vreodată, în viitor.

Nici Peter și nici Charlotte nu mai văzuseră vreodată un copil nemuritor. Deși știau regula, reacția lor negativă nu fusese la fel de puternică, așa cum fusese la început reacția membrilor familiei Denali. Curiozitatea îi împinsese să asculte „explicația" lui Renesmee. Și asta a fost tot. Acum erau la fel de implicați ca și familia Tanyei.

Carlisle trimisese prieteni din Irlanda și Egipt.

Clanul irlandez sosi primul și fusese surprinzător de ușor de convins. Siobhan – o femeie cu o prezență covârșitoare, al cărei trup imens era frumos și fascinant, mișcându-se cu unduiri sinuoase – era capul familiei, dar ea și partenerul ei cu chip dur, Liam, erau de mult obișnuiți să aibă încredere în judecata celei mai noi membre a clanului lor. Micuța Maggie, cu buclele ei roșii, nu era impozantă fizic ca ceilalți, dar avea darul de a ști când este mințită și verdictele ei nu erau niciodată contestate. Maggie declarase că Edward spunea adevărul, așa că Siobhan și Liam acceptară în totalitate povestea noastră, chiar înainte de a o atinge pe Renesmee.

Cu Amun și ceilalți vampiri egipteni a fost altă poveste. Chiar și după ce doi membri tineri ai clanului său, Benjamin și Tia, fuseseră convinși de explicația lui Renesmee, Amun refuzase să o atingă și le ordonase celorlalți membri ai clanului să plece. Benjamin – un vampir, ciudat de vesel, care părea un pic mai mare decât un băiețel, complet încrezător și complet neglijent, în același timp – îl convinse pe Amun să rămână, cu câteva amenințări subtile cu privire la desfacerea alianței lor. Amun rămase, dar continuă să refuze s-o atingă pe Renesmee, și nu îi permise nici partenerei lui, Kebi, să o facă. Părea o adunare neverosimilă – deși egiptenii semănau cu toții între ei, cu părul lor negru ca noaptea și paloarea cu nuanță măslinie, încât ar fi putut ușor să treacă drept rude de sânge. Amun era cel mai în vârstă membru și liderul recunoscut. Kebi nu se îndepărta niciodată de Amun și nu am auzit-o rostind vreun cuvânt. Tia, partenera lui Benjamin, era tot o femeie tăcută, și când vorbea o făcea cu multă seriozitate și înțelepciune. Și totuși, cu toții păreau să se învârtă în jurul lui Benjamin, de parcă acesta ar fi avut un magnetism invizibil care le oferea celorlalți echilibru. L-am văzut pe Eleazar uitându-se la băiat cu ochii mari și am presupus că Benjamin avea un talent care îi atrăgea pe ceilalți spre el.

– Nu asta e cauza, îmi spuse Edward, când am rămas singuri în seara aceea. Talentul lui e atât de unic, încât Amun e îngrozit că l-ar putea pierde. La fel cum plănuiserăm și noi să o ascundem pe Renesmee – oftă –, așa și Amun l-a ținut pe Benjamin departe de atenția lui Aro. Amun l-a creat pe Benjamin, știind că va fi special.

– Ce poate face?

– Ceva ce Eleazar n-a mai văzut niciodată. Ceva despre care eu nu am auzit niciodată. Ceva ce nici scutul tău nu poate

împiedica. Îmi zâmbi strengărește. Poate să influențeze efectiv elementele naturii – pământ, vânt, apă și foc. Manipulare fizică adevărată, nu o iluzie a minții. Benjamin încă mai face experimente și Amun încearcă să îl transforme într-o armă. Dar vezi cât de independent este Benjamin. Nu vrea să se lase folosit.

– Îți place de el, am presupus eu din tonul vocii.

– Știe foarte clar ce e bine și ce e rău. Îmi place atitudinea lui.

Atitudinea lui Amun era altceva, el și Kebi ținându-se departe de noi, deși Benjamin și Tia se împrieteniseră destul de repede cu clanurile Denali și cu cel irlandez. Speram ca reîntoarcerea lui Carlisle să facă mai ușoară relația cu Amun.

Emmett și Rose au trimis vampiri singuratici – prietenii nomazi de-ai lui Carlisle pe care i-au putut găsi.

Primul a venit Garrett – un vampir înalt, musculos cu ochi rubinii neliniștiți și păr lung, nisipiu, pe care îl ținea legat la spate cu o șuviță de piele – și mi-a fost clar imediat că era un aventurier. Mi-am dat seama că îi puteam propune orice provocare și el ar fi acceptat-o, doar ca să se testeze pe sine însuși. Se împrieteni repede cu surorile Denali, punând nenumărate întrebări cu privire la stilul lor neobișnuit de viață. M-am întrebat dacă vegetarianismul era o altă provocare pe care o va accepta, doar ca să vadă dacă e în stare.

Mary și Randall veniră și ei – deja prieteni, deși nu călătoreau împreună. Au ascultat povestea lui Renesmee și au rămas să ne fie martori, la fel ca și ceilalți. La fel ca familia Denali, și ei se întrebau ce vor face dacă Volturi nu se opresc să ne asculte explicațiile. Toți trei nomazii luau în calcul ideea de a ne sta alături în luptă.

Evident că Jacob devenea tot mai posomorât, cu fiecare musafir nou-venit. Se ținea la distanță de câte ori putea, iar când

nu putea, îi şoptea lui Renesmee că ar fi trebuit să îi facă o listă, dacă se aşteptau să ţină minte numele tuturor strigoilor.[1]

Carlisle şi Esme se întoarseră după o săptămână, iar Emmett şi Rosalie câteva zile mai târziu, şi cu toţii ne-am simţit mai bine după aceasta. Carlisle a mai adus cu el un prieten, deşi *prieten* nu era cuvântul potrivit. Alistair era un vampir englez mizantrop, care îl considera pe Carlisle cea mai apropiată cunoştinţă a lui, deşi nu rezista decât cel mult la o vizită pe secol. Alistair prefera să rătăcească singur, iar Carlisle îi amintise de multele favoruri pe care i le făcuse ca să îl aducă aici. Evita orice altă companie şi era clar că nu avea nici un admirator printre clanurile prezente.

Vampirul suspicios, cu părul negru, l-a crezut pe Carlisle pe cuvânt cu privire la naşterea lui Renesmee, refuzând, la fel ca şi Amun, să o atingă. Edward ne spuse, mie, lui Carlisle şi lui Esme, că Alistair se temea să fie aici, dar că îi era şi mai frică să nu cunoască rezultatul înfruntării. Privea suspicios orice autoritate şi, prin urmare, manifesta suspiciune şi faţă de Volturi. Ce se întâmpla acum părea să îi confirme toate temerile.

– Desigur, acum vor şti că am fost aici, îl auzeam mormăind în pod – acolo prefera să stea izolat. Nu mai am cum să ascund asta de Aro. Secole pe fugă, asta înseamnă. Toată lumea cu care a vorbit Carlisle în ultimul deceniu va fi pe lista lor. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat implicat în porcăria asta. Ce mod deosebit de a-ţi trata prietenii!

Dar, dacă avea dreptate că trebuie să fugă de Volturi, măcar avea mai multe speranţe decât noi să scape. Alistair era un cercetaş, deşi nu atât de precis şi eficient ca Demetri. Alistair, pur şi simplu, simţea o atracţie inefabilă către ceea ce căuta. Dar acea

[1] *Vezi ultimele pagini.*

atracție era suficientă ca să îi spună în ce direcție să alerge – în direcția opusă lui Demetri.

Apoi sosiră încă doi prieteni neașteptați – neașteptați deoarece nici Carlisle, nici Rosalie nu reușiseră să le contacteze pe amazoniene.

– Carlisle, îl salută cea mai înaltă dintre cele două femei când ajunseră.

Amândouă arătau de parcă ar fi fost întinse – brațe și picioare lungi, degete lungi, cozi împletite, lungi și fețe lungi cu nasuri lungi. Nu purtau decât piei de animal – veste de piele și pantaloni strâmți, prinși cu șireturi din piele pe margini. Nu numai hainele lor excentrice le făceau să pară sălbatice, ci totul, de la ochii lor stacojii agitați, până la mișcările bruște, smucite pe care le făceau. Nu mai întâlnisem niciodată niște vampiri mai puțin civilizați.

Dar Alice le trimisese, și asta era vestea interesantă, ca să o spun delicat. De ce se afla Alice în America de Sud? Doar pentru că văzuse că nimeni altcineva nu ar fi fost în stare să le contacteze pe amazoniene?

– Zafrina și Senna! Dar unde e Kachiri? întrebă Carlisle. Nu v-am văzut niciodată despărțite.

– Alice ne-a spus că trebuie să ne despărțim, răspunse Zafrina cu vocea ei groasă și răgușită, care se potrivea cu aspectul ei sălbatic. E neplăcut să fim despărțite, dar Alice ne-a asigurat că aveți nevoie de noi aici, în timp ce ea are foarte mare nevoie de Kachiri în altă parte. Asta e tot ce ne-a spus, doar că e grabă mare...?

Zafrina formulă ultimele cuvinte într-o întrebare și – cu un tremur nervos care nu dispărea, indiferent de câte ori făceam asta – am adus-o pe Renesmee să le cunoască.

În ciuda aspectului lor fioros, ne-au ascultat povestea cu mult calm, apoi i-au permis lui Renesmee să le arate. Au fost la fel de impresionate de Renesmee ca și ceilalți vampiri, dar nu mă puteam abține să nu mă îngrijorez când le priveam mișcările rapide și smucite, atât de aproape de ea. Senna era mereu lângă Zafrina, fără să vorbească, dar nu era la fel ca în cazul lui Amun și Kebi. Atitudinea lui Kebi părea slugarnică; Senna și Zafrina păreau mai degrabă două părți ale aceluiași organism – pur și simplu, era o întâmplare ca Zafrina să fie cea care comunica.

Veștile despre Alice erau ciudat de încurajatoare. Era evident că se afla într-o misiune misterioasă, evitând capcana plănuită de Aro pentru ea.

Edward era încântat de prezența amazonienelor, pentru că Zafrina era extrem de talentată; talentul ei putea constitui o armă ofensivă foarte puternică. Nu că Edward ar fi vrut s-o roage pe Zafrina să ni se alăture în bătălie, dar dacă Volturi nu se vor opri când ne vor vedea martorii, poate că se vor opri când vor vedea altceva.

– E o iluzie foarte directă, explică Edward, când se dovedi că nu puteam vedea nimic, ca de obicei. Zafrina era intrigată și amuzată de imunitatea mea – ceva ce nu mai întâlnise niciodată – și se agita neliniștită, în timp ce Edward îmi explica ceea ce nu văzusem. Ochii lui Edward se pierdură puțin în timp ce continua să povestească. Poate să îi facă pe majoritatea oamenilor să vadă ce vrea ea să vadă – să vadă numai acel lucru și nimic altceva. De exemplu, chiar acum mi se pare că sunt în mijlocul unei păduri tropicale. E atât de clară imaginea, încât aș putea s-o consider reală, doar că încă te mai pot simți în brațele mele.

Buzele Zafrinei se răsuciră într-un zâmbet crud. O secundă mai târziu, Edward își recăpătă concentrarea, și îi răspunse și el cu un zâmbet.

Renesmee era fascinată de conversație, și se întinse spre Zafrina fără frică.

– Pot să văd? întrebă ea.

– Ce ai vrea să vezi? întrebă Zafrina.

– Ce i-ai arătat lui tati.

Zafrina încuviință din cap, și m-am uitat neliniștită cum Renesmee privește în gol. O secundă mai târziu, zâmbetul uimitor al lui Renesmee îi lumină fața.

– Mai vreau! ordonă ea.

După această demonstrație, a fost greu s-o țin pe Renesmee departe de Zafrina și *imaginile ei drăguțe*. M-am îngrijorat, pentru că eram destul de sigură că Zafrina era în stare să creeze și imagini deloc drăguțe. Dar prin gândurile lui Renesmee am putut să văd eu însămi viziunile Zafrinei – erau la fel de clare ca amintirile proprii ale lui Renesmee, ca și cum ar fi fost adevărate – și, prin urmare, am judecat singură dacă erau potrivite pentru ea sau nu.

Deși n-am renunțat la ea ușor, trebuia să recunosc că era un lucru bun faptul că Zafrina îi distrăgea atenția lui Renesmee. Aveam nevoie de spațiu. Aveam atât de multe de învățat, fizic și mental, iar timpul era scurt.

Prima mea încercare de a învăța să mă lupt nu dădu rezultate.

Edward mă imobilizase în două secunde. Dar, în loc să mă lase să mă eliberez singură – ceea ce aș fi putut cu siguranță –, a sărit în picioare și s-a îndepărtat de mine. Am știut imediat că e ceva în neregulă; era împietrit, privind în zare, peste poiana în care exersam.

– Îmi pare rău, Bella, spuse el.

– Nu, sunt bine, am spus. Hai să mai încercă o dată.

– Nu pot.

– Cum adică nu poți? Abia am început.

Nu răspunse.

– Uite ce e, știu că nu mă pricep la asta, dar nu pot să devin mai bună dacă nu mă ajuți.

Nu spuse nimic. Am sărit la el în joacă. Nu se apără deloc, astfel că am căzut amândoi la pământ. Rămase nemișcat când mi-am lipit buzele de jugulara lui.

– Am câștigat, l-am anunțat.

Miji ochii, dar nu spuse nimic.

– Edward? Ce s-a întâmplat? De ce nu vrei să mă înveți?

Trecu un minut întreg până vorbi din nou:

– Pur și simplu... nu pot suporta asta. Emmett și Rosalie știu la fel de multe ca mine. Tanya și Eleazar probabil știu mai multe. Roagă pe altcineva.

– Nu e corect! Tu ești *bun* la asta. L-ai ajutat pe Jasper mai demult – te-ai luptat cu el și cu toți ceilalți. Cu mine de ce nu? Cu ce-am greșit?

Oftă, exasperat. Ochii îi erau întunecați, nu mai era aproape nici un strop de auriu care să lumineze negrul.

– Să mă uit la tine în acel mod, analizându-te ca pe o țintă. Să mă gândesc la modurile în care te pot ucide... Tresări. Pur și simplu asta face lucrurile prea reale pentru mine. Nu avem atât de mult timp încât să conteze cine e profesorul tău. Oricine te poate învăța chestiile de bază.

M-am încruntat la el.

El îmi atinse buza supărată și zâmbi.

– Și, oricum, e inutil. Volturi se vor opri. Îi vom face să înțeleagă.

– Și dacă nu o fac? *Trebuie* să învăț să mă apăr.

– Găsește alt profesor.

Nu a fost ultima noastră discuție pe această temă, dar nu am reușit să-l înduplec nici un pic.

Emmett a fost mai mult decât doritor să ajute, deși lecțiile lui mi se păreau răzbunări pentru meciurile pierdute. Dacă aș mai fi putut face vânătăi, aș fi fost mov din cap până în picioare. Rose, Tanya și Eleazar erau cu toții răbdători și mă încurajau. Lecțiile lor îmi aminteau de instrucțiunile de luptă ale lui Jasper din iunie anul trecut, deși acele amintiri erau cețoase și neclare. Ceilalți musafiri se amuzau pe seama educației mele, iar câțiva s-au oferit chiar să mă ajute. Nomadul Garrett mi-a dat câteva lecții – era un profesor surprinzător de bun; interacționa atât de ușor cu ceilalți, în general, încât m-am întrebat cum de nu își găsise încă un clan. M-am luptat și cu Zafrina, în timp ce Renesmee privea din brațele lui Jacob. Am învățat câteva trucuri, dar nu i-am mai cerut ajutorul. În realitate, deși îmi plăcea foarte mult de Zafrina și știam că nu m-ar răni, femeia aceea sălbatică mă speria de moarte.

Am învățat multe de la profesorii mei, dar aveam senzația că știu numai lucruri de bază. Habar n-aveam cât o să rezist împotriva lui Alec și a lui Jane. Nu puteam decât să mă rog că va fi suficient de mult ca să conteze.

Fiecare minut, din cele pe care nu le petreceam cu Renesmee sau luptându-mă, era dedicat exercițiilor cu Kate în curtea din spate, încercând să împing scutul intern în afara mea să încerc să protejez și pe altcineva. Edward mă încuraja în acest antrenament. Știam că speră că voi găsi un mod de a contribui care să mă mulțumească, dar care să mă țină departe de câmpul de luptă.

Dar era atât de greu! Nu aveam de ce să mă agăț, un lucru material cu care să lucrez. Aveam numai dorința mea puternică

de a ajuta, de a fi în stare să îi apăr pe Edward și pe Renesmee și cât de mulți membri ai familiei voi putea. Am încercat iar și iar să forțez scutul nebulos în afara mea, cu succese mici și sporadice. Mi se părea că mă lupt cu o bandă invizibilă de cauciuc – o bandă care se transforma din ceva concret și tangibil, în ceva fără substanță, la orice moment.

Numai Edward era dispus să fie cobaiul nostru – să primească șoc după șoc de la Kate, în timp ce eu mă luptam fără succes cu mintea mea. Lucram în reprize de câteva ore și mă simțeam de parcă ar trebui să fiu acoperită de sudoare din cauza efortului, dar, desigur, corpul meu perfect nu mă trăda astfel. Oboseala mea era doar mentală.

Mă omora faptul că Edward trebuia să sufere, cu brațele mele înfășurate inutil în jurul lui în timp ce tresărea, iar și iar, la șocurile transmise de Kate. Mă străduiam cât de tare puteam ca să împing scutul în jurul amândurora; din când în când reușeam, apoi îmi aluneca din nou.

Uram acest antrenament și îmi doream ca Zafrina să fie cea care să ne ajute în locul lui Kate. Atunci Edward nu ar trebui decât să privească iluziile Zafrinei, până când eu l-aș fi putut împiedica să le mai vadă. Dar Kate insista că am nevoie de o motivație mai bună – prin asta se referea la faptul că nu suportam să îl văd suferind pe Edward. Începusem să mă îndoiesc de afirmația ei din prima zi – că nu era sadică în utilizarea talentului ei. Părea să se distreze pe seama mea.

– Hei, spuse Edward vesel, încercând să ascundă orice urmă de suferință din voce. Orice ca să mă împiedice să învăț să lupt. Asta abia m-a înțepat. Bravo, Bella!

Am tras adânc aer în piept, încercând să înțeleg ce anume făcusem bine. Am testat banda elastică, luptându-mă s-o forțez să rămână solidă, în timp ce o întindeam în afara mea.

– Din nou, Kate, am mârâit printre dinții încleștați.

Kate își apăsă palma pe umărul lui Edward.

El oftă ușurat.

– Nimic de data asta.

Ea ridică din sprânceană.

– Și n-a fost un șoc ușor, să știi.

– Bine, am gâfâit.

– Pregătește-te, îmi spuse ea, și se întinse din nou spre Edward.

De data asta, el tresări și scoase un șuierat încet printre dinți.

– Scuze! Scuze! Scuze! am repetat, mușcându-mi buza.

De ce nu reușeam odată?

– Te descurci minunat, Bella, spuse Edward, strângându-mă în brațe. Lucrezi la asta de doar câteva zile și deja reușești să proiectezi uneori. Kate, spune-i cât de bine se descurcă.

Kate își țuguie buzele.

– Nu știu. Evident are o putere imensă, pe care abia o descoperim. Poate mai mult, sunt sigură. Are nevoie doar de motivația potrivită.

M-am uitat la ea nevenindu-mi să cred, dezvelindu-mi dinții automat. Cum putea să creadă că îmi lipsește motivația când îl curenta pe Edward chiar în fața mea?

Am auzit murmure din audiența care crescuse pe măsură ce continuam exercițiile – numai Eleazar, Carmen și Tanya, la început, dar apoi li se alăturase și Garrett, apoi Benjamin și Tia, Siobhan și Maggie, iar acum chiar și Alistair se uita de la o fereastră de la etajul trei. Spectatorii erau de acord cu Edward; credeau că mă descurc deja foarte bine.

– Kate... spuse Edward pe un ton amenințător când acesteia îi trecu prin cap o nouă idee, dar ea se afla deja în mișcare.

Ţâşni pe malul râului până la locul în care Zafrina, Senna şi Renesmee se plimbau, Zafrina şi Renesmee ţinându-se de mână, în timp ce făceau schimb de imagini între ele. Jacob le urma, la câţiva paşi în spate.

– Nessie, spuse Kate – nou-veniţii adoptaseră imediat porecla aceea enervantă, ai vrea să vii s-o ajuţi pe mama ta?

– Nu, aproape că am mărâit.

Edward mă îmbrăţişă pentru a mă asigura că totul e bine. L-am dat la o parte exact când Renesmee traversă curtea alergând, cu Kate, Zafrina şi Senna chiar în spatele ei.

– În nici un caz, Kate, am şuierat.

Renesmee se întinse spre mine şi eu mi-am deschis braţele automat. Se cuibări la pieptul meu, apăsându-şi capul în scobitura gâtului meu.

– Dar, mami, eu *vreau* să ajut, spuse ea cu o voce hotărâtă.

Îşi puse mâna pe gâtul meu, subliniindu-şi cuvintele cu imagini cu noi două împreună, o adevărată echipă.

– Nu, am spus, retrăgându-mă repede.

Kate făcuse un pas deliberat în direcţia mea, cu mâna întinsă către noi.

– Nu te apropia de noi, Kate, am avertizat-o.

– Ba da.

Începu să vină către mine. Zâmbea ca un vânător care îşi încolţeşte prada.

Am mutat-o pe Renesmee astfel că acum stătea agăţată în spatele meu, şi am continuat să dau înapoi cu fiecare pas cu care Kate înainta. Acum mâinile îmi erau libere şi, dacă Kate dorea să îşi păstreze mâinile prinse de încheieturi, ar fi făcut bine să păstreze distanţa.

Kate probabil nu înţelegea, căci nu simţise niciodată dragostea unei mame pentru copilul ei. Probabil nu-şi dădea seama

cât de departe mersese. Eram atât de furioasă, încât vedeam roşu în faţa ochilor, iar pe limbă aveam gust de metal încins. Forţa pe care o foloseam de obicei ca să mă calmez îmi curgea acum prin muşchi şi ştiam că pot s-o fac praf pe Kate, dacă mă provoca.

Furia mă ajută să îmi identific cu claritate fiecare aspect al fiinţei. Puteam chiar să simt elasticitatea scutului meu cu mai multă precizie – simţeam că nu e chiar o bandă, e mai mult un strat, o peliculă subţire care mă acoperea din cap până în picioare. Furia care îmi trecea prin corp mă ajuta să-l percep mai bine, să-l manevrez mai bine. Am întins pelicula în jurul meu, în afara mea, înfăşurând-o pe Renesmee complet, în caz că Kate reuşea să treacă de mine.

Kate mai făcu un alt pas calculat înainte şi un mârâit animalic îmi urcă în gât şi ieşi printre dinţii încleştaţi.

– Ai grijă, Kate, o avertiză Edward.

Kate mai făcu un pas, apoi făcu o greşeală pe care până şi cineva inexperimentat ca mine o putea recunoaşte. La scurtă distanţă de mine, întoarse capul, mutându-şi privirea de la mine la Edward.

Renesmee era în siguranţă în spatele meu; m-am arcuit ca să sar.

– Poţi să auzi ceva de la Nessie? îl întrebă Kate, cu vocea calmă şi fără griji.

Edward ţâşni între noi, blocându-mi atacul asupra lui Kate.

– Nu, absolut nimic, răspunse el. Acum lasă-i Bellei puţin spaţiu să se calmeze, Kate. N-ar trebui s-o provoci aşa. Ştiu că nu pare de vârsta ei, dar are doar câteva luni.

– Nu avem timp să o luăm încet, Edward. Trebuie s-o forţăm. Avem numai câteva săptămâni, iar ea are capacitatea de a...

– Las-o un minut, Kate.

Kate se încruntă, dar luă avertismentul lui Edward mai în serios decât îl luase pe al meu.

Mâna lui Renesmee era pe gâtul meu; își amintea atacul lui Kate, arătându-mi că nu ne dorise răul, că tati știa ce se întâmplă...

Asta nu mă liniști. Încă mai vedeam roșu în fața ochilor. Dar mă controlam mult mai bine și eram de acord cu vorbele înțelepte ale lui Kate. Furia mă ajuta. Voi învăța mai repede sub presiune.

Dar asta nu însemna că îmi plăcea.

– Kate, am mârâit. Mi-am pus mâna pe spatele lui Edward. Încă îmi simțeam scutul ca o pânză puternică și flexibilă în jurul meu și al lui Renesmee. L-am împins mai departe, forțându-l în jurul lui Edward. Nu se observa nici un defect în țesătura elastică, nu se vedea vreun semn că s-ar putea rupe. Gâfâiam de efort, iar cuvintele mele sunau ca și cum mi-aș fi pierdut suflarea, și nu de parcă aș fi fost furioasă. Din nou, i-am spus lui Kate. Numai Edward.

Ea își dădu ochii peste cap, dar veni în față și își apăsă palma pe umărul lui Edward.

– Nimic, spuse Edward.

Îi simțeam zâmbetul în voce.

– Și acum? întrebă Kate.

– Tot nimic.

– Și acum?

De data aceasta se simți efortul în vocea ei.

– Absolut nimic.

Kate mormăi și păși în spate.

– Puteți vedea asta? întrebă Zafrina cu vocea ei groasă și sălbatică, uitându-se fix la noi trei.

Vorbea cu un accent puternic, lungind cuvintele în mod neașteptat.

– Nu văd nimic din ce n-ar trebui să văd, spuse Edward.

– Și tu, Renesmee? întrebă Zafrina.

Renesmee îi zâmbi Zafrinei și dădu din cap.

Furia îmi dispăruse aproape complet și mi-am încleștat dinții, gâfâind tot mai tare în timp ce forțam scutul elastic să rămână în afară; mi se părea că devine tot mai greu, cu cât îl țin mai mult. Se deplasa înapoi, retrăgându-se în interior.

– Să nu se panicheze nimeni, avertiză Zafrina micul grup care mă privea. Vreau să văd cât de departe îl poate extinde.

Se auzi un oftat colectiv din cauza șocului – Eleazar, Carmen, Tanya, Garrett, Benjamin, Tia, Siobhan, Maggie – toată lumea, cu excepția Sennei, care părea pregătită pentru orice făcea Zafrina. Ochii celorlalți erau goi și fețele – neliniștite.

– Ridicați mâna când vă recăpătați vederea, îi instrui Zafrina. Acum, Bella. Vezi câți poți proteja.

Am gâfâit. Kate era cea mai apropiată persoană de mine, în afară de Edward și de Renesmee, dar chiar și ea era la trei metri distanță. Mi-am încleștat maxilarul și am împins, încercând să întind protecția elastică și rezistentă cât mai departe de mine. Centimetru cu centimetru am condus-o spre Kate, luptându-mă cu scutul care riposta la fiecare milimetru câștigat. Priveam numai chipul neliniștit a lui Kate în timp ce mă străduiam, și am gemut încet de ușurare când a clipit și și-a recăpătat vederea. Apoi a ridicat mâna.

– Fascinant! murmură Edward pe sub mustață. E ca un geam prin care vezi doar de-o parte. Eu pot să aud tot ce gândesc ei, dar ei nu mă pot atinge. Și pot s-o aud pe Renesmee, deși nu puteam când eram în afară. Pariez că Kate m-ar putea electrocuta acum, pentru că e sub umbrelă cu mine. Pe tine tot

nu pot să te aud... hmmm. Cum funcționează asta? Mă întreb dacă...

Continuă să mormăie pentru el, dar nu-i puteam asculta cuvintele. Am strâns și mai tare din dinți, luptându-mă să forțez scutul până la Garrett, care era cel mai aproape de Kate. Ridică și el mâna.

– Foarte bine, mă felicită Zafrina. Acum...

Dar vorbise prea devreme; cu un icnet ascuțit, am simțit cum scutul se retrage ca un bandă elastică întinsă prea departe, plesnind înapoi la forma ei originală. Renesmee, simțind pentru prima dată orbirea pe care Zafrina le-o indusese celorlalți, tremură în spatele meu. Epuizată, m-am luptat forțând scutul s-o includă din nou.

– Mă lași un minut? am gâfâit eu. De când devenisem vampir, nu mai simțisem nevoia de a mă odihni. Era enervant să mă simt atât de epuizată și, totuși, atât de puternică, în același timp.

– Desigur, spuse Zafrina, iar spectatorii se relaxară recăpătându-și vederea.

– Kate, strigă Garrett pe când ceilalți murmurau și se îndepărtau, deranjați de momentul de orbire; vampirii nu erau obișnuiți să se simtă vulnerabili. Garrett cel înalt, cu părul nisipiu, era singurul nemuritor fără nici un talent, care părea atras de sesiunile mele de antrenament. M-am întrebat ce îl atrăgea pe aventurier.

– Eu n-aș face-o, Garrett, îl avertiză Edward.

Garrett continuă să înainteze spre Kate în ciuda avertismentului, cu o expresie speculativă pe chip.

– Am auzit că poți să trânțești un vampir pe spate.

– Da, recunoscu ea. Apoi, cu un zâmbet viclean, își îndreptă mâinile spre el, în joacă. Ești curios?

Garrett ridică din umeri.

– N-am mai văzut așa ceva niciodată. Ar putea să fie o exagerare...

– Poate, spuse Kate, cu fața brusc serioasă. Poate că funcționează numai cu cei slabi sau tineri. Nu sunt sigură. Dar tu pari puternic. Poate că tu poți rezista talentului meu.

Își întinse mâna spre el, cu palma în sus – clar o invitație. Kate își mușca buzele și eram sigură că expresia ei serioasă era doar o tentativă de a-l provoca.

Garrett rânji în fața provocării. Foarte încrezător, îi atinse palma cu degetul arătător.

Și apoi, cu un icnet puternic, genunchii îi cedară și se prăbuși pe spate. Capul îi lovi o bucată de granit cu un zgomot puternic. Era o priveliște șocantă. Instinctele mele refuzau să creadă ce vedeau: un nemuritor paralizat; era profund greșit.

– Ți-am spus eu, murmură Edward.

Pleoapele lui Garrett tremurară câteva secunde, apoi ochii i se deschiseră larg. Se uită lung la Kate, care zâmbea, și un zâmbet întrebător îi apăru pe chip.

– Uau, spuse el.

– Ți-a plăcut? întrebă ea sceptică.

– Nu sunt nebun, râse el, scuturând din cap în timp ce se ridica încet în genunchi, dar e ceva deosebit!

– Așa am auzit și eu.

Edward își dădu ochii peste cap.

Și apoi se auzi gălăgie din curtea din față. L-am auzit pe Carlisle vorbind peste o zumzăială de voci surprinse.

– V-a trimis Alice? întrebă el pe cineva, cu vocea nesigură, ușor supărată.

Încă un oaspete neașteptat?

Edward intră în casă și majoritatea făcură la fel. L-am urmat încet, cu Renesmee cocoțată încă în spatele meu. Voiam să îi las

lui Carlisle puțin timp. Să îl las să îl pregătească pe noul oaspete pentru ceea ce urma.

Am tras-o pe Renesmee în brațe și am mers cu grijă în jurul casei, ca să intru pe ușa de la bucătărie, ascultând ceea ce nu puteam vedea.

– Nimeni nu ne-a trimis, răspunse o voce groasă, ca o șoaptă, la întrebarea lui Carlisle. Mi-a amintit imediat de vocea lui Aro și de cea a lui Caius și am înghețat acolo, în mijlocul bucătăriei.

Știam că sufrageria e aglomerată – aproape toată lumea se dusese să îi vadă pe noii musafiri –, dar nu se auzea aproape nimic. Respirații superficiale, atâta tot.

Carlisle răspunse precaut:

– Atunci, ce vă aduce aici acum?

– Umblă vorba, răspunse o altă voce, la fel de diafană ca prima. Am auzit că Volturi vin peste voi. Se spune că nu sunteți singuri. Evident, vorbele sunt adevărate. Impresionantă adunare aveți aici!

– Nu îi provocăm pe Volturi la luptă, răspunse Carlisle încordat. E vorba doar de o neînțelegere, atâta tot. O neînțelegere foarte gravă, ca să fiu sincer, dar una pe care sperăm s-o lămurim. Ce vedeți aici sunt martori. Avem nevoie doar ca Volturi să ne asculte. Noi n-am...

– Nu ne pasă ce spun ei că ați făcut, îl întrerupse prima voce. Și nu ne pasă nici dacă ați încălcat legea.

– Oricât de gravă ar fi infracțiunea, completă al doilea.

– Așteptăm de un mileniu și jumătate să provoace cineva gunoaiele alea italiene, spuse primul. Dacă e vreo șansă ca ei să cadă, vrem să fi aici, s-o vedem.

– Sau chiar să vă ajutăm să îi învingeți, adăugă al doilea. Vorbeau perfect coordonați, cu voci atât de asemănătoare, încât cineva cu un auz mai puțin sensibil ar fi presupus că e

doar un singur vorbitor. Dacă o să ni se pară că aveți vreo șansă să reușiți.

– Bella? mă strigă Edward. Adu-o pe Renesmee aici, te rog! Poate că ar trebui să testăm afirmațiile oaspeților noștri români.

Mă ajuta să știu că probabil jumătate din vampirii din cealaltă încăpere ar sări în ajutorul lui Renesmee, dacă românii aceștia ar fi fost deranjați de existența ei. Nu-mi plăceau vocile lor, sau amenințarea sumbră din cuvintele lor. Când am pășit în cameră, mi-am dat seama că nu eram singura care gândea așa. Majoritatea vampirilor priveau cu ochi ostili, și câțiva – Carmen, Tanya, Zafrina și Senna – adoptară poziții defensive, între nou-veniți și Renesmee.

Vampirii de la ușă erau amândoi slabi și scunzi, unul cu părul negru, iar celălalt cu părul atât de blond încât părea cenușiu. Aveau același aspect prăfos al pielii ca Volturi, deși cred că nu era la fel de pronunțat. Nu puteam fi sigură pentru că nu îi văzusem pe Volturi decât cu ochi umani; nu puteam face o comparație perfectă. Ochii lor înguști erau de un vișiniu-închis, fără vreo peliculă lăptoasă peste ei. Purtau haine negre foarte simple, care puteau trece drept moderne, dar care erau croite după modele vechi.

Cel brunet rânji când am apărut.

– Măi, măi, măi, Carlisle. *Chiar* că ai fost neascultător, nu-i așa?

– Nu e ceea ce crezi, Ștefan.

– Și nici nu ne pasă, răspunse blondul. Așa cum am spus deja.

– Atunci sunteți bine-veniți să participați, Vladimir, dar cu siguranță planul nostru nu e să îi provocăm pe Volturi, așa cum am spus și *noi* deja.

– Atunci o să vă ținem pumnii, începu Ștefan.

– Și sperăm să avem noroc, încheie Vladimir.

Până la urmă, am strâns șaptesprezece martori – irlandezii, Siobhan, Liam și Maggie; egiptenii, Amun, Kebi, Benjamin și Tia; amazonienele, Zafrina și Senna; românii, Vladimir și Ștefan; și nomazii, Charlotte și Peter, Garrett, Alistair, Mary și Randall – care se adăugau familiei noastre de unsprezece persoane. Tanya, Kate, Eleazar și Carmen insistaseră să fie considerați parte din familie.

În afară de Volturi, era probabil cea mai mare adunare pașnică de vampiri maturi din istorie.

Începeam să ne simțim cu toții un pic mai încrezători. Nici eu nu mă puteam abține. Renesmee câștigase atâția de partea ei, în atât de puțin timp! Volturi trebuiau să asculte doar o fracțiune de secundă...

Ultimii doi vampiri români supraviețuitori – concentrați doar pe resentimentele lor amare împotriva celor care le distrusese imperiul, cu o mie cinci sute de ani în urmă – aflau totul din mers. Nu doriseră s-o atingă pe Renesmee, dar nu au arătat nici o aversiune față de ea. Păreau misterios de încântați de alianța noastră cu vârcolacii. Mă priveau exersându-mi scutul cu Zafrina și Kate, îl priveau pe Edward răspunzând la întrebări nerostite, îl priveau pe Benjamin scoțând gheizere de apă din râu sau stârnind rafale bruște de vânt din aerul liniștit, doar cu ajutorul minții, și ochii le străluceau de speranța că Volturi și-au găsit în sfârșit nașul.

Nu aveam aceleași visuri, dar speram cu toții.

33. FALSURI

– Charlie, încă mai avem musafiri și suntem în situația aceea despre care nu trebuie să știi nimic. Știu că a trecut mai mult de o săptămână de când n-ai mai văzut-o pe Renesmee, dar o vizită nu e o idee foarte bună acum. Ce-ar fi s-o aduc eu pe Renesmee să te vadă?

Charlie rămase tăcut atât de mult, încât m-am întrebat dacă simțise încordarea din spatele cuvintelor mele.

Dar apoi murmură:

– Nu trebuie să știu, *uf*, și mi-am dat seama că precauția lui față de supranatural îi încetinea reacțiile.

– Bine, puștoaico, spuse Charlie. Poți să vii în dimineața asta? Sue îmi aduce prânzul. E la fel de îngrozită, cum erai și tu când ai venit, de felul în care gătesc.

Charlie râse, apoi oftă de dragul timpurilor trecute.

– În dimineața asta e perfect.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Deja amânasem prea mult timp.

– Vine și Jake cu voi?

Deși Charlie nu știa nimic despre felul în care se îndrăgostesc vârcolacii, nimeni nu putea să nu remarce afecțiunea dintre Jacob și Renesmee.

– Probabil.

Nu cred că Jacob ar fi renunțat voluntar la o după-amiază petrecută cu Renesmee, fără vampiri de față.

– Poate că ar trebui să îl invit și pe Billy, murmură Charlie. Dar... hmm. Poate altă dată.

Eram atentă la Charlie doar pe jumătate – suficient cât să remarc reținerea ciudată din vocea lui, când îl menționase pe Billy, dar nu suficient cât să mă întreb despre ce era vorba. Charlie și Billy erau adulți; dacă aveau probleme, le puteau rezolva singuri. Eu aveam prea multe lucruri care să mă preocupe.

– Ne vedem imediat, i-am spus și am închis telefonul.

Această vizită era mai mult decât dorința mea de a-mi proteja tatăl de douăzeci și șapte de vampiri adunați laolaltă – care juraseră cu toții să nu omoare pe nimeni pe o rază de o sută de kilometri, dar cu toate astea... Evident, nici un om nu trebuia să se apropie de acest grup. Aceasta era scuza pe care i-o oferisem lui Edward: o duceam pe Renesmee la Charlie, ca să nu vină el aici. Era un motiv bun ca să plec de-acasă, dar nu era motivul real.

– De ce nu putem să luăm Ferrari-ul? se plânse Jacob, când ne-am întâlnit în garaj.

Eram deja în Volvo-ul lui Edward împreună cu Renesmee.

Edward apucase să îmi arate mașina *de după;* așa cum bănuise, nu fusesem în stare să arăt entuziasmul potrivit. Sigur, era drăguță și rapidă, dar mie îmi plăcea să *merg normal.*

– Iese prea tare în evidență, am răspuns eu. Am putea merge pe jos, dar asta l-ar speria pe Charlie.

Jacob mormăi, dar se urcă pe scaunul din dreapta. Renesmee trecu de la mine în poală la el.

– Cum te simți? l-am întrebat, în timp ce scoteam mașina din garaj.

– Cum crezi? răspunse Jacob cu ironie. Sunt sătul de toți vampirii ăia împuțiți. Îmi văzu expresia și vorbi înainte ca eu să răspund: Mda, știu, știu. Sunt băieții buni, sunt aici să ne ajute, o să ne salveze pe toți etc., etc. Zi ce vrei, dar eu tot cred că Dracula Unu și Dracula Doi sunt înfiorători.

A trebuit să zâmbesc. Nici eu nu mă prea dădeam în vânt după oaspeții români.

– Aici nu te contrazic.

Renesmee dădu din cap, dar nu spuse nimic; spre deosebire de noi, ceilalți, ea îi găsea pe români ciudat de fascinanți. Făcuse efortul de a vorbi cu ei cu voce tare, deoarece aceștia nu o lăsau să îi atingă. Întrebase despre pielea lor neobișnuită și, deși îmi era teamă că s-ar fi putut simți jigniți, m-am bucurat că întrebase. Și eu eram curioasă.

Nu păruseră supărați de interesul ei. Poate un pic melancolici.

– Am stat nemișcați pentru foarte mult timp, copilă, răspunsese Vladimir, în timp ce Ștefan încuviința, dar nu-i mai continua propozițiile lui Vladimir, așa cum făcea deseori. Ne contemplam propria divinitate. Era un semn al puterii noastre, că totul venea la noi. Prada, diplomații, cei care doreau favoruri. Stăteam pe tronurile noastre și ne credeam buni. Nu am observat multă vreme că ne schimbam – aproape ne pietrificam. Bănuiesc că Volturi ne-au făcut o favoare când ne-au ars castelele. Cel puțin Ștefan și cu mine nu am mai continuat să ne pietrificăm. Acum ochii Volturilor sunt acoperiți cu o peliculă de praf, dar ai noștri sunt strălucitori. Îmi imaginez că asta va constitui un avantaj, când le vom scoate ochii.

După acest episod, am încercat s-o țin pe Renesmee departe de ei.

– Cât timp stăm la Charlie? întrebă Jacob, întrerupându-mi gândurile.

Se relaxa vizibil pe măsură ce ne îndepărtam de casă și de noii ei locatari. Eram fericită că pentru el nu eram chiar un vampir. Încă eram doar Bella.

– Destul de mult timp, de fapt.

Tonul vocii mele îi atrase atenția.

– Se mai întâmplă și altceva, în afară de faptul că îl vizităm pe tatăl tău?

– Jake, știi că te descurci destul de bine să îți controlezi gândurile în preajma lui Edward?

Ridică o sprânceană groasă și neagră.

– Mda?

Am încuviințat din cap doar, îndreptându-mi ochii spre Renesmee. Aceasta privea pe fereastră și nu-mi puteam da seama cât de interesată era de conversația noastră, dar am decis să nu risc să spun și altceva.

Jacob aștepta continuarea, împingându-și buza de jos un pic în afară, gândindu-se la puținul pe care i-l spusesem.

În timp ce conduceam în liniște, m-am chinuit să văd prin lentilele de contact afară, în ploaia rece; nu era încă îndeajuns de rece pentru zăpadă. Ochii mei nu erau la fel de fantomatici cum fuseseră la început – erau mai degrabă de un portocaliu-roșcat palid, decât stacojii aprins. În curând, voi putea renunța la lentile. Speram că schimbarea nu-l va supăra prea mult pe Charlie.

Când am ajuns la Charlie, Jacob încă mai medita la frânturile din conversația noastră. Nu am vorbit în timp ce mergeam

repede prin ploaie. Tata ne aştepta; deschise uşa înainte să putem bate.

– Hei, copii! Parcă au trecut ani de când nu ne-am mai văzut! Uită-te la tine, Nessie! Hai la bunicul! Pot să jur că ai crescut cu cincisprezece centimetri. Şi pari slabă, Ness. Se uită urât la mine. Nu-ţi dau de mâncare acolo?

– E doar în creştere, am murmurat. Bună, Sue, am strigat peste umărul lui. Din bucătărie venea miros de pui, roşii, usturoi şi brânză; probabil mirosea bine pentru toţi ceilalţi. Mai simţeam şi miros de pin proaspăt şi de praf.

Renesmee zâmbi, arătându-şi gropiţele. Nu vorbea niciodată în faţa lui Charlie.

– Păi, haideţi înăuntru, afară e frig, copii. Unde e ginerele meu?

– Ţine companie prietenilor, spuse Jacob, apoi pufni. Eşti *aşa* de norocos că nu ştii ce se întâmplă, Charlie! Asta e tot ce am de gând să spun.

L-am pocnit pe Jacob uşor, pe când Charlie se strâmba.

– Au, se plânse Jacob pe sub mustaţă; mă rog, *crezusem*, că îl lovisem uşor.

– De fapt, Charlie, eu am treabă în oraş.

Jacob îmi aruncă o privire, dar nu spuse nimic.

– Ai rămas în urmă cu cumpărăturile de Crăciun, Bell? Mai ai doar câteva zile, să ştii.

– Da, cumpărături de Crăciun, am spus eu pe un ton plângăcios.

Asta explica praful. Probabil Charlie scosese vechile decoraţiuni.

– Nu-ţi face griji, Nessie, îi şopti el la ureche. M-am ocupat eu, în caz că mama ta uită.

Mi-am dat ochii peste cap, dar, de fapt, nu mă gândisem deloc la sărbători.

– Prânzul e pe masă, strigă Sue din bucătărie. Hai, copii.

– Ne vedem mai târziu, tată, am spus și am schimbat o privire rapidă cu Jacob.

Chiar dacă nu se putea abține să nu se gândească la asta lângă Edward, măcar nu știa prea multe. Habar n-avea ce pun la cale.

Desigur, m-am gândit în timp ce mă urcam în mașină, nu e ca și cum eu am habar.

Șoseaua era alunecoasă și întunecată, dar șofatul nu mă mai intimida. Reflexele mele se descurcau și singure și abia dacă eram atentă la drum. Problema era să reduc viteza în preajma altor mașini, ca să nu atrag atenția asupra mea. Voiam să termin misiunea de azi, să dezleg odată misterul, ca să mă pot întoarce la antrenamentele mele de o importanță vitală. Antrenamente pentru a-i proteja pe unii și antrenamente ca să îi omor pe alții.

Mă descurcam tot mai bine cu scutul meu. Kate nu simțea că era nevoie să mă mai motiveze – nu era greu să găsesc motive de furie, acum că știam că asta e cheia –, așa că acum lucram mai mult cu Zafrina. Era încântată de cât de mult reușeam să extind scutul; acum eram în stare să acopăr o distanță de trei metri pentru mai mult de un minut, deși mă epuiza. De dimineață, încercase să afle dacă pot să îmi împing de tot scutul afară din minte. Nu îi vedeam rostul, dar Zafrina credea că m-ar ajuta să mă întăresc, ca și cum ai exersa mușchii de pe stomac sau de pe spate, nu numai de pe brațe. În cele din urmă, vei putea să ridici greutăți mai mari dacă toți mușchii sunt mai puternici.

Nu eram foarte bună la asta. Prinsesem doar o scânteiere a râului din junglă pe care încerca să mi-l arate.

Dar, mai erau și alte aspecte ale pregătirii mele pentru cele ce urmau, și, cu numai două săptămâni rămase, m-am îngrijorat că

poate îl neglijez pe cel mai important. Astăzi urma să rectific această scăpare.

Memorasem hărțile potrivite și n-am avut nici o problemă să găsesc adresa care nu exista pe internet, cea a lui J. Jenks. Următorul meu pas va fi să îl caut pe Jason Jenks la cealaltă adresă, cea pe care nu mi-o dăduse Alice.

Dacă aș spune că nu era un cartier drăguț, aș fi prea amabilă. Cea mai banală dintre mașinile familiei Cullen ar arăta scandalos aici. Vechiul meu Chevy ar fi reprezentat un lux în zonă. Dacă aș mai fi fost om, aș fi încuiat ușile și aș fi condus cât de repede. Așa cum eram acum, eram puțin fascinată. Am încercat să mi-o imaginez pe Alice în acest loc și n-am reușit.

Clădirile – toate cu trei etaje, înguste și ușor înclinate, de parcă se cocoșau sub ploaie – erau majoritatea case vechi, împărțite în apartamente multiple. Era greu de spus ce culoare trebuia să fi avut vopseaua coșcovită. Totul se decolorase, căpătând nuanțe de gri. Câteva dintre clădiri adăposteau diverse magazine la parter: un bar mizerabil, cu ferestrele vopsite în negru, un magazin cu accesorii pentru vrăjitori aspiranți, cu palme de neon și cărți de tarot strălucind intermitent pe ușă, un salon de tatuaj, și o grădiniță cu fereastra din față lipită cu bandă adezivă, pentru că fusese spartă. În nici una dintre camere nu erau becuri aprinse, deși era destul de întuneric afară pentru ca să fie nevoie de lumină. Auzeam un murmur încet de voci; probabil un televizor.

Erau puțini oameni prin preajmă, doi care se îndepărtau prin ploaie în direcții opuse și unul care stătea pe veranda scundă a unui cabinet de avocatură, cu ferestrele bătute în cuie, citind un ziar umed și fluierând. Cântecul era mult prea vesel pentru atmosfera din jur.

Am fost atât de amuzată de omul care fluiera lipsit de griji, încât nu mi-am dat seama imediat că acea clădire abandonată era exact adresa pe care o căutam. Nu se vedea nici un număr pe clădirea în paragină, dar salonul de tatuaj de lângă el avea cu două numere mai puțin.

Am oprit în curbă și am rămas acolo pentru o secundă. Aveam de gând să intru în dărăpănătura aia într-un fel sau în altul, dar cum s-o fac fără ca omul acela să mă observe? Aș fi putut parca pe strada următoare și să mă întorc prin spate... Dar ar putea fi mai mulți martori în partea cealaltă. Poate prin acoperiș? Era suficient de întuneric pentru așa ceva?

– Hei, cucoană, îmi strigă cel care fluiera.

Am dat jos fereastra din dreapta, ca și cum nu l-aș fi auzit.

Bărbatul își lăsă ziarul deoparte, iar hainele lui mă surprinseră acum că le puteam vedea. Sub halatul zdrențăros, era un pic prea bine îmbrăcat. Nu bătea vântul ca să îmi aducă mirosul, dar luciul cămășii lui roșii-închis mă ducea cu gândul la mătase. Părul lui negru și creț era încurcat și ciufulit, dar pielea măslinie îi era netedă și perfectă, iar dinții albi și drepți. Ceva nu se potrivea.

– Poate n-ar trebui să parchezi mașina aici, cucoană, spuse el. S-ar putea să n-o mai găsești când te întorci.

– Mulțumesc pentru avertisment, am spus.

Am oprit motorul și am coborât din mașină. Poate că prietenul meu ar putea să îmi ofere niște răspunsuri mai repede decât le-aș fi obținut eu pătrunzând prin efracție. Am deschis umbrela mea mare și gri – nu că îmi păsa cu adevărat să îmi protejez rochia tricotată și lungă din cașmir. Era un lucru pe care un om l-ar fi făcut.

Omul își mijì ochii prin ploaie spre chipul meu, apoi îi căscă larg. Înghiți în sec și inima își acceleră ritmul când m-am apropiat.

– Caut pe cineva, am început.

– Eu sunt cineva, se oferi el cu un zâmbet. Ce pot să fac pentru tine, frumoaso?

– Ești J. Jenks? am întrebat.

– A, spuse el, și expresia i se schimbă din anticipare în înțelegere. Se ridică în picioare și mă examină cu ochi suspicioși. De ce îl cauți pe J?

– Asta e treaba mea. Și oricum, habar n-aveam. Ești J?

– Nu.

Ne-am privit unul pe altul un moment, în timp ce ochii lui iscoditori alunecau în sus și în jos, pe rochia strâmtă gri-perlat pe care o purtam. Privirea i se opri în sfârșit pe chipul meu. Nu arăți precum clienții lui obișnuiți.

– Probabil nu sunt un client obișnuit, am recunoscut eu. Dar trebuie să îl văd cât mai curând posibil.

– Nu știu ce să fac, recunoscu el.

– De ce nu-mi spui cum te cheamă?

Rânji.

– Max.

– Mă bucur să te cunosc, Max. Acum, de ce nu-mi spui ce faci tu pentru clienții *obișnuiți?*

Rânjetul i se șterse încruntându-se în schimb.

– Ei bine, clienții obișnuiți nu seamănă deloc cu tine. Genul tău nu se deranjează să vină la biroul de la periferie. Voi vă duceți direct la biroul lui elegant, din zgârie-nori.

Am repetat cealaltă adresă pe care o aveam, transformând înșiruirea de numere într-o întrebare.

– Da, ăla e locul, spuse el, suspicios din nou. Cum de nu te-ai dus acolo?

– Aceasta e adresa care mi s-a dat – de către o sursă de mare încredere.

– Dacă n-ai fi pusă pe rele, n-ai fi aici.

Am strâns din buze. Nu mă pricepusem niciodată la cacealmale, dar Alice nu-mi lăsase prea multe alternative. Poate că eram pusă pe rele.

Max adoptă o expresie prin care îşi cerea scuze.

– Uite ce e, cucoană...

– Bella.

– Corect. Bella. Vezi tu, am nevoie de slujba asta. J. mă plăteşte destul de bine ca să pierd vremea pe aici cât e ziua de lungă. Vreau să te ajut, pe bune, dar – şi desigur vorbesc ipotetic, da?, sau neoficial, sau cum vrei tu – dacă trimit pe cineva care l-ar putea băga în necazuri la el, rămân fără slujbă. Înţelegi problema mea?

M-am gândit un minut, muşcându-mi buzele.

– Nu ai mai văzut niciodată pe cineva ca mine pe aici? Mă rog, care să semene cu mine. Sora mea e mai scundă decât mine şi are păr negru şi ţepos.

– J. o cunoaşte pe sora ta?

– Cred că da.

Max se gândi un moment. I-am zâmbit şi l-am simţit ţinându-şi respiraţia.

– Hai să-ţi spun cum facem. Îl sun pe J. şi i te descriu. Să-l lăsăm pe el să decidă.

Ce ştia J. Jenks? Oare descrierea mea îi va spune ceva? Era un gând tulburător.

– Numele meu de familie este Cullen, i-am spus lui Max, întrebându-mă dacă nu ofeream prea multe informaţii.

Începeam să mă enervez pe Alice. Chiar trebuia să fiu lăsată în ceață? Ar fi putut să îmi spună o vorbă-două...

– Cullen, am înțeles.

L-am privit în timp ce forma, reținând ușor numărul. Măcar puteam să îl sun eu însămi pe J. Jenks, dacă nu reușeam să dau de el.

– Hei J., sunt Max. Știu că nu ar trebui să te sun la numărul ăsta decât dacă e vreo urgență...

E vreo urgență? am auzit vag, de la celălalt capăt al firului.

– Păi, nu chiar. E o fată aici care vrea să te vadă...

Nu văd care e urgența în asta. De ce nu ai urmat procedura normală?

– Nu am urmat procedura normală pentru că ea nu arată deloc normal...

E de la poliție?

– Nu...

Nu poți fi sigur de asta. Arată ca vreuna de-a lui Kubarev?

– Nu, lasă-mă să vorbesc, bine? Spune că o cunoști pe sora ei sau ceva de genul ăsta.

Mă îndoiesc. Cum arată?

– Arată ca... Mă măsură cu ochii, din cap până în picioare, cu o privire plină de apreciere. Păi, arată ca un afurisit de supermodel, așa arată. Am zâmbit, iar el mi-a făcut din ochi, apoi a continuat: Un corp trăsnet, palidă ca un cearșaf, păr șaten-închis, aproape până la talie, are nevoie de un somn bun – îți sună familiar?

Nu, nu-mi sună. Nu sunt încântat că din cauza slăbiciunii tale pentru femei frumoase m-ai întrerupt...

– Mda, deci sunt în limbă după fetele drăguțe, care e problema? Scuze că te-am deranjat, omule. Las-o baltă!

– Numele, am șoptit.

– A, da. Stai așa, spuse Max. Zice că o cheamă Bella Cullen. Asta te ajută?

Se lăsă o tăcere mormântală pentru un moment, apoi vocea de la celălalt capăt începu brusc să țipe, folosind o mulțime de cuvinte pe care nu le auzi deseori, în afara zonelor cu mulți camionagii. Fața lui Max adoptă o expresie cu totul diferită; amuzamentul dispăru și buzele i se albiră.

– Pentru că n-ai întrebat! țipă și Max, panicat.

Urmă o pauză în care J. se calmă.

Frumoasă și palidă? întrebă J., un pic mai liniștit.

– Am spus asta, nu?

Frumoasă și palidă? Ce știa acest om despre vampiri? Era și el unul? Nu eram pregătită pentru genul acela de confruntare. Am scrâșnit din dinți. În ce mă băgase Alice?

Max așteptă încă un minut, trecu printr-o altă rundă de insulte și instrucțiuni strigate, apoi privi spre mine cu ochii aproape înspăimântați.

– Dar nu te întâlnești cu clienții de la periferie decât joia... bine, bine! Am înțeles.

Închise telefonul.

– Vrea să mă vadă? am întrebat veselă.

Max se uită urât la mine.

– Ai fi putut să îmi spui că ești un client prioritar.

– Nu știam că sunt.

– Am crezut că ești polițistă, recunoscu el. Adică, nu arăți ca o polițistă. Dar te porți cam ciudat, frumoaso!

Am ridicat din umeri.

– Cartelul drogurilor? își dădu el cu presupusul.

– Cine, eu? am întrebat.

– Mda. Sau prietenul tău sau mă rog.

– Nu, îmi pare rău. Nu sunt o fană a drogurilor și nici soțul meu nu e. *Spune nu drogurilor*, știi sloganul.

Max înjură pe sub mustață.

– Măritată. N-am și eu noroc.

Am zâmbit.

– Mafia?

– Nu.

– Contrabandă cu diamante?

– Te rog! Cu oameni din ăștia ai, de obicei, de-a face, Max? Poate ai nevoie de o slujbă nouă.

Trebuia să recunosc că mă distram un pic. Nu interacționasem prea mult cu oamenii, în afară de Charlie și Sue. Era distractiv să îl văd bâlbâindu-se. De asemenea, eram și încântată cât de ușor îmi era să nu-l atac.

– Trebuie să te fi băgat într-o mare belea. Și gravă, murmură el.

– Nu e chiar așa.

– Așa spun toți. Dar cine altcineva poate avea nevoie de documente? Sau, mai degrabă, cine își poate permite să dea cât cere J. pe ele. Nu e treaba mea, oricum, spuse el, apoi murmură din nou cuvântul măritată.

Îmi dădu o adresă complet nouă, cu câteva indicații, apoi mă privi plecând cu ochi suspicioși și plini de regret.

Eram pregătită pentru orice – un soi de peșteră high-tech, ca a personajului negativ dintr-un film cu James Bond. Așa că m-am gândit că Max trebuie să îmi fi dat adresa greșită ca un test. Sau poate că peștera era la subsol, sub acest complex comercial foarte banal, cuibărit pe un deal împădurit dintr-un cartier drăguț și liniștit.

Am parcat pe un loc liber și m-am uitat în sus, la o firmă inscripționată cu gust, fără să bată la ochi, pe care scria JASON SCOTT, AVOCAT.

Biroul era bej cu accente verzui, inofensiv și fără să iasă în evidență. Nu se simțea miros de vampir și asta m-a ajutat să mă relaxez. Nimic, în afară de oameni necunoscuți. În perete se afla încastrat un acvariu cu pești, iar în spatele recepției stătea o secretară drăguță, blondă și amabilă.

– Bună ziua, mă întâmpină ea. Cu ce vă pot ajuta?

– Am venit să îl văd pe domnul Scott.

– Aveți programare?

– Nu chiar.

Zâmbi ușor afectat.

– Ar putea dura puțin, atunci. De ce nu luați un loc, în timp ce...

April! se auzi vocea unui bărbat din telefonul de pe birou. *Aștept o doamnă Cullen în scurt timp.*

Am zâmbit și am arătat spre mine.

Trimite-o înăuntru imediat. Ai înțeles? Nu-mi pasă ce întrerupe.

Mai era și altceva în vocea lui, în afară de nerăbdare. Stres. Nervi.

– Tocmai a sosit, spuse April imediat ce fu în stare să deschidă gura.

Ce? Trimite-o înăuntru! Ce mai aștepți?

– Imediat, domnule Scott! Se ridică, fluturând din mâini în timp ce mă conducea printr-un mic coridor, oferindu-mi cafea sau ceai, sau orice altceva aș fi dorit.

– Poftim, spuse ea când mă introduse pe ușă într-un birou directorial, decorat cu mobila specifică din lemn masiv și având un perete plin cu diplome.

– Închide uşa în urma ta! ordonă o voce nervoasă de tenor.

L-am examinat pe omul din spatele biroului, în timp ce April se retrăgea în grabă. Era scund şi chel, probabil în jur de cincizeci de ani, cu burtă. Purta o cravată roşie de mătase şi o cămaşă cu dungulițe alb-albastre, iar sacoul bleumarin atârna pe spătarul scaunului. Tremura, cu o paloare bolnăvicioasă, şi cu fruntea acoperită de transpiraţie; mi-am imaginat un ulcer măcinându-l pe interior.

J îşi reveni şi se ridică nesigur din scaun. Îmi întinse mâna peste birou.

– Doamnă Cullen. Ce plăcere imensă!

Am mers spre el şi i-am strâns mâna scurt, o dată. Se încordă uşor la contactul cu pielea mea rece, dar nu păru surprins în mod deosebit.

– Domnule Jenks. Sau preferi Scott?

Tresări din nou.

– Oricum preferaţi, desigur.

– Ce-ar fi să-mi spui Bella şi eu îţi spun J?

– Ca nişte vechi prieteni, fu el de acord, tamponându-şi fruntea cu o batistă de mătase. Îmi făcu semn să iau loc şi se aşeză şi el. Trebuie să întreb, o cunosc, în sfârşit, pe adorabila soţie a domnului Jasper?

I-am cântărit vorbele o secundă. Deci, bărbatul acesta îl cunoştea pe Jasper, nu pe Alice. Îl cunoştea şi părea că îi este teamă de el.

– Sunt cumnata lui, de fapt.

Îşi ţuguie buzele, de parcă ar fi căutat înţelesuri, la fel de disperat ca şi mine.

– Să înţeleg că domnul Jasper e bine, sănătos? întrebă el precaut.

– Sunt sigură că e foarte sănătos. E într-o vacanță prelungită, în acest moment.

Asta păru să îl mai liniștească pe J. un pic. Dădu din cap și își pocni degetele.

– În orice caz. Ar fi trebuit să vii la biroul principal. Asistentele mele de acolo te-ar fi trimis direct la mine – nu era nevoie să treci prin canalele mai puțin oficiale.

Am încuviințat din cap și atât. Nu eram sigură de ce îmi dăduse Alice adresa din ghetou.

– Ei bine, ești aici acum. Cu ce te pot ajuta?

– Documente, am spus, încercând să vorbesc de parcă știam la ce mă refer.

– Desigur, se declară J. imediat de acord. Vorbim despre certificate de naștere, de deces, permise de conducere, pașapoarte, carduri de asigurări sociale...?

Am inspirat adânc și am zâmbit. Îi eram datoare vândută lui Max.

Apoi, zâmbetul mi-a pierit. Alice mă trimisese aici pentru un motiv și eram sigură că acesta era să o protejez pe Renesmee. Ultimul ei dar pentru mine. Singurul lucru de care știa că o să am nevoie.

Singurul motiv pentru care Renesmee ar avea nevoie de un falsificator ar fi că ar fi nevoită fugă. Și singurul motiv pentru care Renesmee ar fi trebuit să fugă era că noi vom fi pierdut.

Dacă Edward și cu mine am fugi cu ea, n-ar avea nevoie de aceste documente imediat. Eram sigură că Edward știa cum să producă sau să facă rost de acte de identitate, și eram sigură că știa și moduri de a scăpa fără ele. Puteam să fugim cu ea mii de kilometri. Puteam să înotăm cu ea peste ocean.

Dacă vom mai trăit ca s-o salvăm.

Şi toată secretomania asta ca să nu afle Edward. Pentru că exista o şansă ca tot ce ştia el să afle şi Aro. Dacă am fi pierdut, Aro ar fi ştiut cu siguranţă cum să obţină informaţia pe care şi-o dorea, înainte să îl distrugă pe Edward.

Era aşa cum bănuiam. Nu puteam câştiga. Dar trebuia să îl luăm bine în vizor pe Demetri, să îl lichidăm înainte de a pierde, dându-i astfel lui Renesmee şansa să fugă.

Mi-am simţit inima ca un bolovan în piept – o greutate zdrobitoare. Toată speranţa îmi pieri, precum ceaţa în razele soarelui. Ochii mă înţepau.

Cui să mă destăinui? Lui Charlie? Dar el era neajutorat. Şi cum s-o trimit pe Renesmee la el? Nu avea să fie în apropierea câmpului de bătălie. Aşa că rămânea doar o persoană. Nici nu avusesem, cu adevărat, o alternativă.

M-am gândit la toate astea extrem de rapid, încât J. nu îmi observă pauza.

– Două certificate de naştere, două paşapoarte, un permis de conducere, am spus un încet, tensionată.

Dacă observase expresia mea schimbată, se prefăcuse că nu.

– Numele?

– Jacob... Wolfe. Şi... Vanessa Wolfe. Nessie părea un diminutiv bun pentru Vanessa. Jacob se va distra auzind numele Wolfe[1].

Scrise informaţiile cu stiloul pe un caiet.

– Al doilea nume?

– Pune nişte nume obişnuite.

– Dacă aşa doreşti. Vârste?

– Douăzeci şi şapte pentru bărbat, cinci pentru fetiţă.

---

[1] Wolfe, în limba engleză, ar fi echivalentul aproximativ al numelui de familie Lupu din limba română (n.tr.)

Jacob putea s-o scoată la capăt. Era puternic. Iar la ritmul în care creștea Renesmee, mai bine spuneam mai mult. El s-ar putea da drept tatăl ei vitreg...

– Am nevoie de poze, dacă preferați acte complete, spuse J., întrerupându-mi gândurile. Domnul Jasper dorește, de obicei, să le completeze el.

Ei bine, asta explica de ce J. nu știa cum arată Alice.

– Stai așa, am spus.

Aveam noroc. Aveam mai multe poze de familie îndesate în portofel, și poza perfectă – Jacob cu Renesmee în brațe, pe treptele verandei din față – era veche doar de o lună. Alice mi-o dăduse cu doar două zile înainte de... Aa! Poate că nu era noroc la mijloc. Alice știa că voi avea poza asta. Poate că avusese vreo viziune vagă că am să am nevoie de ea, înainte să mi-o dea.

– Poftim.

J examină fotografia un moment.

– Fiica ta seamănă mult cu tine.

M-am încordat.

– Seamănă mai mult cu tatăl ei.

– Care nu este acest bărbat.

Îi atinse fața lui Jacob.

L-am privit cu ochii mijiți și noi broboane de sudoare apărură pe capul strălucitor al lui J.

– Nu. Este un prieten foarte bun de familie.

– Îmi cer scuze, mormăi el și începu din nou să noteze cu stiloul. Cât de repede aveți nevoie de documente?

– Într-o săptămână se poate?

– Asta e o comandă la urgență. Va costa dublu –, dar iartă-mă. Am uitat cu cine stau de vorbă.

Era clar că îl cunoaște bine pe Jasper.

– Spune-mi o cifră.

Şovăi s-o spună cu voce tare, deşi eram sigură că, lucrând cu Jasper, ştia că preţul nu e o problemă. Chiar şi neluând în calcul conturile umflate, din toată lumea, deschise pe numele membrilor familiei Cullen, existau suficienţi bani lichizi ascunşi prin casă ca să menţină pe linia de plutire o ţară mică, timp de un deceniu; îmi reamintea cum găseam mereu câte o sută de cârlige de pescuit, în orice sertar din casa lui Charlie. Mă îndoiam că va remarca cineva absenţa teancului de bancnote pe care îl luasem în pregătirea zilei de azi.

J scrise preţul pe spatele caietului.

Am încuviinţat din cap cu calm. Aveam mai mult decât atât cu mine. Mi-am deschis din nou poşeta şi am numărat suma potrivită – îi aveam pe toţi prinşi cu agrafe de hârtie, în teancuri de cinci mii de dolari, aşa că i-am scos imediat.

– Poftim.

– A, Bella, nu trebuie să îmi dai toţi banii acum. Obiceiul e să păstrezi jumătate din ei, ca să te asiguri de livrare.

I-am zâmbit slab bărbatului nervos.

– Dar am încredere în tine, J. Şi oricum, o să îţi dau un bonus – aceeaşi sumă când primesc documentele.

– Nu e necesar, te asigur.

– Nu-ţi face griji. De parcă i-aş fi luat cu mine. Deci, ne vedem aici săptămâna viitoare, la aceeaşi oră?

Îmi aruncă o privire jenată.

– De fapt, prefer să fac asemenea tranzacţii în locuri care nu au legătură cu diversele mele afaceri.

– Bineînţeles. Sunt sigură că nu procedez aşa cum eşti obişnuit.

– Sunt obişnuit să mă aştept la orice când e vorba de familia Cullen. Se strâmbă, apoi îşi recompuse imediat expresia. Ce-ar fi

să ne întâlnim la ora opt, peste o săptămână, la restaurantul The Pacifico? Pe Lacul Union – mâncarea e excelentă.

– Perfect.

Nu că luam cina cu el. Nu cred că i-ar fi plăcut foarte mult dacă aș fi făcut-o.

M-am ridicat și i-am strâns mâna din nou. De această dată, n-a mai tresărit. Dar părea să îl copleșească o nouă grijă. Gura îi era strânsă, spatele – tensionat.

– Probleme cu termenul limită? am întrebat.

– Ce? Ridică privirea, luat prin surprindere de întrebarea mea. Termenul limită? A, nu. Nici o grijă. Cu siguranță voi avea toate documentele gata la timp.

Ar fi fost bine să fi fost și Edward aici, ca să pot ști care erau adevăratele griji ale lui J. Am oftat. Era destul de greu să țin secrete față de Edward; să fiu departe de el era și mai dificil.

– Atunci, ne vedem peste o săptămână.

34. DECLARAȚII

Am auzit muzica înainte să mă dau jos din mașină. Edward nu se atinsese de pian din noaptea în care plecase Alice. Acum, în timp ce închideam portiera, melodia se transformă devenind cântecul meu de leagăn. Edward îmi ura bun venit acasă.

M-am mișcat încet în timp ce am scos-o pe Renesmee din mașină – dormea adânc; fuseserăm plecate toată ziua. Îl lăsasem pe Jacob la Charlie – spusese că o să plece acasă cu Sue. M-am întrebat dacă încerca să își umple mintea cu banalități ca să acopere imaginea feței mele în clipa intrasem pe ușă la Charlie.

În timp ce mergeam încet spre casa Cullen, mi-am dat seama că speranța și optimismul care formau o aură aproape vizibilă în jurul casei mari și albe mă înconjuraseră și pe mine de dimineață. Acum mi se păreau străine.

Îmi veni din nou să plâng, auzindu-l pe Edward cântând la pian pentru mine. Dar m-am adunat. Nu voiam să fie bănuitor. Voi căuta pe cât posibil să las vreun indiciu în mintea lui pentru Aro.

Edward își întoarse capul și zâmbi când am intrat pe ușă, dar continuă să interpreteze la pian.

– Bine ai venit acasă, spuse el, de parcă era doar o zi obișnuită. De parcă nu mai erau încă doisprezece vampiri în cameră,

fiecare cu diverse ocupații și încă o duzină împrăștiați prin preajmă. V-ați simțit bine la Charlie azi?

– Da. Îmi pare rău că a durat atât. Am ieșit să fac niște cumpărături de Crăciun pentru Renesmee. Știu că n-o să fie așa un eveniment, dar... am ridicat din umeri.

Buzele lui Edward se lăsară în jos la colțuri. Se opri din cântat și se întoarse pe băncuță cu tot corpul spre mine. Își puse o mână pe talia mea și mă trase mai aproape.

– Nu m-am gândit prea mult la asta. Dacă tu *vrei* să sărbătorim cum se cuvine...

– Nu, l-am întrerupt eu. Am tresărit în sinea mea la ideea de a încerca să simulez și mai mult entuziasm decât era minimum necesar. Dar n-am vrut să las sărbătorile să treacă fără să îi dăruiesc ceva.

– Pot să văd?

– Dacă vrei. E doar un lucru mărunt.

Renesmee dormea, sforăind delicat cu capul pe gâtul meu. O invidiam. Mi-ar fi plăcut să evadez și eu din realitate, chiar și numai pentru câteva ore.

Am scos cu grijă punguța mică de bijuterii din catifea, deschizând doar puțin poșeta ca Edward să nu vadă banii pe care îi mai aveam încă acolo.

– Mi-a atras atenția din vitrina unui magazin de antichități în timp ce conduceam.

Am scuturat micul medalion de aur în palma lui. Era rotund cu o margine subțire de frunzulițe sculptate pe muchia exterioară a cercului. Edward desfăcu micuța încuietoare și se uită înăuntru. Pe o parte era spațiu pentru o fotografie mică și pe partea cealaltă o inscripție în franceză.

– Știi ce înseamnă? întrebă el pe un ton diferit, mai trist decât înainte.

– Vânzătorul mi-a spus că înseamnă ceva de genul „mai mult decât propria mea viață". Așa e?

– Da, a avut dreptate.

Ridică privirea spre mine, cu ochii de topaz întrebători. I-am întâlnit privirea preț de o clipă, apoi m-am prefăcut că sunt distrasă de televizor.

– Sper să îi placă, am murmurat.

– Sigur că o să îi placă, spuse el vesel și relaxat și am fost sigură în secunda aceea că știa că îi ascund ceva; mai eram de asemenea sigură și că nu bănuia ce anume.

– Hai s-o ducem acasă, propuse el, ridicându-se și punându-și brațele în jurul umerilor mei.

Am ezitat.

– Ce e? întrebă el.

– Vreau să mai exersez cu Emmett puțin...

Pierdusem toată ziua cu vizita mea în oraș; faptul acesta îmi dădea senzația că am rămas în urmă.

Emmett – pe canapea cu Rose, cu telecomanda în mână, desigur – ridică privirea și rânji încântat.

– Excelent. Pădurea are nevoie să fie rărită.

Edward se încruntă la Emmett, apoi la mine.

– Ai suficient timp pentru asta mâine, spuse el.

– Nu fi ridicol, m-am plâns eu. Nu mai există așa ceva ca *timp suficient*. Acel concept nu există. Am o mulțime de învățat și...

Mi-o tăie brusc:

– Mâine.

Iar expresia lui era de așa natură încât nici Emmett nu îndrăzni să comenteze.

Am fost surprinsă de cât de greu mi-a fost să mă întorc la o rutină care la urma urmei era destul de nouă pentru mine. Dar

faptul că îmi pierdusem până și acel grăunte de speranță pe care îl nutream a făcut totul să pară imposibil.

Am încercat să mă concentrez pe părțile bune. Exista o șansă reală ca fiica mea să supraviețuiască urgiei ce se apropia, și la fel și Jacob. Dacă ei aveau un viitor, atunci asta reprezenta o victorie, nu? Mica noastră trupă va trebui să țină piept atacului, dacă Jacob și Renesmee urmau să aibă ocazia să fugă. Da, strategia lui Alice avea sens doar dacă urma să ne luptăm cu încrâncenare. Și asta era un fel de victorie ținând cont că Volturi nu mai fuseseră provocați de milenii întregi.

Nu avea să fie sfârșitul lumii. Doar sfârșitul familiei Cullen. Sfârșitul lui Edward, sfârșitul meu.

Preferam să fie așa – ultima parte, cel puțin. Nu aș mai trăi din nou fără Edward; dacă el avea să părăsească lumea asta, eu îl voi urma imediat.

Mă întrebam aiurea uneori dacă ne aștepta și pe noi ceva pe lumea cealaltă. Știam că Edward nu era convins de asta, dar Carlisle credea. Eu nu-mi puteam imagina ceva. Dar, pe de altă parte, nu-mi puteam imagina că Edward nu va exista cumva, undeva. Dacă puteam fi împreună în orice loc, atunci acela va fi un final fericit pentru noi.

Și așa continuară zilele mele să treacă după același tipar, dar mult mai greu decât cele dinainte.

Am petrecut Crăciunul la Charlie, cu Edward, Renesmee și Jacob. Toată haita lui Jacob era acolo, plus Sam, Emily și Sue. Îmi era de mare ajutor faptul că se aflau acolo, în casa mică a lui Charlie, adunați în jurul bradului decorat pe jumătate – puteai vedea exact unde Charlie se plictisise și renunțase. Puteai conta întotdeauna pe vârcolaci să privească cu entuziasm apropierea unei lupte, oricât de sinucigașe ar fi aceasta. Optimismul din jur

mai masca totala mea lipsă de bună dispoziție. Edward era, ca întotdeauna, un actor mai bun decât mine.

Renesmee purta medalionul pe care i-l dădusem în zori, iar în buzunarul jachetei se afla MP3-playerul pe care i-l dăduse Edward – un lucru minuscul care putea stoca cinci mii de cântece, deja plin cu melodiile preferate ale lui Edward. Pe încheietura mâinii avea un inel de logodnă Quileute cu o împletitură complicată. Edward scrâșnise din dinți când îl văzuse, dar pe mine nu mă deranja.

Curând, foarte curând, urma să i-o încredințez lui Jacob. Cum putea să mă deranjeze orice simbol al angajamentului pe care mă bazam atât?

Edward salvase ziua comandând și un cadou pentru Charlie. Sosise cu o zi în urmă – livrare prioritară în douăzeci și patru de ore –, iar Charlie își petrecuse toată dimineața citind manualul gros de instrucțiuni de la noul lui sistem de pescuit cu sonar.

Din felul în care mâncau vârcolacii, mi-am dat seama că mâncărurile făcute de Sue trebuie să fi fost bune. M-am întrebat cum ar fi părut mica noastră adunare în ochii cuiva din afară. Oare ne jucam rolurile îndeajuns de bine? Oare un străin ne-ar fi luat drept un cerc vesel de prieteni care petrec bucurându-se de sărbătoare?

Cred că atât Edward, cât și Jacob s-au simțit ușurați când a venit ora de plecare. Mi se părea ciudat să cheltuiesc energie jucând rolul de om când erau lucruri mult mai importante de făcut. Nu reușeam să mă concentrez. În același timp, aceasta era probabil ultima dată când îl mai vedeam pe Charlie. Poate că era un lucru bun că mintea mea era în ceață, astfel că nu înregistram importanța momentului.

Nu o mai văzusem pe mama de la nuntă, dar mi-am dat seama că nu puteam decât să mă bucur pentru distanțarea

treptată care începuse cu doi ani în urmă. Era prea fragilă pentru lumea mea. Nu voiam ca ea să facă parte din această lume. Charlie era mai puternic.

Poate îndeajuns de puternic ca să ne luăm la revedere acum, dar eu nu eram.

Era foarte liniște în mașină; afară, burnița se vedea ca un văl de ceață, cu picurii când apă, când gheață. Renesmee stătea în poala mea și se juca cu medalionul, deschizându-l și închizându-l. Am privit-o și mi-am imaginat lucrurile pe care i le-aș spune lui Jacob acum, dacă n-ar fi trebuit să îmi păstrez cuvintele departe de mintea lui Edward.

Dacă vreodată veți fi din nou în siguranță, du-o la Charlie. Spune-i toată povestea cândva. Spune-i cât de mult l-am iubit și cum n-am suportat să îl părăsesc nici când viața mea umană s-a sfârșit. Spune-i că a fost cel mai bun tată. Spune-i să îi transmită lui Renée dragostea mea, toate speranțele că va fi fericită și sănătoasă...

Îi voi da lui Jacob actele înainte să fie prea târziu. Îi voi da și un bilet pentru Charlie. Și o scrisoare pentru Renesmee. Ceva ce să poată citi când eu nu voi mai fi să îi spun că o iubesc.

Nu era nimic neobișnuit în afara casei Cullen când am intrat în curtea din față, dar auzeam o rumoare înăuntru. Multe voci joase murmurau și mârâiau. Părea să fie o ceartă. Vocea lui Carlisle și a lui Amun se auzeau mai des decât celelalte.

Edward parcă în fața casei în loc să ocolească luând-o spre garaj. Am schimbat o privire precaută înainte să coborâm din mașină.

Jacob își schimbă atitudinea; fața îi deveni serioasă și prudentă. Bănuiam că e pe frecvență Alfa acum. Evident se întâmplase ceva și voia să obțină informațiile de care el și Sam ar putea avea nevoie.

– Alistair a plecat, murmură Edward, în timp ce urcam treptele în grabă.

Priveliștea din sufragerie mi-a confirmat că avea loc o înfruntare. De-a lungul pereților stăteau privind toți vampirii care ni se alăturaseră, cu excepția lui Alistair și a celor trei implicați în ceartă. Esme, Kebi și Tia se aflau cele mai aproape de cei trei vampiri din centru; în mijlocul încăperii, Amun șuiera la Carlisle și Benjamin.

Edward se apropie repede de Esme, cu fălcile încleștate și trăgându-mă de mână. Am strâns-o pe Renesmee la piept.

– Amun, dacă vrei să pleci, nu te obligă nimeni să rămâi, spuse Carlisle cu calm.

– Îmi furi jumătate din clan, Carlisle! strigă Amun, împungându-l cu degetul pe Benjamin. De asta m-ai chemat aici? Ca *să furi* de la mine?

Carlisle oftă și Benjamin își dădu ochii peste cap.

– Da, Carlisle s-a luat la ceartă cu Volturi și și-a pus în pericol toată familia, doar ca să mă atragă pe mine aici să mor, spuse Benjamin sarcastic. Fii rezonabil, Amun! Eu vreau să rămân ca să fac ce e corect – nu ca să mă alătur altui clan. Poți face orice dorești, desigur, așa cum a spus și Carlisle.

– Asta nu se va termina bine, mârâi Amun. Alistair era singurul sănătos la cap de aici. Ar trebui să fugim cu toții.

– Gândește-te bine pe cine numești sănătos la cap, murmură Tia într-o parte.

– O să fim măcelăriți cu toții!

– Nu se va ajunge la luptă, spuse Carlisle pe un ton ferm.

– Asta spui tu!

– Dacă se ajunge, poți să schimbi taberele oricând, Amun. Sunt sigur că Volturii vor aprecia ajutorul tău.

Amun zâmbi disprețuitor.

– Poate că acesta *este* răspunsul.

Răspunsul lui Carlisle veni sincer și calm:

– Nu m-aș supăra pe tine pentru asta, Amun. Suntem prieteni de multă vreme, dar nu ți-aș cere niciodată să mori pentru mine.

Amun răspunse și el cu o voce controlată:

– Dar îl iei pe Benjamin al meu cu tine.

Carlisle își puse mâna pe umărul lui Amun; acesta se scutură.

– Voi rămâne, Carlisle, dar s-ar putea să fie în dezavantajul tău. Mă *voi alătura* lor dacă aceasta este o modalitate de a supraviețui. Sunteți niște proști cu toții dacă socotiți că îi puteți sfida pe Volturi. Se uită urât, apoi oftă, ne aruncă o privire mie și lui Renesmee și adăugă pe un ton exasperat: Voi depune mărturie că această copilă a crescut. Este purul adevăr. Oricine ar vedea asta.

– Asta este tot ce am cerut.

Amun se strâmbă.

– Dar nu tot ce primești, se pare. Se întoarse spre Benjamin. Ți-am dat viață. O iroseşti.

Fața lui Benjamin deveni mai rece decât o văzusem vreodată; expresia contrasta ciudat cu trăsăturile lui de băiețel.

– Ce păcat că nu mi-ai putut înlocui voința cu a ta când m-ai schimbat; poate că atunci ai fi fost mulțumit de mine.

Amun își îngustă privirea. Gesticulă brusc spre Kebi și amândoi trecură pe lângă noi îndreptându-se spre ușa de la intrare.

– Nu pleacă, îmi spuse Edward încet, dar se va menține la distanță de noi și mai mult decât a făcut-o până acum. N-a glumit când a spus că se va alătura Volturilor.

– De ce a plecat Alistair? am șoptit.

– Nimeni nu știe sigur; n-a lăsat nici un mesaj. Din bombănelile lui, e clar că el socotește lupta ca fiind inevitabilă. În ciuda comportamentului său, el chiar ține la Carlisle prea mult ca să se alăture Volturilor. Probabil că a ajuns la concluzia că pericolul e prea mare.

Edward ridică din umeri.

Deși discutam doar între noi, desigur că toată lumea ne putea auzi conversația. Eleazar răspunse la comentariul lui Edward ca și cum acesta ar fi vorbit pentru toți.

– Din mormăielile lui Alistair, mie mi s-a părut că e mai mult de atât. Noi n-am discutat foarte mult despre planurile Volturilor, dar Alistair era îngrijorat că, indiferent de cât de bine ne vom dovedi nevinovăția, Volturii nu ne vor asculta. El crede că vor găsi un motiv să își atingă scopul pentru care vin aici.

Vampirii schimbară priviri stânjenite. Ideea că Volturi ar manipula propria lege sacrosanctă pentru câștigul personal nu era o idee populară. Numai vampirii români erau calmi, cu zâmbete vagi și ironice pe chip. Păreau amuzați de cum ceilalți voiau să gândească de bine despre străvechii lor dușmani.

Multe discuții pe tonuri scăzute începură în același timp, dar eu pe români îi ascultam. Poate pentru că Vladimir cel cu părul blond se tot uita în direcția mea.

– Eu sper că Alistair a avut dreptate cu privire la asta, îi murmură Ștefan lui Vladimir. Indiferent de rezultat, vorba se va duce. E timpul ca lumea noastră să vadă ce au devenit Volturi. Nu vor cădea niciodată dacă toată lumea crede prostiile alea cum că protejează stilul nostru de viață.

– Măcar când conduceam noi, eram cinstiți cu privire la ce suntem, replică Vladimir.

Ștefan încuviință din cap.

– Noi nu ne-am pus niciodată pălării albe și nu ne-am numit sfinți.

– Eu cred că a venit vremea să luptăm, spuse Vladimir. Cum îți poți imagina că vom găsi vreodată o armată mai bună cu care să luptăm? O altă șansă la fel de bună?

– Nimic nu este imposibil. Poate într-o zi...

– Așteptăm de *o mie cinci sute de ani,* Ștefan. Și ei au devenit tot mai puternici de-a lungul anilor. Vladimir tăcu și se uită din nou la mine. Nu păru surprins când văzu că și eu îl privesc. Dacă Volturi câștigă acest conflict, vor pleca și mai puternici decât au venit. Cu fiecare cucerire își întăresc puterea. Gândește-te ce ar putea să le ofere numai copila aceea – făcu un semn cu bărbia spre mine – și ea abia își descoperă talentele. Și cel care mișcă pământul.

Vladimir încuviință din cap spre Benjamin, care înțepeni. Aproape toată lumea asculta ce vorbeau românii, la fel ca și mine.

– Cu gemenele lor vrăjitoare n-au nevoie de iluzionistă sau de atingerea de foc.

Privirea i se opri pe Zafrina și pe Kate.

Ștefan se uită la Edward.

– Nici cititorul de gânduri nu e chiar necesar. Dar înțeleg ce vrei să spui. Într-adevăr, vor câștiga mult dacă vor învinge.

– Mai mult decât ne putem permite noi să îi lăsăm să câștige, nu ești de acord?

Ștefan oftă.

– Cred că sunt de acord cu tine. Și asta înseamnă...

– Că trebuie să le stăm împotrivă cât mai avem speranță.

– Dacă i-am putea schilodi măcar sau chiar să îi demascăm...

– Atunci într-o zi alții vor termina ce-am început noi.

– Și răzbunarea noastră îi va ajunge. În sfârșit.

Se priviră în ochi preț de o clipă, apoi murmurară la unison:

– Se pare că e singura cale.

– Deci luptăm, spuse Ștefan.

Deși puteam vedea că sunt sfâșiați între instinctul de conservare și dorința de a se răzbuna, zâmbetul pe care îl schimbară între ei era plin de anticipație.

– Luptăm, fu de acord Vladimir.

Bănuiesc că era un lucru bun; la fel ca și Alistair, nu aveam nici o îndoială că bătălia era imposibil de evitat. În acest caz, doi vampiri care să lupte de partea noastră reprezentau un sprijin bine-venit. Dar decizia românilor tot mă făcu să tremur.

– Și noi o să luptăm, spuse Tia, cu vocea ei gravă mai solemnă ca niciodată. Noi credem că Volturi vor face abuz de autoritatea lor. Nu avem nici o dorință să ne alăturăm lor.

Ochii ei poposiră pe partenerul său.

Benjamin rânji și-i privi șugubăț pe români.

– Se pare că sunt o marfă de preț. Văd că trebuie să îmi câștig dreptul de a fi liber.

– Asta nu va fi prima oară când voi lupta ca să nu mă las oprimat de un rege, spuse Garrett pe un ton glumeț. Se duse spre Benjamin și îl bătu pe spate. Pentru eliberarea de sub opresiune.

– Noi suntem alături de Carlisle, spuse Tanya. Și luptăm cu el.

Vorbele românilor păreau să îi fi făcut pe ceilalți să simtă nevoia de a-și declara poziția.

– Noi nu ne-am decis, spuse Peter.

Privi la mica lui însoțitoare; Charlotte strângea din buze nemulțumită. Mi se părea că ea a luat deja o decizie. M-am întrebat care era.

– Nici eu nu m-am hotărât, spuse Randall.

– Nici eu, adăugă Mary.

– Haitele vor lupta cu familia Cullen, spuse Jacob brusc. Nouă nu ne e teamă de vampiri, adăugă el cu un zâmbet superior.

– Copii, murmură Peter.

– Bebeluşi, îl corectă Randall.

Jacob rânji provocator.

– Păi, mă bag şi eu, spuse Maggie, eliberându-se de mâna lui Siobhan care o reţinea. Eu ştiu că adevărul e de partea lui Carlisle. Nu pot ignora asta.

Siobhan se uită la membrul cel mai tânăr al clanului lor cu ochi îngrijoraţi.

– Carlisle, spuse ea de parcă ar fi fost singuri, ignorând atmosfera devenită brusc formală a adunării, datorată exploziei neaşteptate de declaraţii, nu vreau să se ajungă la luptă.

– Nici eu nu vreau asta, Siobhan. Ştii că acesta e ultimul lucru pe care îl doresc. Zâmbi cu jumătate de gură. Poate ar trebui să te concentrezi să menţii pacea.

– Ştii că asta nu va fi de ajutor, spuse ea.

Mi-am amintit discuţia dintre Rose şi Carlisle cu privire la şefa irlandeză; Carlisle credea că Siobhan avea un dar subtil, dar puternic de a face lucrurile să meargă cum voia ea – şi totuşi Siobhan nu credea nici ea în aşa ceva.

– N-are de ce să strice, spuse Carlisle.

Siobhan îşi dădu ochii peste cap.

– Să vizualizez rezultatul pe care îl doresc? întrebă ea sarcastic.

Carlisle zâmbea cu toată gura de acum.

– Dacă nu te superi.

– Atunci nu e nevoie ca membrii clanului meu să-şi declare poziţia, nu? replică ea. Cum nu există posibilitatea unei lupte.

Își puse mâna înapoi pe umărul lui Maggie, trăgând-o pe fată mai aproape de ea. Partenerul lui Siobhan, Liam, rămase tăcut și fără expresie.

Aproape toată lumea din cameră păru nedumerită de schimbul glumeț de cuvinte dintre Carlisle și Siobhan, dar aceștia nu le explicară nimic.

Acesta a fost sfârșitul discursurilor dramatice pentru seara aceea. Grupul se destrămă încet, unii se duseră la vânătoare, alții să-și petreacă timpul cu cărțile lui Carlisle, la televizor sau la calculator.

Edward, Renesmee și cu mine ne-am dus la vânătoare. Jacob veni după noi.

– Lipitori tâmpite, murmură el în sinea lui când am ieșit afară. Se cred așa superiori!

Pufni.

– Vor fi șocați când *bebelușii* le vor salva viețile superioare, nu? spuse Edward.

Jake zâmbi și îl pocni pe Edward în umăr.

– La naiba, da, vor fi.

Aceasta nu a fost ultima noastră expediție de vânătoare. Urma să vânăm cu toții din nou aproape de momentul în care îi așteptam pe Volturi. Cum data nu era exactă, plănuiam să stăm câteva nopți în poiana mare unde jucam baseball pe care o văzuse Alice, în caz de ceva. Tot ce știam era că vor veni în ziua în care zăpada se va depune pe pământ. Nu voiam ca Volturi să ajungă prea aproape de oraș, iar Demetri îi va conduce oriunde ne-am fi aflat. M-am întrebat cui îi va lua urma și am bănuit că lui Edward din moment ce pe mine nu mă putea găsi.

M-am gândit la Demetri în timp ce vânam, fără să fiu foarte atentă la prada mea sau la fulgii de zăpadă plutitori care apăruseră în sfârșit, dar care se topeau înainte să atingă solul

stâncos. Oare Demetri își va da seama că nu mă poate detecta? Ce va crede cu privire la asta? Ce va crede Aro? Sau Edward se înșela? Existau câteva mici excepții la ce puteam eu opune rezistență, acele lucruri care treceau prin scutul meu. Tot ce era în afara minții mele era vulnerabil – deschis la lucrurile pe care le făceau Jasper, Alice și Benjamin. Poate și talentul lui Demetri funcționa un pic diferit.

Și atunci am avut un gând care m-a țintuit în loc. Elanul golit doar pe jumătate de sânge îmi căzu din mâini pe pământul pietros. Fulgii de zăpadă se evaporau la câțiva centimetri de corpul cald sfârâind ușor. M-am uitat în gol la mâinile mele însângerate.

Edward îmi văzu reacția și se grăbi să mă ajungă, lăsându-și pradă neatinsă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton scăzut, cercetând cu privirea pădurea din jurul nostru, căutând motivul care mă făcuse să reacționez așa.

– Renesmee, m-am înecat eu.

– E chiar dincolo de copacii aceia, mă încredință el. Le pot auzi gândurile și ei, și lui Jacob. E bine.

– Nu la asta m-am referit, am spus eu. Mă gândeam la scutul meu – tu chiar crezi că valorează ceva, că va ajuta cumva. Știu că și ceilalți speră că îi voi acoperi pe Zafrina și pe Benjamin, chiar dacă pot menține scutul doar câteva secunde o dată. Dar dacă e o greșeală? Dacă încrederea ta în mine e motivul pentru care vom eșua?

Eram aproape isterică de-acum, deși aveam suficient control să vorbesc încet. Nu voiam s-o supăr pe Renesmee.

– Bella, ce-ți veni cu asta? Desigur, e minunat că te poți proteja, dar nu ești obligată să salvezi pe nimeni. Nu te agita inutil!

– Dar dacă nu pot proteja nimic? am şoptit cu vocea întretăiată. Chestia asta pe care o fac e imperfectă! Nu are sens. Poate nu va face nimic împotriva lui Alec.

– Şşş, mă alină el. Nu te panica! Şi nu-ţi face griji cu privire la Alec. Ce face el nu e diferit de ce face Jane sau Zafrina. E doar o iluzie – nu poate să intre în capul tău, aşa cum nu pot nici eu.

– Dar Renesmee poate! am şuierat frenetic printre dinţi. Mi s-a părut atât de natural, încât nu mi-am pus întrebări până acum. Aşa era de la început. Îmi transmite gândurile ei la fel cum face cu toată lumea. Scutul meu are găuri, Edward!

L-am privit disperată, aşteptând să-mi confirme teribila revelaţie. Avea buzele strânse, de parcă încerca să-şi aleagă cuvintele. Faţa îi era foarte calmă.

– Te-ai gândit la asta cu mult timp în urmă, nu-i aşa? am întrebat, simţindu-mă ca o idioată pentru lunile în care trecusem cu vederea ceva atât de evident.

El încuviinţă din cap, mijind un zâmbet.

– De prima dată când te-a atins.

Am oftat de cât de proastă eram, dar calmul lui mă mai liniştise şi pe mine oarecum.

– Şi asta nu te deranjează? Nu o vezi ca o problemă?

– Am două teorii, una mai posibilă decât cealaltă.

– Spune-mi-o pe cea mai puţin probabilă.

– Păi, e fiica ta, explică el. Din punct de vedere genetic e jumătate din tine. Ţii minte cum te tachinam eu că mintea ta e pe o frecvenţă diferită de a noastră? Poate şi mintea ei funcţionează la fel.

Nu m-am lăsat convinsă.

– Dar tu îi auzi gândurile foarte bine. *Toată lumea* îi aude gândurile. Şi dacă Alec e şi el pe o frecvenţă diferită? Dacă...?

Edward îmi puse un deget pe buze.

– M-am gândit la asta. Din acest motiv cred că următoarea teorie e mai bună.

Am scrâșnit din dinți și am așteptat.

– Îți amintești ce mi-a spus Carlisle despre ea, imediat după ce ți-a arătat prima amintire?

Sigur că îmi aminteam.

– A spus: „E o răsturnare interesantă de situație. Ca și cum face exact opusul a ceea ce poți face tu".

– Da. Așa că m-am întrebat. Poate că a luat și talentul tău și l-a întors pe dos.

M-am gândit la asta.

– Tu ții pe toată lumea afară din capul tău, începu el.

– Și nimeni n-o ține pe ea? am încheiat eu cu șovăială.

– Asta e teoria mea, spuse el. Și, dacă ea îți poate intra în cap, mă îndoiesc că există vreun scut pe planeta asta care s-o țină pe ea departe. Asta ne va fi de ajutor. Din ce am văzut, nimeni nu se îndoiește de adevărul gândurilor ei odată ce i-a permis să le arate. Și cred că nimeni nu o poate împiedica să le arate, dacă se apropie suficient. Dacă Aro îi permite să explice...

M-am cutremurat la gândul că Renesmee ar sta atât de aproape de ochii lacomi și încețoșați ai lui Aro.

– Ei bine, spuse el, masându-mi umerii încordați. Măcar nu există nimic care să îl împiedice să vadă adevărul.

– Dar adevărul va fi suficient ca să îl împiedice? am murmurat.

La această întrebare Edward nu avea nici un răspuns.

35. TERMEN LIMITĂ

– Ieşi în oraş? întrebă Edward pe un ton nonşalant.

Expresia lui trăda un calm forţat. O strânse pe Renesmee la piept un pic mai tare.

– Da, am nişte lucruri de ultim moment de rezolvat... am răspuns la fel de relaxat.

El schiţă zâmbetul meu favorit.

– Grăbeşte-te înapoi la mine.

– Întotdeauna.

I-am luat Volvo-ul din nou, întrebându-mă dacă citise kilometrajul după ultima mea ieşire. În ce măsură pusese cap la cap indiciile? Ştia pesemne că aveam un secret. Oare ghicise motivul pentru care nu îi spuneam nimic? Grija mea că Aro va şti în curând tot ce ştia el? M-am gândit că probabil Edward trăsese această concluzie din moment ce nu-mi ceruse nici o explicaţie. Am bănuit că încerca să nu speculeze prea mult, că încerca să îşi scoată din minte comportamentul meu. Pusese cap la cap ce se întâmpla acum cu ce făcusem în dimineaţa în care plecase Alice, când îmi arsesem cartea în şemineu? Nu ştiam dacă făcuse legătura între cele două acţiuni.

Era o după-amiază mohorâtă şi deja era întuneric ca la amurg. Conduceam cu viteză, cu ochii la norii grei. Oare va

ninge în seara asta? Suficient ca să se depună pe pământ și să creeze scena din viziunea lui Alice? Edward estimase că mai aveam vreo două zile. Apoi ne vom face tabără în poiană, atrăgându-i pe Volturi în locul ales de noi.

În timp ce străbăteam drumul înconjurat de pădurea întunecată, m-am gândit la ultima mea călătorie la Seattle. Credeam că știu de ce mă trimisese Alice în locul acela abandonat unde J. Jenks își întâlnea clienții mai dubioși. Dacă m-aș fi dus la unul dintre birourile lui mai decente, aș fi știut vreodată ce să cer? Dacă l-aș fi cunoscut ca Jason Jenks sau Jason Scott, avocat cu licență, l-aș fi scos la iveală vreodată pe J. Jenks, furnizorul de acte false? Trebuise să merg pe traseul acela care dovedea că am intenții ilegale. Acesta era indiciul meu.

Era noapte deja când am tras în parcarea restaurantului, cu câteva minute mai devreme, ignorându-i pe valeții nerăbdători de la intrare. Mi-am pus lentilele de contact și apoi m-am dus să îl aștept pe J. în restaurant. Deși mă grăbeam să termin cu povestea asta, necesară, dar deprimantă, și să mă întorc la familia mea, J. părea atent să păstreze aparențele de onestitate în ciuda asocierii cu personaje de joasă speță; aveam senzația că faptele de a-mi întinde actele în parcarea întunecată i-ar jigni sensibilitatea.

Am dat numele „Jenks" la intrare și chelnerul-șef mă conduse pe scări într-un salon privat, unde ardea focul într-un șemineu de piatră. Îmi luă pardesiul de culoarea fildeșului, lung până la glezne, pe care îl îmbrăcasem ca să acopăr faptul că purtam îmbrăcămintea pe care Alice o socotea potrivită, și suspină încet la vederea rochiei mele scurte din satin de culoarea stridiilor. Nu m-am putut abține să nu fiu un pic flatată; tot nu mă obișnuisem să fiu frumoasă și pentru altcineva în afară de Edward. Chelnerul bâlbâi jumătăți de complimente în timp ce se retrăgea cu spatele din încăpere, nesigur pe picioare.

Am stat lângă foc în așteptare, ținându-mi degetele aproape de flacără ca să le încălzesc puțin înainte de strângerea de mână inevitabilă. Nu că J. n-ar fi bănuit că era ceva în neregulă cu familia Cullen, dar era un obicei bun de practicat.

Pentru jumătate de secundă m-am întrebat cum ar fi să îmi pun mâna pe foc. Cum mă voi simți când voi arde...

Intrarea lui J. îmi alungă gândurile sinistre. Chelnerul îi luă și lui haina. În mod clar, nu eram singura care se îmbrăcase elegant pentru această ocazie.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse J. imediat ce am rămas singuri.

– Nu, ați ajuns exact la timp.

Îmi întinse mâna și, când i-am strâns-o, am simțit că degetele lui erau cu mult mai calde decât ale mele. Nu păru să îl deranjeze.

– Arătați uimitor, dacă pot să îndrăznesc, doamnă Cullen.

– Mulțumesc, J. Te rog, spune-mi Bella.

– Trebuie să spun, e o experiență diferită să lucrez cu tine în loc de domnul Jasper. Mult mai puțin... tulburător.

Zâmbi ezitant.

– Serios? Mie întotdeauna mi s-a părut că Jasper are o prezență foarte liniștitoare.

Se încruntă.

– Chiar așa? murmură el politicos, deși era clar că nu e de acord cu mine.

Ce ciudat! Ce îi făcuse Jasper acestui om?

– Îl cunoști pe Jasper de multă vreme?

Oftă, părând să nu fie în largul lui.

– Lucrez cu domnul Jasper de mai mult de douăzeci de ani și vechiul meu partener îl știa de cincisprezece ani... Nu se schimbă niciodată.

J. se încordă ușor.

– Mda, Jasper e ciudat în felul acesta.

J. scutură din cap de parcă ar fi putut să își alunge gândurile deranjante.

– Nu vrei să iei loc, Bella?

– De fapt, mă cam grăbesc. Am mult de condus până acasă.

În timp ce vorbeam, am scos din geantă plicul alb și gros cu recompensa lui și i l-am înmânat.

– O, spuse el, cu o undă de dezamăgire în voce. Băgă plicul în buzunarul interior al sacoului fără să se deranjeze să verifice suma. Speram să putem vorbi un moment.

– Despre ce? am întrebat curioasă.

– Mai întâi, să îți dau lucrurile. Vreau să mă asigur că ești mulțumită.

Se întoarse, își puse servieta pe masă și deschise încuietorile. Scoase un plic maro format A4.

Deși habar nu aveam după ce să mă uit, am deschis plicul și m-am uitat fugar la conținut. J. transformase poza lui Jacob și îi modificase coloritul astfel că nu era imediat evident că era aceeași poză și pe pașaport, și pe permisul de conducere. Mie mi se păreau perfect în regulă, dar asta nu însemna mult. Am aruncat o privire scurtă la pașaportul Vanessei Wolfe, apoi am întors repede capul, cu un nod în gât.

– Mulțumesc, i-am spus.

Ochii i se îngustară ușor, și am simțit că a fost dezamăgit că examinarea mea nu a fost mai meticuloasă.

– Te pot asigura că fiecare document este perfect. Toate vor trece de cele mai riguroase analize ale experților.

– Sunt sigură că așa e. Apreciez mult ce ai făcut pentru mine, J.

– A fost o plăcere, Bella. Pe viitor, nu ezita să vii la mine pentru orice are nevoie familia Cullen.

Nu bătu cu adevărat apropo, dar asta suna ca o invitație ca eu să îi iau locul lui Jasper ca om de legătură.

– Voiai să discutăm despre ceva?

– Ăăă, da. E cam delicat...

Arătă spre șemineul de piatră cu o expresie întrebătoare. M-am așezat pe marginea de piatră și el s-a așezat lângă mine. Pe frunte îi broboneа din nou sudoarea și își trase din buzunar o batistă albastră de mătase și începu să se tamponeze cu ea.

– Ești sora soției domnului Jasper? Sau ești măritată cu fratele lui? întrebă el.

– Sunt măritată cu fratele lui, am clarificat eu, întrebându-mă unde bătea.

– Atunci sunteți soția domnului Edward, nu?

– Da.

Zâmbi în semn de scuză.

– Am văzut toate numele de multe ori, înțelegi. Felicitările mele sincere. E drăguț că domnul Edward a găsit o parteneră atât de încântătoare după atâta timp.

– Mulțumesc foarte mult.

Se opri, ștergându-și transpirația.

– De-a lungul anilor, îți poți imagina că am dezvoltat un nivel de respect foarte sănătos pentru domnul Jasper și toată familia.

Am încuviințat din cap precaută.

Inspiră adânc, apoi expiră fără să vorbească.

– J., pur și simplu spune ce ai de spus.

Mai inspiră o dată, apoi mormăi repede, pronunțând cuvintele de-a valma.

– Dacă m-ai putea asigura că nu intenționezi să răpești fetița de la tatăl ei, aș dormi mai bine la noapte.

– A, am spus, uimită. Mi-a luat un minut să înțeleg concluzia greșită pe care o trăsese. A, nu. Nu e nimic de genul acesta. Am zâmbit vag încercând să îl conving. Pur și simplu pregătesc un loc sigur pentru ea în caz că ni s-ar întâmpla ceva mie și soțului meu.

Ochii i se îngustară.

– Așteptați să vi se întâmple ceva? Se înroși, apoi se scuză. Nu că ar fi treaba mea.

Am privit cum îmbujorarea i se întinde dincolo de membrana delicată a pielii lui și m-am bucurat – așa cum mă bucuram deseori – că nu eram un nou-născut obișnuit. J. părea un om destul de drăguț, cu excepția comportamentului de infractor, și ar fi fost păcat să îl omor.

– Nu se știe niciodată.

Am oftat.

El se încruntă.

– În cazul acesta vă doresc tot norocul din lume. Și, te rog, nu te supăra pe mine, draga mea, dar... dacă ar veni domnul Jasper să întrebe ce nume am pus pe acele documente...

– Desigur că trebuie să îi spui imediat. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât ca domnul Jasper să știe totul despre întreaga noastră tranzacție.

Sinceritatea mea transparentă păru să îi mai domolească tensiunea.

– Foarte bine, spuse el. Și nu pot să te conving să rămâi la cină?

– Îmi pare rău, J. Stau cam prost cu timpul în acest moment.

– Atunci, din nou, cele mai bune urări de sănătate și fericire. Și orice are nevoie familia Cullen, nu ezita să mă suni, Bella.

– Mulțumesc, J.

Am plecat cu marfa mea de contrabandă, privind înapoi la J. care se uita după mine, cu o expresie amestecată de neliniște și regret.

Călătoria de întoarcere a durat și mai puțin. Noaptea era întunecoasă așa că am stins farurile și am călcat pe accelerație. Când am ajuns înapoi la casă, majoritatea mașinilor, inclusiv Porsche-ul lui Alice și Ferrari-ul meu, lipseau. Vampirii tradiționali se duseseră cât mai departe posibil să își potolească setea. Am încercat să nu mă gândesc la ei, vânând în noapte, imaginea mentală a victimelor lor strângându-mi inima.

Numai Kate și Garrett se aflau în sufragerie, contrazicându-se în glumă cu privire la valoarea nutrițională a sângelui de animal. Am dedus din asta că Garrett încercase o expediție de vânătoare în stil vegetarian și o găsise dificilă.

Probabil Edward o dusese pe Renesmee acasă să doarmă. Fără îndoială, Jacob era în pădure, aproape de cabană. Probabil și restul familiei era la vânătoare. Poate erau ieșiți cu cei din clanul Denali.

Ceea ce însemna că eram singură în casă, așa că am profitat repede.

Mi-am dat seama după miros că eram prima care intra în cameră la Alice și Jasper după mult timp, poate din noaptea în care ne părăsiseră. Am scotocit în liniște prin dulapul lor uriaș până am găsit geanta potrivită. Trebuie să fi fost a lui Alice; era un rucsac micuț de piele neagră, genul pe care îl folosești de obicei drept poșetă, suficient de mic ca să îl poată purta chiar și Renesmee fără să pară neobișnuit. Apoi am dat iama în mărunțișul lor, luând o sumă egală cu dublul venitului anual al unei gospodării americane obișnuite. Am bănuit că furtul va fi mai puțin remarcat aici decât în oricare altă parte din casă pentru că

această cameră întrista pe toată lumea. Am pus plicul cu pașapoartele și actele de identitate false în geantă deasupra banilor. Apoi m-am așezat pe marginea patului lui Alice și Jasper și am privit pachetul neînsemnat care reprezenta tot ce le puteam eu oferi fiicei mele și prietenului meu cel mai bun ca să îi ajut să își salveze viețile. M-am rezemat de stâlpul patului, simțindu-mă neajutorată.

Dar ce altceva puteam face?

Am stat acolo câteva minute cu capul plecat până când mi-a venit o idee bună.

Dacă...

Dacă presupuneam că Jacob și Renesmee vor reuși să scape, atunci asta includea presupunerea că Demetri e mort. Asta le dădea supraviețuitorilor spațiu să respire, inclusiv lui Alice și Jasper.

Deci, de ce Alice și Jasper n-ar putea să îi ajute pe Jacob și pe Renesmee? Dacă ar fi fost împreună, Renesmee ar avea cea mai bună protecție posibilă. Nu era nici un motiv pentru care să nu se întâmple asta, cu excepția faptului că Alice nu-i putea vedea cu ochii minții pe Jake și pe Renesmee. De unde să înceapă să îi caute?

M-am gândit un moment, apoi am ieșit din cameră, am traversat holul până la apartamentul lui Carlisle și Esme. Ca de obicei, biroul lui Esme era înțesat de planuri și schițe, aranjate ordonat în teancuri înalte. Biroul avea deasupra suprafeței de lucru un șir de firide în perete; într-una era o cutie cu papetărie. Am luat o coală de hârtie și un pix.

Apoi m-am holbat cinci minute la pagina albă și goală, gândindu-mă intens la decizia mea. Poate Alice nu va fi în stare să îi zărească pe Jacob și pe Renesmee, dar mă putea vedea pe

mine. Am vizualizat-o pe ea văzând acest moment, sperând cu disperare că nu era prea ocupată ca să fie atentă.

Încet, deliberat, am scris cuvintele „RIO DE JANEIRO" cu litere de tipar pe toată pagina.

Rio părea cel mai bun loc în care să îi trimit: se afla foarte departe de aici, iar Alice și Jasper erau deja în America de Sud din câte știam, și nu se putea spune că vechile noastre probleme încetaseră să existe doar pentru că aveam acum unele mai rele. Mai exista misterul viitorului lui Renesmee, grija că se maturiza uluitor de repede. Oricum intenționasem să ne îndreptăm într-acolo. Acum va fi datoria lui Jacob și, poate, cu puțin noroc, și a lui Alice să caute legendele.

Mi-am plecat capul cuprinsă de un impuls puternic de a plânge și mi-am încleștat dinții. Era bine că Renesmee putea continua fără mine. Dar deja îmi era atât de dor de ea încât abia suportam depărtarea.

Am inspirat adânc și am pus biletul la fundul rucsacului, unde Jacob îl va găsi la timp.

Mi-am încrucișat degetele ca – din moment ce era prea puțin ca liceul lui să ofere cursuri de portugheză – măcar Jake să fi ales spaniola ca limbă străină.

Nu mai aveam nimic de făcut decât să așteptăm.

Timp de două zile, Edward și Carlisle rămaseră în poiana unde Alice îi văzuse pe Volturi venind. Era același câmp de bătălie unde nou-născuții Victoriei ne atacaseră vara trecută. M-am întrebat dacă lui Carlisle i se părea că se repetă lucrurile, ca un déjà-vu. Pentru mine, totul va fi nou. De data asta, Edward și cu mine vom sta alături de familia noastră.

Nu ne puteam imagina decât că Volturi îi vor lua urma lui Edward sau lui Carlisle. M-am întrebat dacă îi va surprinde că

prada lor nu fugise. Oare asta îi va face precauți? Nu-mi puteam imagina că Volturi ar putea simți vreodată nevoia de a-și lua măsuri de precauție. Deși speram că sunt invizibilă pentru Demetri, am stat cu Edward. Desigur. Nu mai aveam decât câteva ore în care să fim împreună.

Edward și cu mine nu am avut o scenă de adio grandioasă și nici nu plănuiam una. Să rostim cuvintele însemna să ne rostim sentința. Ar fi la fel ca și cum aș scrie „Sfârșit" pe ultima pagină a unui manuscris. Așa că nu ne-am luat la revedere și am stat foarte aproape unul de celălalt, atingându-ne întotdeauna. Orice sfârșit ne va ajunge, ne va găsi împreună.

Am instalat un cort pentru Renesmee la câțiva metri în pădurea protectoare și am avut o senzație de déjà-vu, stând din nou afară în frig cu Jacob. Era aproape imposibil de crezut cât de mult se schimbaseră lucrurile din iunie anul trecut. Cu șapte luni în urmă, relația dintre noi trei ar fi părut imposibilă, frângându-ne inevitabil inimile în mod diferit. Acum totul era într-un echilibru perfect. Mi se părea îngrozitor de ironic că lucrurile se aranjaseră tocmai acum când urma să fim toți nimiciți.

A început să ningă din nou în noaptea din ajunul Anului Nou. De data asta, fulgii mărunți nu se mai topeau pe solul pietros al luminișului. În timp ce Renesmee și Jacob dormeau – Jacob sforăind atât de tare încât mă întrebam cum de nu se trezește Renesmee –, zăpada se așeză într-o pătură subțire peste pământ, apoi se adună în troiene mai bogate. Până când a răsărit soarele scena din viziunea lui Alice era completă. Edward și cu mine ne țineam de mână în tăcere, privind peste câmpul alb și strălucitor.

La ivirea zorilor, s-au adunat și ceilalți, cu ochii ca o dovadă mută a pregătirilor făcute – unii auriu-deschis, alții stacojiu

aprins. La scurt timp după ce ne-am strâns cu toții, am auzit lupii mișcându-se în pădure. Jacob ieși din cort lăsând-o pe Renesmee adormită, ca să li se alăture.

Edward și Carlisle îi ordonau pe ceilalți, martorii noștri, într-o formație lejeră, de-o parte și de alta a noastră.

I-am privit de la distanță, așteptând lângă cort să se trezească Renesmee. Când s-a trezit, am ajutat-o să se îmbrace cu hainele pe care i le alesesem cu două zile în urmă. Haine care păreau delicate și feminine, dar care erau de fapt îndeajuns de rezistente ca să nu pară purtate – chiar dacă persoana care le îmbrăca avea să călărească un vârcolac uriaș prin câteva state. Peste jachetă i-am pus micul rucsac de piele cu actele, banii, indiciul și scrisorile mele de dragoste pentru ea și Jacob, Charlie și Renée. Era destul de puternică încât să n-o împovăreze.

Făcuse ochii mari citindu-mi durerea de pe față. Dar ghicise suficient ca să nu mă întrebe ce fac.

– Te iubesc, i-am spus. Mai mult decât orice.

– Și eu te iubesc, mami, răspunse ea. Atinse medalionul de la gât care conținea acum o fotografie micuță cu ea, Edward și cu mine. Vom fi mereu împreună.

– În inimile noastre vom fi mereu împreună, am corectat-o eu cu o șoaptă la fel de tăcută ca o respirație. Dar când va veni vremea, va trebui să mă părăsești.

Făcu ochii mari, apoi îmi puse mâna pe obraz. *Nu*-ul ei tăcut era mai tare decât dacă l-ar fi strigat în gura mare.

M-am luptat să înghit în sec; aveam senzația că mi se umflase gâtul.

– O să faci asta pentru mine? Te rog?

Îmi apăsă degetele mai tare pe față. *De ce?*

– Nu pot să-ți spun, am șoptit. Dar o să înțelegi în curând. Promit.

Am văzut imaginea lui Jacob în capul meu.

Am încuviințat din cap, apoi i-am tras degetele de pe fața mea.

– Nu te gândi la asta, i-am șoptit la ureche. Nu-i spune lui Jacob până nu-ți spun eu să fugi, bine?

De data asta înțelese. Încuviință și ea din cap.

Am scos din buzunar un ultim detaliu.

În timp ce îi împachetam lucrurile lui Renesmee, o scânteie neașteptată de culoare îmi atrăsese privirea. O rază de soare intrată prin lucarnă făcuse să scânteieze giuvaierele de pe cutia antică și prețioasă ascunsă undeva sus pe un raft, într-un colț neatins. M-am gândit la ea un moment, apoi am ridicat din umeri. După ce pusesem cap la cap indiciile lui Alice, nu puteam spera că viitoarea confruntare se va rezolva pașnic. Dar de ce să nu încerc să încep lucrurile cât mai prietenește posibil? m-am întrebat eu. Cu ce ar putea dăuna? Așa că bănuiesc că mai aveam ceva speranță totuși – speranță oarbă și fără sens – pentru că m-am urcat pe rafturi și am recuperat cadoul de nuntă de la Aro pentru mine.

Acum mi-am prins frânghia groasă de aur în jurul gâtului și am simțit greutatea diamantului enorm cuibărindu-se în scobitura dintre clavicule.

– Drăguț, șopti Renesmee.

Apoi își înfășură brațele ca o iederă în jurul gâtului meu. Am strâns-o la pieptul meu. Îmbrățișate așa, am ieșit cu ea din cort și ne-am îndreptat spre poiană.

Edward ridică o sprânceană când m-am apropiat, dar nu spuse nimic despre bijuteriile pe care le purtam eu și Renesmee. Își puse pur și simplu brațul strâns în jurul nostru preț de o clipă, apoi, cu un oftat adânc, ne dădu drumul. Nu puteam

vedea nici un adio în ochii lui. Poate că avea mai multă speranță pentru ce se afla dincolo de viața asta decât lăsase să se vadă.

Ne-am așezat pe poziții, iar Renesmee s-a cățărat cu agilitate în spatele meu, ca să îmi lase mâinile libere. Am rămas la câțiva pași în spatele liniei principale formate din Carlisle, Edward, Emmett, Rosalie, Tanya, Kate și Eleazar. Aproape de mine erau Benjamin și Zafrina; era responsabilitatea mea să îi protejez cât de mult voi putea. Ei erau cele mai bune arme ofensive ale noastre. Dacă Volturi vor fi cei care nu vor putea vedea, chiar și pentru câteva momente, situația va fi complet alta.

Zafrina era rigidă și fioroasă, cu Senna lângă ea, purtând aceeași expresie pe față. Benjamin stătea pe pământ, cu palmele lipite de sol, și murmura încet ceva despre capcană. Noaptea trecută, adunase un morman de bolovani și-i așezase în grămezi care păreau naturale, acum acoperite de zăpadă, înșiruite în spatele poienii. Nu erau de ajuns să rănească un vampir, dar să sperăm că de ajuns să distragă unul.

Martorii se adunaseră la stânga și la dreapta noastră, unii mai aproape decât ceilalți – cei care își declaraseră poziția erau cei mai aproape. Am observat-o pe Siobhan masându-și tâmplele, cu ochii închiși de concentrare; oare îi făcea pe plac lui Carlisle? Încerca să vizualizeze o rezolvare pe cale diplomatică?

În pădurea din spatele nostru, lupii invizibili erau nemișcați și pregătiți; nu le auzeam decât gâfâitul agitat și inimile care băteau.

Norii se adunară, împrăștiind lumina, astfel că putea fi la fel de bine dimineață sau după-amiază. Ochii lui Edward se îngustară în timp ce scruta priveliștea, și eram sigură că vede această scenă întocmai ca în viziunea lui Alice. Pentru Volturi va arăta exact la fel. De acum mai aveam doar câteva minute sau secunde.

Toţi membrii familiei şi toţi aliaţii noştri aşteptau încordaţi.

Din pădure, uriaşul lup Alfa roşcat veni în faţă să stea lângă mine; trebuie să fi fost prea greu pentru el să stea la distanţă de Renesmee când ea avea să fie curând în pericol.

Renesmee se întinse să îşi împletească degetele în blana de pe umărul lui masiv şi se mai relaxă puţin. Era mai calmă cu Jacob aproape. Şi eu m-am simţit un pic mai bine. Atât timp cât Jacob era cu Renesmee, ea va fi bine.

Fără să rişte o privire în spate, Edward îmi întinse mâna. Mi-am întins braţul înainte ca să îl pot apuca de mână. El îmi strânse degetele.

Mai trecu un alt minut. Pândeam cu înfrigurare sunetul vreunei apropieri.

Apoi Edward înţepeni şi şuieră încet printre dinţii încleştaţi. Ochii i se concentrară pe pădurea de la nord de unde stăteam noi.

Ne-am uitat în aceeaşi direcţie ca el şi am aşteptat să treacă ultimele secunde.

36. SETE DE SÂNGE

Au venit ca la o procesiune, cu un fel de eleganţă.

Înaintau într-o formaţie rigidă. Se mişcau împreună, dar nu era un marş; curgeau într-o sincronizare perfectă dintre copaci – o siluetă întunecoasă, neîntreruptă, care părea să plutească la câţiva centimetri deasupra zăpezii imaculate, aşa de lină le era avansarea.

Şirurile de la marginea formaţiei erau gri; culoarea se întuneca cu fiecare rând, până la inima formaţiei care era de un negru profund. Fiecare faţă era acoperită de glugă, ascunsă. Sunetul vag al paşilor lor era atât de regulat încât părea muzică, un ritm complicat care nu şovăia deloc.

La un semn pe care nu l-am văzut – sau poate n-a fost nici un semn, doar milenii de practică –, formaţia se desfăşură în afară. Mişcarea, urmând linii precise, era prea controlată, ca să semene cu deschiderea unei flori, deşi culoarea o sugera; era deschiderea unui evantai, graţioasă, dar foarte unghiulară. Siluetele cu pelerine gri se ordonară pe margini pe când cele mai întunecate se aşezară în mijloc, fiecare mişcare fiind precis executată.

Avansarea lor era lentă, dar hotărâtă, fără grabă, fără tensiune, fără frică. Era mersul celor învingători.

Acesta era aproape vechiul meu coşmar. Nu lipsea decât dorinţa lacomă pe care o văzusem pe feţele lor în vis – zâmbetul bucuriei răzbunătoare. Deşi departe, Volturi erau prea disciplinaţi ca să arate vreo emoţie. Nu păreau surprinşi sau speriaţi de grupul de vampiri care îi aştepta – un grup care părea brusc dezorganizat şi nepregătit în comparaţie cu ei. Nu păreau surprinşi nici de lupul gigantic care stătea în mijlocul nostru.

Nu m-am putut abţine să nu îi număr. Erau treizeci şi doi. Chiar dacă nu puneam la socoteală cele două siluete slabe şi izolate din spate, îmbrăcate în pelerine negre, care trebuie să fi fost soţii – poziţia lor protejată sugera că nu vor fi implicate în atac –, tot eram depăşiţi numeric. Noi nu eram decât nouăsprezece pregătiţi de luptă şi încă şapte care vor privi cum suntem distruşi. Chiar şi punându-i la socoteală pe cei zece lupi, tot ne depăşeau.

– Vine poliţia, vine poliţia, murmură Garrett misterios în sinea lui apoi chicoti o dată.

Alunecă un pas mai aproape de Kate.

– Chiar au venit, îi şopti Vladimir lui Ştefan.

– Soţiile, şuieră Ştefan drept răspuns. Toată garda. Toţi la un loc. Mai bine că n-am atacat Volterra.

Şi apoi, ca şi cum nu ajungea că erau atâţia, în timp ce Volturi avansau încet şi maiestuos, şi mai mulţi vampiri începură să intre în poiană, în spatele lor.

Feţele din şuvoiul aparent nesfârşit de vampiri era opusul disciplinei lipsite de emoţii a Volturilor – ele oglindeau o gamă variată de expresii. La început, vampirii ce-i însoţeau pe Volturi au fost şocaţi şi chiar puţin neliniştiţi de forţa surprinzătoare care îi aştepta. Dar îngrijorarea aceea le trecu repede; se simţeau în siguranţă în mulţimea copleşitoare şi aflându-se în spatele

forței de neoprit a Volturilor. Chipurile lor își recăpătară expresia pe care o aveau înainte să îi surprindem.

Era destul de ușor să le înțeleg gândurile – fețele lor le oglindeau doar atât de bine. Aceasta era o mulțime furioasă, aflată într-o frenezie justițiară. Nu am înțeles cu adevărat ce simte lumea vampirilor față de copiii nemuritori până nu am citit aceste fețe.

Era clar că hoarda asta pestriță și dezorganizată – mai mult de patruzeci de vampiri la un loc – erau martorii Volturilor. După ce vom muri, ei vor împrăștia vorba că rău-făcătorii au fost nimiciți, că Volturi au acționat cu imparțialitate. Majoritatea arătau de parcă sperau mai mult decât oportunitatea de a fi martori – voiau să ajute la sfâșiat și la ars.

Nu aveam nici o rugăciune de spus. Chiar dacă am fi putut cumva neutraliza avantajele Volturilor, ne depășeau numeric de departe. Chiar și dacă l-am omorî pe Demetri, Jacob nu va putea să fugă de ei.

Am simțit cum în jurul meu toată lumea ajunge la aceeași concluzie. Disperarea plutea în aer cu o greutate care mă apăsa și mai tare ca înainte.

Un vampir din tabăra adversă nu părea să aparțină nici unui grup; am recunoscut-o pe Irina în timp ce ezita între cele două tabere, cu o expresie unică printre ceilalți vampiri. Privirea îngrozită a Irinei era îndreptată spre poziția Tanyei din prima linie. Edward mârâi, un sunet foarte jos, dar intens.

– Alistair a avut dreptate, îi murmură el lui Carlisle.

L-am privit pe Carlisle uitându-se la Edward întrebător.

– Alistair a avut dreptate? șopti Tanya.

– Ei – Caius și Aro – vin să distrugă și să achiziționeze, șopti Edward aproape tăcut în spate; numai grupul nostru îl putea auzi. Au multe tipuri de strategii gândite. Dacă acuzațiile Irinei

s-ar fi dovedit cumva false, erau decişi să găsească un alt motiv ca să ne atace. Dar o văd pe Renesmee acum, aşa că sunt hotărâţi ce să facă. Am putea să încercăm să ne apărăm contra acuzaţiilor false, dar mai întâi trebuie să se oprească, să asculte adevărul despre Renesmee. Apoi, şi mai încet: Ceea ce nu intenţionează deloc să facă.

Jacob scoase un pufnet scurt şi ciudat.

Şi apoi, în mod neaşteptat, două secunde mai târziu, procesiunea *se opri*. Muzica înceată a mişcărilor lor perfect sincronizate se transformă în linişte. Disciplina fără cusur rămase la fel; Volturi îngheţară într-o nemişcare absolută ca un tot unitar. Stăteau cam la nouăzeci de metri de noi.

Lângă mine, de-o parte şi de alta, am auzit bătăile unor inimi mari, mai aproape decât înainte. Am riscat să privesc în stânga şi în dreapta cu colţurile ochilor ca să văd ce oprise avansarea Volturilor.

Lupii ni se alăturaseră.

De fiecare parte a liniei noastre inegale, lupii se întinseseră ca nişte braţe lungi, protectoare. Mi-a luat doar o fracţiune de secundă ca să observ că erau mai mult de zece lupi, să recunosc lupii pe care îi ştiam şi să văd pe cei pe care nu-i mai întâlnisem niciodată. Erau şaisprezece, împărţiţi egal în jurul nostru – şaptesprezece în total, socotindu-l şi pe Jacob. Era clar după înălţimea lor şi labele supradimensionate că nou-veniţii erau toţi foarte, foarte tineri. Probabil că ar fi trebuit să prevăd asta. Cu atâţia vampiri prin preajmă, o explozie a populaţiei de vârcolaci era inevitabilă.

Mai mulţi copii care vor muri. M-am întrebat de ce Sam permisese asta şi apoi mi-am dat seama că nu avea de ales. Dacă numai câţiva dintre lupi ar fi stat alături de noi, Volturi i-ar fi

căutat cu siguranță pe ceilalți. Își jucau destinul întregii specii în înfruntarea asta.

Și urma să pierdem.

Deodată m-am înfuriat. Mai mult decât furioasă, eram scoasă din minți. Disperarea mea fără speranță dispăru cu totul. O strălucire vagă, roșiatică, scotea în evidență siluetele negre din fața mea, și tot ce îmi doream în acel moment era ocazia să îmi înfig dinții în ele, să le smulg membrele din corpuri și să îi așez grămadă ca să le dau foc. Eram atât de înnebunită încât aș fi putut dansa în jurul rugului pe care ardeau de vii; aș fi râs în timp ce se transformau în cenușă. Întinzându-mi mecanic buzele am scos un mârâit încet, fioros din coșul pieptului. Mi-am dat seama că aveam colțurile buzelor ridicate într-un zâmbet.

Lângă mine, Zafrina și Senna mârâiră la rândul lor. Edward mă strânse de mână, avertizându-mă.

Fețele acoperite ale Volturilor erau încă lipsite de expresie, în mare parte. Doar două perechi de ochi trădau o undă de emoție. Exact în mijloc, atingându-și mâinile, Aro și Caius se opriseră ca să evalueze situația și toată garda se oprise cu ei, așteptând ordinul de a ucide. Cei doi nu se uitau unul la altul, dar, în mod evident, comunicau. Marcus, deși îi atingea cealaltă mână a lui Aro, nu părea să ia parte la conversație. Expresia lui nu era la fel de goală ca a gărzilor, dar aproape la fel de nepăsătoare. La fel ca și data trecută când îl văzusem, părea extrem de plictisit.

Martorii Volturilor stăteau întorși spre noi, cu privirea încărcată de furie ațintită asupra mea și a lui Renesmee, dar rămaseră lângă marginea pădurii, lăsând o distanță largă între ei și soldații Volturilor. Numai Irina era în spatele Volturilor, la doar câțiva pași de femeile străvechi – amândouă blonde cu pielea prăfoasă și ochii încețoșați – și cele două gărzi de corp masive.

Exact în spatele lui Aro se afla o femeie într-o pelerină de un gri-închis. Nu puteam fi sigură, dar mi se părea ca parcă îi atinge spatele. Acesta era celălalt scut, Renata? M-am întrebat, la fel ca și Eleazar, dacă ar fi în stare să mă respingă *pe mine*.

Dar nu-mi voi irosi viața încercând să îl dobor pe Caius sau pe Aro. Aveam ținte mai importante.

Le-am căutat printre soldați și nu mi-a fost greu să identific cele două pelerine mignone, de un gri-închis, lângă centrul formației. Alec și Jane, cei mai micuți membri ai gărzii, stăteau chiar lângă Marcus, flancat de Demetri de cealaltă parte. Fețele lor încântătoare erau netede, fără să arate nici o emoție; purtau pelerinele cele mai închise la culoare pe lângă cele de un negru pur al bătrânilor. Gemenii vrăjitori, așa le spusese Vladimir. Puterile lor erau vârfurile de lance ale ofensivei Volturilor. Bijuteriile din colecția lui Aro.

Mi-am încordat mușchii și veninul mi s-a adunat în gură.

Ochii roșii încețoșați ai lui Aro și ai lui Caius scrutară linia noastră. Am citit dezamăgirea pe fața lui Aro în timp ce ne examina fețele căutând-o pe cea care lipsea. Strânse buzele de supărare.

În acel moment, am fost recunoscătoare că Alice fugise.

Pe măsura ce pauza se prelungea, am auzit respirația lui Edward accelerându-se.

– Edward? întrebă Carlisle, încet și neliniștit.

– Nu sunt siguri cum să procedeze mai departe. Cântăresc opțiunile, aleg țintele cheie – eu, desigur, tu, Eleazar, Tanya. Marcus ne citește legăturile dintre noi, căutând punctele slabe. Prezența românilor îi deranjează. Sunt îngrijorați de fețele pe care nu le recunosc – în special Zafrina și Senna – și de lupi, bineînțeles. Nu au mai fost niciodată depășiți numeric. Asta i-a oprit.

– Depășiți numeric? șopti Tanya, nevenindu-i să creadă.

– Ei nu iau în calcul martorii, șopti Edward. Pentru ei sunt non-entități, insignifianți. Lui Aro îi place să aibă public.

– Să vorbesc? întrebă Carlisle.

Edward ezită, apoi încuviință din cap:

– Asta e singura șansă pe care o ai.

Carlisle își îndreptă umerii și făcu câțiva pași în fața liniei noastre defensive. Uram să îl văd singur, neprotejat.

Își întinse brațele, cu palmele în sus, ca și cum l-ar întâmpina.

– Aro, vechiul meu prieten. Au trecut secole.

Preț de un moment îndelungat, peste poiana înzăpezită se lăsă o liniște mormântală. Simțeam tensiunea emanând din Edward pe când citea în gândurile lui Aro evaluarea pe care o făcea cuvintelor lui Carlisle. Încordarea se accentua pe măsură ce secundele treceau.

Apoi Aro păși înainte din centrul formației Volturilor. Scutul, Renata, se mișcă cu el de parcă vârfurile degetelor ei erau cusute de roba lui. Pentru prima dată, rândurile Volturilor reacționară. Vampirii cu pelerine lungi se încruntară și mârâiră nemulțumiți, dezvelindu-și colții. Câțiva se aplecară în poziție de atac.

Aro ridică o mână către ei.

– Pace.

Mai merse câțiva pași, apoi își lăsă capul pe o parte. Ochii lui lăptoși sclipeau de curiozitate.

– Drepte cuvinte, Carlisle, șopti el cu vocea lui subțire. Par nelalocul lor, având în vedere armata pe care ai strâns-o ca să mă ucizi și să îi ucizi și pe cei dragi mie.

Carlisle clătină din cap și își întinse mâna dreaptă spre el, de parcă nu erau aproape nouăzeci de metri distanță între ei.

– Nu trebuie decât să îmi atingi mâna și vei ști că nu aceasta este intenția mea.

Ochii vicleni ai lui Aro se îngustară.

– Dar cum poate conta intenția ta, dragul meu Carlisle, în fața a ceea ce ai făcut? Se încruntă, și o umbră de tristețe îi străbătu chipul – dacă era sinceră sau nu, nu puteam să îmi dau seama.

– Nu am comis infracțiunea pentru care ai venit să mă pedepsești.

– Atunci dă-te la o parte și lasă-ne să îi pedepsim pe cei răspunzători. Sincer, Carlisle, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să îți cruț viața astăzi.

– Nimeni nu a încălcat legea, Aro. Lasă-mă să explic.

Din nou, Carlisle, îi oferi mâna.

Înainte ca Aro să poată răspunde, Caius pluti rapid înainte, ajungând în dreptul lui Aro.

– Atât de multe reguli fără sens, atât de multe legi inutile pe care le-ai creat pentru tine, Carlisle, șuieră bătrânul cu părul alb. Cum este posibil să aperi încălcarea singurei legi care contează cu adevărat?

– Legea nu a fost încălcată. Dacă ne-ați asculta...

– Vedem copila, Carlisle, se răsti Caius. Nu ne lua de proști!

– *Nu* este nemuritoare. Nu este vampir. Pot să dovedesc foarte ușor asta dacă ne acorzi câteva momente...

Caius îl întrerupse:

– Dacă nu este o copilă căreia legea îi interzice să existe, de ce ai adunat un batalion ca s-o protejezi?

– Martori, Caius, la fel cum ați adus și voi. Carlisle gesticulă către mulțimea furioasă de la marginea pădurii; unii dintre ei mârâiră drept răspuns. Oricare dintre acești prieteni îți poate

spune adevărul despre această copilă. Sau te-ai putea uita la ea, Caius. Uită-te cum i se adună sângele uman în obraji.

– Înşelăciune! izbucni Caius. Unde este informatoarea? Să vină aici! Îşi întinse gâtul până o remarcă pe Irina în spatele soţiilor. Tu! Vino!

Irina se holbă la el fără să înţeleagă, cu faţa unei persoane care nu s-a trezit complet dintr-un coşmar hidos. Nerăbdător, Caius pocni din degete. Una dintre gărzile de corp uriaşe ale soţiilor se duse către Irina şi o înghionti cu duritate în spate. Irina clipi de două ori, apoi merse încet către Caius ca în ceaţă. Se opri brusc la câţiva metri, cu ochii încă fixaţi pe surorile ei.

Caius traversă distanţa dintre ei şi o pălmui peste faţă.

Nu avea cum s-o doară, dar era ceva teribil de degradant în acea acţiune. Era ca şi cum ai privi pe cineva lovind un câine. Tanya şi Kate şuierară în acelaşi timp.

Corpul Irinei deveni rigid şi ochii i se concentrară în sfârşit pe Caius. Acesta arătă un deget încârligat spre Renesmee, care stătea agăţată în spatele meu, cu degetele încă împletite în blana lui Jacob. Caius se coloră în întregime în roşu în ochii mei furioşi. Un mârâit se adună în pieptul lui Jacob.

– Aceasta e copila pe care ai văzut-o? întrebă Caius autoritar. Cea care era evident mai mult decât un simplu om?

Irina se uită la noi, examinând-o pentru prima oară pe Renesmee de când intrase în poiană. Îşi lăsă capul pe o parte, pe faţă citindu-i-se confuzie.

– Ei bine? se răsti Caius.

– Eu... nu sunt sigură, spuse ea, năucă.

Caius ridică din nou mâna de parcă ar fi vrut s-o pălmuiască din nou.

– Ce vrei să spui? şopti el dur.

– Nu e la fel, dar cred că e aceeași copilă. Adică, e schimbată. Această copilă e mai mare decât cea pe care am văzut-o, dar...

Icnetul furios al lui Caius țâșni printre dinții dezveliți brusc și Irina nu își duse cuvintele la bun sfârșit. Aro veni lângă Caius și își puse o mână pe umărul acestuia.

– Adună-te, frate. Avem timp să lămurim asta. Nu e nevoie să ne grăbim.

Cu o expresie aspră, Caius se întoarse cu spatele la Irina.

– Acum, drăguță, murmură Aro pe un ton călduros și dulceag. Arată-mi ce încerci să spui.

Își întinse mâna către Irina, în continuare confuză.

Nesigură, aceasta îi luă mâna. El i-o ținu doar cinci secunde.

– Vezi, Caius? spuse el. E ușor să obții ce avem nevoie.

Caius nu-i răspunse. Cu coada ochiului, Aro privi o dată spre publicul lui, mulțimea, apoi se întoarse înapoi spre Carlisle.

– Deci, avem de-a face cu un mister. Se pare că această copilă a crescut. Și totuși, prima amintire a Irinei este clar cea a unei copile nemuritoare. Curios!

– Exact asta încerc să explic, spuse Carlisle, și din tonul schimbat al vocii lui mi-am dat seama că simțea o ușurare; aceasta era pauza în care ne puseserăm cu toții speranța.

Eu nu am simțit nici o ușurare. Am așteptat, înmărmurită de furie, așa cum ne prevenise Edward, să găsească alte pretexte pentru a ne ataca.

Carlisle își întinse din nou mâna.

Aro ezită un moment.

– Aș prefera să obțin explicația de la cineva implicat mai direct în această poveste, prietene. Greșesc când presupun că nu tu ești cel care a încălcat legea?

– Nimeni nu a încălcat legea.

– Fie cum o fi, *voi afla* fiecare aspect al adevărului. Vocea suavă a lui Aro se înăspri. Și cea mai bună metodă de a-l afla este să obțin dovada direct de la talentatul tău fiu. Înclină capul în direcția lui Edward. Cum copila se agață de partenera lui nou-născută, presupun că Edward este implicat.

Sigur că-l voia pe Edward. Odată ce putea vedea în mintea lui Edward, ne va ști *toate* gândurile. Cu excepția gândurilor mele.

Edward se întoarse rapid și ne sărută pe mine și pe Renesmee pe frunte, fără să se uite în ochii noștri. Apoi păși peste câmpul înzăpezit, bătându-l pe Carlisle pe umăr în trecere. Am auzit un scâncet în spatele meu – groaza lui Esme ieșea la suprafață.

Ceața roșie pe care o vedeam în jurul armatei Volturilor deveni mai aprinsă. Nu suportam să-l văd pe Edward singur traversând spațiul gol și alb – dar nici nu puteam îndura să o duc pe Renesmee cu un pas mai aproape de adversarii noștri. Resimțeam fizic presiunea de a fi sfâșiată între două imbolduri.

Am văzut-o pe Jane zâmbind când Edward trecu de jumătatea distanței dintre noi și Volturi, ajungând mai aproape de ei decât era de noi.

Zâmbetul acela superior a fost prea mult. Furia mea a atins punctul culminant, mai puternică decât setea nebunească de sânge pe care o simțisem în momentul în care lupii se angajaseră în bătălia asta ca și pierdută. Simțeam gustul nebuniei – îmi curgea prin vene dându-mi o putere de nestăvilit. Mușchii mi se încordară și am acționat instinctiv. Mi-am aruncat scutul cu toată forța din mintea mea, l-am azvârlit peste întinderea imposibilă a câmpului – de zece ori distanța mea cea mai bună – ca o suliță. Am răsuflat șuierător de atâta efort.

Scutul zbură din mine ca un balon de energie pură, un nor-ciupercă de oțel lichid. Pulsa ca un obiect viu – îl puteam *simți* de la vârf la margini.

Țesătura elastică nu se mai trăgea înapoi; în secunda aceea de forță brută, mi-am dat seama că motivul pentru care nu reușisem înainte era că mă agățam de partea aceea invizibilă din mine în autoapărare, incapabilă în subconștient să îi dau drumul. Acum o eliberasem, și scutul meu explodă la mai bine de patruzeci și cinci de metri în fața mea, fără efort, luându-mi doar o parte infimă din concentrare. Simțeam scutul întinzându-se la fel ca oricare alt mușchi, supus voinței mele. L-am împins, transformându-l într-un oval lung și ascuțit. Tot ce se afla sub scutul flexibil din fier deveni brusc parte din mine – puteam simți forța vie a tot ce acoperea scutul, ca niște puncte de căldură puternică, scântei uimitoare de lumină care mă înconjoară. Am aruncat scutul înainte pe lungimea poienii și am răsuflat ușurată când am simțit lumina strălucitoare a lui Edward sub protecția mea. L-am ținut acolo, contractând acest nou mușchi astfel încât să îl înconjoare strâns pe Edward, o peliculă subțire, dar de nepătruns între corpul lui și dușmanii noștri.

Nu trecuse decât o secundă. Edward încă mai mergea spre Aro. Totul se schimbase complet, dar nimeni nu observase explozia în afară de mine. Am chicotit brusc. Am simțit cum ceilalți se uită la mine și am văzut ochii mari ai lui Jacob privindu-mă întrebător ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

Edward se opri la câțiva pași de Aro și mi-am dat seama cu o umbră de mâhnire că, deși puteam cu siguranță, *nu trebuia* să împiedic acest schimb. Acesta era scopul tuturor pregătirilor noastre: să îl convingem pe Aro să asculte și partea noastră de poveste. Deși mă durea să fac asta, am tras reticentă scutul înapoi și l-am lăsat din nou pe Edward neprotejat. Dispoziția veselă dispăru imediat. M-am concentrat complet asupra lui Edward, pregătită să îl protejez instantaneu dacă totuși ceva nu mergea bine.

Edward ridică bărbia cu mândrie și-i întinse mâna lui Aro de parcă îi acorda o mare onoare. Aro păru încântat de atitudinea lui, dar părerea nu-i era împărtășită de toți. Renata se agita cu nervozitate în umbra lui Aro. Fruntea lui Caius era atât de încruntată încât părea că pielea lui străvezie va păstra permanent aceste riduri. Micuța Jane își dezveli colții și lângă ea ochii lui Alec se îngustară de concentrare. Am bănuit că și el era pregătit, la fel ca mine, să acționeze la cel mai mic semnal.

Aro se apropie de el fără ezitare – și, pe bune, de ce s-ar fi temut? Umbrele masive ale pelerinelor gri-deschis – luptătorii musculoși precum Felix – erau la doar câțiva metri. Jane, cu talentul ei arzător, îl putea arunca pe Edward la pământ, zvârcolindu-se în agonie. Alec îl putea orbi și surzi înainte de a face un pas în direcția lui Aro. Nimeni nu știa că eu am puterea de a-i opri, nici măcar Edward.

Cu un zâmbet netulburat, Aro îi luă mâna lui Edward. Ochii i se închiseră imediat și umerii i se cocoșară sub avalanșa de informații.

Fiecare gând secret, fiecare strategie, fiecare analiză – tot ce auzise Edward în mințile din jurul lui în ultima lună – trecea și în mintea lui Aro. Și mai înapoi – fiecare viziune a lui Alice, fiecare moment liniștit petrecut în familie, fiecare imagine din mintea lui Renesmee, fiecare sărut, fiecare atingere dintre mine și Edward... Toate astea erau acum împărtășite și de Aro.

Am șuierat nemulțumită și scutul se agită din cauza iritării mele, modificându-și forma și contractându-se în jurul taberei noastre.

– Ușor, Bella, îmi șopti Zafrina.

Mi-am încleștat dinții.

Aro continua să se concentreze asupra amintirilor lui Edward. Capul lui Edward era și el plecat, cu mușchii cefei

încordați, în timp ce citea tot ce Aro lua de la el și răspunsul acestuia la toate.

Această conversație inegală, dar bidirecțională continuă multă vreme, neliniștind gărzile. Murmurară între ei până când Caius lătră un ordin tăios să se facă liniște. Jane se apleca înainte de parcă nu se putea abține, iar fața Renatei era crispată de supărare. Preț de o clipă, am examinat această pavăză puternică, aparent temătoare și slabă; deși îi era utilă lui Aro, îmi dădeam seama că nu avea vână de luptătoare. Nu era misiunea ei să lupte, ci să apere. Nu era însetată de sânge. Așa neformată cum eram, știam că, dacă noi două am fi ajuns față în față, aș fi nimicit-o.

M-am concentrat din nou în timp ce Aro se îndreptă și deschise ochii, cu o expresie uimită și precaută pe chip. Nu dădu drumul mâinii lui Edward.

Mușchii lui Edward se destinseră un pic.

– Vezi? întrebă Edward, cu calm în vocea catifelată.

– Da, într-adevăr văd, admise Aro, și, uimitor, părea aproape amuzat. Mă îndoiesc că vreodată vreun zeu sau vreun muritor a văzut mai clar decât mine acum.

Fețele disciplinate ale gărzilor arătară aceeași neîncredere pe care o simțeam și eu.

– Mi-ai dat multe la care să mă gândesc, tinere prieten, continuă Aro. Mai multe decât m-am așteptat.

Tot nu-i dădea drumul mâinii lui Edward și, judecând după încordarea lui, Edward părea că încă îi ascultă gândurile.

Edward nu răspunse.

– Pot s-o cunosc? întrebă Aro – aproape rugător – cu un interes brusc. N-am visat niciodată în toate secolele mele de viață la existența unei asemenea ființe. Ce adăugire la istoria noastră!

– Despre ce vorbeşti, Aro? se răsti Caius înainte ca Edward să poată răspunde.

Numai întrebarea aceea mă făcu s-o trag pe Renesmee în braţe, ţinând-o protector la pieptul meu.

– Ceva ce nici prin vis nu ţi-a trecut vreodată, dragul meu prieten pragmatic. Ia-ţi un moment să cugeţi, pentru că justiţia pe care intenţionam s-o aplicăm nu mai e valabilă.

Caius şuieră surprins la vorbele lui.

– Pace, frate, îl linişti Aro blând.

Acestea ar fi trebuit să fie veşti bune – acestea erau cuvintele la care sperasem, graţierea pe care nu o crezusem cu adevărat posibilă. Aro ascultase adevărul. Aro recunoscuse că legea nu fusese încălcată.

Dar ochii mei stăruiau asupra lui Edward şi am văzut cum i se încordează muşchii spatelui. Am derulat în cap instrucţiunile lui Aro către Caius *să cugete*, şi am înţeles dublul sens.

– Mă prezinţi fiicei tale? îl întrebă Aro din nou pe Edward.

Caius nu a fost singurul care a şuierat auzind această cerere.

Edward încuviinţă reticent. Şi totuşi, Renesmee îi cucerise pe atâţia alţii. Aro păruse întotdeauna conducătorul bătrânilor. Dacă el ar fi fost de partea ei, oare puteau ceilalţi să acţioneze contra noastră?

Aro încă îi mai ţinea mâna lui Edward şi răspunse acum la o întrebare pe care noi ceilalţi n-am auzit-o.

– Cred că un compromis pe acest subiect este cu siguranţă acceptabil, în condiţiile de faţă. Ne vom întâlni la mijloc.

Aro dădu drumul mâinii lui Edward. Acesta se întoarse spre noi, iar Aro i se alătură, punându-şi braţul pe umărul lui, ca şi cum ar fi fost prieteni vechi – totodată menţinând contactul cu pielea lui Edward. Începură să traverseze câmpul spre jumătatea noastră.

Toată garda se puse în mișcare urmându-i. Aro ridică neglijent o mână fără să se uite la ei.

– Stați, dragii mei! Sincer, nu ne vor răul dacă suntem pașnici.

Garda reacționă la asta mult mai deschis decât înainte, cu mârâituri și șuierături de protest, dar rămase pe loc. Renata, apropiindu-se și mai mult de Aro decât înainte, scânci neliniștită.

– Stăpâne, șopti ea.

– Nu te agita, iubire, răspunse el. Totul e bine.

– Poate că ar trebui să aduci câțiva membri ai gărzii cu noi, sugeră Edward. Îi va face să se simtă mai bine.

Aro încuviință din cap de parcă Edward făcuse o observație înțeleaptă la care ar fi trebuit să se gândească și el. Pocni din degete de două ori.

– Felix, Demetri.

Cei doi vampiri i se alăturară într-o clipită, arătând exact la fel ca ultima oară când îi văzusem. Amândoi erau înalți, cu părul negru, Demetri dur și zvelt ca lama unei săbii, iar Felix masiv și amenințător ca un buzdugan de oțel.

Toți cinci se opriră în mijlocul câmpului înzăpezit.

– Bella, strigă Edward. Adu-o pe Renesmee... și câțiva prieteni.

Am inspirat adânc. Corpul îmi era încordat de respingere. Ideea de a o duce pe Renesmee în centrul conflictului... Dar aveam încredere în Edward. El ar fi știut dacă Aro plănuiește o lovitură în acest punct.

Aro avea trei protectori de partea lui, așa că voi lua și eu doi. Mi-a luat doar o secundă să mă decid.

– Jacob? Emmett? am întrebat încet – Emmett, pentru că murea să meargă.

Jacob pentru că nu ar putea suporta să fie lăsat în urmă.

Amândoi încuviinţară. Emmett rânji.

Am traversat câmpul cu ei de-o parte şi de alta a mea. Am auzit agitaţia din gardă când au văzut pe cine am ales – era evident că nu aveau încredere în vârcolac. Aro ridică mâna, potolindu-le din nou protestul.

– Interesantă companie, îi murmură Demetri lui Edward.

Edward nu îi răspunse, dar un mârâit încet îi scăpă lui Jacob printre dinţi.

Ne-am oprit la câţiva metri de Aro. Edward se aplecă sub braţul lui Aro şi ni se alătură repede, luându-mă de mână.

Pentru un moment, ne-am uitat în tăcere unii la alţii. Apoi Felix mă salută încet.

– Bună din nou, Bella.

Rânji încrezut în timp ce încă urmărea fiecare mişcare a lui Jacob cu coada ochiului.

I-am zâmbit chinuit vampirului impunător.

– Bună, Felix.

Felix chicoti.

– Arăţi bine. Nemurirea îţi priieşte.

– Mersi tare mult.

– Cu plăcere. Păcat...

Nu continuă ce voise să spună, dar nu aveam nevoie de darul lui Edward ca să îmi imaginez finalul. „Păcat că o să vă omorâm într-o secundă."

– Da, păcat, nu? am murmurat.

Felix făcu din ochi.

Aro nu dădu atenţie schimbului nostru. Îşi înclină capul pe o parte, fascinat.

– Îi aud inima ciudată, murmură el cu un ritm aproape muzical al cuvintelor. Îi miros aroma ciudată. Apoi ochii lui ceţoşi

i se întoarseră spre mine. Într-adevăr, tânără Bella, nemurirea îți prieşte, spuse el. Parcă ai fi fost creată pentru viața asta.

Am înclinat din cap o dată ca răspuns la complimentele lui.

– Ți-a plăcut darul meu? întrebă el, cu ochii pe pandantivul pe care îl purtam.

– E frumos şi foarte, foarte generos din partea ta. Mulțumesc. Probabil, ar fi trebuit să trimit un bilet de mulțumire.

Aro râse încântat.

– E doar ceva ce aveam prin casă. Am crezut că îți va pune în valoare noua față şi, într-adevăr, nu m-am înşelat.

Am auzit un şuierat scurt din centrul liniei Volturilor. Am privit peste umărul lui Aro.

Hmm! Se pare că Jane nu era prea fericită că Aro îmi dăduse un cadou.

Aro îşi drese glasul ca să îmi recapete atenția.

– Pot s-o salut pe fiica ta, încântătoare Bella? întrebă el dulce.

Mi-am reamintit că asta speraserăm cu toții. Luptându-mă contra dorinței de a o lua pe Renesmee şi de a fugi cu ea, am făcut doi paşi în față. Scutul flutură în spatele meu ca o pelerină, protejând restul familiei mele în timp ce Renesmee rămânea expusă. Mi se părea greşit, oribil.

Aro ne întâmpină cu o față zâmbitoare.

– Dar este splendidă, murmură el. Atât de mult ca tine şi ca Edward. Apoi mai tare: Bună, Renesmee.

Renesmee se uită repede la mine. Am încuviințat din cap.

– Bună, Aro, răspunse ea formal cu vocea ei ascuțită şi cântătoare.

Ochii lui Aro erau uluiți.

– Ce este? şuieră Caius din spate.

Părea înfuriat că trebuia să întrebe.

– Jumătate muritoare, jumătate nemuritoare, anunță Aro către el și către restul gărzii fără să își ia privirea vrăjită de la Renesmee. Concepută astfel și purtată în pântece de această nou-născută cât era încă om.

– Imposibil, răspunse Caius în zeflemea.

– Atunci crezi că m-au păcălit, frate? Expresia lui Aro era amuzată, dar Caius tresări. Atunci și bătaia inimii ei pe care o auzi este un truc?

Caius se uită urât, arătând la fel de înfuriat de parcă întrebările blânde ale lui Aro ar fi fost lovituri.

– Calm și cu grijă, frate, îl avertiză Aro, zâmbind în continuare la Renesmee. Știu cât de mult iubești dreptatea, dar nu e nici o dreptate în a acționa împotriva acestei micuțe unice din cauza originii ei. Și sunt atâtea de învățat, atâtea de învățat! Știu că tu nu ai entuziasmul meu pentru istorie, dar fii tolerant cu mine, frate, în timp ce mai adaug un capitol la ce știam, care mă uimește cu imposibilitatea lui. Am venit cu așteptarea înfăptuirii dreptății și știind că ne vom întrista întâlnind prieteni falși, dar uite ce am câștigat în schimb! Aflăm ceva cu totul nou și extraordinar despre noi înșine și posibilitățile noastre.

Întinse mâna către Renesmee ca o invitație. Dar nu asta era ce voia ea. Se aplecă din brațele mele, întinzându-se înainte și atinse fața lui Aro cu vârfurile degetelor.

Aro nu reacționă la fel de șocat ca aproape toți ceilalți la spectacolul lui Renesmee; era obișnuit cu afluxul de gânduri și amintiri din celelalte minți, la fel ca și Edward.

Zâmbetul i se lărgi, apoi oftă satisfăcut.

– Genial, șopti el.

Renesmee se relaxă înapoi la mine în brațe, cu fața ei micuță foarte serioasă.

– Te rog? îl rugă ea.

Zâmbetul lui deveni blând.

– Desigur că nu am nici o intenție să îi rănesc pe cei dragi ție, scumpă Renesmee.

Vocea lui Aro era atât de blândă și de afectuoasă încât aproape că m-a convins o secundă. Și apoi am auzit dinții lui Edward scrâșnind și mai departe, în spatele nostru, șuieratul scandalizat al lui Maggie în fața minciunii.

– Mă întreb, spuse Aro gânditor, părând că nu observă reacțiile la cuvintele lui anterioare. Ochii i se mutară în mod neașteptat pe Jacob și, în loc de dezgustul pe care îl manifestau ceilalți Volturi la vederea lupului gigantic, ochii lui Aro erau plini de o dorință pe care nu o înțelegeam.

– Nu merge așa, spuse Edward, pe un ton brusc tăios din care lipsea neutralitatea grijulie de până atunci.

– Doar un gând trecător, spuse Aro, evaluându-l deschis pe Jacob, apoi ochii îi trecură încet peste cele două flancuri de vârcolaci din spatele nostru.

Orice îi arătase Renesmee, îi trezise brusc interesul față de lupi.

– Ei nu ne *aparțin* nouă, Aro. Nu ne urmează poruncile în acel mod. Sunt aici pentru că vor să fie.

Jacob mârâi amenințător.

– Dar par foarte atașați de tine, totuși, spuse Aro. Și de tânăra ta parteneră și de... familia ta. *Loiali.*

Vocea lui rosti ultimul cuvânt cu blândețe.

– Ei sunt dedicați să protejeze viața umană, Aro. Asta îi face capabili să coexiste cu noi, dar în nici un caz cu tine. Mai puțin dacă nu-ți regândești stilul de viață.

Aro râse vesel.

– Doar un gând trecător, repetă el. Tu știi bine cum e. Nici unul din noi nu-și poate controla pe deplin dorințele din subconștient.

Edward se strâmbă.

– Da, știu cum e. Și mai știu și diferența dintre tipul acela de gând și gândurile cu un scop în spatele lor. N-ar funcționa niciodată, Aro.

Capul masiv al lui Jacob se întoarse în direcția lui Edward și un scâncet slab îi scăpă printre dinți.

– Este intrigat de ideea de... câini de pază, îi murmură Edward drept răspuns.

Se lăsă o secundă de liniște mormântală, apoi mârâiturile furioase ale haitei umplură poiana largă.

Se auzi un lătrat ascuțit de comandă – de la Sam, am bănuit, deși nu m-am întors să mă uit –, și manifestările de nemulțumire se potoliră, lăsând locul unei liniști amenințătoare.

– Bănuiesc că asta îmi răspunde la întrebare, spuse Aro, râzând din nou. *Această* mulțime și-a ales tabăra.

Edward șuieră și se aplecă înainte. M-am agățat de brațul lui, întrebându-mă ce ar putea fi în gândurile lui Aro care să îl facă să reacționeze atât de violent, în timp ce Felix și Demetri luară poziția de atac în același timp. Aro îi potoli din nou cu o fluturare de mână. Își îndreptară toți spatele revenind la poziția anterioară, inclusiv Edward.

– Sunt multe de discutat, spuse Aro, adoptând brusc tonul unui afacerist copleșit. Atât de multe de hotărât. Dacă voi și protectorul tău cu blană mă veți scuza, dragii mei Cullen, trebuie să mă sfătuiesc cu frații mei.

37. ACUZAȚII FALSE

Aro nu se întoarse la garda lui neliniștită care îl aștepta în partea de nord a poienii; în schimb, le făcu lor semn să se apropie.

Edward începu imediat să dea cu spatele, trăgându-ne pe mine și pe Emmett de braț. Ne-am grăbit să ne întoarcem, cu ochii țintă ochii pe amenințarea care avansa spre noi. Jacob se retrase cel mai încet, cu blana de pe umeri zbârlită în timp ce își arăta colții la Aro. Renesmee îl apucă de vârful cozii în timp ce ne retrăgeam; o ținu ca pe o lesă, forțându-l să stea cu noi. Am ajuns la familia noastră exact în același moment în care pelerinele negre îl înconjurară pe Aro din nou.

Acum erau patruzeci și cinci de metri între noi și ei – o distanță pe care oricare dintre noi o putea sări într-o fracțiune de secundă.

Caius începu imediat să se certe cu Aro:

– Cum poți să suporți o asemenea infamie? De ce stăm aici fără să facem nimic în fața unei infracțiuni scandaloase, acoperite cu o înșelătorie atât de ridicolă? Își ținea brațele rigide de o parte și de alta a corpului, cu palmele curbate ca niște gheare. M-am întrebat de ce nu îl atingea pur și simplu pe Aro

ca să îi împărtășească opinia lui. Oare vedeam deja o diviziune în tabăra lor? Oare puteam fi atât de norocoși?

– Pentru că totul e adevărat, îi spuse Aro calm. Fiecare cuvânt. Vezi câți martori sunt pregătiți să ateste că au văzut această copilă miraculoasă crescând și maturizându-se în scurtul timp de când au cunoscut-o. Că au simțit căldura sângelui care îi pulsează prin vene.

Aro gesticulă de la Amun, de o parte, către Siobhan, de cealaltă.

Caius reacționă ciudat la cuvintele liniștitoare ale lui Aro, tresărind la mențiunea *martorilor*. Furia îi dispăru de pe chip, fiind înlocuită de o chibzuință rece.

Privi către martorii Volturilor cu o expresie care părea vag... neliniștită.

Am privit și eu către mulțimea furioasă și am văzut imediat că descrierea aceasta nu-și mai avea rostul. Frenezia acțiunii se transformase în confuzie. Conversații șoptite clocoteau prin mulțimea care încerca să înțeleagă ce se întâmplase.

Caius se încrunta, adâncit în gânduri. Expresia lui gânditoare îmi alimentă furia arzătoare și în același timp mă îngrijoră. Și dacă garda va acționa din nou la un semnal invizibil, cum o făcuseră în timpul marșului? Neliniștită, mi-am inspectat scutul; mi se părea la fel de impenetrabil ca mai înainte. L-am curbat într-o cupolă joasă și largă, care se arcuia peste tabăra noastră.

Simțeam dârele intense de lumină acolo unde stăteau membrii familiei mele și prietenii noștri – fiecare cu un iz aparte pe care credeam că voi învăța să îl recunosc dacă exersez. Îl știam deja pe al lui Edward – al lui era cel mai luminos dintre toate. Spațiul gol dintre punctele strălucitoare mă deranja; scutul nu avea nici o barieră fizică, astfel că, dacă oricare dintre vajnicii soldați ai Volturilor intrau *sub* el, nu va proteja pe nimeni în

afară de mine. Am simțit cum mi se încrețește fruntea în timp ce trăgeam armura elastică mai aproape. Carlisle era cel mai departe în fața mea; am tras scutul înapoi, centimetru cu centimetru, încercând să îl lipesc de corpul lui cât mai strâns posibil.

Scutul meu se dovedi maleabil. Îi cuprinse silueta; când Carlisle își schimbă poziția și se duse să stea mai aproape de Tanya, elasticul se întinse cu el, atras de strălucirea lui.

Fascinată, am tras mai multe fire din țesătura scutului, trăgându-l în jurul fiecărei siluete strălucitoare care ne era prieten sau aliat. Scutul se agăța de ei maleabil, deplasându-se când se mișcau și ei.

Trecuse doar o secundă; Caius încă mai delibera.

– Vârcolacii, murmură el într-un sfârșit.

Mi-am dat seama, brusc cuprinsă de teamă, că majoritatea vârcolacilor erau neprotejați. Eram pe punctul de a întinde scutul către ei când mi-am dat seama că, în mod ciudat, le pot simți scânteile. Curioasă, am tras scutul mai strâns până când Amun și Kebi – care erau cel mai departe de grup – rămaseră afară cu lupii. Odată ce se găseau de partea cealaltă, luminile lor dispărură. Nu mai existau pentru acest simț nou. Dar lupii erau încă flăcări strălucitoare – sau, mai degrabă, jumătate dintre ei erau. Hmm... M-am întins iarăși și imediat ce scutul îl cuprinse pe Sam protejându-l, toți lupii redeveniră scântei aprinse pentru noul meu simț.

Mințile lor trebuie să fi fost mai interconectate decât îmi imaginasem. Dacă Alfa se găsea în interiorul scutului meu, și restul minților lor erau la fel de protejate ca a lui.

– Of, frate... răspunse Aro la afirmația lui Caius cu o privire jenată.

– Vei apăra și alianța aceea, Aro? întrebă Caius. Copiii Lunii au fost dușmanii noștri de moarte de la începutul lumii. I-am vânat aproape până la dispariție în Europa și Asia. Și totuși, Carlisle încurajează o relație familiară cu molima asta – fără îndoială, în încercarea de a ne detrona. Ca să își protejeze mai bine stilul lui de viață stricat.

Edward își drese glasul cu zgomot, iar Caius se uită urât la el. Aro își puse o mână subțire și delicată pe propria față de parcă se simțea penibil din cauza celuilalt bătrân.

– Caius, e miezul zilei, îi atrase atenția Edward. Gesticulă spre Jacob. Este evident că aceștia nu sunt Copii ai Lunii. Ei nu au nici o legătură cu dușmanii voștri din cealaltă parte de lume.

– Creșteți mutanți aici, scuipă Caius înapoi la el.

Edward încleștă din fălci, apoi se liniști și răspunse calm:

– Nici măcar nu sunt vârcolaci. Aro îți poate spune totul despre ei dacă nu mă crezi.

Nu erau vârcolaci? Am aruncat o privire nedumerită spre Jacob. El își ridică umerii uriași și îi lăsă să cadă – nici el nu știa despre ce vorbește Edward.

– Dragă Caius, te-aș fi avertizat să nu atingi acest subiect dacă mi-ai fi spus gândurile tale, murmură Aro. Deși aceste creaturi se cred a fi vârcolaci, de fapt nu sunt. Un nume mai potrivit pentru ei ar fi cei care își schimbă forma. Alegerea formei de lup e pură întâmplare. Ar fi putut fi un urs sau un șoim, sau o panteră când s-a efectuat prima schimbare. Aceste creaturi nu au absolut nimic în comun cu Copiii Lunii. Pur și simplu au moștenit trăsătura de la tații lor. E genetic – ei nu își continuă specia infectându-i pe alții așa cum fac adevărații vârcolaci.

Caius se uită urât la Aro. În căutătura lui se citea mai mult decât iritare – o acuzație de trădare poate.

– Ne cunosc secretul, spuse el pe un ton fără inflexiuni.

Edward părea pe punctul de a răspunde la acuzație, dar Aro vorbi mai repede:

– Sunt creaturi ale lumii noastre supranaturale, frate. Poate mai dependenți de discreție decât noi; nu ne pot da în vileag. Ai grijă, Caius! Acuzațiile false nu ne duc nicăieri.

Caius inspiră adânc și încuviință din cap. Cei doi schimbară o privire lungă, plină de subînțelesuri.

Credeam că am înțeles instrucțiunile din spatele exprimării atente a lui Aro. Acuzațiile false nu ajutau la convingerea martorilor, indiferent de tabăra în care erau; Aro îl avertiza pe Caius să treacă la următoarea strategie. M-am întrebat dacă motivul din spatele tensiunilor dintre cei doi bătrâni – refuzul lui Caius de a-și împărtăși gândurile cu o atingere – era că lui Caius nu-i păsa la fel de mult de spectacol ca lui Aro. Dacă măcelul era mult mai important pentru Caius decât o reputație nepătată?

– Vreau să vorbesc cu informatoarea, anunță Caius brusc și își întoarse privirea aspră spre Irina.

Irina nu era atentă la conversația dintre Caius și Aro; pe chip i se citea durerea adâncă la vederea surorilor ei, gata să moară. Se vedea limpede pe fața ei că știa acum că acuzațiile ei erau nefondate.

– Irina! răcni Caius, nemulțumit că trebuie să i se adreseze.

Aceasta ridică privirea, înfricoșată.

Caius pocni din degete.

Irina înaintă cu ezitare de la marginea formației Volturilor ca să stea în fața lui Caius.

– Se pare că te-ai înșelat destul de serios în acuzațiile tale, începu Caius.

Tanya și Kate se aplecară înainte neliniștite.

– Îmi pare rău, șopti Irina. Ar fi trebuit să mă asigur că tot ce văd e adevărat. Dar habar nu aveam...

Gesticulă neajutorată în direcția noastră.

– Dragă Caius, te poți aștepta ca ea să fi ghicit într-o secundă ceva atât de ciudat și de imposibil? întrebă Aro. Oricare dintre noi ar fi făcut aceeași presupunere.

Caius flutură din degete spre Aro ca să-l facă să tacă.

– Știm cu toții că ai făcut o greșeală, spuse el cu asprime. Voiam să discutăm despre motivele tale.

Irina aștepta cu nervozitate ca el să continue, apoi repetă:

– Motivele mele?

– Da, pentru că ai venit să îi spionezi de la început.

Irina tresări la cuvântul „spionezi".

– Erai nemulțumită de familia Cullen, nu-i așa?

Irina își întoarse ochii nefericiți spre fața lui Carlisle.

– Da, eram, recunoscu ea.

– Pentru că...? o chestionă Caius.

– Pentru că vârcolacii mi-au omorât prietenul, șopti ea. Și familia Cullen nu voia să se dea la o parte ca să îl răzbun.

– Cei care își schimbă forma, o corectă Aro încet.

– Deci familia Cullen s-a aliat cu *cei care își schimbă forma* împotriva rasei noastre – chiar împotriva prietenului unei prietene, rezumă Caius.

L-am auzit pe Edward scoțând un sunet dezgustat. Caius tăia mai departe de pe listă, căutând o acuzație care să prindă.

Umerii Irinei se încordară.

– Așa am văzut eu situația.

Caius aștepta din nou, apoi interveni:

– Dacă dorești să faci o plângere oficială contra celor care își schimbă forma – și împotriva familiei Cullen că le-a susținut acțiunile – acum e momentul.

Zâmbi scurt cu cruzime, aşteptând ca Irina să le dea următoarea scuză.

Poate Caius nu înţelegea familiile adevărate – relaţiile bazate pe dragoste adevărată, şi nu pe dragoste de putere. Poate supraestimase forţa răzbunării.

Irina ridică bărbia, cu umerii drepţi.

– Nu, nu am nici o plângere contra lupilor sau a familiei Cullen. Aţi venit azi aici să distrugeţi o copilă nemuritoare. Nu există nici copilă nemuritoare. Aceasta a fost greşeala mea şi îmi asum responsabilitatea pentru ea. Dar membrii familiei Cullen sunt nevinovaţi şi nu aveţi nici un motiv să fiţi aici. Îmi pare rău, ne spuse ea nouă, apoi îşi întoarse faţa către martorii Volturilor. Nu s-a comis nici o infracţiune. Nu există nici un motiv întemeiat ca voi să mai rămâneţi aici.

Caius ridică mâna în timp ce Irina vorbea, şi în ea avea un obiect ciudat de metal, sculptat şi decorat.

Acesta era un semnal. Răspunsul a fost atât de rapid încât am înmărmurit privind neîncrezători scena din faţa noastră. Înainte să avem timp să reacţionăm, se terminase.

Trei dintre soldaţii Volturilor sărira în faţă ferind-o pe Irina cu pelerinele lor gri de privirea noastră. În aceeaşi clipă, un ţipăt sinistru metalic cutremură poiana. Caius alunecă în direcţia pelerinelor ce-o înconjurau pe Irina şi urletul ei de agonie răzbătu prin ploaia de scântei şi limbi de foc. Soldaţii sărira înapoi din faţa infernului brusc, reluându-şi imediat locurile în linia perfect dreaptă a gărzii.

Caius rămase singur lângă rămăşiţele arzânde ale Irinei, aruncând un jet gros de flăcări spre rug din instrumentul metalic din mâna lui.

Cu declic scurt, focul care ieşea din obiectul ţinut de Caius dispăru. Martorii din spatele Volturilor gemură.

Noi eram prea uluiți ca să mai scoatem vreun sunet. Una era să știm că moartea vine cu o viteză înfiorătoare, de neoprit, altceva să privim cum se întâmplă.

Caius zâmbi cu răceală.

– *Acum* și-a asumat complet responsabilitatea pentru acțiunile ei.

Ochii îi zburară către vampirii din linia întâi, oprindu-se rapid asupra siluetelor înghețate ale Tanyei și a lui Kate.

În secunda aceea am înțeles că el nu subestimase niciodată legăturile unei familii adevărate. *Acesta* era adevăratul plan. Nu voise ca Irina să depună o plângere; dorise ca ea să îl sfideze. Scuza lui s-o distrugă, să aprindă scânteia luptei care umplea aerul ca o ceață densă, pe punctul de a se aprinde. Aruncase un chibrit.

Pacea tensionată a acestei adunări se clătina mai precar decât un elefant pe frânghia întinsă. Odată ce lupta ar fi început, nu mai aveam cum s-o oprim. Va continua până când una din părți va dispărea complet. Partea noastră. Caius știa asta.

Și la fel și Edward.

– Oprește-le! strigă Edward, sărind s-o apuce pe Tanya de braț când aceasta se repezi spre Caius care zâmbea, cu un strigăt înnebunit de furie nestăvilită. Nu putu să scape din mâinile lui Edward și Carlisle o prinse cu brațele în jurul taliei.

– E prea târziu s-o mai ajuți, încercă el s-o convingă în timp ce se zbătea. Nu-i da ce vrea!

Kate se dovedi mai greu de oprit. Strigând fără cuvinte, la fel ca și Tanya, făcu primul salt de atac care s-ar fi terminat cu moartea tuturor. Rosalie era cel mai aproape de ea, dar înainte de a o prinde, Kate o electrocută aruncând-o la pământ. Emmett o apucă pe Kate de braț și o trânti jos, apoi se împletici înapoi,

cedându-i genunchii. Kate se ridică în picioare și se părea că nimeni nu o mai putea opri.

Garrett se aruncă spre ea, trântind-o la pământ din nou. Își înfășură brațele în jurul ei, și o ținu strâns. Am văzut cum corpul lui se zvârcolește în timp ce ea îl electrocuta. Ochii i se dădură peste cap, dar strânsoare nu slăbi.

– Zafrina! strigă Edward.

Ochii lui Kate deveniră goi și țipetele se transformară în gemete. Tanya încetă să se mai lupte.

– Dă-mi vederea înapoi, șuieră Tanya.

Disperată, dar cu toată delicatețea de care am fost în stare, am tras scutul și mai strâns în jurul scânteilor prietenilor mei, îndepărtându-l cu grijă de pe Kate în timp ce încercam să îl păstrez în jurul lui Garrett, făcând o peliculă subțire între ei doi.

Apoi Garrett își reveni și continuă să o țină pe Kate în zăpadă.

– Dacă te las să te ridici, o să mă trânțești din nou la pământ, Katie? întrebă el șoptit.

Ea mârâi drept răspuns, continuând să se zbată orbește.

– Ascultați-mă, Tanya, Kate, spuse Carlisle în șoaptă, dar cu convingere. Răzbunarea nu o mai ajută acum. Irina nu ar vrea să vă irosiți viețile în acest mod. Gândiți-vă la ce faceți. Dacă îi atacați, vom muri cu toții.

Cu umerii plecați de durere, Tanya se înclină spre Carlisle pentru sprijin. Kate se potoli în sfârșit. Carlisle și Garrett continuară să consoleze surorile cu vorbe prea imperioase ca să sune ca o alinare.

Și atenția mea se întoarse spre privirile apăsătoare, ațintite asupra noastră, în timp ce încercam să stăpânim situația. Cu coada ochilor, am văzut că Edward și toți în afară de Carlisle și Garrett erau din nou în gardă, la fel ca și mine.

Cea mai sumbră privire venea de la Caius, care se holba cu neîncredere și furie la Kate și la Garrett aflați în zăpadă. Aro îi privea tot pe cei doi, neîncrederea fiind cea mai puternică emoție de pe fața lui. Știa ce poate face Kate. Îi simțise puterea scrutând amintirile lui Edward.

Oare înțelegea ce se întâmpla acum – vedea că scutul meu crescuse în putere și subtilitate cu mult peste puterea de care știa Edward că sunt capabilă? Sau credea că Garrett învățase să se apere de puterea ei într-un fel propriu?

Garda Volturilor nu mai stătea într-o atenție disciplinată – erau aplecați înainte, așteptând să intre în luptă în momentul în care am fi atacat noi.

În spatele lor, patruzeci și trei de martori priveau cu expresii diferite de cele pe care le avuseseră când intraseră în poiană. Confuzia se transformase în suspiciune. Distrugerea fulgerătoare a Irinei îi șocase pe toți. Care fusese crima ei?

Fără atacul imediat pe care contase Caius ca să îi distragă de la actul nesăbuit, martorii Volturilor se întrebau ce se întâmpla acolo. Aro se uită înapoi rapid în timp ce eu îl priveam, fața trădându-l cu o urmă de iritare. Nevoia lui de public se întorsese groaznic împotriva lui.

I-am auzit pe Ștefan și pe Vladimir murmurând încet unul către celălalt, bucuroși că Aro nu se simțea în apele lui.

Aro era evident preocupat să păstreze aparențele, așa cum spuseseră românii. Dar nu credeam că Volturi ne vor lăsa în pace doar ca să își salveze reputația. După ce vor termina cu noi, cu siguranță își vor măcelări martorii în acest scop. Am simțit o milă ciudată, neașteptată, pentru mulțimea de străini pe care Volturi îi aduseseră ca să ne privească murind. Demetri îi va vâna până când vor dispărea cu toții.

Pentru Jacob și Renesmee, pentru Alice și Jasper, pentru Alistair și pentru acești străini care nu știuseră ce îi va costa ziua de azi, era necesar ca Demetri să moară.

Aro îi atinse ușor umărul lui Caius.

– Irina a fost pedepsită pentru că a depus mărturie falsă împotriva acestei copile. Deci asta era scuza lor. Continuă. Poate că ar trebui să ne întoarcem la problema noastră?

Caius se îndreptă, și expresia i se înăspri, devenind de necitit. Privea înainte, în gol. Fața lui îmi aminti în mod ciudat de o persoană care tocmai a aflat că a fost retrogradată.

Aro pluti înainte, iar Renata, Felix și Demetri se mișcară în mod automat după el.

– Doar ca să fiu meticulos, spuse el, aș dori să discut cu câțiva dintre martorii voștri. Procedura, înțelegeți.

Făcu un semn din mână, ca și cum ar alunga o idee.

Două lucruri se întâmplară în același timp. Ochii lui Caius se concentrară asupra lui Aro și zâmbetul mic și răutăcios reapăru. Și Edward șuieră, strângându-și mâinile în pumni atât de strâns încât părea că oasele încheieturilor degetelor vor ieși prin pielea lui dură ca diamantul.

Ardeam de dorință să îl întreb ce se întâmplă, dar Aro era îndeajuns de aproape ca să audă și cea mai joasă șoaptă. L-am văzut pe Carlisle privind neliniștit la fața lui Edward, apoi și chipul lui se înăspri.

În timp ce Caius bătuse câmpii cu acuzații inutile și încercări imprudente să declanșeze lupta, Aro se gândise probabil la o strategie mai eficientă.

Aro trecu peste zăpadă ca o fantomă până la capătul de vest al liniei noastre, oprindu-se cam la nouă metri de Amun și Kebi. Lupilor din apropiere li se zbârliră blana, dar rămaseră pe poziții.

– A, Amun, vecinul meu din sud! spuse Aro cu căldură. A trecut mult timp de când nu m-ai mai vizitat.

Amun înmărmurise neliniştit, cu Kebi o statuie lângă el.

– Timpul nu înseamnă nimic; nu-i observ niciodată trecerea, spuse Amun printre buzele nemişcate.

– Adevărat, consimţi Aro. Dar poate că ai mai avut un alt motiv să stai departe?

Amun nu spuse nimic.

– Îţi ia mult timp să integrezi nou-veniţi într-un clan. Ştiu bine asta! Sunt recunoscător că eu îi am pe alţii care se ocupă cu treaba asta plicticoasă. Mă bucur că noii tăi membri s-au adaptat atât de bine. Mi-ar fi plăcut să îmi faci cunoştinţă cu ei. Sunt sigur că intenţionai să vii să mă vezi în curând.

– Desigur, spuse Amun, pe un ton complet lipsit de emoţie, încât era imposibil să îţi dai seama dacă afirmaţia lui era sarcastică sau înfricoşată.

– Ei bine, acum suntem cu toţii aici! Nu e minunat?

Amun încuviinţă din cap, cu faţa goală de expresie.

– Dar motivul pentru prezenţa ta aici nu e la fel de plăcut, mă tem. Carlisle te-a chemat să îi fii martor?

– Da.

– Şi la ce ai fost martor pentru el?

Amun vorbi pe acelaşi ton rece, lipsit de emoţie:

– Am observat copila despre care se discută. A fost evident aproape imediat că nu este nemuritoare...

– Poate că ar trebui să ne definim termenii, îl întrerupse Aro, acum că se pare că există noi clasificări. Prin copilă nemuritoare, te referi desigur la o copilă umană care a fost muşcată şi, prin urmare, transformată în vampir.

– Da, la asta m-am referit.

– Ce altceva ai mai observat la copilă?

– Aceleași lucruri pe care le-ai văzut cu siguranță în mintea lui Edward. Că fata este a lui din punct de vedere biologic. Că se maturizează. Că învață.

– Da, da, spuse Aro, cu o urmă de nerăbdare în tonul lui altfel amiabil. Dar ce ai observat în mod specific în cele câteva săptămâni petrecute aici?

Fruntea lui Amun se încreți.

– Că se maturizează... repede.

Aro zâmbi.

– Și ești de părere că ar trebui să i se permită să trăiască?

Un șuierat îmi scăpă printre buze, și nu eram singura. Jumătate dintre vampiri de pe frontul nostru protestară la rândul lor. Sunetele exprimau furie. Dincolo de poiană, câțiva dintre martorii Volturilor reacționară la fel. Edward păși înapoi și mă prinse de încheietură.

Aro nu se întoarse spre zgomot, dar Amun privi împrejur tulburat.

– Nu am venit aici să emit sentințe, se eschivă el.

Aro râse ușor.

– Doar părerea ta.

Amun ridică bărbia.

– Nu văd nici un pericol în această copilă. Învață chiar mai repede decât crește.

Aro încuviință din cap, gânditor. După un moment, se întoarse cu spatele.

– Aro? îl strigă Amun.

Aro se întoarse pe călcâie.

– Da, prietene?

– Am depus mărturie. Nu mai am nici o treabă aici. Partenera mea și cu mine am vrea să plecăm acum.

Aro zâmbi cu căldură.

– Desigur. Mă bucur că am putut sta puțin de vorbă. Și sunt sigur că ne vom revedea în curând.

Buzele lui Amun erau strânse într-o linie încordată când înclină din cap, luând în considerație amenințarea fățișă. Îi atinse brațul lui Kebi, apoi cei doi o luară la goană spre marginea de sud a poienii și dispărură printre copaci. Știam că nu se vor opri din alergat pentru multă vreme.

Aro aluneca înapoi de-a lungul liniei noastre, către est, cu gărzile tensionate plutind în spatele lui. Se opri când ajunse în fața siluetei masive a lui Siobhan.

– Bună, dragă Siobhan. Ești la fel de minunată ca întotdeauna.

Siobhan înclină capul, așteptând.

– Și tu? întrebă el. Mi-ai răspunde la întrebări în același fel ca Amun?

– Da, spuse Siobhan. Dar probabil aș mai adăuga ceva. Renesmee înțelege restricțiile. Nu reprezintă nici un pericol pentru oameni – se integrează mai bine decât noi. Nu există posibilitatea să ne trădeze prezența.

– Ești sigură? întrebă Aro cu sobrietate.

Edward mârâi, un sunet jos și sfâșietor care venea din adâncul gâtului.

Ochii încețoșați și stacojii ai lui Caius se înveseliră.

Renata se întinse protectoare către stăpânul ei.

Și Garrett o eliberă pe Kate ca să facă un pas înainte, ignorând mâna lui Kate când aceasta încercă de data asta să îl oprească pe el.

Siobhan răspunse încet:

– Nu cred că înțeleg.

Aro pluti ușor înapoi, relaxat, dar micșorând distanța față de garda lui personală. Renata, Felix și Demetri erau mai aproape de el decât umbra lui.

– Nu s-a încălcat nici o lege, spuse Aro pe un ton pașnic, dar toți simțeam că urmează o sentință.

Am luptat împotriva furiei care mă împingea să urlu sfidătoare. Mi-am canalizat furia în scut, îngroșându-l, asigurându-mă că toată lumea este protejată.

– Nici o lege încălcată, repetă Aro. Și totuși, asta înseamnă că nu e nici un pericol? Nu. Clătină ușor din cap. Aceasta este o problemă separată.

Singurul răspuns a fost încordarea nervilor noștri deja tensionați. Maggie, la marginea armatei noastre de luptători, clătină din cap cu mânie înăbușită.

Aro se plimbă gânditor, arătând mai degrabă de parcă plutea, și nu de parcă atingea pământul cu tălpile. Am observat că fiecare pas îl ducea mai aproape de protecția gărzii.

– Ea este unică... extraordinară prin unicitatea ei. Ar fi așa o pierdere să distrugem ceva atât de minunat. Mai ales când am putea învăța atâtea... Oftă, de parcă nu mai avea chef să continue. Dar *există* un pericol, un pericol care nu poate fi ignorat pur și simplu.

Nimeni nu-i răspunse la afirmație. Era o liniște mormântală în timp ce își continua monologul care suna de parcă vorbea numai pentru sine:

– Cât de ironic este faptul că, pe măsură ce oamenii evoluează și încrederea lor în știință crește și le controlează lumea, cu atât mai departe suntem de a fi descoperiți. Și totuși, cu cât devenim mai liniștiți văzând neîncrederea lor în supranatural, ei devin îndeajuns de puternici prin tehnologiile lor, încât, dacă ar dori, ar putea reprezenta o amenințare pentru noi, ar putea chiar să ne distrugă pe unii dintre noi. Timp de mii și mii de ani, secretul nostru a fost mai degrabă o chestiune de conveniență, de comoditate, și nu de siguranță. Acest ultim secol tulburat și crud

a dat naştere unor arme de o asemenea putere încât îi pun în pericol până şi pe nemuritori. Acum faptul că reprezentăm simple figuri legendare ne protejează de aceste creaturi slabe pe care le vânăm. Această copilă uimitoare – îşi lăsă mâna cu palma în jos de parcă ar fi vrut s-o pună pe Renesmee, deşi se afla la treizeci şi cinci de metri de ea acum, aproape în interiorul formaţiei Volturilor – dacă am putea să îi cunoaştem potenţialul – dacă am şti cu *siguranţă absolută* că ea ar putea rămâne în anonimatul care ne protejează. Dar noi nu ştim deloc ce va deveni ea! Chiar şi părinţii ei sunt cuprinşi de temeri cu privire la viitorul său. Nu *putem* şti cum va creşte.

Se opri, uitându-se mai întâi la martorii noştri, apoi, cu subînţeles, la ai lui. Vocea lui părea sfâşiată de cuvintele rostite.

Continuând să se uite la martorii Volturilor, vorbi din nou:

– Numai ceea ce ştim este sigur. Numai ceea ce ştim este tolerabil. Necunoscutul ne face... vulnerabili.

Zâmbetul răutăcios al lui Caius se lărgi.

– Încerci marea cu degetul, Aro, spuse Carlisle pe o voce sumbră.

– Pace, prietene. Aro zâmbi, cu faţa blândă, cu vocea la fel de politicoasă ca întotdeauna. Să nu ne grăbim. Să ne uităm la această problemă din toate unghiurile.

– Pot oferi un punct de vedere care să fie luat în calcul? ceru Garrett pe un ton direct, făcând încă un pas în faţă.

– Nomadule, spuse Aro, încuviinţând din cap.

Garrett ridică bărbia. Cu ochii aţintiţi la mulţimea îngrămădită de la capătul poienii, se adresă direct martorilor Volturilor:

– Am venit aici la rugămintea lui Carlisle, la fel ca şi ceilalţi, să depun mărturie, spuse el. Acest lucru nu mai este cu siguranţă necesar, cu privire la copilă. Vedem cu toţii ce este. Am rămas

să depun mărturie cu privire la altceva. Împunse cu degetul spre vampirii precauți. Pe doi dintre voi vă cunosc – Makenna, Charles – și pot să văd că mulți dintre voi, ceilalți, sunt la fel ca și mine rătăcitori, călători. Vampiri care nu răspund în fața nimănui. Gândiți-vă bine la ce vă zic acum. Acești bătrâni nu au venit aici pentru dreptate, așa cum v-au spus. Am bănuit dinainte așa ceva, și acum s-a dovedit. Au venit aici, induși în eroare, dar cu o scuză bună pentru acțiunea lor. Fiți martori acum la felul cum caută scuze nefondate ca să își continue adevărata misiune. Fiți martori cum se străduiesc să găsească o justificare pentru adevăratul lor scop – să distrugă această familie de aici. Arătă spre Carlisle și Tanya. Volturi au venit să-i nimicească pe cei pe care ei îi percep ca niște adversari. Poate, ca și mine, vă uitați la ochii aurii ai acestui clan și vă minunați. Sunt greu de înțeles, e adevărat. Dar bătrânii se uită și mai vărd și altceva în afară de alegerea lor ciudată. Văd *putere*. Am văzut cu ochii mei legăturile din această familie – spun *familie*, și nu *clan*. Acești stranii vampiri cu ochii aurii își neagă propria natură. Dar, în schimb, nu au găsit oare ceva care merită mai mult poate decât simpla potolire a unei dorințe? I-am studiat puțin în timpul petrecut alături de ei și am constatat că un specific al legăturilor intense din această familie – cel care face posibil ca ei să existe – este caracterul pașnic al acestei vieți de sacrificiu. Aici nu există agresiune cum am văzut în clanurile mari din sud care au crescut și s-au dezbinat atât de repede din cauza unor certuri sălbatice. Aceștia nu au nici un gând de putere. Și Aro știe asta mai bine decât mine.

Am privit fața lui Aro în timp ce cuvintele lui Garrett îl condamnau, așteptând tensionată să răspundă cumva. Dar fața lui Aro era doar politicos amuzată, de parcă aștepta ca un copil

care a făcut o criză de isterie să observe că nimeni nu îi bagă în seamă teatrul.

– Carlisle ne-a asigurat pe toți, când ne-a spus ce primejdie îi paște familia, că nu ne-a chemat aici să luptăm. Acești martori – Garrett arătă spre Siobhan și Liam – au fost de acord să depună mărturie, să încetinească avansul Volturilor cu prezența lor astfel încât Carlisle să aibă ocazia să își pledeze cazul. Dar unii dintre noi ne-am întrebat – ochii îi fulgerară spre fața lui Eleazar – dacă va fi suficient faptul că Carlisle are adevărul de partea lui ca să oprească așa-zisa pedeapsă. Volturi sunt aici ca să protejeze siguranța anonimatului nostru sau ca să își protejeze propria putere? Au veni să distrugă o creație ilegală sau un mod de viață? Oare ar putea fi satisfăcuți că pericolul s-a dovedit a fi o neînțelegere? Sau vor forța problema pe motiv că trebuie să facă dreptate? Avem răspunsuri la toate aceste întrebări. Am auzit-o în cuvintele mincinoase ale lui Aro – avem pe cineva care are darul de a ști sigur aceste lucruri – și o vedem acum în zâmbetul nerăbdător al lui Caius. Garda lor e doar o armă fără minte, o unealtă în lupta pentru putere a stăpânilor lor. Așa că acum sunt mai multe întrebări, întrebări la care trebuie să răspundeți *voi înșivă.* Cine vă conduce pe voi, nomazilor? Voința altcuiva este și voința voastră? Sunteți liberi să vă alegeți drumul sau Volturi vor decide cum veți trăi? Am venit să fiu martor, rămân să lupt. Volturilor nu le pasă de moartea acestui copil. Ei caută moartea liberului nostru arbitru. Atunci se întoarse cu fața spre bătrâni. Deci haideți odată, vă zic! Să nu mai auzim motive mincinoase. Fiți cinstiți cu intențiile voastre așa cum vom fi și noi cu ale noastre. Ne vom apăra libertatea. O veți ataca sau nu. Alegeți acum și lăsați-i pe acești martori să vadă adevărata problemă dezbătută aici.

Se mai uită încă o dată la martorii Volturilor, cercetând cu ochii fiecare față. Puterea cuvintelor lui era evidentă în expresiile lor.

– Ați putea să vă gândiți să vă alăturați nouă. Dacă voi credeți că Volturi vă vor lăsa să trăiți și să povestiți întâmplarea *asta*, vă înșelați. S-ar putea să fim cu toții distruși – ridică din umeri –, dar s-ar putea și să rezistăm. Poate că suntem mai puternici decât cred ei. Poate că Volturi și-au întâlnit în sfârșit adversarul. Dar vă promit un lucru – dacă noi murim, la fel o să pățiți și voi.

Își încheie discursul înflăcărat pășind înapoi lângă Kate și aplecându-se pe jumătate într-o poziție de atac, pregătit pentru măcel.

Aro zâmbi.

– Un discurs foarte drăguț, prietenul meu revoluționar.

Garrett rămase în postura de atac.

– Revoluționar? mârâi el. Aș putea să întreb împotriva cui mă revolt? Ești regele meu cumva? Vrei să îți spun și eu „stăpâne" cum o fac lingușitorii ăia din garda ta?

– Pace, Garrett, spuse Aro tolerant. M-am referit doar la momentul nașterii tale. Văd că ești tot patriot.

Garrett se uită înapoi la el cu furie.

– Să ne întrebăm martorii, propuse Aro. Să auzim ce gândesc ei înainte să luăm o decizie. Spuneți-ne, prieteni – și se întoarse lejer cu spatele la noi, mișcându-se cu câțiva metri spre mulțimea de observatori neliniștiți care stăteau și mai aproape de marginea pădurii – ce părere aveți de toate astea? Vă asigur că această copilă nu este ce am crezut noi că ar fi. Ne asumăm riscul și lăsăm copila să trăiască? Ne punem lumea noastră în pericol ca să le păstrăm lor familia intactă? Sau cinstitul Garrett are dreptate? Vă veți alătura lor într-o luptă contra setei noastre bruște de putere?

Martorii îi întâlniră privirea cu feţe grijulii. O femeie scundă cu părul negru, se uită scurt la bărbatul cu părul blond-închis de lângă ea.

– Astea sunt singurele noastre alegeri? întrebă ea deodată, întorcându-se cu capul spre Aro. Să fim de acord cu tine, sau să luptăm contra ta?

– Desigur că nu, fermecătoare Makenna, spuse Aro, părând îngrozit că ar putea ajunge cineva la concluzia asta. Puteţi pleca în pace, bineînţeles, la fel ca şi Amun, chiar dacă nu sunteţi de acord cu decizia consiliului.

Makenna se uită din nou la faţa partenerului ei, iar acesta încuviinţă scurt din cap.

– Nu am venit aici să ne luptăm. Făcu o pauză, răsuflă, apoi spuse: Am venit aici să fim martori. Şi mărturia noastră este că familia acuzată este nevinovată. Tot ce a spus Garrett este adevărat.

– Vai, spuse Aro cu tristeţe. Îmi pare rău că ne vezi aşa. Dar asta e natura muncii noastre.

– Nu e vorba de ce văd, ci de ce simt, vorbi partenerul Makennei pe un ton ridicat şi neliniştit. Privi spre Garrett. Garrett a spus că au moduri de a recunoaşte minciunile. Şi eu ştiu când aud adevărul, şi când nu.

Cu ochi înfricoşaţi se apropie mai tare de partenera lui, aşteptând reacţia lui Aro.

– Nu-ţi fie teamă, prietene Charles. Fără îndoială că patriotul crede cu adevărat în ceea ce spune, chicoti Aro vesel, iar ochii lui Charles se îngustară.

– Aceasta e mărturia noastră, spuse Makenna. Plecăm acum.

Ea şi Charles se dădură înapoi cu spatele, încet, fără să se întoarcă până nu se pierdură din vedere printre copaci. Încă un

străin începu să se retragă în același mod, apoi încă trei țâșniră după el.

I-am evaluat pe cei treizeci și șapte de vampiri rămași. Câțiva dintre ei păreau prea nedumeriți ca să ia vreo decizie. Dar majoritatea păreau să înțeleagă bine direcția pe care o luase confruntarea. Am bănuit că mai așteptau puțin ca să vadă exact cine îi va vâna.

Eram sigură că Aro vedea același lucru ca și mine. Se întoarse și se duse spre gardă cu pași măsurați. Se opri în fața lor și li se adresă pe un ton clar.

– Suntem depășiți numeric, dragilor, spuse el. Nu ne putem aștepta la ajutor din afară. Să lăsăm problema asta nerezolvată ca să ne salvăm?

– Nu, stăpâne, șoptiră ei la unison.

– Protejarea lumii noastre nu valorează oare pierderea câtorva dintre noi?

– Ba da, șoptiră ei. Nu ne este teamă.

Aro zâmbi și se întoarse către însoțitorii lui în pelerine negre.

– Fraților, zise Aro cu sobrietate, avem multe la care să ne gândim.

– Să ne sfătuim, spuse Caius nerăbdător.

– Să ne sfătuim, repetă Marcus pe un ton dezinteresat.

Aro se întoarse din nou cu spatele la noi și cu fața spre ceilalți bătrâni. Se luară de mâini ca să formeze un triunghi de pelerine negre.

Imediat ce atenția lui Aro se concentră la consiliul tăcut, încă doi martori dispărură în liniște în pădure. Am sperat, spre binele lor, că alergau repede.

Acum era momentul. Cu grijă, am desprins mâinile lui Renesmee din jurul gâtului meu.

– Îţi aminteşti ce ţi-am spus?

În ochi i se adunară lacrimi, dar încuviinţă din cap.

– Te iubesc, şopti ea.

Edward ne privea acum, cu ochii de topaz larg deschişi. Jacob ne privea cu coada ochiului său mare şi negru.

– Şi eu te iubesc, i-am spus, apoi i-am atins medalionul. Mai mult decât viaţa.

Am sărutat-o pe frunte.

Jacob scânci neliniştit.

M-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi i-am şoptit la ureche:

– Aşteaptă până sunt prinşi în luptă, apoi fugi cu ea. Duceţi-vă cât mai departe posibil de locul acesta. Când nu veţi mai putea merge pe jos, ea are ce vă trebuie ca să vă ridicaţi în aer.

Pe feţele lui Edward şi a lui Jacob se citea groaza; expresiile lor erau similare chiar dacă unul din ei era lup.

Renesmee se întinse către Edward şi el o luă în braţe. Se îmbrăţişară strâns.

– Asta ai ascuns de mine? şopti el peste capul copilei.

– Nu de tine, de Aro, am răspuns încet.

– Alice?

Am încuviinţat din cap.

Pe chip i se citi înţelegere şi durere. Oare aceeaşi expresie o purtasem şi eu când pusesem în sfârşit cap la cap indiciile lui Alice?

Jacob mârâia încet, un zgomot încet ca un murmur neîntrerupt. Perii din blană îi erau zbârliţi şi dinţii – dezveliţi.

Edward o sărută pe Renesmee pe frunte şi pe amândoi obrajii, apoi o ridică pe umărul lui Jacob. Ea se căţără cu agilitate pe spatele lui, ajutându-se de smocuri de păr, şi se cuibări cu uşurinţă în scobitura dintre omoplaţii lui imenşi.

Jacob se întoarse spre mine, cu ochii expresivi plini de durere, cu mârâitul bubuitor încă zgâriindu-i pieptul.

– Eşti singurul căruia i-am putea-o încredinţa, i-am murmurat eu. Dacă n-ai iubi-o atât de mult, n-aş suporta asta. Ştiu că o poţi proteja, Jacob.

El scânci din nou şi îşi coborî capul ca să îmi împungă umărul.

– Ştiu, i-am şoptit eu. Şi eu te iubesc, Jake. Întotdeauna vei fi cel mai bun prieten al meu.

O lacrimă de mărimea unei mingi de baseball se rostogoli în blana roşcată de sub ochi.

Edward îşi aplecă capul pe acelaşi umăr unde o pusesem pe Renesmee.

– La revedere, Jacob, fratele meu... fiul meu.

Ceilalţi nu erau indiferenţi la scena de rămas-bun. Ochii lor erau încleştaţi pe triunghiul negru şi tăcut, dar îmi dădeam seama că ascultă.

– Atunci, nu mai e nici o speranţă? şopti Carlisle.

Nu se simţea teamă în vocea lui. Doar hotărâre şi acceptare.

– Întotdeauna mai e speranţă, am murmurat eu ca răspuns. „Ar putea fi adevărat", am adăugat în gând. Îmi ştiu doar propria soartă.

Edward mă luă de mână. Ştia că afirmaţia mea îl priveşte şi pe el. Când am spus „propria soartă", nu încăpea nici o îndoială că mă referisem la amândoi. Eram jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

Răsuflarea lui Esme era sacadată în spatele meu. Trecu pe lângă noi, atingându-ne feţele în trecere, şi se duse să stea lângă Carlisle şi să-l ţină de mână.

Deodată, toţi îşi luau rămas-bun şi îşi mărturiseau iubirea în şoaptă.

– Dacă supravieţuim, îi şopti Garrett lui Kate, o să te urmez oriunde, femeie.

– Şi acum îmi spune, murmură ea.

Rosalie şi Emmett se sărutară scurt, dar pasional.

Tia îi mângâie faţa lui Benjamin. Acesta zâmbi înapoi vesel, prinzându-i mâna şi ţinându-i-o lipită de obraz.

N-am văzut toate expresiile de dragoste şi durere. Atenţia mi-a fost atrasă de o presiune bruscă la suprafaţa scutului. Nu-mi dădeam seama de unde vine, dar părea că e îndreptată spre marginile grupului nostru, Siobhan şi Liam în principal. Presiunea nu făcu nici un rău, apoi dispăru.

Sfatul bătrânilor rămase mai departe tăcut şi nemişcat. Dar poate că îmi scăpase mie vreun semnal.

– Pregătiţi-vă, le-am şoptit eu celorlalţi. Începe.

38. PUTERE

– Chelsea încearcă să ne distrugă legăturile, şopti Edward. Dar nu le poate găsi. Nu ne poate simţi aici... Mă săgetă cu ochii. Faci chestia aia?

Am zâmbit sumbru.

– Eu sunt *peste tot*.

Edward ţâşni brusc de lângă mine, întinzând mâna spre Carlisle. În acelaşi timp, am simţit o împunsătură mai puternică în scut, acolo unde acesta se înfăşura protector în jurul luminii lui Carlisle. Nu era dureroasă, dar nici plăcută.

– Carlisle? Eşti bine? întrebă Edward alarmat.

– Da. De ce?

– Jane, răspunse Edward.

În momentul în care îi rosti numele, doisprezece atacuri ascuţite loviră într-o secundă, împungând scutul elastic; ţinteau douăsprezece puncte strălucitoare diferite. M-am încordat, asigurându-mă că scutul este intact. Nu părea că Jane ar fi fost în stare să îl străpungă. Am privit rapid în jurul meu; toată lumea era bine.

– Incredibil, spuse Edward.

– De ce nu aşteaptă decizia? şuieră Tanya.

– Procedura normală, răspunse Edward enervat. De obicei îi paralizează pe cei judecați ca să nu poată fugi.

Am privit peste câmp la Jane, care se holba la grupul nostru cu o neîncredere furioasă. Eram sigură că, în afară de mine, nu mai văzuse niciodată pe cineva care să rămână în picioare după atacul ei arzător.

Probabil n-a fost foarte matur din partea mea. Dar mi-am imaginat că îi va lua lui Aro o jumătate de secundă să ghicească – dacă nu o făcuse deja – că scutul meu era mai puternic decât știuse Edward; aveam deja o țintă imensă pe frunte și nu mai vedeam rostul să păstrez taina asupra forței mele. Așa că am rânjit la Jane sigură de puterea mea.

Ochii i se îngustară și am simțit o altă împunsătură în scut, de data asta îndreptată spre mine.

Am deschis buzele și mai tare, dezvelindu-mi dinții.

Jane scoase un țipăt ascuțit ca un răget. Toată lumea tresări, chiar și garda disciplinată. Toată lumea, în afară de bătrâni, care nici nu ridicară privirea de la sfat. Geamănul ei o prinse de braț când aceasta se aplecă să sară.

Românii începură să chicotească anticipând înfruntarea.

– Ți-am spus eu că ăsta e momentul nostru, îi spuse Ștefan lui Vladimir.

– Ia uite numai cum arată fața vrăjitoarei, chicoti Ștefan.

Alec o bătu consolator pe sora lui pe umăr, apoi o cuprinse cu brațul. Se întoarse cu fața spre noi, un chip perfect neted și angelic.

Am așteptat o presiune, un semn al atacului său, dar n-am simțit nimic. Continuă să ne privească scrutător, cu fața lui drăguță calmă. Ne ataca? Oare trecea prin scutul meu? Oare eram singura care îl puteam vedea? I-am strâns mâna lui Edward.

– Eşti bine? am rostit înăbuşit.

– Da, şopti el.

– Alec încearcă?

Edward încuviinţă din cap.

– Talentul lui e mai încet decât al lui Jane. Se târâie. Ne va atinge în câteva secunde.

L-am văzut atunci, când am avut un indiciu cu privire la ce să caut.

O ceaţă ciudată şi străvezie se furişa pe zăpadă, aproape invizibilă pe fundalul alb. Îmi aminti de un miraj – o deformare uşoară a imaginii, o urmă de scânteiere. Am împins scutul mai departe de Carlisle şi de restul din prima linie, temându-mă să las ceaţa târâtoare să lovească prea aproape de noi. Dacă se strecura prin protecţia mea intangibilă? Să fugim oare?

Un huruit încet murmură prin pământul de sub picioarele noastre, şi o rafală de vânt ridică zăpada în vârtejuri bruşte între tabăra noastră şi cea a Volturilor. Benjamin văzuse şi el ameninţarea târâtoare şi încerca s-o sufle departe de noi. Zăpada spulberată de vânt ne ajuta să vedem mai bine ameninţarea ce se profila în apropierea noastră, dar ceaţa nu reacţionă în nici un fel. Era ca şi cum vântul ar bate printr-o umbră, nepricinuindu-i nimic.

Triunghiul format de bătrâni se sparse în sfârşit când, cu un geamăt sfâşietor, o fisură adâncă şi îngustă se deschise într-un zigzag lung prin mijlocul poienii. Pământul tremură preţ de o clipă sub tălpile mele. Vârtejurile de zăpadă căzură în gaură, dar ceaţa sări direct peste ea, la fel de neatinsă de gravitaţie ca şi vântul.

Aro şi Caius priviră cu ochi pământul despicându-se. Marcus privi în aceeaşi direcţie fără nici o emoţie pe chip.

Nu vorbiră; aşteptară şi ei pe când ceaţa se apropia de noi. Vântul ţipă mai tare, dar nu schimbă cursul cetii. Jane zâmbea acum.

Şi apoi ceaţa se lovi de un zid.

I-am simţit gustul imediat ce mi-a atins scutul – avea o aromă densă, dulce, scârboasă. Îmi aminti vag de amorţeala novocainei pe limba mea.

Ceaţa se curbă în sus, căutând o breşă, o slăbiciune. Nu găsi nici una. Tentaculele cetei se răsuciră în sus şi împrejur, încercând să găsească o intrare şi dezvăluind în acelaşi timp dimensiunea uluitoare a ecranului protector.

Se auziră gemete de ambele părţi ale despicăturii făcute de Benjamin.

– Bravo, Bella! mă încurajă Benjamin pe un ton scăzut.

Zâmbetul mi-a revenit.

Vedeam ochii îngustaţi ai lui Alec şi îndoiala de pe faţa lui pe când ceaţa se învârtea inofensivă în jurul marginilor scutului meu.

Şi am ştiut că pot să reuşesc. Evident, voi fi prioritatea lor, prima sortită morţii, dar atât timp cât rezistam, eram mai puternici decât Volturi. Îi mai aveam şi pe Benjamin, şi pe Zafrina. Volturi nu aveau puteri supranaturale deloc, atât timp cât rezistam.

– Va trebui să mă concentrez, i-am şoptit lui Edward. Când se va ajunge la luptă corp la corp va fi greu să menţin scutul în jurul oamenilor potriviţi.

– O să îi ţin eu departe de tine.

– Nu. Tu *trebuie* să pui mâna pe Demetri. Zafrina îi va ţine departe de mine.

Zafrina încuviinţă din cap cu solemnitate.

– Nimeni nu se va atinge de tânăra asta, îi promise ea lui Edward.

– M-aș duce eu după Jane și Alec, dar pot să fac mai mult bine aici.

– Jane e a mea, șuieră Kate. Are nevoie de o doză din propriul medicament.

– Și Alec îmi datorează multe vieți, dar mă voi mulțumi cu a lui, mârâi Vladimir din cealaltă parte. E al meu.

– Eu îl vreau doar pe Caius, spuse Tanya pe un ton liniștit.

Ceilalți începură să își împartă oponenți, dar au fost repede întrerupți.

Aro, privind calm la ceața ineficientă a lui Alec, vorbi în sfârșit.

– Înainte să votăm, începu el.

Am scuturat din cap furioasă. Eram sătulă de șarada asta. Setea de sânge mi se aprindea din nou în suflet și îmi părea rău că îi voi ajuta pe ceilalți stând pe loc. *Voiam* să lupt.

– Dați-mi voie să vă reamintesc, continuă Aro, că oricare va fi decizia consiliului, nu e nevoie de violență aici.

Edward mârâi sumbru.

Aro se uită la el cu tristețe.

– Va fi o pierdere regretabilă pentru specia noastră să vă pierdem pe oricare dintre voi. Dar în special pe tine, Edward, și pe partenera ta nou-născută. Volturi ar fi bucuroși să vă primească în rândurile noastre. Bella, Benjamin, Zafrina, Kate. Sunt multe opțiuni pentru voi. Luați-le în considerație.

Încercarea lui Chelsea de a ne divide flutură neputincioasă peste scutul meu. Privirea lui Aro trecu peste ochii noștri duri, căutând cel mai mic indiciu de ezitare. Din expresia lui am dedus că nu găsise nici unul.

Știam că e disperat să ne păstreze pe Edward și pe mine, să ne țină prizonieri așa cum sperase s-o înrobească pe Alice. Dar lupta asta era prea mare. Nu va câștiga dacă eu trăiam. Mă încânta teribil că eram atât de puternică încât nu îi lăsam alternativa să *nu* mă ucidă.

– Să votăm, atunci, spuse el cu aparentă lipsă de chef.

Caius vorbi cu o grabă nerăbdătoare:

– Copila este o ființă necunoscută. Nu există nici un motiv să ne asumăm un asemenea risc. Trebuie să fie nimicită laolaltă cu cei care-o protejează.

Zâmbi în așteptarea deznodământului.

M-am luptat să nu scot un țipăt de sfidare ca răspuns la rânjetul lui răutăcios.

Marcus își ridică ochii nepăsători, părând să se uite prin noi în timp ce-și dădea votul.

– Nu văd nici un pericol imediat. Copila nu reprezintă un risc pentru moment. Putem oricând să reevaluăm situația mai târziu. Să plecăm în pace.

Vocea îi era și mai slabă decât oftaturile fraților lui.

În ciuda cuvintelor lui pașnice, membrii gărzii rămaseră în continuare în poziție de atac. Rânjetul lui Caius nu păli deloc. Era ca și cum Marcus nu vorbise deloc.

– Se pare că eu am votul decisiv, medită Aro.

Brusc Edward deveni încordat lângă mine.

– Da! șuieră el.

Am riscat o privire spre el. Fața îi strălucea cu o expresie triumfătoare pe care nu o înțelegeam – era expresia pe care un înger apocaliptic ar putea-o purta pe chip, în timp ce lumea ardea. Frumoasă și înspăimântătoare.

Urmă o reacție a gărzii, un murmur scăzut și neliniștit.

– Aro? îl chemă Edward, aproape strigând, pe un ton victorios, nedisimulat.

Aro ezită o secundă, cântărindu-l din ochi cu precauție înainte să răspundă.

– Da, Edward? Mai ai ceva de adăugat...?

– Poate, spuse Edward plăcut, controlându-și încântarea inexplicabilă. Mai întâi, aș dori să clarific ceva, dacă se poate.

– Cu siguranță, spuse Aro, ridicând din sprâncene, cu interes politicos în voce.

Am scrâșnit din dinți; Aro nu era niciodată mai periculos ca atunci când părea amabil.

– Pericolul pe care îl presupui că l-ar reprezenta fiica mea – provine în întregime din faptul că nu putem ghici cum se va dezvolta? Aceasta este esența problemei?

– Da, prietene Edward, recunoscu Aro. Dacă am putea ști precis... dacă am putea fi *siguri* că, pe măsură ce crește, va putea rămâne ascunsă de lumea umană – că nu ne va pune în pericol siguranța anonimatului...

Lăsă fraza în aer, ridicând din umeri.

– Deci, dacă am putea ști cu siguranță, duse Edward ideea mai departe, exact ce va deveni... atunci nu ar mai fi nevoie deloc de consiliu, nu?

– Dacă ar exista un mod prin care să putem fi *absolut* siguri, admise Aro, cu vocea lui subțire aproape stridentă – nu vedea unde bate Edward, și nici eu. Atunci, da, nu am mai avea ce să dezbatem.

– Și ne-am despărți în pace, buni prieteni din nou? întrebă Edward cu o urmă de ironie.

– Desigur, tinere prieten. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, zise Aro cu voce și mai stridentă.

Edward chicoti exaltat.

– Atunci, mai am ceva de oferit.

Ochii lui Aro se îngustară.

– Ea este absolut unică. Nu putem decât să ghicim viitorul ei.

– Nu e absolut unică, îl contrazise Edward. Rară, cu siguranță, dar nu unică.

M-am luptat cu șocul, iar o fărâmă de speranță îmi încolți în suflet, scăzându-mi concentrarea. Ceața scârboasă încă se mai rotea la marginile scutului meu. Și, în timp ce mă chinuiam să mă concentrez, am simțit din nou presiunea ascuțită împotriva mantiei mele protectoare.

– Aro, vrei s-o rogi pe Jane să înceteze să îmi mai atace soția? îl rugă Edward politicos. Încă mai discutăm despre dovezi.

Aro ridică o mână.

– Pace, dragii mei. Să îl ascultăm.

Presiunea dispăru. Jane își dezveli dinții la mine; nu m-am putut abține să nu rânjesc înapoi la ea.

– Alice, de ce nu ni te alături? strigă Edward cu voce tare.

– Alice, șopti Esme uluită.

Alice!

Alice, Alice, Alice!

– Alice! Alice! murmurară și alte voci în jurul meu.

– Alice! șopti și Aro.

Un sentiment de ușurare și bucurie mă cuprinse deodată. A fost nevoie de toată voința mea ca să păstrez scutul acolo unde era. Ceața lui Alec încă-mi mai înconjura scutul, căutând o slăbiciune – Jane ar vedea dacă am lăsat găuri pe undeva.

Și atunci i-am auzit alergând prin pădure, zburând, acoperind distanța dintre noi cât de repede puteau fără a precupeți nici un efort.

Ambele părți așteptau înmărmurite. Martorii Volturilor se încruntară, confuzi din nou.

Apoi Alice țâșni în poiană dinspre sud-vest și am simțit că bucuria de a-i vedea fața din nou m-ar putea da jos din picioare. Jasper era la doar câțiva centimetri în spatele ei, cu o expresie fioroasă în ochii ageri. În urma lor alergau trei străini; prima era o femeie înaltă și musculoasă cu păr negru sălbatic – evident Kachiri. Avea aceleași membre alungite și trăsături ca și celelalte două amazoniene, chiar mai pronunțate în cazul ei.

Următoarea era o femeie vampir mignonă, cu un ten măsliniu și cu o coadă lungă de păr negru împletit, care i se legăna pe spate. Ochii ei de un vișiniu intens scrutară cu nervozitate cele două tabere adunate.

Și la final veni un tânăr... nu chiar la fel de rapid și agil în mișcări. Pielea lui era de un maro-închis, imposibil. Privi precaut adunarea noastră cu ochii lui calzi, de culoarea lemnului de tec. Părul îi era negru și tot împletit, ca al femeii, dar nu la fel de lung. Era frumos.

Când se apropie de noi, un sunet nou ului mulțimea privitoare – bătaia unei alte inimi, accelerată de efort.

Alice sări ușor peste marginile cetei care îmi ataca scutul și se opri cu grație lângă Edward. Când m-am întins să îi ating brațul, la fel făcură și Edward, Esme și Carlisle. Nu era timp pentru alt bun venit. Jasper și ceilalți o urmară prin scut.

Toți membrii gărzii îi priviră cu interes pe nou-veniții care trecuseră fără dificultate de granița invizibilă. Cei mai musculoși, Felix și cei ca el, își îndreptară brusc ochii plini de speranță spre mine. Nu știuseră cu certitudine ce respinge scutul meu, dar era evident acum că nu va opri un atac fizic. Imediat ce Aro va da ordinul, se va declanșa atacul, eu fiind prima țintă. M-am

întrebat pe câți va fi în stare Zafrina să îi orbească și cât de mult îi va încetini. Îndeajuns de mult ca Vladimir și Kate să îi scoată pe Jane și pe Alec din ecuație? Asta era tot ce puteam spera.

Edward, deși se pregătea să aducă argumentele hotărâtoare, înțepeni furios ca reacție la gândurile lor. Se controlă și i se adresă din nou lui Aro.

– Alice a căutat martori în aceste ultime săptămâni, le spuse el bătrânilor. Și nu s-a întors cu mâna goală. Alice, de ce nu ne prezinți martorii pe care i-ai adus?

Caius se răsti:

– A trecut vremea martorilor! Votează, Aro!

Aro ridică un deget ca să îl reducă la tăcere pe fratele lui, privind-o țintă pe Alice.

Alice păși cu grație înainte și îi prezentă pe străini:

– Aceasta este Huilen și nepotul ei, Nahuel.

Auzindu-i vocea... parcă n-ar fi plecat niciodată.

Ochii lui Caius se îngustară când Alice numi relația dintre nou-veniți. Martorii Volturilor șuierară între ei. Lumea vampirilor se schimba și toată lumea simțea asta.

– Vorbește, Huilen! ordonă Aro. Dă-ne mărturia pentru care ai fost adusă.

Femeia slabă se uită la Alice cu nervozitate. Alice încuviință din cap în semn de încurajare și Kachiri își puse mâna ei lungă pe umărul micuței vampir.

– Eu sunt Huilen, anunță femeia într-o engleză clară, dar cu un accent ciudat.

În timp ce vorbea, era evident că se pregătise să spună povestea asta, că o mai recitase. Curgea la fel de lin ca o poezie pentru copii bine învățată.

– Acum un secol și jumătate, locuiam cu oamenii mei, tribul Mapuche. Sora mea se numea Pire. Părinții noștri au botezat-o după zăpada de pe munți pentru că avea pielea albă. Și era foarte frumoasă – prea frumoasă. A venit într-o zi la mine în taină și mi-a povestit despre îngerul care a găsit-o în pădure și care o vizita noaptea. Am avertizat-o. Huilen clătină din cap cu durere. De parcă vânătăile de pe pielea ei nu erau un avertisment suficient. Știam că este Libishomen din legendele noastre, dar ea nu a vrut să asculte. Era vrăjită. Mi-a spus când a fost sigură că în pântecele ei crește copilul îngerului întunecat. Nu am încercat s-o conving să nu fugă – știam că până și părinții noștri ar fi de acord ca acel copil să fie distrus odată cu Pire. M-am dus cu ea în cea mai adâncă parte a pădurii. Ea l-a căutat pe îngerul ei demon, dar n-a găsit nimic. Am îngrijit-o, am vânat pentru ea când au părăsit-o puterile. Mânca animalele crude și le bea sângele. Nu aveam nevoie de altă confirmare cu privire la ce purta în pântece. Am sperat să îi salvez viața înainte să omor monstrul. Dar ea iubea copilul din ea. L-a botezat Nahuel, după pisica sălbatică. Devenind puternic, băiatul i-a rupt oasele – și ea tot l-a iubit. Nu am putut s-o salvez. Copilul a sfâșiat-o ca să iasă din ea și ea a murit repede, implorându-mă tot timpul să am grijă de Nahuel. Era ultima ei dorință – și am fost de acord. Dar el m-a mușcat când am încercat să îl ridic de pe corpul ei. M-am târât în junglă să mor. Nu am ajuns departe – durerea era prea mare. Dar el m-a găsit; copilul nou-născut s-a târât prin iarbă până la mine și m-a așteptat. Când durerea s-a sfârșit, el era ghemuit lângă mine, dormind. Am avut grijă de el până a fost în stare să vâneze singur. Vânăm în satele din jurul pădurii și stăm singuri. Nu am plecat niciodată atât de departe de casa noastră, dar Nahuel a vrut să vadă acest copil.

Huilen își înclină capul când termină, apoi se dădu înapoi astfel încât era parțial ascunsă în spatele lui Kachiri.

Aro avea buzele strânse. Se holbă la tânărul cu pielea neagră.

– Nahuel, ai o sută cincizeci de ani? îl chestionă el.

– Plus minus un deceniu, răspunse el cu o voce limpede și caldă. Accentul lui era aproape inobservabil. Nu ținem socoteala.

– Și ai atins maturitatea la ce vârstă?

– La aproximativ șapte ani de la naștere eram complet matur.

– Și nu te-ai schimbat deloc de atunci?

Nahuel ridică din umeri.

– Eu n-am observat.

Am simțit înfiorarea lui Jacob. Nu voiam să mă gândesc la asta încă. Voi aștepta până când va trece pericolul și mă voi putea concentra.

– Și alimentația ta? insistă Aro, părând interesat în ciuda voinței sale.

– În majoritate, sânge, dar și hrană umană. Pot supraviețui cu amândouă.

– Ai fost capabil să creezi un nemuritor?

Adresându-i-se lui Huilen, vocea lui Aro deveni brusc pasionată. M-am concentrat din nou asupra scutului; poate că își căuta o scuză nouă.

– Da, dar celelalte nu pot.

Cele trei grupuri murmurară surprinse.

Aro ridică din sprâncene.

– Celelalte?

– Surorile mele.

Nahuel ridică din nou din umeri.

Preț de o clipă, Aro se holbă înnebunit la el înainte să își stăpânească reacția.

– Poate dorești să ne spui restul poveștii, căci se pare că mai sunt lucruri de zis.

Nahuel se încruntă.

– Tatăl meu a venit să mă caute la câțiva ani după moartea mamei mele. Fața lui frumoasă se strâmbă puțin. A fost încântat să mă vadă. Tonul lui Nahuel sugeră că sentimentul nu a fost reciproc. Avea două fiice, dar nici un fiu. Se aștepta să mă alătur lui, la fel cum făcuseră surorile mele. A fost surprins că nu sunt singur. Surorile mele nu sunt veninoase, dar dacă asta ține de sex sau de pură întâmplare... cine știe? Aveam deja o familie cu Huilen și nu eram *interesat* – stâlci cuvântul – să schimb ceva. Îl văd din când în când. Am o nouă soră; a ajuns la maturitate cu zece ani în urmă.

– Numele tatălui tău? întrebă Caius printre dinții încleștați.

– Joham, răspunse Nahuel. Se consideră om de știință. Crede că e creatorul unei rase superioare.

Nu făcu nici o încercare să ascundă dezgustul din tonul său.

Caius se uită la mine.

– Fiica ta, e veninoasă? întrebă el cu asprime.

– Nu, am răspuns.

Nahuel ridică brusc capul la întrebarea lui Caius și ochii lui de culoarea lemnului de tec se întoarseră să îmi cerceteze fața.

Caius se uită la Aro pentru confirmare, dar acesta era absorbit în propriile gânduri. Își țuguie buzele și se uită la Carlisle, apoi la Edward și, într-un târziu, la mine.

Caius mârâi.

– Ne ocupăm de aberația de aici și apoi o luăm spre sud, îl îndemnă el pe Aro.

Aro se uită în ochii mei pentru un lung și tensionat moment. Habar nu aveam ce căuta sau ce a găsit, pentru că, după ce m-a măsurat cu privirea, ceva pe fața lui s-a schimbat – o modificare vagă a gurii și a ochilor, și am știut că Aro se hotărâse.

– Frate, îi spuse el blând lui Caius. Se pare că nu e nici un pericol. Acesta este un curs al evenimentelor neobișnuit, dar nu văd nici o amenințare. Se pare că acești copii pe jumătate vampiri sunt aproape la fel ca noi.

– Acesta este votul tău? întrebă Caius.

– Da.

Caius se uită urât.

– Și acest Joham? Acest nemuritor atât de pasionat de experimente?

– Poate că *ar trebui* să discutăm cu el, admise Aro.

– Opriți-l pe Joham dacă vreți, spuse Nahuel sec. Dar lăsați-le pe surorile mele în pace. Ele sunt nevinovate.

Aro încuviință din cap cu o expresie solemnă. Apoi se întoarse către gardă cu un zâmbet cald.

– Dragii mei, strigă el. Nu ne luptăm astăzi.

Garda încuviință din cap la unison și se îndreptă din pozițiile de atac. Ceața se disipă imediat, dar am menținut scutul la locul lui. Poate că acesta era un *alt* truc.

Le-am analizat expresiile când Aro s-a întors din nou spre noi. Fața îi era la fel de blajină ca întotdeauna, dar spre deosebire de expresia dinainte, am simțit acum o resemnare ciudată în spatele fațadei. Ca și cum intrigile se terminaseră. Caius era clar furios, dar furia îi era întoarsă spre interior acum; se resemnase. Marcus arăta... plictisit; nu era alt cuvânt mai potrivit. Garda era din nou impasibilă și disciplinată; nu mai erau individualități printre ei, doar un întreg. Se aflau în formație gata de plecare.

Martorii Volturilor erau încă precauți; unul după altul plecară, împrăștiindu-se în pădure. Pe măsură ce numărul lor se micșora, cei rămași prindeau viteză. După puțin timp au dispărut cu toții.

Aro își întinse mâinile către noi, aproape ca și cum și-ar cere iertare. În spatele lui, cea mai mare parte a gărzii, împreună cu Caius, Marcus și soțiile tăcute și misterioase, se îndepărtau deja cu repeziciune, în aceeași formație exactă. Numai trei rămaseră în urmă care păreau să fie gărzile lui de corp personale.

– Mă bucur atât de mult că am putut rezolva asta fără violență, spuse el dulceag. Prietenul meu Carlisle – cât de încântat sunt să te numesc iar prieten! Sper să nu-mi păstrezi ranchiună. Știu că înțelegi povara pe care datoria noastră ne-o pune pe umeri.

– Mergi în pace, Aro, spuse Carlisle cu seriozitate. Te rog să ții minte că noi trebuie să ne protejăm anonimatul aici, așa că nu-ți lăsa garda să vâneze în regiunea asta.

– Desigur, Carlisle, îl asigură Aro. Îmi pare rău că mă dezaprobi, dragul meu prieten. Poate că în timp mă vei ierta.

– Poate, în timp, dacă vei dovedi că ne ești prieten din nou.

Aro își înclină capul, întruchiparea remușcării, și pluti înapoi un moment, apoi se întoarse. Am privit în liniște cum ultimii patru Volturi dispăreau printre copaci.

Era foarte liniște. Nu am retras scutul.

– Chiar s-a terminat? i-am șoptit lui Edward.

Zâmbetul lui era imens.

– Da. Au renunțat. Ca toți bătăușii, sub aspectul falnic sunt niște lași.

Chicoti.

Alice râse cu el.

– Serios, oameni buni. Nu se mai întorc. Vă puteți relaxa acum.

Urmă încă un moment de tăcere.

– Ce ghinion, murmură Ștefan.

Și atunci ne-a cuprins bucuria.

Toți izbucniră în urale. Urlete asurzitoare umplură poiana. Maggie o bătu pe Siobhan pe spate. Rosalie și Emmett se sărutară din nou – mai mult și mai pasional decât înainte. Benjamin și Tia erau încleștați unul în brațele celuilalt, și la fel Carmen și Eleazar. Esme îi ținea pe Alice și pe Jasper într-o îmbrățișare strânsă. Carlisle le mulțumea călduros nou-veniților sud-americani care ne salvaseră pe toți. Kachiri stătea foarte aproape de Zafrina și de Senna, cu degetele împletite. Garrett o ridică pe Kate de pe pământ și o învârti pe sus.

Ștefan scuipă în zăpadă. Vladimir scrâșni din dinți cu o expresie acră.

Iar eu aproape că m-am cățărat pe lupul roșcat uriaș ca s-o smulg pe fiica mea de pe spatele lui și s-o strâng la piept. Brațele lui Edward ne înconjurară pe amândouă în aceeași secundă.

– Nessie, Nessie, Nessie, am cântat eu.

Jacob râse cu un lătrat zgomotos și îmi împunse ceafa cu nasul.

– Taci, am bombănit eu.

– Pot să stau cu voi? întrebă Nessie.

– Pentru totdeauna, i-am promis eu.

Aveam eternitatea în față. Și Nessie urma să fie sănătoasă și puternică. La fel ca Nahuel, care era pe jumătate om, peste o sută cincizeci de ani va fi tot tânără. Și vom fi cu toții împreună.

Bucuria se extinse ca o explozie în interiorul meu – eram copleșită de fericire.

– Pentru totdeauna, îmi repetă Edward în ureche.

Nu mai puteam vorbi. Am ridicat capul și l-am sărutat cu o pasiune ca ar fi putut da foc pădurii.

N-aș fi observat.

39. UN FINAL FERICIT

– Deci a fost un complex de împrejurări şi mai mulţi factori care au atârnat, dar până la urmă totul s-a redus la... Bella, explica Edward.

Familia noastră şi ultimii doi oaspeţi rămaşi stăteau în sufrageria mare a familiei Cullen, în timp ce pădurea se întuneca în spatele ferestrelor înalte.

Vladimir şi Ştefan se evaporaseră înainte ca să ne oprim din sărbătorit. Erau extrem de dezamăgiţi de modul în care se terminaseră lucrurile, dar Edward spusese că se bucuraseră de laşitatea Volturilor suficient de mult să le mai treacă din supărare.

Benjamin şi Tia se luaseră repede după Amun şi Kebi ca să le împărtăşească rezultatul conflictului. Eram sigură că îi voi mai revedea – pe Benjamin şi pe Tia, cel puţin. Nici unul dintre nomazi nu mai rămăsese. Peter şi Charlotte purtaseră o conversaţie scurtă cu Jasper, apoi plecaseră şi ei.

Amazonienele reunite fuseseră nerăbdătoare şi ele să se întoarcă acasă – le era greu să fie departe de pădurea lor tropicală iubită – totuşi, se despărţiseră mai greu de noi decât ceilalţi.

– Să vii cu copila în vizită, insistase Zafrina. Promite-mi, tânăro!

Nessie își lipise mâna pe gâtul meu, rugându-mă același lucru.

– Desigur, Zafrina, am fost eu de acord.

– Vom fi bune prietene, Nessie draga mea, declarase femeia sălbatică înainte să plece cu sora ei.

Apoi clanul irlandez se despărțise și el de noi.

– Bine lucrat, Siobhan, o complimentase Carlisle când își luase la revedere.

– Aaa, puterea gândirii pozitive, răspunse ea sarcastic, dându-și ochii peste cap. Apoi redeveni serioasă. Desigur, disputa nu s-a terminat încă. Volturi nu vor ierta ce s-a întâmplat aici.

Edward răspunse la comentariul ei:

– Au fost scuturați serios; încrederea lor e distrusă. Dar, da, sunt sigur că își vor reveni din lovitură într-o zi. Și atunci... Ochii i se îngustară. Cred că vor încerca să se ia de noi separat.

– Alice ne va avertiza când intenționează să ne lovească, spuse Siobhan pe un ton sigur. Și ne vom aduna din nou. Poate că va veni vremea când lumea noastră va scăpa de Volturi de tot.

– S-ar putea să vină și vremea aceea, răspunse Carlisle. Dacă vine, vom fi împreună.

– Da, prietene, vom fi, fu de acord Siobhan. Și cum putem eșua când *eu* îmi doresc altceva?

Râse răsunător.

– Exact, spuse Carlisle. El și Siobhan se îmbrățișară, apoi Carlisle îi strânse mâna lui Liam. Încercați să îl găsiți pe Alistair să îi spuneți ce s-a întâmplat. N-aș vrea să stea ascuns sub o piatră un deceniu întreg.

Siobhan râse din nou. Maggie ne îmbrățișă pe mine și pe Nessie și apoi irlandezii o luară la drum.

Clanul Denali plecă ultimul, împreună cu Garrett – așa cum vor fi de acum înainte, eram destul de sigură. Atmosfera

sărbătorească era prea mult pentru Tanya și Kate. Aveau nevoie de timp să jelească moartea surorii lor.

Huilen și Nahuel rămaseră cu noi, deși m-aș fi așteptat ca ei doi să se întoarcă înapoi cu amazonienele. Carlisle era adâncit într-o conversație fascinantă cu Huilen; Nahuel stătea aproape de ea, ascultându-l pe Edward care ne spunea restul poveștii, așa cum numai el o știa.

– Alice i-a oferit lui Aro scuza de care avea nevoie ca să renunțe la luptă. Dacă n-ar fi fost atât de înspăimântat de Bella, probabil și-ar fi pus în aplicare planul inițial.

– Înspăimântat? am spus eu sceptică. De *mine*?

Zâmbi la mine cu o privire mai greu de descifrat – expresia-i era tandră, dar și impresionată, și chiar exasperată.

– Când o să te vezi și tu clar? spuse el blând. Apoi vorbi mai tare, ca să audă și ceilalți, nu numai eu: Volturi nu au mai purtat o luptă dreaptă de două mii cinci sute de ani. Și niciodată, dar niciodată nu au purtat o bătălie în care să fie în dezavantaj. Mai ales de când i-au câștigat de partea lor pe Jane și pe Alec, au fost implicați doar în măceluri în care nu li s-a opus nimeni. Ar fi trebuit să le vezi fețele! De obicei, Alec taie toate simțurile și sentimentele victimelor lor în timpul șaradei cu consiliul. În felul ăsta nimeni nu poate fugi când se dă verdictul. Dar noi stăteam acolo, pregătiți, așteptând, depășindu-i numeric, cu talentele noastre în timp ce talentele lor erau reduse la zero de Bella. Aro știa că, având-o pe Zafrina de partea noastră, ei vor fi cei orbi când va începe bătălia. Nu mă îndoiesc că am fi suferit multe pierderi, dar *ei* erau siguri că vor înregistra la rândul lor multe victime. S-ar fi putut chiar să piardă. Nu s-au mai confruntat niciodată cu posibilitatea asta. Nu au gestionat situația prea bine astăzi.

– E greu să te simți încrezător când ești înconjurat de lupi de mărimea unor cai, râse Emmett, înghiontindu-l pe Jacob în braț.

Jacob rânji la el.

– Lupii au fost cei care i-au oprit la început, am spus eu.

– Sigur că da, fu Jacob de acord.

– Fără îndoială, admise Edward. Asta a fost o altă imagine pe care n-au mai văzut-o. Adevărații Copii ai Lunii rareori se adună în haite și nu sunt niciodată foarte stăpâniți. Au fost foarte surprinși să vadă șaisprezece lupi enormi adunați laolaltă. Caius e de fapt îngrozit de vârcolaci. A fost cât pe ce să piardă o luptă cu unul cu câteva mii de ani în urmă și nu și-a revenit niciodată.

– Deci există vârcolaci *adevărați*? am întrebat. Cu lună plină și gloanțe de argint, și toate cele?

Jacob pufni.

– *Adevărați*. Și eu ce sunt, imaginar?

– Știi la ce mă refer.

– Lună plină, da, spuse Edward. Gloanțe de argint, nu – ăsta era doar unul dintre miturile alea care îi fac pe oameni să creadă că au vreo șansă împotriva lor. Nu mai sunt mulți rămași. Caius a ordonat să fie vânați până aproape de dispariție.

– Și nu ai menționat niciodată lucrul ăsta pentru că...?

– N-a venit vorba.

Mi-am dat ochii peste cap și Alice râse, aplecându-se înainte – Edward o cuprindea cu celălalt braț – ca să îmi facă din ochi.

M-am uitat urât la ea.

O iubeam la nebunie, desigur. Dar acum că avusesem ocazia să mă conving că e într-adevăr acasă, că dezertarea ei fusese doar un truc pentru că Edward trebuia să creadă că ne-a abandonat, începeam să mă simt destul de supărată pe ea. Alice avea de dat niște explicații.

Alice oftă.

– Spune ce ai pe inimă, Bella.

– Cum ai putut să îmi faci așa ceva, Alice?

– Era necesar.

– Necesar! am explodat eu. M-ai convins că o să murim cu toții! Am fost o epavă săptămâni întregi!

– Ar fi putut să fie așa, spuse ea calmă, iar în acest caz trebuia să fii pregătită s-o salvezi pe Nessie.

Instinctiv, am strâns-o pe Nessie – adormită acum în poala mea – și mai tare în brațe.

– Dar știai că mai sunt și alte căi, am acuzat-o eu. Știai că există speranță. Ți-a trecut vreodată prin cap că ai fi putut să îmi spui totul? Știu că Edward trebuia ținut în ceață din cauza lui Aro, dar *mie* ai fi putut să îmi spui.

Mă cântări din ochi preț de o clipă.

– Nu prea cred, spuse ea. Nu ești o actriță așa de bună.

– Asta a fost din cauza *talentelor mele actoricești?*

– Of, mai coboară tonul, Bella. Ai idee cât de *complicat* a fost să fac toate astea? Nici măcar nu puteam fi sigură că cineva ca Nahuel există – tot ce știam era că voi căuta ceva ce nu pot vedea! Încearcă să îți imaginezi cum e să vezi într-un unghi mort – nu e cel mai ușor lucru pe care l-am făcut. Plus că trebuia să trimitem la voi martorii cheie, de parcă nu ne grăbeam suficient. Și mai trebuia să îmi țin și ochii deschiși tot timpul în caz că te decideai să îmi mai dai niște instrucțiuni. La un moment trebuia să îmi spui exact ce e în Rio. Și, înainte de toate astea, trebuia să încerc să văd fiecare truc cu care ar putea veni Volturi și să vă dau indicii ca să fiți pregătiți pentru strategiile lor și aveam doar câteva ore ca să analizez toate posibilitățile. Și, mai mult decât atât, trebuia să mă asigur că o să credeți cu toții că vă părăsesc pentru ca Aro să fie convins că nu mai aveți nici

un as pe mânecă, altfel nu ar fi renunțat cu nici un chip la planul lui. Și dacă tu crezi că nu m-am simțit ca o ticăloasă...

– Bine, bine! am întrerupt-o eu. Scuze! Știu că a fost greu și pentru tine. Doar că... ei bine, mi-a fost dor de tine la nebunie, Alice. Să nu-mi mai faci așa ceva.

Râsul melodios al lui Alice răsună în toată camera, și am zâmbit cu toții să auzim acea muzică din nou.

– Și mie mi-a fost dor de tine, Bella. Așa că iartă-mă și încearcă să te mulțumești să fii eroina zilei.

Toată lumea râse acum, și mi-am ascuns fața în părul lui Nessie, stânjenită.

Edward reîncepu să analizeze fiecare modificare de intenție și control care se petrecuse în poiană azi, declarând că scutul meu fusese cel care îi făcuse pe Volturi să fugă cu cozile între picioare. Felul în care toată lumea se uita la mine mă făcea să mă simt prost. Chiar și Edward. Mă simțeam de parcă aș fi crescut cu treizeci de metri în cursul dimineții. Am încercat să ignor privirile impresionate, ținându-mi ochii pe fața adormită a lui Nessie și pe expresia neschimbată a lui Jacob. Pentru el voi fi întotdeauna Bella, și asta era o ușurare.

Privirea cel mai grea de ignorat era și cea mai tulburătoare.

Nahuel, băiatul pe jumătate om, pe jumătate vampir, nu era obișnuit să se gândească la mine într-un anume fel. De unde știa el că nu resping atacurile vampirilor în fiecare zi și scena din poiană n-a fost nimic neobișnuit? Dar băiatul nu-și lua ochii de la mine. Sau poate că se uita la Nessie. Și asta mă făcu să mă simt inconfortabil.

Sigur nu putea să nu remarce că Nessie reprezenta singura femeie din rasa lui care nu îi era soră vitregă.

Nu credeam că lui Jacob îi trecuse asta prin cap încă. Speram cumva că nici nu o să se gândească la asta prea curând. Avusesem parte de destule bătălii să îmi ajungă o vreme.

Într-un târziu, ceilalți epuizară întrebările pentru Edward și începură să discute între ei în grupuri mai mici.

Mă simțeam ciudat de obosită. Nu-mi era somn, desigur, dar mă simțeam ca și cum ziua fusese suficient de lungă. Jinduiam după puțină liniște, puțină normalitate. O voiam pe Nessie în patul ei; doream să am în jurul meu pereții căsuței mele.

M-am uitat la Edward și am simțit pentru un moment că pot să îi citesc *gândurile*. Vedeam că și el simte exact la fel ca mine. Că vrea puțină liniște.

– Ar trebuie s-o ducem pe Nessie...

– Probabil e o idee bună, fu el de acord repede. Sunt sigur că n-a dormit bine noaptea trecută cu tot sforăitul ăla.

Rânji la Jacob.

Jacob își dădu ochii peste cap și căscă.

– A trecut ceva vreme de când n-am mai dormit într-un pat. Pariez că tata s-ar bucura să mă aibă din nou sub acoperișul lui.

I-am atins obrazul.

– Mulțumesc, Jacob.

– Oricând, Bella. Dar știi asta deja.

Se ridică, se întinse și ne sărută pe Nessie și pe mine pe creștet. La sfârșit, îl pocni pe Edward în umăr.

– Ne vedem mâine. Bănuiesc că lucrurile o să fie cam plictisitoare de-acum, nu?

– Sper din inimă că da, spuse Edward.

Ne-am ridicat după ce a plecat Jacob; m-am mișcat cu grijă ca să n-o zdruncin pe Nessie. Eram atât de recunoscătoare s-o văd dormind profund. Purtase atâta greutate pe umerii ei micuți.

Era timpul să fie din nou copila jucăușă – protejată și în siguranță. Va avea parte de doar câțiva ani de copilărie.

Ideea de liniște și siguranță îmi reaminti de cineva care nu avea sentimentele astea tot timpul.

– A, Jasper? am întrebat când ne-am întors spre ușă.

Jasper era îngrămădit între Alice și Esme, părând mai în centrul atenției decât de obicei.

– Da, Bella?

– Sunt curioasă – de ce e J. Jenks e speriat de moarte doar când îți aude numele?

Jasper chicoti.

– Din experiența mea, unele tipuri de relații de lucru sunt mai bine motivate de teamă decât de un câștig bănesc.

M-am încruntat, hotărâtă să preiau acea relație de lucru de acum înainte, scutindu-l pe J. de un iminent atac de cord.

Ne-am pupat și ne-am îmbrățișat și le-am urat noapte bună membrilor familiei noastre. Singura notă discordantă o făcea din nou Nahuel, care se uita serios după noi de parcă și-ar fi dorit să ne urmeze.

Odată ce am trecut râul, am mers agale ținându-ne de mâini. Eram sătulă să fiu mereu contra cronometru și voiam să iau lucrurile încet. Probabil Edward simțea același lucru.

– Trebuie să spun, sunt foarte impresionat de Jacob acum, îmi spuse Edward.

– Lupii au un impact puternic, nu?

– Nu la asta mă refer. Nu s-a gândit azi nici măcar o dată că Nessie, potrivit celor spuse de Nahuel, va fi complet matură în doar șase ani și jumătate.

M-am gândit la asta preț de o clipă.

– El nu o vede așa. Nu se grăbește ca ea să crească. Vrea doar să fie fericită.

– Știu. Cum am spus, impresionant. E strigător la cer să spun asta, dar ea i-ar putea face rău.

M-am încruntat.

– N-o să mă gândesc la asta încă șase ani și jumătate de acum încolo.

Edward râse și apoi oftă.

– Desigur, se pare că va trebui să își facă griji cu privire la competiție când va veni vremea.

M-am încruntat și mai tare.

– Am observat. Sunt recunoscătoare lui Nahuel pentru azi, dar privirea lui insistentă m-a cam deranjat. Nu-mi pasă că ea e singura ființă pe jumătate vampir cu care nu e înrudit.

– A, dar nu se holba la ea, ci la tine.

Așa mi se păruse și mie... dar n-avea nici un sens. De ce ar face asta?

– Pentru că ești în viață, spuse el încet.

– M-ai pierdut.

– Toată viața lui, explică el, și e cu cincizeci de ani mai în vârstă decât mine...

– Un moșneag, l-am întrerupt eu.

Mă ignoră.

– Întotdeauna s-a gândit că e o creație diabolică, un ucigaș din fire. Surorile lui toate și-au ucis mamele, dar nu le-a păsat. Joham le-a crescut să se gândească la oameni ca la animale, în timp ce ei erau zei. Dar Nahuel a fost educat de Huilen, care își iubea sora mai mult decât oricine altcineva. Acest lucru i-a format întreaga perspectivă. Și, într-un fel, chiar se ura pe sine însuși.

– Ce trist, am murmurat eu.

– Și apoi ne-a văzut pe noi trei – și și-a dat seama pentru prima dată că doar pentru că e pe jumătate nemuritor nu

înseamnă că e rău prin natura lui. Se uită la mine și vede... ce ar fi trebuit să fie tatăl său.

– Păi, *ești* ideal în toate privințele, am fost eu de acord.

Edward chicoti, apoi deveni din nou serios.

– Se uită la tine și vede viața pe care ar fi trebuit s-o aibă mama lui.

– Bietul Nahuel, am murmurat eu și apoi am oftat pentru că știam că nu voi mai fi în stare să gândesc ceva rău despre el după asta, indiferent cât de neplăcută mi s-ar părea privirea lui.

– Nu fi tristă pentru el. E fericit acum. Astăzi a început în sfârșit să se ierte pe sine însuși.

Am zâmbit de fericirea lui Nahuel și apoi m-am gândit că ziua de azi era dedicată fericirii. Deși sacrificiul Irinei era o umbră întunecată peste lumina albă, împiedicând momentul să fie perfect, era imposibil să nu mă bucur. Familia mea era reunită. Fiica mea avea un viitor frumos care se întindea la nesfârșit în fața ei. Mâine mă voi duce să îl văd pe tatăl meu; va vedea că teama din ochii mei a fost înlocuită de bucurie și va fi și el fericit. Deodată, am fost sigură că nu-l voi găsi singur acolo. Nu dădusem atenție acestor aspecte în ultimele săptămâni, dar acum nu mai aveam nici o îndoială: Sue va fi cu Charlie – mama vârcolacilor cu tatăl femeii vampir – și el nu va mai fi singur. Am zâmbit larg la această nouă revelație.

Dar cea mai importantă în acest val pasional de fericire era certitudinea de a fi cu Edward. Pentru totdeauna.

Nu că voiam să repet ultimele săptămâni, dar trebuia să recunosc că mă făcuseră să apreciez ceea ce aveam mai mult ca niciodată.

Căsuța era o oază de liniște perfectă în noaptea albastră-argintie. Am dus-o pe Nessie în patul ei și am învelit-o bine. Zâmbea în somn.

Am scos darul lui Aro de la gât şi l-am aruncat uşor în colţul camerei. Se putea juca cu el dacă dorea; îi plăceau lucrurile strălucitoare.

Edward şi cu mine am mers încet spre camera noastră, legănându-ne braţele între noi.

– O noapte în care să sărbătorim, murmură el şi îşi puse mâna sub bărbia mea ca să îmi ridice buzele spre ale lui.

– Stai, am ezitat eu, trăgându-mă de lângă el.

El se uită la mine confuz. Ca o regulă generală, nu îi refuzam îmbrăţişările. Bine, era mai mult decât o încălcare a unei reguli generale. Asta era o premieră.

– Vreau să încerc ceva, l-am informat eu, zâmbind uşor la vederea expresiei lui nedumerite.

Mi-am pus mâinile pe obrajii lui şi am închis ochii ca să mă concentrez.

Nu mă descurcasem foarte bine cu asta când Zafrina încercase să mă înveţe, dar îmi cunoşteam scutul mai bine acum. Înţelegeam ce mă împiedica să separ scutul de mine: era instinctul de autoconservare care prima în faţa a orice altceva.

Dar tot nu era la fel de uşor ca atunci când îi protejam şi pe alţii odată cu mine. Am simţit rezistenţă în timp ce scutul se lupta să mă protejeze. A trebuit să mă forţez ca să îl împing cu totul în afara mea; mi-a luat toată concentrarea.

– Bella! şopti Edward uluit.

Atunci am ştiut că funcţionează, aşa că m-am concentrat şi mai tare, aducând la suprafaţă amintirile pe care le păstrasem anume pentru acest moment, lăsându-le să îmi inunde mintea şi speram că şi pe a lui.

Unele dintre amintiri nu erau clare – amintiri umane, văzute prin ochi slabi şi auzite prin urechi slabe· prima dată când îi văzusem faţa... felul în care mă simţisem când mă luase în braţe

în poiană... sunetul vocii lui prin întunericul inconștienței mele când mă salvase de James... fața lui când mă aștepta sub o boltă de flori ca să se însoare cu mine... fiecare moment prețios de pe insulă... mâinile lui reci atingând bebelușul prin pielea mea...

Și amintirile clare, evocate fără cusur: fața lui când deschisesem ochii la noua mea viață, în zorii nesfârșiți ai nemuririi, acea primă noapte...

Mi-a apăsat puternic gura cu buzele lui, întrerupându-mi concentrarea.

Cu un suspin, am pierdut controlul asupra scutului agitat pe care îl țineam în afara mea. A revenit la loc ca un elastic întins când îi dai drumul, protejându-mi din nou gândurile.

– Vai, l-am scăpat! am oftat.

– Te-am *auzit*, șopti el. Cum? Cum ai făcut asta?

– Ideea Zafrinei. Am exersat cu ea de câteva ori.

Era uimit. Clipi de două ori și scutură din cap.

– Acum știi, i-am spus eu încet și am ridicat din umeri. Nimeni nu a iubit vreodată pe cineva mai mult decât te-am iubit eu pe tine.

– Aproape ai dreptate. Zâmbi, cu ochii un pic mai larg deschiși decât de obicei. Știu o singură excepție.

– Mincinosule.

Începu să mă sărute din nou, apoi se opri brusc.

– Poți s-o faci din nou? mă întrebă el.

M-am strâmbat.

– E foarte dificil.

Aștepta cu o expresie nerăbdătoare pe chip.

– Nu pot să îl țin dacă sunt vreun pic distrasă, l-am avertizat eu.

– O să fiu cuminte, promise el.

Mi-am țuguiat buzele mijind ochii. Apoi am zâmbit.

Mi-am apăsat din nou mâinile pe fața lui, am ridicat scutul din jurul minții mele și am început de unde rămăsesem – cu amintirea clară a primei noastre nopți din noua mea viață... insistând pe detalii.

Am râs fără suflare când sărutul lui grăbit mi-a întrerupt din nou eforturile.

– La naiba, mârâi el, sărutându-mă cu ardoare pe gât.

– Avem suficient timp să lucrăm la asta, i-am reamintit eu.

– O eternitate, murmură el.

– Mi se pare perfect.

Și apoi am trăit mai departe fericiți în această mică, dar perfectă bucată de eternitate.

INDEXUL VAMPIRILOR

În ordine alfabetică, pe clanuri

* vampirul posedă o înzestrare supranaturală deosebită
– cuplu
~~tăiați~~ decedați înainte de începerea acestui roman

CLANUL AMAZONIAN
Kachiri
Senna
Zafrina*

CLANUL DENALI
Eleazar* – Carmen
Irina – ~~Laurent~~
Kate*
~~Sasha~~
Tanya
~~Vasilii~~

CLANUL EGIPTEAN
Amun – Kebi
Benjamin* – Tia

CLANUL IRLANDEZ
Maggie*
Siobhan* – Liam

CLANUL OLIMPIC
Carlisle – Esme
Edward* – Bella*
Jasper* – Alice*
Renesmee*
Rosalie – Emmett

CLANUL ROMÂN
Ştefan
Vladimir

CLANUL VOLTURILOR
Aro* – Sulpicia
Caius – Athenodora
Marcus* –

GARDA VOLTURILOR (PARŢIAL)
Alec*
Chelsea* – Afton*
Corin*
Demetri*
Felix
Heidi*
Jane*
Renata*
Santiago

NOMAZII AMERICANI (PARȚIAL)
Garrett
~~James~~* – ~~Victoria~~*
Mary
Peter – Charlotte
Randall

NOMAZII EUROPENI (PARȚIAL)
Alistair*
Charles* – Makenna

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, un ocean de mulțumiri pentru:

Familia mea nemaipomenită, pentru toată dragostea și susținerea lor incomparabilă.

Editoarea mea talentată și superbă, Elizabeth Eulberg, pentru că a creat-o pe STEPHENIE MEYER din lutul brut care era odată sfioasa Steph.

Întreaga echipă de la Little, Brown Books for Young Readers pentru cinci ani de entuziasm, încredere, sprijin și incredibil de multă muncă.

Toți creatorii și administratorii de site-uri dedicate seriei *Amurg;* oameni buni, mă uimiți cât de tari sunteți.

Fanii mei inteligenți și frumoși, cu gustul vostru bun în materie de cărți, muzică și filme, pentru că mă iubiți în continuare mai mult decât merit.

Librăriile care au făcut această serie un hit cu recomandările lor; toți autorii vă sunt îndatorați pentru dragostea și pasiunea voastră pentru literatură.

Trupele și muzicienii care mă motivează: am menționat deja trupa Muse? A, da? Foarte rău.

Muse, Muse, Muse...

Noi mulțumiri pentru:

Cea mai bună trupă care n-a existat niciodată: Nic și the Jens, împreună cu Shelly C. (Nicole Driggs, Jennifer Hancock, Jennifer Longman și Shelly Colvin). Mulțumesc că m-ați luat sub aripa voastră. Aș fi o încuiată fără voi.

Prietenii mei de la mare distanță și izvoarele mele de sănătate mintală, Super Meghan Hibbett și Kimberly „Shazzer" Suchy.

Susținătoarea mea morală, Shannon Hale, pentru că a înțeles *totul* și mi-a alimentat dragostea pentru umorul monstruos.

Makenna Jewell Lewis, pentru că i-am folosit numele, și mama ei, Heather, pentru că susține Trupa de balet Arizona.

Nou-veniții de pe lista mea de trupe care mă inspiră când scriu: Interpol, Motion City Soundtrack și Spoon.

A fi irevocabil îndrăgostită de un vampir reprezintă pentru Bella Swan atât fantezie, cât și coșmar, împletite într-o realitate extrem de periculoasă. Pe de-o parte este pasiunea ei intensă pentru vampirul Edward Cullen și pe de altă parte legătura strânsă dintre ea și vârcolacul Jacob Black, iar Bella a fost nevoită să îndure un an plin de tentații tumultuoase, pierderi și lupte acerbe între rivali pentru a ajunge la deznodământul dorit. Decizia ei iminentă de a alege fie întunecata, dar seducătoarea lume a nemuritorilor, fie o viață simplă de muritoare reprezintă acum firul de care atârnă soarta a două triburi. Alegerea ei a declanșat însă și o serie de evenimente neașteptate ce vor avea, probabil, consecințe inimaginabile. Iar viața Bellei ar putea fi distrusă pentru totdeauna.

Mult așteptatul final al seriei „Amurg", *Zori de zi*, ne dezvăluie în sfârșit secretele și misterele din această poveste uimitoare care a încântat milioane de oameni.

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0027-9

www.rao.ro
www.raobooks.com